

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

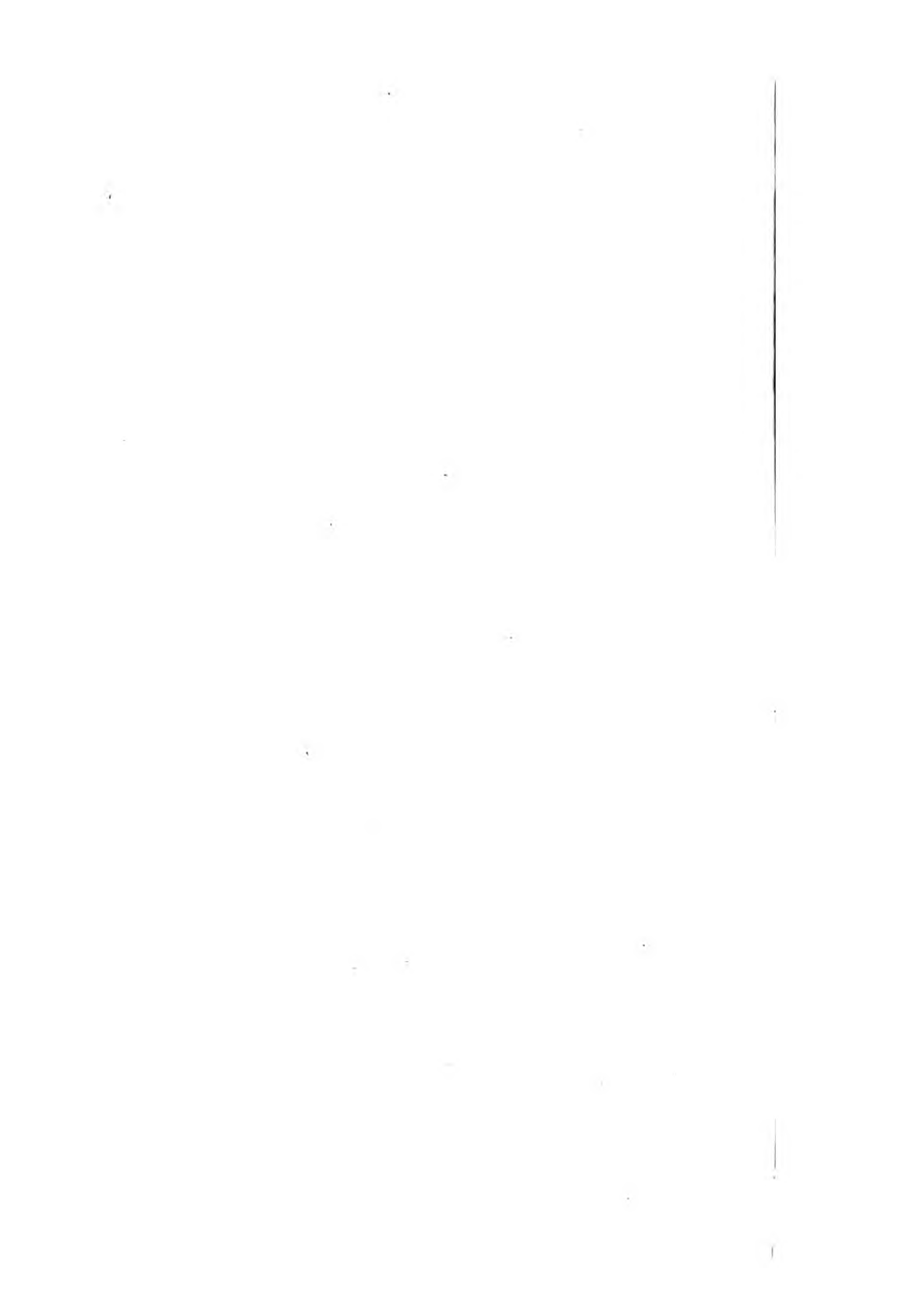
Arch. Clav.

Clav Press 50a.33

C. Text Gr. H 20

= C. Gr H 20/1

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ

ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

HERHÆSTIONIS ALEXANDRINI

ENCHIRIDION

ITERUM EDIDIT

THOMAS GAISFORD, S. T. P.

ÆDIS CHRISTI DECANUS

NECNON LINGUÆ GRÆCÆ PROFESSOR REGIUS.

ACCEDUNT

TERENTIANUS MAURUS DE SYLLABIS ET METRIS,

ET

PROCLI CHRESTOMATHIA GRAMMATICA.

TOM. I.

OXONII:

E TYPOGRAPHEO ACADEMICO.

M.DCCC.LV.

Clar. Press
50. a. 33.

MONITUM.

[INTER SCHEDAS DESIDERATISSIMI EDITORIS REPERTUM. 1855.]

HEPHÆSTIONEM post multorum annorum decursum mihi retractanti haud incommodum visum est ei adjicere TERENTIANUM MAURUM, *Grammaticum* (ut verbis M. A. Mureti utar) *optimum et festivissimum, et qui asperitatem grammaticarum præceptionum inusitata quadam numerorum suavitate condivit.* Duumvirorum istorum libellis si quis addiderit *Scriptores Latinos* Oxonii editos a. 1837, in promptu habebit fere omnia quæ de doctrina metiendorum versuum a grammaticis antiquis disputata ad nos pervenerunt.

Non infitior equidem haud pauca in his repertum iri criticis nostrorum temporum minus probata: non est negandum tamen multa in iisdem contineri egregia quibus non nisi magno literarum detrimento caremus.

Igitur Hephæstionem denuo recognoscere aggressus, quærere non neglexi sicubi nova aliquot subsidia sive ad eum emendandum sive ad illustrandum nanciscerer. Exteras bibliothecas rimanti nulli codices nisi recentissimi obvii facti sunt: unum tantummodo in bibliotheca Parisiensi usurpavi; duos alios suppeditavit

bibliotheca Bodleiana, alterum e bibliotheca Meermaniana alterum e Saibantiana intra paucos annos illuc illatos; quorum e posteriore ad scholia permulta accesserunt additamenta.

Terentiani Mauri nullus codex MS. hodie sive in Anglicanis sive in exteris bibliothecis extare videtur. Nam exemplar ex quo fluxit editio Mediolanensis intercidit. Excerpta ex eo in Codice S. Gallensi n. 249 contineri affirmat Hænelius Catal. p. 681. Idem ibid. p. 974, inter codices Bibliothecæ Matritensis commemorat n. 229, Terentianum Maurum cum notis Joann. Vasquez de Marmol. 1609, chart. 4to. Cujusnam auctoritatis hi libri sint non constat.

Terentiani Mauri editionibus usus sum fere omnibus præter Parisinam a. 1510, cujus sicubi lectiones memoravi, eas a Santenio mutuatus sum. Brissæi, Micylli, et Petrecini annotationes, quibus locupletissimæ alias bibliothecæ tam publicæ tam privatæ pleræque carent, integras imprimendas curavi.

P R Æ F A T I O

[EDITIONIS PRIMÆ.]

DATUR tibi in manus, Lector benevole, Hephæstionis Alexandrini, eruditi et perelegantis Grammatici, editio nova, scriptorum codicum, quotquot in Anglia reperiri potuerunt, subsidiis instructa, virorum insuper doctorum commentariis subinde illustrata. In contextu auctoris describendo, lectiones eas potissimum adoptavi, quas optimi quique codices repræsentabant: emendationes ex conjectura perpaucas, nullas certe inconsulto lectore, admittendas judicavi. In notulis ad inferiorem cujuslibet paginæ oram subjectis tam Manuscriptorum, quam editionum Florent. et Turneb. lectiones a receptis dissidentes, illas quidem plerumque mendosas, sed memoratu tamen haud indignas, exhibui. In uberioribus, quæ ad calcem apponuntur, annotationibus, duo præcipue spectavi: primum, ut Grammaticorum Latinorum, ex Græcis fontibus sua omnia haurientium, auctoritate Hephæstionis præcepta confirmarentur, et locorum similium inter se facta collatione dilucidiora evaderent. Adde quod haud paucas metrorum formas, quæ ex Nostro, invidam epitomatoris manum passim experto, male exulabant, ex scriptoribus istis postliminio restitui posse arbitratus sum. Verba ad editionis Putschianæ fidem fere semper citavi; nullos

enim aut MSS. aut editiones veteres præsto habebam, si unam excipias Diomedis Mediolanensem. Fiat aliquando, ut ingens illa Grammaticorum veterum collectio, cum collatione MSS. &c. ex Bibliotheca Petri Bondami, viri edito variarum lectionum libello aliisque scriptis celeberrimi, in publicam ^aAcademiæ Leidensis illata, communibus eruditorum usibus, typographiæ ope, subjiciatur.

Secundo, operæ pretium facturus mihi videbar, si ex Poetis antiquis, metrorum, quæ maxime frequentata essent, specimina nonnulla exciperem. Itaque Tragicorum, Comicum, et Lyricorum loca nonnunquam integra in notas transtuli, nonnunquam, versuum tantummodo ^bnumeris designatis, ad auctores ipsos lectorem ablegare malui. Pindarum et Æschylum cæteris eapropter parcius laudavi, quod virorum in omni literarum genere, tum præcipue in re metrica, peritissimorum Hermanni Burneique opera maximo cum fructu tironibus adiri posse censebam.

Excerpta ex Aristidis Quintiliani de Musica libris, D'Orvillii jussu, subjunxi.

Deinde tractatum Procli utilissimum, appendicis loco, annectendum curavi, cum notis Sylburgii, Schotti, et Nunnesii. In quibus etsi multa immutari, multa etiam haud male resecari posse intelligebam, mecum tamen constitui nihil innovare, si nonnulla excipias aperta

^a Videnda *Jonæ Guilielmi Te Water Narratio de Rebus Academiae Lugd. Bat.* 1802. 8vo. p. 78.

^b In citandis Tragicorum versibus, usus sum numeris Æschyli

ed. Pauwianæ, Euripidis (præterquam in 4. prioribus fabulis a Porsono emendatis) Musgravianæ, Sophoclis, Brunckianæ. In Aristophane, Kusterianæ.

operarum vitia hinc inde sublata, et pauca fortasse alia inter imprimendum emendata.

Valeas B. L. et opellæ nostræ in studiosæ Juventutis usus collocatæ faveas, bonique consulas.

Subsidia hujus Editionis, et signorum explicatio.

- B. Libri MSS. tres Bibliothecæ Bodleianæ. Barocc. 72. 115. 165. MS. num. 74. Epitomen tantum continet.
- C. Codex Collegii Caiio-Gonvilliensis apud Cantabrigienses, cujus usum mihi concessit vir humanissimus Martinus Davy, M. D. collegii istius magister.
- H. Codex Harleianus, in Museo Britannico servatus.
- N. Codex Norfolciensis, Bibliothecæ Reg. Soc. Londini. Horum duorum codicum collationem mihi suppeditavit ingenuarum artium dum apud nos erat fautor optimus, Cyrilus Jackson, S. T. P., Ædis Christi Decanus.
- M. Codex Publicæ Bibliothecæ apud Cantabrigienses, olim Viri admodum Reverendi, Joannis Mori, Episc. Eliensis. Hujus libri lectiones ad fidem collationis Bentleianæ citantur.
- D. Editio Turnebiana cum MS. collata, quam in Vanno Critica laudat D'Orvillius. Hujus usum mihi obtulit Vir doctissimus Carolus Burnei LL. D. Grenovicensis.
- Bentl. Notulæ quædam ad marginem exemplaris Turnebiani adscriptæ manu Ricardi Bentleii, in Bibliotheca Coll. SS. Trin. Cant. adservatæ. Harum descriptionem industriæ debeo P. P. Dobræi A. M. ejusdem Collegii Soc.
- L. *Hotchkis*. Hephæstionis Enchiridion ex MSS. omnibus Anglicanis emendatum, et commentario illustratum, nondum tamen typis exscriptum, studio Leonardi Hotchkis

A. M. Collegii S. Joannis Bapt. apud Cantab. olim socii, postea Scholæ Regiæ Salopiensis magistri. Quantum ex viri illius eruditi laboribus profecerim, omnium optime potest statuere amicissimus Burneius, qui, pro sua in literas Græcas voluntate, his copiis nostram editionem augere et locupletare dignatus est. Illud interim lectorem monitum velim, me Hotchkisii nomen, quotiescunque verba ipsius integra proferenda, aut emendationes in veterem aliquem auctorem propositæ memorandæ erant, fideliter adscripsisse: multa tamen alia illinc mutuo sumpsisse, quæ singillatim recensere mihi non ubique licuit. Laudem itaque laborum ad Grammaticum nostrum explicandum feliciter susceptorum per me integram *habeat secum, servetque sepulcro*.

Tyrwhitt. Notulæ quædam manu Thomæ Tyrwhitti ad marginem exemplaris ed. Pauw. penes cl. Burneium adscriptæ.

Arnaldus. Georgii D'Arnaud Specimen Animadversionum Criticarum *Harlingæ*. 1728. 8vo.

D'Oroillius. Critica Vannus in inanes I. C. Pavonis Paleas *Amstelædami* 1737. 8vo.

Fl. Theodorus Gaza, G. Lecapenus, Em. Moschopulus, et Hephæstionis Enchiridion, *Florentiæ* per hæredes Philippi Juntæ 1526. 8vo. min.

Turn. H. E. apud Adrianum Turnebum *Parisiis* 1553. 4to.

Pauw. H. E. cum animadversionibus J. C. de Pauw. *Trajecti ad Rhenum* 1726. 4to.

H. R. Ad Proclum emendandum adhibiti sunt duo codd. Musei Britannici, Harl. 5592. p. 261. Reg. 16. C. XIII. Priorem haud dubie usurparat Sylburgius.

Index Manuscriptorum, ex Fabricii Bibl. Gr. T. VI. p. 199. seq. ed. Harles. quos, uti sperandum est, futurus aliquis editor in consilium advocabit.

Hispania.

BIBLIOTH. REG. MATRIT. n. XL. fol. 56. Hephæst. enchir. de Metris: incip. *εὶ μέλλοιμεν ἐμμελῶς*. Sed non

consentit cum editis. In eodem cod. sunt alia de metris fragmenta aut excerpta, etiam quantum equidem animadverti, diversa ab editis Hephæstionis, aut forsàn quædam sunt ab aliis ad Hephæstionem scripta scholia: ut fol. 38. averso, et fol. 41. de metro iambico: tum fol. 51. de eodem metro, et de longa, brevi, atque communi syllaba: fol. 68. de metris, præcipue de pedibus. fol. 105. de pedibus metri. Ab hoc cod. multis locis est diversus, nec vero cum editis conspirans cod. n. XCV. fol. 192. cum Constantini Lascaris notis, animadversionibus, scholiis, auctariisque. Vide *Iriarte* Cat. Codd. Gr. p. 147. et 380. sqq.

Italia.

- ROMÆ, in Bibliotheca Barberina, cod. chartac. sæc. XIV.
- MEDIOLANI, in Bibl. Ambros. teste Montfaucon. Diar. Ital. p. 17.
- NEAPOLI, in Bibl. Reg. cod. chart. n. XCVIII. et secundum Montfaucon. loc. cit. p. 310. cod. rec. in bibl. S. Joan. de Carbon. Augustinian.
- VENETIIS, in bibliotheca D. Marci n. CCLXIII. et CCCCLXXXIII. cum quibusdam scholiis marginalibus, præmissis prolegomenis *Longini* et epitome novem metrorum, sequitur expositio in Hephæst. enchiridion sine nomine auctoris; denique subsequitur opusculum de metris sine nomine auctoris, cum nota præfixa, *ἐγράφη ἐκ παλαιούτων βιβλίων* init. *πὸς μετρικὸν σύστημα*. Et alia opuscula grammatica. In Cod. DXXXI. Hephæst. de metris et Epitome novem metrorum ex illius enchiridio. Catal. Codd. Gr. pp. 130. 254. 287. Inter Codd. Nannianos n. CCXCI. sunt fragmenta ex Hephæst. sed in compendium redacta, et auctor catalogi illorum Codd. p. 488. collati cod. cum ed. Pauwii varias enotavit lectiones.
- FLORENTIÆ, in Bibl. Medic. Cod. XXI. plut. X. n. 6. Cod. XXXIII. plut. 57. n. 3. Cod. XXXIII. n. 2. plut. 58. (Bandin. Cat. Gr. I. p. 489. II. col. 385. et 480.) In cod. VII. n. 35. plut. 55. est fragmentum adscripto quidem, at a manu recentiore, nomine Hephæstionis, sed ejus textus, quia diversus est ab edito, Bandinio loc. cit. II. col. 264. ad alium grammaticum pertinere videtur.

Gallia.

PARISIIS, in bibl. olim regia, Hephæst. aut excerpta ex illo sunt in XIV. codd. Nempe 1270. 2008. 2674. 2676. una cum scholiis quæ ab editis discrepant, uti in sequenti cod. 2677. 2711. 2713. 2717. 2755. 2756. 2757. cum scholiis 2847. in nonnullis differt ab editis. 2881. in quo etiam sunt *Longini* prolegomena, a Joanne Boivin primum edita: anonymi de novem metrorum generibus, quæ ad verbum exstant in scholiis ad Hephæst. ed. Turneb. p. 85. tum n. 5. Anonym. de variis metrorum generibus, auctore quodam Christiano; nam (p. 173.) *S. Sophronium* laudat, eumque ut multo se antiquiorem: (confecto Catal. T. II. p. 565. id ineditum opus esse arbitratur: incip. λoidορεῖν βουλόμενοι) n. 7. Anonymi fragm. de carminis pedibus, cujus auctor initio paginæ *Dionysius* dicitur. n. 8. Anonym. de Iambico, Heroico, et Anacreontico metro: denique in cod. 2972. Hephæst. enchirid. et anon. tract. de metris e veterum scriptis collectus.

MONTPELLIER, in Bibl. Pellicieri teste Montfaucon.

Germania.

MONACHII, in bibl. Elect. Bavar. Cod. 175. Hephæst. cum additamento *Demetrii Triclinii*. Cat. Codd. Gr. p. 69.

BRESLAVIÆ, in bibl. Rhediger. teste Kranz in memorabil. bibl. Elizabet. Wratislav. p. 88.

HEIDELBERGÆ, quondam in bibl. Palat. n. 132. et cum proleg. *Longini* n. 314. it. *Hephæst.* et *Is. Argyrus* de metris n. 386. in Sylburgii catal.

AUGUSTÆ VINDEL. in bibl. publ. v. Reiseri Catal. p. 88.

Batavia.

LEIDÆ, in Bibl. publ. inter codd. legati Scaliger. quædam ex Hephæstione. Catal. p. 343. n. 61. Inter Codd. Is. Vossii n. 32. sive Cat. n. 2704.

Testimonia Veterum de Hephæstione.

Ex Suida.

Ἡφαιστίων Ἀλεξανδρεὺς γραμματικὸς ἔγραψεν ἐγχειρίδια (ἐγχειρίδιον ms. Paris.) περὶ μέτρων, καὶ μετρικὰ διάφορα, περὶ τῶν ἐν ποιήμασι ταραχῶν, κωμικῶν ἀπορημάτων λύσεις, καὶ τῶν μέτρων τοὺς ποδισμοὺς, καὶ ἄλλα πλείστα.

Inter præceptores Imperatoris Veri Hephæstionem recenset Julius Capitolinus c. 2. p. 409. ubi Casaubonus: “Hephæstion hic videtur esse Alexandrinus Grammaticus, cujus exstat hodieque de re metrica elegans libellus. Auctorem certe illum antiquissimum esse nullus dubito.”

Prisciani verba p. 1327. et 1329. suis locis dedimus.

Hephæstionis sæpe meminit Scholiastes Aristophanis Tragicorum et Pindari metricus; scholiastes Hermogenis p. 381. ὁ δὲ ῥυθμὸς ἐστίν, ὡς φησὶν Ἀριστόξενος καὶ Ἡφαιστίων, χρόνων τάξις. Χρόνος δὲ ἐστὶ μόριον ποδὸς, ἢ φωνῆς μέτρον ἐλάχιστον, ἢ μέτρον κινήσεως.

Ibid. 387. Ἰστέον δὲ ὅτι Ἡφαιστίων φυσικὰ μέτρα γενικὰ βούλεται εἶναι ἐννέα, δακτυλικὸν, ἀναπαιστικὸν, λαμβικὸν, τροχαϊκὸν, ἀντισπαστικὸν, χοριαμβικὸν, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, ἰωνικὸν ἀπὸ ἐλάσσονος, κρητικόν· τὰ δὲ παρὰ ταῦτα ἀσυνάρτητα, καὶ συγκεχυμένα.

Tzetzes in Crameri Anecd. T. III. p. 316. Ὁ Κελλέρον δὲ υἱὸς ἐν μέτροις Ἡφαιστίων.

N. B. *Paginas edd. Turneb. et Pauw. numeris margini appositis designari curavimus.*

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΠΟΣΟΤΗΤΟΣ ΣΥΛΛΑΒΩΝ.

ΒΡΑΧΕΙΓΑ' ἐστὶ συλλαβὴ ἢ ἔχουσα βραχὺ φωνῆεν, ἢ ^aβραχυνόμενον, μὴ ἐπὶ ^bτέλους λέξεως, οὕτως ὡς μὴ εἶναι μεταξὺ τούτου τοῦ φωνήεντος καὶ τοῦ ἐν τῇ ἐξῆς συλλαβῇ σύμφωνα πλείονα ἐνὸς ἀπλοῦ, ἀλλ' ἦτοι ἐν, ἢ μηδὲ ἐν.

² **Μακρά** ἐστὶ συλλαβὴ ἢ ἔχουσα μακρὸν φωνῆεν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ μίαν ^dτῶν καλουμένων διφθόγγων, οὕτως

^a βραχυνόμενον et sect. seq. μηκυνόμενον] Scilicet vocales medias sive ancipites, A. I. Y. quæ vel breves vel longæ pro re nata effici possint. HOTCHKIS.

^b τέλους] Sic editum ex C.D.

N.P. Alii τέλει. Μοχ ἐνὸς ἀπλοῦ om. N.

^d τῶν καλουμένων διφθόγγων] Sic C.E. P. Turn. διφθόγγων καλουμένων N. τὴν καλουμένην δίφθογγον Fl. et MSS. alii.

ΣΧΟΛΙΑ.

2. ¹Ἰστέον ὅτι τὸ βραχυνόμενον εἴρηκεν. ὡς ²μὴ εἶναι μεταξὺ τῶν φωνηέντων, ἢ 3 σύμφωνα ἢ διπλοῦν· τὸ δὲ μὴ ἐπὶ τέλους λέξεως εἴρηται ἵνα ἀντιδιαστείλῃ αὐτὴν πρὸς τὴν λεγομένην κοινήν, τὸ πρὸς οἶκον Πηλῆος.

6. 4Μακρὰ μὲν σημειώσις ἐστὶν ἐκτεινομένου φωνήεντος· βραχεία δὲ, σημείωσις συστέλλομένου φωνήεντος· καὶ τίθεται ἢ μὲν μακρὰ εἰς δίχρονον ἐκτεταμένον, οἶον, λιτότατος, ἰσχυρότατος, δυσπραγότατος· ἢ δὲ βραχεία εἰς

¹ Ἰστέον ὅτι ex D.E.S. addita. Tum D.E. post κοινήν habent τὸ προσῆκον (πρὸς οἶκον E.) πλήθος. N. B. Scholia textui subjecta, quæ primus evulgavit Turnebus, e codicibus nostris habent E.S.

² μὴ εἶναι μεταξὺ] διὰ τὸ τὰς καταληκτικὰς κοινὰς γενέσθαι, ὡς τὸ (Il. φ'.

352) "τὰ περὶ καλὰ βέεθρα." μοχ, μὴ ἐπὶ τέλει λέξεως, διὰ τὴν λεγομένην κοινήν τὸ (Il. ι'. 147) "πρὸς οἶκον Πηλῆος." S.

³ σύμφωνα] σύμφωνα S.

⁴ τί ἐστὶ μακρὰ; σημ. E. De syllabarum notis u - vide Villosioni Prolegomena ad Homerum p. vii.

ὡς ἐξῆς εἶναι σύμφωνον ἤτοι τελικὸν αὐτῆς τῆς συλλαβῆς, ἢ τῆς ἐξῆς ἀρκτικὸν, οἶον, ἴθῆς, θῶς, ναῦς, παῖς·

ἴθῆς θῶς] Fl. B. παῖς καὶ ναῦς παῖς C.P. E. m. pr. θῆς, θῶς καὶ. ι. Turn. E. ex em. καὶ ναῦς omissio ναῦς S.

δίχρονον συνεσταλμένον, οἶον, ἀγιώτατος, ὀχυρώτατος, ἀγλαώτατος. [5ιστέον ὅτι τὰ διὰ τοῦ ὅτερος καὶ ὄτατος, εἰ μὲν ἔχουσι τὴν πρὸ τοῦ ο συλλαβὴν βραχείαν, διὰ τοῦ ω ὄγράφεται. Βραχέα ὡς ἐπίπαν εἰσὶ πέντε· α. ε. ι. ο. υ. εὕρισκομένων δὲ δύο συμφώνων, ἐκτείνεται τὸ πρὸ 7 τοῦ ὠτερος φωνῆεν. οἶον ἀβρότατος καὶ λαμπρότατος. ἐκτείνουσι γὰρ τὸ μ. καὶ τὸ π καὶ τὸ 8 βρ. ὁμοίως δὲ καὶ ἐνὸς τῶν διπλῶν εὕρισκομένου ἐκτείνεται, οἶον 9 ἀψότερος καὶ ἀξιότερος, ἀπὲρ γὰρ δύο συμφώνων εἰσὶ 10 τὰ διπλά.] 11 τὰ δὲ σεσημειωμένα ἐν τοῖς βραχέσι μακρὰ τῶν φωνηέντων, ἃ καὶ χωρὶς δύο συμφώνων καὶ διπλῶν ἐκτείνονται, 12 καὶ ποιοῦσι τὰ διὰ τοῦ ὅτερος μικρὰ, ταῦτά ἐστι κατὰ στοιχείον. Ἄκρατος, ἀνιαρὸς, ἀνιάτος, ἄνισος, ἀπρόσιτος. Βούλιμος, βόθυνος, βρυχή, βριμών, βρίθω. Γλίφω. 13 γλίχων, γρυπὸς, γρίφος, γυρός. Δύσπραγος, δυσπέρατος. Ἐπάρατος, εὐθύνω. Θεά, θυμός. Ἴσος, ἴσχυρος, ἴφθιμος. Κενὸς, 14 κηλῖς, κνιπὸς, κριτὸς, κριθῆ, κίνδυνος, κῦμα, κῦρος. 15 Λίπος, λιρὸς, λιμὸς, 16 λίτος, λύμη. Μανὸς, μῦθος. Νίκη. Ξεναγὸς, ξένος. Οἰζυρὸς, ὄμιλος. Πρᾶος, πῖον, περάσω, πρᾶγος, πυγῆ, πυρὰ, πυρός. Ράθυμος, ράων, ρίνος, ρίγῳ, ρύσος. 17 Σιμὸς, σιλῶν, σέριφος. Τιμῆ, τρανὸς, τῦφος. Ὑλη. Φανὸς, φθίνω, 18 φιμῶ, φλυαρῶ. Χαλινὸς, χρυσὸς, χυμὸς, χύλος. Ψαρὸς, ψιλὸς, ψυχῆ. ταῦτα μὲν ἢ τῶν ποιητῶν χρῆσις μακρὰ δέχεται· ὅσα δὲ ἀπ' αὐτῶν, γράφεται διὰ τοῦ ὅτερος καὶ ὄτατος. [19 Διαλαμβάνει περὶ τούτων ὁ 20 Δράκων ἐν τῷ περὶ μέτρων πλατύτερον μετὰ πολλῆς ἄγων τῆς ἀκριβείας, καὶ ὁ βουλόμενος ἐκείθεν 21 σαφῶς εἴσεται.]

ib. ἢ καὶ φύσει μακρὰ. ἢ γὰρ τὸ η λαβοῦσα ἢ τὸ ω κατ' ἀνάγκην ἐκτείνεται, τῆς φύσεως τῶν στοιχείων οὔσης μηκνυτικῆς. ἰστέον δὲ ὡς ἔστι μακρὰ τριχρόνος ἢ καὶ πλειόνων χρόνων, οἶον ἠῶλον θράξ. ὁ μὲν μετρικὸς λόγος οὔτε ἡσωνα μονοχρόνου οἶδεν, οὔτε μείζονα διχρόνου. S.

1. ἐξῆς εἶναι σύμφωνον] οὐ νόμος οὗτος, ἀλλὰ διδασκαλίας ἀσφάλεια.

5 Verba uncinis inclusa suppeditant D.E.

6 Lege Porsoni notas breves in Xenophontis Anab. p. xliii. (90. l. 3.) Vide et Eustathium II. ρ'. p. 1114, 40 = 1154, 5.

7 τῶν Tygwhittus. του ὠτερος E.

8 βρ] λα E.

9 Certe ἀψότερος et ἀξιότερος corruptæ voces. D'ORVILL. Sic tamen E.

10 διπλά] τὰ διπλά E.

11 τὰ δὲ σεσημειωμένα] τὰ κατ' ἐπέκτασιν σεσημειωμένα τὰ καὶ διὰ τοῦ ὅτερος μικρὰ ποιοῦντα. εἰσὶ δὲ θ. D.

12 καλ—μικρὰ] Hæc accesserunt ex E. ubi mox εἰσι.

13 γλίχων] γλήχων E. Mox γυρός addunt D.E.

14 κηλῖς] καινὸς καλίσθω E.

15 λίπος] λιτὸς E.

16 λιτὸς D. λίπος E.

17 σιμὸς, σιλῶ, σ.σιγῆ. στρατηγὸς. D. Vox στρατηγὸς nihil hic facit. D'ORVILL. σιμὸς ὁ πατῆρ, σ. στέριφος, στρατηγὸς E.

18 φιμῶ] φιμὸς E.

19 Hæc suppeditavit D. Ad Suidam v. Δράκων provocat D'Orvillius. Conf. eundem v. Πάμπαν. Draco Stratonicus de Metris Poeticis occurrit inter codd. Colbert. in Bibl. Parisiensi N. 1215. item inter MSS. de M. le Président de Mesme. v. Bibl. Montefalconii p. 1326 C. Hunc Grammaticum e codice Parisino edidit Hermannus Lipsiæ 1812. qui de hoc ipso Scholiastæ Hephæstionis loco agit in præfat. p. x. Eum citant Pierson. ad Moerin p. 70.

εἰ δὲ μὴ, οὐκ εἰσὶν ἄντικρυς μακραὶ, ἀλλὰ κοιναὶ, ὡς ἐξῆς ῥηθήσεται.

3 Ἐθέσει μακραὶ γίνονται, ὅταν βραχέος ὄντος ἢ βραχυνομένου φωνήεντος σύμφωνα πίπτῃ μεταξύ ἰ αὐτοῦ τε καὶ τοῦ τῆς ἐξῆς συλλαβῆς φωνήεντος ἰ πλείονα ἐνὸς 5 4 ἀπλοῦ, ἢ ἐν διπλοῦν. ἢ Γίνεται δὲ τοῦτο κατὰ πέντε τρόπους καὶ ἀεὶ ῥαδίως· ἦτοι γὰρ ἢ λήγει εἰς δύο σύμφωνα, οἶον

ἰ Τίρυνς, οὐδέ τι τείχος ἐπήρκεσε —

ἰ Καὶ κείνος ἐν σάλεσσι (πολλοῖς) ἤμενος μάκαρς ἀνὴρ.

ἰ Ἐθέσει δὲ] δὲ deest Fl. C.B.H. P.S.

ἰ αὐτοῦ τε καὶ τοῦ] Sic B.H. Fl. αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐν τῇ ἐξῆς συλλαβῇ φ. E.S. Turn. τὰ—φωνήεντα C. et mox omittit ἢ ἐν διπλοῦν, cum P.E.S. Sed ea verba habet E. in marg.

ἰ πλείονα ἐνὸς] τὸ πλείονα ἐνὸς ἀπλοῦ διὰ τὰ διπλὰ ἢ θέσει μακρά. S. ἢ γ. δ. τ. καὶ ἀεὶ ῥαδίως MSS. plerique et Fl. γ. δ. τ. κατὰ πέντε τρόπους Turn. E. Utrumque, D'Orvillio obsecutus, conjunxi.

ἢ λήγει] λήξει C.P.E.S.

ἰ Τίρυνς, οὐδέ τι] Sic Turn. cum H.N. καὶ οὐδέ τι C.P.E. Τίρυνς καὶ

οὐκέτι τείχος ἐπήρκεσε Fl. B. Suprasc. in E. γρ. καὶ οὐκέτι.

ib. De hac urbe Homerus II. β. 559. Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν. Hujus moenia a Cyclopiibus condita Pausanias miranda ut pyramidas Bœot. IX. 35. p. 783. et Argivos diruisse tradidit, Corinth. II. 17. p. 148. de quorum demolitione poeta hæc scripsisse videtur. HOTCHKIS.

ἰ Καὶ κείνος] Sic Fl. H.B. κἀκείνος Turn. C. καὶ κείνος E. Mox pro ἤμενος Turnebus in calce pro varia lectione κείμενος exhibet. σάλεσι κείμενος γρ. ἤμενος E. Hoc frag-

πολλάκις γὰρ μὴ ὄντος συμφώνου μακρὰ γίνεται, ὡς ἐν τῷ Πῆ ἔβη Ἄνδρομάχη. ἢ μὲν πῆ ἀντὶ μακρᾶς, ἢ δὲ βῆ ἀντὶ βραχείας, καίτοι ἀμφότεραι εἰς φωνῆεν λήγουσιν. ἀλλ' ὅμως τὴν μὲν πῆ μακρὰν διὰ τὴν φύσιν ἐτηρήσαμεν, τὴν δὲ βῆ ἢ βία τῆς χρείας ἀντὶ βραχείας εἴληφεν. S.

3. Ἐθέσει μακρὰ] θέσει μακρὰ γίνονται ὅταν μεταξύ δύο φωνηέντων πίπτῃ δύναμις δύο συμφώνων. S.

ib. γίνονται] τὸ γίνονται ἀντὶ τοῦ τίθενται. τίθησι γὰρ τις τὸ μὴ οὕτως φύσει ἔχον. S.

5. τῆς ἐξῆς συλλαβῆς] καὶ τοῦ ἐν τῇ ἐξῆς συλλαβῇ. ἀδύνατον γὰρ μετὰ τὸ πρῶτον φωνῆεν καὶ τὴν πρὸς ἐκείνο συμπλοκὴν τῶν συμφώνων μὴ ἐπιφέρεισθαι τῆς ἐξῆς συλλαβῆς ἕτερον φωνῆεν. εἰ δὲ μὴ οὕτως ἔχοι, ἀσύστατος καὶ ἀνεκφώνητός ἐστὶν ὁ λόγος. S.

Valckenaer. Diatribe Eurip. p. 217. Koën. præf. ad Gregor. p. xxii. Brunck. Fr. Soph. ΚΡΙΣΙΣ, n. 331 Dind. Vid. et Æschyli fr. n. 214 Dind. Quod superest, vix necesse est ut moneam in his scholiis, prout nunc leguntur, multa esse falsissima; sed in emendandis iis

aut refutandis oleam atque operam consumere vix tanti existimo.

20 Δράκων ἐν τῷ περὶ μέτρων] Κύριος Μανουὴλ ἐν τῷ καλουμένῳ πρώτῳ E. et mox ἔγαν pro ἔγων.

21 σαφῶς] αὐτὰ E.

καὶ ἠ Τιμοκρέοντος ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων,

Ἦμι συμβουλεύειν χέρσ ἀπο, νοῦς δὲ πάρα.

καὶ Ἐμπεδοκλῆς, (v. 206. Karsten.)

Ἦλς ἐπάγει ῥιπήσιν, ἕως μένος ἠέλιου—

5 ἦ ἐν τῇ ἐξῆς ἐστι ἑταῦτα συλλαβῆ, οἶον, ἠἘ-κτωρ 5

mentum Alcmanis esse testatur Apollonius Dyscolus post Maittairii librum de Dialectis a Reitzio primum editus p. 423, deinde integrius a Bekkero in Wolfii et Buttmani Museo Antiquitatis studiorum Berolin. 1808. T. I. Fascic. 2. p. 333 C. Αἱ διάλεκτοι ἀφαιροῦσι καὶ πλεονάζουσιν ἑορτῇ ὀρτῇ, τελῶς λέως [θέλω, λῶ Bekkerus e conjectura, male, ni fallor: vide Photium in v. Λεωκόρητος], τρόμος τέτρομος, ἐγὼ ἐγώνη. Ἀλλὰ καὶ Ἀλκμάν, ἅμα καρσ' ἐκείνος φησὶν (ἀμάκαρς ἐκείνος conjicit D'Orvillius, ἀλλὰ καὶ Ἀλκμάν πρώτῳ "μάκαρς ἐκείνος" dedit Bekkerus, conf. Bast. ad Gregor. p. 575, qui scribit ἄ μάκαρς), et mox, Δωριεῖς τῆνος· "καθηρημένος θῆν καὶ τῆνος ὑπὸ τῷ χρόνω." Σώφρων. Σπανίως διὰ τοῦ κ. Καὶ κείνος (κῆνος ms. teste Bastio ad Gregor. p. 575.) ἐν σάλεσι πολλοῖς ἤμενος, Ἀλκμάν. Pro σάλεσι D'Orvillius conjicit τάπησι, et locum ita constituit, Κάκείνος ἐν τάπησι πολλοῖς ἤμενος Ἀμάκαρς ἀνήρ. Pauwius, σάλεσσι. Ionicus poëta dixisset θαλέεσσι. Vid. Suid. in ea v.

ἠ Τιμοκρέων ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν] Τιμοκρέοντος ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων Turn. C.P.S. E. pr. Mox σέρσ ἀπὸ v. δὴ π. Fl. B.H. χερσὶν σ' ἀπο C. σερσ' ἀποίνους δὴ N. χέρσ' ἀπο v. P. qui χερσὶν in marg. χέρσ ἀπο E. σέρσ S. χέρσ' ἀπο Turn. Edidi e verissima Toupii conjectura Ap-

pend. ad Theocit. XVI. 34. Verba Toupii sunt: "φ' συμβουλεύειν " χέρσ ἀπο, νοῦς δὲ πάρα. Ita scribendus iste versiculus, qui valde exercitos habuit viros eruditos. Dicitur autem χέρσ, ut ἀρς (ἀλς), μάκαρς, et si quæ alia ejusdem farinæ vocabula. Quare Timocreonis versiculus ita demum vertendus est: Qui mentem ad deliberandum habet, vires ad pugandum non habet. Quod de seniore aliquo intelligendum videtur." Cæterum de Timocreonte consulas Meursium Rhod. II. 13. necnon Jacobsium in Catalogo Poetarum Epigrammaticorum Anthol. vol. III. par. 3. p. 962. adde Meinekii Hist. Crit. Com. Græc. p. 527.

ἠ Ἦλς] "Mare Boreæ impetu fuit concretum, donec vis Solis illud solveret." Sic bene interpretatur Dorvillius. ἐπάγει Fl. et MSS. quidam. ἐπάγει P. ἕως μένος Fl. ἕωσμένος Turn. E. probantibus Sturzio et Karstenio. ἕωσμενος C.

ἑ ταῦτα e MSS. addidimus. ἐστὶ ταύτη ὡς ταῦτα E.

ἠ Ἐκτωρ] Exemplum restat in voce Ἐκτωρ. Itaque rejeci Ἐκτορ δ' ἐν κλισίῃσιν Turnebi. E fit longa ante κτ. Pars reliqua versus omissa est in ed. Fl. et MSS. atque ut alia ex Homero plurima supplementa ab aliena manu ad-

5. ἐν τῇ ἐξῆς] τὸ ἐξῆς ἀπὸ τοῦ ἕξω ἐστὶν μέλλοντος, οὐχὶ ἀπὸ τοῦ ἐκτός, διὸ καὶ δασύνεται. S.

ἔνθα καὶ δεῖ παρατηρεῖν μὴ τὸ μὲν πρότερον ἄφωνον ἦ, τὸ δὲ δεύτερον ὑγρὸν, αἱ γὰρ τοιαῦται κοιναὶ, ὡς δ' ἐξῆς εἰρήσεται· ἡ λήγει μὲν εἰς ἐν, ἔχει δὲ καὶ τὴν ἐξῆς ἄρχομένην ἀπὸ ἐτέρου, οἶον, ἄλ-λος· ἡ εἰς διπλοῦν λήγει, οἶον, ἔξ· ἡ τὴν ἐξῆς ἔχει ἀπὸ διπλοῦ ἄρχομένην, οἶον, ἔ-ξω.

7 Κοινὴ γίνεται συλλαβὴ κατὰ τρόπους τρεῖς· ἥτοι

dita fuisse videntur. HOTCHKIS. Recte statuissse videtur vir eruditus; etsi ed. Fl. et Codices, quos vidi, omnes totidem literis exhibent Ἐκτωρ δ' ἐν κλισίῃσιν.

^z Pro verbis ἀρχομένην ἄ. ἐ. δ. ἄ. ἡ ἐ. δ. λήγει C. habet ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένην ἐτέρου.

^a Pauwius ἔξω genuinum esse dubitat, quia non credit veteres ἔ-ξω pronuntiasse, pro ἔκ-σω; reponit igitur ἔξω. Sed nullus dubitem veteres ἔξω pronuntiasse, prout hic notat Hephæstio; constans enim regula esto, priscos in pronuntiando analogiam secutos esse, adeoque cum in præsentī pronuntiarent ἔ-χω, in futuro dicebant ἔ-ξω. Eadem analogica

pronuntiandi ratio servatur in τέ-χνη, τέ-κνον, ὕ-πνος, κά-πνος, Αἰ-γύ-πτιος, ἐρε-τμόν, ἐφε-τμή, et similibus; hinc etiam fit, ut vocales, istas consonantes præcedentes, fuerint ancipites habitæ. Verum si concederemus V. D. veteres non ἔ-ξω sed ἔκ-σω pronuntiasse; ἔξω etiam heic apud Hephæstionem locum non habere probari posset. Nihil enim nos inducit ut credamus veteres magis ἔ-ξω, vel soluta duplici ἔ-δσω, quam ἔξ-ω vel ἔδ-σω pronuntiasse. Viro docto imposuit fortasse vulgaris voces istas efferendi ratio, qua ἔξω pronuntiamus ἔκ-σω, et ἔξω ἔ-δσω. ARNALDUS.

1. ἔνθα καὶ δεῖ] τινὲς ἀτόπως φασὶν ἰσοδυναμεῖν τῇ μακρᾷ δύο βραχείας, ἀγνοοῦντες ὅτι οὐχ ἡ μακρὰ ἢ ἡ βραχεῖα τοῦ σώζεσθαι τὰ μέτρα αἴτια, ἀλλ' ἡ φύσις τῶν μέτρων. τὸ γὰρ πολλὰς δ' ἰφθίμους εἰ ποιήσαιμι πολλάκι δ' ἰφθίμους σώζεται τὸ μέτρον μετ' ἀμφοτέρων, καὶ οἱ πόδες οἰκείοι τοῦ μέτρον εἰσὶν· ἐπεὶ εἰ τὰς συλλαβὰς οἶονται αἰτίας εἶναι, τὴν πρώτην τοῦ ἔπους κίνησον συλλαβὴν, ἀντὶ μακρᾶς ποιήσον δύο βραχείας πολλὰς δ' ἰφθίμους, καὶ οὐκ ἔστι τὸ μέτρον καίτοι δύο βραχειῶν οὐσῶν, ἀλλ' ὁ ποὺς ἀλλότριος. τὸ βορέης καὶ ζέφυρος ἐπισκεψόμεθα αὐτοῦ λέγοντος ἐφεξῆς. S.

2. δεύτερον ὑγρὸν] ἐν γὰρ τῇ συλλήψει αὕτη μὲν κοινὴ γίνεται οὐκ ἐν δια(σ)τάσει ὡς ἐξῆς ἐρεῖ. S. πολλάκις καὶ κατὰ σύνταξιν εὐρίσκομεν δύο, ὡς τὸ νύξ [οφώδης. S.

7. Κοινὴ] Τὴν ²²κοινήν συλλαβὴν ἀμφίδοξον καλοῦσι, διὰ τὸ ἀμφίβολον εἶναι τὴν περὶ αὐτῆς δόξαν· πῆ μὲν γὰρ ἀντὶ μακρᾶς, πῆ δὲ ἀντὶ βραχείας [παρα]λαμβάνεται· διὸ ὅρον αὐτῆς οὐκ ἐκθετέον· οὐ γὰρ ἔστιν, ἀλλὰ γίνεται. Ὅταν γὰρ ἡ χρεια καλέσῃ, ἡ μακρὰ ἢ βραχεῖα ²³ἔστιν. Ἐν μέσφ δὲ ἀμφοῖν κειμένη, κοινὴ προσαγορεύεται.

ib. Καλῶς οὐχ ὠρίσατο αὐτὴν· οὐ γὰρ ἔστιν ἀλλὰ γίνεται. τῶν δὲ μὴ

²² κοινήν τὴν] τὴν κοινήν E.S.

²³ ἔστιν] ἔσται S.

ἔταν μακρῶ φωνήεντι, ἢ Ἐμηκνομένῳ, ἢ διφθόγγῳ ἐπι-
φέρηται φωνήεν, οἶον (Od. α'. 1.)

Ἄνδρα ἰμοὶ ἔννεπε μούσα [Ἐπολύτροπον, ὅς μάλα πολλά]
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης [ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε.]

(καὶ Π. δ'. 109.)

5

τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς [ἔκκαιδεκάδωρα πεφύκει.]

8 Ῥᾶον μὲν οὖν γίνεται ἢ τοιαύτη ἰκοινή, εἶγε ἢ συλλαβῇ
εἰς μέρος λόγου εἶη πεπερατωμένη, ὡς ἐν τοῖς προκει-
μένοις παραδείγμασι· σπανιώτερον δὲ ἐπὶ μέσης λέξεως.
Οὐ μὴν ἀλλ' ὅμως εὐρίσκεται, καὶ μάλιστα Ἐἐν τοῖς

10

^c διχρόνῳ μηκνομένῳ] διχρόνῳ
om. C.E.P. Vid. supra s. 2.

^d Exemplum diphthongi, quæ
hic fit communis, est MOI. Vo-
calis longa est H in πλάγχθη.
Vocalis producta est A in κέρα.
Κέρα enim a κέραα factum habet
A productum, ut et vocales con-
tractæ producuntur omnes, quæ
tamen ante alterum fient com-
munes. HOTCHKIS.

^e Loca uncinis inclusa igno-
rant codices quidam.

^f κοινή] Sic Turn. C.P.E. Alii
codices cum Fl. addunt συλλαβῇ.
Mox ἢ pro εἶη C.P.E.S.

^g Ἐἐν τοῖς ἄλλοις μέτροις] C. ha-
bet ἐν τριμέτροις. Exempla modo
allata fuerunt in versibus epicis
Homeri. Nunc ait vocales longas
vel diphthongos fieri communes,
sæpius in aliis versibus quam in
epicis. HOTCHKIS. Infra c. 2,
5. ὅπερ ἐν τοῖς ἄλλοις εὐρίσκεται
μέτροις—ἐν δὲ τοῖς ἔπεισι σπανίως.

ἔντων, οὐδὲ παρέχειν ὄρους ὡς ἔντων· ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοῖν κειμένη κοινή προσ-
αγορεύεται. τινὲς ὠρίσαντο τὴν κοινήν συλλαβὴν οὕτως· κοινή ἐστὶν συλλαβὴ
ἀμφίδοξος συλλαβῆς δύναμις, ἢ πρὸς ἀμφότερα δύναται λαμβάνεσθαι. τῷ δὲ
Ἐφαιστίῳ ὄρον οὐκ ἔδοξεν αὐτῇ δοῦναι, οὐδὲ τῆς θέσει μακρᾶς, καλῶς. ἐπειδὴ
φασιν ὅτι ἐξ αὐτῶν εἰσὶν, ἀλλὰ θέσει ἢ βραχεῖαι ἢ μακρᾶι γίνονται· περιττὸν
δὲ τῆς μὴ οὔσης ὄρον ἀποδοῦναι. οἱ γὰρ ὄροι τῶν ἔντων φύσει δίδονται. S.

6. 24 κέρα] Τὸ ρα μακρὸν ἐστὶν, ἀπὸ συναίρεσεως γινόμενον, μᾶλλον δὲ ἐκ
κράσεως. ὡς γὰρ κρέας κρέατος καὶ κρέως, καὶ κρέατα, καὶ κρεῖα, καὶ κρέα.
καὶ ἐστὶ τοῦ κρέα τὸ α μακρὸν. τὰ γὰρ δύο αα εἰς α μακρὸν κινῶνται. οὕτω
καὶ τὸ κέρασ ²⁵λέγομεν τοῦ κέρατος καὶ κέραος, καὶ κέρως, τῷ κέρατι καὶ κέραι
καὶ κέρα, καὶ ἔστι τὸ ρα μακρὸν ἐκ κράσεως, διὰ τοῦτό ἐστὶ τὸ ρα μηκ-
νόμενον.

7. Ῥᾶον μὲν] Ἐ γὰρ ἀνάπαυσις ²⁶τοῦ λόγου τὰς συλλαβὰς ἀπ' ἀλλήλων
χωρίζουσα τρόπον τινὰ ²⁷τὰς μακρὰς εὐφωνοτέρας καθίστησι. Φησὶ δὲ ὁ με-
τρικὸς, ὅτι ἢ κοινή συλλαβὴ ἔταν καταλήξει εἰς μέρος λόγου καλλίστη ἐστίν.
Εὐρίσκεται δὲ μὴ εἰς μέρος λόγου πεπερατωμένη.

²⁴ Scholion κέρα—μηκνόμενον ex D.
E. additum est.

²⁵ λεγόμενον] λέγομεν E.

²⁶ τοῦ λόγου] τῆς φωνῆς ἦτοι τοῦ
λόγου S.

²⁷ αὐτὰς μακρὰς] τὰς μακρὰς εὐφωνο-
τέρας E. τ. μ. ἀφωνοτέρας S. mox εὐ-
ρίσκεται δὲ καὶ μὴ εἰς μέρος λόγου πεπε-
ρατωμένη (περατουμένη S.), καὶ τίθησι
σαφῆ τούτου τὰ παραδείγματα. E.S.

ἄλλοις μέτροις· ἐν μὲν ἰαμβικῶ, Αἰσχύλος ἐν Νιόβῃ,
(Fr. 159. Dindorf.)

^h *Ἴστρος τοιαύτας παρθένους λοχεύεται.

^h *Ἴστρος τοιαύτας παρθένους] Ita C.M.P.S. et fere N. At Fl. Turn. E. et alii codices οἴστρος τοιαύτης παρθένου. Priscianus I. p. 562. ed. Putsch. *Invenitur tamen hæc diphthongus in media dictione correpta tunc, quando compositæ dictionis antecedentis in fine est sequente vocali, ut præustis. Virgil. in VII. Stipitibus duris agitur, sudibusve præustis. Hom. ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι. sicut etiam longæ vocales solent corripī, ut dehisco. Virgilius in V. Infundunt pariter sulcos, totumque dehiscit convulsum remis, rostris stridentibus, æquor. Ἐ quoque idem patitur apud Græcos. Æschylus ἴστρος τοιαύτας παρθένου λοχεύεται. Unde quidam non sine ratione unum tempus et semis singulas eas habere dicunt. Ideoque si consequatur consonans, quæ dimidium tempus habet, omnimodo producuntur. Jam vero librorum quorundam varietates enotemus. Ac primum editio Juntina anni 1525. (hanc enim temporis notam exemplar, quod ipse possideo, in calce ex-*

*cusam gerit, quum alteram 1554 in fronte præferat, adeo ut quæ huc usque pro diversis editionibus habitæ sunt, unam esse eandemque luculento satis confirmatur testimonio) post Hom. addit in VI. Ἰλιάδος σοι ναίους ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι. In secundo Virgillii loco metrum certe salvum præstitit Putschius *Rostris stridentibus* edendo. Juntina vero exhibet cum nonnullis Virgillii scriptis exemplaribus *rostrisque stridentibus*, ubi molossus dactyli sedem occupat. Sanissime Aldus; *rostrisque tridentibus*. In Æschyli fragmento, ed. Junt. sic: οἴστρος τοιαύτης, παρθένους λοχεύετε. Ed. Ald. οἴστρος τοιαύτας παρθένους μαιεύεται. Aldinæ editionis vestigia sequuntur edd. Ascensiana Paris. M.CXXVII. (sic) fol. et Basiliensis 1545. 8°. Plures varietates enotavit Krehlius p. 47 seq. Hermanno vera videtur scriptura, οἴστρος τοιαύτας παρθένους μηστεύεται. Illud μηστεύεται ex Eustath. Od. κ'. p. 1665, 38=407, 20.*

3. *Ἴστρος τοιαύτας] Κοινή ἐστὶν ἐν μέσῳ τὸ ΤΟΙ. Ὁ γὰρ ἴαμβος ἐν ταῖς ἀρτίαις χώραις ἀπὸ βραχείας ἄρχεται. Τὸ δὲ, τίνα τῶν παλαιῶν, ²⁸Σωτάδου ἐστὶν, ὃν ἀνέλεε Φιλιάδελφος ὁ Πτολεμαῖος ἐλεγχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι τῇ ἀδελφῇ συγγίνουτο.

²⁸ Σωτάδου] Plutarch. II. p. 11 A. Τοῦ γὰρ Φιλιάδελφου γήμαντος τὴν ἀδελφὴν Ἀρσινόην, Σωτάδης εἰπὼν, "Εἰς οὐχ ὀσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον "ὠθεῖς," ἐν δεσμοτηρίῳ πολλοὺς κατέσάπη χρόνους, καὶ τῆς ἀκαίρου λαλιᾶς οὐ μεμπτήν ἔδωκε δίκην· ἵνα δὲ γέλωτα παράσχη (nonne παράσχοι;) τοῖς ἄλλοις, αὐτὸς πολὺν χρόνον ἔκλαυσεν.

Vide Athenæum XIV. p. 620 F. et Eustathium ad Il. π'. p. 1069. = 1090, 32. Od. ζ'. p. 1565, 1. = 266, 27. De hujus scriptoris Iliade, cujus infra mentio, vide Strabonem VIII. p. 345 C. ed. Paris. et confer Hermogenem p. 247. ed. Crispin. Demetrium Phalæreum sect. 189. Eustath. ad Il. α'. p. 12. = 10, 10. Vid. infra Notas c. XI.

καὶ ἰ Σοφοκλῆς (Aj. 1118.)

οὐδ' ἂν τοιαύτην γλώσσαν—

καὶ μὴν καὶ Ἀριστοφάνης (Ran. 13.)

εἴπερ ποιήσω—

9 ἐν δὲ ἰωνικῶ^k τῶ ἀπὸ μείζονος, Σωτάδου ἐξ Ἀδώνιδος 5
τόδε,

τίνα τῶν παλαιῶν ἱστοριῶν θέλει ἑσακοῦσαι.

ἐν δὲ ἀντισπαστικῶ Ἀνακρέοντος, (Fr. 1, 4. Bergk.)

ἡ¹ κου νῦν ἐπὶ Ληθαίου.

10 ἐν δὲ τοῖς ἔπεσι σπανιώτερον, ἢ ὥστε τὸ τοῦ Ἀρχε- 10
λάου ἢ ὄνομα ὁ Σοφοκλῆς ἐν ταῖς ἐλεγείαις οὐκ ᾤετο

ⁱ Locos Sophoclis et Aristophanis exhibent soli C.M.P.

^k τῶ deest Turn. E. τὸ S. Mox τόδε om. E.

¹ ἴκου] Sic E. Turn. οἴκου Fl. B.H.N. ἡκου C.P.S. ἡ κου Bergk.

^m οὕτως ὡς] ὥστε P. ὥστε E.S. pro ὡς.

ⁿ ὄνομα deest Fl. B.H.

^o Σοφοκλῆς] De Sophocle, Aristonis filio, tragici celeberrimi nepote, qui elegias condidit, consulendus Maussacus ad Harpocratonem in v. ἀρχὴ ἄνδρα δει-

κνυσι. Singularia videntur Eustathii verba ad Il. β'. p. 264, 19 = 200, 24. πηνέλεως, πηνέλεως, ἀπτικῶς οὐ τὸ κοινὸν ἀχρηστον ἡρωικῶ μέτρῳ, ἤγον τὸ πηνέλαος τοιούτον δὲ καὶ τὸ Ἀρχέλεως ἐν Τραχινίαις. Hæc vox in Sophoclis certe Trachiniis non exstat. Quid si ad locum a Nostro citatum respexerit Eustathius? Mox οὐτ' εἰς ἔπος οὐτ' ἐλεγείαν exhibet Turn. quasi pars esset versus heroici, improbantibus Pauwio et D'Orvillio.

9. ἡ¹ κου νῦν ἐπὶ Ληθαίου] ἡ θαι κοινή, ἰαμβικὴ γὰρ ἢ κατάκλεις τὸ γλυκῶνειον καλούμενον, ὡς ἐκ τινος ἀντιστροφῆς ἐστὶν ἰδεῖν, λέγω δὴ τοῦ γουνοῦμαι σ' ἐλαφήβολε, ἢ γὰρ λε ἀντὶ μακρᾶς, ὅτι τελευταία ἐστίν. Ὅτι δὲ εἰ εἴπης δύνατό τις τὴν συζυγίαν λέγειν τὴν πὶ Ληθαίου καθαρὰν ἀντισπαστικὴν, τῆς τελευταίας οὔσης ἀδιάφορον, ἀλλ' ἐναντιοῦται ἢ ἀντιστροφή. εὐρίσκομεν γὰρ ὅλα τὰ ἀντιστρέφοντα ἰαμβικῆ κατακλειόμενα ξανθὰ παῖ διδς ἀγρίων. αἰεὶ δὲ τὸ ἀντισπαστικὸν δίμετρον τὸν πρῶτον ἀπλοῦν πόδα ἀδιάφορον λαμβάνει. S.

10. ἐν δὲ] Τὸ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος σύγκειται ἐκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν. ²⁹ Ὁ γοῦν Σωτάδης ἀντὶ τῆς ἐν ἀρχῇ μακρᾶς δύο βραχείας, τὴν τινα, παρέλαβε, καὶ ἐν τῶ τρίτῳ ποδὶ δύο συλλαβὰς βραχείας ἀντὶ μακρᾶς ³⁰.

²⁹ Ὁ γοῦν Σωτάδης] ὁ Σωτάδης δὲ S.

³⁰ Addit S. δύο συλλαβὰς ἀντὶ μιᾶς τίνα τῶν παλαιῶν. καὶ τὴν λαι συλλαβὴν, καίτοι ἐν μέσῳ οὔσαν, κοινὴν ἔλαβεν. καὶ ἐν τῶ τρίτῳ δὲ ποδὶ ἔλαβε δύο

βραχείας. καὶ ἐστὶν ὁ ποῦς πεντασύλλαβος τῶν ἱστοριῶν θέλει ἑσα. τὸ θέλει ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς παρέλαβεν. τὸ θέλει ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς παραλαμβάνεται, τροχαϊκὴ γὰρ ἐστὶν ἢ τρίτῃ αἰεὶ συζυγία.

10 ἐγχωρεῖν οὔτε εἰς ἔπος οὔτε εἰς ῥέλεγείαν. Φησὶ
ῥγοῦν,

^ῥ Ἀρχέλεως· ἦν γὰρ ῥσύμμετρον ὡδε λέγειν.

Καὶ Παρθένιος δὲ ἐπικήδειον εἰς Ἀρχελαΐδα ῥγράφων
ἐλεγειακὸν τὸν τελευταῖον μόνον στίχον ἀντὶ ἐλεγείου 5
ιαμβικὸν ἐποίησεν, ἐν ᾧ τὸ ὄνομα ῥερεῖν ἔμελλεν,

^ῥ Ἀμυσχρὸν οὐνομ' ἔσσειετ' Ἀρχελαΐδος.

Διὰ τοῦτο καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Il. ξ'. 489.) συστέλλομεν
τὴν

^ῥ Πηνελόειο ἄνακτος.

11 ^x ῥίνθων μὲν γὰρ καὶ ἐν ἰάμβῳ ἐπισημασίας ἠξίωσε τὸ 10
τοιούτου· ἐν γὰρ Ὀρέστη δρᾶματι φησὶν,

^p ῥελεγείαν] ἐλεγείον E.

^q γοῦν ὁ Σοφοκλῆς Turn. E.

^r τὸ σύμμετρον C.

^s γράφων] γράφει Fl. H. B. Parthenius, elegiarum et aliorum carminum scriptor, vixit, teste Suida, usque ad Tiberii tempora. Pleniorum ejus notitiam petas ex Vossio de Poëtis Græcis c. viii. p. 70. et Fabricio Bibl. Gr. III. 27. Fragmenta ejus nuper collegit A. Meinekius Analect. Alexand. Berolin. 1842. p. 255 seqq.

^t ῥερεῖν] εὔρεῖν N. Tum ἔμελεν P.

^v Ἀμυσχρὸν] Ad h. l. respicere Hesygium, ubi l. Ἀμυσχρὸν (non Ἀμυσχρὸν) καθαρὸν, ἀγρὸν, ὀλόχρουν, monuit Pearsonus.

^u Sic MSS. Fl. Πηνελόειο Turn. πηνελόειο E. Paullo ante συστέλλεται τὴν μὲν N.

ib. Nota συστέλλεσθαι positum pro corrigere, qua significatione id apud Grammaticos ut pluri-

mum reperias; ut apud Athenæum IX. p. 588 F. Πέρδιξ. τούτων πολλοὶ μὲν μέμνηται ὡς καὶ Ἀριστοφάνης. Τοῦ δὲ ὀνόματος αὐτῶν ἐνιοὶ ΣΥΣΤΕΛΛΟΥΣΙ τὴν μέσην συλλαβὴν ὡς Ἀρχίλοχος, Πτώσσοισαν ὥστε Πέρδικα. Lib. X. p. 446 E. Ἐπιότε δὲ καὶ ΣΥΣΤΕΛΛΟΥΣΙ τὸ ι (quod est in πίομαι) ὡς Πλάτων ἐν ταῖς ἀφ' ἱερῶν, Οὐδ' ὅστις αὐτῆς ἐκπίεται τὰ χρήματα. Καὶ ἐν Σύρφακι, Καὶ πίεσθ' ὕδωρ πολὺ. Scholiast. β. Æschyl. Sept. Theb. 509. Ὄφειλε δὲ τὸ δύσχιμον διὰ διφθόγγου γράφεσθαι ἀπὸ τοῦ χειμῶνος, νῦν δὲ ἠναγκάσθη διὰ τὸ μέτρον, καὶ ΣΥΝΕΣΤΕΙΛΕΝ αὐτὸ, ἐκτὸς γὰρ ἐστὶ ποῦς. Apud Corinthum, seu potius Gregorium Corinthi Metropolitanum De Dialecto Dorica num. 86. Hephæst. Schol. p. 2. aliosque. ARNALD.

^x ῥίνθων] De Rhinthone, scriptore φλυάκων, sive fabularum ubi

7. Ἀμυσχρὸν] Ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος. Τὸ γὰρ Ἀρχελαΐδος καὶ τὸ Πηνελόειο τὸ λα ³¹ ἐκτεταμένον ἐστὶ· γίνεται οὖν κοινή.

9. Πηνελόειο γὰρ ἦν. ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκτεταμένον ἦν τὸ ᾱ, οὐκ ἠδύνατο δὲ τοῦτο, μετέβαλεν εἰς τὸ ε̄ βᾶ. S.

³¹ ἐκτεταμένον ἐστὶ] ἐστὶ om. E. Plura adjicit S. vix digna tamen quæ describantur.

Υ'Ως σὲ Διώνυσος αὐτὸς ἐξώλη θείη·

Ἐπιπώνακτος τὸ μέτρον, οὐδέν μοι μέλει.

Καὶ Ἄ Εὐριπίδης ἐν Ἐκάβῃ (1107.)

πάθη ταλαίνης ἐξαπαλλάξαι ζῶης.

res tragicæ ludicro sermone tractabantur, consulas Fabricium in notitia Tragicorum deperditorum B. G. II. 19. et auctores ibi allegatos. Adde Lorentzium *De rebus sacris et artibus veterum Tarentinorum Elberfeld.* 1836. 4°. p. 26 seqq. necnon Clintonum in *Fast. Hellen.* T. III. p. 486. Exstat in eum Epigramma Nossidis pervenustum in *Antholog. Pal.* VII. 414. Καὶ καπυρὸν γελάσας παραμείβεο, καὶ φίλον εἰπὼν Ῥῆμ' ἐπ' ἐμοί· Ῥίνθων εἴμ' ὁ Συρακόσιος, Μουσάων ὀλίγη τις ἀηδονίς· ἀλλὰ φλυάκων Ἐκ τραγκῶν ἴδιον κισσὸν ἐδρεψάμεθα. Aliud ejusdem poetriæ epigramma *ibid.* n. 718. a Bentleio in *Dissert. Phalarid.* p. 355. minus feliciter tentatum, sic ex *Cod. Vaticani* vestigiis restituit Porsonus: ὦ ξεῖν', εἰ τύ γε πλείς ποτὶ καλλίχορον Μιτυλάναν, τῶν Σαπφῶ Χαρίτων ἄνθος ἐναυσόμενος, εἰπέειν, ὡς Μουσαῖσι ΦΙΛΑΘΗΝ, Α ΤΕ Λοκρὶς γὰ Τίκτην, ΙΣΑΙΣ Θ' ὅτι μοι τοῦνομα Νόσσις, ἴθι.

Υ'Ως σὲ] ὅσε P.S. ὅτε Διόνυσος S. in schol. Tum Διώνυσος C. ὅδε Διώνυσος αὐτὸς ἐξώλη θείης. Fl. ὁ Διώνυσος Turn. In fine θείης nonnulli MSS. Brinkius in *Schneidewini Philologo* T. VI. p. 62. hos versus ita legit: A. Ὁ δὲ Διώνυσος αὐτὸς ἐξώλη θείη σ'. . . B. Ἐπιπώνακτος τὸ μέτρον. A. οὐδέν μοι μέλει.

Ἐπιπώνακτος] εἰ δ' Ἐπιπώνακτος Fl. εἶθ' Ἐπιπ. Turn. ἴθ' Ἐπιπώνακτος τὸ μ. C. M. P. probante Bentleio. Meliorem lectionem suppeditat Herodianus MS. quem inspexi in Bibliotheca Academiae

Leidensis (ad calcem *Etymologi Magni* fol. 297 b.) cujus locum ex parte tantum citavit Valckenærius ad Euripid. *Phœn.* 1508. Πολλάκις γὰρ καὶ ἐν τῷ μέτρῳ εὐρίσκομεν τὸ μν ἀποτελοῦντα (Hemsterhusius corrigebat τὰ μν vel ἀποτελοῦν) κοινὴν συλλαβὴν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Τὼς μὲν ὁ μνησάρχιος σφάξεν (fr. Benti. n. 27.) ὁμοίως καὶ τὸ πτ· ὡς παρὰ Ὀμήρῳ· Αἴγυπτιή τῇ πλείστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται· καὶ τὸ κτ· ὡς παρὰ τυρίνθῳ (τῷ Ῥίνθωνι Hemsterhusius et Valckenærius) Ἐπιπώνακτος τὸ μ. ο. μ. μ. Eadem habet sed corruptius Hortus Adonidis Aldi f. 194 b. Chæroboscus in *Theodos.* p. 553. 28. Πολλάκις εὐρίσκονται καὶ ἐν τοῖς μέτροις ἀποτελοῦντα τὴν κοινὴν συλλαβὴν τὸ κτ καὶ πτ, ὡς παρ' Ὀμήρῳ, οἶον, Αἴγυπτιή τῇ πλείστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται, τὸ δὲ κτ ὡς παρὰ τῷ Ῥίνθωνι Ἐπιπώνακτος τὸ μέτρον, οὐδέν μοι μέλει. —Περὶ τῆς κοινῆς συλλαβῆς κατ' ἀκρίβειαν ἐν τοῖς μέτροις Ἐφαιστῶνος μαθησόμεθα. In fine οὐ μοι μέλλοι Fl. οὐ μοι μέλει Turn. μέλλει plures MSS.

Ἄ Εὐριπίδης ἐν Ἐκάβῃ] Versum ex Euripidis Hecuba exhibent C. et M. sed ibi ζῶης, metri causa. edidit Porsonus, quam formam legibus analogiæ optime convenire docet Eustathius II. γ'. p. 411. init. = 312, 28. Editio Euripidis Basiliensis 1544. in *Bibl. Bodl.* adservata, cujus margini lectiones e MS. quodam appositæ sunt, locum ita correctum dat, ζῶης] ρ ὡς πνέω πνοή, οὕτω καὶ ζέω ζοή τῇ χρεία τοῦ μέτρον.

12° Ὅμως μέντοι καὶ ἐν ἔπεσιν εὐρίσκεται, ὡς παρὰ Θεο-
κρίτῳ (Id. XI. 18.)^b

ἰψηλᾶς ἐς πόντον ὄρων ἄειδε τοιαῦτα.

καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Il. ν'. 275.)

αἰδ' ἀρετὴν οἴος ἔσσι, τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι.

5

καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ἐν ἐλεγείαις (Fr. 68 = 95 Bergk.)

οὐδέ τι τοι πρὸς θυμὸν, ὅμως γε μὲν ὡς ἰαδοιάστως.

13° Ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν τοιούτων (Hom. Il. π'. 235.)

σοὶ ναίουσ' ἵποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι,

^d καὶ (Od. κ'. 243.)

10

ἔδμεναι οἶα σῦες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν,

^e ἴσως διὰ τὸ φαντασίαν τινὰ παρέχειν τοῦ ἄπηρτίσθαι
τὴν λέξιν ἐν τῷ χαμαί, ὡς μία ἢ χαμαί ἀκούεται τῇ
μέντοι γε ^ε υἱ διφθόγγῳ εἰς παρακολουθήσῃ τὸ τοιοῦτον,
τελείως τραχὺς ὁ στίχος γίνεται οἶον (Il. η'. 47.)

15

^o Ἐκτορ υἱὲ Πριάμοιο—

14 Δεύτερος ^h δέ ἐστι τρόπος, ὅταν βραχεῖ ἢ βραχυνο-

^b καὶ φησὶ addunt MSS. non-
nulli. Mox γὰρ ἄειδε C. Se-
quens ex Homero exemplum
omittit N.

^c ἀδιάστως Fl. B.

^d καὶ πάλιν] πάλιν deest MSS.
Fl.

^e ἴσως] ἴσθι C.

^f ἀπηρτίσθαι] ἀπηρτήσθαι Fl. B.
ἀπαρτίσθαι C. a καὶ πάλιν ad ἐν
τῷ χαμαί desunt N. τὴν λέξιν ὡς
ἐν τῷ χαμαί ἀκούεται habet C.

^ε Sic Codd. plures. τῇ μέντοι
υἱ Fl. τῇ μέντοι γε Turn. Ἐκ-
τωρ C.

^h δέ deest Turn. E.

17 Δεύτερός ἐστι] Δεύτερον τρόπον φησὶ τῆς κοινῆς συλλαβῆς, ὅταν τὸ
μὲν πρῶτον ἄφωνον ³²η, τὸ δὲ δεύτερον ὑγρόν· καὶ ὅταν κατὰ σύλληψιν
ὑπάρχωσιν. Εἰκότως. Τὸ γὰρ ἄφωνον πάντως ἐστὶν ἀσθενές, ὡς κακόφω-
νον τὸ δὲ δεύτερον εὐόλισθον καὶ τρέχον. Διὰ γοῦν τὴν ἀσθένειαν τοῦ
ἄφωνον καὶ τὸ εὐκίνητον τοῦ ὑγροῦ οὐκ αἰσθάνεται ἢ ἀκοὴ τὴν μακρὰν, καὶ
γίνεται κοινὴ συλλαβή. [δύο δὲ ἄφωνα οὐ τέθωνται, ἅτε τῶν δύο τῶν ὁμοίων,
εἰ καὶ ἀσθενέστερα ὑπάρχοιεν, πλέον ἐλκόντων ἢ περ τῶν ἀνομοίων. ἀμέλει τοι
ἄμαξαν δύο ὄνοι πλέον ἐλκουσιν ἢ περ ὄνος καὶ βοῦς, ἐπεὶ τὰ ἀνισοδύναμα ἐμ-
ποδίζουσιν ἄλληλα. οὐ ποιοῦσιν οὖν E.S.] κοινὴν συλλαβὴν δύο σύμφωνα (ἄφω-
να S.), ἐπεὶ [ὡς εἴρηται S.] ἐκάστη [ἕκτη S.] συλλαβὴ ἔχει τινὰ σιωπὴν ὡς οὖν
ἀσθενέστερα πλείω χρόνον ἐποιοῦν ἐν τῇ κινήσει, καὶ ἠλέγχετο ἢ κοινή. [διὰ

³² η] ἐστὶ E.S. Mox οὖν S. pro γοῦν.

μένω φωνήεντι ἐπιφέρηται ἐν τῇ ἐξῆς συλλαβῇ σύμφωνα δύο, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἄφωνόν ἐστι, τὸ δὲ δεύτερον ἰ ὕγρον· οἶον, ὄπλον, ἄκρον, (Π. τ'. 287.)

Πάτροκλέ μοι δειλῆ—

ὅταν δὲ ^k τὸ προηγούμενον ἡμίφωνον ἦ, οὐκέτι κοινή 5
15 ἐστὶν ἢ προκειμένη, ἀλλὰ ^l τελέως μακρά. Προτάσσεται δὲ ἡμίφωνον ὕγρου, τὸ μὲν μ τοῦ ν, οἶον ἄμνος· ^m τὸ δὲ σ τοῦ μ, ⁿ οἶον, ἐσμὸς· καὶ τὸ σ τοῦ λ κατὰ πάθος, ὡς ἐν τῷ ^o μάσλης· καὶ σπανίως τοῦ ν, ὡς ἐν τῷ ^p Πάσσης καὶ Μάσσης, ἃ δὲ ὀνόματα παρὰ Ξάνθῳ εἰσὶν 10

ⁱ ἀμετάβολον Barocc. 72. in scholiis pro πλείω χρόνον Pauwius conjicit μείω χρόνον.

^k τὸ deest Turn. E.

ib. Literæ M. Σ. hic vocantur semivocales, quales re vera sunt; et quales sunt A. N. P. Z. Ξ. Ψ. sed illæ rursus distinguuntur in liquidas et duplices. Ergo omnes liquidas sunt semivocales, sed non omnes semivocales liquidas, et liquidas sine vitio semivocales adpellamus. Ἠμίφωνα ὄκτω, ait Dionysius (De Struct. Or. cap. XIV. p. 96. ed. Upton.) ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ. Hic autem Hephæstio docet quomodo syllaba produci debeat, quando semivocalis, quæ simul liquida est, præmittitur liquidæ; et verba ὅταν δὲ προηγούμενον ἡμίφωνον ἦ et verba προτάσσεται δὲ ἡμίφωνον idem notant, et sibi lucem addunt invicem. Exempla adducit τοῦ MN. τοῦ ΣM. et τοῦ ΣΛ. nam Σ inter semivocales, sed nec liquida, nec duplex, ut me docuit Vossius, et ΣN. Hi sunt unici casus ubi semivocalis potest præcedere li-

quidæ. Et syllabæ his semivocalibus præmissæ longæ sunt, nisi quod mox excipiat, ἤδη μέντοι ἢ διὰ τοῦ MN σύνταξις ἐποίησε πον καὶ βραχείαν, ὕμνος. DORVILL.

^l τελέως] τελείως E.

^m τὸ δὲ Σ τοῦ M desunt C. τὸ δὲ—ἐσμὸς om. P.

ⁿ οἶον] ὡς ἐν τῷ E. Μοχ τὸ δὲ σ τοῦ λ P.

^o ἀμάσλης] μάσλης C.P.E. et sic conjecit Pauwius, κατὰ πάθος, id est, per omissionem literæ θ, more Dorico, pro μάσθλης. Ἀμάσλης Fl. Turn. Sappho in schol. Aristoph. Pac. 1174. πόδα(s) δὲ| ποικίλος μάσθλης ἐκάλυπτε Λύδει|ον καλὸν ἔργον. Eundem locum citat Pollux VII. 93. ubi pro μάσθλης Bekkerus dedit μάσλης, nescio an cum MS. Vid. Ahrens de Dial. Æol. p. 74. Similem literæ θ omissionem in voce ἐσλὸς recte animadvertit Pauwius, de cujus formæ ratione consulenda est Hermannii disputatio ad Pindari Olymp. II. 34.

^p Πάσσης] Sic C. πάνσης P.

ὅν τὴν αὐτὴν αἰτίαν οὔτε ὑπάρχουσι τὰ σύμφωνα, ἐπεὶ δὲ ἕκαστον αὐτῶν ἰδίᾳ λεγόμενον χρόνον τινα διήνυσεν, καὶ ἠλέγχετο ἢ κοινή. τοῦ δὲ ἀφώνου οὐκ ἐλέγχεται. S.]

5. Ἠμίφωνον] Οἶον, ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ.

16 ἐν τοῖς ¹Λυδιακοῖς. Ἦδη μέντοι ἢ διὰ τοῦ μν σύνταξις ἐποίησέ που καὶ βραχεῖαν, ὡς παρὰ Κρατίνῳ ἐν Πανόπταις, (Fr. 3. Meinek.)

¹Ἄλλοτριογνώμοις, ²ἐπιλήσμοσι, μνημονικοῖσι—

καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Μεγαρίδι,

³εὐνμος καὶ μουσικὰν ⁴ἔχουσα πᾶσαν ⁵φιλόδουρος

[Ἠχή.]

Πάσης καὶ Ἄσης Turn. Μάσης tantum Fl. H. B. Etymologus M. p. 249, 15. Δάσληρα. Δεῖ γινώσκειν ὅτι τὸ Δάσληρα, ὄνομα δὲ τοῦτο λίμνης· καὶ Βρυσμὸς, ἐστὶ δὲ ὄνομα βασιλέως· καὶ Πάσης καὶ Μάσης, ὀνόματα ποταμῶν· καὶ Ὀσροῖνη, ὅπερ τίνες Ὀρροῖνη λέγουσιν, ἐστὶ δὲ χώρα οὕτω καλουμένη ἐν Συρίᾳ· τὸ σ ἐν συλλήψει ἐστὶ μετὰ τῶν ἐπιφερομένων συμφώνων. Similia habet MS. Barocc. 50. fol. 329 b. e quo sæpius Etymologus restaurari et augeri potest: Μάσθλης ἐστὶν λῶρος ὁ εὐμάλακτος· δάσληρα, ὄνομα λίμνης· πάσης καὶ μάνης (sic) ὀνόματα ποταμῶν· βύρσνος ὄνομα βασιλέως· ὀσροῖνη ὅπερ τίνες λέγουσιν ὀρροῖνη χώρα ἐστὶν ἐν συρία οὕτω λεγομένη. Vix dubitari potest quin ex Xanthi historia verba ab Etymologo notata derivata sint. Xanthi reliquias collegit *Friedericus Creuzer* inter *Historicorum Græcorum antiquissimorum fragmenta, Heidelbergæ* 1806. 8vo. Nostrum tamen, non nisi ex Fabricii indice cognitum habuit: “Utrum qui ab *Hephestione* in *Enchiridio* laudatus *Xanthus* hic *Lyricus* sit, an ille *rerum scriptor*; cum iste liber ad manus non sit, decernere nequeo.” P. 136.

¹ Λυδιακοῖς] λυδικοῖς C.

¹ Ἄλλοτριογνώμοις] Sic C. E. Turn. et ita citat Aldus in *Instit. Grammat.* p. 250. ed. R. Steph. 1531. ἄλλοτριογνώμης ἐπιλήσμοσιν Fl. H. B. Legendum conjicit Arnaldus “Ἄλλοτρίᾱς γνώμης ἐπιλήσμοσι· μνημονικοῖς ΔΕ — “sensu a sequentibus, quæ nobis invidit vetustas, pendente.” Sed forma ἄλλοτριόγνωμος non temere damnanda est. Vid. *Lex. Seg.* apud Bekker. *Anecd.* p. 385, 7. *Bachman.* p. 77, 6. *Δίγνωνμος* habet *Etymol. M.* p. 67, ult. sed in eodem p. 209, 48. leg. *μεγαλογνώμονα* cum MSS. Voss. Dorv.

² ἐπιλήσμοσι] ἐπιλήσμοσι Schol. *Aristoph. Nub.* 788. quem emendavi ad *Suid.* p. 1374 D. *Hephestionem* respicit *Chæroboscus* in *Theodosium* p. 552 seq.

³ εὐνμος] εὐνμος P. Vid. *Toup.* ad *Suid.* T. I. p. 117.

⁴ ἔχουσα] ἔχουσα B.C.H. Fl.

⁵ φιλόδουρος] φιλόδουρος B.H. Fl. *φιλόχορος* ms. Darmstad. e quo paucas lectiones enotavit Bastius. Ἠχή omittit Ahrensius in *Epicharmi Fragmentis* *Append. Dial. Dor.* p. 447, ubi etiam legitur ἔχουσα non ἔχουσα. Statuerat Arnaldus ἦχη esse delendum.

ἔ 6. εὐνμος] Τροχαῖκὸν γὰρ τὸ μέτρον· καὶ ἔδει τὸν πρῶτον ἀπλοῦν πόδα εἶναι τροχαῖον. Ἐν γὰρ ταῖς περιτταῖς τὸ τροχαῖκὸν οὐ δέχεται σπονδεῖον, ἀλλ' ἐν ταῖς ἀρτίαις. Ἦν οὖν τοῦ εὐῦμνος τὸ ν μακρόν· ἐπιφερομένου μέντοι τοῦ μν γέγονε κοινή.

καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ (v. Fragm. Bentr. xxvii.)

Ἦ τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος —

17 ^{yy} Ἐὰν μέντοι ἐν τῇ προτέρα συλλαβῇ τελικὸν ἢ τὸ
ἄφωνον, τῆς δὲ δευτέρας ^z ἄρκτικὸν τὸ ὑγρὸν, οὐκέτι
γίνεται κοινὴ συλλαβὴ ἀλλ' ἀντικρυς μακρὰ, ὡς παρὰ
Ἀλκαίῳ, (Fr. Ursini p. 105.)

^a ἔκ με λάσας ἀλγέων,

^b [καὶ παρ' Ὀμήρῳ, Od. ρ'. 90.]

ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βάντες.

18 Φησὶ δὲ ὁ Ἡλιόδωρος ^d τὸ μ̄ ἐπιφερόμενον ^e ἀφώνῳ ¹⁰

Ἦ Hoc Callimachi fragmentum citat Priscianus I. pp. 542. 551. et II. p. 572. Priorem locum exscribam: *Sunt similiter in consonantibus ancipites vel liquidæ, ut L et R, quæ modo longam modo brevem post mutas positæ in eadem syllaba faciunt syllabam. His quidam addunt non irrationabiliter M et N: quia ipsæ quoque communes faciunt syllabas post mutas positæ: quod diversorum confirmatur auctoritate tam Græcorum, quam Latinorum. Ovidius in X. Metamorphoseon, Piscosamque Gnidon, gravidamque Amathunta metallis. Euripides in Phænissis: ἰσότης ἔταξε κἀριθμὸν διώρισεν. In eisdem: ἀπωλόμεσθα, δύο κακῶ σπεύδεις τέκνον. Apud Græcos invenitur tamen M ante N posita, nec producens ante se vocalem more mutarum. Callimachus: τὼς μὲν*

ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος, ὧδε συν-
αυῶ.

^{yy} κἀν Turn.

^z ἀρχικὸν] ἀρκτικὸν C.P.E.S.

^a ἔκ με λάσας] Sic distinxit Bentleius post Horatium p. 709. Imitatur nempe Alcæus Homericum ἐκ δὲ με πάντων Ληθάνει, ὄσο' ἔπαθον, aut aliquid simile. ἔκ μ' ἐλάσας libri plerique, ἔκ μελ' ἄσας P. ἔκ μ' ἔλασας Bergk. n. 95 (66).

^b καὶ παρ' Ὀμήρῳ om. Fl. Turn. et mss.

^c Heliodorus dixerat M parcissime ceterarum liquidarum post mutam corripere syllabam in *Epicis*: ideoque contenderat a Cratino dictum ἐλήλυμεν pro ἐλήλυθμεν, quod pro ἐληλύθαμεν alias ponitur. Eam opinionem refutat Hephæstio ostendens primo exemplis vocum ex ipso Cratino ἀκμων, ἀριθμητοὶ, τεκμαρτὸν, in *hex-*

3. τὸ ἄφωνον] Ὡστε εἶναι αὐτὸ κατὰ διάστασιν δηλόνοτι· οὕτω γὰρ ὁ ἐξηγητῆς φησι.

7. ἔκ με λάσας] 33 Μακρὰ γὰρ ἔμεινεν ἢ ε· καίτοι ἐξῆς ὄντος ἀφώνου καὶ ὑγροῦ· ἀλλὰ κατὰ διάστασιν.

10. Φησὶ δὲ ὁ Ἡλιόδωρος] Ἐπιλαμβάνεται Ἡλιοδώρου 34 μὴ οἰομένου ποιεῖν κοινήν, ὅταν μετὰ τὸ ἄφωνον τὸ μ̄ ἐστίν, οἷον ὄγμος, καὶ ἐπιφέρει τὰ παραδείγματα.

33 μακρὸν] μακρὰ E. pro ἐπιφέρει.

34 οἰομένου μὴ S. qui mox om. ὄγμος et dat τίθησι

ἦττον τῶν ἄλλων ὑγρῶν κοινὰς ποιεῖν ἐν τοῖς ἔπεσι
^fσυλλαβάς. Διὰ τοῦτο καὶ Κρατῖνος ἐν τοῖς ^gΧείρωσι
 (Fr. 9.) πεποιήκε,

^hσκῆψιν μὲν Χείρωνες ἐλήλυμεν, ὡς ὑποθήκας—

ametris correptarum. Dein et magis eum urguet, cum dicat in voce ἐλήλυμεν id non spectasse Cratinum in *Epicis*, quia hac voce utuntur etiam in aliis metris, ut in trimetro hoc, Κύκνου δὲ πρῶτα πρὸς δόμους ἐλήλυμεν. Quin hanc syncopen et usurpatam in aliis personis, ubi m locum habere non poterit, ut in hoc trimetro iambo, Τοιοῦδε φωτὸς πρὸς δόμους ἐλήλυτε, pro ἐληλύθατε. Ad hæc Sch. primo ait, ἐπιλαμβάνεται reprehendit *Heliodorum*, qui putat *syllabam non esse communem ante m cum muta.* Mox autem in alia nota ad versum Σκῆψιν. *συνηγορῶν Ἡλιοδώρω δῆθεν ταῦτά φησιν.* Quasi dicat, *patrocinatus Heliodoro scilicet hæc dixit.* Nam re vera prima specie hoc ad Heliodori sententiam firmandam faciebat exemplum, nisi cetera argumenta in contrarium advocasset: quibus nempe patebat eum in aliis usum positione debili ante m, et in aliis etiam metris, non *Epicis* solis occurrere ἐλήλυμεν et ἐλήλυτε. * * Heliodoro re vera *συνηγορεῖ* Aristides Quintilianus lib. I. p. 47, ubi vide M. Meibomium. D'OR-VILL.

^d τὸ μ] τὸ μὲν P.

^e ἀφώνω] Sic Turn. C.E.P. ἄλλω Fl. H.N.B. et mox ὑγρὸν F.B.

^f συλλαβάς, μάλλον δὲ μακράς C. et P. in marg.

^g Χείρωσι] Sic Edd. et MSS. præter N. Vide Jungermannum ad Pollucem X. 186. Hemsterhusium ad Lucian. T. I. p. 556. Menagium ad Diogenem Laertium, I. 62. Adde Hermannum ad Arist. Nub. Schol. 922. ed. sec. Versus ex eadem fabula apud Luciani Scholiasten, citati etiam a Suida v. Ῥαδαμάνθυος ὄρκος, et a Scholiaste Platonis p. 5. ed. Ruhnken. ita videntur digerendi, Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ | Κύων, ἔπειτα χῆν, θεοὺς δ' ἐσίγων. Prior est iambelegus, alter iambicus trimeter catalecticus. Aliter tamen Theodorus Bergkiius Comm. de Rel. Com. p. 232. Sed vid. Meinek. Fr. Comic. T. II. p. 156.

^h σκῆψιν] Arnaldus putat σκῆψιν sumi pro *monitu*, ut apud Æsch. Ag. 895. Τοιάδε μέντοι σκῆψις οὐ δόλον φέρει. Nescio tamen an σκῆψις in h. l. sit nomen civitatis, ut Etymolog. M. Σκῆψις ἐστὶ πόλις ἐν Τροίᾳ, de qua civitate Strabo XIII. p. 607. atque hic legamus,

Σκῆψιν μὲν ΧΕΙΡΩΝΟΣ ἐλήλυμεν ὡς ὑποθήκας.

HOTCHKIS. Edidi secutus Turnebum. Χείρωνας F.H.B. Χείρωνι N. σκῆψιν μὲν ὧ Χείρωνες C.P. ἐλή-

4. σκῆψιν μὲν] ³⁵Συνηγορῶν Ἡλιοδώρω δῆθεν ταῦτά φησιν. Ἐδύνατο γὰρ ἐλήλυθμεν εἶναι, εἰ μηδὲν ἐκώλυε· κατὰ σύλληψιν γὰρ ἐπέφερε τὸ ἀφώνων καὶ ὑγρὸν· ψεῦδος δὲ τοῦτο. Ἀττικὸν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐλήλυμεν· οὐ γὰρ διὰ τὸ μέτρον ἀφηρέθη τὸ θ, ἀλλὰ σύνηθες αὐτῷ οὕτω λέγειν.

³⁵ *συνηγορῶν*—φησιν om. S. qui mox ἐπεφέρετο κφ. et ἐν τῷ ἐλήλυθμεν pro ψεῦδος—ἐλήλυμεν.

ἀντὶ τοῦ ἑλληλύθαμεν, ὅπερ ἐξηλέγξαμεν ψεῦδος ὄν-
πρὸς γὰρ τῷ μυρίαν εἶναι τὴν χρῆσιν παρὰ τοῖς ἄλλοις,
ἐδείξαμεν ἔτι καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Κρατίνῳ πολλάκις οὐ-
σαν, ὡς ἐν^κ Κλεοβουλίναις, (Fr. 3.)

ἔστιν ἄκμων καὶ ἰσφῦρα νεανία εἴτριχι πῶλω.

5

^μ καὶ ἐν Πανόπταις, (Fr. 2.)

^α κρανία δισσοῦ φορεῖν, ὀφθαλμοὶ δ' οὐκ ἀριθμητοί.

^ο καὶ ἐν Ὠραῖς, (Fr. 3.)

Ροῦδὲ πρὸς εἶδος ἄρ' ἦν οὐδὲν προσιδόντι τεκμαρτόν.

λυθμεν Fl. Per vocem ὑποθή-
κας alludit fortasse Comicus ad
opus, quod olim, Suida teste, sub
Chironis nomine circumferebatur,
ὑποθήκας, ἃς ποιεῖται πρὸς Ἀχιλλέα,
nisi mavis intelligere carmen Χει-
ρῶνος ὑποθήκας inscriptum, quod
Hesiodo tribuunt complures, ab
Aristophane in Δαιταλεῦσιν deri-
sum auctor est Phrynichus Ecl.
Att. p. 32. Vide Meinekii Hist.
Com. Gr. p. 75.

^ι ἑλληλύθαμεν] ἐλήλυθμεν P. Μοχ
πρὸς γὰρ τὸ P.S.

^κ Κλεοβουλίναις] De hoc dra-
mate multa Viri docti ad Hesy-
chium v. Αἰθήης. Adde Photium
v. Φέροικος.

^ι σφῦρά (sic) edidit Turn. σφύρα
Fl. Causa nulla erat quare du-
bitaret D'Orvillius an ultima in
σφῦρα corriperebatur. Aristoph. Pac.
565. Νῆ Δί' ἣ γὰρ σφῦρα λαμπρὸν
ἦν ἂν ἐξωπλισμένη. Melius tamen
observat locutionem Cratino ad-
hæsisse ex Homer. Od. γ. 434.
ἄκμονά τε σφῦράν τ' εὐποίητόν τε
πυράργην. Pro πῶλω Fl. B.H. πῶ-
πω. C. πῶλω.

^μ καὶ πάλιν] πάλιν deest Fl. B.
D.H.S. Totum exemplum N.

^α Sic C.E.P.S. Turn. κρανία
δισσοῦ φορεῖν — ἀριθμητοί Fl. B.H.
Theodorus Bergkii Comm. de
Rel. Comm. Att. p. 181. "Ne-
" scio an legendum sit, Κρανία
" δισσοῦ φορεῖν (sive ἐφορεῖν) ὀφθαλ-
" μοὶ δ' οὐκ ἀριθμητοί. Videtur au-
" tem Cratinus hos sophistas quasi
" Janos quosdam duobus capiti-
" bus innumerabilibusque oculis
" instructos finxisse, quibus et
" quæ ante pedes et quæ pone
" essent perspicere." ^ο καὶ πάλιν] πάλιν deest Fl. B.
H.P.S.

^ρ Sic E. Turn. εἶδος οὐδὲν ἄρ'
ἦν οὐδὲν π. τ. C. et puto M. ἄρ'
οὐδὲν τι προσιδόντες τ. F.H. et
sic, vel τοι B. In Aristoph. Av.
482. pro ἀλλ' ὄρνιθες, κάβασιλεον,
πολλ' ἔστι τεκμήρια τούτων edidit
Beckius, ἀλλ' ὄρνις, κάβασιλεον,
πολλ' ἔστιν τεκμήρια τούτων. "Μυ-
" τὰν," inquit, "has lectiones
" metri causa." Immo recepta
lectio unice vera est: mutata me-
trum pessumdat.

5. ἔστιν ἄκμων] Ἐν ταύτῃ γὰρ ὀφειλοῦση βραχεία εἶναι ἐπιφέρεται ³⁶ τὸ μ'
ἰδοῦ οὐδὲν ἀφῶνου ὄντος ³⁷ κ πρὸ τοῦ μ γίνεται κοινή. Οὐκοῦν οὐδὲν ἔβλαπτε
καὶ εἰς τὸ ³⁸ ἐλήλυθμεν ἢ ἐπιφορὰ τοῦ ἀφῶνου καὶ τοῦ μ.

³⁶ τὸ μ] $\bar{\mu}$ E. $\bar{\pi}$ καὶ $\bar{\mu}$ S. ³⁷ κ] καὶ E.S. ³⁸ ἐλήλυθμεν] ἐλήλυμεν S.

19^α Ἄλλως τε καὶ τὸ ^αἐλήλυμεν ἐδείξαμεν καὶ ἐν ἄλλοις
μέτροις συνήθως αὐτοῖς λεγόμενον, ὡς παρ' Ἀχαιοῖ ἐν
^αΚύκνῳ,

Κύκνου δὲ πρῶτα πρὸς ^αδόμους ἐλήλυμεν.

παρ' ᾧ καὶ τὸ δεύτερόν ἐστιν ἀκολουθῶς πρόσωπον, 5
τοιούδε φωτὸς πρὸς δόμους ἐλήλυτε.

20 Τρίτος δὲ ἐστὶ ^ατρόπος, ὅταν βραχεῖα συλλαβὴ τε-
λικὴ ^αλέξεως ἦ, μὴ ἐπιφερομένων τῶν τῆς θέσεως
μακρᾶς ^αποιητικῶν συμφώνων, ἀλλ' ἦτοι ἐνός, ἢ μηδε-
νός· ὡς ἐν τῷ (Π. ξ'. 421.) 10

οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον—

^α ἦ (Π. μ'. 144. ο'. 396.)

αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν γένητο ἰαχὴ τε—

καὶ (Π. ξ'. 1.)

^α Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπησ—

15

(Od. ι'. 109.)

ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται.

(Π. ζ'. 194.)

καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον—

ἐνταῦθα καὶ εἰς μέρος λόγου ἢ κοινῇ ἔληξε, καὶ ^α εἰς τὴν

^α ἐλήλυμεν] Sic P.E. ἐλήλυθμεν
Fl. ἐλήλυθ^μ sic C. i. e. ἐλήλυθεν,
quod delet, substituens ἐλήλυμεν.
Utramque lectionem conjungere
videtur Fl. deinde καὶ om. Fl. H.
αὐτοῖς λεγόμενον desunt C.

^α Κύκνῳ] Hoc nomen Athenæo
VI. p. 270 E. recte restituit Ca-
saubonus. Et alibi permutantur
κύκνος et κύκλος. Sic in Euripid.
Ion. 163. Aldus dedit ὅδε πρὸς
θυμέλας ἄλλος ἐρέσσει Κύκλος. conf.
Suidas v. Πλάτων p. 3000 C. Ety-
mologus M. p. 544, 4. inter alias
τοῦ κύκνος origines ponit κύκλος.

^α πρῶ πρὸς δρόμους ἐλήλυμεν ms.

Darmst. qui infra quoque δρό-
μους. δόμον ἐλήλυθμεν F. et paullo
post ἐλήλυθε.

^α τρόπος κοινῆς συλλαβῆς Turn. E.

^α λέξις Fl. B.H. Mox θέσεως
deest C.P.S. suprasc. in E.

^α ποιητικῶν deest Fl. B.H.

^α ἦ deest Turn. E. qui habent
etiam θρόος τε in fine versus.

^α Priscianus I. p. 563. citante
D'Orvillio: *Apud Græcos tamen
quoque i sequente producere licet
antecedentem e brevem ut Hom. in
hoc versu, Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν
ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπησ.*

^α εἰς τὴν om. C.P.S. suprasc.
E.

τοῦ ποδὸς ^b τελευταίαν· αἱ γὰρ ἄλλαι κοιναὶ, ὡς εἶπον, ἀρκτικάι ^c ποδῶν ἦσαν· αὕτη δὲ καὶ τοῦ ποδὸς ^d καὶ τῆς λέξεως ληκτική, λέγω δὲ ἡ ΜΕΝ.

ΚΕΦ. Β.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΕΚΦΩΝΗΣΕΩΣ.

5

Συνεκφώνησις ἐστίν, ὅποτεν δύο συλλαβαὶ σύμφωνον μὴ ἔχουσαι μεταξὺ ἀλλήλων ἀντὶ μιᾶς παραληφθῶσι.

^b ποδὸς τελευτὴν ἔληξεν Turn. ἔληξεν quoque addunt C.E. τελευταία ἔληξεν P.S.

^c ποδὸς Turn. C.P.E.S.

^d καὶ τῆς λέξεως om. C.P.S. su-

prasc. E. λέγω δὲ ἡ μὲν desunt Turn. habet E. in marg. Pro his καὶ μὲν habent C.M.P.S. pro ληκτικῇ N. dat ἀρκτική.

6. ³⁸ Συνεκφώνησις] Ἡ συνεκφώνησις ἀναγκαῖόν ἐστι μάθημα, καὶ πάνυ μετρικοῖς ἀρμοδιώτατον· πολλοὶ γὰρ λελυμάνθαι δοκοῦντες στίχοι, καὶ ἄμετρον ἔχοντες τὴν σύνθεσιν, διὰ τῆς συνεκφώνησεως τὸν τῆς μετροποιίας κόσμον ἀπολαμβάνουσι, τὸ γὰρ

ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,

εἰ ³⁹ κοινὴν τις λάβῃ, μέγιστον ποιήσει ἐναντίωμα τοῖς προειρημένοις. Φαμὲν γὰρ ἄρχομενον εἶναι κοινῆς, εἰ εἰς φωνὴν λήγει, καὶ τὴν ἐξῆς ἔχει ἀπὸ φωνῆεντος ἀρχομένην. Ἐνταῦθα δὲ ⁴⁰ κατὰ τὸν δεῦτερον πόδα τῇ οἱ συλλαβῇ τὸ δοῖ ἐπιφερόμενον σκάζειν ποιεῖ τὸν στίχον, εἰ μὴ τῷ τῆς συνεκφώνησεως θεραπευθεῖ λόγῳ. Συνεκφώνῳ γὰρ τὸ ε, καὶ γίνεται σπονδαῖος, ⁴¹ μὲν θεοί. Αὕτη ἡ συνεκφώνησις καλεῖται καὶ συνίξις. ⁴² Τούτων δὲ τετύχηκε τῶν ὀνομάτων, ὅτι ἡ φωνὴ ὑποθλίβουσα καὶ ὑποκλέπτουσα τι τῶν φωνηέντων τὰς κομμετρίας ἀφαιρεῖ τῶν στίχων· ὅταν γὰρ φωνηέντων γίνηται ἀλλεπάλληλος φορὰ, συνεκφώνησις γινόμενη, καὶ ⁴³ ἐφίξάνειν ἀλλήλοις ποιούσα τὰ φωνηέντα, τὰς δύο συλλαβὰς εἰς μίαν συναίρει· ὅσον ἐπὶ τοῦ προκειμένου παραδείγματος τὸ θεοί, δυσύλλαβον ὑποκλέψασα διὰ τὴν χρείαν ἢ συνεκφώνησις, τὸ μὲν ε συνεξέθλιψε, τὸ δὲ οἱ ⁴⁴ προενεγκούσα, μονοσύλλαβον ἀντὶ δυσύλλαβον πεποίηκε τούνομα, καὶ γέγονε θεοί ⁴⁵ τῶν τῶν. Διαφέρει δὲ συνεκφώνησις ⁴⁶ συναλοιφῆς [τούτοις· ἐνὶ μὲν, ὅτι ἡ συναλοιφή κατὰ τῶν τῶν γίνεται· ἀπλοῦς μὲν τρεῖς· ἐκθλιψιν, οἶον, μετὰ ἐμοῦ μετ' ἐμοῦ· κρᾶσιν, οἶον, τὰ ἐμὰ τὰμά· συναίρεσιν, οἶον, Νηρηίδες Νηρηίδες· συνθέτους δὲ τέσ-

³⁸ Συνεκφώνησις] Ex h. l. sumpsit grammaticus ea quæ prostant in Cramerii Anecd. T. IV. p. 326.

³⁹ κοινὴν] κοινὴν E.S. Μοx ὅταν—λήγη S.

⁴⁰ κατὰ τὸν] κατὰ om. E.S. ubi mox τῆς οἱ συλλαβῆς. Tum τὸν δὲ S. pro τὸ δοῖ.

⁴¹ μὲν θεοί] ὑμῖν μὲν θεοί E.S. Supra S. συνεκφώνησις pro συνεκφώνῳ.

⁴² πάντως] τούτων E.S. Infra γένηται S.

⁴³ ἐφίξάνειν] ἐφίξάνειν E.S.

⁴⁴ προενεγκούσα] προενεγκούσα S.

⁴⁵ τῶν τῶν] καὶ τὸν τῶν τῶν τῶν προσλαμβάνει ὡς συμβαλλόμενον αὐτῷ εἰς τὸν περὶ τῶν ποδῶν λόγον. Ἰστέον δὲ ὅτι πάνυ πολλὴ βοήθεια ἐπενοήθη τῷ μέτρῳ παρὰ τοῖς παλαιοῖς S.

⁴⁶ συναλοιφῆς S. sic et mox.

Τρόποι δέ εἰσι τῆς συνεκφωνήσεως οἶδε·

ἡ γὰρ ^ε δύο μακρὰ εἰς μίαν μακρὰν παραλαμβάνονται,
^εοἶον (Π. ε'. 349.)

ἡ οὐχ ἄλις ὅτι γυναικας ἀνάγκιδας ἡπεροπεύεις,

ε καὶ (Od. υ'. 227.)

βουκόλ' ἐπεὶ οὔτε κακῶ

3 ἡ βραχεῖα καὶ μακρὰ εἰς μίαν μακρὰν^h (Od. α'. 183.)

πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον,

^ε δύο deest Fl.

^ε ὡς τὸ Turn. E.

ε καὶ πάλιν] πάλιν deest MSS.
 Fl.

^h Sequentia in omnibus, quæ vidi, exemplaribus corrupte leguntur. Fl. B.H. præbent ἡ γὰρ μακρὰ εἰς μίαν μακρὰν παραλαμβάνονται, οἶον, ἡ οὐχ ἄλις ὅτι γυναικας ἀνάγκιδας ἡπεροπεύεις, καὶ βουκόλ' ἐπεὶ οὔτε κακῶ. ἡ βραχεῖα καὶ μακρὰ εἰς μίαν μακρὰν. νέα μὲν μοι κατεάξε ποσειδάων ἐνὶ πόντῳ. πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον, ἡ δύο βραχεῖαι ε. μ. β. et sic fere C.N. In C. autem omittitur versus νέα μὲν μοι κατέ-

αξε, in N. deest βουκόλ' ἐπεὶ οὔτε κακῶ. In P. desunt ἡ δύο βραχεῖαι—ἐνὶ πόντῳ. Diverso modo in T. fere cum E. scribitur: ἡ γὰρ δύο μακρὰ εἰς μίαν μακρὰν παραλαμβάνονται, ὡς τὸ, ἡ οὐχ ἄλις ὅτι γυναικας ἀνάγκιδας ἡπεροπεύεις. καὶ πάλιν, βουκόλ' ἐπεὶ οὔτε κακῶ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας· ἡ βραχεῖα καὶ μακρὰ, εἰς μίαν μακρὰν. Ἐπειδὴ δ' εἰς [δ' εἰς om. E.] νῆας τε καὶ ἑλλησποντον ἴκοντο. καὶ πάλιν, Πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον. ἡ δύο βραχεῖαι, εἰς μίαν μακρὰν. Νέα μὲν μοι κατεάξε Ποσειδάων ἐνὶ πόντῳ. ἡ δύο β. ε. μ. β. Sensu itaque postu-

σaras, οἶον, ἔκθλιψιν καὶ κρᾶσιν, οἶον, ἐγὼ κἀγὼ· ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν, ὡς τὸ, αἰπόλοι· ἄπόλοι· κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, οἶον, ἐμοὶ ὑποδύνει ἔμ' ὑποδύνει· ἔκθλιψιν κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ὡς παρ' Εὐπολίδι ἐν Χρυσῶ Γένει, καὶ σκευὸς οὐδὲν εὔρον ἐν τῷ κήματι. ἡ μὲν οὖν συναλοιφή κατὰ τούτους τοὺς τρόπους, ἡ δὲ συνίησις οὐ. Καὶ μία μὲν αὕτη διαφορά. Sic in ple-gisque E.S.] κλοπὴ γάρ ἐστι χρόνων αὕτη, ⁴⁶ γραμμάτων κλοπῆς οὔσης τῆς συναλοιφῆς. ⁴⁷ ὅτι ἡ μὲν συναλοιφή ὡς γράφεται καὶ ⁴⁸ βαίνεται, οἶον, ὡς ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα· οὐ γὰρ ὀλοκλήρως βαίνομεν, οἶον, ὡς ἔφατο, ἀλλὰ ὡς γράφεται, ἔφαθ'· ἡ δὲ συνεκφώνησις ὀλοκλήρως μὲν γράφεται, βαίνεται δὲ ἑλλιπῶς, οἶον,

χρυσέω ἀνὰ σκήπτρῳ, χρυσῶ ἀνὰ σκήπτρῳ.

κοινὸν δὲ ⁴⁹ ἐκατέρας τὸ παρατηρεῖν, μὴ σύμφωνον ἢ μεταξύ. ⁵⁰ Ἡφαιστίων δὲ προλαμβάνει καὶ τὸν λόγον τὸν περὶ συνεκφωνήσεως, ὡς συμβαλλόμενον αὐτῷ εἰς τὸν περὶ τῶν ποδῶν λόγον.

⁴⁶ γραμμάτων] γραμμάτων κλοπῆς
 E.S.

⁴⁷ ὅτι] ἔτι E.

⁴⁸ βαίνεται] φαίνεται E.

⁴⁹ ἐκατέρας] ἐκατέρου E. ἐκατέρα S.

⁵⁰ Ἰστέον οὖν ὡς δ' Ἡφαιστίων προσ-

λαμβάνει E. qui addit in fine post λόγον, Ἰστέον δὲ, ὡς πάνυ πολλὴ βοήθεια ἐπενεσθή τοῖς μέτροις παρὰ τῶν παλαιῶν. Διαφέρει κρᾶσις συναίρεσεως, ὅτι ἡ μὲν συναίρεσις ἐλαττοῖ τὰ φωνήεντα, ἡ δὲ κρᾶσις οὐ.

4 ἢ δύο βραχεῖαι εἰς μίαν μακρὰν (Od. ι'. 283.)

νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἑνὶ πόντῳ.

5 ἢ δύο βραχεῖαι εἰς μίαν βραχεῖαν· ὅπερ ἐν τοῖς ἄλλοις
εὐρίσκεται μέτροις, ὡς παρὰ Σωτάδῃ^k ἐν τῇ Ἰλιάδι,

σείων μελίην Πηλιάδα δεξιὸν κατ' ὄμων.

5

ἐν δὲ τοῖς ἔπεσι σπανίως· ὥσπερ^l Κριτίας ἐν τῇ^m εἰς
Ἀλκιβιάδην ἐλεγείᾳ οὐκ ᾤετοⁿ ἐγχωρεῖν τὸ τοῦ Ἀλκι-
βιάδου ὄνομα, φησὶ γὰρ, [3. Bergk.]

καὶ νῦν Κλειῖου υἱὸν Ὀθηναῖον στεφανώσω,

Ἀλκιβιάδην νέουσιν ὑμνήσας τρόποις,

10

οὐ γὰρ πως ἦν τοῦνομ' ἐφαρμόζειν ἐλεγείῳ,

νῦν δ' ἐν ἱαμβείῳ κείσεται οὐκ ἀμέτρως.

6 Ἔστι μέντοι καὶ^p ἐν ἔπει, ὡς παρὰ Κορίνῃ ἐν τῷ
ἠπέμπτῳ, (p. 46. Ursin. 9. Bergk.)

lante sic locum refingendum curavi, ut in textu exhiberetur synzeseos schema ad sequentem normam accommodatum. 1mo, Duæ longæ in unam longam contrahuntur. 2do, Brevis et longa in unam longam. 3^{tio}, Duæ breves in unam longam. 4to, Duæ breves in unam brevem. Quomodo et hic olim scriptum fuisse ex Eustathio ad Il. A. p. 12=10, 1. colligere mihi videor. Eustathium infra exscribam. Quod ad Hom. Od. ι'. 283. attinet, Νέα μὲν μοι κ. non inutile erit monere Cod. Harl. 5674. in contextu habere Νῆα, et supra νέα μὲν μοι οὕτως ἀρίσταρχος. Vocem νέα alibi apud Homerum non reperio. Quid igitur hic statuendum? Si versum a Turnebo editum ex Hom. Il. ψ'. 1. servandum judicabis, legendum plane cum Arnaldo et Bentleio, Ἐπειδὴ δ' εἰς νέας τε. Quem tamen,

MSS. pluribus adstipulantibus, rejicere non dubitavi.

ⁱ ἐνοσίχθων pro ἐνὶ πόντῳ Homeri edd. PAUW.

^k ἐν τῇ Ἰλιάδι desunt Fl. B.H. Vid. Demetrium Περὶ Ἑρμ. s. 189. p. 84. ed. Walz.

^l Κριτίας] Vide Plutarchum in vita Alcibiadis T. I. p. 209 F. Alia hujusmodi exempla in titulis profert Franzius de Epigraph. p. 7. ubi post Ἀρχεστράτην inserendum forte τήν.

^m εἰς] Sic Turn. et MSS. quidam. πρὸς Fl.

ⁿ ἐγχωρεῖν τοῦ Ἀλκιβ. τὸ ὄνομα C.P.E. Turn.

^o Ἀθηναῖον B.P. et sic Bentleius ad Manilium II. 898. Alii, veluti E.S., Ἀθηναίου. Paullo supra post φησὶ γὰρ addit D. ἐν ἐκείνῃ οὕτως.

^p ἐν deest Fl. Tum ἔπεσιν P.

^q πέμπτῳ] Schol. in S. τίνες δὲ φασιν ἐν β^a, κρεῖττον δὲ ἐν πέμπτῃ.

4. Ἐν τῇ Ἰλιάδι] Ἰλιάδα ἔγραψε Σωτάδης μεταθεῖς τὰ τοῦ ποιητοῦ εἰς ἴδιον μέτρον. Ἔστιν οὖν τὸ παράδειγμα Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· καὶ γὰρ ἡ δευτέρα συζυγία⁵¹ Πηλιάδα, τῶν δύο βραχειῶν ἀντὶ μᾶς λαμβανομένην.

⁵¹ Sic legendum videtur cum Pauwio pro vulg. καὶ Πηλιάδα. Et sic S.

ἢ ὁ διανεκῶς εὐδεις, οὐ μὲν πάρος ἦσθα Κόριννα.

καὶ παρὰ Πραξιέλλη ἐν διθυράμβοις ἐν ᾧδῃ ἐπιγραφομένη Ἀχιλλεύς (Ursin. p. 53.)

Ἕ ἀλλὰ τεὸν οὐ ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἐπειθον,

ἢ διανεκῶς] Sic Fl. Turn. et plerique MSS. quomodo sine mendii suspicione citat Pierseus ad Mærin p. 130. de voce διανεκῶς agens. Recte tamen, ut videtur, observat Pauwius διανεκῶς Doricum pro διηνεκῶς secundam producere, sed frustra emendat διανέχοισ'. Arnaldi conjecturam διακενῶς calculo suo comprobatur Toupius Em. T. III. p. 288. διαννεκῶς C. Tum εὐδης P.E. Mox οἶσθα Turn. in calce. Sed ἦσθα tuetur Koënius ad Gregor. p. 273.

ib. Διανεκῆς Hesychius, et ex Platonis Hippia majore, ubi v. Heindorf. p. 175. ut Atticum Mæris afferunt. Corinnæ versum non ausim sollicitare, quum de origine vocis non ita constet, ut certum sit ἦ non ex brevi α ortum esse. Ἦνεκῆς et ἠνεκέως nescio an a novatore Empedocle introducta putem. Si verum est, quod in Porsonianis p. 20. narratur, Por-

sonum ἦ διὰ νεῖκος ὑδεις scribendum censuisse, mirum sit a tali viro conjecturam factam esse, quam res ipsa, ob quam allatus est ab Hephæstione hic versus, falsam esse arguat. Cæterum ἦσθα non mutandum. Omisit enim, ut videtur, grammaticus vocem, quo plena fieret sententia, ut οὐ μὲν πάρος ἦσθα Κόριννα, ὑπναλέα. HERMAN. Elem. Doct. Metr. p. 54. Corinnam scripsisse ζανεκῶς contendit Dindorf. Thes. L. G. II. p. 1106 C. Obiter noto similem synizesin legi in omnibus MSS. Aristoph. Plut. 1170. ἴν' εὐθέως διακοινικὸς εἶναι μοι δοκῆς. Ubi μοι delent viri docti.

Ἕ ἀλλὰ τεὸν] Similiter Pindarus Pyth. I. 109. θεὸς habet pro correpta syllaba, quem tamen locum hac de causa pro corrupto habent viri docti. Praxillam excusat Ahrensius de Crasi p. 18. "quod antiquum τεὸς etiam vulgo in " monosyllabum σὸς abiit."

1. ἢ διανεκῶς] ὁ πρῶτος πούς ἐστι 52 τετρασύλλαβος, τῆς δια ἀντὶ μιᾶς βραχείας παραλαμβανομένης. Παραλέλοιπε 53 δὲ ἡ διαίρεσις δύο μακρὰς ἀντὶ βραχείας, ὅπερ οὐχ εὐρίσκειται· βραχείαν δὲ καὶ κοινήν ἀντὶ μακρᾶς 54 εὐρίσκομεν ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ τοῦ ποιητοῦ,

Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω 55 Ἀχιλλῆος.

52 τετρασύλλαβος] Sic S. Dorvill. et Tyrwhitt. τὸ τρισύλλαβον E. τε τρισ. Turn.

53 δὲ ἦ] δὲ om. E.S. Mox ὥσπερ S. pro ὅπερ οὐχ.

54 εὐρίσκομεν om. E.S.

55 Post Ἀχιλλῆος addit E. καὶ πάλιν ἐτέρωθι, "πίσσης τε δνοφερῆς καὶ κε-
" δρινού (δενδρίου S.) νηλεῖ χαλκῷ
(καπνῷ S.)" τοῦτο ἐστὶ μὲν Ἡσιόδου·
λαμβάνεται δὲ καὶ δακτυλικὸς καὶ ἰαμβος

ὅτε (ὅπως S.) τις ἐθέλει διὰ τὰς κοινὰς. Et sic fere S. Schol. Ven. ad Il. ψ'. 644. Ἔργων τοιούτων, ἐμὲ δὲ χρῆ γή-
ραῖ λυγρῷ hæc habet: ὁ στίχος οὗτος
καὶ ἐξάμετρος γίνεται καὶ τρίμετρος παρὰ
τὴν ἀγωγήν τῆς προφορᾶς. Schol. Vict.
hæc: ἐπιτέτευκται ὁ στίχος ταῖς κοιναῖς.
ὥστ' ἦν θέλωμεν καὶ ἰαμβος ἔσται, ὡς
τὸ, "σμίρνης ἀκράτου καὶ κέδρου
" νηλεῖ καπνῷ." Conf. Tzetzes in Cra-
meri Anecd. T. III. p. 318.

7 τὰ μὲν γὰρ τοιαῦτα, (Π. α'. 402.)

ὄχ' ἐκατόγχειρον καλέσασ'—

καὶ (Π. α'. 350.)

θιν' ἐφ' ἄλλος πολίης—

οὐ μᾶλλον συνεκφώνησιν ἔχει ἢ συναλοιφήν· ἔστι δ' 5
ὅπου ^ικαὶ βραχεῖα καὶ ^υμακρὰ ἀντὶ βραχείας παραλαμ-
βάνονται, ὡς ἐν τῷ (Π. γ'. 152.)

Δενδρέφ' ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἰείσι,

καὶ (Π. α'. 15.)

χρύσεφ' ἀνὰ σκήπτρῳ.

ΚΕΦ. Γ.

10

*ΠΕΡΙ ΠΟΔΩΝ.

Ἐκ τῶν συλλαβῶν εἰσὶν οἱ πόδες· ὧν δισύλλαβοι μὲν
τέσσαρες,

^ι καὶ βραχεῖα] καὶ om. E.

^υ μακρὰ] κοινή Turn. C.P.E.S.
Deinde παραλαμβάνονται C.P.S. ubi
alii παραλαμβάνεται.

* ΠΕΡΙ ΠΟΔΩΝ] Vid. Schol.
ad Hermogenem T. V. p. 491.
Rhet. Gr. Walz.

12. οἱ πόδες] Πούς ἐστὶ ποιῶν ἢ ποσῶν σύνθεσις συλλαβῶν πρὸς 56 εὐπρέ-
πειαν. Εἰλήφασιν δὲ τὴν ὀνόμασίαν οἱ πόδες ἀπὸ 57 ῥυθμῶν, ἢ συνθέσεων, ἢ
58 πόλεων χρῆσασμένων. Τὰ δὲ μέτρα ἀπὸ ποδῶν τινῶν εἰσὶ, τῶν ἐχόντων ἢ
ἴσον λόγον, ἢ διπλασίονα, ἢ ἡμιόλιον. Καὶ τοῦ μὲν ἴσου εἶη ἂν δάκτυλος·
μία γὰρ μακρὰ καὶ δύο βραχεῖαι τὸν αὐτὸν ἔχουσι λόγον. Τοῦ δὲ διπλασίου
τροχαῖος· ἢ μακρὰ γὰρ τῆς βραχείας 59 διπλασίων. Τοῦ δὲ ἡμιολίου βακχείος·
βραχεῖα γὰρ καὶ μακρὰ πρὸς τὴν μακρὰν λόγον ἔχει τὸν ἡμιόλιον· τρεῖς δὲ
παρανέσεις ἔχουσιν οἱ δισύλλαβοι ἀπὸ διχρονίας μέχρι τετραχρονίας.

56 εὐπρέπειαν] εὐπρέπειαν Pauwius.
et sic E.S.

57 ῥυθμοῦ] ῥυθμῶν E.S. Schol. S.
ὀνομάσθησαν ἀπὸ ῥυθμῶν ἢ ἔθνῶν ἢ
συνθέσεων ἢ ἀριθμῶν.

58 πόλεων χρῆσασμένων] Ut Caricus,
Rhodius. Sic tamen πόλεων durius est;
sed in Scholiis sumus, quorum indolem
nosti. PAUW. At ipse Demosthenes,
si de metris scripsisset, aptiori voce uti
nequisset. Quid? an Ἴωνες non πόλις?
An Μολοσσοὶ non πόλις? An Κρήτες

non constituebant πόλις? Si nescis in-
spice Casaubonum ad Strabonem, lib.
VIII. 546. et Deliaea in Miscell. Obs.
Vol. VII. T. I. p. 112. Rhodius autem
et Caricus illi pedes Hephæstioni lau-
dantur hac pagina. Pedes Ionici, Cre-
tici, Molossi proletarii nimis. An ma-
luit ἀπὸ τῶν ἔθνῶν? At id eodem redit.
D'ORVILL. Aristid. Quint. p. 48.
μολοσσῶν ἀπὸ ἔθνους οὕτω προσαγορευό-
μενον.

59 διπλασίων] διπλάσιος S.

- δίχρονος μὲν εἷς, ἐκ δύο βραχειῶν, ὁ πυρρί-
 χιος ∪ ∪
 τρίχρονος δὲ δύο, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, ὁ τρο-
 χαῖος — ∪
 ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, ὁ ἴαμβος. ∪ — 5
 τετράχρονος δὲ εἷς, ἐκ δύο μακρῶν, ὁ σπονδεῖος. — —
 2 Τρισύλλαβοι δὲ οἱ τούτων διπλασίονες, ὄκτω·
 τρίχρονος εἷς, ἐκ τριῶν βραχειῶν, ὁ τριβραχὺς, ὁ
 καὶ χορεῖος ∪ ∪ ∪
 τετράχρονος δὲ τρεῖς, ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, 10
 ὁ δάκτυλος — ∪ ∪
 ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, ὁ ἀμ-
 φίβραχυς ∪ — ∪
 ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, ὁ ἀνάπαισ-
 τος. ∪ ∪ — 15
 πεντάχρονος δὲ, οἱ ἴσοι τούτοις, τρεῖς·
 ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, ὁ βακ-
 χεῖος. ∪ — —
 ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, ὁ ἀμφί-
 μακρος, ἡ κρητικός. — ∪ — 20
 ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, ὁ παλιμβακ-
 χεῖος. — — ∪
 ἐξάχρονος δὲ εἷς, ἐκ τριῶν μακρῶν, ὁ μολοτ-
 τός. — — —
- 3 Τετρασύλλαβοι δὲ, οἱ τούτων διπλασίονες, ἐκκαίδεκα· ὧν 25

1. πυρρίχιος] ⁶⁰πυρρίχιος καὶ παρίαμβος καλεῖται, διὰ τὸ ἐν τέλει λάμ-
 βου ἀεὶ ⁶¹εὐρίσκεσθαι.

11. δάκτυλος] ⁶²Ἐν ἴσφ λόγῳ τὸ δακτυλικὸν καὶ ἀναπαιστικὸν μέτρον
 καλεῖται ἐπιπλοκὴ τετράσημος· ἀπὸ ῥυθμοῦ δὲ ὁ δάκτυλος.

⁶⁰ πυρρίχιος] ἰστέον δὲ ὅτι ὁ π. Ε.
⁶¹ εὐρίσκεσθαι] Addit S. τὸ ἱαμβικὸν
 καὶ τροχαϊκὸν μέτρον καλεῖται ἐπιπλοκὴ
 δυναδικὴ ἐξάσημος. τὸ δακτ. κ. τ. λ. qui

mox om. ἀπὸ ῥυθ.—δάκτυλος.

⁶² ἐν ἴσφ] ἀνίσφ Ε. Mox ἀπὸ ρ. δ. δ
 δ. om. S.

τετράχρονος εἷς, ἐκ τεσσάρων βραχειῶν, ὁ προκε-
λευσματικός. ◡◡◡◡

πεντάχρονοι δὲ τέσσαρες·

ἐκ μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν, ὁ παιὼν πρῶ-
τος —◡◡◡ 5

ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, ὁ
παιὼν δεύτερος. ◡—◡◡

ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, ὁ
παιὼν τρίτος. ◡◡—◡

ἐκ τριῶν βραχειῶν καὶ μακρᾶς, ὁ παιὼν τέ- 10
ταρτος. ◡◡◡—

ἑξάχρονοι δὲ ἕξ·

1. προκελευσματικός] Τὰ προκελευσματικὰ μετρά εἰ ⁶³εὐρεθείη, δηλονότι καὶ ἀναπαιστικά ἐστὶ.

4. Παίω] Ὁ πρῶτος παίω καὶ ὁ τέταρτος ποιούσι τὸ παιωνικὸν μέτρον· οὐκέτι δὲ ὁ δεύτερος καὶ ὁ τρίτος· ἐμπίπτει δὲ εἰς ἰωνικά. Τὸ δὲ παιωνικὸν ἐπιπλοκὴν οὐκ ἔχει, ὡς τὰ ⁶⁴προειρημένα. ⁶⁵Οἱ εἰς Ἀπόλλωνα δὲ γράφοντες τῷ ποδὶ τούτῳ τῷ παίωι χρῶνται. Ἰστέον δὲ ὅτι ⁶⁶ἐὰν ἡ τελευταία συλλαβὴ τοῦ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπ' ἐλάσσονος βραχεία γένηται, εὐρίσκεται παίωι τρίτος· ἐὰν δὲ ὁ ἀπὸ μείζονος τὴν πρώτην βραχείαν ἔχη, ὁ δεύτερος παίωι εὐρίσκεται.

11. ἑξάχρονοι] Ἀπὸ τῶν ἕξ ποδῶν τῶν ἑξαχρόνων τέσσαρα μέτρα ⁶⁷γίνε-
ται, τὰ τε ἰωνικά, καὶ τὸ χοριαμβικόν, καὶ τὸ ἀντισπαστικόν, ἅπερ καλεῖται ἐπιπλοκὴ τετραδικὴ ἑξάσημος. Ἐν γὰρ μέτρον τὸ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, τῆς κατ' ἀρχὴν συλλαβῆς λαμβανομένης, γίνεται τὸ λοιπὸν χοριαμβικόν· καὶ τῆς δευτέρας λαμβανομένης γίνεται τὸ ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικόν· καὶ τῆς τρίτης λαμβανομένης, τὸ ἀντισπαστικόν γίνεται. Καὶ οὗτοι μὲν οὕτως. Ὁ δὲ ἴαμβος γιγνόμενος μετὰ τῶν χοριαμβικῶν καὶ ἀντισπαστικῶν τὸ ἐπίμικτον ποιεῖ· ὁ δὲ τροχάϊος μετὰ τῶν ἰωνικῶν ποιεῖ τὸ ἐπίμικτον μέτρον. [Ita pergīt E. et fere S. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀνακλώμενον μέτρον τοιοῦτόν ἐστιν, ὡς ἰωνικὸν εἶναι τὸ ἀπ' ἐλάσσονος, τὸ δὲ δαμβαβῆ (δαββαββῆ S.) τελευταία τοῦ πρώτου ποδὸς ἀνακλᾶται ἐπὶ τὴν τοῦ δευτέρου ἄρχουσαν βραχείαν· ὡς εἶναι τὸ πρῶτον ἀντὶ ἰωνικοῦ παιῶνα γ', τὸ δὲ δεύτερον ἐπὶ τρίτον δεύτερον.] Codex Darmstadensis sic: Ὅτι τὸ ἀνακλώμενον—ἐλάσσονος· λέγεται δὲ οὕτως ὅτι ἡ τελευταία τοῦ πρώτου ποδὸς ἀνακλᾶται ἐπὶ τὴν τοῦ δευτέρου ἄρχουσαν, ὡς εἶναι τὸ πρῶτον ἀντὶ ἰωνικοῦ παιῶνα τρίτον, τὸ δὲ δεύτερον ἐπίτρίτον δεύτερον· ἐπίτρίτος δὲ λέγεται, ὡς

⁶³ εὐρεθείη] εὐρεθῆ E.S. supra εἰ om. S.

⁶⁴ προειρημένα] προκείμενα S.

⁶⁵ οἱ εἰς Ἀπόλλωνα] Schol. Hermo-

gen. p. 394. τοὺς παιῶνας ἄδοντες ἔχ-
ρωντο αὐτοῖς οἱ παλαιοί.

⁶⁶ ἐὰν] ἂν E.

⁶⁷ γίνεται] γίνονται E.S.

ἐκ δύο βραχειῶν καὶ δύο μακρῶν, ὁ Ἴωνικὸς
ἀπ' ἐλάττονος. ◡◡--

ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, ὁ
ἀντίσπαστος ◡--◡

ἐκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν, ὁ Ἴωνικὸς 5
ἀπὸ μείζονος. --◡◡

ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, καὶ μακρᾶς καὶ βρα-
χείας, τροχαϊκὴ ταυτοποδία, ἢ διτρό-
χαιος. --◡◡

ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ 10
μακρᾶς, ἰαμβικὴ ταυτοποδία, ἢ διάμ-
βος. ◡--◡-

ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, ὁ
χορίαμβος. --◡◡-

ἑπτάχρονοι δὲ τέσσαρες· 15

ἐκ βραχείας καὶ τριῶν μακρῶν, ὁ ἐπίτριτος
πρῶτος ◡----

ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, ὁ
ἐπίτριτος δεύτερος, ἢ καὶ τροχαϊκὴ ἑπτά-
σημος, ὁ καὶ Καρικὸς. --◡-- 20

ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, ὁ
ἐπίτριτος τρίτος, ἢ ἰαμβικὴ ἑπτάσημος, ὁ
καὶ Ῥόδιος. --◡-

ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας, ὁ ἐπίτριτος
τέταρτος, ἢ ἀντισπαστικὴ ἑπτάσημος, ὁ 25
καὶ μονογενής. ----◡

ἄριθμὸν τινα ἔχων ἀναλογίαν. τετρασύλλαβος γὰρ ὢν, ἀπὸ βραχείας καὶ
τριῶν μακρῶν, διαιρεῖται εἰς τέσσαρα καὶ τρία. ἔχουσι γοῦν χρόνους αἱ δύο
μακρὰ τέσσαρας, ἢ μακρὰ δὲ καὶ ἡ βραχεῖα χρόνους γ', καὶ ἐντεῦθεν συνάγεται
ὁ ἐπίτριτος.

19. Ἐπίτριτος] Ἐπίτριτος ἄριθμος λέγεται, ὁ ἀριθμὸν τινα ἔχων ἐν ἑαυτῷ
καὶ τὸ τρίτον τούτου· οἷον, ὁ τέσσαρα πρὸς τὸν τρία· ὅθεν καὶ ἐπίτριτος
69 πόδες.

69 Addit S. σπονδιακὴ δ' οὐκ ἔστι συζυγία.

ὀκτάρωνος δὲ, ἐκ τεσσάρων μακρῶν, σπονδειακῇ
ταυτοποδία ἢ δισπόνδειος. — — —

ΚΕΦ. Δ.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΘΕΣΕΩΣ ΜΕΤΡΩΝ.

Ἄκατάληκτα καλεῖται μέτρα, ὅσα τὸν τελευταῖον 5
πόδα ὀλόκληρον ἔχει· ὕοιον, ὡς ἐπὶ δακτυλικῷ, (Alcman.
Fr. 36. Bergk.)

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Διός.

ὕοιον ὡς καὶ C. ὡς om. N.

5. 70 Ἰστέον οὖν, ὅτι ἐὰν τὰ δακτυλικά ἢ ἀναπαιστικά βαινῆται κατὰ συζυ-
γίαν, ἔχουσιν ἀποθέσεις ἕξ·

Ἄκατάληκτον, ἤγουν μὴ ἔχον τὸ τυχόν ἔλλειμμα, ὡς τὸ,

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Διός.

Καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ἤγουν ἐνδέον τοῦ τελείου μιᾶ συλλαβῆ, ὡς
ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παραδείγματος,

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Δι.

Καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, ἤγουν ἐνδέον δύο συλλαβαῖς,

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ.

Ἐπερκατάληκτον εἰς 71 δισύλλαβίαν, ἤγουν πρὸς τῷ τελείῳ καὶ μέρος
72 δισύλλαβον,

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα 73 θύ.

Ἐπερκατάληκτον εἰς συλλαβὴν, ἤγουν πρὸς τῷ τελείῳ καὶ μέρος ἔλαβε πο-
δὸς μονοσύλλαβον,

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα.

Βραχυκατάληκτον δὲ, ὡς τὸ,

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγα.

Ταῦτα μὲν οὕτως ἐν τῷ δακτυλικῷ 74 τε καὶ ἀναπαιστικῷ μέτρῳ εὑρίσκεται.
Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις μέτροις αὐτάρκειαι αἱ τέσσαρες, πλὴν τῆς καταληκτικῆς εἰς
δισύλλαβον, καὶ ὑπερκατάληκτον εἰς δισύλλαβον. δισυλλάβων γὰρ ὄντων τῶν
ποδῶν, τὸ μὲν καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον ἀκατάληκτόν ἐστι· τὸ δὲ ὑπερ-
κατάληκτον εἰς δισύλλαβον, βραχυκατάληκτον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ αὐτὸ ἐστὶν
ἀπόθεσις καὶ κατάληξις· καὶ γενικόν ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ἀπόθεσις, καὶ εἰδικόν ἀντὶ
τοῦ ἐλάττωσις. Ἀπὸ τούτου οὖν τοῦ εἰδικοῦ ὠνόμασται τὸ ἀκατάληκτον καὶ
καταληκτικόν· τὸ γὰρ ὑπερκατάληκτον δύναται ἀπὸ τοῦ γενικοῦ. Ἰστέον δ'
ὅτι ἐὰν ἡ δισύλλαβος ὁ πούς, ὅπερ καὶ ἄνωθεν ἔφαμεν, καὶ ἐνδεῖ μιᾶ συλλαβῆ,
λέγεται εἶναι καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν· εἰ δὲ τρισύλλαβος 75 ἢ ὁ πούς, καὶ
ἐνδεῖ μιᾶ συλλαβῆ, λέγεται εἶναι καταληκτικὸν εἰς δύο συλλαβάς.

70 Ἰστέον οὖν] οὖν om. E. ἰστέον
ὡς S.

71 συλλαβὴν] δισυλλαβίαν E. ἄλλ.

72 ἔλαβε πρὸς μονοσύλλαβον] δισυ
E.

73 θυγα] θυ E. Ex E. statim addidi
Ἐπερκατάληκτον—Καλλιόπα.

74 καί] τε καὶ E.

75 ἢ] ὑπάρχει E. ὑπάρχει S.

- 2 ΚΑΤΑΛΗΚΤΙΚΑ δὲ, ὅσα μεμειωμένον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα· οἶον ^z ἐπὶ ἰαμβικῷ, [Sapph. Bergk. 103.]

Χαίροισα νύμφα, χαίρέτω δ' ὁ γαμβρός.

ἐνταῦθα γὰρ ἡ βροσ τελευταία συλλαβὴ ἀντὶ ^a ὄλου ποδὸς ἰαμβικῷ κείται. 5

- 3 Ἐὰν δὲ τρισύλλαβος ἦ ὁ πούς ὁ τὸ μέτρον συνιστᾶς, δύναται καὶ παρὰ δύο συλλαβὰς εἶναι τὸ καταληκτικόν· οἶον ἐπὶ δακτυλικῷ, [Archiloch. 102. Bergk.]

Ἐν δὲ Βατουσιᾶδης.

ἐνταῦθα γὰρ ἡ ΔΗΣ συλλαβὴ ἀντὶ τρισυλλάβου κείται ^b δακτυλικῷ. Ἐπὶ δὲ τῶν τοιούτων τὸ μὲν παρὰ συλλαβὴν καλεῖται καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον· τὸ δὲ παρὰ δύο συλλαβὰς καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν.

- 4 ΒΡΑΧΤΚΑΤΑΛΗΚΤΑ δὲ καλεῖται, ὅσα ἀπὸ διποδίας ἐπὶ τέλους ὄλω ποδὶ μεμείωται, οἶον ἐπὶ ἰαμβικῷ, 15

^c Ἄγ' αὐτ' ἐς οἶκον τὸν Κλησιππῶ.

ἐνταῦθα γὰρ ὁ ΣΙΠΠΩ πούς ἀντὶ ὄλης ἰαμβικῆς κείται διποδίας.

- 5 ὙΠΕΡΚΑΤΑΛΗΚΤΑ δὲ, ὅσα πρὸς τῷ τελείῳ προσέλαβε μέρος ποδός· οἶον ἐπὶ ἰαμβικῷ, 20

^d εἴμ' ὥστ' ἀπ' ὑσσάκω λυθείσα.

^z ἐπὶ μὲν ἰαμβικῷ C. Sapphus fragmentum quod sequitur prout edidi exhibit Bentleius post Horatium p. 709. cum edd. Fl. Turn. et nonnullis MSS. χαίροισ ἀνύμφα C. χαίροισ ἀνύμφα B. 2. M.E.P. χαίροισ δ Turnebus in calce contra metrum. χαίροισ τυ Arnaldus. Non video quare quid mutetur: sensus pendet ab antecedentibus. Hunc vero poetriæ locum imitatur fortasse Theocritus, Id. XVIII. 49. χαίροισ δ νύμφα, χαίροισ εἰπένθερε γαμβρέ. Mox γὰρ deest Fl. MSS.

^a ὄλου] τοῦ ὄλου P.S.

^b δακτυλικῷ] Sic B.H.P.E. Fl. δακτύλου Turn. vocem omittit C. fortasse recte. Deinde post δύο συλλαβὰς, καλεῖται habet Turn.

^c Ἄγ' αὐτ'] Ἄγατ' ἐς C.M. Mox πούς deest Turn. Hunc versum Alcmani tribuit Bergk. ad fr. 70. ed. pr.

^d Ita correxit Bentleius ex vestigiis codicum C. M. εἴμ' δ τὰ πίσσα κωλυθείσα, citans Hesychii verba, ὕσσαχος· πάσσαλος. εἴμ' δ ταπυσσάκωλυθείσα P.S. Verum partim viderat Pauwius, par-

τοῦτο μὲν οὖν πλείονι ἑ συλλαβῇ περιττεύει. Δύναται μὲν οὖν καὶ δισυλλάβῳ περιττεύειν, ὁπόταν ἑκάτερος τῶν ἐν τῇ συζυγίᾳ ποδῶν τρισύλλαβος ἦ· οἶον ἑ ἐπὶ ἀναπαιστικοῦ,

ἀδ' Ἄρτεμις, ὦ ἑ κόραι,

5

τοῦτο γὰρ πρὸς τῇ ὀλοκλήρῳ συζυγίᾳ δισύλλαβον ἔσχε τὸν τελευταῖον, ὅπερ ἀναπαιστού μιᾷ ἐνδεῖ συλλαβῇ. Καλοῦνται δὲ ταῦτα πάντα ἀποθέσεις.

- 6 Παντὸς μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή, ὥστε δύνασθαι εἶναι αὐτὴν καὶ βραχεῖαν καὶ μακράν· οἶον 10 (Π. β'. 1.)

Ἄλλοι μὲν γὰρ θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἵπποκορυσταὶ εἶδον παννύχιοι· Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἐν μὲν γὰρ τῷ προτέρῳ μακρά ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ βραχεῖα.

15

- 7 Πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περατοῦται λέξιν, ὅθεν

tim D'Orvillius cum Hemsterhusio in nota ad Hesychium II. p. 1089. In D. exhibitur a πυσ, quod ad veram lectionem proxime accedit. ἀπυσσάλω E. cum ἀπὸ πυσσάλω in marg. Ceteri fere omnes, εἰμ' ὥστ' ἀπὸ πυσσάλω λυθείσα. Bentleianæ etiam emendationi favet MS. in Catalogo librorum apud Nannios p. 488. εἰμ' ὡς ἀπυσσάλω λυθείσα. Schol. in S. ἀπὸ τοῦ εἰμι ὥστε ἀπὸ πυσσάλου λύουσα. τοῦτο δ' ἴσον τῷ

πορεύομαι ὡσπερ ἀπὸ πασσάλου λυθείσα. Hunc versum Alcmani tribuit Bergk.

ἑ συλλαβῇ πλείονι Turn. C.P.E.S. Mox δύναται δ' Fl. E. ex em. et kai om. C.P.S. et E. pr.

ἑ ἐπὶ ἀναπαιστικοῦ, ἀ δ' Ἄρτεμις] Hunc versum infra c. 11. in exemplum metri Ionici a majore attulit Hephæstio: cui propterea h. l. humani aliquid contigisse arbitror.

ἑ κόραι] Sic C. κόρα Fl. B.S.

16. Πᾶν μέτρον—ἐπίληπτα] Schol. in S. fol. 44 b. Δεῖ δὲ εἰπεῖν, ἢ ὡς τελείαν, καθάπερ καὶ Ἡλιόδωρος ἔλεγεν ὁ γραμματικὸς, διὰ τὸ ὑψηρεφές δῶ καὶ τὰ τοιαῦτα. δῆλον δ' ὅτι καὶ ἀπὸ τελείας ἄρχεσθαι θέλει[ν] ὅθεν καὶ συνηγοροῦντες τινες εἰς τὸ (Π. β'. 206.) εὐρύοπα ζῆν' αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο, καὶ τοῖς ὁμοίοις, ὅτι τὸ ν εἰς τὸ τέλος τοῦ α' στίχου ἐστὶ, καὶ οὐκ ἔστιν ἀρκτικὸν τοῦ ἐξῆς στίχου, ἐκέχρητο τούτῳ τῷ λόγῳ, ὅτι πᾶν μέτρον ἢ θέλει ἀπαρτίξειν εἰς τέλος λέξεως, καὶ πάλιν ἀπ' ἀρχῆς θέλει ἄρχεσθαι. μᾶλλον δ' ἀκριβέστερον ἐξετάσαντες οἱ περὶ Ἀριστοφάνην τὸν γραμματικὸν καὶ Ἀρίσταρχον, ὡς ἐν τῇ συντάξει τῆς ὀρθογραφίας ἀκριβέστερον ἔγνωμεν, τὸ ν τῷ ἐπιφερομένῳ στίχῳ ἐπετίθεσαν, λέγοντες ὅτι ὁ λόγος ἔρρωται ἐπὶ παθῶν. τοῦτο γὰρ καὶ τὰ

^h ἐπίληπτά ἐστὶ τὰ τοιαῦτα Σιμωνίδου ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων,

ἢ μέγ' Ἀθηναίοισι ἰφώως γένεθ', ἠνίκ' Ἀριστο-
γείτων Ἴππαρχον κτεῖνε, καὶ Ἀρμόδιος.

καὶ πάλιν ^k Νικομάχου τοῦ ^l τὴν περὶ ζωγράφων ἐλεγείαν ⁵
πεποικηκός,

οὗτος δὴ σοὶ ὁ κλεινὸς ἀν' Ἑλλάδα πᾶσαν Ἀπολλό-
δωρος· ^m γινώσκεις τοῦνομα τοῦτο κλύων.

ταῦτα μὲν οὖν ἐγένετο διὰ τὴν τῶν ⁿ ὀνομάτων ἀνάγκην·
οὐ γὰρ ἐνεχώρει. ^o Ἐνια δὲ καὶ παίζουσιν οἱ κωμικοὶ, ¹⁰
ὡς Εὐπόλις ^p Βάπταις, [Fr. 6. Meinek.]

ἀλλ' οὐχὶ δυνατόν ἐστίν· οὐ γὰρ ^q ἀλλὰ προ-
βούλευμα βαστάζουσι τῆς πόλεως μέγα.

^h ἐπίληπτα] ἐπίψογα P. in marg.
Tzetzes in Cramerī Anecd. III.
p. 333. ἐπίληπτα δὲ γίνωσκε ταῦτα
τυγχάνειν μέτρα | ὅσα μὴ ἀπαρτί-
ζουσιν εἰς τινα μέρη λόγου.

ⁱ φώως deest in Fl. B.H.C.
Habent E.S. Hunc Simonidis
locum ob usum vocis φώως citat
J. Pricæus ad S. Lucam I. 79.
Paullo supra pro ἐπίληπτα Eusta-
thius Nostrum compilans ad II.
Ξ. p. 984, 6. = 975, 2. habet ἐπι-
λήψιμα. Eustathii locum infra
dabimus.

^k De Nicomacho vide Fabricii

Bibl. Gr. IV. 22.

^l Sic C.M.E. τοῦ περὶ ζ. τὴν ἐ.
Turn. τὴν om. Fl. H.B.

^m γινώσκων Fl.

ⁿ ὀνομάτων ἀνάγκην] Sic in titulo
apud Franzium p. 7. θῆκε δ' ὁμοῦ
νοῦσων τε κακῶν ζῳάγρια Νικο|μή-
δης καὶ χειρῶν δείγμα παλαιγενέων.

^o ἔνιοι Fl. B.

^p ἐν Βάπταις] ἐν om. P.S.

^q οὐ γὰρ ἀλλὰ correxit et il-
lustravit Bentleius ad Callimachi
Fr. XCII. οὐ γὰρ ἄλλο Edd. MSS.
Aristoph. Eq. 1205. ἄπιθ', οὐ γὰρ
ἀλλὰ τοῦ παραθέντος ἢ χάρις. Quo

ἴμοια πάθη εἰσὶν, οἱ δὲ κανόνες τῶν ὑγειῶν οὐ τῶν πεποικηκῶν εἰσὶ κανονι-
στικοί. ὅμως δὲ εὐρέθησαν πολλὰ μέτρα εἰς μέρη λέξεως ἀπαρτίζοντα, καὶ
ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους τῆς λέξεως ἀρχόμενα· καὶ φέρει μὲν ὁ τεχνικὸς τινα
παραδείγματα. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ, οἷον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἐπιγράμ-
μασι, [Anthol. Pal. XII. 73.] Ἡμισύ μοι ψυχῆς ἐπὶ [ἔτι] τὸ πνέον, ἦμισυ
δ' οὐκ οἶδ' εἶτ' Ἔρος εἶθ' Ἀτδης ἤρπασεν ἐκ μετώπων. (sic : an μελέων ?
πλὴν ἀφανὲς Anthol.) καὶ Μένανδρος ἐν Πλοκίῳ· λεπτόν μεθ' ἐτέρας ἰστόν
ὑφαίνει. καὶ ἐξαιρέτως παρὰ Σοφοκλεῖ· (O. T. 332.) ἔγωγ' οὐτ' ἐμ' αὐτόν
οὔτε σ' ἀलगυνῶ· τι ταῦτ' ἄλλως ἐλέγχεις· οὐ γὰρ ἄν πύθοιό μου· ὥστε
καλεῖσθαι τὸ εἶδος Σοφοκλεῖον, καὶ ἐπισυναλοιφή, διὰ τὸ ἐπισυνάπτεσθαι τὸ
σύμφωνον τῷ ἐξῆς ἰάμβῳ, ἦτοι τῷ στίχῳ. Ἴστέον δ' ὅτι διὰ τὸ ἀδύνατον ὁ
Εὐφορίων τὸ Ἀπολλόδωρος διέλυσε φάσκων, καὶ τις Ἀπολλόδωρος ἐφ' υἰέα
λειοφώντος.]

ΚΕΦ. Ε.

ΠΕΡΙ ΙΑΜΒΙΚΟΥ.

ῚΤὸ ἰαμβικὸν δέχεται κατὰ μὲν τὰς ^ς περιττὰς χώρας, τοῦτ' ἔστι πρῶτην τρίτην ^τπέμπτην, ἴαμβον, τρίβραχυν,

respexit Suidas, male a Kustero mulcatus, Ἐπιθ' οὐ γὰρ, ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ. Utrumque locum mihi indicavit Porsonus.

μὲν τὰς πρώτας C.

^ς περιττὰς] περισσὰς P.

^τ καὶ πέμπτην Turn. E. σπον-
δεῖον δάκτυλον om. C.

^τ Τὸ ἰ. μετρὸν δέχεται Turn. κατὰ

1. 75 Ἀπὸ ἰάμβου πρῶτον ὁ Ἐφαιστίων ἤρξατο, 76 καίτοι πολλῶν μετρικῶν τὰ πρῶτα τῷ δακτυλικῷ παρεσχηκότων καὶ τιμησάτων τὸ πρῶτον εὑρεθὲν τῆς τέχνης προεδρία· ἐνταῦθα οὖν ὁ Ἐφαιστίων περὶ ἰαμβικοῦ πρῶτον ποιεῖται τὸν λόγον, οὐχ ὅτι τῶν ἄλλων τιμώτερος, ἀλλ' ὅτι τῶν ἄλλων βραχύτερος· ἀπὸ δὲ τῶν βραχυτέρων ἐπὶ τὰ μείζω ἀναβαίνειν ἔθος· [Addunt hic E.S. πυρρίχιος μέντοι οὐκ ἔχει μέτρον οὐδὲ σπονδείου· εἶδη δὲ μέτρων (ἴδιοι δὲ μέτροις S.) τῶν δισυλλάβων ὁ ἴαμβος καὶ ὁ τροχαῖος· εἰ δὲ (μὴ S.) τοῦ τροχαίου ὁ ἴαμβος ἐλάττων ὢν πλὴν κατ' ἀρχὰς τέτακται, ἀλλ' οὖν ἄτε ἀπὸ βραχείας ὁ ἴαμβος ἀρχόμενος δοκεῖ οὕτως εἶναι.] διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἐξ ἀρχῆς περὶ βραχείας, 77 εἶτα περὶ μακρᾶς τὸν λόγον ἐποίησατο, ἰαμβικὸν ἡμῖν προοιπεῖν βουλόμενος. Ἰαμβος δὲ οὐ πᾶς ἐστὶ 78 λοιδορος· ἐν κωμῳδίᾳ μὲν γὰρ 79 στωμύλλεται καὶ λοιδορεῖ, ἐν τραγωδίᾳ δὲ πενθεῖ· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ὕμνοι γράφονται τούτῳ, ὥστε καὶ εὐσεβής. [Addit S. παρὰ Καλλιμάχῳ δὲ καινὸν εἶναι δοκεῖ· καὶ [ὡς?] φέρων ἴαμβον οὐμάχην δαίδοντα | Τὴν Βουπάλειον. Fr. Bentl. 90.] Ἰστέον δὲ ὅτι 80 ἐπὶ τῶν καταληκτικῶν ἰάμβων, ὅταν ἐνδέη μᾶ συλλαβῆ, ὁ ἴαμβος παραλήγει, καὶ μετ' αὐτὸν ἐστὶν ἡ μία συλλαβὴ ἢ τελευταία· ὑπόκειται γὰρ ὁ τελευταῖος ποὺς 81 ἐνδεῖν μᾶ συλλαβῆ· ἢ ὁ τρίβραχος παραλήγει. Ἄλλ' εἰ μὲν ὁ ἴαμβος παραλήγει μετὰ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, 82 γίνεται τὸ τέλος τοῦ ἰάμβου ἀμφίβραχος, ἐκ τῆς βραχείας τοῦ ἰάμβου καὶ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ, καὶ τῆς βραχείας τῆς τελευταίας συλλαβῆς· εἰ δὲ ὁ τρίβραχος παραλήγει, προστίθεμεν καὶ τούτῳ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν· καὶ εἰ μακρὰ μὲν εἶη αὕτη, 83 ποιήσει τὸν τέταρτον παίωνα· εἰ δὲ βραχεία, προκελευσματικόν· τὰ δὲ 84 περὶ αὐτοῦ εἰρημένα, περὶ μόνῃς τῆς τοῦ ἰάμβου παραλήξεως εἴρηται· εἰ δὲ σπονδείου εἶη 85 παραλήγων, εἰ μὲν μακρὰ εἶη ἢ λήγουσα, γίνεται μολοττός· εἰ δὲ βραχεία, 86 παλιμβραχέϊος· πάλιν, εἰ ἴαμβος παραλήγει, τῆς ἐπιφερομένης μακρᾶς οὐσης, γίνεται βακχέϊος. [Addit S. οὐ καλῶς γὰρ ἄπαξ τετράχρονον λαμβάνει διατὶ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους. Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ποδῶν

75 Ἀπὸ ἰάμβου] ἀπὸ ἰάμβου δὲ E.

76 καίτοι—λόγον] Hæc ex E.S. accesserunt.

77 εἶτα] ἢ E. καὶ S.

78 λοιδορος] Addunt E.S. ἀλλ' ἔστι καὶ εὐσεβής.

79 στωμυλλεῖται] στωμύλλεται S.

80 τῶν κατ.] ἐπὶ τῶν κατ. E.S. et mox ἐνδεῖ.

81 ἐνδεῖν] ἐν S. ubi mox om. παραλήγει.

82 λέγεται] γίνεται S.

83 ποιήσοι ἂν] ποιήσει E.S.

84 αὐτοῦ περὶ] αὐτοῦ om. E.S. Tum παρ' αὐτοῦ S.

85 παραλήγων om. E. ἢ παραλήγουσα S.

86 Schol. παλιμβραχέϊος. Sic em. Pauwius. Vulgabatur ἐπίτριτος τέταρτος. Sic etiam E.S.

^uσπονδεῖον, δάκτυλον, ἀνάπαιστον· κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους, τοῦτ' ἔστι δευτέραν τετάρτην ^xἕκτην, ἴαμβον, τρίβραχυν, καὶ ἀνάπαιστον· ^yτοῦτον δὲ παρὰ ^zμὲν τοῖς κωμικοῖς συνεχῶς· παρὰ δὲ τοῖς ^aἰαμβοποιοῖς καὶ τραγικοῖς σπανιώτερον. Ὅτε μὲν οὖν ἀκατάληκτόν ἐστιν, ἐπὶ τῆς 5 τελευταίας τὸν ἴαμβον ^bδέχεται μόνον, ἢ τὸν πυρρίχιον διὰ τὴν ἀδιάφορον· ^cὅτε δὲ καταληκτικὸν, τὸν ἴαμβον ^dπαραλήγοντα, ἢ σπανίως τρίβραχυν, ὥστε ^eγίνεσθαι τὴν κατακλείδα ἥτοι ἀμφίβραχυν, ἢ βακχεῖον.

^u σπονδεῖον] ἢ σπονδεῖον P.

^x ἕκτην] καὶ ἕκτην E. Tum καὶ τριβραχύν C.P.E.S.

^y τοῦτον] Sic B. 1, 3. C.H. τοῦτο B. 2. Fl. τοῦτον δὲ τὸν ἀνάπαιστον E. Turn.

^z μὲν τοῖς] Alii τοῖς, alii μὲν. Utrumque conjunxi. Deinde pro συνεχῶς legit συγχνῶς et hic et infra pp. 17 et 20. T. Hemsterhusius apud Gavellum in Observ.

Misc. Nov. IV. p. 236.

^a Scriptores intelligit quales erant Archilochus, Solon, et Simonides; vide infra ad Proclum.

^b δέχεται] ἐπιδέχεται E. Mox τὸν ante πυρρίχιον om. P.E. pr.

^c ὅτε] ὅταν B. 1. H. C. P.S. Fl. ὅταν δὲ ἐστὶ B. 2.

^d παραλήγοντα] ἔχει σπανίως D.

^e γίνεσθαι] γενέσθαι E.

ἀπλῶν τεσσάρων· ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ποδῶν ἀπλῶν ζ. ἰαμβικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον ποδῶν ἀπλῶν η. ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ποδῶν ἀπλῶν γ, καὶ συλλ^a α. et plura hujusmodi.] Ἰστέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι πεντάμετρα βραχυκατάληκτα καλεῖται, οἷον τὸ,

πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τοδι; τις σὰς παρήειρε

⁸⁷ καταληκτικὸν δὲ οἷον τὸ τοῖονδε·

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω τότε τις σὰς παρήειρε φρέ.

Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐνδέχεται σίχον ⁸⁸τριακοντάσημον εἶναι, ἀλλ' εἰ εὐρεθείη, περιόδος καλεῖται, ἄχρι τούτου ἔστη ὁ κανὼν. Εἰ δὲ καθαρὰ ἦν τὰ ἰαμβικά, ἐδέχτο καὶ τὰς ἄλλας δύο παραυξήσεις· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐνδέχεται συζυγία ἐπτάσημος καὶ ὀκτάσημος, ἕως αὐτῶν ἔστησαν, τὴν μέσην ⁸⁹τάξιν ὀδεύσαντες, δύο ποιήσαντες ἐπτάσημους, καὶ τὴν κατακλείδα ἐπτάσημον.

9. βακχεῖον] Addit P.: κατακλείς ἐστιν ὁ μετὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν πούς, ὅς καὶ ὀφείλεται εἶναι πρὸς τὸν ποῦν τὸν συνιστῶντα τὸ μέτρον. Darmstad. sic: ὅτι κατακλείς λέγεται ὅτι ἀπήρτισται ἐκ τοῦ ἀτελοῦς εἰς πόδα τέλειον ἢ τέως ἀτελὴς παραλήγουσα, καὶ ἐποίησε τὸ μέτρον ἀπὸ καταληκτικοῦ ἦγον ἀτελοῦς ἀκατάληκτον ἦγον τέλειον. γίνεται δὲ κατακλείς, ὅτε παραλήγει ὁ ἴαμβος ἐν τοῖς καταληκτοῖς ἦγον ἀτελέσι μέτροις. ἐπισφράγισις γάρ ἐστι

⁸⁷ καταληκτικὸν—φρε accesserunt ex E.S. Locum hunc dedi sicut in E.S. legitur. Vulgo tantum φρένας post παρήειρε.

⁸⁸ τετράσημον] τριακοντάσημον S.

qui mox ἔστη pro ἐστίν. Pauwius τριακαιτριακοντάσημον, et mox ὀκτασήμους. Vid. infra Schol. c. 6. §. 8.

⁸⁹ τάξιν] κρᾶσιν S.

- 3 Ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ ἀκατάληκτα μὲν ἰδίμετρα,
οἷα τὰ Ἀνακρέοντεια ὅλα ἄσματα γέγραπται οἷον,
(Fr. 89. Bergk.)

ἐρῶ τε εἰδῆτε κοῦκ ἐρῶ,
καὶ μαίνομαι κοῦ μαίνομαι.

5

τρίμετρα δὲ, ὡς τὸ^h

ἔσται ξένοισι μελίχοις εὐκότες.

- 4 ἰτετράμετρα δὲ, οἷον τὸ Ἀλκαίου (Fr. 56. Bergk.)

δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι.

- ^kκαταληκτικὰ δὲ, δίμετρα μὲν, ὡς τὸ καλούμενον Ἀνα- 10
κρέοντειον, οἷον, [Fr. 92. Bergk.]

ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
πάρεστι γὰρ, μαχέσθω.

^f τρίμετρα H.B.D. τρίμετρα Fl.
αὐτοῖς N. Mox οἷον om. C.

εἰ δῆτα] δ' ἦτε C.P.E.

^h ὡς τὸ om. C.S.E. pr. τὸ de-
est Turn. ἔσται ξένοι εἰλίχοις εὐ-
κότες Fl. B.H. ἔσται quoque C.
P. E. S. Plutarchum adversus
Stoicos T. II. p. 1068 B. ex edi-
tione Aldina citat Bentleius: δι-
ψῶντες οὖν ὕδατος οὐκ ἔχουσι χρεῖαν,
οὐδὲ ἄρτου πεινῶντες. Ἔσται ξένοισι
μελίχοις εὐκότες Στέγης μῦνον καὶ
πυρὸς κεχηρημένοις. Οὗτος οὐκ εἶχε
χρεῖαν ὑποδοχῆς, οὐδὲ χλαῖνης, ἐκεί-
νος ὁ λέγων Δὸς χλαῖναν Ἰππώνακτι,
κάρτα [γὰρ] ῥίγῳ. Ubi miror non
vidisse Wyttenbachium lenissi-
ma medela duos senarios posse
restitui, Ἔσται ξένοισι μελίχοις εὐ-
κότες, Στέγης τε μῦνον καὶ πυρὸς
κεχηρημένοις. Cujusnam vero sint
hi senarii, mihi nondum comper-
tum est: vetusti certe sunt poë-
tæ. Anacreonti tribuit Bergk. n.
84. An ad Dioscurorum histo-
riam spectant? Pausan. III. 16.
παρὰ τοῦτον (Φορμίων) ἀφίκοντο οἱ

Διόσκουροι, ξένοι ἀνδράσιν εὐκότες,
ἦκειν τε ἐκ Κυρήνης φήσαντες κατα-
χθηνάι τε ἠξίουν παρ' αὐτῷ καὶ οἴκη-
μα ἠτοῦντο κ. τ. λ. Ad Hipponac-
tis verba, quæ paullo plenius lau-
dat Plutarchus, p. 1058 D. Ari-
stophanem in Av. 935. respicere
docuit Josephus Scaliger ad Vir-
giliæ Catalecta, p. 232. Confer
interpretes Hesychii in v. Βαμ-
βαλύζει.

ⁱ τετράμετρον δὲ οἷον τὰ (τὸ P.S.)
Ἀλκαίου C.P.

^k καταληκτικὸν δὲ δίμετρον τὸ κα-
λούμενον C.P.E.S. Turn. τρίμετρα
N. οἷον deest C.P.E. Turn. Huc
respicit Scholiastes Aristoph. Plut.
302. ubi recte observat Hemster-
husius alterum Anacreontis ver-
sum cum priore non inepte con-
jungi posse; quomodo sentiebatur
etiam Bondamus in Variis Lec-
tionibus p. 350. Plotium emen-
dans *De metris* p. 2642. Lem-
mata ista ἰαμβικὸς τρίμετρος κατα-
ληκτικὸς cum plurimis ejusmodi
quæ in ed. Turn. passim conspi-

μέτρον ἢ εἰς ἀμφίβραχυν ἢ εἰς βακχεῖον. γίνεται δὲ οὕτως ἢ τελευταία καὶ
περιττεύουσα συλλαβὴ βραχεία ἢ μακρά· εἰ μὲν βραχεία, συμπλακείσα τῷ
ἰάμβῳ, ἀμφίβραχυν ποιεῖ· εἰ δὲ μακρά, βακχεῖον.

τρίμετρον δὲ, οἶον τὸ ἸΑρχιλόχου, [Fr. Bergk. 115.]

ᾠγμος κακοῦ δὲ γήραος καθαιρεί.

τετράμετρον δὲ, οἶον τὸ Ἰππώνακτος,

^η εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρπεινα.

5 Ἔστιν ὁ ἐπίσημον ἐν τοῖς ἀκαταλήκτοις καὶ τὸ χω-5
λὸν καλούμενον. Ὅπερ τινὲς μὲν Ἰππώνακτος, ἄλλοι δὲ
Ἀνανίου εὖρημα φασὶν εἶναι. Διαφέρει δὲ τοῦ ὀρθοῦ,
ἢ ἐκεῖνο μὲν τὸν τελευταῖον ἰάμβον ἔχει, ἢ πυρρίχιον
^θ διὰ τὴν ἀδιάφορον· τοῦτο δὲ ἢ σπονδεῖον ἢ τροχαῖον.
^ς καὶ ὅτι ἐκεῖνο μὲν ἐπὶ τῶν παραληγόντων ἔμετὰ τῶν 10
δισυλλάβων δύο, ἰάμβου καὶ σπονδείου, δέχεται καὶ
τρισυλλάβους τὸν δάκτυλον, τὸν τρίβραχυν, καὶ τὸν
ἀνάπαιστον· τὸ δὲ χωλὸν οὐ δέχεται ἄτους παραλήγον-
τας τρισυλλάβους πόδας, οὔτε δάκτυλον, οὔτε τρίβρα-

ciuntur, cum MSS. delevi. Ea habet E. rubro liquore exarata. Μοχ τρίμετρον et τετράμετρον Turn. C.E.P.S. pluraliter Fl. Tum τοῦ post τὸ om. C.E.P.S.

¹ Ἀρχιλόχου] Vid. Schneidewin. Delect. Poët. Gr. p. 193. n. 85.

^η Ἰππώνακτος] Schol. Aristoph. Plut. 253. τὸ τετράμετρον Ἰππώνακτειον καλεῖται διὰ τὸ κατακόρως αὐτὸν τούτῳ χρησασθαι. Aliud exemplum Hipponactis hoc metro conscriptum in ejus reliquiis non reperi.

^η μοι C.M.P. Hunc versum omisso auctoris nomine habet Etymologus M. p. 26. antep.

^θ ἐπίσημον] ἐπίσημα P.

P ὅπερ τ. μ. Ἰ. τινὲς δὲ Ἀνανίου φασὶν εὖρημα. Turn. C. P. E. S. Dedimus ex Fl. B.H.N.D. Ceterum Hipponactem et Ananium aliquando apud veteres confusos fuisse patet ex Schol. Aristoph. Ran. 674. Ἰάμβον Ἰππώνακτος] οὐκ οἶδε τί λέγει· ἐπεὶ οὐχ Ἰππώνακτος ἀλλ' Ἀνανίου.

^θ διὰ τὴν ἀδιάφορον om. C.

^η ἢ τροχαῖον abest B. 2. hiatu tamen relicto.

^ς καὶ ὅτι ἐκεῖνο cum reliquis usque ad καὶ τὸν ἀνάπαιστον absunt a C.P.S.

^ε μετὰ τῶν] τῶν om. E.

^η Sic N. quomodo emendavit Pauwius. Edd. et MSS. alii ἰάμβους καὶ σπονδεῖους. E.

^ς τοὺς παραλήγοντας τρισυλλάβους] Tzetzes in Cramerii Anecd. T. III. p. 309. Ὁ δ' Ἐφαιστῶν τὸ χωλὸν μέτρον τὸ τῶν ἰάμβων | λέγει τοὺς παραλήγοντας μὴ φέρειν τρισυλλάβους· | ἀλλ' ἴσθι τοῦτον ψεύδεσθαι τούτου τοῦ λόγου χάριν. | δείξει γὰρ ταῦτά σοι σαφῶς εἰ θέλεις ὁ Ἰππώναξ· | καὶ τὸν μὲν Ἰππώνακτειον στίχον χωλὸν καλοῦσι· | τὸν ἕκτον πόδα σκάζει γὰρ σπονδεῖω ἢ τροχαίῳ. | ἰσχιορρῶγα δὲ τινες φασὶ τὸν Ἀνανίου· | ἐκ τοῦ ἰσχίου φαίνεται καὶ γὰρ κατερρηγμένος· | πέντε μακρὰς γὰρ συλλαβὰς ἔξῃς ἔχει κειμένας | ἐκ τοῦ τετάρτου τοῦ ποδὸς μεχρὶ τοῦ τελευταίου.

χυν, οὔτε ἀνάπαιστον· ἀλλὰ μάλιστα μὲν ἱαμβον, ὅτε
καὶ εὐπρεπές ἐστίν, ὧς τὸ

ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος· οὐ γὰρ ἄλλ' ἤκω—

ἔσθ' ὅτε ^z δὲ καὶ σπονδεῖον, ὅτε καὶ ^a τραχύτερον γίνεται,
ὡς τὸ, 5

εἰς ἄκρον ^b ἔλκων, ὡσπερ ἀλλάντα ψύχων.

6 Ἐπειδὴ δὲ πᾶσα ^c μέτρων ἀρχὴ ἀδιάφορος, καὶ ^d ὁ
ἱαμβος ἐδέξατο ^e ἐν ἀρχῇ τὸν σπονδεῖον· τούτου δὲ κοι-
νωνήσαντος τῷ μέτρῳ, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ λυθέντες ^f ἐκοι-
νώνησαν· δάκτυλος, φημί, καὶ ἀνάπαιστος· ὁ γὰρ χο- 10
ρεῖος τοῦ ἱάμβου ἐστὶ λύσις. Εἰ τοίνυν τὸν σπον-
δεῖον ^g ἐν ταῖς ἀρτίαις οὐ δέχεται, οὐδὲ τὸν ἀπ' αὐ-
7 τοῦ λυθέντα ἀνάπαιστον ὀφείλει δέχεσθαι. Παρὰ μὲν
οὖν τοῖς ^h ἱαμβοποιοῖς τοῦτο σώζεται· παρὰ δὲ κω-
μικοῖς, οὐ λίαν ἀντιποιοιμένοις συμμετρίας, οὐκέτι· 15
τὸν δὲ τροχαῖον, ὃς ἀντιπαθεῖ τῷ ἱάμβῳ, παρητήσαντο.
Εὐρίσκεται δὲ παρὰ ⁱ τοῖς κωμικοῖς συνεχῶς ὁ ἀνάπαι-
στος· τὸν γὰρ βίον οὗτοι μιμούμενοι θέλουσι δοκεῖν
διαλελυμένως διαλέγεσθαι, καὶ μὴ ἐμμέτρως· ὁ δὲ ἀνά-
παιστος διαλελυμένην ποιεῖ τὴν φράσιν διὰ τὸ ^j τετρά- 20

^y ὡς τὸ om. P. et sic mox.

^z καὶ] δὲ καὶ P.E.

^a τραχύτερον] τραχύτερος Turn. E.

^b ἔλκων] Verterim: *In altum trahens, ac si frigefaceret botulum.* Ψύχειν sæpe de eduliis quæ frigefiunt usurpatur: ut apud Athenæum IX. 383 E. Præterea etiam ἀλλάντες fervidi et in frusta secti edendi apponebantur. Pherocrates ap. Polluc. VI. 58. φύσκει τε καὶ ζέοντες ἀλλάντων τόμοι. Cf. Athen. V. 268 F. ARNALD. In Fl. B.N.H. ἤκων. Tum ἀλλάντα C.

^c μέτρον Fl. μέτρων Turn. E. Totam hanc sectionem omittunt C.M.P. minoribus literis exara-

tam habet E. tanquam scholion. Sed addidit manus eadem fortasse quæ totum codicem descripsit, κείμενον.

^d Vel legatur ὁ ἱαμβικός, vel saltem ἱαμβος hic versum iambicum, non pedem, denotat. L. HOTCHKIS.

^e ἐν deest B 1. H. Fl. ἀρχὴν N.

^f ἐκοινωνήσαν καὶ οὗτοι τῷ ἱαμβικῷ μέτρῳ. Turn. E.

^g ἐν ταῖς ἀρτίαις om. E.

^h ἱαμβοποιοῖς] Addendum forte καὶ τοῖς τραγωδιοποιοῖς. Vid. supra s. 1. necnon infra sub finem hujus capituli. τοῖς om. S.

ⁱ τοῖς om. H.

^j τετράσημον] Sic recte MSS. Fl. Male Turnebus τρίσημον cum

σημον. Ἰαμβοποιοὶ μέντοι καὶ ^kτραγωδιοποιοὶ, ὡς μὴ ὄντες τοιοῦτοι, οὐ συνεχῶς κέχρηται.

ΚΕΦ. 5'.

ΠΕΡΙ ΤΡΟΧΑΙΚΟΥ.

Τὸ τροχαϊκὸν κατὰ μὲν τὰς περιττὰς χώρας δέχεται 5 τροχαῖον, ^mτρίβραχυν, καὶ δάκτυλον· κατὰ δὲ τὰς ἀρ-

E. pr. Male etiam Arnaldus conjicit τρισύλλαβον. Mox οὐ contra sensum omittunt Fl. et Pauw. recte habent Turn. N.H.S.

^k τραγωδιοποιοὶ] τραγωδοποιοὶ E.
^m Post τρίβραχυν tam in edd. quam in MSS. quibusdam sequitur Ἰαμβον. Hanc vocem delendam esse recte statuit Pauwius,

et sic tandem omisi cum N. C. M. P. E. Contra Arnaldus male retinendam duxit, provocans ad Aristoph. Nub. 518. 607. Sed hi versus sunt Eupolidei polyschematisti, de quibus infra Hephæstio, c. 16. 4. Addo nunc Santen. ad Terent. Maurum p. 346.

2. Schol. in S. Μὴ εἰρηκῶς περὶ τῆς τομῆς ἐνταῦθα, ἐν δὲ τῇ κατὰ πλάτος αὐτοῦ πραγματεία καὶ τοῦτο πεποίηκε, σαφῶς δείξας καὶ συμφωνήσας πᾶσιν ὅτι δύο μόναι εἰσὶ τομαὶ τοῦ ἰάμβου, λέγω δὴ πενθημιμέρες δύο ἡμισυ ποδῶν, καὶ ἐφθημιμέρες τριῶν ἡμισυ.

5. Ὁ ἀκολουθῶς ὁ λόγος μετὰ τὸ ἰαμβικὸν ἦκει ἐπὶ τὸ τροχαϊκόν [Addit E: γένεσις γὰρ τροχαϊκῶν ἰαμβος· ἐπεὶ καὶ ἐν ἀμφοῖν γένος· ἀπὸ γὰρ τῆς αὐτῆς ὁρμάται ἐπιπλοκῆς τὰ τε ἰαμβικὰ καὶ τὰ τροχαϊκὰ τῆς καλουμένης τριμέτρου ἐξασήμου δυαδικῆς, ὥστε τῷ εἶδει μόνῳ τοῦ ἰαμβικοῦ διαφέρει· καὶ τὸ εἶδος δὲ αὐτοῦ γέγονεν ἐκ τῆς συνθέσεως τοῦ σχήματος· ἐπὶ μὲν γὰρ ἰάμβου πρώτη ἢ βραχεία, ἐπὶ δὲ τροχαίου δευτέρα· διαλαβόντας οὖν περὶ τοῦ ἰάμβου, ἀναγκαῖον ἦκει καὶ ἐπὶ τὸν τροχαῖον· ἀναγκαῖως οὖν μετὰ τὸ ἰαμβικὸν εἰς τὸ τροχαϊκὸν ἔρχεται. Et sic fere S.] ἀμφῶ γὰρ μιᾶς ἐπιπλοκῆς εἰσι, τῆς καλουμένης τρισημῆς ἢ ἐξασήμου δυαδικῆς· ἄλλως τε καὶ ἀντιπαθῆς ἐστὶν αὐτῶν, καὶ εὐπρεπῆς ἑκατέρα τομῆ· γένεσις τε ἐστὶν ἑκατέρῳ ἢ αὐτῇ· καὶ γὰρ τῷ ἰαμβικῷ εἰ ⁹¹προσθείης κατ' ἀρχὴν μακρὰν συλλαβὴν, τροχαϊκὸν ποιήσεις· εἰ δὲ τῷ τροχαϊκῷ βραχείαν, ἰαμβικόν· ἐπειθ' ὁ ἰαμβος κατὰ τὰς περιττὰς τοὺς πέντε δέχεται, κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους τοὺς τρεῖς· τὸ δὲ τροχαϊκὸν τούναντίον. [Addunt E.S.: κοινὸς δὲ ἀμφοῖν ποὺς ὁ σπονδαῖος· ἐπεὶ τῷ μὲν ἰάμβῳ συνήρξατο, τῷ δὲ τροχαίῳ συνανεπαύσατο. Διὸ ἐν μὲν ἰάμβῳ ἐν ταῖς πρώταις ἐτίθετο, ἐν δὲ τροχαϊκῷ ἐν ταῖς δευτέραις. κοινὸς δὲ ἀμφοῖν καὶ ὁ δάκτυλος, τῷ τοῦ μὲν εἶναι ἀρχὴν, τοῦ δὲ τέλος. Καλεῖται δὲ ἡ ἐπιπλοκὴ αὐτῶν τρισημῆς ἢ ἐξασήμος. Ὅτι εἰ μὲν κατὰ μονοποδίαν βαίνεται ταῦτα τὰ μέτρα, τρεῖς χρόνους ἔχει, εἰ δὲ κατὰ διποδίαν, ἕξ· σημασίαι δὲ οἱ χρόνοι παρὰ τοῖς μετρικοῖς καλοῦνται· καὶ ἀντιπαθῆ δὲ λέγεται ταῦτα τὰ μέτρα ἀλλήλοις· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ βραχείας ἀρχεται, καὶ εἰς μακρὰν λήγει· τὸ δὲ τροχαϊκὸν ἀπὸ μακρᾶς ἀρχόμενον εἰς βραχείαν λήγει. Ἰστέον ὅτι τὸ τροχαϊκὸν κατὰ συζυγίαν με-

⁹⁰ Ἀκολουθῶς] ἀκόλουθος ἦν S. qui mox ἦκειν.

⁹¹ προσθείης] προσθῆς E.

τίους, τούτους τε, καὶ σπονδεῖον, καὶ ἀνάπαιστον. ^η Καταληκτικὸν δὲ ὅτε ἐστὶ, μάλιστα μὲν τὸν παραλήγοντα τροχαῖον δέχεται, ἐστὶ δὲ ὅτε καὶ τρίβραχυν· ὁ ἂν δὲ ἦ βραχυκατάληκτον, οὐ βούλεται τὸν παραλήγοντα τετράσημον ἔχειν. Ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ ^ρ τὰ καταληκτικά· δίμετρον μὲν καταληκτικὸν, τὸ καλούμενον Εὐριπίδειον ἢ Ληκύθειον· οἶον ^α ἐστὶ, (Phœn. 250.)

νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων

θούριος μολῶν Ἄρης.

τρίμετρον δὲ καταληκτικὸν, ^γ οἶον ἐστὶ τὸ Ἀρχιλόχου, ^ι ὅ τινες ἀκέφαλον ^β ἰαμβικὸν καλοῦσι·

^η Ὅτε δὲ ἐστὶ καταληκτικὸν τὸν παραλήγοντα μάλιστα μὲν] καταληκτικὸν δὲ ὅτε ἐστὶ, μάλιστα μὲν τὸν παραλήγοντα C. et in prioribus Turn. P.E.S.

^ο καὶ ἂν ἦ Turn. E. καὶ ἂν δὲ ἦ C.P. mox αὐτοῖς et ληκύθειον N.

^ρ καταληκτικά] τὰ καταληκτικά P.

^α ἐστὶ] τὸ E.

^γ οἶον τὸ Turn. τὸ τοῦ C.

^β ἰαμβικὸν] Sic P.E. ἰαμβὸν alii cum Fl. v. Porsoni notam ad Eurip. Orest. 141.

τρίται· καὶ ἔστιν ἡ συζυγία ἥτοι διτρόχαιος ἐξάχρονος, ἢ ἐπίτριτος δεύτερος ἐπτάχρονος, ἢ πεντασύλλαβος ἐκ χορείου καὶ τροχαίου ἐξάχρονος, ἢ χορείου καὶ σπονδείου ἐξάχρονος (l. ἐπτάχρονος et sic S.) ἢ δακτύλου καὶ τροχαίου ἐπτάχρονος, ἢ ἐξασύλλαβος, ἐκ δακτύλου καὶ χορείου ἐπτάχρονος, ἢ ἐκ δύο χορειῶν, ἐξάχρονος. τὸν δὲ λήγοντα πόδα λαμβάνει τροχαῖον ἢ χορείον, τὸ δὲ χῶλον σπονδεῖον τὸν παραλήγοντα. λαμβάνει δὲ εἰς συζυγίαν καὶ δακτύλου καὶ σπονδείου καὶ δακτύλου καὶ ἀναπαιστού ὀκτάχρονον, ἢ χορείου καὶ ἀναπαιστού ἢ χορείου καὶ δακτύλου ἐπτάχρονον.]

4. τετράσημον] Σημασίαι οἱ χρόνοι παρὰ τοῖς μετρικοῖς καλοῦνται.

8. νῦν δέ μοι] ⁹² Τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐστὶ τὸ καλούμενον Εὐριπίδειον, ἢ Ληκύθειον, ἀπλῶν ποδῶν τριῶν καὶ μιᾶς συλλαβῆς. Ληκύθειον δὲ φασιν αὐτὸ, ἢ δι' Ἀριστοφάνην σκώπτουσα τὸ μέτρον τὸ ἐφθημμερὲς Εὐριπίδου, τὸ, [Ran. 1264.]

Θοαῖσιν ἵπποις. Α. ληκύθειον ἀπώλεσεν.

⁹³ ἢ διὰ τὸν βόμβον τὸν τραγικόν· βόμβος γὰρ γίνεται ⁹⁴ περὶ τὸ ληκύθειον ἐκ τοῦ ἐμπεριεχομένου αὐτῷ ἀέρος κινουμένου, ἢ ὑπὸ πνεύματος ἀνδρὸς ἢ ὑπ' ἄλλου· διὸ καὶ ⁹⁵ Καλλίμαχος μούσαν ληκυθίαν τὴν τραγωδίαν λέγει. [Ἰστέον δὲ ὅτι τοὺς τραγικοὺς ληκυθίους ἐκάλουν· ὅθεν καὶ Καλλίμαχος φησὶν· ἢ τις τραγωδὸς μούσα ληκυθίζουσα· ἄλλοι δὲ κομποληκυθούς. (v. Aristoph. Ach. 589.) S. fol. 46.]

⁹² Τροχαϊκὸν] τοῦτο τὸ τρ. δ. κ. ἐστὶ E. ἔστι τὸ S.

⁹³ ἢ διὰ τὸν βόμβον] Eadem fere Tzetzes in Cramerii Anecd. Par. T. I. p. 79.

⁹⁴ περὶ] παρὰ S.

⁹⁵ Vide Scholiasten Pindari p. 167. ed. Heynii, 15. Boeck., et Bentleium ad Callimachi Fragm. CCCXIX. Lambinum ad Horat. Ep. I. 3, 14.

Zeū páter, gámon mén oúk [†]édaisámhēn.

τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν, οἶον,

^αἘρξίη πῆ δητ' ἀνολβος ἀθροίζεται στρατός.

3 Τοῦτο δὲ τὸ ^χτετράμετρον γίνεται καὶ χωλὸν τοῦ ^γπαρα-

[†]édaisámhēn] Sic D.C.M.P. et Nannianus. Ceteri cum edd. édaisámhēn. Tamen E. édaisámhēn in schol.

^αἘρξίη omittunt M.C. et pro δητ' habent δ'ήντ'. P.S. etiam δ'ήντ'. De nomine Ἐρξίη nihil habeo quod confidenter affirmem. Etymologum citat D'Orvillius, Ἐρξίας ὄνομα κύριον, p. 376, 51. ubi legendum e ms. Voss. in bibliotheca Leidensi, Ἐρξίας ὄνομα ἔρξίη πῆ δ' αὐτ' ἀνολβος ἀθροίζεται στρατός. παρὰ τὸ ρέξω ρέξίας, καὶ ὑπερθέσει ἐρξίας, ὁ πρακτικός. Bentleius provocat ad Athenæum XIII. p. 561 F. ubi citatur Ἐρξίας ἐν Κολοφωνιακοῖς. Herodotus vero VI. 98. δύναται δὲ κατὰ τὴν Ἑλλάδα γλώσσαν Δαρείος ἐρξείης. Ubi Wesselingius: "Advertit animum meum Ἐρξίης Arch. cui facile primas tribuo ob hæc veteris poetæ apud *Hephæst.* Enchirid. p. 19. Ἐρξίη πῆ δητ' ἀνολβος ἀθροίζεται στρατός. Quæ quidem *Simonidis* si sint, *Jac. Uptoni* ea conjectura, pondus addent explicationi, tangentque Darii hanc in Græcos expeditionem:

1. Zeū páter] Τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἢ ἀκέφαλον ἱαμβικὸν, πέντε πόδας ⁹⁶ἔχον καὶ ⁹⁷συλλαβὴν ἀκέφαλον δὲ φασιν αὐτὸ εἶναι ὡς πρὸς ἱαμβόν· εἰ γὰρ δέξηται ἔξωθεν βραχείαν συλλαβὴν, ἱαμβος γίνεται. ⁹⁸Ἐπειδὴ δὲ ἀδύνατόν ἐστιν ὑπερβῆναι στίχον οἰονδήποτε τοὺς λβ χρόνους, διὸ βραχείαν ἔφαμεν δέχεσθαι.

4. χωλὸν] Εἰ παραλήγει ὁ σπονδαῖος τοῖς καταληκτικοῖς, χωλὸν ἀποτελεῖ τὸ μέτρον· ἢ γὰρ πρὸ τῆς καταληγούσης συλλαβῆς χώρα περιττὴ ἐστίν· ⁹⁹ἐβδόμη γάρ.

⁹⁶ ἔχον] ἔχει E.

⁹⁷ συλλαβὴν] Addit E. καὶ ἐστὶ τροχαϊκὸν καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν

⁹⁸ Ἐπειδὴ δὲ] δὲ om. E. qui mox post δέχεσθαι sic pergīt: μακρὰν δὲ οὐ. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως διητείσθω· ἐν δὲ

"sententia namque, *Dario sane infelices comparantur copiae.* Hæc "vir doctus ad *Dionysium* de "Struct. Or. sect. iii. p. 23." De expeditione Darii in Scythas cum exercitu numeroso, quando Bosphorum ponte junxit, accipit Scaliger De Em. Temp. VI. p. 586. Versum Archilochi attribuit S. infra Schol. III. s. 19. Commodum observat L. Hotchkis simile nomen in Anacreontis fragmento lxxiii. ed. Barnes. ex Athenæo XI. p. 498 C. occurrere: Ἐγὼ δ' ἔχων σκύπφον Ἐρξίῳ τῷ λευκόλοφῳ μεστὸν ἐξέπινον. Deinde ὁ στρατὸς exhibet Fl. cum parte codicum. MS. Nannianus ἔρξας ἱῆ πῆ δ' ἦν κατ' ἀνολβος ἀθροίζεται στρατός.

^χ μέτρον Turn. E.

^γ παρατελεύτου] Sic MSS. plerique, cum Fl. παρατελευταίου Turn. E. Similis est harum vocum confusio in MSS. Mæridis pp. 191, 192. et Athenæi III. p. 106 C. ubi consule Schweighæuserum. Deinde οἶον ἐστὶ καὶ τὸ absunt a Turn. E.

τῆ, τοῦτο δὲ τὸ τετράμετρον γίνεται καὶ χωλὸν, τοῦτο ἰστέον ὅτι εἰ . . .

⁹⁹ ἐβδόμη γάρ] Addit E.: οὐκ ἐμπίπτει δὲ ἐν τῷ τροχαϊκῷ κατὰ τὰς ἀνίστους ὁ σπονδαῖος· εἰ γὰρ ἐμπεσεῖ, χωλὸν γίνεται τὸ μέτρον.

τελεύτου ποδὸς σπονδαίου γενομένου, οἶόν ἐστι καὶ τὸ,

^z Μητροτίμῳ δηῦτ' ἐμέ χρῆ τῷ σκότῳ δικάζεσθαι.

καὶ τῷ πενταμέτρῳ δέ, ^a καίπερ ὄντι ^b ὑπερμέτρῳ, πολλοὺς κεχρηῆσθαι συμβέβηκεν· οἶόν ἐστι καὶ τὸ Καλλιμάχου (Fr. Bentr. cxv.)

5

ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἀπ' οἰνηρῆς Χίου.

4 Ἔστι δὲ ἐν αὐτῷ ἐπίσημον καὶ τὸ δίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ καλούμενον Ἴθυφαλλικόν, ᾧ πρῶτος μὲν ^c Ἀρχίλοχος κέχρηται, συζεύξας αὐτὸ δακτυλικῷ τετραμέτρῳ, οὕτως, (Fr. Bergk. 98.)

10

^z Μὴ προτίμα] Hic libri discrepant. Μητροτίμῳ Turn. C.M.P.E. μῆτροτίμῳ Fl. μὴ προτίμῳ H.N.B. Sumo μὴ προτίμα, ne praesudica, e calce ed. Turn. et Schol. p. 89. δ' ἡδέ με H.E. δηδέ με N.C. δ' ἦν τέ με Fl. B 2. [pro δεῦτε, δ' αὐτὸ D. δητ' Turn. in calce cum Schol.] puto δ' οὗτ' ut versus et sententia sit hujusmodi: *Ante ne damnate, non est judicandum in obscuro.* HOTCHKIS. δηδέ μοι P. Hujus versus scriptura displicere videtur Adriano Heringæ Observ. c. xxi. p. 178. qui nihil tamen melius in medium profert. Brinkio in Schneidewini Philol. T. VI. p. 45. Μητρότιμος ὁ σκότος est *tenebrario a matre honoratus*, qui postea p. 729. "non amplius accipio de matre Bupalii, verum de Magna Matre—Μητρότιμος pro com-mentitio nomine habendum: "cujusmodi nomina tanquam

"convicia frequentabant Archilochus et Hipponax."

^a καίπερ] καίπερ δὲ S. Fl.

^b ὑπερμέτρῳ] Inquit versus e duobus et triginta temporibus esse supra metrum, quod non ultra triginta extendere debet. Cap. xiii. p. 44. Bentleius ad Fragmenta Callimachi Fr. CXV. pro διανήξας ex Anthologia inedita [Pal. XIII. 9.] restituit διατμήξας, quod metrum postulat, atque hunc versus addidit, Ἀμφορεύς, πολὺς δὲ Λεσβίης ἄωτον νέκταρ οἴωνανθες ἄγων. forte τ' ἄγων. HOTCHKIS. Pal. οἰνάνθης, recte. MS. Nannianus ἔρχεται πολὺς, αἰγαῖον δὲ νήξας ἀπ' οἰνηρῆς χίου.

^c Ἀρχίλοχος μὲν ἐχρήσατο Turn. E. et mox αὐτὸ δακτυλικῷ τετραμέτρῳ Turn. C.N.P.E. αὐτοῦ δακτυλικῷ τετραμέτρῳ S. αὐτῷ δακτυλικὸν τετράμετρον Fl.

6. ἔρχεται] Τροχαϊκὸν ¹ πεντάμετρον καταληκτικόν, τὸ καλούμενον ² Καλλιμάχειον, ποδῶν ἀπλῶν θ', καὶ μιᾶς συλλαβῆς. καλῶς δὲ εἶπε καίπερ ὄντι ὑπερμέτρῳ, ³ ἔχοντι δέκα πόδας. Εὐρίσκονται καὶ τετράχρονοι, καὶ ὑπερβαίνουσι τοὺς λβ χρόνους.

¹ πεντάμετρον] τετράμετρον E. inserto mox ἔστι.

² Κλεομάχειον] Καλλιμάχειον S.

³ ἐν γὰρ τῷ πενταμέτρῳ ἔχοντι δέκα πόδας εὐρίσκονται τετράχρονοι S. Tzetzes in Cramerii Anecd. T. III. p. 318.

secundum MS. leviter correctus: τὸ δὲ περιμηκέστερον καὶ πάντων ὑπερέχον | ἔχρι τριῶν καὶ εἴκοσι τῶν συλλαβῶν προβαίνει | τριάκοντα καὶ τέσσαρας τοὺς χρόνους κεκτημένον | τὸ δ' ὑπὲρ τοῦτο Γάδεια καὶ πέρα τῶν Γαδείρων.

οὐκέθ' ὅμως ^dθάλλεις ἀπαλὸν χρῶα· ^eκάρφεται γὰρ ἤδη.

5 οἱ δὲ μετὰ ταῦτα καὶ ἐπήγαγον αὐτὸ ἱαμβεῖω, ὥσπερ ὁ
Καλλίμαχος, (Fr. cxvii.)

^fἘρμᾶς ὅπερ Φεραῖος αἰνείει θεὸς,
ἐμμί τῷ φυγαίχμα.

6 Ὅμοίως δὲ καὶ τὸ τετράμετρον βραχυκατάληκτον ἐπί-
σημόν ἐστιν· οἶον, 5

οὐδ' ^{ff}Ἄμειψίαν ὀράτε πτώχον ὄντ' ἐφ' ἑῆμιν.

καὶ τῶν ἀκαταλήκτων δὲ τὸ τετράμετρον ^hἔνδοξόν ἐστιν,
οἶον τουτὶ ⁱτοῦ Ἀνακρέοντος, (Fr. 80 = 76 Bergk.) 10

κλυθί μεν γέροντος ἰεῦέθειρα χρυσόπεπλε κούρα.

7 Τὰ μὲν οὖν ἐπισημότατα ἐν ^kαὐτῷ ταῦτά ἐστι. Τῷ
δὲ δακτύλῳ τῷ κατὰ τὰς περιττὰς ἐμπίπτουσι χώρας,
ἥκιστα οἱ ἱαμβοποιοὶ ἐχρήσαντο ποιηταί· σπανίως δὲ
καὶ οἱ τραγικοὶ, οἱ δὲ κωμικοὶ συνεχῶς, ὥσπερ καὶ ^lἐν 15

^d θάλλεις] Sic C. θάλλοις Nan.
θάλλης Fl. B.H. θάλεις E.

^e κάρφεται] Ad illud Homeri
referre videtur Od. ν'. 430. κάρψε
μὲν οἱ χρῶα καλὸν ἐνὶ γραμπτοῖσι μέ-
λεσσι. HOTCHKIS.

^f Corrupte Fl. et fere H. αἰνεί
θεὸς. ἐμμιτῷ * τῷ φυγαίσχημα. αἰ-
νειῶν C.M.N.P.S.

^{ff} Ἄμειψίαν] Ἄμνίαν Meinekius
Hist. Com. p. 200. et ad Cratini

Fr. Com. T. II. p. 138. Fragm.
Anon. T. IV. p. 649.

^g ἡμῖν] ἡμῖν C.P.S.

^h ἐστιν ἔνδοξον· οἶον ἐστι τὸ τοῦ
Ἄ. Turn. Idem in corrigendi
paullo supra exhibet πτώχον
ὄντ' ἐν ἡμῶν.

ⁱ τοῦ] τὸ P.

^j εὔθειρα] εὔθειρε Bergk.

^k τούτῳ C.

^l ἐν om. C.

1. κάρφεται] Τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἰθυφαλλικόν,
4 τρεῖς ἔχον τροχαίους, διὸ καὶ βραχυκατάληκτον αὐτὸ λέγει· λέγεται δὲ ἰθυ-
φαλλικόν, ἐπειδὴ 5 τῷ ῥυθμῷ τούτῳ ἐκέχρητο ἐν τῇ τοῦ ἰθυφάλλου πομπῇ.

15. οἱ δὲ κωμικοὶ] Ὡσπερ ἐπὶ τοῦ ἱαμβικοῦ κατὰ τὰς ἀρτίους τὸν ἀνάπαιστον
ἐλάμβανον ⁶οἱ κωμικοὶ, οἱ δὲ τραγικοὶ καὶ ἱαμβοποιοὶ σπανίως· οὕτω καὶ ἐν-
ταῦθα ⁷δακτύλῳ κατὰ τὰς περιττὰς φησι χρῆσθαι τοὺς κωμικοὺς διὰ τὸ ὁμι-
λητικόν, καὶ τὸ βούλεσθαι δοκεῖν τὸ μέτρον εἶναι διαλελυμένον. τῆς γὰρ
πρώτης τοῦ σπονδείου μακρᾶς εἰς δύο βραχείας διαλυομένης, ἀνάπαιστος γίνε-
ται· ὁμοίως ⁸δὲ καὶ τῆς δευτέρας διαλυομένης, ὃ δάκτυλος.

⁴ τρεῖς ἔχον] τοῦτο δὲ τρεῖς ἔχει E.S.

⁵ τούτῳ] τῷ ῥυθμῷ τούτῳ E.S. Post
πομπῇ addit S. εἰσι γὰρ καὶ δάκτυλοι
καὶ τρεῖς τροχαῖοι. ἱαμβικῷ δῆλον ὅτι
τριμέτρῳ τὸ ἰθυφαλλικόν. μετὰ τὸν ἱαμ-
βον τέθεικε πάλιν τρεῖς τροχαίους, ὃ ἐστι

τὸ ἰθυφαλλικόν.

⁶ οἱ κωμικοὶ] οἱ ἱαμβοποιοὶ καὶ οἱ κ. S.
omissis infra οἱ ἱαμβοποιοί.

⁷ δακτύλῳ] τῷ κ. τ. π. δακτύλῳ E.S.

⁸ δὲ καὶ] δὲ om. E.S.

τῷ ἱαμβικῷ, τῷ ἐπὶ τῆς ἀρτίου ἀναπαίστῳ· ἐκάτερον γὰρ ἄλογον· οὔτε γὰρ ἐν τῷ ἱαμβικῷ ἐχρῆν ἀνάπαιστον ἢ ἐπὶ τῆς ἀρτίου χώρας, ἐφ' ἧς οὐδὲ σπονδεῖος ἐγχωρεῖ, ἢ οὐ λύσις ἐπὶ τὸν ἀνάπαιστος· οὔτε ἐν τῷ τροχαϊκῷ, ἐπὶ τῆς περιττῆς τὸν δάκτυλον, ἐφ' ἧς οὐδὲ σπονδεῖος 5 ἐγχωρεῖ, οὐ ὁμοίως λύσις ὁ δάκτυλος. Ἔτι μέντοι καὶ ἐν τοῖς καταληκτικοῖς καὶ ὁ τρίβραχυς ἐγχωρεῖ, καθάπερ προειρήκαμεν, οὐ μόνον ὁ τροχαῖος, ὡς τινες οἴονται. Ὁ Παράδειγμα τόδε,

τῶν πολιτῶν ῥᾶνδρες ὑμῖν δημιουργοὺς ἀποφανῶ.

10

τῆς γὰρ κατακλείδος οὔσης ἀποφανᾶ, δῆλον ὡς ὁ παρακείμενος πούς ἀποφα ἐστὶ τρίβραχυς, ἢ ὡς προείρηται.

ΚΕΦ. Ζ.

ΠΕΡΙ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΥ.

Τὸ δακτυλικὸν δέχεται δακτύλους καὶ σπονδεῖους

¹ Pro ἄλογον forte ἀνάλογον. Meinekio Frag. Comic. Anon. T. IV. Dobræus Advers. T. I. p. 381. "An leg. τῶν ποιητῶν, ὧν-

ἢ ἐπὶ τῆς] τῆς om. C.P.S.

² οὐ λύσις—ἐγχώρει desunt F. H.B.

³ παράδειγμα om. pr. E. qui δὲ addit m. s.

⁴ ἄνδρας] ἄνδρες Fl. probante

om. Fl. ⁵ Voces ὡς προείρηται om. Fl. H.B.

13. Τοῦ ἠρωϊκοῦ μέτρου εἰσὶν ὀνομασίαι πέντε· Δακτυλικὸν, ἀπὸ τοῦ ποδὸς τοῦ ἁρμόζοντος ¹⁰ αὐτῷ· Ἠρῶν, ἀπὸ τοῦ τὰς πράξεις τῶν Ἠρώων τούτῳ ¹¹ γεγράφθαι τῷ μέτρῳ· ἢ ὅτι εὐρωστον τοῦτο τὸ μέτρον ὡς καὶ οἱ Ἠρωες. Πυθικόν, ἀπὸ τοῦ τὸν Πύθιον τούτῳ κεχρησθαι τῷ μέτρῳ. Ἔπος, ¹² κατ' ἐξοχήν, ἀπὸ τοῦ ἔπεσθαι τὰς βάσεις ἀλλήλαις, [ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τὴν τοῦ ἔπους ἀρετὴν ἐστὶν ἰδεῖν (ἐλεῖν S.)· τὰ γὰρ εὐρυθμα τῶν ἐπῶν οὐ συναπαρτιζομένας ἔχει τὰς βάσεις τοῖς μέρεσι τοῦ ὄλου (om. S.), ὡς τὸ, Ὑβριος εἶνεκα τῆσδε. Ἄρυσμον γὰρ τοῦτο. Λέγεται δὲ τὸ ἠρωϊκὸν καὶ ἐξάριθμον (ἐξάμετρον S.), ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βάσεων. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι σχεδὸν πάντες μετρικοί, ὅπερ ἔφημεν, ἀπὸ τοῦ δακτυλικοῦ φασὶν ἄρχεσθαι, καὶ τιμὴν ταύτην

⁹ ἁρμόζοντος] ἀπαρτίζοντος αὐτὸ S.

¹⁰ αὐτῷ] Addunt E.S.: δάκτυλος δὲ ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου μέρους εἴρηται, ὥσπερ καὶ πούς καὶ βάσις.

¹¹ γεγράφθαι] γράφεσθαι S. qui mox ὅτι σύντομον τοῦτο ἢ εὐρ. τ. τ. μ. ὥσπερ.

¹² κατ' ἐξοχήν om. E.S.

κατὰ πᾶσαν χώραν, πλὴν τῆς τελευταίας· ἐπὶ ταύτης δέ, [†]εἰ μὲν ἀκατάληκτον εἶη, δάκτυλον ἔξει, ἢ διὰ τὴν ἀδιάφορον [‡]κρητικόν· εἰ δὲ καταληκτικόν, τὰ ἀπ' αὐτοῦ μεμειωμένα, ἦτοι συλλαβῆ ἢ δύο συλλαβαῖς· καὶ τὸ μὲν καλεῖται καταληκτικόν εἰς [†]συλλαβὴν, τὸ δὲ κατα- 5
2 ληκτικόν εἰς δισύλλαβον. ^υἘπισημότατα δὲ ἐστὶν ἐν αὐτῷ, τό τε ἑξάμετρον, καταληκτικόν εἰς δισύλλαβον, τὸ καλούμενον ἔπος· οἶον,

μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

[†] εἰ μὲν ἀκατάληκτον] De h. l. ita Maltb. ad Morelli Prosod. c. VII. p. xxiv. "Mihi contra videtur, cum rei ipsius quodammodo natura, tum e paucis hodie superstitionibus exemplis, dactylicum ἀκατάληκτον, i. e. in cujus ultima sede esset dactylus, in aliis sedibus spondeos non admisisse: quum autem καταληκτικὸς εἰς δισύλλαβον fieret, trochæo (atque etiam spondeo propter ἀδιαφορίαν) sedem ulti-

"mam occupante, tum vero in ceteris, quinto excepto, locum fuisse spondeis datum."

[‡] ἦγον ἀμφίμακρον addunt Fl. H. E. deinde εἰ δὲ καταληκτικόν om. C.

[†] συλλαβὴν] μίαν præponit P. cui tamen voci lineola subducta est.

^υ ἐπισημότατον E. Turn. et credo N. ἐπισημοτατῶν C. syllaba τῶν deleta.

ἀπονέμειν τῷ μέτρῳ καὶ τῷ (τὸ μέτρον S.) εὐρόντι· ὁ δὲ ἀπ' ἐλάσσονος ἀρξάμενος Ἠφαιστίων ἀπὸ τρισήμου τὸν λόγον ποιεῖται δακτυλικῆς (δυναδικῆς S.) ἐπελθὼν δὲ ἐπὶ τὴν τετράσημον, τοῦ τετρασήμου πρῶτον τέθεικε δακτυλικόν. Δακτυλικοῦ δὲ εἶδη μὲν πλείονα καὶ τῶν πλειόνων μεγεθῶν ἐπώνυμα· τὸ δὲ ἐνδοξότατον ἐν αὐτοῖς ὑπάρχει τὸ ἑξάμετρον καταληκτικόν, καὶ διὰ τοῦτο οἶμαι καὶ ἠρῶν προσαγορεύεται. Δακτυλικὸν μὲν οὖν τὸ γένος (γε κῶλον S.) ὠνόμασται ¹² καὶ τὸ ἀναπαιστικόν πάντα γὰρ τὸν ἐν ἴσῳ λόγον δάκτυλον καλοῦσιν οἱ ῥυθμικοί· ὥσπερ γὰρ τὰ μέτρα ὠνόμασται τοῦ σώματος, οὕτως καὶ τὰ μέτρα αὐτοῖς ἐδόκει (αὐτοὶ ποιοῦσιν S.) ἐπώνυμα εἶναι κρουμάτων. Ἐπεὶ οὖν καὶ πούς τις καλεῖται καὶ βᾶσις καὶ δάκτυλος ὠνόμασται· ἰδίως δὲ τοῦτο (ἐν αὐτῷ S.) ἠρῶν προσαγορεύεται, ὡς τῶν ἄλλων πρότερον ἢ ἀρχαιότερον, καθὼ καὶ ἠρῶας καλοῦμεν τοὺς τῆς γενέσεως προλαβόντας τὴν τύχην· ἐνιοὶ δὲ φασιν ἐπεὶ τὰ ἠρωϊκὰ τῶν διηγηματικῶν (διηγήματα S.) τούτῳ τῷ μέτρῳ καταμετρεῖται. Δείγμα δὲ ἢ τοῦ Ὀμήρου ποίησις καὶ Ἡσιόδου καὶ ὁ Κύκλος πᾶς. Τὸ δὲ μέγεθος (μέτρον) τὸ καταληκτικόν καὶ ἰδίως αὐτὸ τοῦτο καλεῖται ἔπος· τὸ γὰρ αὐτὸ τῶν ἄλλων ἀρχαιότερον ἔν, καὶ τὸ κοινὸν πάντων ὄνομα προήρπασεν. Ἐπεὶ οὖν καὶ τὰ ἄλλα καλούμενα (καλοῦμεν S.) μέτρα· ἰδίως δὲ τοῦτο, καὶ κατ' ἐξοχήν. E. Et sic fere S.] καὶ τῶν ἄλλων ἀρχαιότερον εἶναι. ¹³Ἐξ-ἀριθμον, ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βάσεων.

¹² καὶ τὸ ἀναπαιστικόν om. S. cum lac.

¹³ ἐξἀριθμον] ἐξάμετρον Santen. ad Terent. Maur. p. 222.

ἐπὶ γὰρ τῆς ^xἐσχάτης λέξεως τῆς ΛΗΟΣ λείπει ὁ δάκτυ-
3 λος μιᾶ συλλαβῆ· καὶ τὸ ^yπεντάμετρον καταληκτικὸν
εἰς δισύλλαβον, τὸ καλούμενον Σιμμίειον· οἶον,

χαῖρε ἄναξ ^zἔταρε, ζαθέας μάκαρ ἦβας.

4^a καὶ τὸ τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ^φ 5
πρῶτος μὲν ἐχρήσατο Ἀρχίλοχος ἐν Ἐπωδοῖς, οἶον,

φαινόμενον κακὸν οἶκαδ' ἄγεσθαι.

ὑστερον ^b δὲ Ἀνακρέων τούτῳ τῷ μέτρῳ ^c καὶ ὅλα ἄσματα
συνέθηκεν· (Fr. 66 = 67.)

^d Ἄδυμελὲς ^d χαρίεσσα χελιδοῖ.

10

καὶ,

Μνᾶται ^e δηῦτε φαλακρὸς Ἄλεξις.

5 Ταῦτα μὲν οὖν τῶν εἰς δισύλλαβον καταληκτικῶν
παραδείγματα· τῶν δὲ εἰς συλλαβὴν, ^f τῷ μὲν πενθημι-

^x ἐσχάτης] τελευταίας E. Tum
λήξεως C.

^y πεντάμετρον] πεντάμετρον δὲ E.
Turn.

^z ἔταρα M.B. ἔταρε E.S. Fl.
χαῖρε ἄ. ναξ ἔτά. ραζεθε. ασμάκαρ. C.
De Æolico ἔταρε vide Gregorium
p. 286 = 609.

^a καὶ τετράμετρον εἰς δισύλλαβον
καταληκτικὸν C.P.E. deinde μὲν
dant C.H.P.E. mox οἶον deest
Turn. C.P.E.

^b δὲ καὶ] καὶ om. E.

^c καὶ ἄλλα ἄσματα συνέθηκεν C.P.
συντέθεικεν Fl. H.N. συνέθηκεν B.
καὶ ὅλα Turn. E.

^d χαρίεσσα χελιδοῖ] Sic Sopho-
cles Ajace p. 38. (ed. H. Steph.
sc. v. 628. Br.) οὐδ' οἰκτρᾶς γόνον
ἄρνιθος ἀηδοῦς. Schol. ἡ ἀηδὼ δὲ
κατὰ Μιτυληναίους. Unde illud ejus-
dem Schol. p. 87. (Electr. 149.)
Ἦρος ἄγγελος ἡμερόφωνος ἀηδῶν for-
tasse legendum, Ἦρος ἄγγελ', ἡμε-
ρόφων' ἀηδοῖ. Versus Sapphicus.
BENTLEIUS. Bentleii emen-
dationem haud mediocriter con-

firmat Simonides ap. Schol. Ari-
stoph. Av. 1410. ἄγγελε κλυτὰ
ἔαρὸς ἀδυνόδμου κυανέα χελιδοῖ.

^e δεῦτε Turn. δ' ἦύται Fl.

^f τῷ μὲν πενθημιμερεῖ] Hunc lo-
cum vitii suspectum habeo, et
quidem in fine, ubi ei aliquid
deesse colligere licet ex Scho-
liaste Aristoph. Nub. 274. cujus
verba ad hunc Hephæstionis lo-
cum omnino sunt referenda: Ὦν
τὰ πρῶτα δύο, δακτυλικά πενθημι-
μερῆ, ἃ καλεῖται Ἀρχιλόχεια, ὡς
Ἠφαιστίων φησὶ, διὰ τὸ τὸν Ἀρχί-
λοχον τούτοις χρῆσασθαι ἐν ἐπωδῶ·
ὡς τὸ, Ἐν δὲ Βατουσιάδης. Atqui
nullibi apud Hephæst. nunc legi-
tur dactylica penthem. dicta fu-
isse Archilochica. Hinc conjicio
hunc locum olim ita fere consti-
tutum fuisse ab Hephæstione: Τῷ
μὲν πενθημιμερεῖ Ἀρχίλοχος κέχρη-
ται ἐν ἐπωδῶ, ὃ διὰ τοῦτο Ἀρχιλό-
χειον καλεῖται· ὡς τὸ, Ἐν δὲ Βατου-
σιάδης. ARNALDUS. De priore
recte monuit scholiographus, Ἀέ-
ναιοι νεφέλαι esse Archilochium.

μερεῖ πρὸς δύο ποσὶν οὐσῶν τῶν ^ε συλλαβῶν Ἀρχίλο-
χος κέχρηται ἐν ^h ἐπωδῶ, οἶον,

ⁱ ἐν δὲ Βατουσιάδης.

τῷ δὲ ἐπθμιμερεῖ Ἀλκμᾶν (p. 69. Ursin. 40 Bergk.)

ταῦτα μὲν ὡς ἂν ὁ δῆμος ἅπας.

5

6 Καὶ τῶν ἀκαταλήκτων δὲ τὸ τετράμετρον Ἀρχίλοχος
ἔνδοξον ἐποίησε, διὰ τὸ προτάξαι ^k αὐτὸ τροχαϊκοῦ τοῦ
καλουμένου ἰθυφαλλικοῦ, οὕτως· (98 Bergk.)

οὐκ ἔθ' ὅμως θάλλεις ἀπαλὸν χροᾶ· κάρφεται γὰρ ἤδη.

Ἀλκμᾶν δὲ καὶ ὅλας στροφὰς τούτῳ τῷ μέτρῳ κατεμέ- 10
τρησε, (p. 65. Ursin. n. 36. Bergk.)

Versus autem secundus extendit in hexametrum: Ἀρθῶμεν φανεραὶ δροσερὰν φύσιν εὐάγητον. et vv. 284, 285. connectendi sunt in Simmieum ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀκάματον σελαγείται. Duces adeo fallaces sunt de ea gente Grammatici, etiamsi ab Hephæstione haurisse profiteantur. L. HOTCH.

^ε συλλαβῶν] δισυλλάβων E.

^h ἐπωδῶ MSS. plerique. ἐπωδῆ Fl. Turn. E. ex em. Mox οἶον om. C.P.

ⁱ Ἐν δὲ Βατουσιάδης] Hunc versiculum in corrupto loco Didymi apud Priscianum De Ponderibus p. 1350. delitescens mihi olim indicavit Porsonus. Δίδυμος ἐν τῷ περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας Υ, Ἴωνες καὶ Ἀττικοὶ τὰ δύο ἡμισυ ἡμισυ τρίτον φασὶ, καὶ τὰ ἕξ ἡμισυ τάλαντα ἑβδομον ἡμιτάλαντον, καὶ τοὺς τέσσαρας ἡμισυ πήχεις πέμπτην ἡμισπιθαμὴν, καθάπερ φησὶν Ἡρόδοτος προθεῖς τὸ ἑνδεκάτους. Ἰάδης ἐν τῷ περὶ μουσικῆς. Ἐπιφέρει τρίτον ἡμιπόδιον, ἀντὶ τοῦ, δύο ἡμισυ πόδες. Ubi verba καὶ τοὺς τέσσαρας ἡμισυ πήχεις, π. ἦ. Herodoti non esse putabat Wesselingius ad

I. 50. Sed restituendum πέμπτην σπιθαμὴν ex Herodoti lib. II. 106. perite monuit Elmsleius in *The Classical Journal* n. X. p. 334. Et sic Prisciani MS. apud Lindemannum p. 217. Totus itaque locus sic refingendus est: καὶ τοὺς τέσσαρας ἡμισυ πήχεις πέμπτην σπιθαμὴν, καθάπερ φησὶν Ἡρόδοτος. * * * * προθεῖς τὸ Ἐν δὲ Βατουσιάδης ἐν τῷ περὶ Μουσικῆς. Heliodori autem nomen excidisse, quæ Porsoni fuit suspicio, vix dubitari potest. Vide ejus Opuscula p. 311. Nescio an in principio pro ἐν τῷ περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας Υ rectius legeretur ἐν τῷ περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας ἵπομνήματι. De locutione δύο ἡμισυ, præter auctores ab Wesselingio allatos, vide Hesychium v. Ἡμισύτρίτον, Ulpianum ad Demosthenem c. Androt. p. 386, 30. ed. Paris. p. 678, 6. Dindorf. et Bentleium in Epistola ad Davisium Anglice scripta post Dissert. Phalarid. ed. 1777. p. 444.

^k αὐτὸ τροχαϊκοῦ] Sic C.N.H. P.E. αὐτὸ τοῦ τρ. Turn. αὐτοῦ τρ. Fl. Mox θάλλης Fl.

Μῶσ' ἄγε, Καλλιόπα, θύγατερ Διός,
 ἄρχ' ἐρατῶν ἐπέων, ἐπὶ δ' ἕμερον
 ἕμνον, καὶ χαρίεντα τίθει χορόν.

ταῦτα μὲν οὖν κοινὰ δακτυλικά.

7 Τὰ δὲ Αἰολικά ^mκαλούμενα τὸν μὲν πρῶτον ἔχει 5
 πόδα ⁿπάντως ἓνα τῶν δυσλλάβων ἀδιάφορον, ἥτοι
 σπονδεῖον, ἢ ἱαμβον, ἢ τροχαῖον, ἢ πυρρίχιον· τοὺς δὲ
 ἐν μέσῳ δακτύλους πάντας· τὸν δὲ τελευταῖον πρὸς τὴν
 ἀπόθεσιν δάκτυλον μὲν, ἢ κρητικὸν διὰ τὸ τῆς τελευ-
 ταίας ἀδιάφορον, εἰς ἀκατάληκτον ἢ, εἰς δὲ καταληκτι- 10
 κόν, καὶ τὰ ^oἀπὸ τούτου μεμειωμένα εἰς δυσύλλαβον καὶ
 8 συλλαβήν. Τὸ μὲν οὖν Αἰολικὸν ἔπος τὸ καταληκτικὸν
 τοιοῦτόν ἐστι·

Ῥκέλομαι τίνα τὸν χαρίεντα Μένωνα ^qκαλέσσαι,
^rεἰ χρὴ συμποσίας ἐπ' ὄνασιν ἐμοὶ γεγενῆσθαι.

15

πεντάμετρα δὲ καταληκτικά εἰς δυσύλλαβον· (Ursin. p.
 286. Sappho Bergk. n. 104.)

^sτέω σ', ὦ φίλε γαμβρέ, καλῶς εἰκάσδω;
 ὄρπακι ^tβραδινῶ σε μάλιστ' εἰκάσδω.

¹ ἕμνον] ἕμνον Fl. Turn. MSS. ἕμνον primus restituit F. Ursinus ad Lyricorum Fragmenta p. 65. ex Scholiaste Hermogenis p. 400. ubi legitur ἐπὶ δ' ἱερὸν ἕμνον. Ad hunc quoque locum provocat Bentleius. Recte conjungit ἐφίμερον ἕμνον Arnaldus, citans Theocrit. I. 61. Theogn. 987. Addo corruptum in Dianam canticum apud Athenæum XIV. p. 636 D. Sensus vocis τίθει explicat Toupus Em. T. II. p. 295. Attamen retinet ἐπὶ δ' ἕμερον ἕμνον Hermannus Elem. Doct. Metr. p. 323. miratus "a quibusdam probari potuisse monstruosum Arnaldi

commentum." Et sic in ed. alt. edidit Bergk. n.

^m καλούμενα μέτρα τὸ μὲν C. μέτρα item E. sed punctis subnotatum.

ⁿ πάντως deest Fl. H.B. σπανίως S. Infra δάκτυλον δὲ ἢ Fl.

^o ἀπὸ τούτου] τοῦ δακτυλικοῦ supras. P.

^p κέλομαι] Alcæo tribuit Bergk. n. 46, ubi leg. ver. seq. αἰ χ.

^q καλέσαι Edd. et credo MSS. Paulo ante κέλλομαι H. Fl.

^r ἔχρη B 2. ἐχρη B 3. ἐπόνασιν H.B. Fl.

^s Sic citat Scaliger ad Catullum LVII. p. 46. τέω = τίμι He-

18. τέω σ' ὦ] ¹⁴Αἰολικὸν πεντάμετρον τοῦ ἑξαμέτρον δακτύλῳ μεμειωμένον. Τὸ δὲ ΒΡΑΔΙΝΩΙ, ἀντὶ τοῦ βραδινῶ ἐστι, πλεονασμῶ τοῦ β αἰολικῶς.

¹⁴ Αἰολικὸν] τοῦτο Αἰολικὸν ἐστι E.

τὸ δὲ τετράμετρον· (Sappho Bergk. n. 98.)

^uθυρωρῶ πόδες ^xἐπτορόγγιοι,
τὰ δὲ ^yσάμβαλα πεντέβοη,
πίσυγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνασαν.

9 Τῶν δὲ ἀκαταλήκτων, τὸ μὲν πεντάμετρον καλεῖται 5
Σαπφικὸν τεσσαρεσκαίδεκάσύλλαβον, ᾧ τὸ δεύτερον
^zὄλον Σαπφούς γέγραπται, (p. 10. Ursin. n. 33 Bergk.)

sych. D'ORVILL. vide Eustath. Od. λ'. p. 1095, 21. τίω Edd. MSS. Nannianus τί ἤσ δ. τίφ Bergk.

^t "Dictiones omnes, quæ a ρ
"litera incipiunt, quia solet aspi-
"rari, Æoles loco aspirationis β
"præponunt, nam in eam literam
"mutari consuevit illorum di-
"gamma, hinc βρόδον pro ρόδον
"dicunt, βρντήρ pro ρντήρ, βράκος
"pro ράκος." Salmasius ad Con-
secr. templi in agro Herculis,
p. 45. et v. Priscian. p. 547.
HOTCHKIS. Vide Koëniū ad
Gregorium de Dialectis p. 270
= 572. et auctarium ad Hesychii
T. I. p. 759, 4.

^u θυρόποδες Fl.

^x ἐπτορόγγιοι] Metrum recusat
ἐπταθόγγιοι Turnebi [sic etiam E.]
nec ἐπτορόγγιοι e calce, ut sit spon-
deus pro dactylo, recipi potest,
etsi Scholiastes contra auctorem
ait, ἐπιδέχεται ὡσαύτως τῷ κοινῷ
τούς τε δακτύλους καὶ σπονδείους.
Lectio ed. Flor. et MSS. pene
omnium est verisimilior, ἐπταρό-
γγιοι (ἐπταθορόγγιοι C.M.P.S.) facta
ab ἐπτορόγγιοι, quam veram puto.
Etymologus M. p. 633, 5. Ὀρό-
γγια· ὀρέγω τὸ ἐκτείνω· ὁ μέσος
παρακείμενος ὄρεγα. ἡ μετοχή ὄρε-
γώς· τὸ θηλυκὸν ὄρεγγία· συστολή
καὶ τροπή ὀρόγγια. Similis error

deformat iambicum Aristophanis
in Avibus v. 1130. Ἐκατοντόγγιοι,
ubi legendum puto Ἐκατοντορό-
γγιοι· ᾧ Πόσειδον τοῦ μάκρους.
HOTCHKIS. Vide *Menstruam
librorum censuram*, (*Monthly Re-
view*, vol. XXVIII. N. S. p. 430.)
ubi criticus eruditissimus citat
Photium MS. ὀρογγίας λέγουσιν
(i. e. Attici) οὐχὶ ὀργγίας. Ἀριστο-
φάνης. Adde Stephanum Byzan-
tinum in v. Ἀγγιά. MS. Nannia-
nus ἐπταόργγιοι.

^y σάμβαλα πεντεβόεια] σύμβολα
πενταβόεια Turn. σύμβαλα πεντα-
βόεια E. πεντεβόη C.M.P. Hunc
locum, monente Ursino, expressit
fortasse Dem. Phalereus ἐν τῷ περὶ
Ἑρμ. §. 167. scribens: ἄλλως δὲ
σκώπτει (Σαπφῶ) τὸν ἄγροικον νύμ-
φιον, καὶ τὸν θυρωρὸν τὸν ἐν γάμοις.
σάμβαλα· σάνδαλα Hesych. Πί-
συγγοι. Pollux VII. 82. τοὺς δὲ τὰ
ὑποδήματα ῥάπτοντας ΠΙΣΥΓΓΟΥΣ
ἔνιοι τῶν κωμικῶν καλοῦσι· καὶ τὰ
ἐργαστήρια αὐτῶν ΠΙΣΥΓΓΙΑ. In
Athenæo XV. p. 699 C. ingeniose
corrigitur ἔγραφε δ' ὠνήρ Εδ, παρ'
Ὀμηρείην ἀγλαίην ἐπέων, Πισύγγους,
ἡ φῶρας ἀναιδέας—. Descriptio est
parodi celebri Homericorum car-
minum grandiloquentiam ad res
vilissimas detorquentis.

^z Σαπφούς ὄλον] ὄλον Σαπφούς
C.H.P.E.S.

2. θυρωρῶ] Αἰολικὸν τετράμετρον, τοῦ ἑξαμέτρου ¹⁵δυσὶ δακτύλοις μεμει-
ωμένον· τὸ δὲ ἘΠΤΑΘΟΡΓΓΙΟΙ, ἀντὶ τοῦ ἐπταοργγίοι.

¹⁵ δυσὶ δακτύλοις] δακτύλω μ. δύο S.

ἡράμαν μὲν ἐγὼ σέθεν, ^a Ἄτθι, πάλαι πόκα.

τὸ δὲ τετράμετρον ἀκατάληκτόν ἐστι τοιοῦτον· (p. 10. Ursin. n. 40 Bergk.)

^b ἔρος δ' αὐτέ μ' ὁ λυσιμελής δονεῖ

γλυκύπικρον ἀμάχαιον ^c ὄρπετον.

^d Ἄτθι, σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο

φροντίσδην, ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν πότη.

5

10 Ἔστι δέ τινα καὶ λογαοιαδικὰ καλούμενα δακτυλικά,
ἅπερ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις χώραις δακτύλους ἔχει, τελευ-
ταίαν δὲ τροχαϊκὴν συζυγίαν· ἔστι δ' αὐτῶν ^e ἐπισημό- 10

^a Ἄτθις] B.H.N. Fl. Turn. cum Plotio p. 2636. exhibent ἄτε. Melius C.M. ἀτθί. Vero proximum ἄτοι dant Nann. P. Edidi ex certa Bentleii et Tyrwhitti emendatione. Sic etiam Santenius ad Terent. Maur. p. 340.

^b ἔρος δ' αὐτέ μ' ὄλλυσι μελήσδων εἰ Fl. et sic fere MS. Farnes. apud Ursinum p. 285. ἔρος etiam MSS. apud Koëniū ad Gregor. p. 286 = 608. Ἔρωσ Turn. E. δεῦτε pro δ' αὐτέ Dindorf. Athen. XIII. p. 1337. δηῦτε Seidler.

^c ὄρπετον] Rutgersius Var. Lect. IV. 6. corrigit ἔρπετον. Male. v. Koëniū ad Gregor. p. 284 = 605. In schol. secutus sum certam Hotchkisii conjecturam pro vulg. τέσσαρες τετρασύλλαβοι π.

^d Ἄτθι] Sic M.C.P. alii male Ἄτθις. In versu sequente literas

male separatas φροντίς δ' ἦν sagacissime conjunxit Bentleius. φροντίσδην Æolice pro φροντίζειν. Deinde πότη idem ex C.M.P. Ceteri ποτέ. Monuerunt Bentleius et Hotchkisius ad hunc locum respicere Terentianum Maurum p. 2431. *Æolicum ex isto genuit doctissima Sappho, Quod sit quinque pedum velut hos modo perspicis: Nam primum addidit illa disyllabon ut libet; Spondeum nec enim capiti locat omnium: Sed quia mobilis hic locus, et chorion solet Admiscere, dein quater addere dactylon: Cordi quando fuisse sibi canit Atthida Parvam, florea virginitas sua quum foret, Ille tetrametro datur ante disyllabus.*

^e ἐπισημότατα] Sic P.E.S. ἐπισημότατον Fl. MSS. alii.

1. ἡράμαν] ὁ πρῶτος δισύλλαβος, οἱ δὲ ἐξῆς τέσσαρες ¹⁶ τρισύλλαβοι πόδες συλλαβῶν ιβ. καὶ οὕτω γίνεται τὸ ὄλον ιδ συλλαβῶν. Πανταχοῦ γὰρ ἐν τῷ Αἰολικῷ ὁ πρῶτος δισύλλαβος ἀδιάφορος.

8. Λογαοιαδικὰ ταῦτα καλεῖται, ὅτι ὁ μὲν δάκτυλος ἀοιδοῖς μᾶλλον ἐπιτήδειος, ὁ δὲ τροχαῖος λογογράφοις. Λογαοιαδικὸν οὖν καλεῖται τὸ μέτρον ὡς ἐκ δακτύλου καὶ τροχαίου συγκείμενον, ἀοιδικὸν μὲν διὰ τὸν δάκτυλον, ἐπειδὴ εὐρυθμος, λογικὸν δὲ διὰ τὸν τροχαῖον. Διὸ καὶ οἱ παλαιοὶ κέχρηται αὐτῷ, ¹⁷ ὅτε θέλουσι τρέχειν λόγον· τοιαύτη δὲ ἡ ῥητορικὴ καταλογάδην οὔσα.

¹⁶ τρισύλλαβοι πόδες συλλαβῶν] τετρασύλλαβοι ποδῶν E. συλλαβῶν ὄλων S.

¹⁷ ὅτι] ὅτε S.

τατα, τό τε πρὸς δύο δακτύλοις ἔχον τροχαϊκὴν συζυγίαν,
καλούμενον δὲ Ἀλκαϊκὸν δεκασύλλαβον·

καί τις ἐπ' ἐσχατιαῖσιν ὄϊκεις.

καὶ τὸ πρὸς τρισὶ, καλούμενον Πραξιλλεῖον, (Ursin. p. 53.
Bergk. n. 5.)

5

ὧ διὰ τῶν θυρίδων καλὸν ἐμβλέποισα,

παρθένε τὰν κεφαλὰν, τὰ δ' ἔνερθε νύμφα.

Κ Ε Φ. Η.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΠΑΙΣΤΙΚΟΥ.

ἜΤὸ δὲ ἀναπαιστικὸν κατὰ πᾶσαν χώραν δέχεται¹⁰
σπονδεῖον, ἀνάπαιστον, σπανίως^h δὲ καὶ προκελευσμα-

^f οἴκεις] οἴκοις C.M. οἴκεις P.S.
οἰκείς E. Alcæo tribuit Bergk.
n. 69.

^g Τὸ] τὸ δὲ P.E.

^h δὲ καὶ] καὶ om. P.S.

10. ¹⁸ Ὡσπερ τροχαϊκὸν ποιεῖ τμηθεὶς ὁ ἴαμβος, οὕτω καὶ ἀναπαιστικὸν γένος μὲν δάκτυλος, γένεσις δὲ δακτυλικόν· ἐὰν γὰρ μίαν ἀφέλης τοῦ δακτυλικοῦ συλλαβὴν, τὸ καταλειπόμενον εἶη πάντως ἀναπαιστικόν. οἶον τοῦ, [ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. | καὶ πάλιν εἰ προσθείης βραχεῖαν βραχεῖα (βραχεῖας δύο S.) ἢ μακρὰν (μίαν add. S.), οἶον, | καὶ τόνδ' ἀπαμειβόμενος, | ἢ | τότε δ' ἀπαμειβόμενος | ὁμοίως ἀναπαιστικὸν ἔσται. Πῶς δὲ τὸ ἀναπαιστικὸν ἐδέξατο τὸν ἀντίπαλον δάκτυλον, καίτοι τοῦ δακτυλικοῦ μὴ δεξαμένου τὸν ἀνάπαιστον; Φαμέν οὖν, ὡς τὸ μὲν ἐστὶ καθαρὸν, καὶ μόνον ἀναδεχόμενον σπονδεῖον, ἰσόχρονόν τε καὶ ὁμοίως ἀρχόμενον· τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν εἰσεδέξατο καὶ τὸν προκελευσματικόν. Ἔστιν οὖν αὐτοῦ καὶ ὁ δάκτυλος ἢ σπονδεῖος ὧν διαλελυμένος, ἢ προκελευσματικὸς (Ita S. ὁ σπονδεῖος διαλελυμένος πρ. συνηρημένος διὰ τὴν μίξιν, τόπον ἔσχε μαθεῖν ὅτι ἐν ἠρώφ δακτύλῳ ἐπαγόμενος ἀνάπαιστος χαννότατος ποιεῖ διὰ τὸ ἐπαλ.) συνηρημένος, ἄλλως τε κατὰ διποδίαν βαινόμενος. Εἰ ἐν ἠρώφ δὲ δακτύλῳ ἀνάπαιστος ἐπεφαίνετο, χαννότητα ἐνεποιεῖ διὰ τὸ ἀλλεπάλληλον τῶν βραχειῶν. Ἐν μέντοι ἀναπαιστικῷ ὁ δάκτυλος κεκριμένην τὴν σύνταξιν ποιεῖται τῆς μίξεως. Τίνος δὲ χάριν τὸ μὲν κατὰ πόδα, τὸ δακτυλικόν, τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν κατὰ διποδίαν βαίνεται, ἐξῆς ἐροῦμεν.—Ζητήσῃ δ' ἂν τις τί δήποτε τὸ μὲν δακτυλικὸν βαίνεται κατὰ πόδα, τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν οὐ. Εἴρηται δὲ, ὅτι τὸ δακτυλικὸν διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἰσότητα βαίνεται κατὰ πόδα, τὸ δ' αὐτὸ δ' ἂν τις εὖροι καὶ ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ· καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ πάντας ἂν τις εὖροι τετρασήμους ὄντας. Φαμέν οὖν, ὅτι οὐδὲν μέτρον ἐστὶν ὑπὲρ τὸ ἐξάμετρον. Ἐπεὶ τοίνυν τὸ ἀναπαιστικὸν εὖρηται πολλάκις καὶ ἐξ ἑπτὰ καὶ ὀκτῶ ἀπλῶν συγκείμενον, ἐδέησεν ἡμᾶς αὐτὸ μὴ (μὴ om. S.) βῆναι κατὰ διποδίαν, ἵνα τὸ ἐξ ὀκτῶ ποδῶν τετράμετρον ἀλλὰ μὴ ὀκτάμετρον προσαγορευῆται. Ὅτι δὲ τοῦθ' οὕτως ἔχει, δῆλον· ἐὰν γὰρ ὑπερβῆ τὸ δακτυλικὸν τὸ ἐξάμετρον κάκεινο βαίνεται κατὰ διποδίαν· ἐὰν μέντοι

¹⁸ Ὡσπερ] Ὁ αὐτὸς λόγος περὶ τῶν ἀναπαιστικῶν καὶ τῶν τροχαϊκῶν ὥσπερ

γὰρ ἐκεῖνο δὴ τροχαϊκὸν ποιεῖ τ. ὁ ἴαμβος, οὕτω καὶ τούτου γένος etc. E.

τικόν· παρὰ δὲ τοῖς δραματοποιοῖς,ⁱ καὶ δάκτυλον. Εἰσὶ δὲ ^k αὐτοῦ ἀποθέσεις ἕξ κατὰ συζυγίαν ^lδιαιρουμένου· ^mὑπερκατάληκτος εἰς δισύλλαβον, ὑπερκατάληκτος εἰς συλλαβὴν, ἀκαταληκτός· καταληκτικὴ εἰς δισύλλαβον, καταληκτικὴ εἰς συλλαβὴν, βραχυκατάληκτος. 5

2 Ἐπισημότατον δὲ ἐν αὐτῷ ἐστὶ τὸ τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν τὸ καλούμενον Ἀριστοφάνειον, (Nub. 959.)

^oὍτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἦνθουν, καὶ σωφροσύνη νενομίστο.

ⁿκέκληται δὲ Ἀριστοφάνειον, οὐκ Ἀριστοφάνους αὐτὸ ^{io}εὔροντος ^oπρώτου, ἐπεὶ καὶ παρὰ ^pΚρατίνῳ ἐστι·

χαίρετε δαίμονες οἱ Λεβάδειαν Βοιώτιον οὐθαρ ἀρούρης.

ⁱ Inepte addunt καὶ ἴαμβον Fl. Turn. et pars codicum cum Dracone p. 165, 2. quas voces delevi auctoritate C.M. et Schol. Aristophanis Plut. 487. Eas suprascriptas habet E. et agnoscit Tzetzes in Cramerii Anecd. T. III. p. 311. nec reticendum Schol. MS. Rav. ἴαμβον pro δακτύλον exhibere. Tricha p. 48. τὸ δὲ αἰολικὸν ἀναπαιστικὸν, ἴαμβον μόνον ἐν τῇ ἀρχῇ. τὸ δὲ λογαοδικὸν ἄ. ἐπὶ τέλει ἴαμβον καὶ συλλαβὴν μακράν. Alia est ratio loci Archilochei, cuius infra mentio p. 51, 16.

^k αὐτῷ Fl. B.E. suprasc.

^l διαιρουμένου N.M.C.P.E.S. διαιρούμεναι Fl. Turn. E. suprasc. αὐτῷ^{ov}—διαιρουμένῳ^{ov} H.

^m Fl. cum nonnullis MSS. habet ὑπερκατάληκτον—ἀκατάληκτον—καταληκτικὸν—βραχυκατάληκτον.

ⁿ κέκληται δὲ Ἀριστοφάνειον] Theo sophista Progymn. p. 22. Ἀριστοφάνειόν τι μέτρον καὶ Σαπφικὸν καὶ Ἀλκαϊκὸν καὶ ἄλλο ἀπ' ἄλλου λέγεται, οὐχ ὡς τούτων ποιητῶν μόνων ἢ πρώτων ἐξευρηκότων τὰ μέτρα, ἀλλ' ὅτι αὐτοῖς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐχρησασαντο. Suidas tamen v. Ἀριστοφάνης meminit ejus tanquam inventoris tetrametri et octametri. Idem v. Φρύνιχος Phrynichum statuit εὔρετην τοῦ τετραμέτρου γενέσθαι.

^o πρώτον Turn. E. et paullo post αὐτῷ κεχρησθαι πολλῶ.

^p Κρατίνῳ] Obiter moneo in anapaestico Cratini apud Schol. Platon. p. 330. Bekk. viros doctos pro γνωμιδιώτης injuria reposuisse γνωμιδιώτης vel γνωμοδιώτης. Recte γνωμιδιώτης a γνωμίδιον formatur, sicut e. g. ἀσπιδιώτης ab ἀσπίδιον.

ἐντὸς ἢ τῆς ἑξαμέτρου τὴν ἐξουσίαν ἔχει βαίνεισθαι κατὰ διποδίαν (μονοποδίαν S.) Δέχεται δὲ πόδας αὐτὸν τὸν ἀναπαιστον, ἀφ' οὗ καὶ τὸ μέτρον ὠνόμασται, σπονδεῖον, ὅτι συναίρεσις τοῦ ἀναπαιστοῦ, προκελευσματικὸν δὲ, ὅτι λύσις τῆς ἐσχάτης μακρᾶς εἰς δύο βραχείας, τὸν δὲ δάκτυλον, ὅτι τετράσημος. E.S.]

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.

ἀφελομένης τῆς τὸν συλλαβῆς, ἀναπαιστικὸν γίνεται, ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.

ἀλλὰ διὰ τὸν Ἄριστοφάνην πολλῶ αὐτῶ κεχρηῆσθαι.
 3 Καὶ πρὸ Κρατίνου παρ' Ἐπιχάρμῳ, ὃς καὶ ὅλα δύο
 δράματα τούτῳ τῷ μέτρῳ γέγραφε, τοὺς τε Χορεύοντας,
 καὶ τὸν Ἐπινικιον. Ἄριστόξενος δὲ ὁ ⁹Σελινούντιος
 Ἐπιχάρμου πρεσβύτερος ἐγένετο ποιητῆς, οὗ καὶ αὐτὸς 5
 Ἐπίχαρμος μνημονεύει ἐν [†]Λόγῳ καὶ Λογίῳ,

οἱ τοὺς ἰάμβους ⁵καττὸν ἀρχαῖον τρόπον,

ὃν πρῶτος εἰσηγήσαθ' Ἄριστόξενος.

4 καὶ τούτου τοίνυν τοῦ Ἄριστοξένου μνημονεύεταιί τινα
 τούτῳ τῷ μέτρῳ γεγραμμένα·

10

τίς [†]ἀλαζονίαν πλείσταν παρέχει τῶν ἀνθρώπων; τοὶ μάντις.

⁹ Σελινούντιος] Σικελὸς P. suprase.
[†] Λόγῳ καὶ Λογίῳ] Ita hujus
 fabulae titulum scribendum esse
 me monuit Porsonus, probante
 Dindorfio ad Athen. locis infra
 citatis. Λογίῳ γὰρ foemininum est
 τοῦ Λόγος. Fl. et MSS. non-
 nulli habent λογίῳ. Λογγίῳς E.
 P. in marg. Turn. et Schol. In
 Athenæo III. p. 106 E. MS.
 Ven. λογίῳ et VIII. p. 338 D.
 λόγον εἶναι. MS. Hesychii a
 Schowio collatus Λόγῳ. Nunc
 demum cum simplici *v* scriptum
 malim propter Theognostum in
 Anecd. Cramerii T. II. p. 114, 3.
 De diminutivis hujusmodi quæ-
 dam dedit Ruhnken. ad Callim.
 Ἐκάλην fr. XL.

⁵ καττὸν ἀρχαῖον] Et hæc lectio
 Porsoni sagacitati debetur. Libri
 omnes habent καὶ τὸν ἄριστον.
 Prima vox ex Doricæ dialectus
 ignoratione facile corrumpi po-
 tuit, ἄριστον ex Ἄριστόξενος paullo
 post sequente proculdubio irrep-

sit. κατὰ τὸν ἄριστον legebat L.
 Hotchkis, καὶ τὸν ἀναπαίστων Bent-
 leius, κατὰ γὰρ τὸν ἄριστον Herman-
 nus. Voces ἄριστον et ἀρχαῖον
 permutari in Theopompo Athe-
 næi IV. p. 165 B. docuit Porsonus
 in Adversariis. In v. seq. πρῶτος
 suppeditant pro πρῶτος C.M.P. ὃν
 πρῶτος Fl. ἄριστόξενος MSS. multi.
 ὁ ἄριστόξενος P. Locutio ἀρχαῖον
 τρόπον occurrit in fragmento Eu-
 polidis apud Suidam v. βαστάσας,
 sic forsitan constituendo: Ἄγε δὴ
 πρότερα βούλεσθε τῆνδὶ διάθεσιν Ὀδῆς
 ἀκούειν, ἢ τὸν ΑΡΧΑΙΟΝ ΤΡΟΠΟΝ;
 Ἄμφότερ' ἐρεῖς· ἐγὼ δ' ἀκούσας τῶν
 τρόπων, (vel τοῖν τρόποιον) ὃν ἂν
 δοκῇ μοι βαστάσας αἰρήσομαι. Athen.
 XV. p. 699 A. Ἠγήμων—γέγραφε
 καὶ κωμῳδίαν εἰς τὸν ἀρχαῖον τρῶ-
 πον.

[†] ἀλαζονίαν] Sic ante Herman-
 num Morellus Prosod. Gr. Edd.
 et MSS. ἀλαζονείαν. Quis non sta-
 tim in memoriam revocat Aristot.
 Ethic. IV. 7? Οἱ μὲν οὖν δόξης

6. καὶ Λογγίῳς] Τοῦτο τινὲς μὲν ὡς στίχον μετροῦσιν, ἀρχόμενοι ἀπὸ
 τοῦ οἱ τοὺς ἰάμβους, τινὲς δὲ λέγουσι τίθεσθαι αὐτὸ εἰς μνήμην τῶν Ἄρι-
 στοξένου ¹⁹λόγων.

¹⁹ λόγων] Addit S. τοῦτο ὡς πρὸς τὸ
 ἐρμηνευκέναι μόνον τοῦ ἄριστοξένου τὸν

ἐπίχαρμον κείται οὐχ ἕνεκα τοῦ μέ-
 τρου.

ἡ τὸ μέντοι τὸν σπονδεῖον ἔχον ἀλλὰ μὴ τὸν ἀνάπαιστον παραλήγοντα εἰσὶν οἱ ^κ Λακωνικὸν καλοῦσι, προφερόμενοι παραδείγματα,

^γ ἄγετ' ὦ Σπάρτας ἔνοπλοι κούροι ποτὶ τὰν ^ζ Ἄρεως κίνασιν.

5 Ὅτι μέντοι καὶ ἐν τῷ Ἀριστοφανεῖ ^α καλουμένῳ ἀδια- 5 φόρως εὐρίσκεται ὁ παραλήγων ἀνάπαιστος ἢ σπονδεῖος, δηλώσει Κρατῖνος· εἰς γὰρ τοὺς Ὀδυσσεάς εἰσβάλλον τούτῳ τῷ μέτρῳ ἐχρήσατο·

^ε τίνες αὐτὸν πόντον κατέχουσ' αἰραι· νέφος οὐράνιον τόδ' ὀρώμαι.

ἐποίησε δέ τινα στίχον καὶ σπονδεῖῳ τῷ παραλήγοντι ^ιο κεχρημένον·

ὡς ἂν μᾶλλον τοῖς πηδαλίοις ἢ ναῦς ἡμῶν πειθαρχῇ.

6 ^δ Περὶ μὲν οὖν τοῦ τετραμέτρου ταῦτα. ^ε Τῷ δὲ τριμέτρῳ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος ὄλον ποιημάτιον ἔγραψεν, ὡς τὸ,

15

ἰστία ἀγὰ ἀπ' εὐξείνων ^ι μέσα τοίχων.

χάριν ΑΛΑΖΟΝΕΥΟΜΕΝΟΙ τὰ τοιαῦτα προσποιούνται ἐφ' οἷς ἔπαινος ἢ εὐδαιμονισμός· οἱ δὲ κέρδους, ὡς ἀπόλαυσις ἐστὶ τοῖς πέλας, καὶ ἂ διαλαθεῖν ἐστὶ μὴ ὄντα, οἷον ἰατρὸν, ἢ ΜΑΝΤΙΝ σόφον.

^υ τὸ μέντοι τὸν σπονδεῖον] Stephanus Byzant. v. Τελμισσός—δρᾶμα Ἀριστοφάνους Τελμισσεῖς. Λέγεται δὲ τετρασυσλλάβως Τελεμισσεῖς, ὡς αὐτὸς ἐν αὐτῷ, Ὡς ἂν τις ἂν οὖν ἢ τὶ ποιήσας, ὡς Τελεμισσεῖς. καὶ πάλιν φέρε δὴ τοίνυν ταῦθ' ὅταν ἔλθῃ τί ποιεῖν χρή μ' ὦ Τελεμισσεῖς. Ἔστι δὲ τὸ μέτρον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικόν, οὗ πρὸ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἀνάπαιστος τάττεται, σπανιαίτατα δὲ σπονδεῖος.

^κ Λακωνικόν] Anapaesticum dimetrum Λακωνικὸν vocat Schol. Eurip. Hec. 59. οὕτω καλούμενον διὰ τὸ τὸν Λάκωνα Ἀλκμᾶνα τούτῳ πρῶτον χρῆσασθαι.

^γ ἄγετ'] Hunc versum Alcmanis esse suspicatur Valckenærius apud Santen. Terent. Maur. p. 79. Tyrtaeo tribuunt Schneidewin. et Bergk.

^ζ Ἄρεως κίνησιν D.E.

^α καλουμένῳ om. N.

^ε τίνες οὖν Fl.

^δ Περὶ—ταῦτα om. Turn. Habet E. in marg.

^ε Τῷ δὲ τριμέτρῳ] τῷ καταλήκτῳ δὲ τρι. S. τῷ δὲ τριμέτρῳ—ὡς τὸ om. Fl.

^ι μέσα τοίχων] Sic ed. Turn. μέσα τοῖ ἔχων Fl. B. ἰστία—μέσα τοίχων M.C.P. μέσα τοίχων γρ. μέσα γρ. ἔχων et in marg. μέσα τοῖ ἔχων E. locum corruptum putant Micyllus et Hotchkis. Porsonus: "Lege, "ἰστία ἀγὰ, τὸ δ' ἀπ' εὐξείνων " μέσα τοίχων. h. e. ἔδρανον κατα ἔχεις."

7 Τὸ δὲ δίμετρον καταληκτικὸν καλεῖται μὲν ^ε παροιμιακὸν, διὰ τὸ παροιμίας τινὰς ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ εἶναι ^η οἶον,

πότε δ' Ἄρτεμις οὐκ ἐχόρευσε.

^ι καὶ κόρκωρος ἐν λαχάνοισιν.

5

ἀλλὰ παροιμίαι εἰσὶ καὶ ἐπικαὶ καὶ ἰαμβικαὶ, καὶ οὐ ^ι τούτου τοῦ μέτρου μόνου, ὥστε οὐκ εἰκότως ^κ αὐτὸ μόνον ^δ παροιμιακὸν καλοῦσι. Κρατῖνος δὲ ἐν Ὀδυσσεύσι συνεχεῖ αὐτῷ ἐχρήσατο·

σιγάν νυν ἅπας ἔχε σιγάν

καὶ πάντα λόγον τάχα πεύσει·

ἡμῶν δ' Ἰθάκη πατρίς ἐστι,

πλέομεν δ' ἄμ' Ὀδυσσεῖ θείῳ.

10

9 Πρῶτος δ' Ἀρχίλοχος ἐχρήσατο τῷ ^ι μεγέθει τούτῳ, ἐν τοῖς τετραμέτροις προτάξας αὐτὸ τοῦ ἰθυφαλλικοῦ. Τὸ ^ι γάρ,

^μ Ἐρασμονίδη ^ν Χαρίλαε

^ε παροιμιακὸν] Κόμμα παροιμιακὸν vocat Plutarchus II. p. 862 F. versiculum Comici fortasse cuiusdam anonymi, Μένε καρκίνε καὶ σὲ μεθήσω.

^η οἶον ex D.

^ι καὶ κόρκωρος] Vide Schol. Nicandri Ther. 626. Schol. Aristoph. Vesp. 239. Kuster. Suid. v. Κέρκωρος.

^ι ἐκ τούτου μέτρου C. Tum μόνου Fl. MSS. μόνον Turn.

^κ παροιμιακὸν τούτο μόνον Turn. E.

De loco Cratini vide Hemsterhusium ad Aristoph. Plut. p. 197.

^ι Pro μεγέθει conjecerat Marklandus legendum μέτρω. Sed recte se habet textus. Infra in Cap. de Ion. a min. τῶν δὲ ἐν τῷ μέτρῳ μεγεθῶν, τὸ μὲν ἐπισημώτατόν ἐστι τὸ τετράμετρον κ. τ. λ.

^μ Ἐρασμονίδη] Vid. infra c. 15. Hunc et huic similes versus *anapaestos cyclios* nuncupat Hermannus Elem. Doct. Metr. II. 34.

^ν Χαρίλαε] Χαρίλαε lectio ed.

1. παροιμιακὸν] εἰσὶ διάφοροι παροιμίαι φερόμεναι διαφόρων ἐν διαφόροις μέτροις· καὶ γὰρ ἐκ στίχοις καὶ ἐν ἰάμβοις καὶ ἐν ἐλεγείοις καὶ ἀναπαιστοῖς, οἷον ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοῦκ δνήσιμα, εἰσὶν οὕτω φερόμεναι καὶ ἀδέσποτοι, οἷον ἀνεπίγραφοι.

7. οὐκ εἰκότως παροιμιακὸν] Οὐ καλῶς λέγει τούτο ὁ Ἡφαιστίων, [Addit S. ὅτι οὐ καλῶς λέγεται παροιμιακὸν, ἐπειδὴ καὶ ἐν ἰάμβοις καὶ ἐν ἔπεσιν εὐρίσκονται παροιμίαι καὶ οὐ μόνον τοῦ μέτρου τούτου. φαμέν γὰρ ὅτι οὐδὲν πρ.] οὐδὲν γὰρ πρᾶγμα παροιμιακὸν αὐτὸ καλεῖσθαι, εἴ τινες γράψαντες παροιμίας κατεχρήσαντο τῷ μέτρῳ, ²⁰ καίτοι καὶ ἰαμβικῶν, καὶ ἐπικῶν

²⁰ καὶ ἰαμβικῶν] καίτοι καὶ ἰαμβικῶν E.S.

έφθημιμερές ἐστὶν ἀναπαιστικόν. Ἐχρήσατο δὲ τῷ
πρώτῳ ποδὶ καὶ ἰάμβῳ, ⁿⁿ ὡς καὶ ἐκ τοῦ παραδείγματός
ἐστὶ δῆλον, καὶ σπονδείῳ,

Δήμητρί τε χεῖρας ἀνέξων

ἀναπαίστῳ δὲ τῷ πρώτῳ ἐπὶ δύο ^o μόνον στίχων κεχρη- 5
σθαι δοκεῖ·

ἐρέω πολὺ φίλταθ' ἐταίρων.

καὶ πάλιν,

φιλέειν στυγνόν περ ἔοντα.

ταῦτα δὲ ἀμφότερα κατὰ συνεκφώνησιν ἰαμβον ἔχει τὸν 10
πρῶτον πόδα.

10 Τῷ ^p δὲ ἀναπαιστικῷ ὑποστέλλοιτο ἂν καὶ τὸ ^q προ-

Flor. videtur merus typorum error; quam tamen, modo metri lex pateretur, admittendam esse putaret fortasse aliquis propter Athenæum X. p. 415 E. Ἀρχίλοχος δὲ ἐν τετραμέτροις Χαρίλαν εἰς τὰ ὅμοια διαβέβληκεν, ὡς οἱ κωμωδιοποιοὶ Κλεώνυμον καὶ Πείσανδρον. Ex Athenæi Epitoma Eustathius ad Od. ι'. p. 1630, 8=356, 46. τις χαρίλας κατὰ ἀρχίλοχον. Adde Ælianus V. H. I. 27.

ⁿⁿ ὡς καὶ ἐκ τ.] Sic C.P. ὡς ἐκ τε π. Fl. B.D.H. ὡς καὶ ἐπὶ τ. π. Turn. E.

^o μόνον] Sic C. δύο μόνων P.E. Turn. μόνων δύο Fl. mox πάλιν deest Fl. et aliis. De hisce exemplis plenius agetur infra in capite XV. De Asynartetis.

^p δὲ et mox ἂν desunt Fl. B.H. ^q ΠΡΟΚΕΛΕΥΣΜΑΤΙΚΟΝ] Vide Schol. ad Aristoph. Av. 311. 328. Mox τὸ post τοῦτο om. C.

οὔσῳ παροιμιῶν. ὡς γὰρ τὸ Ἀριστοφάνειον μέτρον, καίπερ Ἀριστοφάνους μὴ εὐρηκότος, ὅμως τῷ καταχρησασθαι ²¹ τοῦτον αὐτῷ, ὠνομάσθαι οὕτως τὸ μέτρον παρέσχετο· ὡσαύτως κἀνταῦθα· ὥστε μάτην ὁ Ἡφαιστίων ἐμέμψατο.

2. καὶ ἰάμβῳ] καλῶς πάντῳ ὁ Λογγίνος ²² ἐπέστησε τὴν αἰτίαν, δι' ἣν δέχεται τὸ μέτρον τοῦτο ἰαμβον· καὶ φησὶν, ὅτι ἐν τῷ δακτυλικῷ ²³ μέτρῳ μετὰ τὸν πρῶτον τροχαῖον ἰαμβος εὐρίσκεται, καὶ οἱ ἄλλοι (ἀνάπαιστοι) οἶον, τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσ τροχαῖος, καὶ ἔφη πόδας ὡκὺς Ἀχιλλεύς, λοιπὸς ἰαμβος καὶ ἀνάπαιστοι.

10. ἰαμβον ἔχει] τοῦτό φησιν, ὅτι καὶ τὸ ἐρέω καὶ τὸ φιλέειν ἰαμβοὶ γίνονται κατὰ συνίζησιν τῶν δύο ἐν γινομένων, ἐρῶ, φιλεῖν. Καὶ ἔστιν, ὡς ἔοικε, ἰωνικὴ διαίρεσις, ἐπεὶ ²⁴ διὰ τινὰ αἰτίαν ἐπὶ μόνων τούτων καθαρῶς ἐχρήσατο τῷ παραδείγματι τοῦ ἀναπαιστού ἐν ἀρχῇ;

12. ὑποστέλλοιτο ἂν] ἀντὶ τοῦ ὑποπίπτοι, καθότι τῆς ²⁵ τοῦ ἀναπαιστού διαλυθείσης μακρῶς ὁ προκελευσματικὸς γίνεται.

²¹ τοῦτον αὐτῷ] τοῦ S.

²² ἐποίησε] ἐπέστησε S.

²³ μέτρῳ] μέτρῳ στίχος E. στίχῳ S.

²⁴ διὰ τινὰ] δι' ἣν E.S. Mox τούτων καθαρῶς om. S. cum lacuna, qui præbet ἐπὶ τούτων post ἀρχῇ.

²⁵ ἀναπαιστού] τοῦ ἀναπαιστού E.

ΚΕΛΕΥΣΜΑΤΙΚὸΝ ὑπ' ἐνίων καλούμενον, οἷον τὸ τετράμετρον τοῦτο τὸ Ἀριστοφάνειον, (n. 557. Dind.)

τίς ὄρεα βαθύκομα τάδ' ἱπέεσσυτο βροτῶν,

γίνεται ἡ γὰρ, ἐκάστου τῶν πρώτων τριῶν ποδῶν ἀναπαίστων ἑλελυμένου εἰς τὸν προκελευσματικόν, ἡ δίμε-

11 τρον ἀκατάληκτον ἀναπαιστικόν. Τινὲς δὲ αὐτὸ κατὰ πόδα διαιροῦντες ἡ πυρριχαϊκὸν καλοῦσι· τοῖς δὲ χαριεστέροις δοκεῖ ἀναπαιστικὸν εἶναι, ἀντὶ ἐκάστου ἀναπαίστου προκελευσματικῷ παραλαμβανομένου ἐπὶ τῶν ἄλλων χωρῶν, ἐπὶ δὲ τῆς τελευταίας φυλαττομένου αὐτοῦ 10 καθαροῦ καὶ μὴ ἑλελυμένου.

12 Ὡσπερ δὲ ἐν τῷ δακτυλικῷ ἦν τι λογαοιδικόν, οὕτω καὶ τοῖς ἀναπαιστικοῖς τὸ εἰς βακχεῖον περαιούμενον· οὗ ἐστὶν ἐπισημότατον τὸ μετὰ τέσσαρας πόδας αὐτὸν ἡ ἔχον τὸν βακχεῖον, ὧν ὁ πρῶτος γίνεται καὶ σπονδεῖος 15 καὶ ἱαμβος. Καλεῖται μὲν οὖν Ἀρχεβούλειον, ἀπὸ Ἀρ-

ἱπέεσσυτο] Sic E.S. ἐπέεσσυτο Fl. et MSS. alii.

ἡ δὲ Fl.

ἑλελυμένου] ἑλελυμένων P.E.S. Fl.

ἡ δίμετρον] Sic C.M.P.E. pr. τετράμετρον Fl. Turn. E. ex em. et alii. Marius Victorinus p. 2546.

Nam ex dimetro anapaestico trimeter (lege tetrameter) proceleusmaticus figurabitur versus, longa ejus in breves soluta, et syzygia in in simplices pedes divisa.

ἡ πυρριχαϊκόν] πυρριχαϊκόν S. Mox εἶναι om. C.

ἡ ἔχοντα C.P.

5. εἰς τὸν προκελευσματικόν] Ἐκ γὰρ τῶν πρώτων δύο προκελευσματικῶν γίνεται μία συζυγία ἀναπαιστική, καὶ ἐκ τοῦ ἐξῆς προκελευσματικῷ καὶ τοῦ 26 τελευταίου ποδός, ὅντος ἀναπαίστου, ἡ δευτέρα συζυγία· ὥστε γίνεσθαι αὐτὸ δίμετρον ἀκατάληκτον κατὰ διποδίαν μετρούμενον, τοῦτ' ἐστὶν ἔχον τελείους τέσσαρας ἀναπαίστους. Εἰκότως δὲ ἐν 27 τοῖς προκελευσματικοῖς λήγοντα ἔταξεν ἀνάπαιστον, ὅτι δάκτυλος ἂν ἴσως ἦν ὁ διαλυθεῖς, ἢ ἄλλος ἰσόχρονος, οὐχὶ ὁ ἀνάπαιστος.

15. ἔχον τὸν βακχεῖον] Εὐρήσεται οὖν πρὸς τῷ τέλει ἱαμβος καὶ μία συλλαβή, ἵνα ἡ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον· ἐπεὶ καὶ χαίρει τῷ ἱάμβῳ ὁ ἀνάπαιστος, ὡς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένη· ὥσπερ ὁ δάκτυλος τῷ τροχαίῳ διὰ τὴν μακράν.

26 τελείου] τελευταίου S. Mox τὸ κελευσματικῷ S. qui τὸν λήγοντα, et S. pro αὐτό. infra ἐστὶν pro ἂν ἴσως.

27 τοῖς προκελευσματικοῖς] τῷ προ-

χεβούλου ^z τοῦ Θηβαίου ποιητοῦ χρησαμένου αὐτῷ κατα-
κόρωσ· γέγραπται δὲ καὶ Καλλιμάχῳ, (Fr. cxlvi.)

^a Ἀγέτω θεός, οὐ γὰρ ^a ἔχω δίχα ^b τῶδ' αἰεῖδεν.

13 τοῦτο μὲν οὖν ἀπὸ ἀναπαίστου· ἀπὸ δὲ σπονδείου,

Νύμφα, σὺ μὲν ἀστερίαν ^c ὑφ' ἄμαξαν ἤδη.

5

ἀπὸ δὲ ἰάμβου,

Φιλωτέρα ἄρτι γὰρ οἱ Σικελὰ μὲν Ἔννα.

τοὺς δὲ μετὰ τὸν πρῶτον ^d πόδα τρεῖς οἱ μὲν ἐν συνεχείᾳ
γράφαντες τὸ μέτρον πάντως ἀναπαίστους ἐφύλαξαν·
'Αλκμὰν δέ που καὶ σπονδείους παραλαμβάνει.

10

ΚΕΦ. Θ.

ΠΕΡΙ ΧΟΡΙΑΜΒΙΚΟΥ.

Τὸ χοριαμβικὸν συντίθεται μὲν καὶ καθαρὸν, συντί-
θεται δὲ καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς ἰαμβικὰς· ὡς ἐπίπαν δὲ,

^z τοῦ Θηβαίου] τοῦ om. Fl. Θη-
ραίου Meineke Anal. Alexand.
p. 7. citans Suidam v. Εὐφορίων.

^a ἔχω] ἐγὼ C.P.S. Fl.

^b τῶδ'] Ita Bentleius ad Calli-
machum pro librorum lectione
τῶνδ'. Mox αἰεῖδεν mavult Er-
nestus. Paulo post, hiatus vi-

tandi caussa, φιλωτέρ' ἄρτι γὰρ
οἱ reponendum suadet Ernestus,
provocans ad Schol. Aristoph.
Plut. 388.

^c ὑφ' ἄμαξαν] ὑπ' ἄμαξαν C.P.S.
Fl.

^d πόδας Fl. H.

13. Τὸ χοριαμβικὸν δέχεται τὸν χορίαμβον καὶ τὰς ἰαμβικὰς συζυγίας· ὅτε
δὲ καταληκτικὸν ἐστὶ, τότε τὸν τελευταῖον βακχείον, ἢ ἀμφίβραχυν, ἢ δάκτυ-
λον, ἢ κρητικὸν, τὸν καὶ ἀμφίμακρον, συνεχέστερον. Γίνεται δὲ καὶ διαλυ-
μένης τῆς πρώτης μακρᾶς εἰς δύο βραχείας ²⁸ πεντασύλλαβος [ἐκ χορείου καὶ
ἰάμβου· ὅθεν ἴσως καὶ χοριαμβικὸν ἐκλήθη. Μὴ διαλελυμένης γὰρ τῆς πρώτης
μακρᾶς, ἔδει μᾶλλον ²⁹ τροχιαμβικὸν καλεῖσθαι. Ἐπεὶ δὲ διαλύεται ἡ πρώτη
μακρὰ, χοριαμβικὸν κέκληται. Ὁ γὰρ χορίαμβος ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου
σύγκειται, ³⁰ ἦγουν ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχείων καὶ μακρᾶς.]

14. ἐπίμικτον] Ἐπίμικτα ³¹ καλεῖται τὰ ἔχοντα ἐπίμικτους συζυγίας· ἐπίμικτα
δὲ καθὸ καθ' ἑαυτὸν μικτὸς ὁ χορίαμβος, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι τετρασύλλαβοι, ἐκ
δύο ποδῶν ἀπλῶν ὄντες. Εἰ οὖν καθ' αὐτὸν μικτὸς, ³² ἄλλο προσλαβῶν ἐπί-
μικτος ἔσται.

²⁸ πεντασύλλαβος] Sic E.S. quo-
modo emendavit Tyrwhittus, qui et
seqq. uncinis inclusit. πενταδάκτυλος
edd.

²⁹ τροχαϊκὸν] τροχιαμβικὸν S. qui

om. ἐπεὶ δὲ—κέκληται.

³⁰ ἦγουν] ἐκ S.

³¹ καλεῖ] καλεῖται S.

³² ἀλλδ] ἀλλ' ὁ E. ἄλλο S.

^e ὅτε καταληκτικὸν ἔστιν εἰς τὴν ἰαμβικὴν κατακλείδα
περαιούται, τοῦτ' ἔστιν, εἰς ἀμφίβραχυν, ἢ βακχεῖον διὰ
2 τὴν ἀδιάφορον. Περαιούται μὲν γὰρ καὶ εἰς τὴν ἰδίαν,
τὸν δάκτυλον, ἢ κρητικὸν, οἶον, δίμετρον μὲν, ^f τὸ,

ἰστοπόνοι ἔμείρακες.

5

τρίμετρον δὲ, ^h οἶον,

οὐδὲ λεόντων σθένος, οὐδὲ τροφαί.

τετράμετρον δὲ,

αἰ ⁱ Κυθρηίας ἐπιπνεῖτ' ὄργια λευκωλένου.

^e καὶ addunt Fl. B.H.

^f τὸ] οἶον C.P.

ἔμείρακες] Hoc exemplum subjungas Piersoni notæ ad Mærin p. 262, qui in verbis Cratini citandis metrum jugulavit. Repone quemadmodum apud Suidam legitur; Ποδαπὰς ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὧ μείρακες, οὐκ ἂν ἀμαρτοῦν. Suidæ locum tangit Hemsterhusius ad Lucianum T. I. p.

260. ubi auctoīs omnino retinendum esse cuius statim patebit insipienti Nostrum paullo supra p. 17, 2. Adde ipsum Hemsterhusium ad Lucian. Nigrin. init.

^h οἶον om. Fl. C.H.P. mox P. C. habent τρίμετρα et τετράμετρα. Hoc Fl.

ⁱ Κυθρηίας] Κυθρηίας C.P. et mox, οἶον δίμετρα. Hoc item E.S. Vulgo om. οἶον.

3. ³⁶ ἀδιάφορον] Ἡ γὰρ τελευταία ἀδιάφορος οὔσα, ἅμα τῷ ἰάμβῳ βακχεῖον ποιεῖ, ὅτε μακρὰ ἔστιν, ἢ ἀμφίβραχυν, ὅτε βραχεῖα ἔστιν, εἰς τὴν χοριαμβικὴν κατακλείδα. [Δάκτυλον] Ὁ γὰρ δάκτυλος ³⁷ διὰ τὴν τελευταίαν μακρὰν χορίαμβός ἔστιν οἶον ἔστι κἀνταῦθα τὸ μείρακες.

5. ἰστοπόνοι] Τὸ ἰστοπόνοι μείρακες, χοριαμβικὸν δίμετρον ἔστι· μετρεῖται δὲ κατὰ διποδίαν καὶ τοῦτο, δηλαδὴ τὸ χοριαμβικόν. Μόνον γὰρ τὸ δακτυλικὸν βαίνει κατὰ ³³ μονοποδίαν. Ἐπεὶ οὖν οἱ τετρασύλλαβοι πόδες οὐκ εἰσὶν ἀπλοῖ, ἀλλὰ διπλοῖ, ὥσπερ καὶ ὁ χορίαμβος· διπλοῦς γὰρ ἔστιν ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου· οὐ δύναται κατὰ μονοποδίαν μετρεῖσθαι ὡς τὸ δακτυλικόν· ³⁴ καὶ τούτου ἕνεκεν, φαίμεν ἂν εἶναι τὸ παρὸν χοριαμβικόν, τὸ ἰστοπόνοι μείρακες, δίμετρον καταληκτικόν, ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου, καὶ αὖθις τροχαίου καὶ βραχείας συλλαβῆς περιττῆς. Οὕτω μὲν οὖν ὅταν ὡς ἀπλοῦς αὐτοὺς θεωρῶμεν, ἐπεὶ ἔν γε τῇ συνθέσει, ἄλλως ἕξει τὰ κατ' αὐτοὺς. Αὐτίκα γὰρ ³⁵ τὸ ἰστοπόνοι μείρακες, ἔστι χορίαμβος ὁ πρῶτος πούς, ὁ δὲ τελευταῖος περαιούται εἰς δάκτυλον.

7. οὐδὲ λεόντων] ³⁸ τὸ οὐδὲ λεόντων σθένος οὐδὲ τροφαί, ἀμφίμακρός ἔστιν ἀντὶ δακτύλου δηλονότι.

9. λευκωλένου] Ὁμοίως καὶ τὸ ωλένου ³⁹ ἀμφίμακρος ἀντὶ δακτύλου. Εἰς γὰρ δάκτυλον γίνεταί ἢ κατακλείς, τῶν πρῶτων χοριάμβων ὄντων.

³³ μονοποδίαν] Addit E. καὶ ἡ αἰτία προείρηται.

³⁴ καὶ τούτου] καὶ om. E.

³⁵ τοῦ mavult Pauwius.

³⁶ Voces uncinis inclusæ Pauwii

monitu insertæ sunt.

³⁷ περὶ] διὰ S. παρὰ em. Pauwius.

Pro χορίαμβος l. κρητικός.

³⁸ τὸ] τὸ δὲ E.

³⁹ ἀμφίμακρον] ἀμφίμακρος E.

ἀλλὰ τῷ ταῦτα συνεχέστερα εἶναι, ἀπρεπέστερά ἐστι.
3 Τὰ δὲ εἰς τὸν ἀμφίβραχυν ἢ βακχεῖον, οἶον δίμετρα μὲν,
τὰ ἐξ ἰΑἰολοσίκωνος Ἀριστοφάνους, (n. 116.)

οὐκ ἐτός, ὦ γυναῖκες,
πᾶσι κακοῖσιν ἡμᾶς
φλώσιν ἐκάστοτ' ἄνδρες·
δεινὰ γὰρ ἔργα δρῶσαι
λαμβάνομεσθ' ὑπ' αὐτῶν.

5

4 τρίμετρα δὲ, οἶον τὸ Ἀνακρέοντος, (Fr. 28 = 30.)

δακρυόεσσάν τ' ἔφίλησεν αἰχμάν.

10

τετράμετρα δὲ, ἃ καὶ συνεχέστερά ἐστιν, ἴδια ταυτὶ τὰ
Σαπφούς, (p. 7 Ursin. 60 Bergk.)

^m δεῦτε νῦν ἄβραι Χάριτες καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

5 Ἀνακρέων δὲ ἐπετήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν δι' ὅλου
ἄσματος ἐκ τριβράχεος καὶ ἰάμβου ποιῆσαι, ὡς εἶναι ¹⁵
κοινὴν λύσειν τῆς τε χοριαμβικῆς καὶ τῆς ἰαμβικῆς,
(Fr. 22 = 23.)

ⁿ ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπον πετεύγεσσι κούφαις.

ἰ Αἰολοσίκωνος] De titulo hujus
fabulae vide Casaubonum ad Athe-
naeum III. 15. IX. 6. Schol. in
S. Αἰολοσίκων δράμα γέγονε πρῶτον
καὶ δεῦτερον Ἀριστοφάνους, ὡς καὶ ὁ
Πλούτος πρῶτον καὶ δεῦτερον ἐν ᾧ
κέχρηται τῷ χοριαμβικῷ μέτρῳ etc.
Æolosiconis secundi meminit
Athenæus VIII. p. 372 A.

^k ἐφίλησαν N.

¹ οἶον Fl. H. supra ἃ om. C.

^m δεῦτε νῦν C.E. Fl. δευτέ νυν
alii. Si legeris, inquit Bentleyus,
δεῦτε νῦν ἃ | similis erit Hora-
tiano, *Te Deos oro, Sybarin cur
properes amando*. Mox μούσαι Fl.

ⁿ Hoc fragmentum uno versu-
culo auctius legitur apud Scholi-
asten Aristoph. Av. 1372. διὰ τὸν
ἔρωτ' οὐ γὰρ ἐμοὶ τέλει συνηβάν.

4. γυναῖκες] Ὁ πρῶτος, ⁴⁰χοριάμβος, ὁ δεύτερος ἰαμβος, καὶ ὁ τελευταῖος,
ἰαμβος ἐνδέων μιᾷ συλλαβῇ, τῇ μακρᾷ δηλονότι, τοῦτ' ἐστιν οὕτως ὡς ἔχει,
ἀμφίβραχυσ.

9. τρίμετρα δὲ] Τὰ τρίμετρα δύο ἔχουσι χοριάμβους, καὶ ἓνα ἰαμβον, καὶ
συλλαβὴν· τὰ δὲ τετράμετρα, τρεῖς χοριάμβους καὶ ἓνα ἰαμβον, καὶ συλλαβὴν·
τρίμετρον χοριαμβικόν,

Δακρυόεσσάν τ' ἐφίλησεν αἰχμάν·

τετράμετρον,

Δεῦτε νῦν ἄβραι Χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

17. ἀναπέτομαι] Ἡ γὰρ ἐκ τοῦ τριβράχεος καὶ τοῦ ἰάμβου συζυγία, λύσει

⁴⁰χοριάμβος] Addidi ὁ δεύτερος ἰαμβος ex E.S. Conjecerat Pauwius διταμβος
pro seq. ἰαμβος.

Πολὺ δέ ἐστι καὶ τὸ πρὸς τῇ κατακλείδι τὴν δευτέραν
 συζυγίαν ἰαμβικὴν ἔχον, οἷόν ἐστι παρὰ μὲν Ἀνακρέοντι,
 (Fr. 21 = 22.)

ἐκ ποταμοῦ ὁ^ο πανέρχομαι πάντα φέρουσα λαμπρά.

παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἐν^ρ Ἀμφιάρῳ, [n. 96.]

5

οἶδα μὲν ἄρχαίον τι δρῶν, κοῦχί λέληθ' ἔμαντόν.

καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ Καλλίμαχος ὄλον ποίημα τὸν
^ρΒράγχον συνέθηκε, (Fr. xxxvi.)

δαίμονες εὐνυμότατοι φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ Διδύμων γενάρχαι.

^οΦίλικος δὲ ὁ Κερκυραῖος, εἰς ᾧν τῆς^ι Πλειάδος, 10

Ubi corrigendum esse οὐ γὰρ ἐμοὶ
 παῖς ἐθέλει συνηθᾶν me docuit Por-
 sonus.

^ο παρέρχομαι C.M.P. quæ non
 varia est lectio, sed merus scribæ
 festinantis error, et ρ pro μ exa-
 rantis. Sic mox C. pro γενάρχαι
 habet γεράρχαι.

^ρ Ἀμφιάρῳ] Sic Fl. B.H. Ἀμ-
 φιάρῳ C.P.S. Ἀμφιάρῳ Turn. E.
 De hac Aristophanis fabula vide
 Hemsterhusium ad Plut. p. 233.

^ο ἀρχαίον τι δρῶν] Sic Fl. cum
 MSS. ἀρχαίον τ' ἰδῶν Turnebus,
 et sic E. cum τι δρῶν pro v. l.

^ρ Βράγχον] Sic Fl. et MSS.
 Βάκχον Turn. E. pro v. l. Lege
 Bentleium ad Callimachi frag-
 menta. Strabo IX. p. 421 C. ed.
 Paris. Τοῦ δὲ Μαχάιρως ἀπόγονόν
 φασὶ ΒΡΑΓΧΟΝ τὸν προστατήσαντα
 τοῦ ἐν ΔΙΔΥΜΟΙΣ ἱέρου. Vide etiam
 XIV. p. 634 C.D.

^ο Φίλικος] Φιλίκος P. Φιλισκος D.
 φίλικος C. Φίληκος E. et sic in

versu et schol. Salmasius ad
 Alas p. 244: "Perperam apud
 " Atilium Fortunatianum in Arte
 " p. 2678. *Phalæcium metrum* pro
 " *Philicium* scriptum est. Sed et
 " *Phalæcus* apud eundem male
 " pro *Philicus* legitur, ubi dicit
 " Phalæcum conscripsisse hymnos
 " Cereri et Liberæ tali genere
 " metri. Philicus enim, non Pha-
 " læcus, hoc metro carmen in
 " honorem Cereris et Liberæ
 " composuerat, cujus initium τῇ
 " χθονίῃ μυστικὰ Δήμητρι &c. quem
 " versum sic ibidem Latine red-
 " didit, aut imitatus est Fortuna-
 " tianus: *Frugiferæ sacra Deæ*
 " *quæ colitis mystica, junctæque*
 " *Jovi nefasto. Frugifera Dea est*
 " *Δημήτηρ. Jupiter nefastus, ὁ κλύ-*
 " *μενος, hoc est, Pluto. Juncta*
 " *Jovi nefasto, Proserpina."* De
 hac Plutonis appellatione vid.
 Pausan. II. 35.

^ι De Tragicorum Pleiade vide

ἐστὶν ἰαμβικῆς τε συζυγίας καὶ χοριαμβικῆς: ἰαμβικῆς μὲν, τοῦ πρώτου ποδὸς
 κατὰ τὴν δευτέραν συλλαβὴν, λέγω τὴν μακρὰν, διαλυομένου εἰς δύο βρα-
 χείας: ⁴¹χοριαμβικῆς δὲ τῆς πρώτης μακρᾶς διαλυομένης εἰς δύο βραχείας,
 καὶ τῆς ἐξῆς οὔσης βραχείας. Γίνεται οὖν τῆς ἀναπέτομαι λέξεως τὸ τομαὶ
 τρίβραχυσ, τῆς μαι συλλαβῆς τοῦ ἰαμβικοῦ διαλυομένης εἰς δύο βραχείας.
 Καὶ πάλιν ἐκ τοῦ δὴ πρὸς ὄλυμ τοῦ χοριάμβου διαλύεται ἡ δὴ μακρὰ, καὶ
 γίνεται ἕτερος τρίβραχυσ, καὶ μένει τὸ ὄλυμ ἰαμβικόν.

10. εἰς ᾧν τῆς Πλειάδος] Ἑπτὰ 42 γὰρ λέγονται εἶναι τραγωδοί: διὸ καὶ

⁴¹ χοριαμβικῆς] χοριάμβου S. qui ἰαμβικοῦ.
 ποσ post βραχείας addit ἔπειτα τοῦ ⁴² γὰρ λέγονται] δὲ ἐλέγοντο S.

^u ἑξαμέτρῳ συνέθηκεν ὄλον ποίημα·

τῇ χθονίῃ μυστικῶς Δήμητρί τε καὶ ^x Φερσεφόνη καὶ Κλυμένῳ τὰ δῶρα.

τοῦτο δὲ καὶ ἀλαζονεύεται εὐρηκέναι Φίλικος λέγων,

^z καινογραφοῦς συνθέσεως τῆς Φιλικῶν, γραμματικοὶ, δῶρα φέρω πρὸς ὑμᾶς.

ψεύδεται δέ· ^a πρὸ γὰρ αὐτοῦ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος ἐχρή- 5
σατο ἔν τε τῷ Πελέκει,

^δ Ἀνδροθία δῶρον ὁ Φωκεὺς κρατερᾶς ^b μηδοσύνας ἦρα ^c τίνων Ἀθάνᾳ.

κάν ταῖς Πτέρυξι,

^d λεύσετε τὸν γᾶς τε ^e βαθυστέρνου ἄνακτ' ^f ἀκμονίδαν τ' ἄλλυδις ἐδράσαντα.

πλὴν εἰ μὴ ἄρα ὁ Φίλικος, οὐχ ὡς πρῶτος εὐρηκὼς τὸ 10

Fabricium Bibl. Gr. II. xix. p. 688. Adde Clintoni Fast. Hellen. B. C. 259. Append. p. 502 = 518. Nækii Opusc. T. I. p. 2 seqq. Pro Κερκυραῖος N. habet κορυφαῖος.

^u ἑξάμετρον Fl. et alii.

^x Περσεφόνη] Φερσεφόνη Turn. C.P.E.S. Supra μυστικῆ C. κεκλημένῳ N. pro καὶ Κλυμένῳ.

^z καινογραφοῦς] καινογραφοῖς Fl. Forte leg. καινογραφῆς cum Turnebo. Similiter in Etymol. M. p. 711, 48. restitutum ex MSS. παντοδαπῆς pro παντοδαποῦς. Blomfieldus mavult καινογράφον. Vulgata lectio non offendit Dindorfium in Thesouro L. G. T. IV. p. 811 C. Mox ἡμᾶς Turnebus.

^a πρὸ γὰρ] καὶ γὰρ πρὸ E.

^b κηδοσύνας N.

^c τίνων præfert Salmasius. τινῶν E.

^d λεύσέ με Salmasius.

^e βαθυστέρνου] βαθύστερον M. C.D.P.E.

^f ἀκμονίδαν ἄλλυδις δράσαντα P. M.C. ἀκμωνίδαν ἄλλυδος ἐδράσαντα Fl. et sic fere alii. ἐδράσασα Turn. Sensus est interprete Salmasio: *Vide me qui lætæ terræ rex sum, quique Cælum in alia sede constitui.* Hesychius: Ἀκμονίδης ὁ Χάρων καὶ ὁ οὐρανός. Ἀκμονος γὰρ παῖς. Eustathius II. σ'. p. 1154, 23 = 1209, 49. Ἀκμων δὲ ὅτι καὶ ὁ τοῦ οὐρανοῦ ὡς ἐρρέθη λέγεται πατὴρ διὰ τὸ ἀκάματον τῆς οὐρανοῦ κινήσεως, ἀφ' ἧς ἐννοίας καὶ ὁ Ἄτλας εἰληπται, καὶ ὅτι ἀκμονίδαι οἱ οὐρανίδαι δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. ὡς δὲ Ἀκμονος ὁ οὐρανός, ὁ Ἄλκμων, φασίν, ἱστορεῖ. Etymolog. M. p. 49, 46. Ἀκμων σημαίνει τὸν τε σίδηρον, ἐφ' οὗ οἱ χαλκεῖς τύπτουσι, καὶ τοῦ οὐρανοῦ τὸν πατέρα· οὕτω γὰρ αὐτὸν γενεολογοῦσι. Καλλιμάχος· Τῷ περιδι- νήεντ' ἀκμονίδην ἔβαλεν. Non opus est plura congerere.

Πλειὰς ὠνομάσθησαν· ὧν εἷς ἐστὶν οὗτος ὁ Φίλικος. Ἐπὶ Πτολεμαίου δὲ γεγόνασιν οὗτοι ἄριστοι τραγικοί· εἰσὶ δὲ οὗτοι, Ὅμηρος νεώτερος, Σωσίθεος, Λυκόφρων, Ἀλέξανδρος, Φίλικος, Διονυσιάδης, ⁴³ Αἰαντιάδης.

6. ἔν τε τῷ Πελέκει] Σύγγραμμα ὁ Πέλεκος. Ἐπεὶ κατὰ μίμησιν πελέκους ⁴⁴ συντίθεται· μακρὰν γὰρ ἐκατέρωθεν τέθεικεν· ἔστι δὲ καὶ Σφαῖρα, καὶ Θρόνος σύγγραμμα καλούμενον.

⁴³ Αἰαντιάδης om. E.S.

⁴⁴ συντίθεται· μακρὰν γὰρ ἐκατέρωθεν

τέθεικεν] συντίθεικε μακρὰν ἐκατέρωθεν θείς καὶ ἐν τῷ μέσῳ S.

μέτρον λέγει, ἀλλ' ὡς πρῶτος τούτῳ τῷ μέτρῳ τὰ ὅλα ποιήματα γράψας.

ΚΕΦ. Ι΄.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΣΠΑΣΤΙΚΟΥ.

Τὸ ἀντισπαστικὸν τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει ⁵ τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα εἰς ^ε τὰ τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα· τὰς δὲ ἐν μέσῳ, καθαρὰς ἀντισπαστικὰς· τὴν δὲ τελευταίαν ὅποτε ἐστὶν ἀκατάληκτον, ἰαμβικὴν· ἐὰν ^h δὲ ἀναμίσηται ταῖς ἰαμβικαῖς,

^ε τὰ deest Turn. Dracon. et suprascriptum habet E. Μοχ τετρασυλλάβου C. cum δισυλλάβου in marg. τῶν δισυλλάβων Draco. ^h δὲ που] ποῦ deest Fl. H. B. P. E. et forte aliis.

5. Τὸ ἀντισπαστικὸν] Τὸ ἀντισπαστικὸν δέχεται τὸν πρῶτον πόδα ἀντίσπαστον, ἢ ἐπίτριτον τέταρτον, ἢ παίωνα ⁴⁵ τρίτον, ἢ διτρόχαιον· τὰς δὲ μέσας, ἀντισπαστικὰς καὶ ἰαμβικὰς· τὴν δὲ τελευταίαν ὅτε ἐστὶν ἀκατάληκτον, ἰαμβικὴν· ὅτε δὲ καταληκτικὸν, τὴν ταῖς ἰαμβικαῖς ἐπομένην συζυγίαν, τρεπομένην κατὰ τὸν πρῶτον πόδα εἰς ⁴⁶ τὰ τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα.

ιβ. Ἰστέον δ' ὅτι παρέλειψέ τινα τοῦ ἀντισπαστικοῦ μέτρον ὁ τεχνικός· ἀλλὰ δεῖ λέγειν ὡς πολλοὶ τῶν ἄλλων μετρικῶν φασὶν ὅτι δέχεται τὸν πρῶτον πόδα ἀντίσπαστον ἢ ἐπίτριτον τέταρτον, τουτέστιν ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ μιᾶς βραχείας· ἢ παίωνα δεύτερον, τουτέστιν ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν· ἢ διτρόχαιον ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, τὰς δὲ μέσας ἀντισπαστικὰς καὶ ἰαμβικὰς· τὴν δὲ τελευταίαν ὅτε ἐστὶν ἀκατάληκτον ἰαμβικὴν, ὅτε δὲ καταληκτικὸν καὶ ταῖς ἰαμβικαῖς ἐπόμενον συζυγίαις. τρέπεται δὲ ὁ πρῶτος ποὺς ἔστιν ὅτε ὡς φησὶν εἰς τὰ δ' σχήματα τοῦ δισυλλάβου, οἰονεὶ πυρρίχιον καὶ σπονδεῖον καὶ ἴαμβον καὶ τροχάϊον. καθόλου γὰρ ὁ πρῶτος ποὺς ἄλλο ἐστὶ καὶ ἄτακτος, ἔστι δ' ὅτε αὐτὸς ὁ πρῶτος ποὺς σπονδεῖος ὧν δυνάμει λύεται εἰς δάκτυλον τῆς δευτέρας συλλαβῆς τοῦ σπονδείου διαλυμένης εἰς δύο βραχείας, ἢ ἐκ τοῦ ἐναντίου εἰς ἀνάπαιστον τῆς πρώτης συλλαβῆς πάλιν διαλυμένης· ὁ δὲ τροχάϊος καὶ ὁ ἴαμβος εἰς τρίβραχυν, τῆς μακρᾶς πάλιν εἰς δύο βραχείας διαλυμένης. ὁ γὰρ πυρρίχιος ἐκ δύο βραχειῶν συγκείμενος οὐκ εἶχεν εἰς τί διαλύεσθαι· “ἐὰν δὲ ἀναμίσηται ταῖς ἰαμβικαῖς τὰ ἀναπαιστικά (ἀντισπαστικά S.), οὐ μόνον ἔχει τὴν πρώτην συζυγίαν τρεπομένην κατὰ τὸν πόδα τὸν δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἰαμβικαῖς ἐπομένην” ὃ θέλει εἰπεῖν τοιοῦτόν ἐστι· ὅτι συμβαίνει τὰ ἀντισπαστικά οὐ μόνον τὴν πρώτην συζυγίαν παρανομεῖν, ἀλλ' ἐὰν ἐπιμίσηται αὐτοῖς βάσις ἰαμβικὴ ἐπομένη τῇ ἰαμβικῇ παρανομηθήσεται παρὰ τὴν ἄρχουσαν· ὅτε δ' οὐκ ἀναμίσηται αὐτῷ τὰ ἰαμβικά, καθαρεύει περὶ τὰς ἐξῆς ὁ ἀντίσπαστος. S.

9. ἐὰν δὲ που] Τοῦτο φησὶν, ὅτι ἐὰν ἀναμίσηται ταῖς ἰαμβικαῖς ὁ ἀντίσπαστος, οὐ μόνον ἔχει τὴν πρώτην συζυγίαν τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον

⁴⁵ τρίτον] δεύτερον E. & S.

⁴⁶ τέσσαρα] τὰ τέσσαρα S.

οὐ μόνον τὴν πρώτην συζυγίαν ἔχει τρεπομένην κατὰ τὸν ἰπρότερον πόδα, ἀλλὰ καὶ τὴν ταῖς ἰαμβικαῖς ἐπομένην. Ἔστι δὲ ὅτε καὶ λύεται ὁ πρότερος πούς εἰς 2 τρίβραχυν. Καὶ ἔστιν ἐπίσημα ἐν αὐτῷ τάδε· πενθημιμερὲς μὲν, τὸ καλούμενον ^k ΔΟΧΜΙΑΚὸν, οἶον, 5

^{πρό}
ἰ πρότερον] δευτερον E.
^k δοχμαϊκὸν edd. et MSS. nonnulli cum Tricha de Metris p. 30. Sed δοχμαϊκὸν præbent C.P.E. Marius Victorinus, p. 2534. Plotius, p. 2657. aliique: et sic dudum emendavit Meibomius ad Aristid. Quint. p. 266. ex Etymologo M. p. 285, 25. cujus hæc

sunt verba: Δοχμακός, εἶδος μέτρον ἀντισπαστικοῦ· ἔστι δὲ μονόμετρον ὑπερκατάληκτον·

Ἐγὼ δ' οὔτε σοὶ—

ἔστι δὲ Εὐριπίδου Φοινισσῶν. (357.) Πολλὰ ῥυθμῶν ὀνόματα καὶ ἄλλα· ἀτὰρ δὴ καὶ ταῦτα, ἰαμβος, ἰαμβικός· δάκτυλος, δακτυλικός· παίων, ἐπί-τριτος. οὔτοι μὲν οὖν ὀρθοὶ εἰσι

πόδα εἰς τοὺς τέσσαρας πόδας τοὺς δυσλλάβους, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἰαμβικὴν συζυγίαν, τίθεται ὁ ἀντίσπαστος· καὶ πάλιν ὁ πῶτος αὐτοῦ πούς τρέπεται εἰς τοὺς τέσσαρας τοὺς δυσλλάβους. Ἔστι γὰρ ἡ πρώτη διποδία ἀντίσπαστος, ἡ δευτέρα ἰαμβικὴ, καὶ ἡ τρίτη πάλιν ἀντίσπαστος, καὶ τρέπεται κατὰ τὸν πρότερον πόδα. 47 τοῦτο κατὰ πόδα συμβαίνει. δύο γὰρ ἔστι· κῶλα δὲ, ποδῶν ἀπλῶν δύο, καὶ συλλαβῆς.

5. ΔΟΧΜΙΑΚΟΝ] Ἰστέον γὰρ ὅτι τὸ δοχμαϊκὸν σύγκειται ἐξ ἀντισπάστου καὶ συλλαβῆς, ὡς πρὸς τὸν μετρικὸν χαρακτήρα. οἱ μέντοι μετρικοὶ τὸ πᾶν μέτρον ὡς μίαν συζυγίαν λαμβάνοντες δοχμαϊκὸν ὀνομάζουσι διὰ τὴν τοιαύτην αἰτίαν· οἱ προειρημένοι, ῥυθμοὶ, ἰαμβος, παίων, ἐπίτριτος, ὀρθοὶ καλοῦνται, ἐν ἰσότητι γὰρ κείνται· καθὼς ἕκαστος τῶν ἀριθμῶν μονάδι πλεονεκτεῖται· ἡ γὰρ μονὰς ἔστι πρὸς δυάδα, ἡ δυὰς πρὸς τριάδα, ἡ τριάς πρὸς τετράδα· τουτέστι μακρὸς χρόνος πρὸς βραχείας, ὡς ἐν τῷ δακτύλῳ τυχόν, μονὰς πρὸς δυάδα· ἐν δὲ τῷ δοχμίῳ ἐπίτριτος ἔστι καὶ συλλαβῆ· εὐρίσκεται οὖν ἡ διαίρεσις τριάς πρὸς πεντάδα οὐκέτι ὀρθῆ. οὔτος οὖν ὁ ῥυθμὸς οὐκ ἠδύνατο ὀρθίος καλεῖσθαι, ἐπεὶ μονάδι πλεονεκτεῖται. ἐκλήθη οὖν δόχμιος, ἐν ᾧ τὸ τῆς ἀνισότητος μείζον ἢ κατὰ τὴν εὐθείαν κρίνεται. ἐνταῦθα οὖν δόχμιον ῥυθμὸν φησὶν, ἰαμβον καὶ παιῶνα πῶτον, τουτέστιν ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν· τινὲς γὰρ οὕτω μετροῦσι. καὶ ἔστιν ἡ ται συλλαβῆ εἰς β' βραχέα λογιζομένη τοῦ παιῶνος, ἵνα τὸ μαίεται πῶτος παίων ἦ. τὸ δὲ τέλος τῆς δευτέρας χρήσεως ἀντὶ μακρᾶς ἔχει τὸ τέλος λυόμενον εἰς δύο βραχείας. καὶ πάλιν ποιεῖ τὸ παιωνικόν, τὸ καλούμενον Γλυκῶνειον, Κωμικὸς δὲ ἦν ὁ Γλύκων, οὗ καὶ δράμα φέρεται κωμικόν, οἱ 48 Φράτορες. S.

47 τοῦτο—καὶ συλλαβῆς om. S.

48 Fabulæ, cui titulus Φράτορες, non Glycon sed Leucon auctor fuit. Vid. Meinekii Fr. Com. T. II. p. 749. Schol. Æschyli S. Theb. 103. ὁ μέντοι ὀκτασῆμος ῥυθμὸς οὗτος πολὺς ἔστιν ἐν θρηνωδίᾳ, καὶ ἐπιτήδειος πρὸς θρήνους καὶ στεναγμούς. ἔστι δὲ δοχμαϊκᾶ. δμοιον τὸ πόλεμος αἴρεται πρὸς ἐμὲ

καὶ θεοὺς παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὀρνισιν (1189) ἀλλὰ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ Ἐγὼ δ' οὔτε σοὶ πυρὸς ἀνήψα φῶς νόμιμον ἐν γάμοις. Idem ad v. 128. καὶ ταῦτα δόχμικά (sic) ἔστιν καὶ Ἰσα, ἐάν τις αὐτὰ ὀκτασῆμως βαίη. κυρίως δὲ εἶπον βαίη· ῥυθμοὶ γὰρ εἰσι· βαίνονται δὲ οἱ ῥυθμοὶ, διαιρεῖται δὲ τὰ μέτρα, οὐχὶ βαίνεται.

¹ κλύειν μαίεται

^m τὸν ἐγχώριον.

3 ἐφθημιμερὲς δὲ, τὸ καλούμενον ⁿ Φερεκράτειον, [Fr. Com. Meinek. T. II. p. 283.]

ῥυθμοί, ἐν ἰσότητι γὰρ κείνται· ἡ γὰρ μονὰς πρὸς δυάδα, ἡ δυὰς (Santen. ad Terent. Maur. p. 129. "excidit, puto, πρὸς δυάδα· ἡ δυὰς") πρὸς τριάδα, ἡ τριάς πρὸς τετράδα (lego τετράδα Santen.)· ἡ τριάς πλεονεκτεῖται μονάδος. ἐν τῷ δοχμιακῷ τριάς ἐστὶ πρὸς πεντάδα, καὶ δυὰς ἡ πλεονεκτοῦσα. οὗτος οὖν ὁ ῥυθμὸς οὐκ ἠδύνατο καλεῖσθαι ὀρθός· ἐκλήθη τοίνυν δοχμιακός, ἐν ᾧ τὸ τῆς ἀνισότητος μείζον ("f. οὐ excidit" Santen.) κατὰ τὴν εὐθείαν κρίνεται. καὶ τὸ μέτρον οὖν δοχμιακόν, ὡς ἐμπιπτόντων ἐν αὐτῷ τῶν ὀκτῶ χρόνων. Santenius: "Verba Etymologi, quamvis corrupta et mutila credam, hoc tamen velle videntur, ut omnes rhythmici rationis æquæ sive dactylicæ, vel duplex sive iambicæ, vel sescuplæ sive pæonicæ, vel sesquitertiæ sive epitritæ, recti sive ὀρθοὶ dicantur; hic vero, quia nulla earum rationum in eum cadit, dochmius sive obliquus. Verus enim dochmius trium est et quinque temporum, quem numerum a proportione rhythmica excludit Aristides Mus. I. p. 41, 20. μερίζων τὴν ὀκτάδα πάλιν εἰς τριάδα καὶ πεντάδα, οὐδ' οὕτως ἔσται ῥυθμικός λόγος." Seidlerus De versibus Dochmiacis p. 402. "Legendum videtur, ἡ γὰρ μονὰς πρὸς δυάδα, ἡ δυὰς πρὸς τριάδα, ἡ τριάς πρὸς τετράδα πλεονεκτεῖται μονάδος. Causa corruptelæ fuit aberratio oculorum ad antecedentia. Dicit, opinor, hoc: Numeri recti vocantur, quorum partes æqualitatem quandam inter se habent. Plane æquales sunt eæ

" partes, quæ moris inter se non differunt, veluti dactyli, cujus utraque pars binas moras complectitur, δυὰς ἐστὶ πρὸς δυάδα $\underline{\cup\cup}|\cup\cup$. Hoc quoniam aptum est neque explicatione eget, dactyli rationem Etymologus silentio transmisit. Verum æquales eæ quoque partes putantur, quarum differentia unius tantum moræ est, ut quæ integrum pedem nondum expleat, veluti iambi, pæonis, epitriti: in quibus $\cup|\underline{\cup\cup}$ ἡ μονὰς πρὸς δυάδα, $\underline{\cup\cup}|\cup\cup$ ἡ δυὰς πρὸς τριάδα, $\cup\cup|\underline{\cup\cup\cup}$ ἡ τριάς πρὸς τετράδα, πλεονεκτεῖται μονάδος. Jam vero in dochmiaco numero altera pars tres, altera quinque moras continet, τριάς ἐστὶ πρὸς πεντάδα, $\cup\cup\cup|\underline{\cup\cup\cup}$; posterior igitur pars priorem duabus moris ideoque integro pede pyrrhichio superat, δυὰς ἐστὶν ἡ πλεονεκτοῦσα. Quæ partium differentia quum nimis ab æqualitate distare existimatur, non potuit dochmiacus numerus rectis adnumerari, sed vocatus est *obliquus*, δοχμιακός. Compara, Hermanno monente, Aristid. Quintil. p. 35." Vide Boeckium De Metris Pindari p. 45.

¹ μαίεται] μαίεται e cod. Heidelb. prætulit Hermannus El. D. M. p. 240. et sic S. in Schol.

^m τὸν ἐγχώριον] Sic Fl. τὸ ἐγχ. E. Turn.

ⁿ Φερεκράτειον] Tricha p. 30. Φερεκράτειον λέγεται ὡς κατακόρως τούτῳ χρησαμένου τοῦ Φερεκράτους· πολλῶ δὲ αὐτῷ κέχρηται καὶ ἡ ποιήτρια Κορίνη.

ο ἄνδρες, πρόσχετε τὸν νοῦν
 ἐξευρήματι καινῷ,
 συμπύκτοις ἀναπαίστοις.

4 δίμετρον δὲ ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον Γλυκώνειον,
 ῥαυτοῦ Γλύκωνος εὐρόντος αὐτό· [Bergk. p. 1057. n. 78.] 5

κάπρος ἠνίχ' ὁ μαινόλης
 ὀδόντι σκυλακοκτόνῳ
 Κύπριδος θάλος ὤλεσε.

5 δίμετρον δὲ ὑπερκατάληκτον, τὸ καλούμενον Σαπφικὸν
 ἔννεασύλλαβον, ἢ Ἰππωνάκτειον· οἶον, 10

καὶ ῥκνίσση τινὰ ῥθυμίσσας.

6 τῶν δὲ τριμέτρων, τὸ μὲν καταληκτικὸν, τὸ μόνην τὴν
 πρώτην ἄντισπαστικὴν ἔχον τὰς δὲ ἐξῆς ἄλλας ἰαμ-
 βικάς, Ἰφαλαίκειον καλεῖται· οἶον, [Cratini fr. inc. 22.
 Meinek.] 15

ἡ χαίρ' ὦ χρυσόκερως, βαβάκτα, κήλων
 Πᾶν, Πελασγικὸν Ἄργος ἡ ἐμβατεύων.

ο Pherecratis versus, (vide infra XV. 15.) e nostro, ut videtur, citat Scholiastes Aristoph. Nub. 563. προσέχετε C.S. Codd. nonnulli συμπήκτοις. sic sane E. in marg. qui et συμμίκτοις habet. Fl. P. συμπύκτοις. C.P. in marg. συμπίκτοις.

ῥ αὐτοῦ τοῦ] τοῦ deest Turn. C.P.E.

ῥ κνίσση] κνίσση C.P.

ῥ θυμίσσας Turn. θυμίσσας E.

θυμίσσας P. Ad h. l. gl. Hesychii Θωμεῦσαι refert Sopingius. Male.

ἡ ἀναπαιστικὴν B. ἀνασπαστικὴν H.

ἡ Φαλαίκειον] Φαλάκειον E. et in schol.

ἡ χαίρε] Etymolog. M. p. 183, 42. Βαβάκτης, ὀρχήστης, λάλος, μα-

1. ἄνδρες] Ἐκ Κοριαννοῦς· ὡς κατὰ ἀπλοῦν δὲ πόδα βαίνον, ἐφθήμερες εἴρηται. ἔστι δὲ ποδῶν ἀπλῶν τριῶν καὶ συλλαβῆς. ἔστι δὲ ὁ πρῶτος ποὺς τέταρτος ἐπίτριτος, ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας, ἦτοι ἀντίσπαστος· εἶτα ἰαμβος καὶ συλλαβή.

2. ἐξευρήματι] Ἰστέον οὖν ὅτι τινὲς εὐρημα φασίν, ὅπερ οὐ δεῖ· εὐρηται μὲν γὰρ καὶ εὐρησις καὶ εὐρεσις· καὶ Ἀττικοὶ τινες ἐκατέρως φασίν· ἔστι γὰρ σύγγραμμα παρὰ Θεοφράστῳ περὶ εὐρέσεως· ἀλλὰ διὰ τοῦ ε ἐν ἰάμβῳ, οὐχ εὐρεσις τοῦτ' ἔστιν, ἀλλ' ἀφαίρεσις. ἐν τοῖς Ἐπιτρέπουσι καὶ εὐρημα διὰ τοῦ η· εὐρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἶον εὐρηκας τόδε. οὐ μὴν διὰ τοῦ ε εὐρημα. S. Vide Lobeck. ad Phrynich. p. 445.

11. καὶ κνίσση] Μετὰ διποδῖαν συλλαβὴν ἐπὶ τῶν ὑπερκαταλήκτων εὐρίσκειται· εἰσὶν οὖν δύο ἀντίσπαστοι καὶ συλλαβή.

14. Φαλαίκειον φησὶ μέτρον, οἶονεὶ Φιλήκειον ἀπὸ Φιλήκου τοῦ προειρημένου. τὸ δὲ χαίρ' ὦ χρυσόκερως βαβάκτα κήλων Κρατίνου ἔστι. S.

16. χαίρ' ὦ] Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ὃ καλεῖται Φαλαί-

7 τὸ δὲ ἀκατάληκτον, τὸ μόνην τὴν τελευταίαν ἔχον ἰαμβικὴν, καλεῖται ὕ' Ἀσκληπιάδειον, οἶον ἂ τὸ Ἀλκαίου, (p. 105. Ursin. 33 Bergk.)

ἦλθες ἐκ περάτων γῆς, ἐλεφαστίαν

λαβὰν τῷ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων.

5

8 τὸ δὲ μέσην μὲν ἔχον τὴν ἀντισπαστικὴν, τρεπομένην ἂ κατὰ τὸν πρότερον πόδα εἰς τὰ τέσσαρα τοῦ δυσυλ-

νώδης, βακχεύτης, λέγεται δὲ καὶ ὁ Πάν. Κρατῖνος, Χαίρε χρυσόκερω βαβάκτα κήλων Πάν. βαβάκτρα κήλ. F.H.D. βαβάκτρα (E. marg.) κήλων N. βαβάκτα κήλων C.S. βαβάκτα γάλλων Turn. γάλλων item E. cum κήλων pro v. l. contra P. κήλων in textu, γάλλων in marg. De voce κήλων consulas Eustathium ad Il. β. p. 258. pen. = 196, 15. Od. θ. 1597, 28. = 310, 2. Etymolog. M. p. 510, 50. Lectioni γάλλων aliqua saltem ex parte patrociniabitur Eustath. Od. θ. p. 1494, 61. = 166, 18. τὰ μέντοι ἐναντία τοῦ ἀβακείν, βάβαξ, ἦτοι λάλος, μαινώμενος, ἄσωτος, γάλλος, κατὰ τοὺς παλαιούς. οὗ χρήσις καὶ παρὰ Λυκόφρονι (472.) ὁ δ' αὐτὸς καὶ βαβάκτης ἐκ τοῦ βάβειν. Sed omnes MSS. edd habent χαίρ' ὦ χρυσόκερως. D'ORVILLE.

ἂ ἐμβατεύων illustrat Arnaldus citans Soph. Œd. Col. 679. (710.) Euripid. Rhés. 225. Æschyl. Pers. 447. In fragmento Telephi Euripidei apud Dionys. Halic. T. II.

p. 59 = Συνθεσ. p. 256. ed. Upton. recte reposuit Musgravius ὅς τε πέτρον Ἀρκάδων δυσχείμερον Πάν ἐμβατεύεις. Euripidis versus ob oculos proculdubio habuit Castorio Athenæi X. p. 455 A.

ὕ' Ἀσκληπιάδειον] Isidorus Etymol. I. 39. (*Metra vocantur a frequentatoribus, ut Asclepiadea. Non enim ea Asclepius invenit, sed proinde ita vocata sunt, quod eis idem frequentissime et elegantissime usus est.*)

ἂ τὸ Ἀλκαίου desunt Fl. H. B. μοχ ἦλθεν Fl. H. ἦλθον B. Tum ἐλεφαντίνων Fl.

ἂ κατὰ τὸν ἕτερον Edd. MSS. Immo contra omnes libros posui πρότερον. Pes prior secundæ dipodiæ potest esse quivis disyllabus. Versus enim constat ex iambica dipodia, ante Glyconium, et in initio Glyconii pes prior antispasticæ est e quovis disyllabo. HOTCHKIS. ἀδιάφορον ἔχουσα τὸν πρῶτον πόδα Schol. et κατὰ τὸν πρῶτον supra in prin-

κειον. Δέχεται δὲ ἓνα ἀντίσπαστον, ἦτοι τέταρτον ἐπίτριτον, καὶ τρεῖς ἰάμβους, καὶ συλλαβὴν.

4. ἦλθες] Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται Ἀσκληπιάδειον ἔστι δὲ ποδῶν ἀπλῶν ἕξ, τὴν τελευταίαν μόνον ἔχον ἰαμβικὴν, 49τὴν λεφαντίναν. Πρὸς τὸ ἄνω δὲ 50τὸ, τὸ μὲν καταληκτικόν, τὸ δὲ ἀκατάληκτον, ἐπήγαγε τὸ Ἀσκληπιάδειον, ἐκ δύο τροχαίων, καὶ ἀντισπαστοῦ, καὶ δύο ἰάμβων τελείων ἀκατάληκτον γάρ ἐστι· καὶ τὸ ἐξῆς πάλιν, τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ δύο ἀντισπαστῶν καὶ 51 ἐκ δύο ἰάμβων.

49 τὴν λεφαντίναν] τὸ ἦλθες ἐκ E.

50 τὸ] τῷ E.

51 ἐκ δύο] ἐκ om. E.

λάβου^b σχήματα, ἐκατέρωθεν δὲ τὰς ἰαμβικὰς, ὧν ἡ πρώτη καὶ ἀπὸ σπονδείου ἄρχεται, ^c Ἄλκαϊκὸν καλεῖται δωδεκασύλλαβον, οἶον, [Alcæi Fr. 62 Bergk.]

^d κόλπῳ σ' ἐδέξανθ ἀγναὶ Χάριτες Κρόνῳ.

9 τῶν δὲ τετραμέτρων, τὸ μὲν καταληκτικὸν καθαρὸν ἐστὶ ^e τὸ τοιοῦτον, [Sappho n. 62. Bergk.]

^f καταθάσκει Κυθέρῃ ἄβροδ' Ἀδωνίς· τί κε θεῖμεν.

καττύπτεσθε κόραι, καὶ ἕκατερέικεσθε χιτῶνας.

10 τὸ δὲ τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχον καλεῖται Πριάπειον· οἶον, [Anacreon n. 17. Bergk.]

10

cipio capitis p. 59. Veterem lectionem restituendam esse pronuntiat Bernhardius ad Dionys. Perieg. p. 990. qui provocat ad c. XV. 8. p. 93. ed. 1810.

^b δισυλλάβου] τετρασυλλάβου P. S. et E. pr. m. Pro σχήματα D. habet τμήματα.

^c Ἄλκαϊκὸν] ἀλκαϊκὸν N.P.E. ἀλχαϊκὸν C.

^d κόλπος ἐδέξαθ Fl.

^e τὸ τοιοῦτον] τὸ om. E.

^f Posui καταθάσκει pro καταθάσκει ut poëtæ frequenter, et ut versus hic postulat. Ita breviter

scribi solet ^fκαθάσκει. HOTCHKIS. Sic citat Bentleius ad Horat. p. 710. Κυθέρῃ habet C. Ceteri καταθάσκει κυθέρει.

^gκατερέικεσθε] Sic optime Pauwius, probantibus Wesselingio et Valckenærio ad Herodotum p. 230. Hic igitur Pauwium immerito castigat D'Orvillius, etsi in plerisque satis culpabilem. Pejor est Bentleii emendatio καταθήγνυσθε, et a librorum lectione, κατερύκεσθε (κατερύσκεσθαι C. κατερύκεσθε E.) exhibentium, remotior.

4. κόλπῳ σ'] Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ⁵²ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται ⁵³Ἄλκαϊκὸν δωδεκασύλλαβον, ποδῶν ἀπλῶν ἕξ, τῆς μέσης μόνης ἀντισπαστικῆς οὔσης, ἐκατέρωθεν δὲ ἰαμβικῆς. ⁵⁴τὸ σπονδεῖον ἤρξατο τοῦ κόλπῳ. ἡ μέση δὲ ἀντισπαστικὴ καὶ αὐτὴ ἀδιάφορον ἔχουσα τὸν πρῶτον πόδα· ⁵⁵σπονδεῖος γάρ.

7. καταθάσκει] Τὸ τετράμετρον καταληκτικὸν ἐστίν, ἐκ τριῶν ἀντισπαστῶν καὶ ἰάμβου καὶ συλλαβῆς. ἔστι δὲ ποδῶν ἀπλῶν ἑπτὰ καὶ συλλαβῆς.

8. καττύπτεσθε] Τέταρτος ἐπίτριτος, εἰς ἀντίσπαστος, εἶτα ἀντίσπαστος, καὶ ἰαμβος, καὶ συλλαβή· εἶτα πάλιν ⁵⁶ἐστὶ τοῦ οἴνου, τέταρτος ἐπίτριτος, εἰς ἀντίσπαστος, πάλιν ἀντίσπαστος, ἰαμβος καὶ συλλαβή.

9. [Πριάπειον] Πριάπειον δὲ ἐκλήθη, ἐπειδὴ Εὐφορίων ὁ γραμματικὸς ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων ἐν Ἀλεξάνδρῳ (sic) ἔγραψεν εἰς Πριάπειον τοῦτο τὸ μέτρον· καὶ ὡσπερ τὸ ἰθυφαλλικὸν ἐκλήθη ἐπιτήδειον ὃν εἰς τὸν Διόνυσον, οὕτω καὶ τὸ Πριάπειον. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦτου τοῦ Εὐφορίωνος γέγονεν ἀκροατῆς Ἀρίσταρχος ὁ γραμματικὸς, οὐ μόνον Ἀριστοφάνης τοῦ τοῦ Βυζαντίου. S.]

⁵² ἀκατάληκτον] καταληκτικὸν E.

⁵³ Ἄλκαϊκὸν] Ἄλκαϊκὸν E.

⁵⁴ τὸ σπονδεῖον] ἀπὸ σπονδείου E.

⁵⁵ σπονδεῖον] σπονδεῖος E.

⁵⁶ ἐστὶ] ἐπὶ E.

ἡρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἠ ἀποκλάς·
οἶνου δ' ἐξέπιον ἰ κάδον· νῦν δ' ἀβρῶς ἐρόεσσαν
ψάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ, κωμάζων ἠ παῖδ' ἀβρῆ.

11 πολυσχημάτιστον μὲν οὖν αὐτὸ ποιοῦσιν· ἀλλὰ τόγε
καθαρῶς ἐσχηματισμένον ἐστὶ τοιοῦτον. Ἔστι δὲ πυκ- 5
νὸν καὶ τὸ τὴν δευτέραν μόνην ἀντισπαστικὴν ἔχον· ᾧ
μέτρῳ ἔγραψεν ἄσματα καὶ Σαπφῶ, ἑπὶ τοῦ ἐβδόμου,
(Ursin. p. 9. Bergk. 90.)

^m γλυκεία μάτερ, οὔ τοι δύναμαι κρέκην τὸν ⁿ ἰστόν,
^o πόθῳ δαμείσα παιδός, ^p βραδίναν δι' Ἀφροδίταν.

10

12 Τὸ δὲ ἀκατάληκτον καλεῖται Σαπφικὸν ἠ ἐξκαίδεκασύλ-

^h ἀποκλάς] ἀπόκλασμ' citat Santenius ad Terent. Maurum p. 369. ἀπόκλασμα dederunt E. et Turn. infra in Schol. ad c. 16.

ⁱ κάδον] Sic N.H.C. cum Athenæo XI. p. 472 F. alii male κάδον. HOTCHKIS.

^k ποδι ἑ ἀβρῆ Fl. H.B. 1. potius ποδὶν (sic, voluit forte ποσὶν) ἀβρῶς. sed παιδὶ ἀβρῆ Turn. et MSS. alii, (sic C.P.E.S.) unde fuisse suspicor παῖδ' ἀβρῆ vel κόρη ἀβρῆ. HOTCHKIS. ποδι ἀβρῆ citant Scaliger ad Catullum p. 16. Vossius ad Catullum p. 344. necnon Santenius ad Terent. Maur. p. 369. κωμάζων παρὰ παιδὶ Bæck. De Metris Pindari p. 288. Hoc fragmentum inter Anacreontea retulit Barnesius n. LXXX. ex Athenæo XI. p. 472 F. XIV. 646 C. Polluce X. 70.

^l ἐπὶ τῆς τοῦ ἐβδόμου] Sic Turn. ἐπὶ τοῦ ἐβδόμου C. ἐπὶ τῆς ζ' P. E.S. ἐπὶ τε τοῦ ἐβδόμου Fl. H.B. Hæ voces omnino desunt D.

ib. ἐπὶ τῆς subaudiendum est φθῆς. In Oda libri septimi. Ut

vides, numerus Odæ omittitur: et hunc adscripsit forte Hephæstio, sed male neglexerunt Hephæstionis scribæ: commode profecto legi posset hic, ἐπὶ τῆς 5 τοῦ ἐβδόμου, in sexta Oda libri septimi. Ita peccatum millies: nihil tamen affirmo. PAUW.

^m γλυκεία—κρέκειν] γλυκῆα—κρέκειν P. γλυκεία—κρέκειν C. Priorem versum sine auctoris nomine citat Etymologus M. p. 505 ult.

ib. Vide Wolfium in Sapphicis p. 230. Vossium ad Catullum p. 345. Yvonem Villiomarum in Locos controversos R. Titii L. V. p. 101. ed. Commelin. Victor. IX. Var. Lect. XVIII. D'ORVILL.

ⁿ ἰστόν] ἰαστόν S. Fl.

^o πόθῳ] πύθῳ Fl.

^p βραδίναν idem quod βραδινάν. Per agilem Venerem, Spanhem. ad Callim. Lav. Pall. 72. v. cap. VII. HOTCHKIS. βραδίναν Fl.

^q ἐκκαίδεκασύλλαβον] ἐξκαίδεκασύλλαβον C.

9. γλυκεία] δύο ἱαμβοί, ἀντίσπαστος, τρεῖς ἱαμβοί, συλλαβή, καὶ τὸ ἐξῆς τοιοῦτον.

λαβον· ᾧ τὸ τρίτον ὄλον Σαπφούς γέγραπται· πολλά
δὲ καὶ Ἀλκαίου ᾄσματα, (Ursin. p. 105. Bergk. 85.)

Νύμφαις ταῖς Διὸς ἐξ αἰγιόχῳ φασὶ ⁸τετυγμέναις.

13^t Σιμμίας δὲ καὶ τῷ ὑπερκαταλήκτῳ κέχρηται,

τὸν στυγρὸν Μελανίππου φόνον αἱ πατροφόνων ἔριθοι.

5

ὅπερ ^uκαὶ καλεῖται Σιμμιακόν· ὁ δὲ Ἀλκαῖος καὶ πεν-
ταμέτρῳ ἀκαταλήκτῳ ἐχρήσατο, (Ursin. p. 105. Bergk.
48.)

Κρονίδα βασιλῆος γένος, Αἴαν, τὸν ἄριστον ^vπέδ' Ἀχιλλέα.

ΚΕΦ. ΙΑ.

10

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΠΟ ΜΕΙΖΟΝΟΣ ΙΩΝΙΚΟΥ.

Τὸ ^xἀπὸ μείζονος ἰωνικὸν συντίθεται μὲν καὶ καθα-
ρὸν, συντίθεται δὲ καὶ πρὸς τὰς τροχαϊκὰς ἐπίμικτον·

^r ὄλον Σαπφούς] Σαπφᾶς ὄλον Fl.
⁸ τετυκμέναις Fl. B. τετυσμέναις
H. τετημῆ E. marg. Supra αἰγιό-
χου Fl.

^t Σιμμίας μὲν N.

^u καὶ ex C.P. additum.

^v πέδ' Ἀχιλλέα] Ita dudum cor-
rexere Casaubon. ad Athen. XV.

15. Portus ad Lyricos p. 182.
Bentleius ad Horatium, et for-
tasse alii. MSS. παῖδ' Ἀχιλλέα.
Turn. πόδ' Ἀχιλλέα. Vide sis
Valckenærium ad Euripidis Phœn.

1034.

^x Τὸ δὲ Turn. C.P.E. Mox καὶ
om. C.

3. Νύμφαις] Ποδῶν ἀπλῶν ὀκτώ, τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἰαμβικῆς οὔσης·
τρεῖς ἀντίσπαστοι, δύο ἱαμβοί, ἀκατάληκτον γάρ.

5. τὸν στυγρὸν] Τοῦτο ἀντισπαστικὸν ἐστὶ τετράμετρον ὑπερκατάληκτον,
ὃ καλεῖται Σιμμίειον, ποδῶν ἀπλῶν ὀκτώ καὶ συλλαβῆς μιᾶς. Ἐπὶ γὰρ τῶν
ὑπερκαταλήκτων τίθεται συλλαβὴ μία. Εἰσὶ δὲ ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ τρεῖς
ἀντίσπαστοι καὶ μία συλλαβή.

9. Ἀχιλλέα] Ἐξ ὀλοκλήρου, τὸ Ἀχιλλέα, ἵνα γένηται ἀκατάληκτον· ἐν
τισὶ δὲ, τὸ τέλος κατὰ συνίτησιν τὸ Ἀχιλλέα ἵνα γένηται καταληκτικόν. Εἰσὶ
δὲ ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ τέσσαρες ἀντίσπαστοι, καὶ ἱαμβος, καὶ συλλαβή, εἰ
καταληκτικόν· εἰ δὲ ἀκατάληκτον, δύο ἱαμβοί.

12. Ζητεῖται διὰ τί μετὰ τὸ ἀντισπαστικὸν εὐθύς (οὐ) τοῦ ἀπ' ἐλάσσονος
ἤρξατο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ μείζονος· καὶ φαμέν, ὅτι πρῶτον τῆς τετραδικῆς συγγε-
νεῖας παρέλαβες, τὸ χοριαμβικόν· οὐ συλλαβῆς ἀφαιρουμένης ἰωνικὸν ἀπ'
ἐλάσσονος γίνεται, ἐξ οὗ ὁ ἀντίσπαστος, ἐξ οὗ ὁ ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος· ἅπας
δὲ μετὰ τὸ χοριαμβικὸν τὸ ἀντιπαθὲς αὐτοῦ ἀντισπαστικὸν παραλαβῶν, πιθα-
νῶς τοῦ ἀντισπαστικοῦ γενομένου, κατὰ ἀφαίρεσιν ἤρξατο. Ἰστέον δ' ὅτι

ὅτε μέντοι ἀκατάληκτόν ἐστι, καθόλου σπανίως εἰς ὕτην
 ἰωνικὴν περαιούται, διὰ τὸ ἀπρεπῆ εἶναι τὴν ἰωνικὴν ἐπὶ
 2 τέλους οὖσαν. Ἔστι τοίνυν ἕπίσημα ἐν τῷ ἰωνικῷ,
 ἐφθημιμερῆ μὲν, τὰ τοιαῦτα οἷς ἡ Τελέσιλλα ἐχρήσατο,
 (Ursin. p. 49. Bergk. n. 1.)

5

Ἄδ' ἁ Ἄρτεμις, ὦ κόραι,
 φεύγουσα τὸν Ἄλφεόν.

3 καὶ δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον Κλεομάχειον,
 ἐν ᾧ καὶ οἱ μολοσσοὶ ἐπὶ τῶν ἀρτίων χωρῶν ἐμπίπτουσι

ὕ τὸν ἰωνικὸν Fl. H. Interpunxi
 Arnaldo auctore, qui interpre-
 tatur καθόλου σπανίως, in univer-
 sum raro.

ἕ ἐν τῷ ἰωνικῷ ἐπίσημα Fl.
 ἁ Ἄρτεμις] Vid. Hemsterhus.
 ad Lucian. Dial. Marin. III. init.
 p. 294.

ἰωνικὰ εἴθε δέχεσθαι καὶ τροχαϊκὰς ὅτε ἐστὶ κατὰ συμπάθειαν, ὡς τὰ χορια-
 μβικὰ καὶ ἀντισπαστικὰ τὰ ἰαμβικὰ. ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐξ ὄλων τροχαϊκῶν
 σύγκειται, ὡς ἐπὶ τούτῳ, σαρκικὸν γὰρ εἶχε χρώτα, καὶ τὸ δέρμ' ὁμοιον.
 Διαιρεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ τροχαϊκοῦ τῷ τε ῥύθμῳ καὶ τῇ φωνῇ· τὸ γὰρ τροχαϊκὸν
 εἰς πενθημιμερῆ καὶ ἐφθημιμερῆ τέμνεται, τὸ δὲ ἰωνικὸν κατὰ ἀπλῶν ποδῶν.
 ὅταν δὴ τὸ χοριαμβικὸν λάβῃ τὰς τροχαϊκὰς ἢ τὸ ἰωνικὸν τὰς ἰαμβικὰς καλοῦνται
 κατ' ἀντιπάθειαν· καὶ ὅταν μὲν τὸ χοριαμβικὸν κατ' ἀρχὴν λάβῃ τὸ τροχαϊκὸν,
 ἐπιχοριαμβικὸν καλεῖται, ὅταν δὲ τὸ ἰωνικὸν κατ' ἀρχὴν δέξηται τὸν ἰαμβον, ἐπιω-
 νικὸν ἔστιν· ἐπεὶ ἀντισπαστικὸν (ἐπιαντισπαστικὸν) δ' οὐκ ἐστίν, ἐπεὶ τὸ ἀντι-
 σπαστικὸν φύσιν εἶχεν ἐνίοτε καὶ ἀπὸ διτροχαίου ἄρχεσθαι, διὰ τὸ τρέπεσθαι τὴν
 ἀρχὴν εἰς τὰ δ' σχήματα τῶν δυσυλλάβων. Ἐζητεῖτο δὲ διὰ τὴν ἰωνικὰ ἐδέ-
 ξαντο τοὺς διτροχαίους· ἐπιλυόμεθα δὲ οὕτως· τοῖς ἰωνικοῖς ἐνδέουσι μετρικοὶ
 πόδες· εἰσὶ γὰρ ἐκ σπονδείου καὶ πυρριχίου τὰ ἰωνικά· μετρικοὶ δὲ πόδες εἰσὶ
 τροχαῖος ἰαμβος δάκτυλος ἀνάπαιστος, οἷτινες τῇ ποικιλίᾳ τῶν χρόνων κοσμού-
 μενοι μέτρα ἴδια ποιούσιν· οὗτοι δὲ καλοῦνται μετρικοὶ καὶ ἀριθμικοὶ (sic) πόδες·
 τὰ δὲ ἰωνικά μέτρα μὴ ἔχοντα τὴν σύστασιν τούτων ἐδεήθησαν, ἐπεὶ χαῦνα
 εἰσὶ τὰ ἰωνικά, τὰ δὲ τροχαϊκὰ σύντονα· ὅπως οὖν κρᾶσις τις γένηται συνῆλθον
 τοῖς ἰωνικοῖς τὰ τροχαϊκὰ. ἅπαξ δὲ τῶν διτροχαίων ἐμπεσόντων εἰς τὰ ἰωνικά,
 τοῖς ἀντιπαθείαι τῶν ἰωνικῶν συνῆλθον αἱ ἰαμβικαὶ διποδίαί, φημὶ δὴ τῷ ἀντι-
 σπαστικῷ καὶ χοριαμβικῷ. S.

4. ἐφθημιμερῆ μὲν] Τὸ ἰωνικὸν ἐφθημιμερὲς τρεῖς ἔχει πόδας καὶ συλλαβὴν
 καὶ ἐν τούτῳ ἢ πρώτη ἀδιάφορος· ἢ δὲ κατακλείς, τροχαϊκή.

8 Κλεομάχειον] Ὁ Κλεόμαχος δ' οὗτος πύκτης ἦν, ἐρασθεὶς δὲ ποτε νέου
 μετῆλθεν εἰς ποιητικὴν. S. Et sic fere Tricha p. 34. Strabo XIV. p.
 959=928. Κλεόμαχος ὁ πύκτης, ὃς εἰς ἔρωτα ἐμπεσὼν κιναίδου τινὸς καὶ
 παιδίσκης ὑπὸ κιναίδῳ τρεφομένης, ἀπεμμήσατο τὴν ἀγωγὴν τῶν παρὰ κιναι-
 δοῖς διαλέκτων καὶ τῆς ἠθοποιίας.

9. οἱ μολοσσοὶ] Εἰκότως δὲ ἐπὶ τῶν ἀρτίων οἱ μολοσσοί. Τοῦ γὰρ μο-
 λοσσοῦ τιθεμένου κατ' ἀρχάς, καὶ τοῦ ἰωνικοῦ μετ' αὐτὸν, εὕρισκοντο πέντε

καὶ οἱ χορίαμβοι, ^b οἶον,

Τίς τὴν ὑδρίην ^c ὑμῶν
ἐψόφησ' ; ἐγὼ πίνων.

4 καὶ τρίμετρα βραχυκατάληκτα, τὰ καλούμενα Πραξιί-
λεια· ἃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰωνικὴν, τὴν δὲ δευτέραν ⁵
τροχαϊκὴν· οἷά ἐστι τὰ τοιαῦτα Σαπφούς· (Ursin. p. 15.
Bergk. n. 53.)

Πλήρης μὲν ^d ἐφαίνεθ' ἅ σελάνα·
αἱ δ' ὡς περὶ βωμῶν ἐστάθησαν.

5 Τὰ δὲ ^e τρίμετρα ἀκατάληκτα διχῶς συνέθεσαν οἱ Αἰο- ¹⁰
λεῖς· τὰ μὲν γὰρ ἐκ δύο ἰωνικῶν καὶ τροχαϊκῆς ἐποίησαν
^f βάσεως, οἶον, [Sappho Bergk. n. 54.]

Κρήσσαι νύ ποθ' ^g ὦδ' ἐμμελέως πόδεσσιν
^h ὠρχεῦνθ' ἀπαλοῖς ἀμφ' ἐρόεντα βωμόν.

6 ἔνια ⁱ δὲ καὶ ἐκ μιᾶς ἰωνικῆς καὶ δύο τροχαϊκῶν· οἶον, ¹⁵
[Sappho Bergk. n. 88.]

^k Τριβώλετες· οὐ γὰρ Ἀρκάδεσσι λῶβα.

^b οἶον om. Turn.
^c ὑμῶν] ἡμῶν P.F.S. Fl. Tum
ἐψόφοισ' Fl.
^d ἐφαίνεθ'] ἐφαίνετ' E.S.
^e δίμετρα Fl.
^f βάσεως om. C.P. suprasc. ha-
bet E.
^g ὦδ'] οὐδ' P.
^h Vide Spanhemium ad Callim.
H. Del. 306. ὠρχεῦντ' ἀπαλοῖς Fl.

ὠρχεῦντ' H.S. ἀρχεῦθ' C.
ⁱ δὲ καὶ] καὶ om. E.S.
^k τριβώλετες Fl. H.B. et sic
citat Herman. E.D.M. p. 452.
τριβώλετες C.P.S. Chceroboscus
in Theodos. p. 431, 29. τριβο-
λέτηρ ὃ τριβόλετες (ἔστι δὲ εἶδος
ἀκάνθης) Qui, ut videtur, ad hoc
fragmentum respicit.

μακρὰ ἐφεξῆς, καὶ ⁵⁷ ἄρρηθμία πολλὴ ἐγένετο· τοῦ δὲ μέτρον, ὃ ἐπιφέρει, ὁ
πρῶτος, ἰωνικός, καὶ μολοσσός, εἶτα διτρόχαιος, καὶ πάλιν μολοσσός· τὸ γὰρ
τῶν ἡμῶν καὶ τὸ γῶ πίνων, μολοττοὶ ἀντὶ ὀλοκλήρων ἰωνικῶν εἰσίν. Ἡ γὰρ
τελευταία μακρὰ διαιρουμένη εἰς δύο βραχείας ποιεῖ τὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος·
ἐπεὶ καὶ τῶν ἐπὶ τέλους δύο βραχειῶν συναιρεθεισῶν ὁ μολοττός γίνεται.
Ἔστιν οὖν τὸ μέτρον δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον Κλεομάχειον· τὸ
δὲ εἰσοφῆσε διτρόχαιος· εἶπε γὰρ ἐπιμίγνυσθαι πρὸς τὰς ⁵⁸ τροχαϊκὰς αὐτό.
Τὸ πλήρες, ἐψόφησεν· εἶτα ἀμοιβαῖον, ἐγὼ πίνων, κατὰ πεῦσιν καὶ ἀπό-
κρισιν.

8. Πλήρης] Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται Πραξιίλειον·
βραχυκατάληκτον δὲ, διότι δύο συλλαβαῖς ἐνδεί πρὸς τὸν τέλειον τρίμετρον
ἰωνικόν.

⁵⁷ ἄρρηθμία] ἀριθμία E.

⁵⁸ τροχαϊκὰς. τὸ αὐτὸ] τροχαϊκὰς αὐτό. τὸ E.

6 Τῶν δὲ τετραμέτρων ἐπισημώτατόν ἐστι ¹τὸ βραχυκατάληκτον, τὸ καλούμενον ^mΣωτάδειον· τοῦτο δὲ ⁿκατὰ τρεῖς χώρας δέχεται ἰωνικὴν συζυγίαν, ἢ τροχαϊκὴν, ἢ τὴν ἐξ ἀναπαιστού καὶ πυρριχίου, ἢ τὴν ἐκ τριβράχους καὶ ^oτροχαίου, ἢ τὴν ἐκ μακρᾶς καὶ τεσσάρων βραχειῶν, ⁵ ἢ τὴν ^pἐκ βραχειῶν ἐξ, οἶον,

^rἩρην ποτὲ φασὶν Δία τὸν τερπικέρανον.

7 ^qκαὶ ^rτετράμετρα δὲ ἀκατάληκτα διαφόρως συνέθεσαν· καὶ γὰρ τρισὶν ἰωνικαῖς μίαν τροχαϊκὴν τὴν τελευταίαν ἐπήγαγον· καλεῖται δ' Αἰολικόν, ὅτι Σαπφῶ πολλῶ ¹⁰ αὐτῷ ἐχρήσατο· οἶον, (Ursin. p. 13. Bergk. n. 76.)

ἐμμορφότερα ὁ Μνασιδίκα τᾶς ἀπαλᾶς Γυρίνωσ.

ἀσαροτέρας οὐδαμὰ πω ^rρανα σέθεν τυχοῖσα.

¹ τὸ deest C.P.

^m Σωτάδειον] v. Spalding. ad Quintilian. I. 8. 6. IX. 4. 6. 90.

ⁿ κατὰ τρεῖς] κατὰ τὰς τρεῖς C.P. E.S. Turn.

^o τροχαίου] τροχαϊκοῦ P.E.S.

^p ἐκ βραχειῶν ἐξ] ἐξ ἐξ βραχειῶν P.E.S.

^q καὶ om. P.

^r τετράμετρον δὲ ἀκατάληκτον δ. συνετέθησαν Fl. B.H. συνετέθησαν D. Deinde ἢ γὰρ C.P.

^s Μνασιδίκα abest a Fl. et multis codicibus. Γυρίνω H. Longini Prol. s. 4. Etymolog. M. p. 243, 51. Γυρινῶ, ὄνομα κύριον

4. ἀναπαιστού] Διότι λυόμενων τῶν ἄκρων τοῦ ἰωνικοῦ, γίνεται 59 ἀνάπαιστος, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, καὶ πυρριχίος ἐκ δύο βραχειῶν· τοῦ δὲ τροχαίου λελυμένου γίνεται ὁ τρίβραχος. Συγγενὴς οὖν ὁ τροχαῖος τῷ ἰωνικῷ. Τῶν γὰρ δύο μακρῶν τῶν ἄκρων λυθεισῶν εἰς τέσσαρας βραχείας, καὶ τῶν δύο βραχειῶν μενουσῶν, ἐξ γίνονται αἱ πᾶσαι· αἱ δὲ ἐξ βραχείαι, ἄδηλον, εἴτε τοῦ ἰωνικοῦ λυθέντος, εἴτε τοῦ ^oτροχαίου γεγόνασιν.

7. ^rἩρην] Ἰωνικὸν τετράμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται Σωτάδειον, ἐκ τριῶν ἰωνικῶν καὶ ἐνὸς τροχαίου· ἐνδεῖ δὲ δύο συλλαβαῖς εἰς τὸ ἰωνικὸν εἶναι ἀκατάληκτον.

13. ἀσαροτέρας] Τὸ ἀσαροτε δεύτερος παίων. Συστέλλουσι γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ α, ὡς ἐν τῷ,

⁶¹ μῆ μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι.

Ib. ὃ δὲ θέλει τοιοῦτόν ἐστι· βλαβερωτέρας· ἀντὶ τοῦ αὐτῆ οὐδαμῶς μου

⁵⁹ ἀνάπαιστος] ὁ ἀνάπαιστος ἢ ὁ πυρριχίος· ἐὰν γὰρ λύσω τὴν πρώτην μακρὰν τοῦ ἰωνικοῦ γίνεται ἀνάπαιστος E.

⁶⁰ τροχαίου] τροχαϊκοῦ E.

⁶¹ Ultima corruptissime edidit Turnebus cum E. Μῆ με ἄσαισι, ἀμηδοκίαισιν. Sapphus verba quaedam ex ea-

dem oda haud minus corrupte leguntur apud Etymologum M. p. 485, 21. Καλήσω, κατὰ διάλεκτον. Οἱ Αἰολεῖς τὰ τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η προφέρουσιν, ἀδικῆω. Ὡψά τ' ἀδικῆ. Sic Edd. Aliquanto melius codex D'Orvillianus, ὦψαφ' ἀδικῆ. Proculdubio

8 Παρατηρεῖν δὲ χρῆ, ὅτι τὴν πρώτην συζυγίαν καὶ ἀπὸ βραχείας ἀρχομένην ποιούσιν, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς τριμέτροις,

πόας τέρεν ἄνθος μαλακὸν ἔμάττεισαι.

9 Ἐνίοτε δὲ ἐναλλάξ τὰς ἰωνικὰς ταῖς τροχαϊκαῖς παραλαμβάνουσι, ἀντὶ μὲν τῶν ἰωνικῶν ἔσθ' ὅτε τὰς δευτέρας παιωνικὰς παραλαμβάνοντες, ἀντὶ δὲ τῶν ἐξασήμων

Λεσβίας κόρης· εἴρηται παρωνύμως παρὰ τὸ γυρίνος, ὃ δηλοῖ τὸν βάτραχον, ὡς ἔρατος, Ἐρατώ· καὶ κλέος, κλεῶ καὶ Κλειώ. Γυρήνω Turn. γυρίνω Fl. γηρίνω C. ἀργυρίνω N. γυρίνω P. γηρίνω E. γυρίνω S. Γυρινῶς correxit Toupius. Sequentem versum cum Arnaldo corruptum puto. ἀσαροτέρα σοῦ δ' ἄμ' ἐπώραναν σέθεν τυχοῖσα Fl. B. H. nisi quod in hoc τυχοῖσα legitur. ἀσαροτέρα σοῦ δ' ἄμ' ἐπ' ὠρανε σέθεν τυχοῖσα N. ἀσαρωτέρα σουδαμὰ πωρανα σέθεν τυχοῖσαν C. ἀσαροτέρας ουδαμ' ἀπ' ὠρανα σέθεν τυχοῖσαν P. ἀσσαροτέρας οὐδ' ἄμα πῶρανα σέθεν τυχοῖσαν E. ἀσαροτέρας ουδαμὰ πωρανα σέθεν τυχοῖσα S. Γυρινῶς Ἀσαροτέρας, οὐδαμ' ἔπ',

ᾧ ῥαννα, σέθεν τυχοῖσα. Hermanus, Epit. D. M. s. 414.

ἔμάττεισαι sic D. H. μάττεισαι Fl. B. E. marg. μάττεισαι Turn. C.P.E.S. Scaliger ad Varron. p. 30. citat ματεῦσαι, ubi versum Ennii sic emendatum, *Ibant malacam viere Veneriam corollam*, ex Sapphone translatum existimat. Verba μαλακὸν μάττεισαι Santenius ad Terent. Maur. v. 1500. interpretatur *molliter calcantes*, qui h. v. cum fragmento, quod paulo ante legitur, κρήσσαι νύ ποθ' etc. conjungendum esse suspicatur. Eum secutus est Bergkiius n. 54. qui dedit cum plerisque libris μάττεισαι. Vid. Ahrens de Dial. Æol. 6, 6. p. 45.

ποτέ εἰρήνης σέθεν ἐπιτυχοῖσα. Ὁ πρῶτος πούς ἐστι παῖων δεύτερος, ἀσαροτέρας συστέλλουσι γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ α τοῦ ἄσαισιν ὡς ἐν τῷ μή με ἄσαισι μὴ δ' ἠγίασιν (sic). ὥσπερ δὲ ἀφροδίτη ἀφρόδιτα φασὶ συστέλλοντες τὸ α, οὕτω καὶ τὸ εἰρήνη εἴρηνα. S.

4. πόας] Ἰωνικῶν γὰρ ὄντι ἡ πρώτη βραχεία ἀπελείφθη, ἡ πο. Ἐχει δὲ ἰωνικὴν διποδίαν, εἶτα τροχαϊκὴν.

5. παραλαμβάνουσι] Τοῦτέστι τὴν πρώτην μακρὰν τοῦ ἰωνικοῦ βραχύνοντες, τὴν τοῦ τελευταίου ποδὸς βραχείαν μηκύνοντες, ὃ ἐστὶ, σπονδεῖον τὸν δεύτερον ἀπλοῦν πόδα ποιήσαντες, ὡς ἔθος τῷ τροχαίῳ.

7. παραλαμβάνοντες] Ὅπου μὲν ἐξ ἰαμβικοῦ ἀπὸ βραχείας ἀρχομένου, ὅπερ ἐστὶ παιωνικοῦ δευτέρου, καὶ τροχαϊκοῦ ἐπτασήμου, ἦτοι ἐπιτρίτου β, ὡς τὸ πρῶτον.

Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα.

ὅπου ὡς προεῖρηται, ἐξ ἰωνικῶν καθαρῶν καὶ τροχαϊκῶν. Τὸ οὖν ἁ σελάνα

innuitur Lesbiae poetriae versiculus ex celeberrima oda quam nobis conservavit Dionysius Halicarn. περὶ Συνθεσ. Ὀνομ. Sect. 23. Τίς σ' ᾧ Σαπφοῦ, ἀδι-

κῆ; Proxime ad MS. D'Orv. lectionem accedit Aldus Rhet. p. 537. τίς σ' ᾧ Ψάφ', ἀδικήη.

τροχαϊκῶν ἔσθ' ὅτε τὰς ἐπτασήμους τροχαϊκὰς, οἶον,
(Ursin. p. 10. Bergk. n. 52.)

δέδυκε μὲν ἅ σελάνα
καὶ πληιάδες· μέσαι δὲ
νύκτες, παρὰ δ' ἔρχεθ' ὦρα·
ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω.

5

ΚΕΦ. ΙΒ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΠ' ΕΛΑΣΣΟΝΟΣ ΙΩΝΙΚΟΥ.

Τὸ ἂπ' ἐλάσσονος ἰωνικὸν συντίθεται μὲν καὶ καθαρόν, συντίθεται δὲ καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς τροχαϊκὰς ὕδιποδίας οὕτως, ὥστε τὴν πρὸ τῆς τροχαϊκῆς ἀεὶ γίνεσθαι πεντάσημον, τοῦτ' ἔστι τρίτην παιωνικὴν, καὶ τὴν 10 τροχαϊκὴν, ὁπόταν προτάττοιτο τῆς ἰωνικῆς, γίνεσθαι ἐπτάσημον τροχαϊκὴν, τὸν καλούμενον δεύτερον ἐπίτριτον. Ἔσθ' ὅτε δὲ ἡ μὲν τρίτη παιωνικὴ συναιρεῖται εἰς παλιμβάκχειον, τῆς δὲ ἐπιφερομένης τροχαϊκῆς ὁ πρότερος λύεται εἰς τρίβραχυν. Ἐμπίπτουσι δὲ ^zκαὶ οἱ μολοττοὶ 15 ἐπὶ τῶν περιπτῶν χωρῶν ἐν τοῖς ἂπ' ἐλάσσονος ἰωνικοῖς, ὥσπερ ὕ ἐν τοῖς ἀπὸ μείζονος ἐπὶ τῶν ἀρτίων.

3 Καὶ ὅλα μὲν οὖν ἄσματα γέγραπται ἰωνικὰ, ὡς ^zπαρ' Ἀλκμᾶνι, (Ursin. p. 67. Bergk. n. 81.)

Ἐκατον μὲν Διὸς υἱόν.
τάδε Μῶσαι κροκόπεπλοι.

20

^u τὸ δὲ Turn. E.

^v συζυγίας N.

^x καὶ om. C.

^y ἐπὶ τοῖς Fl. H.B.

^z ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι C. ὥσπερ Ἀλκμᾶνι P.E.S. Fl. et alii.

ἐπτάσημός ἐστι τροχαϊκὴ. Τροχαῖος γάρ ἐστι καὶ σπονδείος, μακρὸν γάρ ἐστι καὶ τὸ τελευταῖον α. Ἔστιν οὖν τὸ ἅ σελάνα ἐπίτριτος δεύτερος, τῆς α τελευταίας ἀντὶ μακρᾶς παραλαμβανομένης.

13. ἡ μὲν τρίτη παιωνικὴ] Τουτέστι ⁶²τρίτος παίων. Γίνεται δὲ παλιμβάκχειος, τῶν πρώτων δύο βραχειῶν εἰς μακρὰν συναγομένων· ὥστε γίνεσθαι ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας· τοῦ δὲ ἰωνικοῦ τῶν πρώτων δύο βραχειῶν εἰς μακρὰν συναγομένων γίνεται ὁ μολοττός.

⁶² τρίτος παίων] τρίτον παίωνα E.

^a καὶ παρὰ Σαπφοῖ, (Ursin. p. 13. Bergk. n. 87.)

τί με Πανδιονίς ^b ὠράνα χελιδῶν.

Ἄλκαίῳ δὲ πολλὰ, ὥσπερ καὶ τόδε, (Ursin. p. 104. Bergk. n. 59.)

^γ Ἐμε δειλάν, ἔμε πασῶν ^c κακοτάτων πεδέχουσιν.

5

4 Τῶν δὲ ἐν τῷ μέτρῳ μεγεθῶν τὸ μὲν ἐπισημότατον ἔστι τὸ τετράμετρον καταληκτικόν, οἷόν ἐστι ^d τὸ Φρυνίχου τοῦ τραγικοῦ ^e τόδε,

Τό γε μὴν ξείνια ^f δούσαις, λόγος ὥσπερ λέγεται,

ὀλέσαι, ἔκαποτεμείν ὀξέϊ χαλκῷ κεφαλάν.

10

καὶ παρὰ Φρυνίχῳ τῷ κωμικῷ. [Fr. inc. 14. Meinek.]

^h Ἄ δ' ἀνάγκα ἴσθ' ἱερεῦσιν καθαρεύειν φράσομεν.

4 Τοῦτο μέντοι καὶ ΓΑΛΛΙΑΜΒΙΚὸν, καὶ ΜΗΤΡΩΙΑΚὸν, ⁱ καὶ

^a καὶ παρὰ Σαπφοῖ D. Σαπφοῖ δὲ P.E.S. Fl. et alii.

^b ὠράνα] ὠραῖνα E. i. e. ὠραία ex em. Pauwius probat ὠραία e calce Turnebi. Arnaldus et D'Orvillius ὦρανὰ, quomodo et Vossius apud Koëniū ad Gregor. de Dialectis p. 279. Sed ὠράνα retinet Bentleius ad Horatium Carm. III. 12. Hesychius: ὠράνα χελιδόνων ὀροφή, ubi Vossius, "apud Sappho ponitur ὠρα-
" να pro ὦρανὰ. Vide tamen " num ὠράνα sit verba ab ὦρα " ver: unde eadem ἤρινὰ Aristophani." Locus Aristophanis est Pac. 800. ὅταν ἤρινὰ μὲν Φωνῇ χελιδῶν Ἐξομένη κελαδῆ. ubi Scholiastes: καὶ αὕτη πλοκὴ Στησιχορείος· φησὶ γὰρ οὕτως· ὅταν ἤρος ὦρα κελαδῆ χελιδῶν. Hesychii glossam emendare conatus est Toupius Em. T. III. p. 528. IV. p. 116. Perpendi merentur quæ

de ea notavit Santenius ad Terent. Maur. p. 336. χελιδῶν in fine correxit Vossius. Debebat saltem χελιδοί.

^c κακοτάταν S. κακοτάτων πεδέχουσιν C. κ. πόδ' ἔ. Turn. κακότητα παῖδ' ἔ. Fl. B.H. κ. παῖε δ' ἔχουσιν P. Versum post Casaubonum emendavere Stanleius ad Æschyl. Choëph. 587. et Bentleius ad Horatii Carm. III. 12.

^d τὸ τοῦ] τοῦ om. P.E. Fl.

^e τουτὶ] τόδε P.

^f δούσαις λόγος, ὥσπερ λέγεται] δούσας, λόγος ὥσπερ λέγεται Hermannus.

^g κάποτεμείν emendatio est D'Orvillii καὶ ποτέ μιν edd. et credo MSS. Sic certe P.E.S.

^h Sic Tyrwhittus et fere J. C. Scaliger Poët. II. 21. ἄ δ' ἀνάγκα καὶ Pauwius. ἄδ' ἀνάγκας θ' edd.

ⁱ Nescio an deleri debeant καὶ ἀνακλώμενον. Marius Victori-

9. Τό γε μὴν] Ἐκ τεσσάρων ἰωνικῶν· ἐνδεῖ δὲ συλλαβῆ, διὰ τὸ καταληκτικόν. Τοιοῦτον καὶ τὸ μετ' αὐτὸ, καὶ τὸ ἕτερον· τὸ δὲ ⁶³ Ἄ Δ' [ΑΝΑΓΚΑ] οὐδέτερόν ἐστιν ἄρθρον, ἐν συστολῇ τὸ α ἔχον, ἀπὸ τοῦ ἄ τινα.

63 Α Δ' ΑΝΑΓΚΑ] ἄνδρες E.

ἄνακλώμενον καλεῖται ὕστερον δὲ ἀνακλώμενον ἐκ-
λήθη· διὰ τὸ πολλὰ τοὺς νεωτέρους εἰς τὴν μητέρα τῶν
θεῶν γράψαι ^κτούτῳ τῷ μέτρῳ· ἐν οἷς καὶ τὰ τοὺς
τρίτους παίωνας ἔχοντα ^ικαὶ τὸν παλιμβάκχειον καὶ
τὰς τροχαϊκὰς ἀδιαφόρως παραλαμβάνουσι πρὸς τὰ ⁵
καθαρὰ, ὡς καὶ τὰ πολυθρύλλητα ταῦτα παραδείγματα
^μδηλοῖ,

^η Γαλλαὶ μητρὸς ὀρείης φιλόθυρσοι δρομάδες,
αἷς ἔντεα παταγείται καὶ χάλκεα κρόταλα.

nus p. 2602: *Quod quidam Me-
troiacum, eo quod deum matris
cantibus aptum sit, meritoque etiam
Galliambum a Gallis ministris
deae appellarunt.* Μοx τούτῳ τῷ
μέτρῳ desunt Fl. et MSS. quibus-
dam. Tricha p. 38. καὶ ταῦτα μέν-
τοι, ὅτε εἰσὶν ἐπίμκτα, ἀνακλώμενα
ὀνομάζονται καὶ γαλλιαμβικὰ καὶ μη-
τρωακά. Καὶ γαλλιαμβικὰ μὲν διὰ τὸ
πολλοὺς, οἷτινες ἱερεῖς ἦσαν τῆς Δῆ-
μητρος, τῷ τοιούτῳ μέτρῳ πρὸς ὕμνον
τῆς τῶν θεῶν μητρὸς χρῆσθαι· διὰ
ταῦτα γὰρ καὶ μητρωακά· ἢ παρ' ὅσον
ἀνείμενον καὶ ἔκλυτον τὸ ἐπίμκτόν
ἐστὶν Ἴωνικόν. καὶ οἱ Γαλλοὶ δὲ, οἱ
εἰσὶν ἔθνος τι, τοιοῦτοι μαλακοὶ, καὶ

θήλειαν νόσον ἔχειν διαβαλλόμενοι.
ἀνακλώμενοι δὲ διὰ τὴν αἰτίαν, ἣν
ἔφαμεν ἀνωτέρω, παρ' ὅσον ὁ ἐν τοῖς
τοιούτοις ῥυθμὸς ἀνακλᾶται πρὸς τὸ
χαῦνον καὶ μαλακόν.

^κ τούτῳ τῷ μέτρῳ om. Fl. Ar-
naldus putat hunc locum sic esse
constituendum e Schol. Aristoph.
Ran. 326. Ἐν οἷς καὶ τὰ τοὺς
ΔΕΥΤΕΡΟΥΣ ΕΠΙΤΡΙΤΟΥΣ καὶ τρί-
τους παίωνας ἔχοντα.

^ι καὶ τὸν] τὸν om. P.E.S. Pro
καθαρὰ, καθὰ Fl. μακρὰ C.

^μ δηλοῖ] Sic C. in marg. quo-
modo emendavit Pauwius. δῆλον
C. in textu, et P. Ceteri δῆλα.

^η Γαλλαὶ] Alexandrino poetæ

1. ἌΝΑΚΛΩΜΕΝΟΝ] Τὰ εἰρημένα ἀνακλώμενα οὐκ εἰσὶν. Οὔτε γὰρ ἡ
ἐσχάτη τοῦ Ἴωνικοῦ μακρὰ οὕσα γέγονε βραχεῖα, οὔτε ⁶⁴δὲ τροχαϊκὴν ἔχουσαν,
ἀλλὰ καθαρὰ εἰσιν. Ἴσως δὲ περὶ τῶν ἐξῆς ὁ λόγος. ⁶⁵Γαλλιαμβικὸν δὲ
ἐκλήθη, ἐπεὶ λελυμένον ἐστὶ τὸ μέτρον· οἱ δὲ Γάλλοι διαβάλλονται ὡς ⁶⁶θή-
λειαν νόσον ἔχοντες· διὸ καὶ σώματα ⁶⁷φόρον ἐτέλουν Ῥωμαίοις εἰς τοῦτο·
οἱ τοιοῦτοι δὲ ἱερεῖς εἰσὶ Δῆμητρος. [Ἰστέον ὅτι τοῦτο τὸ ἀπ' ἐλάσσοнос
Ἴωνικὸν λέγεται ἀνακλώμενον καὶ μητρωακὸν καὶ γαλλιαμβικὸν ἀπὸ τοῦ τοὺς
Γάλλους, ὃ ἐστὶ τοὺς κιναιδοὺς, λαμβίζειν, καὶ ὑμεῖν τὴν Ῥέαν κατὰ τὴν ἀγρὰν.
διὰ τοῦτο γὰρ καὶ μητρῶον. Ἴσως δὲ διὰ τοῦτο καὶ ἀνακλώμενον διὰ τὴν
κλάσιν τῆς φωνῆς αὐτῶν καὶ ἀπαλότητα, ὃ καὶ Καλλιμάχος κέχρηται. Ἔστι
δ' ἀταξία πολλὴ ἐν τῇ χρήσει ὧν περιφέρει χρήσεων καὶ μάλιστα ἐν τοῖς
πρώτοις ποσὶ. S.]

8. Γαλλαὶ] ὁ πρῶτος μολοττός ἐστίν. Εἶπε γὰρ, ὅτι δέχεται μολοττόν ἐν

⁶⁴ δὲ] δὴ E.

⁶⁵ Γαλλιαμβικὸν] Γαλλιακὸν E.

⁶⁶ θήλειαν νόσον] Vide Wesselingium
et Larcherum ad Herodot. I. 105. et
VV. DD. notas ad Longinum c. xxviii.
Adde Jortin's Remarks on Eccles. Hist.

T. II. p. 261. ed. 1805.

⁶⁷ Lampridium in Alexandro Severo
c. 24. citat D'Orvillius. Mox pro Δῆ-
μητρος Scaliger ad Eusebium p. 122.
corrigit Ἰδαίας μητρὸς.

6 Καὶ τῷ βραχυκατάληκτῳ δὲ Ἀνακρέων ὅλα ἄσματα
 ὁ συνέθηκε· (Fr. 48. Bergk.)

Ρ μεγάλῳ δ' ἤτε μ' ἔρωσ ἔκοψεν ὥστε χαλκεὺς
 πελέκει, χειμερὶν δ' ἔλουσεν ἐν χαράδρῳ.

7 Τῶν δὲ τριμέτρων, τὸ μὲν ἀκατάληκτον, (Ursin. p. 16. 5
 Bergk. n. 86.)

ῥ ζαελεξάμαν ὄναρ ῥ Κυπρογενήα

παρὰ τῇ Σαπφοῦ· παρὰ δὲ ὁ τῷ Ἀνακρέοντι ἐτέρως ἐσχη-
 μάτισται, (Fr. 51.)

ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ' οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
 λύσις ἐκ πόνων γένοιτ' οὐδαμὰ τῶνδε.

10

alicui tribuit Bergk. p. 1069. n.
 124.

ὁ συντέθεικε Fl. N.H.B.

Ρ μεγάλῳ] μεγάλων C. μεγάλου P.
 ῥ ζαελεξάμαν] Sic C.P. probante
 Bentleio. προσελεξάμαν Fl. προσ-
 ελεξάμαν E.S. προσεδεξάμαν H. a
 p. m. προσελαβάμαν N. ζαελεξά-
 μαν est pro διελεξάμαν, more Ἄεο-
 λικο. Etymologus M. p. 407, 7.
 Οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ διὰ, ζα φασί· καὶ
 τὸν διάπλουτον, ζάπλουτον. Idem,
 teste eodem in sequentibus, pro

διαφλεγῆς dicebant ζαφλεγῆς, pro
 καρδία, κάρζα, pro διαμενῆς, ζαμενῆς,
 pro διάκορος, ζάκορος. Vide inter-
 pretes Hesychii in v. ζαβάλλειν,
 et præcipue ibi citatum G. J.
 Vossium in Etymolog. v. Zeta.

ῥ Κυπρογενήα] Sic Bentleius.
 κυπρογενεία Turn. et MSS. pleri-
 que. κυπρογέννα C.P.

ἰ τῷ Ἀνακρέοντι] τῷ om. P.S. Fl.
 ῥ οὐδαμὰ] Vide Toupium ad
 Suid. T. II. p. 113.

ταῖς περιτταῖς. Αἱ δὲ ἐξῆς ἰωνικαί· δηλονότι ἐπιμυγνύουσι τὰ προειρημένα
 τοῖς καθαροῖς· ἰδοὺ γὰρ τῶν ἄλλων καθαρῶν ὄντων τὸ μὲν πρῶτον ἔχει τὸν
 πρῶτον μολοττόν· περιττὴ γὰρ ἡ χώρα· τὰς δὲ ἐξῆς ἰωνικὰς καθαρὰς· τὸ δὲ
 δευτέρον, ὁμοίως τῷ πρώτῳ, μολοττόν, κατὰ συνίζησιν τῶν δύο βραχειῶν, τῶν
 μετὰ τὰς δύο μακρὰς εἰς μίαν λαμβανομένων· αἷς ἔντεα, αἷς ἔντη· ὁμοίως
 καὶ ἐν τῷ χάλκεα, χάλκη. Ἀνακλώμενον δὲ καλεῖται τὸ μέτρον, διὰ τὴν
 ποιὰν τοῦ μέτρου συμπάθειαν· ἡ γὰρ τελευταία τῶν προτέρων ποδῶν ἀνα-
 κλάται τῇ ἀρχῇ τῶν δευτέρων, διὰ τὸ ἐν ὀρχήσει ἀνακλασμὸν μελῶν γίνε-
 σθαι.

3. μεγάλῳ] Ταῦτα ⁶⁸ μὲν ἐξ ἐπιμυξίας εἰσὶν ἀνακλώμενα βραχυκατάληκτα.
 Ἔχουσι γὰρ τὴν ἐσχάτην τοῦ ἰωνικοῦ βραχείαν ἀντὶ μακρᾶς. Εἴρηται δὲ κατ'
 ἀρχὴν, ὅτι ὅταν ἐπιμύσγηται τῇ τροχαϊκῇ πάιτωσ ἡ πρὸ αὐτῆς ἔσται πεντά-
 σημος, ὃ ἔστι παιωνικὴ, ὡς ἡ κοψεν ὥστε τροχαϊκὴ συζυγία οὔσα, ἔχει τὴν
 πρὸ αὐτῆς τὴν τε μ' ἔρωσ ε παιωνικὴν· τὸ δὲ ἐξῆς τὸ προσελεξάμαν δύ-
 ναται καὶ ἀνακλώμενον εἶναι, δύναται καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς τροχαϊκὰς, τῆς
 παιωνικῆς προκειμένης, ὁμοίως τοῖς προλεχθεῖσιν. Ἔστι γὰρ ἡ μὲν πρώτη
 συζυγία, προσελεξα, παίων τρίτος· ἡ δὲ δευτέρα, μαν ὄναρ κυ μακρᾶς γενο-

τὸ δὲ καταληκτικόν, (Fr. 56.)

^u Διονύσου ^x σαῦλαι ^y βασσαρίδες.

^u Διονύσου σαῦλαι] Διονύσου σαῦλε E.

^x Vocem σαῦλαι trisyllabum faciunt σαῦλαι Micyllus p. 98. et Pauwius, improbantibus Arnaldo et D'Orvillio. Attamen sic tanquam de suo Bergkuis.

^y Βασσαρίδες erant Bacchæ. Etymologus M. p. 191, 2. Βασσαρίδες, αἱ Βάκχαι, παρὰ τὸ διάγειν ἐν βήσσαις, ὃ ἐστὶν ὄρειοῖς τόποις· ἢ παρὰ τὸ βασσάρη τὸ λεγόμενον ὑπόδημα [MS. Reg. Paris. π. τ. ὑ. τὸ λεγόμενον βασσάρις]· ὅπερ εἴρηται παρὰ τὸ τῆ βάσει ἀρρῆναι. λέγονται βασσάραι αἱ Θράκισαι Βάκχαι. χιτῶνας οὖν ἐφόρουσ ἀπὸ τοῦ Βάκχου Διονύσου· ἀπὸ τῶν βησσῶν. Hæc sincera esse nemo affirmaverit, neque ea satis feliciter expedit Sylburgius. Hesychius: Βασσάραι, χιτῶνες οὓς ἐφόρουσ αἱ Θράκισαι Βάκχαι. Scholiastes Persii Sat. I. 101. *Bassarides, Bacchæ, quibusdam videtur a genere vestis, qua Liber pater utitur, demissa ad tallos, quam Thraces Bassarin. Quidam a vulpibus, quarum pellibus Bacchæ succingebantur. Vulpes Thraces Bassares dicunt.* Hinc fortasse Etymologus paullo verisimilius corrigi potest: Λέγονται βασσάραι χιτῶνες οὓς ἐφόρουσ αἱ Θράκισαι Βάκχαι, ἀπὸ τοῦ Βασσάρου (Βασσαρέως Lex. Seg. p. 222.) Διονύσου, ἢ ἀπὸ τῶν βησσῶν. Huic

emendationi favet aliquatenus MS. D'Orvillianus, qui postrema sic exhibet ἀπὸ τοῦ β^a διο^v. ἢ ἀπὸ τῶν βησσῶν. Ita et alius MS. quem obiter inspexi in Bibl. Reg. Paris. a p. m. qui ex emend. præbet ἀπὸ τοῦ βασιλέως Διον. Voces βασσάρου Διονύσου reperiuntur conjunctæ apud Clementis Alexand. Cohort. p. 19, 12. ὄργιον Διονύσου βασσάρου. Sed neque locutio Βάκχου Διονύσου, licet ab h. l. aliena, temere damnanda est. Eustathius, Od. ζ. p. 1551, 55 = 247, 29. Βακχείω—ἔχοντι τὴν κλήσιν, ἀπὸ τοῦ Βάκχου Διονύσου. Hesychius v. Βάκχου Διώνης. οἱ μὲν Βακχευτηρίας Σεμέλης· οἱ δὲ Βάκχου τοῦ Διονύσου, καὶ Ἀφροδίτης τῆς Διώνης. Athenæus p. 78 C. et ex eo Eustathius Od. ω'. p. 1964, 16 = 839, 8. Βακχέως Διονύσου. vide et Wesseling. ad Diodor. Sic. IV. 5. Paullo aliter Sophocl. Œd. Col. 678. Βακχειώτας Διόνυσος. Eudocia in Anecdotis Græcis Villoisoni, T. I. p. 87. Βασσάραι αἱ τοῦ Βάκχου τροφοί· διὰ τὸ βάσιν ἐπ' ἀρῆ ποιῆσθαι τὸ μανιῶδες. Eustathius ad Il. ξ. p. 989 = 982. qui ex eodem fonte, ex quo Eudocia, hausit, habet διὰ τὸ μανιῶδες, διὰ vero omittit Phavorinus, p. 356, 22. ed. Basil. Cornutus, c. 30. p. 219. ed. Gale. sic forsân distinguendus est: καὶ τὴν κίτταν, ὡς

μένης διὰ τὸ ἐπιφέρεισθαι τὸ προ, ἐστὶ τροχαϊκὴ ἐπτάσημος, τῆς πρώτης μακρᾶς ⁶⁹ἀνακλωμένης ἐπὶ τὴν τελευταίαν βραχεῖαν τῆς πρώτης συζυγίας. Βραχεῖαν γὰρ αὐτὴν εἶπε, καὶ οὐκ ἐποίησε τὸ ἰωνικόν· κοινῆς δὲ συλλαβῆς γενομένης τῆς κυ διὰ τὸ ἄφωρον εἶναι καὶ ἀμετάβολον, τὰ ἐξῆς ἔσται ἡ προειρημένη ἐπιμιξία.

2. Διονύσου] Ὁ δεύτερος στίχος μολοττός ἐστὶν ἰωνικός ἀπ' ἐλάσσονος, τῶν πρώτων δύο βραχεῖων εἰς μίαν μακρὰν συναιρεθεισῶν ὁ δὲ πρώτος στίχος ἰωνικός.

⁶⁹ ἀνακλωμένης] ἀντανακλωμένης E.

8 Τὸ δὲ ^zἀκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλώμενον χαρακτήρα πολὺ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντί ἐστι, (Fr. 62.)

Παρά δ' ἤντε ^aΠυθόμανδρον κατέδυν ἔρωτα φεύγων.

τῷ δὲ ^bκαθάρῳ ἐφθημιμερεῖ ὄλον ἄσμα Τιμοκρέων συνέθηκε,

5

Σικελὸς κομφὸς ἀνὴρ

ποτὶ τὰν ματέρ' ἔφα.

λάλον ὄρνειον, ἀφιερῶσιν αὐτῷ. Καὶ Βασσαρέα καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ βάζειν κ. τ. λ. Bacchus scilicet vocatur Bassareus, non pica, ut minus recte interpretes. Sed ut ad Βασσαρίδας revertar, hoc nomine inscriptam fabulam composuit Æschylus, cujus meminerunt et alii, et Eratosthenes in Catasterismis, p. 9. ed. Fell. unde nonnulla exscribam argumentum istius tragediæ exponentia. Orpheus τὸν Διόνυσον οὐκ ἐτίμα, τὸν δὲ Ἥλιον μέγιστον τῶν θεῶν ἐνόμιζεν εἶναι, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευσεν ἐπεγειρόμενός τε τῆς νυκτὸς κατὰ τὴν ἑωθινὴν ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Πάγγαιον, προσέειπε τὰς ἀνατολάς, ἵνα ἴδῃ τὸν Ἥλιον πρῶτον. Ὅθεν ὁ Διόνυσος ὀργισθεὶς αὐτῷ, ἐπεμψέ τὰς Βασσαρίδας, ὡς φησὶν Αἰσχύλος ὁ ποιητής, αἱ τινες αὐτὸν διέσπασαν, καὶ τὰ μέλη διέριψαν χωρὶς ἕκαστον· αἱ δὲ Μοῦσαι συναγαγούσαι ἔθαψαν ἐπὶ τοῖς λεγομένοις Λειβήθροις. Valckenærius in Callimacheis p. 186. e MS. corrigit ἐπεγειρόμενος ἐπὶ τὴν ἔω, et paullo post e conjectura ἐπέπεμψε.

^z ἀκατάληκτον] ἀκαταληκτικὸν C. Quid est illud ἀκατάληκτον? num τρίμετρον? At hoc jam posuerat. Qualis denique versus sequitur? Nonne aperte hic sunt duo ionici anaclomeni? Scribendum igitur, τὸ δὲ δίμετρον τὸ ἀκατάληκτον etc. MEHLHORN. Proleg. Anacr. p. 14. quem secutus δίμετρον supplet Bergkiius ante ἀκατάληκτον, et sic

Schneidewin. n. 38. τετράμετρον invenisse in suo exemplari videtur Tricha p. 38. cujus hæc sunt verba: ἔνδοξά εἰσι καὶ ἀκατάληκτα τετράμετρα, ἃ μῆ συλλαβῆ τῶν προκειμένων ἐπῶν περιττεύουσι. Σαπφῶ τε γὰρ κέχρηται τούτοις καὶ Ἀλκμὰν καὶ Ἀλκαῖος ὁ ποιητής. καὶ πέρα μὲν τούτων οὐχ εὔρηται τις τῶν ἡμῖν γνωρίμων χρώμενος τοῖς ἀπ' ἐλάσσονος Ἴωνικοῖς· εἰ δ' εἰσιν, ὡς τινες φασὶ, καὶ πεντάμετρα, ἐκ τῶν ῥηθέντων ἀνκάκεινα οὐκ ἀγνοήσοιμεν. Iterum p. 51. τοῖς ἀκαταλήκτοις τετραμέτροις Σαπφῶ καὶ Ἀλκμὰν καὶ Ἀλκαῖος ἐχρήσατο.

^a Πυθόμανδρον sic Fl. et MSS. quidam, E. pro v. l. probante Bentleio ad Horat. Carm. I. 23, 5. Πυθόμενδρον C.P. in marg. πυθόμαν δὲ Turn. E.P. textu.

^b καθάρως Turn. E. qui sequentia sic exhibent, Τιμοκρέων συνέθηκε σικελὸς, κομφὸς ἀνὴρ· deinde ut versum Ποτὶ τὰν ματέρ' ἔφα. Hæc vero prava verborum distinctio ad finem libri recte emendatur. Quod quidem fugisse videtur Meursium Rhod. II. 13, ubi ex hoc nostri loco Timocreontem *Siculum* vocat. Ceterum ad hosce ipsos versus respicere videtur Plato in Gorgia p. 493 A. καὶ τοῦτο ἄρα τις μυθολογῶν, κομφὸς ἀνὴρ, ἴσως Σικελὸς τις ἢ Ἰταλικός. Inter Anacreontea n. cvi. male inseruit Barnesius, secutus fortasse Scaligerum Poet. II. 21.

ΚΕΦ. ΙΓ'.

ΠΕΡΙ ΠΑΙΩΝΙΚΟΥ.

Τὸ δὲ ^cπαιωνικὸν εἶδη μὲν ἔχει τρία, τό τε κρητικὸν, καὶ τὸ βακχαιακὸν, καὶ τὸ παλιμβακχαιακὸν, ὃ καὶ ἀνεπιτήδειον ἐστὶ πρὸς μελοποιῖαν· τὸ δὲ κρητικὸν ἐπιτή- 5 δειον. Δέχεται δὲ καὶ λύσεις τὰς εἰς τοὺς καλουμένους

^c παιωνικὸν] παιωνικὸν Fl. et similiter in seqq. παιωνικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα ἃ καλεῖται κρητικὰ δίρρυθμα Schol. Aristoph. Eq. 322.

qui ad 381. et τρίρρυθμα et δίρρυθμα citat. Similiter ad Acharn. 203. Pac. 345. ubi etiam στίχος—παιωνικῶν τετράρρυθμος ἀκάταληκτος.

3. παιωνικὸν—ΠΑΛΙΜΒΑΚΧΕΙΑΚΟΝ] Οἴκουν ἀπεδοκίμασαν οἱ μετρικοὶ τὸ παιωνικὸν μέτρον, ἐπεὶ οὐδὲ οἱ ῥυθμικοί. παιωνικὰ γὰρ φασιν τὰ ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ. ἡμιόλιον δὲ ἐστίν, ὡς ἐν τοῖς κατὰ πλάτος εἰρημένοις αὐτοῦ ἔνδεκα βιβλίοις φησὶ, τὸ ἐξ ἑνὸς ἡμίσεως ποδὸς συγκείμενον· ὡς οἱ τρισύλλαβοι πόδες ἐκ τῶν δυσυλλάβων αὐτοὶ τε οἱ μετρικοὶ τοῦ παιωνικοῦ τρία εἶδη φασί· τὸ ἐν κρητικῷ, τὸ ἐν βακχείῳ, τὸ ἐν παλιμβακχείῳ· πάντα δὲ ἐστὶ πεντάσημα. Εἰ δὲ τις ἔροιτο πῶς μέτρον τὸ παιωνικὸν μόνον παίωνα πρῶτον δέχεται καὶ τέταρτον, οὐδὲ δεύτερον καὶ τρίτον, ἴστω, ὡς οὐκ ἀπὸ τῶν παιῶνων ποδῶν ἀνόμεσται τὸ μέτρον, ἀλλ' ὅτι ἐν ἡμιολίῳ ἐστίν. κυρίως δὲ ἐν αὐτῷ πούς ὁ κρητικὸς, ὃς λύων μὲν τὸν πρῶτον ποιεῖ παίωνα τέταρτον· ὁ γὰρ ἀμφίμακρος λύει τὴν πρώτην συλλαβὴν, καὶ ποιεῖ τῶν ἐκ τριῶν βραχειῶν καὶ μίας μακρᾶς παίωνα τέταρτον· λύων δὲ τὴν ἐσχάτην αὐτὸς ὁ ἀμφίμακρος ποιεῖ παίωνα πρῶτον, λύων δὲ ἄμφω ποιεῖ τὸν πεντάβραχυν. Ἡλιόδωρος δὲ φησὶ κοσμίαν εἶναι τῶν παιωνικῶν τὴν κατὰ πόδα τομὴν, ὅπως ἡ ἀνάπαυσις διδοῦσα χρόνον ἐξασήμους τὰς βάσεις ποιῆ καὶ ἰσομερεῖς ὡς τὰς ἄλλας· οἶον, οὐδὲ τῷ κνακάλω οὐδὲ τῷ νυρσύλα. τούτου δὲ πάλιν ὑφαιρουμένη μὲν ἡ πρώτη εἰς τὸ ἐκ βραχειῶν (sic), ἡ δὲ δευτέρα τὸ ἐκ παλιμβακχείου· ὁμοίως δ' ἐν τοῖς νεούργοις [Γεωργοῖς] Ἀριστοφάνης etc. S.

ib. τό τε κρητικὸν] Ὁ πρῶτος παίων τὰς ἐν τέλει δύο βραχείας συνελών εἰς μίαν μακρὰν ποιεῖ τὸν κρητικόν, τοῦτ' ἐστὶ τὸν ἀμφίμακρον· ὁ δεύτερος πάλιν τὰς τελευταίας συνελών ποιεῖ τὸν βακχείον· ὁ δὲ τρίτος πάλιν, τὰς πρώτας δύο βραχείας συνελών, ποιεῖ τὸν παλιμβάκχειον.

5. μελοποιῖαν] Εὐρισκομένων γὰρ δύο μακρῶν ἐφεξῆς καὶ 7⁰ δύο βραχειῶν πάλιν, 7¹ ἄρρυθμία πολλὴ γίνεταί· 7² ἐν τετραπλασίονι γὰρ λόγῳ 7³ εὐρήσεται. Ἐπὶ μέντοι γε τοῦ ἀμφιμάκρου 7⁴ διπλασίονι ὁ λόγος γίνεταί.

6. λύσεις] Αὐτοὶ οὗτοι οἱ πόδες λύονται εἰς τοὺς παίωνας· ἡ γὰρ πρώτη συλλαβὴ τοῦ κρητικοῦ λυομένη ποιεῖ τὸν 7⁵ τέταρτον παίωνα· ἡ δὲ ἐσχάτη, τὸν πρῶτον.

7⁰ δύο βραχειῶν] μίας βραχείας conjicit Pauwius, probante Boeckio.

7¹ ἄρρυθμία] ἀριθμία E.

7² καὶ ἐν τετραπλασίονι] ἐν τετραπλασίονι γὰρ E.

7³ εὐρήσεται] εὐρίσκειται Boeck. de

Metr. Pind. p. 146.

7⁴ Legendum videtur ἡμιόλιος, vide supra Schol. ad cap. 3. Marium Victorinum p. 2485.

7⁵ τέταρτον—πρῶτον] πρῶτον—τέταρτον E.

2 παίωνας. Καλεῖται δὲ καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ποιητῶν
^d κρητικὸν, ὥσπερ ὑπὸ Κρατίνου ἐν Τροφωνίῳ,

ἔγειρε ^e δὴ νῦν, μοῦσα, κρητικὸν μέλος.

εἶτα ἐπιφέρει,

χαῖρε δὴ, μοῦσα· χρονία μὲν ἦκεις, ὅμως δ'
 ἦλθες ^f οὐ πρὶν γε δεῖν, ἴσθι σαφές· ἀλλ' ὅπως.

5

3 Ἐπιτηδεύουσι δὲ ἔνιοι τῶν ποιητῶν τοὺς πρώτους καλου-
 μένους παίωνας παραλαμβάνειν, πλὴν τῆς τελευταίας
 χώρας, εἰς ἣν ^g τὸν κρητικὸν παραλαμβάνουσιν. Οὕτω
 γοῦν τὸ πολυθρύλλητον τετράμετρον συντιθέασιν, οὗ ¹⁰
^h παράδειγμα ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους Γεωργῶν· (Fr.
 n. 162. Dind.)

ⁱ ὦ πόλι φίλη Κέκροπος, αὐτοφυῆς Ἀττικῆ,
 χαῖρε λιπαρὸν δάπεδον, οὐθαρ ἀγαθῆς χθονός.

4 Κέχρηται δὲ αὐτῷ καὶ ἐν ἄλλοις δράμασιν ὁ Ἀριστο- 15
 φάνης καὶ ἐν Σφηξίν· (1266.)

ὦ μακάρι' Αὐτόμενες ὡς σε μακαρίζομεν.

καὶ Εὐπολις ἐν Κόλαξι,

^d κρητικὸν] Sic Aristophanes
 Eccl. 1157. Κρητικῶς οὖν τῷ πόδε
 Καὶ σὺ κίνει.

^e δὴ νῦν cum Turnebo omittit
 Plotius p. 2661. Sed Græca sup-
 plevisse ibi videtur Putschius ex
 Hephæstione, nam MS. ea non
 habet. Paullo ante καὶ τὸ παλιμ-
 βακχειακὸν om. Fl.

^f οὐ πρὶν ἔλθειν] Sic edd. MSS.
 Totum locum sic emendavit et
 supplevit Porsonus: Χαῖρε δὴ,
 μοῦσα, χρονία μὲν ἦκεις, ὅμως δ'
 ἦλθες οὐ πρὶν γε δεῖν, ἴσθι σαφές·
 ἀλλ' ὅπως (Εὐτονον τοῖς θεαταῖσιν

αἴσει μέλος.)

^g τὸν] τὸ E.

^h παράδειγμα C. παραδείγματα
 P.E. et alii.

ⁱ ὦ πόλι] Vide Hemsterhusium
 ad Aristoph. Plut. p. 261. Totus
 hic locus valde turbatur in E.
 Turn. οὐθαρ ἀγαθῆς χθονός. ὦ μα-
 κάρι' Αὐτόμενες ὡς σε μακαρίζομεν
 τούτῳ μὲν οὖν τῷ ὑστάτῳ κέχρηται
 Ἀριστοφάνης, καὶ ἐν ἄλλοις δράμασι,
 καὶ ἐν Σφηξίν· ἀλλὰ καὶ Εὐπολις ἐν
 Κόραξι (Κόλαξι E.) φησὶ γοῦν οὕ-
 τως. Dedimus ex Fl. et MSS.
 aliis.

13. ὦ πόλι φίλη] Ὅλοι παῖωνες πρώτοι κοινῆς οὔσης τῆς κε ἐν τῷ λη
 κέκροπος τῆς τελευταίας μόνης τὸν κρητικὸν ἐχούσης. Ἔστι δὲ τὸ μέτρον
 παιωνικὸν τετράμετρον.

φημι δὲ βροτοῖσι πολὺ πλείστα παρέχειν ἐγὼ,
καὶ πολὺ μέγιστ' ἀγαθὰ ταῦτα δ' ἀποδείξομεν.

5 ὅμως δὲ ἐν τοῖς Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης ἐποίησε τὸν
τέταρτον παίωνα ἀντὶ τοῦ πρώτου, οὐ τηρήσας τὸ πρῶτον
παρατήρημα, (Fr. n. 162.)

5

ἐν ἀγορᾷ δ' αὖ πλάτανον εὖ διαφυτεύσομεν.

ἐν δὲ ταῖς ^k δευτέραις Θεσμοφοριαζούσαις καὶ κρητικὸν
πολλάκις ἐν μέσοις τοῖς τετραμέτροις παρέλαβε, (Fr.
n. 314. Dind.)

μήτε Μούσας ἀνακαλεῖν ἐλικοβοστρήχους,
μήτε Χάριτας βοᾶν εἰς χορὸν Ὀλυμπίας,
ἐνθάδε γὰρ εἰσιν, ὡς φησιν ὁ διδάσκαλος.

10

^k δευτέρας] Omnes libri προτέ-
rais. Mox κρητικὸν Fl.

ib. Hemsterhusius ad Jul. Pol-
luc. X. 152. jure merito pro προ-
τέραις hic reponendum esse censet
δευτέραις. At si sententia Cl.
Pauw vera foret, hæc emendatio
supervacanea esset; sed qui Thes-
mophoriazusæ, quæ ad nos per-
venerunt, fuerint secundæ, cum
omnia loca et voces, quæ a vete-
ribus ex iis citantur, in nostris
non inveniuntur? Ita apud Athen.
I. 29 A. et Harpocrat. v. Πύλη, ut
jam notavit vir eruditus Lud. Ku-
sterus, duo loca ex secundis ci-
tantur Thesmophoriazusis, quo-
rum neutrum in nostris reperias.
Iste, qui ab Harpocrate citatur,
plenius extat apud Schol.
Aristoph. Nub. 623. sed ibi sim-
pliciter est ἐν Θεσμοφοριαζούσαις.
Addi possunt duo Suidæ loca no-
tata a viro apprime docto J. A.
Fabricio Bibl. Gr. II. 21. p. 677.

Quorum locorum alter est in v.
Λακωνίζω, alter in Λύκος ἔχανεν.
Eam vocem idque proverbium,
quo etiam usus est Euphron in
Adelphis ap. Athen. IX. p. 380 B.
Suidas extare ait in Thesmopho-
riazusis secundis: utriusque ta-
men nec vola nec vestigium in
nostris est Thesmophoriazusis.
Statuendum itaque omnino, eas,
quas habemus Thesmophoriazu-
sas, primas esse; eoque magis
quod A. Gellius N. A. XV. 30.
locum citet ex primis Thesmo-
phoriazusis, ut scribit, depromp-
tum: qui etiam in nostris repe-
ritur. Inde certo liquet pro προ-
τέραις, hic legendum esse δευτέ-
ραις: versiculi enim, quos He-
phæstio citat, in nostris Thes-
mophoriazusis non inveniuntur.
ARNALD. V. Casaub. ad Athen.
I. 23. Kuster. ad Thesmoph.
init. D'Orvill. Crit. Van. p. 533.

6. ἐν ἀγορᾷ] Τὸ γὰρ ἐν ἀγορᾷ τέταρτον παίωνα ἀντὶ τοῦ πρώτου ἐδέξατο
τοὺς δὲ ⁷⁶ τέσσαρας ἐξῆς πρώτους παίωνας.

11. Εἰς χορὸν] Πάλιν τὸ τας βοᾶν κρητικὸν παρέλαβεν ἐν μέσῳ, καὶ τὸ,
εἰσὶν ὡς κρητικόν. Ὅλως δὲ οἱ τελευταῖοι ὁμοίως κρητικοί.

6 Σιμμίας δὲ ἐπετήδευσεν ἔν¹τισι ποιήμασι τοὺς πλεί-
στους κρητικούς παραλαμβάνειν,

μάτερ ὦ πότνια, κλύθι, νυμφᾶν ἀβρᾶν,
Δῶρι, κυμοκτύπων^m ἦρανⁿ ἄλιων μυχῶν.

καὶ πάλιν,

5

σοὶ μὲν εὐίππος, ⁿεὐπῶλος, ἐγχέσπαλος
^oδῶκεν αἰχμᾶν Ἐνυάλιος εὐσκοπον ἔχειν.

7^a Ἐν δὲ ποίημα ἐπετήδευσε συνθεῖναι, ὥστε ^pἀμφοτέρας
τὰς ἐκατέρωθεν τοῦ κρητικοῦ μακρὰς ^qλύσας τὸν ^rἐκ
πέντε βραχειῶν παραλαμβάνειν πλὴν τῆς τελευταίας,¹⁰
ἐφ' ἧς τὸν τέταρτον παραλαμβάνει παίωνα· ἔσθ' ὅτε δὲ
καὶ ἐπὶ τῆς ^sπαρατελεύτου κέχρηται,

σέ ποτε Διὸς ἀνὰ πύματα νεαρὲ κόρε νεβροχίτων.

¹τισι] τοῖς E. pr.

^mἦρα Turn. ἦραν Fl. MSS.
ἦρανⁿ lectio est Salmasii ad Sim-
miae Rhodii Securim p. 207.
Porsonus malebat, Δῶρι, κυμοκτύ-
πων Ἑρακλείων μύχων, i. e. δέ-
σποτις.

ⁿεὐπῶλος] Sic omnes Edd. et
MSS. defenditque Arnaldus ex
Sophoclis (Ed. Col. 711. εὐκῶλος
Pauwius. εὐμῶλος Toupius Em.
T. III. p. 551. et sic ad Sopho-
clem Musgravius. In versu se-
quente Turnebus habet εὐσκοπόν
γ', quod metrum pessumdat, Ἐνυ-
άλιος enim secundam producit.
Dionysius quidem Halicarn. περὶ

Συνθέσεως ὄν. c. xvii. p. 128. ed.
Urton. allegat pro exemplo pedis
chorei, Βρόμμε, δορατόφορ', ἐνυάλιε,
πολεμοκέλαδε, quem tamen locum
hoc nomine vitii suspectum ha-
beo. Porsonus corrigebat, Δῶκεν
αἰχμᾶν ἔχειν Ἐνυάλιος εὐσκοπον.

^oδῶκεν] ἔδωκεν P.E.S.

^pἀμφοτέρας deest Fl. B.H.

^qλύσας] λύσεις E.

^rἐκ πέντε βραχειῶν παραλαμβά-
νειν παίωνα C. ἐ. π. β. παραλαμ-
βάνει πλὴν τῆς τελευταίας. ἐφ' ἧς
τὸν δ. παίωνα Fl.

^sπαρατελευταίου Turn. E. in
textu, cum alt. pro v. l.

3. μάτερ] Ὅλοι κρητικοί, τοῦ πότνια 77 τῆς α ἀντὶ μακρᾶς, τῷ λόγῳ τῆς
κοιῆς, καθὼ κατέμιξε, λαμβανομένης· ἔτι δὲ, καὶ διὰ τὴν τῶν δύο συμφῶνων
ἐπιφορᾶν.

ib. ποτνία] Ἰστέον ὅτι ὁ Ὁρός φησιν ὡς ἀντὶ μακρᾶς ἐνταῦθα τὸ α τὸ
πότνια κοιῆς ὄν συλλαβῆς, ὅτι ἀπήρτισεν εἰς μέρος λόγου. ὡς τὸ, Νέστορα
δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή. ἀλλὰ μᾶλλον δεῖ μὴ κατὰ τοῦτο λέγειν αὐτὸ μακρὸν,
ἀλλ' ὅτι ἔχει δύο σύμφωνα ἐπιφερόμενα τὸ κλ τὸ κλύθι. S.

13. σέ ποτε] Ἴδον αἰ μὲν τρεῖς βάσεις ἐκ τοῦ πενταβράχους· ἡ δὲ τετάρτη
ἐκ τοῦ τετάρτου παίωνος, τῆς νε πάλιν, ἐν τῷ νεβροχίτων ἀντὶ βραχείας παρα-
λαμβανομένης.

77 Sic Pauwius pro τὸ α.

8 Συντιθέασι δέ τινες καὶ ἐτέρῳ τρόπῳ τὸ τετράμετρον,
ὥστε τρεῖς εἶναι τοὺς καλουμένους τετάρτους παίωνας,
εἶτα τελευταῖον τὸν κρητικόν,

[†] θυμελικὰν ἴθι μάκαρ φιλοφρόνως εἰς ἔριν.

ᾧ δὴ ἔφαμεν τρόπῳ συνεχῶς κεχρηῆσθαι αὐτοὺς ἐπὶ ¹¹ τοῦ 5
τετραμέτρου, ὥστε τοῖς τρισὶ παίωσι τοῖς πρώτοις ἐπά-
9 γειν κρητικόν. Τούτῳ καὶ ἐπὶ τοῦ πενταμέτρου Θεό-
πομπος ὁ κωμικὸς ἐχρήσατο ἐν Παισίν, ἀφ' οὗ καὶ
Θεσπόμπειον καλεῖται,

πάντ' ἀγαθὰ δὴ γέγονεν ἀνδράσιμ ἐμῆς ἀπὸ συνουσίας.

10

10 Δύναται δὲ καὶ μέχρι τοῦ ἑξαμέτρου ^x προκόπτειν τὸ
μέτρον διὰ τὸ τριακοντάσημον μὴ ὑπερβάλλειν· καὶ εἶη
ἂν ἑξάμετρον καταληκτικὸν τὸ καλούμενον ^γ τοῦ Ἀλκμά-

[†] θυμελιακὰν C.

^x προκόπτειν—ἑξάμετρον om. C.

¹¹ τοῦ τετραμέτρου] τῶν τετραμέ-
τρων Fl. B.H.E. pro v. l.

^γ τοῦ] τὸ τοῦ C.P.E.

4. θυμελικὰν ἴθι μάκαρ καὶ τὰ ἐξῆς] Ἐκ τῶν καλουμένων δελφικῶν ἔστιν ἡ προκειμένη χρῆσις, μὴ ἐχόντων τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ. S. De h. l. vid. Meinek. Fragm. Com. Anon. T. IV. p. 649.

5. Ὡς δὴ] Ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνατρέχει, ὅπου ἔφη, ἐπιτηδεύουσι λαμβάνειν τοὺς πρώτους παίωνας, καὶ τὰ ἐξῆς, καὶ φησὶ τὸ ὁμοιον καὶ ἐπὶ τῶν ⁷⁸ τετραμέτρων πεποιηκέναι Θεόπομπον.

11. Δύναται] Ὁ γὰρ παίων πεντάχρονός ἐστι, καὶ οἱ εἰς αὐτὸ τὸ μέτρον ἐπίπτοντες, ὃ τε κρητικὸς, καὶ ὁ βακχείος· ὥστε εἶναι τὸ ἑξάμετρον τριάκοντα χρόνων· πέντακις γὰρ ἕξ, τριάκοντα. Ἐως τούτου δὲ προβαίνει ἡ ποσότης τῶν ἐν τοῖς στίχοις χρόνων κατὰ Ἡφαιστίωνα· ἐπεὶ 79 καθ' ἕτερον καὶ ἕως λβ'. Ἐνθα τὰ ὑπὸ τὸ τρίτον γένος τῶν ποδῶν ὡς ἔχοντα ἕξ χρόνους οὐδέποτε ποιεῖ ἑξάμετρον ὑπερπίπτοντα τὸν λ'. Πλὴν σημειῶσαι, ὅτι τὸ κρητικὸν διαφέρει πρὸς τὰ ἄλλα μέτρα. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα κατ' ἀφαίρεσιν τὰ ἀντιπαθούντα αὐτοῖς μέτρα τίκτει· ὥσπερ τὸ ἱαμβικὸν κατ' ἀφαίρεσιν τῆς ἐν τῇ ἀρχούσῃ βραχείας τίκτει τὸ τροχαϊκόν· ⁸⁰ τροχαϊκὸν δὲ κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς ἐν τῇ ἀρχούσῃ μακρᾶς τίκτει τὸ ἱαμβικόν· ταῦτό καὶ ἐπὶ τοῦ δακτυλικοῦ καὶ ἀναπαιστικῶ. Τὸ μόνον κρητικὸν κατ' ἀφαίρεσιν τῆς ἐν τῇ ἀρχούσῃ μακρᾶς ποιεῖ τὸ βακχειακὸν μέτρον, ὃ ⁸¹ μονοειδὲς αὐτό. Αὔξεται δὲ τοῦτο καὶ μέχρι ἑξαμέτρου.

⁷⁸ Recte πενταμέτρων Pauwius.

⁷⁹ καθ' ἕτερον] Tzetzes p. 95, 28. ἕως δὲ τῶν τριάκοντα σημείων Ἡφαιστίων | ὁ ῥυθμογράφος ἀξιοῖ ἀνάγεσθαι τὸ σύμπαν· | κατὰ δ' ἐτέρους τίθενται

τριάκοντα καὶ δύο.

⁸⁰ τροχαϊκὸν δὲ] καὶ τὸ τροχαϊκὸν E.

⁸¹ ὁμοιοειδὲς conjicit Pauwius, deinde αὐτῷ Tyrwhitt. ὁμοιοειδὲς αὐτῷ Bentleius.

νος ἐκ μόνων ἀμφιμάκρων, (Ursin. p. 65. Bergk. n. 29.)

^z Ἀφροδίτα μὲν οὐκ ἔστι, μάργος δ' Ἔρως οἶα ^z παῖς παῖσδε
ἀκρ' ἐπ' ^a ἄνθη καθαίνων, ἀ μή μοι θίγῃς τῷ ^b κυπαιρίσκῳ.

11 Δεδηλώσθω δὲ ὅτι καὶ ὅλα ἄσματα κρητικὰ ^c συντίθεται,
ὥσπερ καὶ παρὰ Βακχυλίδη, (Ursin. p. 202. Bergk. 5
n. 31.)

^d Περικλείτε ^d δ' ἄλλ' ἀγνοήσειν μὲν οὐ σ' ἔλπομαι.

12 Τὸ δὲ ^e ΒΑΚΧΕΙΑΚὸν σπάνιον ἔστιν ὥστε, εἰ καὶ που
ποτὲ ἐμπέσοι, ἐπὶ βραχὺ εὐρίσκεσθαι, οἶον,

^f ὁ ταῦρος δ' ἔοικεν ἔκυρίξειν τιν' ἀρχάν,
^g φθάσαντος δ' ἐπ' ἔργοις προπηθήσεται νιν.

10

Τοσαῦτα περὶ τῶν ἐννέα τῶν μονοειδῶν καὶ ^h ὁμοιοειδῶν
μέτρων.

ΚΕΦ. ΙΔ'.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΑΝ ΜΙΞΕΩΝ.

15

Τῆς δὲ κατὰ ἀντιπάθειαν μίξεως νῦν τὰ πυκνότερα
παραθησόμεθα.

^z παῖς παῖσδε] Sic Bentleius et
Toupius Em. T. III. p. 385. οἶα
παῖσδα Fl. B.N.H. παῖσδε C.E.
et Turn. conj. in calce. παῖσδε
P. παῖς δὴ Turn. In seq. αἰπάν-
θης C. ἐπάνθης P.

^a ἄνθη καθαίνων] ἀνθηκαβαίνων
E. et ἀνθηκαβαίνων pro v. l.

^b κυπαιρίσκῳ] Sic recte Turn.
C.P.E.S. Eustathii loca II. ξ. p.
969=954, 20. φ'. 1239=1328,
47. Od. κ'. 1648, 7=382, 31.
citavit D'Orvillius. Vide Koënum
ad Gregor. p. 115. Alii κυπαρί-
σκῳ. Welcker. τῷ κυπαιρίσκῳ.

^c συντίθεται] συντίθενται E.

^d δ' ἄλλ'] τ' ἄλλ' Turnebus in
calce. Περικλείτε τᾶλλ' Bergk.
post Hermannum.

^e ΒΑΚΧΕΙΑΚΟΝ] Grammaticum
Eugenium scripsisse Περί τοῦ τί
τὸ παιωνικὸν παλιμβάκχειον auctor
est Suidas.

^f ὁ ταῦρος δ' ἔοικεν] Βασσάρων
Αἰσχύλον ἢ χρῆσις. S.

^g κορύξειν Fl. B. κορίζειν H.
κορύψειν D. κυρίζειν E. Turn. in
calce. κηρύξειν C.P. κορύξειν E.
pro v. l.

^h ὁμοιοειδῶν] ὁμοειδῶν Fl. E.
corr. Tum μέτρων om. P.S.

12. μονοειδῶν] Μονοειδῶν ὡς πρὸς ἀντιδιαστολήν τῶν ἀσυναρτήτων.
'Εκεῖνα γὰρ ἐκ δύο εἰδῶν συνέστηκεν.

ib. ὁμοιοειδῶν] Ὅμοιοειδῶν, διότι ὑπὸ τὸ αὐτὸ εἶδος ἀναφέρεται πλείονα
οἶον, ὑπὸ τὸ ἀντισπαστικόν, τὸ Φερεκράτειον, τὸ Γλυκῶνειον, ὁμοίως καὶ τῶν
ἄλλων.

16. Τῆς δὲ κατ' ἀντ.] Ἐνταῦθα περὶ τῶν τοῖς ἀρχαίοις εὐρημένων μεμιγμέ-

2 ἘΠΙΧΟΡΙΑΜΒΙΚὸν μὲν οὖν, τὸ ΣΑΠΦΙΚὸν καλούμενον
ἘΝΔΕΚΑΣΤΑΛΛΑΒΟΝ, Οἶον,

ⁱΠοικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα.

^jτοῦτο δὲ τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει τροχαϊκὴν
^kἑξάσημον, ἢ ἐπτάσημον· τὴν δὲ δευτέραν, χοριαμβικὴν 5
τὴν δὲ κατακλειδα ἐξ ἰάμβου καὶ τῆς ἀδιαφόρου, ὥστε
εἶναι τὰ πάντα δύο σχήματα περὶ τὴν τετάρτην συλλα-
βὴν, πῆ μὲν βραχεῖαν γινομένην, πῆ δὲ μακράν. Θάτε-
ρον μὲν οὖν σχῆμα, τὸ

Ποικιλόθρον', ἀθάνατ' Ἀφροδίτα

10

πρόκειται· θάτερον δὲ,

ἀλλὰ ^lτυιδ' ἔλθ' αἶ ποτα κατέρωτα.

ὥστε εἶναι τὸν κανόνα τοιοῦτον,

βαβα βααβ αββ

βαββ βααβ αβα

15

ἔστι δὲ καὶ παρ' ^m Ἀλκαίῳ, καὶ ⁿ ἄδηλον ὀποτέρου ἐστὶν

ⁱ Ποικιλόθρον'] Ποικιλόφρων S.

^j τοῦτο δὲ] δὲ om. E.

^k ἑξάμετρον Fl. B. Μοχ ἢ ἐπ-
τάσημον suprasc. in E.

^l τυιδ' ἔλθ' αἶ ποτε κατ' ἔρωτα Fl.
P.E.S. αἶ ποτα C. τοί δ' ἔλθ' αἶ-
ποτε κ. ζ. Turn. κατερῶτα Vossius
ad Catullum p. 116. Alii κατέρντα.
Vide Koënum ad Gregor. Dial.
Æol. s. ix. In canonibus metricis
edendis editionum et manuscrip-
torum nulla habenda erat ratio.
Ubique ad Hephæstionis men-
tem, non monito lectore, refor-
mavi. Hoc tantum notent tiro-

nes, syllabam brevem littera α,
unum tempus, longam littera β,
duo tempora significante, indigi-
tari. Vid. Marius Victorinus p.
2492=64. Ceterum hunc locum
egregie illustrabunt observata
peritissimi rerum musicarum in-
terpretis Caroli Burneii, *History
of Music*, T. I. p. 74.

^m Ἀλκαίῳ] Sic calx Turnebi
cum Fabricio Bibl. Gr. VII. p. 19.
Ἀλκαίῳ edd. et MStorum pars.
In E.P. νι delevit manus secun-
da. ἀκαίῳ S. Ἀλμάνι C. pr. m.

ⁿ ἄδηλον] δηλον P.

νων τιῶν κατ' ἀντιπάθειαν ἀλλήλων ὄντων μέτρων βούλεται διαλαβεῖν ὁ
τεχνικός, καὶ λέγει, ὅτι τὰ πυκνότατα τουτέστι τὰ συνήθη ἐν τῇ χρήσει περι-
φέρω. S.

13. ὥστε εἶναι τ. κ. τ.] Φησὶ τὸ β λάμβανε μακράν· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ β
ὅτι β χρόνοι εἰσὶν, οἱ τινες καὶ ἀπεργάζονται τὴν μακράν· τὸ δὲ α' τὴν βρα-
χεῖαν ἐξ ἐνὸς χρόνου οὔσαν S.

εὔρημα, °εὶ καὶ Σαπφικὸν καλεῖται, οἶον, (Ursin. 104. Bergk. 5.)

χαῖρε Κυλλάνας Ρό μέδεις, 9 σέ γάρ μοι.

3 Τοιούτοις χρῶνται τρισὶν εἰς ἐκάστην στροφὴν· εἴτ' ἐπιφέρουσι τὸ τέταρτον πεντασύλλαβον, χοριαμβικὸν 5 πενθημιμερές, συνεπίπτον δακτυλικῶ τῶ εἰς δεύτερον τροχαῖον· ἴοῖόν ἐστι τὸ,

πότνια θυμόν.

τοῦτο μὲν οὖν ἀπὸ τροχαϊκῆς ἐστὶν ἐπιχοριαμβικόν.

4 Ἀπὸ δὲ ἀντισπαστικῆς, τὸ καλούμενον ΠΙΝΔΑΡΙΚὸν 10 ἠ ἔνδεκασύλλαβον, ὃ τὴν μὲν πρώτην x ἀντισπαστικὴν ἔχει, τὰ δὲ λοιπὰ ὁμοίως τῶ Σαπφικῶ χοριαμβικὴν καὶ ἰαμβικὴν κατακλεῖδα· οἶον, (Schneider. lxxv.)

Ἵ Ο Ὑ Μουσαγέτας με καλεῖ χορεῦσαι,

z ἄγοις ὦ κλυτὰ θεράποντα Λατοῖ.

15

5 Ἐπιωνικὸν δὲ ἠ ἀπὸ μείζονος τρίμετρον καταληκτικόν ἐστὶ, τὸ καλούμενον ἠ ἄλκαικὸν ἔνδεκασύλλαβον· ὃ τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει ἰαμβικὴν, ἥτοι ἐξάσημον ἠ ἑπτάσημον· τὴν δὲ δευτέραν, ἰωνικὴν ἀπὸ μείζονος, ἠ δευτέραν παιωνικὴν· τὴν δὲ κατακλεῖδα, ἐκ τροχαίου καὶ 20 τῆς ἀδιαφόρου, οἶον, (Ursin. p. 104. Bergk. nn. 1. 21.)

° εὶ καὶ] καὶ εἰ P.E.S.

Ρ μέδεις sic MSS. δε μεδέεις Fl. μέδων S. Turn. et Ursin.

9 σέ γάρ μοι] Addit S. καὶ θυμὸς ὑμνεῖν τὸν κορυφᾶσιν ἀγαῖς· καὶ μαία γέννα τῶ κρονίδη μαιεῖα.

Γ τρισὶν] τισιν Ρ.

8 ἐπιφέρουσι τὸ διχοριαμβικὸν Fl. B.H.

τ οἶόν ἐστι τὸ τοιοῦτον Turn. E.

η ἔνδεκασύλλαβον om. C.

x ἀναπαστικὴν F.H.B.

Υ Μουσαγέτας est Epitheton A-

pollinis qui ita vocatur a Platone Legg. II. init. Strabo, X. p. 468 A. Aristides Quintilianus p. 4. invocat τὸν πρόσω θεὸν Μουσαγέτην qui ibi est Ἀπόλλων Μουσῶν ἐπιστάτης. HOTCHKIS. Vide Bentleium ad Hor. Carm. IV. 6, 25. Pindar. Nem. V. 45. Aristoph. Av. 217. Eustath. II. α'. p. 10. = 8, 45.

z ἄγοις] ἄγεις E.

η ἀπὸ μείζονος om. E.

η Ἀλκαικὸν om. P.

^c ἄναξ Ἀπολλον, παί μεγάλω Διός.

^d Μέλαγχος αἰδῶς ἄξιος εἰς πόλιν.

ὥστε εἶναι σχήματα μὲν αὐτοῦ τέσσαρα, κανόνα δὲ
τοιόνδε,

αβαβ ββαα βαα
ββαβ ββαα βαα
αβαβ αβαα βαα
ββαβ αβαα βαα

5

6 Τρίμετρον δὲ ἀκατάληκτον τὸ τούτου περιπτεύον
συλλαβῆ τῇ τελευταίᾳ, καλούμενον δὲ ἈΛΚΑΙΚὸν ΔΩΔΕΚΑ-ΙΟ
ΣΤΑΛΛΑΒΟΝ, οἶον, (Ursin. p. 102. Bergk. n. 55.)

^f ἰόπλοχ', ἀγνά, ^g μελλιχόμειδε Σάπφοι.

^h οὗ κανὼν οὔτος,

αβαβ ββαα βαβα
ββαβ αβαα βαββ

^c ἄναξ—μέγαλοιο Fl. H.B.

^d Melanchrus Mitylenæ tyrannus a Pittaco interficitur. Diog. Laert. I. 74. Suidas in v. Πίττακος. Alcæus Pittaco inimicus hæc in laudem Melanchri scripsisse videtur. Vide D'Orvillii Van. Cr. p. 459. et Bentleium Dissert. Phalarid. p. 33. ed. 1699. HOTCHKIS. Bentleius in notulis MSS. nescio qua de causa, scripserat, "Μελάγχρως καὶ μελαγχρῆς ἀμφότερα Ἀττικά· μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ ἠ. Κρατίνος. Photii Lex. MS. Conferatur tamen Eustathius ad Hom. Od. π'. p. 1799, 16. = 601, 1. Ἀττικὸς δὲ ἀνὴρ συγκόψας τὸ μελαγχροῆς, μελαγχρῆς λέγει· ὅθεν καὶ Μένανδρος μελαγχρῆς φασιν εἶπε μεράκιον. Vide fr. inc. ap. Meinekium n. 340. Antiphanes Athenæi IV. p. 161 A. Eustath. Od. τ'. p. 1863, 55. = 694, 8. μάζης μελαγχρῆ μερίδα λαμβάνων λέπει. Vide Pierson. ad Mærin p. 263.

^e αἰδῶς Fl. Turn. Arnaldus αἰδοῦς legendum suadet, quod est

verisimile, vel pro illo αἰδῶς. HOTCHKIS. αἰδῶς Vossius ad Catullum p. 118. probante D'Orvillio, sed αἰδῶς recte se habet: nam Æoles sunt βαρυντικοί.

^f ἰόπλοκ' ἀγνά P.E. ἰόπλοκ' ἀγνά S.

^g μελλιχόμειδε] μελιχόμειδε P. et fere S. μελλιχόμειδε E. μελιχόμειδε Fl. μελιχόμειδες C. Hanc vocem ad corruptam Hesychii glossam bene admovit Toupius Em. III. p. 426. etsi in verbis lexicographi constituendis, MSti ope destitutus, a vero aliquantum aberravit. Codex Venetus apud Schowium pro Musurianis Μειλιχόμειτις, ἡδύς, exhibet tantum μελιχομετίδης. Una τ litterula deleta omnia plana evadent: μελιχομείδης, πραῦγελως, ἡδύγελως, ἡδέια, πραῦνοος. Non tamen negarim vocem ultimam τῷ μελιχόμειτις aptius convenire. Conferendus H. Steph. Thesaur. II. p. 1612 A.

^h καὶ ἐστὶν ὁ κανὼν οὔτος Fl. B. D.H.

- 7 Τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν ἐπιωνικὸν, ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰαμβικὴν, ἥτοι ἐξάσημον ἢ ἐπτάσημον, τὴν δὲ δευτέραν ἰωνικὴν ἢ δευτέραν παιωνικὴν, τὴν δὲ τρίτην τροχαϊκὴν ἐξάσημον ἢ ἐπτάσημον, εἶτα τὴν ἐκ τροχαίου καὶ ἰ τῆς ἀδιαφόρου κατακλείδα· οἶον, [p. 1053. 5 n. 51 Bergk.]

τοιοῦτος εἰς Θήβας πάϊς ^k ἀρμάτεσσ' ὀχήμενος.

^l Μάλις μὲν ἔνη λεπτὸν ἔχουσ' ἐπ' ἀτράκτω λίνον.

κανὼν δὲ αὐτοῦ οὔτος,

αβαβ ββαα βαβα βαα 10
ββαβ αβαα βαββ βαβ.

- 8 Ἄπ' ἐλάσσεονος δὲ ἐπιωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτόν ἐστι παρ' Ἀλκμᾶνι· ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰαμβικὴν ἐξάσημον ἢ ἐπτάσημον, τὰς δὲ ἐξῆς δύο ἰωνικὰς ἐξασήμους καθαρὰς, οἶον, (Ursin. p. 66. Bergk. nn. 79. 80.) 15

περισσόν. αἱ γὰρ Ἀπόλλων ὁ ^m Λύκειος.

ⁿ Ἴνῳ σαλασσομέδοισ' ἄν ἀπὸ μᾶσδων.

κανὼν δὲ αὐτοῦ οὔτος,

αβαβ ααββ ααββ 20
ββαβ ααββ ααβα.

- 9 Καθαροῦ μὲν ὄντος τοῦ ἰωνικοῦ, τοῦτο· ἀνακλωμένου

ⁱ τῆς om. C.P.

^k ἀρμάτεσσ' ὀχήμενος] Sic Bentley, E. em. ὀχούμενος Arnaldus. ἀρμάτεσσι χήμενος P. E. pr. Turn. Fl. χείμενος C.

^l μάλις C. μάλις P. quod nomen mulieris esse putat Dindorfius T. L. G. in v. Μόγης p. 1129 A. Tum Ἔννα Toupus ad Suid. T. I. p. 168. Sed ἔνη nebat recte interpretatur Blomfieldus. Vid. Etymol. M. p. 344, 1. Canon deest in ed. Turn. ἀκατάληκτον

deest Turn.

^m Λύκειος] Λύκειος C.P. Λύκιος E. Turn. Fl.

ⁿ Ἴνῳ σάλας ὁ μίδοισαν ἀπομάσδων Fl. Ἴνωσαλασσομέδοισαν ἀπὸ μᾶσδων C. σαλασσομέδοισαν P. Ἴνῳ σάλας ὀμέδοισαν ἀπομάσδων E. S. Turn. σάλασσα pro θάλασσα Doriensibus tribuit Etymologus MS. Paris. apud Koën. ad Gregor. p. 137. Porsonus: Ἴνῳ σαλασσομέδοισ', ἄν ἀπὸ μασθῶν [ρίπτειν φάτις γαλασηνὸν Μελικέριαν.]

21. ἀνακλωμένου] Ἀνακλώμενον καλεῖται τὸ μέτρον, ὅτι πολλάκις ὁ λείπων χρόνος ἐν τινὶ βάσει ἀνακλᾶται εἰς ἄλλην βᾶσιν, ὥσπερ τῆς δευτέρας βάσεως τοῦ δευτέρου παραδείγματος ⁸²λειπούσης χρόνω· παίωνα γὰρ ἔχει τρίτον

⁸² λειπούσης] ἐλαττομένης S. qui statim, παίων γὰρ ἐστι τρίτος ἀντὶ Ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος.

δὲ ὄντος αὐτοῦ, προταχθεῖσα ἰαμβικὴ ἐξάσημος^ο ἢ ἐπτάσημος ποιεῖ τὸ τοιοῦτον, οἷον παρὰ Σαπφοῖ, (Ursin. p. 10. Bergk. nn. 58. 59.)

ἔχει μὲν Ῥ' Ἀνδρομέδα καλὰν ἀμοιβάν.

ῥ' Ἐσάπφοι τί τὰν πολυόλβον Ἀφροδίταν.

5

κανῶν δὲ αὐτοῦ ῥ' οὔτος,

αβαβ ααβα βαββ

ββαβ ααβα βαβα.

ΚΕΦ. ΙΕ.

ΠΕΡΙ ΑΣΥΝΑΡΤΗΤΩΝ.

10

Γίνεται δὲ^ο καὶ ἀσυνάρτητα, ὅποταν δύο κῶλα μὴ δυνάμενα ἀλλήλοις συναρτηθῆναι μὴδὲ ἔνωσιν ἔχειν ἀντὶ ἐνὸς ἑῶν^ι μόνου^υ παραλαμβάνηται στίχου. Πρῶτος

^ο ἢ ἐπτάσημος om. Fl. ἦτοι ante ἐξάσημος habent Turn. E.

Æol. §. 7. p. 49.

ῥ' οὔτος. ὄδε Turn. E.

Ῥ' Ἀνδρομέδαν καλὰ ἀμοιβάν C.P. καλὰ item E.S.

^σ καὶ deest Turn. E.

^ι μόνου suprascriptum in E.

ῥ' Σαπφοῖ] ψάφοι Fl. ψαπφοῖ B. H.C.P.S. Vid. Ahrens de Dial.

^υ παραλαμβάνονται Turn. παραλαμβάνονται E. παραλαμβάνεται C.

πεντάσημον, ὃ λείπων χρόνος ἀνεκλάσθη ἐν τῷ ἀφροδίταν, ⁸³ ἐπτάσημον γὰρ ἔχει διποδίαν τροχαϊκὴν ἔχει δὲ οὕτως ὡς ὑποτέτακται ὑπὸ τοῦ Τεχνικοῦ. Ἡ γὰρ τελευταία τῆς δευτέρας ὀφείλουσα εἶναι μακρὰ, βραχεῖά ἐστιν ἢ δὲ πρώτη τῆς τρίτης ὀφείλουσα βραχεῖα εἶναι, μακρὰ ἐστιν, ἢ τις ἀνακλῆται ἐπὶ τὴν πρὸ αὐτῆς συλλαβὴν, καὶ κατὰ ἀντιστροφὴν ⁸⁴ νοεῖται.

12. μὴδὲ ἔνωσιν] Ὡς τὰ ἐλεγεία. Τὸ γὰρ πρῶτον μέρος τοῦ ἐλεγείου πρὸς τὸ δεύτερον οὐχ ἦνωται ἐν τῷ μέτρῳ, ⁸⁵ οἷον μὴ κοινωνίαν ἔχοντα, ἀλλὰ ἀσυνάρτητα ὄντα. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀσυνάρτητα γίνεται τὰ πάντα ξδ'. Τὰ γὰρ ὀκτῶ μέτρα τοῖς ὀκτῶ μέτροις, τοῦτ' ἔστιν ἑαυτοῖς, ἐπιπλεκόμενα, τὰ ξδ' ⁸⁶ ταῦτα γίνεται. Ἀπὸ τῶν ἐξασήμων μὲν, λς'. ἐξάκις γὰρ τὰ σ', λς'. Τῶν δὲ τετρασῆμων ⁸⁷ εἰσὶν κδ', καὶ τέσσαρα τὰ λεγόμενα ἐπισύνθετα, ἃ καὶ αὐτὰ ἐστὶ τῶν ἀσυναρτήτων. Ἔτι καὶ θάτερον τρόπον, τούτων μονοειδῆ μὲν ἐστὶν ὀκτῶ μονοειδῆς δὲ λέγεται ἀσυνάρτητον, οἷον τὸ ἐλεγειακόν· ὁμοιοειδῆ δὲ ὀκτῶ, οἷον, ὅταν τὰ ἰαμβικὰ μὴ τέλεια ὄντα χοριαμβικοῖς ἢ ἀντισπαστικοῖς ἐπιφέρηται, ἢ τροχαϊκὰ ἰωνικοῖς, ἢ ἐναλλάξ· ἐπισύνθετα δὲ κδ', ἀντιπαθῆ κδ', ὧν ⁸⁸ τὸ μὲν πρώτης ἀντιπαθείας, ὅσον μῖας συλλαβῆς ἐκτιθεμένης, τὸ ὅλον ἐν ποιεῖ. ἀχρειώγελως.] Ἐν γὰρ τῷ λως ἔληξε τὸ μέρος τοῦ λόγου· τὸ δὲ ἐφθημιμερές ἐστὶν ἐν τῷ Ὁ, καὶ ἔτεμε τὸ ὄμιλε.

⁸³ ἐπτάσημον] μακρὸν γὰρ ἐστὶ τὸ τῶν nec plura S.

⁸⁴ νοεῖται] νοεῖ τι E.

⁸⁵ οἷον μὴ] διὸ ἀσυνάρτητα καὶ τὰ ἐλεγεία λέγει S. omissis reliquis.

⁸⁶ ταῦτα] τούτων E.

⁸⁷ Ita emendavit Pauwius. Turnebus edidit τῶν δὲ τετρασῆμων τέσσαρα τὰ λ. ε. . . εἰσὶ κδ. et sic E.

⁸⁸ τὸ] τὰ E.

δὲ καὶ τούτοις Ἀρχίλοχος κέχρηται· πῆ μὲν γὰρ ἐποίησεν ἔκ τε ἀναπαιστικοῦ ἐφθημιμεροῦς καὶ τροχαϊκοῦ ἡμιολίου, τοῦ καλουμένου ἰθυφαλλικοῦ,

^γ Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον.

2 Τοῦτο δὲ οἱ μετ' αὐτὸν οὐχ ὁμοίως αὐτῷ ἔγραψαν· οὗτος μὲν γὰρ τῇ τε τομῇ δι' ^α ὅλου κέχρηται τοῦ ἐφθημιμέρους, καὶ σπονδείους παρέλαβεν ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ ^γ κώλω, οἶον,

^α Ἀστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν ^β ἤσαν· οἱ δὲ πολλοί.

οἱ δὲ μετ' αὐτὸν τῇ μὲν τομῇ ἀδιαφόρως ἐχρήσαντο, ¹⁰ ὥσπερ ^α Κρατῖνος, [fr. inc. 51.]

χαῖρ', ὦ μέγ' ^β ἀχρειόγελως ^γ ὄμιλε, ταῖς ἐπίβδαις,
τῆς ἡμετέρας σοφίας κριτῆς ἄριστε πάντων,
εὐδαίμων' ^δ ἔτικτέ σε μήτηρ ἰκρίων ψόφησις.

^α ὅλου] ὄλου^{ον} P. Μοχ τοῦ om. E.
^γ κώλω] Sic S. Turn. κύκλω F.
N.H.B. κώλω C. tum δύο Turn.
quod deest Fl. et ni fallor MSS.
certe P.S.N. κύκλω absque δύο E.
pro v. l.

^β ἤσαν] ἦσαν Meineke.

^α Κρατῖνος ἐν τοῖς τοιούτοις E.
Turn. unde ἐν τοῖς Πλούτοις efficit Meinekius.

^β χαῖρ', ὦ μέγ' ἀχρειόγελως] Χαῖρ'
ὦ μέγα Χρειογέλωσ ὄμιλετῆς ἐπίβδαις
Turn. ἀχρειόγελωσ ὦ μῖταῖς Fl. ὄμι-
λετεῖν C. ὄμιλεταῖς P. Suidas ad
hunc locum fortasse respiciens,
Ἀχρειόγελωσ ἄνθρωπος· ὁ ἐπὶ τοῖς

ἀχρήστοις καὶ μὴ σπουδαίοις γελῶν
καὶ χαίρων. Loquendi ratio de-
fluxit ex Od. σ'. 162. ἀχρεῖον δ'
ἐγέλασεν. De ἐπίβδαις vide Ruhn-
kenium ad Timæum p. 119, 120.

^γ ὄμιλε] ὄμιλος usitata notione
accipiendum. *Salve multum ri-
dicule cætus. Cætus* hic omnes
spectatores notat. ὁ ὄμιλος est ὁ
δῆμος. ὁ ὄμιλος δημότης alicubi vo-
catur in Aristophane (Pac. 919).
Hæc Canterus tribuebat juniori
Cratino. D'ORVILL.

^δ ἔκτισε τε—ψόφησιν Fl. μετ'
αὐτὸν Ἀρχίλοχον Turn.

3. ⁸⁹ ἡμιολίου] Ἡμόλιον εἶπε τοὺς τρεῖς ἀπλοῦς πόδας, ἦγουν τὸ ἡμισυ τοῦ τριμέτρου.

6. ἐφθημιμεροῦς] Ἐφθημιμερές ἐστι τὸ ἀπαρτίζον τὸ τοῦ λόγου μέρος μετὰ τρεῖς ἀπλοῦς πόδας καὶ συλλαβῆν.

10. οἱ δὲ μετ' αὐτὸν] Ὅ ἐστιν οὐκ εἰς τὸ ἐφθημιμερές τὸ μέρος τοῦ λόγου ἀπαρτίζοντες, ἀλλ' ἢ πρὸ, ἢ μετὰ· οἶον πρὸ τοῦ λῆξαι εἰς μέρος λόγου ἐγένετο ἐφθημιμερές.

14. εὐδαίμων'] Εὐδαίμων' ἔτικτε, σπονδείος, ἀνάπαιστος· ἢ κτε συλλαβῆ μὴ λήγουσα εἰς μέρος λόγου· ἴαμβος, τροχαῖος, ἴαμβος.

⁸⁹ ἡμιολίου] Hinc usque ad ἐγένετο ἐφθημιμερές om. E.

ἐνταῦθα γὰρ ὁμοίως ἔτὸ τρίτον ἴτέμνηται τοῖς Ἀρχιλο-
3 χείους, τὰ δὲ πρὸ αὐτοῦ δύο, πρὸ συλλαβῆς. Καὶ μέν-
τοι καὶ τοὺς σπονδείους παρηγήσαντο τοὺς ἐν τῷ μέσῳ
οἱ μετὰ τὸν Ἀρχίλοχον, οὐχ ὡς ἀναπαιστικὸν ἡγούμενοι,
ἀλλὰ ἘΠΡΟΣΟΔΙΑΚὸν, τὸ ἐξ ἰωνικῆς καὶ χοριαμβικῆς, τῆς 5
ἰωνικῆς καὶ βραχεῖαν τὴν πρώτην δεχομένης. Δύναται
δὲ καὶ εἰς ἠ τρίτον ἀνάπαιστον διαιρεῖσθαι εἰ ἀπὸ ἰσπον-
δείων ἄρχοιτο, οἷον τὸ Σαπφούς, (Ursin. p. 7. Bergk. n. 81.)

αὐτὰ δὲ συ Καλλιόπα.

Τοῦ προσοδιακοῦ ἠ ἐν καὶ τοῦτο εἶδος, τὸ ἐξ ἰωνικοῦ καὶ 10
χοριαμβικοῦ συγκείμενον.

ἔ τὸ τρίτον] Sic Fl. et MSS. τρίμετρον Turn. τρίτον μέτρον conjicit Tyrwhittus.

ἴ τέμνηται] τετίμηται E. pr.

Ἐ ΠΡΟΣΟΔΙΑΚΟΝ] προσωδιακόν Fl. E. ex em. Schol. Aristoph. Ran. 210. ὃ καλεῖται προσωδιακόν, διὰ τὸ τὸν πρῶτον ἔχειν πόδα ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος. Vid. Schol. Aristoph. Nub. 651. et notam Hermannii.

ἠ τρίμετρον ἀνάπαιστον T. E. pr. τρίτον ἀνάπαιστον Fl. N.H.B.P.S. E. em.

ib. Nullus dubito quin scrip-

tum fuerit εἰς Γ. ἀναπαιστους atque ex γ litera numerali τρίμετρον et τρίτον orta esse. Auctor vult, Prosodiacum ex Ionico a majore et Choriambica dipodia posse dividi in anapaesticum e spondeo et duobus anapaestis,

αὐτὰ δὲ συ Καλ-λιόπα.

HOTCHKIS. Hotchkisii conjectura non opus esse censet Hermannus.

ἰ σπονδείου Turn.

ἠ ἐν καὶ] ὄν καὶ Hermannus.

1. ἐνταῦθα] Ἐνταῦθα γὰρ ὁμοίως, ὡς ἐν τῷ ἐφθήμεμερεί, ἀπήρτισται τὸ τοῦ λόγου μέρος· ἐν δὲ 90τῇ πρὸ αὐτοῦ 91 πρὸ συλλαβῆς τοῦ ἐφθήμεμεροῦς ἢ τομῇ τοῦ μέρους τοῦ λόγου γέγονε.

5. τὸ δὲ προσοδιακόν μέτρον ἐλέγετο ἐν ταῖς παηγύρεσι καὶ εὐχαῖς· συνέστηκε δὲ ἐξ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριαμβικοῦ. E.

6. Δύναται δὲ καὶ εἰς τρίμετρον] Οἷον, ὡς ἀναπαιστικόν, τρεῖς ἔχειν ἀναπαιστους· καὶ ὁ πρῶτος σπονδείος δυνάμει ἀνάπαιστος ἐστὶ, καὶ ὁ 92ξω πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ, ὡς συνέμπτωσιν εἶναι τῷ προσοδιακῷ πρὸς ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ, αὐτὰ δὲ συ Καλλιόπα· 93δύναται δὲ καὶ ὁ πρῶτος ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος εἶναι, ἐὰν ποδισθῇ οὕτως, αὐτὰ δὲ συ, καὶ ἐξῆς χορίαμβος, ὅπερ ἐστὶ προσοδιακόν.

9. αὐτὰ] Δύο συλλαβαί. τὸ αὐτὰ δὲ συ καλλιόπα δύναται εἶναι σπονδείος, καὶ ὁ δεύτερος ἀνάπαιστος· δύναται δὲ καὶ ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος ὁ πρῶτος, καὶ ὁ δεύτερος χορίαμβος.

10. τοῦ προσοδιακοῦ] Ἐσθ' ὅτε γὰρ καὶ τὰς ἰαμβικὰς 94ἐπιμιγνύουσι ταῖς

90 τοῖς Pauwius.

91 πρὸ συλλαβῆς] πρὸ συλλαβῆ E.

92 ἐξῆς vel οἱ ἐξῆς Pauwius.

93 Sic Pauwius. δύναται δὲ τὸ κα Turn. δύναται δὲ τοῦ κα ἰωνικοῦ E.

94 ἐπιμιγνύουσι] ἐπιμίγνυσι E.

4 Τὸ τοίνυν ἀναπαιστικὸν εἴ τις οὕτω ¹διαιροῖτο, εὐρήσει τῷ προσοδιακῷ ἐφαρμόζον. Ἐὰν μὲν γὰρ σπονδεῖον ἔχη ^mτὸν πρῶτον τοὺς δὲ ἐξῆς ἀναπαίστους, τὰς τοῦ δευτέρου ἀναπαίστου δύο βραχείας ⁿπροσθεὶς τῷ σπονδείῳ ^oποιήσεις ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, ^pοἷς ἐξῆς χορί- 5 αμβος.

5 Δύναται δὲ ^qκἂν ἀπὸ ἀναπαίστου κἂν ἀπὸ δακτύλου

¹ διαιροῖτο] Sic Turn. E.S. et C. ex emend. διαιρεῖ Fl. B.N.H.C. a p. m. διαιρείτο P.

^m τὸν πρῶτον] τὸ πρῶτον P.

ⁿ προτιθεὶς] Sic Fl. προσθεὶς C. Turn. P.E. pr. S.

^o ποιήσει] ποιήσεις C. Turn. P.E. pr.

^p οἷς ἐξῆς χορίαμβος] Sic C. οἷς

ἐξῆς χορίαμβον Fl. H.P.S.E. em. οἷον ἐξῆς χοριαμβικὸν Turn. E. pr.

Aliquando conjeci οὗτος ἐξῆς χορίαμβον: sic infra s. 5. τοῦ ἐξῆς χορίαμβου γενομένου, et s. 6. ἐξῆς ὄντων δύο σπονδείων. Dobræus καὶ τὸν ἐξῆς χορίαμβον.

^q κἂν] καὶ C.P.S.

κατελεγμέναις συζυγίαις, τῇ τε ἰωνικῇ καὶ τῇ χοριαμβικῇ, πάλιν προσοδιακὸν καλοῦντες, ὡσπερ Εὐπολις ἐν ταῖς Πόλεσιν [Fr. 23.]

⁹⁵ ἄν λέγω σοι.

ἐφθημιμερές γὰρ ἰαμβικὸν τῷ προσοδιακῷ τῷ καθαρῷ ἐπιμέμκται, καὶ προσοδιακὸν ὁμοίως καλεῖται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ προσοδιακὸν δέχεται ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, παῖωνα δεύτερον, ἢ μολοττὸν, καὶ χορίαμβον, ὅπερ ἀποβολῇ τοῦ πρώτου ποδὸς ποιεῖ ἀναπαιστικὸν τὸ ἐξῆς. τοὺς δὲ ἐξῆς ἀναπαίστους βούλεται δεῖξαι τὸν ἀνάπαιστον ὀκλειωμένον τῷ τοιοῦτῳ προσοδιακῷ. Ἐπεὶ γὰρ τὸ προσοδιακὸν σύγκειται ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριαμβικοῦ, φησὶν ὅτι ἐὰν ἢ ὁ πρῶτος πούς σπονδεῖος οἱ δὲ ἐξῆς ἀνάπαιστοι, προστίθημι τὰς δύο βραχείας τοῦ ἀναπαίστου τῷ σπονδείῳ, καὶ γίνεται ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἐκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν, καὶ λοιπὸν ὁ ἐξῆς εὐρίσκεται χορίαμβος, ἔκ τε τῆς μακρᾶς τῆς καταλειφθείσης τοῦ πρώτου ἀναπαίστου καὶ ἐκ τῶν δύο βραχειῶν καὶ τῆς μακρᾶς τοῦ δευτέρου ἀναπαίστου.

7. κἂν ἀπὸ δακτύλου] Καὶ πάλιν ἐπειδὴ λύσις τοῦ σπονδεῖου ἐστὶ δάκτυλος καὶ ἀνάπαιστος, ἐὰν ἐν ἀρχῇ τεθῇ ὁ δάκτυλος, τῶν ἐξῆς ὄντων ἀναπαίστων, τὸ αὐτὸ γίνεται: οἷον ἐστὶν ὁ δάκτυλος ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν. Γίνεται οὖν ὁ πρῶτος ἰωνικός, ⁹⁶τῆς δευτέρας συλλαβῆς λελυμένης, ἐκ μακρᾶς καὶ τεσσάρων βραχειῶν τῶν δύο τοῦ αὐτοῦ, καὶ τῶν δύο τοῦ ἀναπαίστου, καὶ γίνεται πρῶτος παῖων· λοιπὸν ὁ ἐξῆς εὐρίσκεται χορίαμβος, ἐκ τῆς μακρᾶς τῆς μεινάσης τοῦ ἀναπαίστου καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου ἀναπαίστου. Πάλιν, ἐὰν ἐν τῇ ἀρχῇ ἢ ὁ ἀνάπαιστος, γίνεται ἰωνικός, ἔχων τὴν πρώτην λελυμένην μακρὰν, καὶ

⁹⁵ ἄν λέγω] Sic proculdubio corrigendum est, quod et me monuit Dobræus. ἄ λέγω Turn. E. Particula ἄν alias nonnunquam a librariis omittitur. Sic in versu Euripidis Suppl. 736. ubi edd. recte habent ἄν σὺ τυγχάνης, Plutarchus II. 1056 C. quomodo fere

Diogenes Laërt. IX. 71. et Suidas v. Πυρρώνειοι, citat ἄ σὺ τυγχάνεις. Vide Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 553.

⁹⁶ δευτέρας συλλαβῆς λελυμένης] τὴν δευτέραν συλλαβὴν λελυμένην ἐκ δύο μακρῶν καὶ E.

ἄρχηται τὸ ἀναπαιστικὸν ὡς ἰωνικὸν λελυμένον παρα-
λαμβάνεσθαι, ἵ τοῦ ἐξῆς χοριάμβου γενομένου· διὰ τοῦτο
καὶ ἀπὸ ἰάμβου ἄρχονται ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ, ὥσπερ
Ἄρχιλοχος ἐν τῷ,

³ Ἐρασμονίδη Χαρίλαε.

5

ὡς δυναμένου καὶ τοῦ παίωνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ
ἀπὸ μείζονος παραλαμβάνεσθαι, ἵνα μὴ ἀπεικὸς τῷ
6 προσοδιακῷ γένηται τὸ ἀναπαιστικόν. Παραιτοῦνται
τοίνυν τοὺς ἐν μέσῳ σπονδείους, ἵνα μὴ ἀλλότριον
γένηται τὸ ἀναπαιστικὸν τοῦ προσοδιακοῦ, ὅπερ ἐστὶν ἐξ
10 ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ· δύναται δέ τις βιαζόμενος καὶ
ἐξῆς ὄντων δύο σπονδείων, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ,

ἀστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν

^u τὸν πρῶτον σπονδεῖον ^x καὶ τὴν (πρώτην) τοῦ δευτέρου

^r τοῦ δὲ ἐξῆς χοριάμβου γινο-
μένου] Sic Fl. N.H.B. in N. tamen
δὲ deest. τῶν ἐξῆς χοριάμβων (γι-
νομένων P.S.) γενομένων C.P.S. sed
τῶν om. Turn. E.

^s Ἐρμονίδη Fl. B.H.

^t ἰωνικοῦ Fl. et MSS. ἰαμβικοῦ
Turn. E.

^u τὸν—ποιήσας] Ita Fl. B.H.
D.E. em. et sic fere Turn. ad
calcem. τὸν ἀνάπαιστον μολοσσὸν
ποιήσας Turn. C.P.E. pr. S. et

mox αὐτῶν. S. in marg. ἤγουν τὸν
ἀ σπονδεῖον καὶ τὴν τοῦ βτέρου συλ-
λαβήν.

ib. τὸν πρῶτον] Ita Fl. nempe
Ἄστῶν δ' οἱ essent molossus, atque
μὲν κατόπισσ Choriambus. Sed
Ionicus eam contractionem in
molossum minime recipiet. Tur-
nebus hæc rejus τὸν ἀνάπαιστον
μολοσσὸν ποιήσας. HOTCHKIS.

^x καὶ τὴν τοῦ] καὶ τὴν πρώτην τοῦ
Hermannus.

γίνεται δεύτερος παίων, καὶ ὁ ἐξῆς χοριάμβος ἐκ τῆς μειάσης μακρᾶς καὶ τοῦ
ἀναπαιστοῦ. Διὸ καὶ ἀπὸ ἰάμβου ἄρχονται ἐστὶν ὅτε· ἐπεὶ συγγενῆς ὁ
ἰαμβος τῷ ἀναπαιστῷ. Ἐὰν γὰρ λάβωμεν στίχον ἔχοντα τομὴν ἐφθήμερη
εἰς μέρος λόγου λήγουσαν, τὸ μετ' αὐτὸ ἰαμβικὸν εὐρίσκεται, καὶ λοιπὸν ἀνά-
παιστοι ἐξ αὐτοῦ· οἶον,

καὶ τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσ-
έφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.

λοιπὸν τὸ ἔφη, ἰαμβος· τὸ δὲ πόδας ὦ ἀνάπαιστος· καὶ κυς ἀχιλλεύς ἀνά-
παιστος καὶ συλλαβή· δύναται δὲ καὶ ἀπὸ ἀναπαιστοῦ, ἵνα εἰ μὲν ἀνάπαιστοι
εἶησαν αἱ πρῶται δύο βραχεῖαι, ὥσπερ ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ διαλελυμέναι· ἐὰν δὲ ἀπὸ
δακτύλου, πάλιν αἱ μετὰ τὴν μακρὰν δύο βραχεῖαι, ὡς τοῦ ἰωνικοῦ διαλελυ-
μένου, καὶ ἡ συζυγία πεντασύλλαβος λαμβάνεται.

I I. δύναται δέ τις] Δύναται, φησὶ, τις βιάσασθαι καὶ προσοδιακὸν ποιῆσαι,
ὄντων τῶν δύο ἐξῆς σπονδείων, Ἄστῶν οἱ μὲν κατόπισθεν, ἄχρι δύο σπον-

συλλαβὴν μολοσσὸν ποιήσας, καὶ λαβὼν αὐτὸν ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος, τὸν ἐξῆς χορίαμβον ποιῆσαι· εἰ μὴ ἄρα ἐν τῷ προσοδιακῷ ἢ συναίρεσις τοῦ ἰωνικοῦ, τοῦτ' ἔστιν ὁ μολοσσὸς, ὃ μὴ ἔμπίπτει.

7 Ὑπονοήσειε δ' ἂν τις καὶ τρίτην διαφορὰν εἶναι τῷ 5 Ἀρχιλόχῳ πρὸς τοὺς μετ' αὐτὸν, καθ' ἣν ἀναπαίστῳ δοκεῖ τῷ πρώτῳ χρῆσθαι, [80—83 Bergk.]

Ἐρέω πολὺ φίλταθ' ἑταίρων, τέρψεται δ' ἀκούων.

φιλῆεν στυγνὸν περ' εὐντα, μηδὲ διαλέγεσθαι.

ᾧ οὐκ ἐχρήσαντο ἐκείνοι· φαίνεται δ' οὐδ' αὐτὸς κεχρη- 10 μένος, δύναται γὰρ ἀμφότερα κατὰ συνεκφώνησιν εἰς ὄϊαμβον περιίστασθαι. Ἡ δὲ ^a τοῦ ἀναπαίστου φαντασία γέγονε διὰ τὴν ἰωνικὴν ἐν ἑκατέρῳ διαίρεσιν· ὥστε τὰς προειρημένας δύο μόνας διαφορὰς εἶναι τοῖς νεωτέροις πρὸς τὸν ἰαμβοποιὸν Ἀρχιλόχον. Κρατῖνος δὲ 15 ὅταν λέγῃ ἐν τοῖς ^b Ἀρχιλόχοις, [Fr. 9.]

^y μὴ] εἰ μὴ P.

^z ἔμπίπτει] ἔμπίπτῃ E.

^a τοῦ ἀναπαίστου φαντασία] φαντασία τοῦ ἀναπαίστου E. φ. τ. ἀνάπαιστον P.S. ἀναπαιστικοῦ C. μοχγεγονῆναι Fl. N.H. quod ortum ex γεγονάει. Sic P. Infra λέγει Fl.

^b Ἀρχιλόχοις] De titulo hujus

fabulæ vide Casaubonum ad Athenæum III. 9. Menagium ad Laërt. I. 12. Hanc vocem Hesychio v. εὔδοιτι admodum probabiliter restituit Sopingius. De fragmento sequente ad Sopingium ad Hesycho. v. ἐράσμιον. De voce ἄωρολείων, præter Suidam,

δείων, ἀστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν, καὶ ἀνάπαιστον, καὶ τὴν συλλαβὴν τοῦ ἐφθημιμεροῦς, ἵνα ποιήσωμεν τὸν ἀνάπαιστον μολοσσὸν, ἐκ τριῶν μακρῶν, καὶ λάβωμεν αὐτὸν ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος· συναίρεσις γὰρ αὐτοῦ ἐστὶ· καὶ λοιπὸν γίνεται ὁ ἐξῆς χορίαμβος. Χορίαμβός ἐστι, τὸ μὲν κατόπισθ. Ἄλλ' οὐ τῷ προσοδιακῷ ἐμπίπτει ἢ συναίρεσις τοῦ ἰωνικοῦ, τοῦτ' ἔστιν ὁ μολοσσὸς, διὸ εἶπε, βιαζόμενος.

5. τρίτην διαφορὰν εἶναι] Οἱ γὰρ ἄλλοι οὐδέποτε τὸν πρῶτον ἀνάπαιστον παραλαμβάνουσι, βουλόμενοι τὸ προσοδιακὸν εἶναι, καὶ 97 εἰ ἰαμβικὸν λαμβάνουσι, τὸν δεῦτερον παίωνα ποιῶντες, ἢ σπονδεῖον, τὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ποιῶντες.

15. πρὸς τὸν ἰαμβοποιὸν] Τρίτον γὰρ πεποίηκεν ἴαμβον ὁ Κρατῖνος, καὶ οὐκέτι συμφωνεῖ αὐτῷ τὸ προσοδιακὸν, ὅπερ ἐστὶν ἐν τῷ Ἀρχιλοχείῳ. Δοκῶν οὖν τοῦτο μιμῆσθαι, ἔλαθε μιμησάμενος. τῶν ἄωρολλείων. Ἄωρολλεῖοι· οἱ ἔξω ἤδη ὄρας λειούμενοι, οἶον ἐν γῆρα καλλωπιζόμενοι.

97 εἰ] ἢ E.

^γΕρασμονίδη Βάθιππε τῶν ἄωρολείων,

τοῦτο τὸ μέτρον ἀγνοεῖ, ὅτι ^εοὐκ ἄντικρυς μιμεῖται τοῦ Ἀρχιλόχου τὸν ^δἘρασμονίδη.

9 Ἐν μὲν δὴ τοῦτο τῶν παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀσυναρτήτων.

Ἄλλο δέ, τὸ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας, καὶ τοῦ αὐτοῦ 5 ἰθυφαλλικοῦ, [^εοἶόν ἐστι τὸ τοιοῦτον, Fr. 98. Bergk.]

οὐκ ἔθ' ὁμᾶς θάλλεις ἀπαλὸν χροῖα, κάρφεται γὰρ ἤδη.

γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος τῆς τετραποδίας διὰ τὴν ἐπὶ τέλους ἀδιάφορον καὶ κρητικὸς, [οἶόν ἐστιν οὗτος,] [Archil. fr. 105.]

10

καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλους οἶος ἦν ἐπ' ἠβῆς.

10 Τοῦτο ^επαρὰ τοῖς νεωτέροις πολὺ τὸ μέτρον ἐστίν, ὥσπερ καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, (Fr. cxcī.)

^ητόν με ἰπαλαιστρίταν ὁμόσας θεὸν ἐπτάκις φιλήσειν.

παρὰ δὲ Κρατίνῳ ἐν τοῖς ^κΣεριφίοις οὐκέτι ἀκατάληκτόν 15

conf. Casaubonum ad Sueton. I. 47. et Toupium Add. Theocr. V. 90. Ad calcem Turnebi alia commemoratur lectio ἄωρυλλείων, quam habet quoque Scholiastes.

^ε οὐκ ἄντικρυς] Hoc est, ut Hermannii verbis utar, "pro dactylico ordine logædicum adhibuit," vel ad nostri rationes magis accommodate, iambum pro anapæsto in sedem tertiam introduxit.

^δ Ἐρασμονίδη] Ἐρασμονίδην P. E. C. Fl.

^ε οἶόν ἐστι τὸ τοιοῦτον desunt Fl. et MSS. plerisque et mox οἶόν ἐστιν οὗτος.

^η ἐφ' ἠβῆς] ἐπ' ἠβῆς Fl. E. fr. οἶον—ἐπήβης C.P.S.

^ε παρὰ μὲν τ. E. Turn. καὶ deest Turn.

^η De hoc Callimachi loco agit Valckenærius in Dissertatione de Aristobulo p. 125.

^ι παλαιστρίταν] παλαιστρήταν E. Fl.

^κ Σεριφίοις] Edd. et ni fallor

MSS. Σεριφίοις habent. ^σ περίφοις P. Sed alteram lectionem prætulere Viri doctissimi ad Pollucem VII. 69. X. 156. cum Photio et Etymologo M. p. 751, 5. In versu Cratini πολυβώτου ποντίας Σεριφίου emendat Hemsterhusius ad posteriorem Pollucis locum, sine necessitate, ut vidit Pauwius. Mox pro ποντίαν Fl. male habet παντοῖαν. In C. πάντα θεοὶ οἱ πολύβρωτον ποντίαν.

5. τὸ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας] Τὸ ἐκ τεσσάρων δακτύλων καὶ τριῶν τροχαίων.

8. ὁ τελευταῖος] Γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος ὥσπερ ἐν τέλει 98 στίχου· στίχος γὰρ δοκεῖ εἶναι, εἴ γε δύο 99 συνηρημένοι εἰσὶ· καὶ μακρὰ πολλάκις ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνεται.

98 Sic Pauwius: erat στίχος· στίχον.

99 συνηρημένοι] συνηρημένοι E.

συλλαβὴν μολοσσὸν ποιήσας, καὶ λαβὼν αὐτὸν ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος, τὸν ἐξῆς χορίαμβον ποιῆσαι· εἰ μὴ ἄρα ἐν τῷ προσοδιακῷ ἢ συναίρεσις τοῦ ἰωνικοῦ, τοῦτ' ἔστιν ὁ μολοσσὸς, ὃ μὴ ἔμπίπτει.

7 Ὑπονοήσειε δ' ἂν τις καὶ τρίτην διαφορὰν εἶναι τῷ 5 Ἀρχιλόχῳ πρὸς τοὺς μετ' αὐτὸν, καθ' ἣν ἀναπαίστω δοκεῖ τῷ πρώτῳ χρῆσθαι, [80—83 Bergk.]

^γ Ἐρέω πολὺ φίλταθ' ἑταίρων, τέρψεται δ' ἀκούων.

φιλῆειν στυγνὸν περ' ἔοντα, μηδὲ διαλέγεσθαι.

ᾧ οὐκ ἐχρήσαντο ἐκείνοι· φαίνεται δ' οὐδ' αὐτὸς κεχρη- 10 μένος, δύναται γὰρ ἀμφότερα κατὰ συνεκφώνησιν εἰς 8 ἰαμβον περιίστασθαι. Ἡ δὲ ^α τοῦ ἀναπαίστου φαντασία γέγονε διὰ τὴν ἰωνικὴν ἐν ἑκατέρῳ διαίρεσιν· ὥστε τὰς προειρημένας δύο μόνας διαφορὰς εἶναι τοῖς νεωτέροις πρὸς τὸν ἰαμβοποιὸν Ἀρχίλοχον. Κρατῖνος δὲ 15 ὅταν λέγῃ ἐν τοῖς ^β Ἀρχιλόχοις, [Fr. 9.]

^γ μὴ] εἰ μὴ P.

^z ἔμπίπτει] ἔμπιπτή ^α E.

^α τοῦ ἀναπαίστου φαντασία] φαντασία τοῦ ἀναπαίστου E. φ. τ. ἀνάπαιστον P.S. ἀναπαιστικοῦ C. mox γεγομένα Fl. N.H. quod ortum ex γεγοῖναι. Sic P. Infra λέγει Fl.

^β Ἀρχιλόχοις] De titulo hujus

fabulae vide Casaubonum ad Athenaeum III. 9. Menagium ad Laërt. I. 12. Hanc vocem Hesychio v. εὔδοιτι admodum probabiliter restituit Sopingius. De fragmento sequente ad Sopingium ad Hesych. v. ἐράσμιον. De voce ἄωρολείων, præter Suidam,

δείων, ἀστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν, καὶ ἀνάπαιστον, καὶ τὴν συλλαβὴν τοῦ ἐφθημιμεροῦς, ἵνα ποιήσωμεν τὸν ἀνάπαιστον μολοσσὸν, ἐκ τριῶν μακρῶν, καὶ λάβωμεν αὐτὸν ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος· συναίρεσις γὰρ αὐτοῦ ἐστί· καὶ λοιπὸν γίνεται ὁ ἐξῆς χορίαμβος. Χορίαμβός ἐστι, τὸ μὲν κατόπισθ. Ἄλλ' οὐ τῷ προσοδιακῷ ἐμπίπτει ἢ συναίρεσις τοῦ ἰωνικοῦ, τοῦτ' ἔστιν ὁ μολοσσὸς, διὸ εἶπε, βιαζόμενος.

5. τρίτην διαφορὰν εἶναι] Οἱ γὰρ ἄλλοι οὐδέποτε τὸν πρῶτον ἀνάπαιστον παραλαμβάνουσι, βουλόμενοι τὸ προσοδιακὸν εἶναι, καὶ 97 εἰ ἰαμβικὸν λαμβάνουσι, τὸν δεύτερον παίωνα ποιῶντες, ἢ σπονδεῖον, τὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ποιῶντες.

15. πρὸς τὸν ἰαμβοποιὸν] Τρίτον γὰρ πεποίηκεν ἰαμβον ὁ Κρατῖνος, καὶ οὐκέτι συμφωνεῖ αὐτῷ τὸ προσοδιακὸν, ὅπερ ἐστὶν ἐν τῷ Ἀρχιλοχείῳ. Δοκῶν οὖν τοῦτο μιμῆσθαι, ἔλαθε μιμησάμενος. τῶν ἄωρολλείων. Ἄωρολλεῖοι· οἱ ἔξω ἤδη ὄρας λειούμενοι, οἷον ἐν γῆρα καλλωπιζόμενοι.

97 εἰ] ἢ E.

^γΕρασμονίδη Βάθιππε τῶν ἄωρολείων,

τοῦτο τὸ μέτρον ἀγνοεῖ, ὅτι ^εοὐκ ἄντικρυς μιμεῖται τοῦ
Ἀρχιλόχου τὸν ^δἘρασμονίδη.

9 Ἐν μὲν δὴ τοῦτο τῶν παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀσυναρτήτων.

^αἌλλο δέ, τὸ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας, καὶ τοῦ αὐτοῦ ⁵
ἰθυφαλλικοῦ, [^εοἶόν ἐστι τὸ τοιοῦτον, Fr. 98. Bergk.]

οὐκ ἔθ' ὁμᾶς θάλλεις ἀπαλὸν χροῖα, κάρφεται γὰρ ἤδη.

γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος τῆς τετραποδίας διὰ τὴν ἐπὶ
τέλους ἀδιάφορον καὶ κρητικὸς, [οἶόν ἐστιν οὗτος,]
[Archil. fr. 105.]

10

καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλους οἶος ἦν ^ιἐπ' ἠβῆς.

10 Τοῦτο ^επαρὰ τοῖς νεωτέροις πολὺ τὸ μέτρον ἐστίν, ὥσπερ
καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, (Fr. cxcī.)

^ητόν με ^ιπαλαιστρίταν ὁμόσας θεὸν ἐπτάκις φιλήσειν.

παρὰ δὲ Κρατίνῳ ἐν τοῖς ^κΣεριφίοις οὐκέτι ἀκατάληκτόν ¹⁵

conf. Casaubonum ad Sueton. I.
47. et Toupium Add. Theocr.
V. 90. Ad calcem Turnebi alia
commemoratur lectio ἄωρυλλείων,
quam habet quoque Scholiastes.

^ε οὐκ ἄντικρυς] Hoc est, ut Her-
manni verbis utar, "pro dacty-
lico ordine logædædicum adhi-
"buit," vel ad nostri rationes
magis accommodate, iambum pro
anapæsto in sedem tertiam intro-
duxit.

^δ Ἐρασμονίδη] Ἐρασμονίδην P. E.
C. Fl.

^ε οἶόν ἐστι τὸ τοιοῦτον desunt Fl.
et MSS. plerisque et mox οἶόν
ἐστίν οὗτος.

^ι ἐπ' ἠβῆς] ἐπ' ἠβῆς Fl. E. fr.
οἶον—ἐπήβης C.P.S.

^ε παρὰ μὲν τ. E. Turn καὶ deest
Turn.

^η De hoc Callimachi loco agit
Valckenærius in Dissertatione de
Aristobulo p. 125.

^ι παλαιστρίταν] παλαιστρήταν E. Fl.

^κ Σεριφίοις] Edd. et ni fallor

MSS. Σεριφίους habent. ^σπερίφους P.
Sed alteram lectionem prætulere
Viri doctissimi ad Pollucem VII.
69. X. 156. cum Photio et Ety-
mologo M. p. 751, 5. In versu
Cratini πολυβώτου ποντίας Σεριφίου
emendat Hemsterhusius ad poste-
riorem Pollucis locum, sine ne-
cessitate, ut vidit Pauwius. Mox
pro ποντίαν Fl. male habet παν-
τοῖαν. In C. πάντα θεοὶ οἱ πολύ-
βρωτον ποντίαν.

5. τὸ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας] Τὸ ἐκ τεσσάρων δακτύλων καὶ τριῶν
τροχαίων.

8. ὁ τελευταῖος] Γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος ὥσπερ ἐν τέλει 98 στίχου· στίχος
γὰρ δοκεῖ εἶναι, εἴ γε δύο 99 συννηρημένοι εἰσὶ· καὶ μακρὰ πολλάκις ἀντὶ βρα-
χείας παραλαμβάνεται.

98 Sic Pauwius: erat στίχος· στίχον.

99 συννηρημένοι] συννηρημένοι E.

ἔστι τὸ δακτυλικὸν τὸ ἡγούμενον τοῦ ἰθυφαλλικοῦ, ἀλλὰ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, [Fr. 6.]

χαίρετε ¹πάντες ὅσοι πολύβωτον ποντίαν Σέριφον—

- 11 Τρίτον δέ ἐστι παρ' Ἀρχιλόφῳ ἀσυνάρτητον ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκατα- 5
λήκτου, [Fr. 85.]

ἀλλά μ' ὁ ^mλυσιμελής, ὦ ταῖρε, δάμναται πόθος.

- 12 Ἐνδοξόν ἐστι ⁿκαὶ ἐπισύνθετον, καὶ τὸ διπενθημι-
μερές, τὸ ἔνκωμιολογικὸν καλούμενον, ὅπερ ἐστὶν ἐκ
δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ τοῦ ἴσου, ᾧ ¹⁰
κέχρηται μὲν ^oκαὶ Ἀλκαῖος ἐν ᾄσματι, οὗ ἡ ἀρχή,
(Ursin. p. 104. Bergk. 94.)

^ρἩ ῥ' ἔτι ^pΔινομένη τῷ Τυρρακῶ
τάρμενα λαμπρὰ κέατ' ἐν μυρσινήῳ.

¹ πάντες θεοὶ] Vere proculdubio Dobraeus ad Aristoph. Eq. 32. p. (126. 127.) πάντες ὅσοι. Similiter Bekkerus in Addend. ad Dinarchi Or. II. p. 216, §. 21. pro θείαν reposuit ὄσιαν. In Porphyrio Stobæi Ecl. Phys. p. 716. Heerenius scite correxit ὅσα pro θέα. Plura hujusmodi collegit Cobetus in Diario Batavo cui titulus *Mnemosyne* T. II. p. 396 sq.

^m λυσιτελής MSS. πάθος Turn.

ⁿ καὶ om. Turn. et mox ἐστὶν Fl. H.B.

^o καὶ om. Turn. et mox ᾄσμα-
σιν dat Fl.

^p δινομένη τῷ τυρράκῳ Fl. H.B.
δινομένη τῷ τυρρακῶ C. P. E. S.
μυρσίνῳ Fl. C. B. μυρσῆνῳ P.

μυρσίνῳ D. E. S. Bentleyus in Epistola ad medicum celeberrimum Ricardum Mead. p. 588. ed. Wordsworth. “*i in ἦον may be either pronounced and make a syllable, or be adjunctum, (that is, ἰῶτα subscriptum,) in the Æolian manner; as I remember these two verses of Sappho (sic) in Hephæstion.*” Deinde citat nostri verba prout in textu leguntur. In notulis MSS. idem indicavit corruptum Athenæi locum XI. p. 460 D. Ἀλκαῖος Ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης δινομένη παρίσδων. MS. habet παρίσδων. Hemsterhusius: “An τῷ Τυρρακῶ, *filio Tyrracæi?*”

4. ἀσυνάρτητον] ἴτρια εἶδη ἀσυναρτήτων ἐκ δύο δακτύλων, καὶ συλλαβῆς, καὶ δύο ἰάμβων.

8. Ἐνδοξόν ἐστὶν ἐπισύνθετον] Ἐπισύνθετον δέ, τὸ ἐκ διαφόρων ποδῶν συγκείμενον ἀσυμφώνων ἀλλήλοις κατὰ τὴν ποσότητα δισυλλάβων καὶ τρισυλλάβων.

¹ Corrigit Pauwius τρίτον εἶδος ἀ. ε. δ. δ. κ. σ. καὶ δ. h. e. τεσσάρων ἰάμβων.

⁹ κέχρηται δὲ καὶ Ἀνακρέων ἐν πλείοσιν ᾄσμασιν,
[Fr. 70.]

¹ Ὀρσόλοπος μὲν Ἄρης φιλέει μεναιχμάν.

13 Τὸ δὲ ἀντεστραμμένον τούτῳ Ἰαμβέλεγος καλεῖται
³ τούτῳ δὲ ἐν συνεχείᾳ οὐκ ἴσμεν τινὰ κεχρημένον, διε- 5
σπαρμένως δέ·

πρῶτον μὲν εὐβουλον Θέμιν οὐρανίαν.

¹ κείνων λυθέντων σαῖς ὑπὸ χερσὶν ἄναξ.

14 Γίνεται δὲ καὶ τριπενθημιμερὲς ἐκ τούτων, τὸ καλού-
μενον Πλατωνικόν, ἐν ᾧ τὰ μὲν ἐκατέρωθεν δύο ¹¹ δακτυ- 10
λικά εἰσι πενθημιμερῆ, τὸ δὲ μέσον, ἰαμβικόν· κέχρηται
δὲ αὐτῷ Πλάτων ἐν Ξαντρίαις,

χαίρε παλαιογόνων ἀνδρῶν θεατῶν ^x ξύλλογε παντοσόφων.

⁹ κέχρηται—ᾄσμασιν om. D.

¹ Ὀρσόλοπος] Sic C.P. et codex Etymologi D'Orvillianus p. 634. 11. quemadmodum recte edidit Barnesius. ὀρσόλεπος Fl. H. S. ὀρσόλεπος B. ὄρσ' ὁ λέπος E. ὄρσ' ὀλέπος Turn. φιλέειν Fl. H.B.S. μὲν αἰχμάν Edd. MSS. μεναιχμήν vult Pauwius, alterum D'Orvillius.

³ τοῦτο Turn. S.

¹ κείνων] Recte, ut videtur, inter Pindaricorum carminum fragmenta n. LXVII. edidit Schneiderus. Fr. 10. Boeck. Priorem versum Pindaro diserte tribuit Clemens Alexand. Strom. VI. p. 731. (Fr. C.) Fr. 6. Boeck. Tum λυθέντες C.

¹¹ Pro δακτυλικά C.P. habent πλατωνικά. Fabulæ Platonice epigraphen eodem plane, quo hic exhibetur, modo scriptam allegat, auctoris licet nomine omisso, Etymologus M. p. 595, 40. τῶνδε βούλευτις πόνων· ἐν ταῖς Ξαντρίαις. In p. 755, 43. MS. D'Orvillius ^σ nus præstat Πλάτων ξτ (i. e. ξάνταις) ἦν δὴ θέρμος τευταζόντων. Suidas etiam ξάνταις vv. Πλάτων. τευτάζειν. Adde Eudociam Villosoni v. Πλάτων. Vid. Meineke Fr. Com. T. II. p. 646. Hermannus locum ab Etymol. p. 595, 40. citatum Æschylo tribuit Fr. n. 179.

^x ξύλλογον N. πανσόφων C.P.

4. ἀντεστραμμένον] Τὸ δὲ ἀντεστραμμένον, τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τοῦ ποσοῦ ἐκλήθη, τὸ δὲ δεύτερον τὸ ἰαμβέλεγος ἐκ τοῦ ποιού· τοῦτο δὲ ἐν συνεχείᾳ. Τὸ πρῶτον γὰρ ἐστὶν ἐκ δύο ἰαμβῶν καὶ συλλαβῆς· τὸ δὲ δεύτερον ἐκ δύο δακτύλων καὶ ² συλλαβῆς μιᾶς· τὸ δὲ τρίτον, δύο ἰαμβοὶ καὶ 3 συλλαβῆ, ὡς καὶ τύπος ἅπας, τέσσαρες ἰαμβοὶ καὶ δύο συλλαβαὶ καὶ τέσσαρες δάκτυλοι καὶ 4 δύο συλλαβαί. Τὸ μὲν β διπλάσιον. Εἰ γὰρ ἐκ δισυλλάβου εἴη, οὐ δυνατόν· τὸ γὰρ δεύτερον μέρος πάντως δισυλλάβους αἰτεῖ.

² συλλαβῆς μιᾶς] συλλαβῆ μιὰ E. Ibid. μοx δὲ om.

³ συλλαβῆ] Addit E. καὶ πάλιν δύο

δάκτυλοι καὶ συλλαβῆ.

⁴ δύο συλλαβαί] γρ. καὶ συλλαβῆ E. suprasc. Mox E. τοὺς δισυλλάβους.

15 Ἄντεστραμμένον δέ ἐστι τούτῳ τὸ Πινδαρικὸν καλούμενον, (Fr. 78. Schneid. 9 Boeck.)

ὅς καὶ ὑ τυπεῖς ἀγῶν πελέκει τέκετο ξανθὰν Ἀθάναν.

ἂ σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴησαν περισσῶς.

16 Τοῦ δὲ ἄδρακτυλικῶ πενθημιμεροῦς δις λαμβανομένου 5 γίνεται τὸ ἔλεγείον· ἀλλὰ τὸ μὲν δεύτερον αὐτοῦ μέρος ἑπτασύλλαβον ἀεὶ μένει, ἐκ δύο δακτύλων καὶ συλλαβῆς, τὸ δὲ πρότερον κινουμένους ἔχει τοὺς ἄδύο πόδας, ὥστε ἢ δακτύλους αὐτοὺς γίνεσθαι ἢ σπονδαίους, ἢ τὸν μὲν ἑπρῶτον δάκτυλον, τὸν δὲ δεύτερον σπονδαῖον· 10 ἢ ἀνάπαλιν, τὸν μὲν πρῶτον σπονδαῖον, τὸν δὲ δεύτερον δάκτυλον. Παρ' ἣν αἰτίαν, τὸ μὲν δεύτερον ἀεὶ διπλασιαζόμενον ἄτῆν ἔλεγείαν ποιεῖ· ἑτὸ δὲ πρότερον οὐκέτι, εἰ μὴ ἐκ δύο ἑδρακτύλων συνεστήκη· οἶον,

ἔ Νήϊδες οἱ Μούσης οὐκ ἐγένοντο, φίλοι.

15

τὸ μὲν δεύτερον διπλασιασθὲν ποιεῖ ἔλεγείαν, τὸ δὲ πρότερον οὐ. Ὡστε αὐτὸ ποτὲ μὲν ἄτεσσαρεσκαδεκασύλλαβον, ποτὲ δὲ ἑτρισκαδεκασύλλαβον, ποτὲ δὲ δωδεκασύλλαβον εἶναι.

ὑ τί πῶς Fl. B. τυπῶς H.

ἂ σοφοὶ] Hunc versum inter Pindarica n. xxix. Plutarchi auctoritate II. p. 116 D. recepit Schneiderus, n. 235 Boeck.

ἄ Pro δρακτυλικῶ C. habet καταληκτικῶ. Pro δις Fl. exhibet δύο.

ἄ δύο om. C. mox αὐτοὺς om. Turn. Tum γενέσθαι Fl.

ἑ πρῶτον] Hic et infra P.S. πρότερον.

ἄ τῆν ἔλεγείαν] τὸ ἔλεγείον malit Santenius ad Terent. Maur. v. 1726. et p. 306.

ἑ τὸ δὲ] δὲ om. S.

ἑ δρακτυλικῶν Fl. B.E. pro v. 1. Tum συνεστήκει Turn. E. συνεστήκει C.P.S.

ἑ Νήϊδες] Hunc versum ex Ele-

gis Callimachi depromptum esse sibi persuasum habuit Hemsterhusius ad istius poëtæ Fr. cxi. qui constructionem sic ordinat: φίλοι, οἱ οὐκ ἐγένοντο νήϊδες Μούσης. Callimacho diserte tribuit Chæroboscus in Theodos. p. 193, 12. Eum imitantur Auctores Epigrammatum apud Anthol. Pal. IX. 583. Ὡ φίλος, εἰ σοφὸς εἶ, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δὲ πέφυκας Νῆϊς Μουσάων, ῥίψον ἄ μὴ νοέεις. IX. 191. Εἰ δὲ σε φίλατο Καλλιόπη, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δὲ Νῆϊς ἔφυς Μουσέων, χερσὶ βάρους φορέεις.

ἄ τεσσαρεσκαδεκασύλλαβον] γίνεσθαι addit P. Mox εἶναι om. P.

ἑ Ita legendum erat postulante sensu. MSS. plerique et Fl. tan-

17 Καὶ ^k τοῦ μὲν τεσσαρεσκαίδεκασυλλάβου ἐν σχῆμα·

^lπαῖς ἄτε, τῶν δ' ἐτέων ἢ δεκάς οὐκ ὀλίγη.

ὁμοίως δὲ τοῦ δωδεκασυλλάβου ἔν·

^mτίκτεσθαι· βροντῶν δ' οὐκ ἐμὸν, ἀλλὰ Διός.

Τοῦ δὲ τρισκαίδεκασυλλάβου δύο σχήματα· ποτὲ μὲν 5
πρῶτος ὁ δάκτυλος·

Νήϊδες οἱ Μούσης οὐκ ἐγένοντο, φίλοι.

ποτὲ δὲ δεύτερος·

ῥέξειν, καὶ στεφῶν εὔαδε τῷ Παρίῳ.

18 Δεῖ δὲ τὸ ἐλεγείον τέμνεσθαι πάντως ⁿ καθ' ἕτερον ¹⁰
τῶν πενθημιμερῶν· εἰ δὲ μὴ, ἔσται πεπλημμελημένον,
οἷον τὸ Καλλιμάχου, (Fr. cxcii.)

ἰερά, νῦν δὲ Διοσκουρίδew γενεή.

tum habent δωδεκασύλλαβον. Turn.
tantum τρισκαίδεκασύλλαβον. τρισ-
καίδεκασ. P. γγ σύλλαβον E. qui
μοx εἰς ιβ σύλλαβον.

^k τοῦ μὲν] μὲν om. E.

^lπαίσατε] Hunc versum, e poë-
ta vetusto, forsā Callimacho, de-
sumtum, mutuatus est Agathias
Anthol. Pal. V. 282. Steph. p.
463. Ἡ ῥαδιῆ Μελίτη ταναοῦ ἐπὶ
γῆρας οὐδὲ τὴν ἀπὸ τῆς ἡβης οὐκ
ἀπέθηκε χάριν· ἄλλ' ἔτι μαρμαίρουσι
παρηίδες, ὄμμα δὲ θέλγον Οὐ λάθε·
ΤΩΝ Δ' ΕΤΕΩΝ Ἡ ΔΕΚΑΣ ΟΥΚ
ΟΛΙΓΗ. Ad. vv. Οὐ λάθε Por-
sonus in Miscellaneis p. 259. "Si

" hoc epigramma citat Hephæ-
" stion, pro οὐ λάθε legendum est
" παῖς ἄτε, aut forsā ita fuerat in
" epigrammate, quod compilavit
" Agathias." Non dubitavi litte-
ras sejungere quæ male coalu-
erant.

^m Plutarchus, *Quomodo Adu-
lator ab Amico internoscatur*, T.
II. p. 54 D. εὐφύης εἰμι ποιητῆς
καὶ στίχων οὐ φαυλότατον γράφων·
ΒΡΟΝΤΑΝ Δ' ΟΥΚ ΕΜΟΝ, ΑΛΛΑ
ΔΙΟΣ.

ⁿ καθ' ἕτερον] N. habet καθ' ἕ-
καστον. Hotchkis conjicit κατὰ
πρότερον. Sed vide supra X. 8.

10. Δεῖ δὲ τὸ ἐλεγείον] Ἀντὶ τοῦ εἰς μέρος λόγου καταλήγειν· ἐὰν δὲ τὸ
δεύτερον μέρος τοῦ ἐλεγείου, οἷον τὸ, οὐκ ἐγένοντο φίλοι, διπλασιάση τις,
ποιεῖ ἐλεγείον· ἐπειδὴ καὶ τὸ πρῶτον μέρος καὶ τὸ δεύτερον δέχεται δακτύ-
λους· τὸ δὲ πρῶτον ἐὰν διπλασιάση τις, οὐ πάντως ποιεῖ ἐλεγείον. Ἐὰν γὰρ
ἔχη τὸ πρῶτον μέρος σπονδείον, οὐ γίνεται· οὐδὲ γὰρ δύναται αὐτὸν τάξει ἐν
τῷ δευτέρῳ μέρει, μὴ δεχομένου τοῦ δευτέρου μέρους σπονδείον· ἐὰν δὲ τὸ
πρῶτον μέρος ἐκ δακτύλων ᾗ, δυνατόν· διὸ εἶπεν οὐ πάντως. Δεῖ δὲ τοῦτο
ἐπισημῆνασθαι, ὅτι ἐὰν ἡ τελευταία τοῦ δευτέρου μέρους συλλαβὴ ⁶βραχεῖα
εἴη, οὐδὲ αὐτὸ ποιεῖ ἐλεγείον· εὐρήσεται δὲ ἡ τελευταία συλλαβὴ ἐν τῷ δι-
πλασιάζεσθαι τοῦ πρώτου μέρους βραχεῖα· ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον, εἰ μὴ ἄρα
τις εἴποι ὅτι τῷ λόγῳ τῆς τελευταίας.

13. Διοσκουρίδew] Ἡ γὰρ τομὴ τοῦ πρώτου πενθημιμεροῦς οὐκ ἀπήρτισεν

⁵ εἶπον Pauwius.

⁶ βραχεῖα] Vid. Santen. ad Terent.

Maur. p. 291.

⁷ ἀπήρτησεν] ἀπήρτισεν E.

- 15 Ἄντεστραμμένον δέ ἐστι τούτῳ τὸ Πινδαρικὸν καλούμενον, (Fr. 78. Schneid. 9 Boeck.)

ὅς καὶ ὕτυπεῖς ἀγνῶν πελέκει τέκετο ξανθὰν Ἀθάναν.

ἂ σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἶησαν περισσῶς.

- 16 Τοῦ δὲ ^aδακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς δις λαμβανομένου 5 γίνεται τὸ ἔλεγείον· ἀλλὰ τὸ μὲν δεύτερον αὐτοῦ μέρος ἑπτασύλλαβον ἀεὶ μένει, ἐκ δύο δακτύλων καὶ συλλαβῆς, τὸ δὲ πρότερον κινουμένους ἔχει τοὺς ^bδύο πόδας, ὥστε ἡ δακτύλους αὐτοὺς γίνεσθαι ἡ σπονδαίους, ἡ τὸν μὲν ^cπρῶτον δάκτυλον, τὸν δὲ δεύτερον σπονδαῖον· 10 ἡ ἀνάπαλιν, τὸν μὲν πρῶτον σπονδαῖον, τὸν δὲ δεύτερον δάκτυλον. Παρ' ἣν αἰτίαν, τὸ μὲν δεύτερον ἀεὶ διπλασιαζόμενον ^dτὴν ἐλεγείαν ποιεῖ· ^eτὸ δὲ πρότερον οὐκέτι, εἰ μὴ ἐκ δύο ^fδακτύλων συνεστήκη· οἶον,

Ἔ Νήϊδες οἱ Μούσης οὐκ ἐγένοντο, φίλοι.

15

τὸ μὲν δεύτερον διπλασιασθὲν ποιεῖ ἐλεγείαν, τὸ δὲ πρότερον οὐ. Ὡστε αὐτὸ ποτὲ μὲν ^hτεσσαρεσκαυδεκάσύλλαβον, ποτὲ δὲ ⁱτρискаυδεκάσύλλαβον, ποτὲ δὲ δωδεκάσύλλαβον εἶναι.

^γ τί πῶς Fl. B. τυπῶς H.

^z σοφοὶ] Hunc versum inter Pindarica n. xxix. Plutarchi auctoritate II. p. 116 D. recepit Schneiderus, n. 235 Boeck.

^a Pro δακτυλικοῦ C. habet καταληκτικοῦ. Pro δις Fl. exhibet δύο.

^b δύο om. C. mox αὐτοὺς om. Turn. Tum γενέσθαι Fl.

^c πρῶτον] Hic et infra P.S. πρότερον.

^d τὴν ἐλεγείαν] τὸ ἐλεγείον malit Santenius ad Terent. Maur. v. 1726. et p. 306.

^e τὸ δέ] δὲ om. S.

^f δακτυλικῶν Fl. B.E. pro v. l. Tum συνεστήκει Turn. E. συνεστήκει C.P.S.

Ἔ Νήϊδες] Hunc versum ex Ele-

gis Callimachi depromptum esse sibi persuasum habuit Hemsterhusius ad istius poëtae Fr. cxi. qui constructionem sic ordinat: φίλοι, οἱ οὐκ ἐγένοντο νήϊδες Μούσης. Callimacho diserte tribuit Chæroboscus in Theodos. p. 193, 12. Eum imitantur Auctores Epigrammatum apud Anthol. Pal. IX. 583. ὦ φίλος, εἰ σοφὸς εἶ, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δὲ πέφυκας Νῆϊς Μουσάων, ῥίψον ἄ μὴ νοέεις. IX. 191. Εἰ δέ σε φίλατο Καλλιόπη, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δὲ Νῆϊς ἔφυς Μουσέων, χερσὶ βάρως φορέεις.

^h τεσσαρεσκαυδεκάσύλλαβον] γίνεσθαι addit P. Mox εἶναι om. P.

ⁱ Ita legendum erat postulante sensu. MSS. plerique et Fl. tan-

17 Καὶ ^k τοῦ μὲν τεσσαρεσκαίδεκάσυλλάβου ἐν σχῆμα·

^lπαῖς ἄτε, τῶν δ' ἐτέων ἢ δεκάς οὐκ ὀλίγη.

ὁμοίως δὲ τοῦ δωδεκάσυλλάβου ἔν·

^mτίκτεσθαι· βροντῶν δ' οὐκ ἐμὸν, ἀλλὰ Διός.

Τοῦ δὲ τρισκαίδεκάσυλλάβου δύο σχήματα· ποτὲ μὲν 5
πρῶτος ὁ δάκτυλος·

ⁿήϊδες οἱ Μούσης οὐκ ἐγένοντο, φίλοι.

ποτὲ δὲ δεύτερος·

^rέζειν, καὶ στεφῆων εὔαδε τῷ Παρίῳ.

18 Δεῖ δὲ τὸ ἐλεγείον τέμνεσθαι πάντως ⁿ καθ' ἕτερον ¹⁰
τῶν πενθημιμερῶν· εἰ δὲ μὴ, ἔσται πεπλημμελημένον,
οἶον τὸ Καλλιμάχου, (Fr. cxcii.)

ⁱερά, νῦν δὲ Διοσκουρίδew γενεή.

tum habent δωδεκάσύλλαβον. Turn.
tantum τρισκαίδεκάσύλλαβον. τρισ-
καίδεκασ. P. ιγ σύλλαβον E. qui
μοx εἰς ιβ σύλλαβον.

^k τοῦ μὲν] μὲν om. E.

^lπαῖσατε] Hunc versum, e poë-
ta vetusto, forsan Callimacho, de-
sumtum, mutuatus est Agathias
Anthol. Pal. V. 282. Steph. p.
463. Ἡ ῥαδιῆ Μελίτη ταναοῦ ἐπὶ
γῆραος οὐδῶ Τὴν ἀπὸ τῆς ἡβης οὐκ
ἀπέθηκε χάριν· Ἄλλ' ἔτι μαρμαίρουσι
παρηίδες, ὄμμα δὲ θέλγον Οὐ λάθε·
ΤΩΝ Δ' ΕΤΕΩΝ Ἡ ΔΕΚΑΣ ΟΥΚ
ΟΛΙΓΗ. Ad. vv. Οὐ λάθε Por-
sonus in Miscellaneis p. 259. “ Si

“ hoc epigramma citat Hephæ-
“ stion, pro οὐ λάθε legendum est
“ παῖς ἄτε, aut forsan ita fuerat in
“ epigrammate, quod compilavit
“ Agathias.” Non dubitavi litte-
ras sejungere quæ male coalu-
erant.

^m Plutarchus, *Quomodo Adu-
lator ab Amico internoscatur*, T.
II. p. 54 D. εὐφύης εἰμι ποιητῆς
καὶ στίχων οὐ φαυλότατον γράφων·
BRONTAN Δ' ΟΥΚ ΕΜΟΝ, ΑΛΛΑ
ΔΙΟΣ.

ⁿ καθ' ἕτερον] N. habet καθ' ἕ-
καστον. Hotchkis conjicit κατὰ
πρότερον. Sed vide supra X. 8.

10. Δεῖ δὲ τὸ ἐλεγείον] Ἀντὶ τοῦ εἰς μέρος λόγου καταλήγειν· ἐὰν δὲ τὸ
δεύτερον μέρος τοῦ ἐλεγείου, οἶον τὸ, οὐκ ἐγένοντο φίλοι, διπλασιάση τις,
ποιεῖ ἐλεγείον· ἐπειδὴ καὶ τὸ πρῶτον μέρος καὶ τὸ δεύτερον δέχεται δακτύ-
λους· τὸ δὲ πρῶτον ἐὰν διπλασιάση τις, οὐ πάντως ποιεῖ ἐλεγείον. Ἐὰν γὰρ
ἔχη τὸ πρῶτον μέρος σπονδείον, οὐ γίνεται· οὐδὲ γὰρ δύναται αὐτὸν τάξαι ἐν
τῷ δευτέρῳ μέρει, μὴ δεχομένου τοῦ δευτέρου μέρους σπονδείον· ἐὰν δὲ τὸ
πρῶτον μέρος ἐκ δακτύλων ἦ, δυνατόν· διὸ εἶπεν οὐ πάντως. Δεῖ δὲ τοῦτο
ἐπισημῆνασθαι, ὅτι ἐὰν ἡ τελευταία τοῦ δευτέρου μέρους συλλαβὴ ⁶βραχεῖα
εἴη, οὐδὲ αὐτὸ ποιεῖ ἐλεγείον· εὐρήσεται δὲ ἡ τελευταία συλλαβὴ ἐν τῷ δι-
πλασιάζεσθαι τοῦ πρώτου μέρους βραχεῖα· ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον, εἰ μὴ ἄρα
τις εἴποι ὅτι τῷ λόγῳ τῆς τελευταίας.

13. Διοσκουρίδew] Ἡ γὰρ τομὴ τοῦ πρώτου πενθημιμεροῦς οὐκ ⁷ἀπήρτισεν

⁵ εἶπον Pauwius.

⁶ βραχεῖα] Vid. Santen. ad Terent.

Maur. p. 291.

⁷ ἀπήρτησεν] ἀπήρτισεν E.

19 Ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν, ἐξ ἱαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ τροχαϊκοῦ ἐφθημιμεροῦς, τοῦ καλουμένου Εὐριπιδείου· Ῥοῖον τὸ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις εἰς Ἀρχίλοχον ^q Ἰοβάκχοις,

Δήμητρος ἀγνῆς καὶ Κόρης τὴν πανήγυριν σέβων.

5

20 Ἄλλο τούτου ἔλαττον κατὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν, τὸ καλούμενον Ἐυριπίδειον τεσσαρεσκαίδεκάσυλλαβον· οἶον, παρὰ μὲν αὐτῷ Εὐριπίδῃ, (Fr. inc. 136.)

Ἐῶος ἠνίχ' ἱππότας ἐξέλαμψεν ἀστήρ.

παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ, (Fr. scvi.)

10

^s ἔνεστ' Ἀπόλλων τῷ χορῷ· τῆς λύρης ἀκούω·
καὶ τῶν Ἐρώτων ἡσθόμην· ἔστι κ' Ἀφροδίτη.

21 Ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν, ἐκ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ ἱαμ-

Ῥ οἶον] οἶον ἔστι E.S.

^q Ἰοβάκχοις] Vide Bentleium ad Horat. Serm. I. 3, 7.

^r Εὐριπίδειον] Vide Schol. Aristoph. Equit. 753. Mox in ed. Fl. male ἔλαμψεν.

^s In C. locus sic exhibetur mutilus, ἔνεστ' Ἀπόλλων τῷ χορῷ τῆς λύρης ἡσθόμην· ἔστι χ' ἀπόλλων ἀφροδίτη. Verba ἀκούω καὶ τῶν ἐρώτων in eo codice manu sua supplevit Bentleius. χαπόλλων ἀφροδίτη P.

εἰς μέρος λόγου. Λήγει γὰρ εἰς τὸ Διός· τὸ δὲ ὄλον μέρος εἰς τὸ Διοσκουρίδω.

1. κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν] Πρώτη ἀντιπάθεια, ἢ ἐκ τῶν δισυλλάβων τῶν ἐναντίων σύνθεσις πρὸς τοὺς δισυλλάβους ἢ ἐκ τρισυλλάβων, τοῦτ' ἔστι τῶν ἀπλῶν, ὅταν ἐξ ἀντιστροφῆς παραλαμβάνονται· οἶον, εἰ ἀντὶ ἀπὸ βραχείας ἀρχῆς ἰάμβου ὁ ἀπὸ ⁸ μακρᾶς τροχαίος παραληφθῆι· καὶ ἀντὶ ἀπὸ μακρᾶς ἀρχῆς δακτύλου καὶ δύο βραχειῶν, ὁ ἀπὸ βραχείας ἀρχόμενος βακχείος καὶ ἐξῆς ἔχων δύο μακρὰς παραληφθῆι. Ἔστι δὲ ⁹ ἀντιπάθεια ἢ ἐν τοῖς συνθέτοις ἐναντίωσις· λέγω ἐν τοῖς τετρασυλλάβοις, ¹⁰ οἶον ἔστι τὸ ἀναπαίστοις.

ib. Πρώτην ἀντιπάθειαν λέγει τὴν ἐν τοῖς ἀπλοῖς ποσὶ, τουτέστι τοῖς δισυλλάβοις καὶ τρισυλλάβοις, ἐναντιότητα· δευτέροις (δευτέραν) δὲ ἀντιπάθειαν τὴν ἐν τοῖς συνθέτοις· λέγω δὲ τὴν ἐν τοῖς τετρασυλλάβοις. S.

6. ἔλαττον] ὡς εἶναι ¹¹ τριῶν μόνων τῶν ἐπὶ τέλους τροχαίων, μὴ προσούσης τῆς συλλαβῆς· τοῦτο δὲ ἔστι τὸ ἰθυφαλλικόν, συγκείμενον ἐκ τριῶν τροχαίων.

9. Ἐῶος] Ἐνδεὶ γὰρ ἢ συλλαβῇ τοῦ ἐφθημιμεροῦς· καὶ τὸ ἐξῆς ὁμοιον, καὶ τὸ γ'.

13. ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην] Πρώτην ἀντιπάθειαν λέγει τὸ α' τῶν δύο ἀσυναρτήτων, τῶν συγκειμένων ἐξ ἐναντίων ποδῶν δισυλλάβων. Τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἰάμβων σύγκειται, τὸ δὲ ἐκ τροχαίων, οἳ εἰσιν ἐναντίοι.

⁸ μακρᾶς] μακροῦ E. qui mox παραλειφθῆι. Similiter infra.

⁹ ἢ β. ἀντιπάθεια Pauwius.

¹⁰ Legendum videtur οἶον ἔστιν ὁ ἀντίπαστος.

¹¹ μὲν τριῶν μερῶν] τριῶν μόνων E.

βικουῦ ἐφθημιμεροῦς, ὅπερ, εἰν παραλλάξῃ τὴν τομὴν,
γίνεται τροχαϊκὸν προκαταληκτικόν·

^t ἔστι μοι καλὰ πᾶσι χρυσείοισιν ἀνθέμοισιν

ἐμφερῆ ἔχουσα μορφάν, Κλείς ἀγαπατά,

ἀντὶ τᾶς ἐγὼ οὐδὲ Λυδίας πᾶσαν, οὐδ' ἔραννάν.

5

22 τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον ^u δῆλόν ἐστιν ἀπὸ τῆς τομῆς
ὅτι οὕτως σύγκειται, ^x ὡς προεῖρηται, ἐκ τοῦ τροχαϊκοῦ
διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ τοῦ ἐφθημιμεροῦς ιαμβικοῦ·
τὸ δὲ πρῶτον, διὰ τὸ πρὸ συλλαβῆς ἔχειν τὴν τομὴν,

^t Hi versus omnes constant e trochaico dimetro et iambico hephthemimeri. Sed solus eorum secundus juxta eam formam caesuram recipit. ἐμφερῆ ἔχουσα μορφάν est igitur trochaicus dimetrus acatalectus, cujus pars reliqua debet esse hephthemimeres iambicum. Sed κλείς ἀγαπητά vel κλείς κάγαπητά non est tale. Conjectura igitur suppleatur κλείς τε κάγαπητά. HOTCHKIS. Hunc versum etsi mendosum, prout in MSS. legitur, reliqui. Bentley sic: lege Κλείς ἀγαπατά, et totum fortasse sic, ἐστὶ μοι καλὰ πᾶσι | χρυσείοισιν ἀνθέμοισιν Ἐμφερῆ ἔχουσα μορφάν, Κλείς ἀγαπητά Ἀντὶ τᾶς δ' ἐγὼ οὐ θέλω | Λυδίας πᾶσαν οὐδ' ἔραννάν. Tyrwhittus voluit, ἐμφερῆ μάλιστ' ἔχουσα | μορφάν Κλείς ἀγαπατά. An legendum, ἐμφερῆ ἔχουσα μορφάν ἀ Κλήϊς (vel Κλαῖς) ἀγαπατά? Vid. Valcken. Ep. ad Rover. p. lxii. Et sic nunc video Bergkium correxisse, qui praeterea edidit ἐμφέρην pro ἐμφερῆ. Mox πᾶσαν deest Turn. et E pr. Ceterum Sapphoni recte, ut videtur, tribuit Ursinus, p. 287. Bergk. n. 84. ἀνθέμοισιν—ἔχουσα—κλείς—

οὐ λυδίαν Fl.

^u δῆλον—ὅτι οὕτως] Libri omnes agnoscunt οὕτως. Turnebus vero quia Κλείς κάγαπητά non fuit hephthemimeres iambicum, ut debuit, ου posuit, et ad calcem libri abjecit οὕτως. Pauwius, ut in erroribus solet, hunc sequitur. Miror vero D'Orvillium, cui Hephæstio tantum debet, hoc probasse. HOTCHKIS. Turnebus cum E. ita locum exhibet: τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον, δηλαδή τὸ ἐφθημιμερῆ ἔχον μορφάν, Κλείς ἀγαπητά δῆλόν ἐστιν ἀ. τ. τ. ὅτι οὐ (οὕτως E. ex em.) σύγκειται. D, quem male cepit D'Orvillius, hoc modo: τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον, δηλαδή τὸ ἐφθημιμερές, τὸ ἐμφερῆ ἔχουσα μορφάν. Hermannus: "Apparet hanc interpretis adnotationem esse, in qua librarius quum per errorem scripsisset ἐφθημιμερές, adjecit statim veram lectionem ἐμφερῆ, sed aut delere oblitus est alterum vocabulum, aut puncta supposita ab iis, qui hæc descripsere, neglecta sunt."

^x Pro ὡς προεῖρηται C. habet ὡσπερ εἴρηται.

2. γίνεται τροχαϊκὸν προκαταληκτικόν] Ὅλον τροχαϊκὸν λοιπὸν ἔσται, εἰ παραλλάξεις τοῦ δέοντος τόπου τὴν τομὴν, ¹² προκαταληκτικόν, διὰ τὸ, ¹³ κατὰ τὸν δέοντα τῆς καταλήξεως τόπον συμβαίνειν τὴν τομὴν, ὡς ἐξῆς ὑπόκειται.

¹² Hermannus: προκαταληκτικὸν δὲ, διὰ τὸ μὴ κατὰ τὸν δέοντα etc.

¹³ κατὰ τὸν] κατὰ om. E.

ἐγένετο προκαταληκτικὸν, ἐκ τροχαϊκοῦ ἐφθημιμεροῦς,

ἔστι μοι καλὰ παῖς,

καὶ διμέτρου ἀκαταλήκτου, τοῦ,

χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν.

τὸ δὲ τρίτον ἐξ ὑπερκαταλήκτου,

ἀντὶ τὰς ἐγὼ^x οὐδὲ Λυδίαν.

καὶ βραχυκαταλήκτου,

πᾶσαν οὐδ' ἐραννάν.

- 23 Ἄνακρέων δὲ οὐκ ἰαμβικῶ ἀλλὰ χοριαμβικῶ ἐπι-
μίκτω πρὸς τὰς ἰαμβικὰς ἐπήγαγε τὸ ἰθυφαλλικόν, 10
(Fr. 30 Bergk.)

τὸν Ὑλυροποιὸν ἠρόμην^z Στράτιν εἰ κομήσει.

- 24 Τούτου δὲ μεῖζόν ἐστι συλλαβῇ τῇ τελευταίᾳ τὸ
καλούμενον^a Κρατίνειον. Ἔστι γὰρ ἐκ χοριαμβικοῦ
ἐπιμίκτου, τοῦ τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχοντος, καὶ τρο- 15
χαϊκοῦ ἐφθημιμεροῦς·

Εὔτιε κισσοχαίτ' ἀναξ, χαῖρ',^b ἔφασκ' Ἐκφαντίδης,

^x οὐ λυδίας Fl.

^y λυροποιὸν] μυροποιὸν Bergk.

^z Στράτιν et κομήσει E. Turn.

Στράτινον εἰ κομήσει Scaliger Poet.

II. 23. non ut notat Barnesius ad
Anacreont. p. 305.

^a Κρατίνειον] Vid. Meinek. Fr.
inc. LI. Mox τοῦ post ἐπιμίκτου
om. Fl.

^b ἔφασκε Φαντίδης E. Turn. Male.
Maussacus in Dissert. Critic. p.
402. Harpocrat. ed. Blancard.

4. χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν] Ἐὰν εἰς τὸ χρυ γένηται ἡ τομῇ, εὐρίσκονται τέσσαρες τροχαῖοι, καὶ τρεῖς ἰαμβοί, καὶ συλλαβῇ, καὶ ἡ τομῇ οὐ λήγει εἰς 14 λέξιν. 15 Ἐὰν δὲ ἡ τομῇ γένηται εἰς τὸ παῖς, καὶ εἰς λέξιν λήγει, καὶ εὐρίσκεται τὸ ὅλον τροχαϊκόν. 16 Τὰ δύο τὰ ἐφεξῆς, ἐκ τροχαίων καὶ ἰαμβῶν. Τὸ μετὰ τοῦτο, τὸ ἐμφερῆ ἔχουσα μορφὴν διὰ τὸ 17 τρισύλλαβον, πρὸ μιᾶς συλλαβῆς τῆς δεούσης ἐν τῷ παῖς. Ἔδει γὰρ μεθ' ἐτέρων συλλαβῶν τετμησθαι.

5. ἐξ ὑπερκαταλήκτου] Ὑπερκατάληκτόν ἐστι, τὸ μετὰ 18 τελειότητος περιττεῦον συλλαβῇ, εἰ δισύλλαβοι εἴεν οἱ πόδες· εἰ δὲ τρισύλλαβοι καὶ δύο.

7. καὶ 19 βραχυκαταλήκτου] Παρὰ συλλαβὴν γὰρ εὐρίσκεται τὸ ἐφθημιμερές, ὥστε γίνεσθαι δίμετρον βραχυκατάληκτον.

12. τὸν λυροποιὸν] Ἔστι γὰρ χορίαμβος, καὶ δύο ἰαμβοί, καὶ τρεῖς τροχαῖοι, τὸ ἰθυφαλλικόν, ἕως τοῦ 20 κομήσει.

14 λέξιν] λήξιν E.

15 Hermannus: ἐὰν δὲ ἡ τομῇ γένηται πρὸ μιᾶς συλλαβῆς τῆς δεούσης εἰς τὸ παῖς, καὶ εἰς etc.

16 Τὰ δύο] τὰ δὲ δύο Herman. qui mox τὸ μὲν μετὰ τοῦτο.

17 τρισύλλαβον—ΠΑΙΣ] περιττοσύλ-

λαβον ἔδει etc. Herman.

18 τελειότητος] διποδίαν et mox συλλαβὴν E.

19 βραχυκαταλήκτου] βραχυκατάληκτα E.

20 κομήσει] κομίσει E.

πάντα φορητὰ, πάντα τολμητὰ τῷδε τῷ χορῷ,

citante D'Orvillio : " Ecphantis
 " vel Ecphantides poeta comicus
 " fuit ignobilis, et parum ob ve-
 " tustatem et inscitiam notus : e
 " cujus Σατύροις hoc fragmentum
 " habemus apud Athenæum III.
 " p. 96 C. πόδας τε εἰ δέοι πριάμενον
 " καταφαγεῖν ἐφθούς ὕος." (Her-
 " mannus corrigit πόδας ἔτ' εἰ ut
 " versus sit trochaicus tetrameter,
 " πόδας ἐπεὶ Meinek. T. II. p. 12.)
 " Scholiastes Comici Vesp. 1182.
 " Φραντίδην hunc vocat; sed ut
 " animadverterunt docti viri, illic
 " legendum est Τηλεκλείδης καὶ
 " Ἐκφαντίδης, ut optime habet
 " Pollux II. 127." Plura habet
 " ibidem Maussacus sed longiora
 " quam ut hic commode exscriban-
 " tur. Viri præstantissimi quos re-
 " prehendit sunt Josephus Scaliger
 " ad Virgili Copam p. 261. et Flo-
 " rens Christianus ad Aristoph.
 " Vesp. 151. Vide etiam Casau-
 " bonum ad Athenæi l. cit. Hesy-
 " chius v. Ἐκκεχοιριλωμένη· τοῦ Χοί-
 " ριλον οὔσα. Ἐκφαντίδην γὰρ τῷ
 " κωμικῷ Χοίριλος θεράπων ἦν, ὃς
 " συνεποιεῖτο κωμωδίας. et Χορίλον
 " Ἐκφάντιδος. Κρατῖνος τὸν Ἐκφάν-
 " τιδος οὕτως εἶπεν, αὐτὸν τὸν Χορίλ-
 " λον. Emendant Χοίριλον. Ubi
 " eadem fere de causa Ecphantidem
 " deridet Cratinus, qua Euripidem
 " Aristophanes Ran. 975. Εἴτ' ἀν-
 " ἔτρεφον μονωδίας, Κηφισοφῶντα μι-
 " γνύς. Schol. ὅτι ἐδόκει δούλος ὢν
 " συμπονεῖν αὐτῷ ὁ Κηφισοφῶν, καὶ
 " μάλιστα τὰ μέλη. Ecphantidæ
 " quoque meminit Aristoteles in
 " Polit. VIII. p. 227, 15. ed. Syl-
 " burg. Sed omnino lectu digna
 " sunt Aspasii verba in comment.
 " ad Aristot. Ethic. Nic. p. 53 b.
 " καὶ κωμωδῶν χορηγῶν, σύνθητες ἐν κω-
 " μωδία παραπετάσματα ἡ δέρρεις ποιεῖν
 " οὐ ἢ πορφυρίδας μυρτίλος ἐν τιτανό-

παισι τὸ, 3 δεινῆς ἀκούεις ἠράκλεις.
 " τούτέστι σοὶ τὸ σκῶμμα ἀσελγῆς
 " καὶ μεγαρικόν, καὶ σφόδρα ψυχρὸν
 " γελάς, ὁρᾷς τὰ παιδιά. διασύρονται
 " γὰρ οἱ μεγαρεῖς ἐν κωμωδία, ἐπεὶ καὶ
 " ἀντιποιῶνται αὐτῆς, ὡς παρ' αὐτοῖς
 " πρῶτον εὑρεθείσης, εἴ γε καὶ σουσα-
 " ρίων ὁ κατάρξας κωμωδίας μεγαρεῦς.
 " ὡς φορτικοὶ τοίνυν καὶ ψυχροὶ δια-
 " βάλονται, καὶ πορφυρίδι χρώμενοι
 " ἐν τῇ παρόδῳ· καὶ γοῦν ἀριστοφάνης
 " ἐπισκώπτων αὐτοὺς λέγει πον, μὴ δ'
 " αὐτὸν γέλωτα μεγαρόθεν κεκλημένον.
 " ἀλλὰ καὶ ἐκφαντίδης παλαιότατος τῶν
 " ἀρχαίων ποιητῆς φησι, μεγαρικῆς
 " κωμωδίας ἄσμα 4 δίειμαι αἰσχύνο-
 " μαι τὸ δράμα μεγαρικόν ποιεῖν.
 " δείκνυται γὰρ ἐκ πάντων τούτων ὅτι
 " μεγαρεῖς τῆς κωμωδίας εὑρεταί. Co-
 " dex MS. C.C.C. obiter a me in-
 " spectus nihil discrepat a vulgatis,
 " nisi quod 1, δέρρεις in textu o-
 " mittit, suprascripto tamen δέρις.
 " 2, habet πορφύρας. 3, δεινῆς a p.
 " m. sed δεινῶς ex em. et 4, δειμ'
 " ἡσχυνόμην. Diversum exemplar
 " videtur secutus Jo. Bernard. Fe-
 " licianus in versione Latina Vene-
 " tiis edita, 1589. fol. " Splendorem
 " autem et munificentiam absone
 " affectat, qui sicut inquit, vel ἐρα-
 " νισταῖς, id est, contributariis so-
 " dalibus convivium apparatu nup-
 " tiali factum exhibet, vel comædos,
 " hoc est histriones comicos, pur-
 " pureis stragulis in scenam indu-
 " cit, cum tamen in comædia non
 " e purpura, sed e ciliciis stragula
 " fieri consueverint. Carpuntur
 " autem Megarenses in comædia
 " quod purpureis vestibibus in ea
 " uti soleant, quodque importuni,
 " insulsi, ineptique in ea habeantur,
 " cuius inventionem sibi ven-
 " dicant. Susarion enim, qui co-
 " mædiam auspicatus est, fuisse
 " Megarensis perhibetur. Quos

πλήν Ξενίου νόμοισι, καὶ Ἐσχονίωνος, ὧ δ' Ἰάρον.

Τὸ μὲν οὖν καθαρὸν Κρατίνειον τοιοῦτόν ἐστι.

25 ἘΠολυσημάτιστον δὲ αὐτὸ πεποικήκασιν οἱ κωμικοί.

“ *quidem taxans Myrtilus in ea fabula quam Titanum filios inscripsit, ita inquit; Graviter audis Hercules: Hoc est tibi dicerium petulans ac Megaricum. Item Aristophanes in Vespis: Et frigide admodum irrides: puerulos aspicias, Debetis expectare nunc nil maximum A me: nec ut de Megarico huc risum afferam Raptum solo ad vos. Ecphantides quoque, antiquissimus veterum comœdiarum scriptor, Prætereo, inquit, carmen Megaricæ comœdiæ, Nam me pudet facere Megaricam fabulam. Quibus omnibus insulsa Megarensium importunitas videtur notari.*”

Aspasius fortasse ex melioribus MSS. aliquando redintegrabitur; interim consulas Aristoph. Vesp. 57. et in schol. corrige cum Grotio Exc. p. 503. Ἐῤπολις Προσπαλιτικός. Plura de Ecphantide Nækius in Choerili frag. p. 51. seqq. Nunc profero locum Aspasi prout eum scriptum inveni multis abhinc annis in codice Bibl. Reg. Paris. 1926. f. 102 b. καὶ λαμπρύνεται παρὰ μέλος. παροιμία ἐπὶ τῶν δεόντως τι ποιεῖν εἰωθότων. καὶ κωμωδοῖς χορηγῶν εἴωθεν ἐν κωμωδία καλύμματα εἴτουν στέγας ἐκ δέρματος ποιεῖσθαι οὐ προφύρα μύρτιλος ἐν τιτανο. . . τοῦτό φησι σκληρῶς ἀκούεις ἡρακλεῖς τοντέστι σοι λαιδόρημα ἀσελγές καὶ μεγαρικὸν καὶ πανὸν ψυχρὸν γελᾶς δρᾶς τοὺς παῖδας. διασύρονται γὰρ οἱ Μεγαρεῖς ἐν κωμωδία ὅτι φυλάττουσι καὶ σφετερίζονται ταύτην ὡς παρ' αὐτῶν πρῶτον εὐρημένην· εἶγε καὶ ὁ σουσαρίων ὃς ἤρξατο κωμωδίας μεγαρεῦς. ὡς φορ-

τικοὶ οὖν καὶ ψυχροὶ διασύρονται καὶ πορφύρα χρώμενοι ἐν τῇ μεταβάσει. καὶ ἀριστοφάνης σκώπτων αὐτοὺς φησιν ἐν τινι χωρίῳ οὐδ' αὖθις τὸν γέλωτα ἐκ μεγάρων ἀναληθέντα (sic) ἀλλὰ καὶ ἐκφαντίδης ἀρχαιότατος τῶν παλαιῶν ποιητῆς φησι μεγαρικῆς κωμωδίας ὠδὴν παρέρχομαι ὧκ' ποίημα μεγαρικὸν ποιῆσαι· δείκνυται γὰρ ἐξ ἀπάντων τούτων ὅτι οἱ Μεγαρεῖς κωμωδίας εὐρεταί. De Ecphantidæ versibus vid. Meinek. Hist. Com. p. 22. quos in Com. Fragm. p. 7. ed. min. cum Hermanno ita corrigat:

Μεγαρικῆς κωμωδίας
ἄσμ' ἦδον εἰ μὴ ἡσχυρόμην
τὸ δρᾶμα Μεγαρικὸν ποιεῖν.

Prius fragmentum Eupolidi non Myrtilo tribuendum esse docet Meinekius ad Eupolidis fr. Προσπαλιτ. 2. T. II. p. 521.

ἘΣχονίωνος] χοινίωνος Fl. Apud Plutarch. de Mus. p. 1132 D. inter νόμους tibiarum recensetur Σχοινίων. Et Σχοινίων apud Hesych. quoque scribendum. Cratinus ap. Hephæst. p. 56. Πλήν ξ. κ. τ. λ. et de hoc accipiendum est. Non recte igitur Is. Casaubon. ad Athen. XIV. p. 894. dictum putat quod fracta et effeminata sit saltu suo. SOPINGIUS ad Hesych. v. Σχοινίων. Vide et Pollucem IV. 65, 79. Suid. in Καλλίας.

ἰ Χάρον] χάρων E.

ἰ Πολυσημάτιστον] Nescio an huc referenda sit Etymologi Magni glossa, Τολύνιον: τὸ καλούμενον Κρατίνειον πολυσύνθετον, ἀπὸ τοῦ Μεγαρέως Τολύνου. ἔστι δὲ προγενέστερος Κάδμου.

Τοὺς γὰρ σπονδαίους τοὺς ἐμπίπτοντας ἐν τοῖς ἰαμβικοῖς καὶ τοῖς τροχαϊκοῖς παρὰ τάξιν παραλαμβάνουσιν ἐν ταῖς μέσαις συζυγίαις, τῇ τροχαϊκῇ καὶ τῇ ἰαμβικῇ. Εὐπολις δὲ ἐν τοῖς ^f Ἀστρατεύτοις καὶ ^ε ἀτακτοτάτως

^f Ἀστρατεύτοις] In aliis codicibus est Εὐστρατεύτοις (Turneb. in calc. B.C.P.E.S. pro v. l.) Sed hoc spurium est; satis enim frequenter hujus fabulæ verum nomen, quod est Ἀστρατεύτοι, occurrit; ut apud Schol. Aristoph. Av. 808. Hephæst. p. 61. Athenæum p. 397 C. Diogenem Laërtium et Suidam. Videtur Eupolis hoc dramate perstrinxisse homines molles, militiæque ob nimium otii studium et meticulosum ingenium ineptos. Id non leviter firmat alter hujus dramatis titulus; duplici enim nomine vocabatur Ἀστρατεύτοι et Ἀνδρογόνοι, teste Suida in v. Εὐπολις. Idem etiam, quod de dramatis hujus argumento dixi, ferme colligi potest ex fragmentis, quæ hinc et inde superant. Apud Schol. Aristoph. Av. 1555. exstat ex hoc dramate locus, in quo perstringit Pisandrum, hominem meticulosissimum, quem alii etiam comici sale comico perfricuerunt, et Atheniensibus in scena deridendum propinarunt. Eupolidis verba hæc sunt: Πείσανδρος εἰς Πάκτωνον ἐστρατεύετο· Κάνταῦθα τῆς σῆς στρατείας κάκιστος ἦν Ἀνὴρ. Versum secundum, sensu et metro flagitante, ita legas velim:

κάνταῦθα τῆς ὅλης στρατιᾶς κάκιστος ἦν. Alius ex eisdem Astrateutis locus est apud Athenæum IX. p. 397 C. Hæc verba ita ad legem metricam sunt reducenda: μὴ ποτε θρέψω Παρὰ Φερσεφόνη τοῖονδε ταῶν Ὅς τοὺς εὐδοντας ἐγείρει. Versus sunt anapæstici, quorum primus est posterius bisegmen dimetri anapæstici: secundus, integer dimeter anapæsticus: tertius, dimeter catalecticus; quales non raro claudunt sententiam; apud Æschylum fere semper. Tertius denique ex Astrateutis locus nobis servatus est a Diogene Laërt. III. 7. in quo philosophos tangit: Ἐν εὐσκίαις δρόμοισιν Ἀκαδήμου θεοῦ. ARNALD. Eupolidis fragmentum ita scribendum est, deleta σῆς, quod ex articulo ιῆς in vicinia natum est, κάνταῦθα τῆς στρατιᾶς κάκιστος ἦν ἀνὴρ. PORSONUS in Append. ad Toupium Em. T. IV. p. 467. probante Meinekio T. II. p. 436. Secundum ejusdem poetæ fragmentum sic libentius constituerim, ut paræmiacum proxime antecedit basis anapæstica: Μὴ ποτε θρέψω παρὰ Περσεφόνη | Τοῖονδε ταῶν | Ὅς τοὺς εὐδοντας ἐγείρει. ^ε ἀτακτότατα E. Turn. ἀτακτοτάτοις C.

1. Τοὺς γὰρ σπονδαίους] Οἷον ἐν τοῖς ἀρτίοις δέχεται τὸν σπονδαῖον τὸ τροχαϊκόν· οὗτοι δ' ἐν ταῖς περιπταῖς τιθέασιν· καὶ τὸ ²¹ ἰαμβικὸν ἐν ταῖς περιπταῖς, οὗτοι δὲ καὶ ἐν ταῖς ἀρτίαις τιθέασιν.

2. ἐν ταῖς μέσαις] Μέσαις τοῦ παντὸς μεγέθους ἔν τε τῇ δευτέρᾳ τοῦ ἰαμβικοῦ, καὶ τῇ πρώτῃ τοῦ τροχαϊκοῦ.

21 ἐν ταῖς περιπταῖς hic supplet Pauwius.

συνέθηκε τὸ εἶδος· πῆ μὲν γὰρ τοιαῦτα ποιεῖ,

ἄνδρες ἐταῖροι ἡ δεῦρο δὴ τὴν γνώμην ἰπροσίσχετε,
εἰ δυνατὸν, καὶ μὴ τι μείζον πρᾶπτουσα τυγχάνει.

πῆ δὲ τοιαῦτα,

^k καὶ ξυνεγινόμεν ἀεὶ τοῖς ἁγαθοῖς φάγροισιν.

5

ἡ δεῦρ' ἤδη] δεῦρο δὴ Herman-
nus, probante Meinekio Com. Fr.
T. II. p. 438.

ⁱ προσίσχετε recte Hermannus.
Libri habent προίσχετε—μὴ τοι ἐτ
τυγχάνη Fl.

^k ξυνεγινόμεν citat Valckenæ-
rius ad Phœn. 360. quod calami
errore factum censet Schæferus
ad Schol. Apoll. Rhod. II. p. 265.
ξυνεγινόμεν MSS. Fl. ξυνεγινόμεν
E pr. ξυνεγινόμεν em. ξυνεγινόμεν
Hermannus Elem. D. M. p. 583.
Καὶ ξυνεγινόμεν ἀεὶ τοῖς ἁγαθοῖς,
φάγροισιν. Turn. ἂν pro ἀεὶ Fl.

ⁱ ἁγαθοῖς, φάγροισιν] Tolle dis-
tinctionem quæ est post ἁγαθοῖς,
et hoc junge cum φάγροισιν, per
quos, non homines, ut vult Cl.
Pauw, sed pisces intelligas velim.
Ξυγγίνεσθαι vel συγγίνεσθαι per
metaphoram ponitur pro come-
dere, ut a Teleclide apud Athen.
II. p. 56. Vide de hac signifi-
catione τὸν πάνυ (Casaubonum)
Animadv. II. 15. III. 34. Φάγροι
vero a veteribus in deliciis habe-
bantur, hinc Metagenes apud
eundem Athen. VI. p. 269 F.
scribit, Τὰ δὲ μικρὰ ταυτὶ ποτάμι' ἐν
μὲν ἐντεῦθεν ῥέει Τευθίσιν ὄπταις καὶ
φάγροισιν καὶ καράβοισιν. Priorem
versum metro postulante et sensu

lege ita: Τὰ δὲ μικρὰ ταυτὶ ποτάμι'
ἐντεῦθεν ῥέει, ejectis μὲν ἐν, quæ
orta sunt ex priore vocis ἐντεῦθεν
syllaba. Idem, quod de phagris
dixi, liquet ex Mnesimachi Hip-
potropho apud Athen. IX. p. 403
B. cujus illi versus omnes in ana-
pæsticos dimetros sunt dispe-
scendi. Carne vescebantur phagri
teste Platone in Cleophonte apud
Athen. VII. p. 315 C. Σὲ γὰρ
γραῦ συγκατῶκισε σαπρὰν Ὀρφοῖσι
σελαχίοισιν τε καὶ φάγροισιν βοράν.
Locus hic paullo aliter legendus
est, et sic quidem: . . . σὲ γὰρ
γραῦ συγκατῶκισεν σαπρὰν Ὀρφοῖς
σελαχίοισιν τε καὶ φάγροισιν βοράν.
Nota hunc posteriorem versum
citari ab Athenæo VII. p. 327.
solum, hoc pacto Ὀρφοῖς σελα-
χίοισιν τε καὶ φάγροισιν ἔση βορά. Sed
illud ἔση a glossatore profectum
est, ni ad sensum supplendum sit
ipsius Athenæi: quicquid ejus sit,
ex integro fragmento liquet, non
ipsius id esse poëtæ; sive sit ille
Plato, vel Ameipsias: id enim
etiam incertum; nam priore in
loco, ubi hunc versiculum citat
Dipnosophista, eum Platoni tri-
buit, in posteriore vero Amei-
psias. Optimi phagri reperie-
bantur in Eretria, indeque Ἐρε-

2. ἄνδρες ἐταῖροι] Ἐν τῷ ἰαμβικῷ σπονδεῖον εἰς τὴν ἀρτίαν, λέγω δὴ τὴν
τετάρτην, ἣ ἐστὶν ἢδε δεῦρ' ἤδη. Καὶ ἐν τῇ τροχαϊκῇ, εἰς τὴν περιπτὴν, λέγω
δὲ ²²τὴν πρώτην, ἣ ἐστὶ τὴν γνώμην.

5. καὶ ξυνεγινόμεν] Τοῦτο καὶ τὸ ἐξῆς Ἀνακρέοντιον ἔχουσι τὸν μὲν α
χοριάμβον, εἶτα δύο ἰαμβούς· καὶ πάλιν χοριάμβον καὶ ²³τροχαῖον καὶ συλ-
λαβὴν.

22 Sic Pauwius pro τὴν μὴν.

23 ἰαμβον Pauwius.

ὡσθ' ὄλον ^m αὐτὸ χοριαμβικὸν ἐπίμικτον γενέσθαι, ὅμοιον
'Ανακρεοντείῳ τῶδε, [Bergk. 22.]

ⁿ Σίμαλον εἶδον ἐν χορῶ πηκτίδ' ἔχοντα καλήν.

^o πῆ δὲ καὶ ἄλλοις ἐχρήσατο λίαν ἀτάκτοις σχήμασι.

26 Καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀντισπαστικῶν δὲ ^p καταληκτικῶν 5
κῶν ^q διμέτρων ^r δικατάληκτον, ὃ ^s Φερεκράτης ἐνώσας,

τρῖκοι dicuntur Antiphani ἐν Προβατεί apud Athen. VII. p. 295 D. De phagris multa adhuc habet quæ diximus firmantia Athenæus, p. 327. Ubi inter alia citat Stratridis locum ex Philoctete, qui ita ad anapæsticos dimetros acatalecticos est redigendus: Κάτ' εἰς ἀγορὰν ἐλθόντες ἀδρούς Ὀψωνούσιν μεγάλους τε φάγρους, καὶ κωπαίδων ἀπαλῶν τεμάχη στρογγυλιπλεύρων. ARNALDUS. Parasitus hic loquitur et helluo — qui se jactat semper ἀγαθοῖς φάγροις συγγενέσθαι, nempe τοῖς Ἐρετριακοῖς. Eos enim in deliciis fuisse patet ex Athenæo VII. 295 D, τὰ ἀγαθὰ sæpe de exquisitis ferculis dici notum, uti apud Latinos *bonæ res*. D'ORVILIUS.

^m αὐτὸν Turn. C.

ⁿ Σίμαλον] Sic Turn. C. et forte H.N. Σίμαλλον B. Σίμετρον Fl. Μοχ πηκτίδ' C.S.

^o πῆ δὲ καὶ ἄλλοις] Sic C. quomodo emendavit Hermannus. Ceteri (etiam P.E.S.) καὶ ἐν ἄλλοις,

quæ lectio, subintellecto δράμασι, retineri poterat. Tum ἐχρήσαντο C.S.

^p καταληκτικὸν δίμετρον Fl. B.N.

^q διμέτρων] διμέτρων E.

^r δικατάληκτων C.

^s Φερεκράτης ἐνώσας] Apparet ex his fuisse, qui binos Pherecrateos uno versu comprehenderent. Vereor autem ne non recte interpretatus sit Pherecrateem Hephæstio, si vera sunt, quod valde probabile est, quæ scholiastes metricus Pindari ad Ol. IV. stroph. 7. scribit: οἱ γὰρ σπονδεῖοι σύμπυκτοι ἀνάπαιστοι λέγονται, ὡς καὶ τὰ εἰς σωτήρα Χριστὸν τὸν ὠραιουπλαιώτην ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ἄνω τῶν ἐξωθεν πυλῶν, ὅπου ἐζωγράφηται Ἰουστινιανὸς καὶ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος. Videtur enim Pherecrates non de hisce versibus, qui ab ipso nomen habent, sed de anapæstis spondiacis loqui, quos, ut puto, statim prolaturus erat. HERMANN. Elem. Doct. Metr. p. 603.

5. Καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀντισπαστικῶν] Ἀντίσπαστος δὲ ἐστὶν ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν καὶ βραχείας. Εἴρηται δὲ ὅτι τὴν πρώτην συλλαβὴν τρέπει πρὸς τοὺς τέσσαρας δισυλλάβους, καὶ ἡνίκα γίνεται ἡ 24 πρώτη μακρὰ ἀντὶ βραχείας, γίνεται ὁ τέταρτος ἐπίτριτος, ὡσπερ ἐνταῦθα. Τρία τοίνυν πέφυκεν ἐκ δύο 25 ἀντισπαστικῶν παρὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν. Καταληκτικὰ γὰρ εἶπεν εἶναι αὐτά.

6. δικατάληκτον δ Φερεκράτης] Ἐπεὶ τὸ ἐκ δύο ἀντισπαστικῶν καταληκτικῶν δικατάληκτον εἶπε.

²⁴ μακρὰ addit Pauwius. ²⁵ ἀναπαιστων περι] ἀντισπαστικῶν παρὰ Pauwius. Vid. Schol. ad v. Ἄνδρες in p. seq.

^ι σύμπυκτον ἀνάπαιστον καλεῖ, ἐν τῇ ^υ Κοριαννοῖ,
[fr. 5.]

ἄνδρες ^κ πρόσχετε τὸν νοῦν ἐξευρήματι καινῷ
Υ συμπτύκτοις ἀναπαιστοῖς.

27 Καὶ τὸ ἐκ τῶν ἰαμβικῶν ἐφθημιμερῶν δικατάληκτον 5
Καλλίμαχος, (Epigr. xli.)

^ζ Δήμητρι τῇ πυλαίῃ τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν,

ὅπερ προέταξεν ἐπισυνθέτου, τοῦ ἐκ δακτυλικῆς τετρα-
ποδίας ^{ζζ} καὶ ἰθυφαλλικοῦ, τοῦδε,

^α Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ^α ἐδείματο ταῦθ ὁ Ναυκρατίτης.

10

28 Καὶ τὸ ἐξ ἰθυφαλλικῶν δύο ἢ Σαπφῶ ^β πεποίηκε,
(Ursin. p. 7. Bergk. 83.)

^ι σύμπυκτον] σύμπηκτον P. σύμ-
μικτον E. σύμπυκτον S. Fl. σύμ-
πικτον C.

^υ Κοριαννοῖ] Athenæus XIII. 3.
πολλὰ δράματα ἀπὸ τῶν ἑταιρῶν
ἔσχε τὰς ἐπιγραφάς. Φερεκράτους
Κοριαννώ. quem locum advocat
Sylburgius ad Etym. M. in Ὑο-
σκύαμος. ubi habetur etiam in
Cod. meo, ἐν Κοριαννοῖς. At apud
Athenæum semper ἐν Κοριαννοῖ.
Vide dubitantem Jungermannum
ad Polluc. X. 179. ubi Cod. Κο-
ριαννοῖ. Photius vitiose. ἐπὶ δὲ
ἀρσενικοῦ Κοριάνις Φερεκράτις. πάν-
των γὰρ εἰσι τῶν φίλων ἐνὸς γέ του.
V. doctiss. Alberti indicem, et
Meursii Bibl. Attic. necnon ad
Nicomachum p. 175. et Fabric.
Bibl. Gr. Miror tamen toties

Κοριαννοῖς occurrere. An pluralis
numerus de causa nobis ignota
habuit locum, ut in *Menæchmis*
Plauti, et *Archilochis* Cratini?
D'ORVILLIUS.

^κ πρόσχετε C. ἐξευρήματι καινῷ
desunt Fl.

^υ συμπτύκτοις] συμπτύκτοις C.
συμπηκτοις P. συμμίκτοις E.

^ζ Δήμητρον P. Integrum Calli-
machi Epigramma est: Δήμητρι
τῇ πυλαίῃ, τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν
Ἄκρίσιος τὸν νηὸν ἐδείματο, ταῦθ ὁ
Ναυκρατίτης Καὶ τῇ κάτω θυγατρὶ
τὰ δῶρα Τιμόδημος εἶσατο τῶν κερ-
δέων δεκατεύματα, καὶ γὰρ εὖξαθ'
οὕτως. Μοχ ὁ ἐκ Π. Fl. οὐκ ἐκ Π. C.
^{ζζ} καὶ] ἢ Fl.

^α ἐδείματο] ἐδήματο P.

^β πεποίηται C.

1. ²⁵ σύμπυκτον ἀνάπαιστον] Οὐχ ὅτι ἐξ ἀναπαιστοῦ σύγκειται, ἀλλ'
ἔοικεν ἐν παραβάσει αὐτῷ κεχρησθαι ὁ Φερεκράτης μετὰ τὸ κομμάτιον ἐν τῷ
²⁶ καλουμένῳ ἀναπαιστῷ καὶ εἰ μὴ ἀναπαιστικὸν εἶη τὸ μέτρον.

3. ἄνδρες πρόσχετε τὸν νοῦν] Ἡ γὰρ τελευταία ²⁷ τε τὸν νοῦν κατακλείς
ἀντισπαστική ἐστίν, ὃ ἐστὶν ἀντίσπαστος παρὰ συλλαβὴν τὴν βραχείαν, ἥτις
λείπει.

²⁵ σύμμικτον E.

²⁶ καλουμένῳ ἀναπαιστῷ] παράβασις
appellatur ἀνάπαιστος ἐπεὶ πολλάκις ἐν
ταύτῃ τῷ ἀναπαιστῷ χρῆται. Schol.

Aristoph. Nub. 518. Schol. ad Pac. 734.
παράβας ἐν τοῖς ἀναπαιστοῖς] πᾶσαν
παράβασιν ἀναπαιστους λέγει.

²⁷ τε τὸν] τὸ E.

δεῦρο ^cδηῦτε Μοῖσαι χρύσειον λιποῖσαι.

29 Καὶ ^dτὸ ἐκ χοριαμβικῶν ἐφθήμεμερῶν τῶν εἰς τὴν
ιαμβικὴν κατακλείδα, ἢ αὐτὴ ποιήτρια, (Ursin. p. 11.
Bergk. 99.)

ὄλβιε γαμβρέ, σοὶ μὲν δὴ γάμος, ^eὡς ἄραο.

ἐκτετέλεστ', ^fἔχεις δὲ παρθένον, ἂν ἄραο.

5

καὶ ὁ ποῦς συνῆψε τὴν λέξιν, (Ursin. p. 13. Bergk. 100.)

Ἐμελλίχροος δ' ἐπ' ἡμερτῶ κέχυται προσώπῳ.

Τοσαῦτα ^hπερὶ τῶν ἀσυναρτήτων.

ΚΕΦ. Ι5.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΣΧΗΜΑΤΙΣΤΩΝ.

Πολυσχημάτιστα δὲ καλεῖται ὅσα κατ' ἐπιλογισμὸν 10

^c δεῦτε] δηῦτε Fl. MSS.

^d τὸ] τὰ E.

^e ὡς ἀραῦ C. ὡς ὄρ P. Mox
ἀνάρας Fl. B. ἂν ἀραῦ C. ἀναράθ P.
ἀνάραο E.

ib. Nescio an ἀραῦ utroque in
versu reponendum sit. Mirum
certe foret, ni Æolenses, qui in
activo verbo βοᾷς βοᾷ dicebant,
de qua re vid. Gregor. Cor. et
ejus interpretes p. 590. idem
etiam in secunda persona passivi
fecissent. HERMANN. qui de-
dit ἀραῖσαι in Epit. n. 522. ἄρασο

Ahrensius.

^f ἔχεις] ἔχης C.P.S.

Ἐ μελίχρος δ' ἐπιμερτῶ Fl. μελ-
λίχροος δ' ἐπ' ἡμερτῶ P. et fere E.
S. μελίχρονος C. μελίχρως—κέ-
χρηται N. Æolicam formam μελλί-
χρος reponendum suspicatur Her-
mannus.

^h περὶ] καὶ περὶ C.E.S.

ⁱ ἐπιλογισμὸν, ἦτοι κατὰ λόγον
τινὰ, καὶ κοινωνίαν, καὶ ποδῶν συγ-
γένειαν N. μὲν om. C. et mox
habet δέχεται.

1. δεῦρο ²⁸δηῦτε] Χορίαμβος, καὶ ἱαμβος καὶ συλλαβὴ ἐστίν, ὃ ἐστίν
ἐφθήμεμερὲς, πέντε δὲ τοιαῦτα παρατίθεται. Δοκεῖ δὲ τὸ Σαπφικὸν μὴ εἶναι
ἀσυναρτήτων· δύο γὰρ τροχαϊκὰ εἰσι. Φαμέν οὖν ὅτι ²⁹ἐὰν συναρτήσωμεν τὰ
δύο τροχαϊκὰ, εὐρίσκεται ἐν τῇ τρίτῃ χώρᾳ τῇ περιττῇ σπονδεῖος, ὅπερ ἄτοπον
εἰς μέτρον τροχαϊκόν. (sic S.)

7. καὶ ὁ ποῦς συνῆψε τὴν λέξιν] Οὐκ ἔτεμε γὰρ τὸ μέρος τοῦ λόγου εἰς
τὴν κατακλείδα τὴν ἱαμβικὴν, ἀλλὰ συνῆψε τῷ ἐφεξῆς ἡμερτῶ.

10. Πολυσχημάτιστα δὲ καλεῖται, ὅταν παρὰ τοὺς ὠρισμένους τόπους τίθεν-
ται οἱ πόδες. οἷον αἱ ³⁰ἄρτιαι τοῦ ἱάμβου δέχονται σπονδεῖον, ἢ δάκτυλον·
ὅταν οὖν τις τῶν κωμικῶν θεῖη δάκτυλον ἢ σπονδεῖον ἐν ταῖς ἀρτίαις τοῦ

²⁸ δεῦτε] δηῦτε E. Χορίαμβος—ἐφθη-
μμερὲς non ad h. l. sed ad s. 29. videntur
pertinere.

²⁹ ἐὰν] ἐὰν ἅμα E.S.

³⁰ ἄρτιαι] ἄρτιοι E. qui mox δέχων-
ται.

μὲν οὐδένα πλῆθος ἐπιδέχεται σχημάτων, κατὰ προαίρε-
σιν δὲ ἄλλως τῶν ^k χρησαμένων ποιητῶν· τούτων δ'
ἐπισημότερά ¹ ἐστὶ τάδε.

- 2 Τὸ ΠΡΙΑΠΕΙΟΝ, οὐ μόνον ἱαμβικῇ τῇ δευτέρᾳ χρώμε-
νον, ἀλλὰ καὶ χοριαμβικῇ· καὶ τὸν ἀντίσπαστον ἔσθ' 5
ὄτε, τὸν πρῶτον τοῦ παντὸς μέτρου, εἰς σπονδεῖον περ-
αιούσιν, εἴαν τε ἀπὸ ἰάμβου ἄρχηται, εἴαν τε ἀπὸ τρο-
χαίου, κατὰ τὸ ^m δεδομένον, εἴαν τε ἀπὸ σπονδείου· οἶον
παρ' ⁿ Εὐφορίωνι τῷ Χερρονησιώτῃ·

^k χρησιμωτάτων Fl. B.D.E. pro
v. l. χρησίμων N. χρησαμένων C.
P.E. pr. S. Turn. Μοχ τῇ ἱαμ-
βικῇ δ. Fl.

¹ ἐστὶ om. Fl. B.

^m δεδομένον C.

ⁿ Εὐφορίωνι τῷ χερρονησιώτῃ]
Χερρονησίτῃ D. Vide Meinek.
Anal. Alexand. p. 341 seqq. De
vv. Χερρονησιώτῃ et Χερρονησίτῃ

ἱαμβικοῦ, εἴτ' οὖν ἐν ταῖς περιτταῖς τοῦ τροχαϊκοῦ, τὸ τοιοῦτον λέγεται πολυ-
σχημάτιστον. Ἔδει δὲ πάλιν μετὰ τὰ ἀσυνάρτητα περὶ συγκεχυμένων εἰπεῖν,
καὶ ἕξις περὶ ³¹ ἀπεμφαινόντων· ³² συγκεχυμένον δὲ ἐστὶν, ὅταν συζυγία τιμὴ
ἕτερα συζυγία ἐναντία ἐπιφέρηται· ἀπεμφαίοντα δὲ, ὅταν ἐν τιμῇ μέτρῳ κακῶς,
τουτέστι παρὰ τόπον, κείται πούς, οἶον εἰ ἐν ἰάμβῳ εὐρεθῆι ἐν ἀρτίᾳ βᾶσει
σπονδεῖος, ἢ ἐν τροχαίῳ ³³ ἐν περιττῇ· τότε γὰρ τοῦ ὅλου μονοειδοῦς ὄντος
μία μόνη χώρα ἐστὶν ἀνώμαλος.

ib. κατ' ἐπιλογισμὸν] Κατὰ λόγον τινὰ καὶ κοινωνίαν καὶ τῶν ποδῶν συγ-
γένειαν.

1. πλῆθος ἐπιδέχεται σχημάτων] Οἶον κίνησιν χρόνων, καὶ ἐκ τούτων
³⁴ διαφόρων ποδῶν σχέσιν. σχήματα γὰρ ἔλεγον τὴν ποιὰν τῶν ποδῶν καὶ
τῶν χρόνων σύνθεσιν.

4. Τὸ ΠΡΙΑΠΕΙΟΝ] Τὸ καθαρὸν πριαπίειον ἀντίσπαστικόν ἐστὶ τετράμε-
τρον ³⁵ κατάληκτον, τὴν δευτέραν ἱαμβικὴν ἔχον, οἶον,

Ἡριστήσαμεν ἱτρίου λεπτοῦ μικρὸν ³⁶ ἀπόκλας.

ib. ἱαμβικῇ τῇ δευτέρᾳ] Ὑπερτιθεμένου γὰρ τοῦ τῆς μακρᾶς χρόνου, ἐν τῷ
ἱαμβικῷ, γίνεται χοριαμβικὸν σχῆμα. ὁ γὰρ δῦαμβος, ὑπερθεῖς τὴν ἐν τῇ
δευτέρᾳ ³⁷ συλλαβῇ μακρὰν, ποιεῖ τὸ χοριαμβικόν.

6. τοῦ παντὸς μέτρου] Περὶ αὐτοῦ τοῦ πριαπίειου ὁ λόγος· ὁ γὰρ προηγού-
μενος τοῦ πριαπίειου ἐστὶν ἀντίσπαστος, ὃς τὸν πρῶτον δισύλλαβον πόδα ἀδιά-
φορον ἔχων, πάντως τὸν δεύτερον τροχαῖον αἰτεῖ, ἵνα ἢ τελευταία γένηται
βραχεῖα· πάλιν οὖν μακρὰ γενομένη ἢ τελευταία, καὶ ³⁸ σπονδεῖα τὸ σχῆμα
τελέσασα, τὸ ³⁹ ἀσυνάρτητον ποιεῖ.

³¹ ἀπεμφαινόντων] ἀποφαινόντων E.
Vid. infra Aristid. Quintil. s. 57.

³² συγκεχυμένον] Vid. infra Aristid.
Quintil. s. 55.

³³ ἐν περιττῇ] περιττῇ E.

³⁴ διαφόρον Pauwius.

³⁵ κατάληκτον] ἀκατάληκτον E. Turn.

³⁶ ἀπόκλας] ἀπόκλασμα E. Turn.

³⁷ συλλαβῇ] συλλαβὴν Santenius ad
Terent. Maur. p. 371.

³⁸ σπονδεῖα] σπουδῇ E.

³⁹ πολυσχημάτιστον Pauwius, pro-
bante Hermanno El. D. M. p. 581.

οὐ βέβηλος, δὲ τελεταὶ τοῦ νέου Διονύσου,
καὶ γὰρ δ' ῥέξ' εὐεργεσίης ὠργιασμένος ἦκω,
ὀδέων Πηλουσιακὸν Ἰκνεφαίος παρὰ ῥ' τέλμα.

leg. Wesseling. ad Herodot. IX. 118. ὁ τὰ Πριάπεια ποιήσας Εὐφορίων Straboni VIII. p. 568. restituit Santenius ad Terent. Maur. p. 371. sed eam emend. præceperat Fabricius Bibl. Gr. III. p. 14.

οὐ βέβηλος] Hunc et sequentem versum citat Dionysius Hal. περὶ Συνοθ. p. 4, 19. ed. Sylburg. p. 30. ed. Upton. ubi ὡς λέγεται præbent edd. præter Aldinam, quæ cum Nostro τελεταὶ exhibet. τελεσταὶ Fl. In seq. εὐεργεσίης habet Aldus, ceteri ἐργασίης. Scholiastes Hermogenis p. 393. [ed. Ald. T. V. p. 491 Walz.] momente Bentleio, φησὶ τετράμετρα ταῦτα εἶναι προσφθικὰ, καὶ ὅμοια τοῖς Πριαπίοις, ὑπὸ τινων δὲ Ἰθυφαλλικοῖς καλουμένοις τοῖσδε· Συμβέβηλος ὡς λέγεται τοῦ νέου Διονύσου Καὶ γὰρ δ' ῥέξ' εὐεργεσίης ὠργιασμένος ἦκω.

ῥ' ῥέξ' εὐεργεσίης] ῥέξ' εὐεργεσίης Homer. Od. τ'. 114. ubi Scholiasten omnino lege. Hesych. in εὐεργεσίη. HEMSTERHUS. Similiter Ungerus in Schneidewini Philol. IV. p. 725.

Ἰκνεφαίος deest Fl.

ῥ' τέλμα] Fl. λαίτμα. hoc est natum e gl. λαίτμα θαλάσσης notissimum erat: non adeo τέλμα. Nempe Euphorion respicit opinionem qua Πηλούσιον ἀπὸ τοῦ πηλοῦ dictum volebant. Hesych. Τέλμα τόπος πηλώδης, ἔλαφος [ab ἔλος] πλέξ', ἰλός. Τελμίνος μολύ-

σματος πηλώδους. Τέλματα τὰ πηλώδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος. Τελμάτων, πηλῶν. et quod extra dubium hanc rem ponit, en Strabonis testimonium XVII. p. 1154. Μεταξὺ δὲ τοῦ Τανιτικοῦ καὶ τοῦ Πηλουσιακοῦ λίμναι, καὶ ἔλη μεγάλα καὶ συνεχῆ, κώμους πολλὰς ἔχοντα. καὶ αὐτὸ τὸ Πηλούσιον κύκλω περικείμενα ἔχει ἔλη, ἄτινες βάραθρα καλοῦσι καὶ ΤΕΛΜΑΤΑ. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ πηλοῦ καὶ τῶν ΤΕΛΜΑΤΩΝ. Euphorionis autem ingenium erat non alienum ab his lusibus. Heladius loco modo laudato eum ait habere multas κακοζήλους λέξεις, hanc tamen locutionem inter has non retulerim. Boni poetæ etiam in his sibi indulserunt. Porro ait Strabo illa loca τέλματα et βάραθρα vocari, at in aliis Codd. Strabonis habetur βάρθρα. βάρθρα reponit magnus Casaubonus ad L. XVI et XVII. p. 1076 et 1154. ex tribus locis Diodori, et ex altero Polybii, ubi βάρθρα διὰ τῆς ἀνδροῦ vocari dicuntur. Si βάρθρα vera lectio, ut nihil dubito, illa etiam Suidæ restituenda, ubi τέλματα explicantur βάρθρα. Eodem modo apud Photium. Et id vero simile: quia et τέλμα φρέαρ et βάρθρον χάσμα φρεατῶδες explicatur Suidæ. Aristoph. Av. 1592. Ὀμβριον ὕδωρ ἂν εἶχετ' ἐν τοῖς τέλμασι. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς φρέασι. Κυρίως δὲ τὸ πηλώδες καὶ μὴ ἔχον ὕδωρ. Sed hujus rei

1. οὐ βέβηλος] Εἰς τὸ οὐ βέβηλος. Ἔστιν ὁ 4^{ος} πρῶτος πούς ἀντίσπαστος ἀπὸ τροχαίου ἀρχόμενος· ὁ δεύτερος, χορίαμβος· ὁ τρίτος, ἀντίσπαστος ἀπὸ τροχαίου ἀρχόμενος· εἶτα 4¹ ὁ τέταρτος, ἀντίσπαστος καταληκτικὸς παρὰ συλλαβὴν, ονυσου· τὸ δὲ καὶ γω σπονδεῖός ἐστι.

40 πρῶτον] ὁ πρῶτος πούς S. Μοκ δεύτερον et τρίτον E. vulg.

41 τέταρτον] τέταρτος E. ὁ δὲ τέταρτος S.

μὲν οὐδένα πλῆθος ἐπιδέχεται σχημάτων, κατὰ προαίρε-
σιν δὲ ἄλλως τῶν ^k χρησαμένων ποιητῶν· τούτων δ'
ἐπισημώτατά ¹ ἐστὶ τάδε.

- 2 Τὸ ΠΡΙΑΠΕΙΟΝ, οὐ μόνον ἰαμβικῇ τῇ δευτέρᾳ χρώμε-
νον, ἀλλὰ καὶ χοριαμβικῇ· καὶ τὸν ἀντίσπαστον ἔσθ' ⁵
ὄτε, τὸν πρῶτον τοῦ παντὸς μέτρου, εἰς σπονδεῖον περ-
αιούσιν, εἴαν τε ἀπὸ ἰάμβου ἄρχηται, εἴαν τε ἀπὸ τρο-
χαίου, κατὰ τὸ ^m δεδομένον, εἴαν τε ἀπὸ σπονδείου· οἶον
παρ' ⁿ Εὐφορίωνι τῷ Χερρονησιώτῃ·

^k χρησιμωτάτων Fl. B.D.E. pro
v. l. χρησίμων N. χρησαμένων C.
P.E. pr. S. Turn. Μοχ τῇ ἰαμ-
βικῇ δ. Fl.

¹ ἐστὶ om. Fl. B.

^m δεδομένον C.

ⁿ Εὐφορίωνι τῷ χερρονησιώτῃ]
Χερρονησίτῃ D. Vide Meinek.
Anal. Alexand. p. 341 seqq. De
vv. Χερρονησιώτῃ et Χερρονησίτῃ

ἰαμβικοῦ, εἴτ' οὖν ἐν ταῖς περιτταῖς τοῦ τροχαϊκοῦ, τὸ τοιοῦτον λέγεται πολυ-
σχημάτιστον. Ἔδει δὲ πάλιν μετὰ τὰ ἀσυνάρτητα περὶ συγκεχυμένων εἰπεῖν,
καὶ ἐξῆς περὶ ³¹ ἀπεμφαινόντων· ³² συγκεχυμένον δὲ ἐστὶν, ὅταν συζυγία τινὲ
ἐτέρα συζυγία ἐναντία ἐπιφέρηται· ἀπεμφαίνοντα δὲ, ὅταν ἐν τινὲ μέτρῳ κακῶς,
τουτέστι παρὰ τόπον, κείται πούς, οἶον εἰ ἐν ἰάμβῳ εὐρεθείη ἐν ἀρτίᾳ βᾶσει
σπονδεῖος, ἢ ἐν τροχαίῳ ³³ ἐν περιττῇ· τότε γὰρ τοῦ ὅλου μονοειδοῦς ὄντος
μία μόνη χώρα ἐστὶν ἀνώμαλος.

ιβ. κατ' ἐπιλογισμὸν] Κατὰ λόγον τινὰ καὶ κοινωνίαν καὶ τῶν ποδῶν συγ-
γένειαν.

1. πλῆθος ἐπιδέχεται σχημάτων] Οἶον κίνησιν χρόνων, καὶ ἐκ τούτων
³⁴ διαφόρων ποδῶν σχέσιν. σχήματα γὰρ ἔλεγον τὴν ποιὰν τῶν ποδῶν καὶ
τῶν χρόνων σύνθεσιν.

4. Τὸ ΠΡΙΑΠΕΙΟΝ] Τὸ καθαρὸν πριαπίειον ἀντίσπαστικόν ἐστὶ τετράμε-
τρον ³⁵ κατάληκτον, τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχον, οἶον,

Ἡριστήσαμεν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ³⁶ ἀπόκλας.

ιβ. ἰαμβικῇ τῇ δευτέρᾳ] Ὑπερτιθεμένου γὰρ τοῦ τῆς μακρᾶς χρόνου, ἐν τῷ
ἰαμβικῷ, γίνεται χοριαμβικὸν σχῆμα. ὁ γὰρ διάμβος, ὑπερθεῖς τὴν ἐν τῇ
δευτέρᾳ ³⁷ συλλαβῇ μακρὰν, ποιεῖ τὸ χοριαμβικόν.

6. τοῦ παντὸς μέτρου] Περὶ αὐτοῦ τοῦ πριαπίειου ὁ λόγος· ὁ γὰρ προηγού-
μενος τοῦ πριαπίειου ἐστὶν ἀντίσπαστος, ὃς τὸν πρῶτον δισύλλαβον πόδα ἀδιά-
φορον ἔχων, πάντως τὸν δεύτερον τροχαῖον αἰτεῖ, ἵνα ἡ τελευταία γένηται
βραχεία· πάλιν οὖν μακρὰ γενομένη ἢ τελευταία, καὶ ³⁸ σπονδεῖα τὸ σχῆμα
τελέσασα, τὸ ³⁹ ἀσυνάρτητον ποιεῖ.

³¹ ἀπεμφαινόντων] ἀποφαινόντων E.
Vid. infra Aristid. Quintil. s. 57.

³² συγκεχυμένον] Vid. infra Aristid.
Quintil. s. 55.

³³ ἐν περιττῇ] περιττῇ E.

³⁴ διαφόρον Pauwius.

³⁵ κατάληκτον] ἀκατάληκτον E. Turn.

³⁶ ἀπόκλας] ἀπόκλασμα E. Turn.

³⁷ συλλαβῇ] συλλαβὴν Santenius ad
Terent. Maur. p. 371.

³⁸ σπονδεῖα] σπουδῇ E.

³⁹ πολυσχημάτιστον Pauwius, pro-
bante Hermannō El. D. M. p. 581.

ο οὐ βέβηλος, ὃ τελεταὶ τοῦ νέου Διονύσου,
 κάγῳ δ' ῥέξ εὐεργεσίης ὠργιασμένος ἦκω,
 ὀδεύων Πηλουσιακὸν Ἰκνεφαῖος παρὰ ῥτέλμα.

leg. Wesseling. ad Herodot. IX. 118. ὃ τὰ Πριάπεια ποιήσας Εὐφορίων Straboni VIII. p. 568. restituit Santenius ad Terent. Maur. p. 371. sed eam emend. præceperat Fabricius Bibl. Gr. III. p. 14.

ο οὐ βέβηλος] Hunc et sequentem versum citat Dionysius Hal. περι Συνοθ. p. 4, 19. ed. Sylburg. p. 30. ed. Upton. ubi ὡς λέγεται præbent edd. præter Aldinam, quæ cum Nostro τελεταὶ exhibet. τελεσταὶ Fl. In seq. εὐεργεσίης habet Aldus, ceteri ἐργασίης. Scholiastes Hermogenis p. 393. [ed. Ald. T. V. p. 491 Walz.] monente Bentleio, φησὶ τετράμετρα ταῦτα εἶναι προσφδικὰ, καὶ ὅμοια τοῖς Πριαπίοις, ὑπό τινων δὲ Ἴθυφυλλικοῖς καλουμένοις τοῖσδε· Συμβέβηλος ὡς λέγεται τοῦ νέου Διονύσου Κάγῳ δ' ἐξ εὐεργεσίης ὠργιασμένος ἦκω.

ῥ ἐξ εὐεργεσίης] ἐξ εὐηγεσίης Homer. Od. τ'. 114. ubi Scholiasten omnino lege. Hesych. in εὐηγεσίη. HEMSTERHUS. Similiter Ungerus in Schneidewini Philol. IV. p. 725.

Ἰ κνεφαῖος deest Fl.

ῥ τέλμα] Fl. λαίτμα. hoc est natum e gl. λαίτμα θαλάσσης notissimum erat: non adeo τέλμα. Nempe Euphorion respicit opinionem qua Πηλούσιον ἀπὸ τοῦ πηλοῦ dictum volebant. Hesych. Τέλμα τόπος πηλώδης, ἔλαφος [ab ἔλος] πλέξ, ἰλός. Τελμίνος μολύ-

σματος πηλώδους. Τέλματα τὰ πηλώδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος. Τελμάτων, πηλῶν. et quod extra dubium hanc rem ponit, en Strabonis testimonium XVII. p. 1154. Μεταξὺ δὲ τοῦ Τανιτικοῦ καὶ τοῦ Πηλουσιακοῦ λίμναι, καὶ ἔλη μεγάλα καὶ συνεχῆ, κόμους πολλὰς ἔχοντα. καὶ αὐτὸ τὸ Πηλούσιον κύκλω περικείμενα ἔχει ἔλη, ἄτινες βάραθρα καλοῦσι καὶ ΤΕΛΜΑΤΑ. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ πηλοῦ καὶ τῶν ΤΕΛΜΑΤΩΝ. Euphorionis autem ingenium erat non alienum ab his lusibus. Heladius loco modo laudato eum ait habere multas κακοζήλους λέξεις, hanc tamen locutionem inter has non retulerim. Boni poëtæ etiam in his sibi indulserunt. Porro ait Strabo illa loca τέλματα et βάραθρα vocari, at in aliis Codd. Strabonis habetur βάρθρα. βάραθρα reponit magnus Casaubonus ad L. XVI et XVII. p. 1076 et 1154. ex tribus locis Diodori, et ex altero Polybii, ubi βάραθρα διὰ τῆς ἀνδροῦ vocari dicuntur. Si βάραθρα vera lectio, ut nihil dubito, illa etiam Suidæ restituenda, ubi τέλματα explicantur βάρθρα. Eodem modo apud Photium. Et id vero simile: quia et τέλμα φρέαρ et βάραθρον χάσμα φρεατῶδες explicatur Suidæ. Aristoph. Av. 1592. Ὀμβριον ὕδωρ ἂν εἶχετ' ἐν τοῖς τέλμασι. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς φρέασι. Κυρίως δὲ τὸ πηλῶδες καὶ μὴ ἔχον ὕδωρ. Sed hujus rei

1. οὐ βέβηλος] Εἰς τὸ οὐ βέβηλος. Ἔστιν ὁ 4^{ος} πρῶτος πούς ἀντίσπαστος ἀπὸ τροχαίου ἀρχόμενος· ὁ δεῦτερος, χορίαμβος· ὁ τρίτος, ἀντίσπαστος ἀπὸ τροχαίου ἀρχόμενος· εἶτα 4^{ος} ὁ τέταρτος, ἀντίσπαστος καταληκτικὸς παρὰ συλλαβὴν, ονυσου· τὸ δὲ καγῳ σπονδειῖός ἐστι.

40 πρῶτον] ὁ πρῶτος πούς S. Μοx δεῦτερον et τρίτον E. vulg.

41 τέταρτον] τέταρτος E. ὁ δὲ τέταρτος S.

3 Ὅμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ΓΑΥΚΩΝΕΙΩΝ^ο τοιαῦτα σχήματα παραλαμβάνεται· οἶον ἐν τοῖς Κορίννης, (Ursin. p. 46. Bergk. p. 947.)

^ι καλὰ γέροια εἰσομένα.

Ταναγρίδεσσι ^υλευκοπέπλοις.

^κμέγα δ' ἐμὴ γέγαθε πόλις.

^υλιγουροκωτίλης ^ζένοπης.

5

arbitrium esto penes Wesselinium : qui Diodoro salutare ad-movit manus, et si quid in codd. ejus varietur nos monere non gravabitur. Rursus certe apud eundem L. I. p. 26. [18.] de his locis verba, *πέδια τελματώδη, τὰ προσαγορευόμενα βάραθρα*, firmant lectionem Euphorionis, et emendationem in Suida et Photio. Quin tamen Etym. M. *βάθρα*, in Codice meo quoque, agnoscitur, et præterea definitur *τόπος πηλώδης ὕδωρ ἔχων*, ubi negans particula inserenda, ut ne Polybio et Schol. Aristophanis adversetur. *βάθρα* possent respondere *vadis*,

quæ circa Pelusiacum litus sunt : sed de illis cogitari nolim. D'OR-VILLIUS.

^ς τὰ τοιαῦτα Turn. Mox κορίν-
νοισ C.

^ι καλὰ deest Fl. μοχ γέροια
Turn.

^υλευκοπέπλους Fl.

^κμεγάδ' ἐμὴ μέγαθε Fl. *μεγά δ'
ἐ* δε πόλις sic C. spatio relicto.
γέγαθε σε πόλις P.

^υλιγουροκωτίλης Fl. et MSS.

ib. *λιγουροκωτίλης*] Vide Me-
trici (Pauwii scil.) ignoran-
tiam cum edat cum Turnebo
λιγουροκωτίλης ἐνοπης, et secun-

1. καὶ ἐπὶ τῶν ΓΑΥΚΩΝΕΙΩΝ] Τὸ καθαρὸν γλυκόνειον ἀντισπαστικὸν ἐστὶ δίμετρον ἀκατάληκτον, ἔχον ἰαμβικὴν τὴν δευτέραν συζυγίαν· οἶον,

Καπρὸς ἠνίχ' ὁ μαινδύλης.

4. καλὰ γέροια εἰσομένα] Ὁ πρῶτος λέλυται εἰς τρίβραχυν. καὶ ἔστιν ἡ συζυγία καλὰ γέροια· εἶτα, εἰσομένα, ⁴² ὑπερθεν τῆς ἐν τῷ ἰαμβικῷ μακρᾷ εἰς τὸ χοριαμβικὸν σχῆμα· διὸ γέγονε πολυσχημάτιστον· καὶ τὰ ἐξῆς δὲ ὡσαύτως.

Καλὰ γέροια εἰσομένα,
ἀντισπαστός ἐστιν, ἔχων τὴν μίαν λελυμένην· εἶτα ὁ δεύτερος, χορίαμβος·
ὁμοίως,

Ταναγρίδεσσι λευκοπέπλοις·

καὶ τὸ τρίτον ἐστὶ,

μέγα δ' ἐμὴ γέγαθε·

καὶ τὸ τέταρτον,

λιγουροκωτίλης.

καὶ τὸ πέμπτον,

καὶ ⁴³ πεντήκονθ' οὐψιβίας.

⁴⁴ Παραβεβίασται δὲ τοῦτο, ἔχων μακρὰν τὴν τελευταίαν, τὸ κοντ'· τὴν γὰρ πρώτην ἀδιάφορον ἔχει.

7. *Λιγουροκωτίλης*] Βοιωτικὴ ἢ τοῦ ο προσθήκη, καὶ βραχεῖα μὲν ἢ ου.

⁴² ὑπερθεν τὴν—μακρὰν Pauwius.

⁴⁴ παραβεβᾶσθαι E.

⁴³ πεντηκόντουψιβίας E.

ὧδε καὶ τόδε,

καὶ ^a πεντηκόνθ' οὐψιβίας.

4^ν Ἐτι δὲ καὶ πλείοσιν αὕτη κέχρηται σχήμασιν,

^b δούρατος ὧστ' ἔφ' ἵππῳ.

^c κατὰ μὲν βριμούμενοι.

^d πόλιν δ' ἐπράθομεν.

5

dam in prima voce producat, ignarus Bœotorum dialecto dici *θουγάτηρ*, et tamen corripit syllabam. Vide de hac re et de hoc versu Salmasium ad Inscript. p. 176. Sic mox pro *γλυκοῦ* scribendum *γλουκοῦ*, ut recte in Fl. Hinc forte varietas illa in *ὐψιβίας*, ubi forte an *οὐψιβίας* scriptum ab ipsa Corinna. Hinc suo jure Græci *Postumus* potuerunt vertere *Πόστουμος*, nec tamen producere syllabam. Sed tamen p. 159. e Schol. hoc didicit, quem nondum antea perceperat. Nam hoc ad ipsum textum monitum oportebat; quod etiam ibi de *Ταναγρίδεσσι* factum oportuerat. Porro criticum rogatum velim quid de hoc versiculo sentiat; sitne Corinnæ an alius. Ursinus et Wolfius in Corinnæ fragmentis non adgnoverunt. Ego Corinnæ putarim, quia sequitur, *ἔτι δὲ καὶ πλείοσιν αὕτη κέχρηται σχήμασιν*. Schol. una quoque expli-

cat. D'ORVILLIUS. Citat quidem Salmasius *λιγουροκωτῆλης ἐπιπῆς* typorum forsan vitio. De Bœoticæ dialecti usu, *ου* pro *υ* adoptantis, consulas velim Villoisonum in Prolegom. ad Homerum p. xlix. Koënum ad Gregor. de Dialectis p. 179. quibus nunc addo Ahrensium De Dial. Æol. p. 180.

^z ἐνωπῆ C.

^a πεντήκοντ' οὐψιβίας P. πενήκοντα ὐψιβίας E. Supra ἔτι καὶ π. C.

^b Vidit J. C. Wolfius in Poëtriis p. 45. agi de ἵππῳ *δουρατέφ*, equo Trojano quo inclusi Danaï, hic dicunt, ut legendum est, ut puto, *Δουρατέω τ' ἔφ' ἵππῳ κατὰ μὲν βριμούμενοι, Πόλιν δ' ἐπράθομεν*. D'ORVILLIUS. Plura de h. l. disputavit Hermannus El. D. M. p. 521 sq.

^c καὶ τὰ C. κατὰ P. βριμούμενοι C.

^d πόλιν δ'] πόλιν εὖ E. pro v. l.

πάλιν δὲ οἱ πρῶτοι πόδες εἰς τρίβραχυν ἀνελύθησαν διὸ καὶ πεντασύλλαβοι αἱ πρῶται συζυγίαι εἰσὶν, ἀσυνήθως τῷ ἀντισπαστικῷ ἢ δευτέρα χοριαμβικὴ πολυσημάτιστον ἐποίησε.

6. πόλιν δ' ἐπράθομεν] Καὶ ταῦτα ἀντισπαστικά διμετρα, βραχυκατάληκτα, πολυσημάτιστα· ὁ γὰρ πρῶτος ἀντίσπαστος, ἄνω στρέψας τὸν τελευταῖον τροχαῖον, πεποίηκε καθαρὸν χοριαμβον, τοῦ πρώτου ὄντος τροχαίου· ἢ δὲ ἀπόθεσις, ἀντισπαστική· τὸ δὲ,

πόλιν δ' ἐπράθομεν,

ἀντίσπαστος καθαρὸς, καὶ ἴαμβος, διὰ τὴν ἀδιαφορίαν· τὸ δὲ,

προφανῆς 45 γλούκου δέ τις ᾄδων,

ἀντίσπαστος, καὶ χοριαμβος, καὶ συλλαβή· τὸ δὲ,

πελέκεσσι δονεῖται,

ἀντίσπαστος ἔχων λελυμένην τὴν μίαν μακρὰν, καὶ τροχαῖος.

45 γλούκου δ. τ. φ. om. E.

^e προφανῆς ^f Γλούκου δέ τις ἄδων.

^g πελέκεσσι δονείται.

- 5 Τάχα δὲ καὶ τὸ κωμικόν, τὸ καλούμενον ^h ἔπιωνικόν, πολυσχημάτιστον συνέθεσαν. Μάλιστα δ' ἐν αὐτῷ ἀταξία πολλή, ἢ τοὺς σπονδείους ἐπὶ ἀρτίους χώρας ⁵ ἔχουσα τῶν ἰαμβικῶν συζυγιῶν, οἷον παρ' ⁱ Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ Γένει,

^z καλλίστη πόλι πασῶν ὄσας Κλέων ἐφορᾷ,

ὡς εὐδαίμων πρότερόν τ' ἦσθα, νῦν δὲ μᾶλλον ἔξει.

- 6 Καὶ τὸ Εὐπολίδειον ^k τὸ καλούμενον ἐπιχοριαμβικόν ¹⁰ πολυσχημάτιστόν ἐστιν, ἐν ᾧ τὰς τροχαϊκὰς ^l παρὰ τάξιν ποιούσι δέχεσθαι τὸν σπονδεῖον· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντισπαστικὸν καθαρὸν ποιούσιν· οἷον,

εὐφράνας ^m ἡμᾶς ἀπόπεμπ' οἰκαδ' ἄλλον ἄλλοσε.

ⁿ ὁ σῶφρων τε χῶ καταπύγων ἄριστ' ἤκουσάτην.

15

- 7 Καὶ τὸ Κρατίνειον δὲ τὸ ἀσυνάρτητον ἐκ χοριαμβι-

^e προφανῆς] προφανεῖς P.

^f Γλυκοῦ E. Turn. receptam tu-
entur alii MSS. αἰδῶν C. αἰδῶν
P. ἀηδῶν E. marg. αἰδῶν Fl. Μοχ
πελέκεσιν Arnaldus.

^g πελέκεσσι] πελέκεσι E.

^h ἔπιωνικόν] ἐπιωνικόν E.

ⁱ Εὐπόλιδι] Priscianus, qui hunc locum respicit in fine libri de Metris Comicis, p. 1329. exemplum Hephæstionis apud se habuisse videtur longe melius integriusque eo, quod in nostras manus devenit. Ejus verba manuscripti codicis et criticorum ope nunc tandem emendate leguntur: *Hephæstion quoque metricus ostendit comicum epionicum spondeos paribus locis habentem iambicarum συζυγιῶν, id est, conjugationum, ut est apud Eurpolin*

in fabula quæ dicitur Χρυσῶν Γένος, ὧ καλλίστη πόλι πασῶν, ὄσας Κλέων ἐφορᾷ, ὧς εὐδαίμων πρότερόν τ' ἦσθα νῦν τε μᾶλλον ἔξει. *Idem*: Ἔδει πρῶτον μὲν ὑπάρχειν πάντων ἰσηγορίαν. Πῶς οὖν οὐκ ἂν τις ὀμιλῶν χαιροί τοιαύδε πόλει, Ἴν' ἔξειστω πᾶν λεπτῷ κακῷ τε τὴν ἰδίαν. *Hi omnes locis paribus spondeos habent.* De fabula Eupolidis vide Casaubonum ad Athenæum IX. 17. et Hemsterhusium ad Pollicem IX. 26. X. 63.

^j ἔσση C. alii ἔση.

^k τὸ] τοῦτο τὸ E.

^l παρατάξεις N.

^m ἡμᾶς] ἡμᾶς Meinek. Fr. Com. Anon. T. IV. p. 650. Tum ἀπέπεμπ' C.

ⁿ ὁ σῶφρων] Ex Aristoph. Nub. 529.

16. Καὶ τὸ Κρατίνειον] Τὸ καθαρὸν Κρατίνειον τετράμετρόν ἐστι κατα-

κοῦ καὶ τροχαϊκοῦ πολυσχημάτιστόν ἐστιν. Ἀρκέσει τοῦτο δεῖξαι ἢ παράβασις ἢ ἐν τοῖς Ἀστρατεύτοις Εὐπόλιδος πᾶσα, ἵνα μὴ νῦν μηκύνωμεν παραδείγματα παρατιθέμενοι.

Τοσαῦτα περὶ τῶν μέτρων· περὶ δὲ ποιήματος ἐξῆς 5 ῥητέον.

ληκτικόν, ἔχον τὴν πρώτην, χοριαμβικὴν· τὴν δευτέραν, iamβικὴν· 46 τὴν τρίτην τροχαϊκὴν· τὴν κατακλείδα, τροχαϊκὴν· καὶ ἐν ταῖς iamβικαῖς τοίνυν καὶ ταῖς τροχαϊκαῖς παρὰ τάξιν τιθέντες τοὺς σπονδαίους πολυσχημάτιστον αὐτὸ ποιούσιν, οἷα ἐστὶν ἢ παράβασις ἤδε,

Ἄνδρες ἐταῖροι δεῦρ' ἤδη τὴν γνώμην προῖσχετε.

ἢ πρώτη, χοριαμβικὴ, ἄνδρες ἐταῖ· ἢ δευτέρα iamβικὴ οὔσα, ἐν 47 τῇ ἀρτίῳ ἔσχε τὸν σπονδαῖον, ροι δευρ ἠδη· ἢ τρίτη, τροχαϊκὴ οὔσα, ἐν τῇ περιττῇ, ἔσχε τὸν σπονδαῖον, τὴν γνώμην προ· καὶ λοιπὸν ἢ κατακλείς τροχαϊκὴ, ἴσχετε.

Εἰ δυνατὸν, καὶ μὴ τι μείζον πράττουσα τυγχάνει.

ὁ πρῶτος χοριαμβος, εἰ δυνατόν· ὁ δεύτερος, ἐν iamβικῇ γησιῳ, καὶ μὴ τι μει· ἢ τρίτη, τροχαϊκὴ οὔσα ἐν τῇ περιττῇ ἔχει τὸν σπονδαῖον, ζον πράττουσα· ἢ κατακλείς πάλιν τροχαϊκὴ, τυγχάνει· ἐξῆς ὁμοίως ταῖς iamβικαῖς καὶ ταῖς τροχαϊκαῖς παρὰ τάξιν ὁ σπονδαῖος ἐποίησε τεθεῖς τὸ πολυσχημάτιστον, ὡς ἤδη εἴρηται αὐτὸ ἐν τῷ ἀσυναρτήτῳ.

46 τὴν om. E.

47 τῇ om. E.

ΚΕΦ. Α.

Ἀ ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

[ΤΩΝ ^b ποιημάτων τὰ μὲν ἔστι κατὰ στίχον, τὰ δὲ συστηματικά, τὰ δὲ μικτὰ, τὰ δὲ κοινά.

- 2 Κατὰ στίχον μὲν ὅσα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μέτρου κατα- 5
μετρεῖται, ὡς τὰ Ὀμήρου καὶ ^cτὰ τῶν ἐποποιῶν ἔπη·
^dκαταχρηστικῶς δὲ καὶ ὑπὸ κώλου ἢ κόμματος, ὡς τὸ
Καλλιμάχειον τοῦτο ποιημάτιον,

ἢ παῖς ἢ κατάκλειστος,

τὴν οἱ φασὶ τεκόντες.

10

καταμετρεῖται γὰρ ὑπὸ κόμματος ἀντισπαστικῶ, καλου-
μένου Φερεκρατείου.

- 3 Συστηματικά δὲ, ὅσα ὑπὸ πλειόνων μέτρων εἰς ἓν
σῶμα ^e παραληφθέντων καταμετρεῖται ἢ συμπληροῦται.

^a In edit. Turneb. et fere P.E. inscriptio est, Ἡφαιστίωνος περὶ (περὶ om. P.E.) μετρικῆς εἰσαγωγῆς, ἢ (ἢ om. P.E.) περὶ ποιήματος. In S. τοῦ αὐτοῦ μετρικῆς εἰσαγωγῆ π. π. Sed totum hoc caput cum duobus sequentibus a mala epitomatoris sive interpolatoris manu profectum arbitror. Nihil enim continent quod non longe melius atque dilucidius in cap. iv. et reliquis exponatur. Quare, si vel unius probæ notæ codicis auctoritas accessisset, hæc capita e textu prorsus eliminassem. Nunc consultius putavi hanc meam suspicionem doctiorum iudicio permittere; ideoque uncinis tantum adhibui.

^b ποιημάτων] Tzetzes in Cramerii Anecd. Par. T. I. p. 60. ὡς γενικόν τι ὄνομα τὸ ποίημα τυγχάνει | καὶ διαίρεται τετραχῶς ὡς ὄλον καὶ

τὰ μέρη. | Τῶν ποιημάτων γὰρ εἰσι τὰ μέντοι κατὰ στίχον, | συστηματικά καὶ μικτὰ πρὸς τούτοις δὲ τὰ κοινά | Καὶ κατὰ στίχον μὲν εἰσιν ὅσα μετρεῖται μέτρῳ | αὐτῷ τῷ οἰωδήτινι, ὡς τὰ Ὀμήρου ἔπη, | εἰ βούλει, καὶ Λυκόφρονος, καὶ τὰ τοῦ Θεοκρίτου, | Ὀππιανοῦ τε σὺν αὐτοῖς καὶ τοῦ Διονυσίου, | ὅσα τῷ μέτρῳ τῷ αὐτῷ διόλου ἐκμετρεῖται. | Ἐν καταχρήσει ἴσθι δὲ καὶ ταῦτα κατὰ στίχον | καλοῦνται, οἷς ἐμέλησε τοῦ ῥυθμοῦ καὶ τοῦ μέτρου, | καὶ ὑπὸ κόμματος αὐτοῦ ἢ κώλου ἐκμετρῶνται.

^c τὰ τῶν] τὰ om. C.E.S. τῶν om. Fl.

^d καταχρηστικῶς δὲ om. Fl. et alii.

^e παραληφθέντων] Sic C. παρα-

ληφθέντα Fl. Turn. παραλειφθέντ^a E. i. e. pr. παραλειφθέντων deinde corr. παραλειφθέντα. Μοχ μέντοι ἔχη ὑπὸ στίχον Fl.

- 4 Μικτὰ δὲ, ὅσα μέρος μὲν τι ἔχει ὑπὸ στίχου καταμετρούμενον, μέρος δὲ συστηματικόν.
- 5 Κοινὰ δὲ, ὅσα ὑπὸ συστήματος μὲν καταμετρεῖται, αὐτὸ δὲ τὸ ἴσυστήμα ἔχει πληρούμενον· οἷά ἐστι τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ Σαπφούς, ἐν οἷς καταμετρεῖται 5 μὲν ὑπὸ ^βδιστιχίας, αὐτὴ δὲ ἡ διστιχία ὁμοία ἐστί.

ΚΕΦ. Β.

- ^hΤὰ μὲν ⁱκατὰ σχέσιν, ^jτὰ δὲ ἀπολελυμένα, τὰ δὲ ἐξ ὁμοίων, τὰ δὲ μετρικὰ ἄτακτα, τὰ δὲ μικτὰ, τὰ δὲ κοινά.
- 2 Κατὰ σχέσιν μὲν ἐστί, ὅσα μετρεῖται ὑπὸ συστήμα- 10 τος. Καλεῖται δὲ οὕτως διὰ τὸ ^kἔχειν τινὰ πρὸς ἄλληλα σχέσιν τὰ ἐν τῷ ποιήματι συστήματα ἐν τῷ καταμετρεῖσθαι.
- 3 Ἐξ ὁμοίων δὲ, ὅσα ^lἐκ τοῦ αὐτοῦ ποδός ἐστιν, ^mἢ τῆς αὐτῆς συζυγίας, ἢ τῆς αὐτῆς περιόδου ἀρχικῆς, οὔτε 15 ὑπὸ στίχου οὔτε ὑπὸ συστήματος καταμετρούμενα.
- 4 Μετρικὰ δὲ ἄτακτα, ὅσα ⁿἐκ μέτρων μὲν ὁμολογούμενων συνέστηκε, τάξιν δὲ καὶ ἀνακύκλῃσιν οὐκ ἔχει, οὔτε κατὰ στίχον, οὔτε ^pκατὰ συστήματα, οἷός ἐστιν

^l συστηματικόν ἐστί Fl. et alii.

^β διστοιχίας et διστοιχία C.E.S.

^h Sic C. Τὰ μὲν desunt Fl. S. E. Turn. et al. et mox habent ἃ δὲ ἀπολελυμένα τὰ μὲν ἐξ ὁμ.

ⁱ κατὰ σχέσιν] Schol. Aristoph. Vesp. 1441. τὰ τοιοῦτα εἶδη καλεῖται κατὰ σχέσιν.

^j τὰ] ἃ E. qui mox τὰ δὲ μικτὰ τὰ δὲ κ. habet in marg.

^k ἔχειν] ἐν τῷ ἔχειν S. qui mox om. σχέσιν et ἐν τῷ post συστήματα.

^l ἐκ om. C.

^m ἢ τῆς αὐτῆς συζυγίας om. Fl. N. mox ἀρχῆς Turn. E.

ⁿ ἐκ] καὶ E pr. Tzetzes p. 64.

^h Ἀπερ δὲ μέτρα γέγραπται τινὲ οὐ τεταγμένῳ | οὐκ ἀνακύκλῃσιν τινὰ ὁμοιότητα τινὰ πρὸς ἀλλήλα τε σχόντα | καὶ μετρικὰ καὶ ἄτακτα καλοῦνται παρὰ πᾶσιν· | ὡς ἔταξεν ὁ ποιητῆς ἐν τῷ αὐτοῦ Μαργείτῃ, | ἐν ᾧ τοῖς ἔπεσιν τινὰ λαμβικὰ τελοῦσιν, | ἀλλ' οὐ κατ' ἴσον σύστημα, οὐ μετὰ τόσους στίχους· | ἀλλ' ἔστιν οὐ μετὰ δέκα, ἔστιν οὐ μετὰ πέντε | καὶ μετὰ ἕξ, καὶ μεθ' ἑπτὰ, ἐπῶν μετ' ὀγδοάδα.

^o Sic Turn. C. ὁμολογούμενα (E supr.) συνέστη Fl. B.

^p Pro κατὰ συστήματα C. D. N.E.S. habent συστηματικά. Porro οὐδὲ S. pro οὔτε.

^qὁ Μαργίτης ὁ εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενος, ἐν ᾧ παρέ-
σπάρται τοῖς ἔπεσιν ἰαμβικὰ, καὶ ταῦτα οὐ κατ' ἴσον
σύστημα. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ Σιμωνίδειον ἐπίγραμμα,

^qἼσθμα δις, ^rΝεμέα δις, Ὀλυμπία ἐστεφανώθην,
οὐ πλάττει νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνη,
^zἈριστόδαμος Θράσιδος Ἄλειος πάλα.

5

5 Μικτὰ δὲ, ὅσα μέρος μὲν τι ἔχει κατὰ σχέσιν, μέρος
δέ τι ἀπολελυμένον ἢ ἐξ ὁμοίων.

6 Κοινὰ δὲ, ὅσα καθ' ἑτέραν μὲν ^sιδέαν γέγραπται τοῦ
^tὑσυστήματος, δύναται δὲ ^uκαὶ καθ' ἑτέραν γεγράφθαι ¹⁰
δοκεῖν· οἷον, φέρ' εἰπεῖν, ἐξ ὁμοίων ὄντα κατὰ σχέσιν
δοκεῖν γεγράφθαι. Τοσαῦτα μὲν δὴ ταῦτα.

ΚΕΦ. Γ.

Πάλιν δὲ ^yἕκαστον τῶν προειρημένων ὑποδιαιρετέον.
Τῶν γὰρ κατὰ σχέσιν, τὰ μὲν ἐστὶ μονοστροφικὰ, τὰ ¹⁵
δὲ ἐπωδικὰ, τὰ δὲ κατὰ ^zπερικοπήν ἀνομοιομερῆ, τὰ δὲ
ἀντιθετικά, τὰ δὲ μικτὰ κατὰ σχέσιν, ^aτὰ δὲ κοινὰ κατὰ
σχέσιν.

2 Τὰ μὲν οὖν ^bμονοστροφικά εἰσιν, ὅποσα ὑπὸ μιᾶς
στροφῆς καταμετρεῖται. 20

3 Τὰ δὲ ἐπωδικὰ καλεῖται * * εἰάν δὲ ἐν τῇ πρώτῃ,
^cπροωδικὰ, εἰάν δὲ ἐν ^dμέσῃ, μεσωδικὰ. Ταῦτα μὲν οὖν

^q ὁ om. C.

^r Νέμεα, Ὀλύμπια, et v. ult.
^z Ἀριστοδάμας θρασὺς ἄλιος πάλα C.
E. et fere S. Fl.

^s ιδέαν] ιδίαν E.S.

^t σώματος Fl. B.D.

^u καὶ deest Fl. B.

^x ἑτέραν] ἕτερον C.E.S.

^y ἕκαστα Turn. C.E.S.

^z περικοπήν] Sic C.E. Fl. παρα-
κοπήν Fl. et alii. Præpositiones

περὶ et παρὰ in MSS. sæpissime
confunduntur; ideoque in hujus
generis varietatibus enotandis in
posterum operæ meæ parcā.

^a τὰ δὲ κοινὰ κατὰ σχέσιν om.
Fl. B.D. et forte alii.

^b μονόστροφα εἰσὶν ὅσα Fl. B.D.
μονόστροφα S.

^c περιωδικὰ E.

^d ἐν μέσῃ ὠδικὰ Fl. B.E.S.

καὶ ἐν τριάσιν ὁράται· ἐὰν δὲ ^e ὑπερεξαγάγη τὴν τριάδα, γίνονται καὶ ἄλλαι ιδέαι δύο. Ἦτοι γὰρ περιωδικὰ ἐστίν, ^f ὅταν αἱ μὲν ἐκατέρωθεν ἀνόμοιαι ὦσιν, ^g ἀλλήλαις μὲν ὅμοιαι, ταῖς δὲ περιεχούσαις ἀνόμοιαι· ^h ἢ παλινωδικὰ, ὅταν αἱ ἐκατέρωθεν ἀλλήλαις μελοποιῖται 5 ὅμοιαι ὦσιν, ⁱ καὶ αἱ ἐν μέσῳ ταῖς περιεχούσαις ἀνόμοιαι.

4 ^k Τὰ δὲ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ τὰς περικοπὰς ὁμοίας ἀλλήλαις ἔχει, τὰς δὲ ἐν ταῖς περικοπαῖς περιόδους ἀνομοίους· καλεῖται δὲ, τὰ μὲν δυαδικὰ, ὅσα δύο 10 τὰς ἐν τῇ περικοπῇ περιόδους ἔχει· τὰ δὲ τριαδικὰ, ὅσα τρεῖς· τὰ δὲ τετραδικὰ, ὅσα τέσσαρας· καὶ ἐπὶ τῶν ἐξῆς κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον.

5 Ἀντιθετικὰ δὲ, ὅσα κατὰ ^m σχέσιν μὲν γέγραπται, οὐ μέντοι κατὰ τὴν αὐτὴν ⁿ τάξιν ^o παραβάλλεται ^p ἀλλή- 15 λοις τὰ ἀντιστρέφοντα· ^q ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ τέλους τῷ πρώτῳ παραβάλλεται τῷ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς· καὶ τὸ δεύτερον ἀπὸ τέλους τῷ δευτέρῳ ^r τῷ ἀπ' ἀρχῆς· τὸ δὲ τρίτον ἀπὸ τέλους τῷ τρίτῳ· καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν οὕτω. Ταύτης δὲ τῆς ιδέας ἐστὶ τὸ ^s Ὄνον ^s τὸ Συμμίου 20 καὶ ἄλλα παίγνια.

6 Μικτὰ δὲ κατὰ σχέσιν εἰσὶν, ὅσα ἐκ μέτρων ἐστίν,

^e ὑπερεξαγάγη sic C. ὑπὲρ ἐξ ἀπάγη Fl. S. ὑπὲρ ἐξ ἐπάγη Turn. E.

^f ὅτε εἰ Fl. δότει E. et in marg. γρ. ἦτοι γὰρ παρεπωδικὰ ἐστίν, ὅτε εἰ μὲν ἐκατέρωθεν. Sic fere Fl. δ' ὅτ' εἶμεν S.

^g ἀλλήλαις] καὶ αἱ ἐν μέσῳ ante h. v. addit Raperus.

^h ἢ παλινωδικὰ—ὦσιν om. C.

ⁱ καὶ αἱ—ἀνόμοιαι om. Fl. B. Μοχ ταῖς μὲν E.

^k Τὰ δὲ] ταῖς δὲ E.

^l τρεῖς] τρία E. S. Fl. et mox τέσσαρα.

^m σχέσιν] Emendatio est Meibomii ad Aristidem Quintil. p. 282. edd. et MSS. habent θέσιν.

ⁿ πρᾶξιν C. τάξιν suprasc. E.

^o παραβάλλονται Fl. D.

^p ἀλλήλοις] ἀλλήλαις E.

^q ἀλλὰ om. C. E. et mox ἀπὸ τοῦ τέλους, et τῷ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς. Sed vulg. habet E. in marg. ubi παραβάλλεσθαι. Hoc item C. Fl.

^r τῷ om. E. S.

^s τοῦ Συμμίου] τὸ Συμμίου S.

ἐκ πάντων μὲν κατὰ σχέσιν, ὁμοίως δὲ ἀλλήλοις κατὰ τὴν ιδέαν, ἕκ τε ἐπωδικῶν, καὶ μονοστροφικῶν, ἢ κατὰ περικοπήν.

7 Κοινὰ δὲ ἐστὶ κατὰ σχέσιν, ὅσα καθ' ἑτέραν μὲν ⁵ ἰδέαν τῶν κατὰ σχέσιν γέγραπται, δύναται δὲ καὶ καθ' ἑτέραν γεγράφθαι δοκεῖν, οἷον, εἰ μονοστροφικῶς γραφὲν δύναται τοῦτο καὶ ἐπωδικῶς γεγράφθαι δοκεῖν.]

Κ Ε Φ. Δ.

* ΠΕΡΙ ΣΤΙΧΟΥ, ΚΩΛΟΥ, ΚΟΜΜΑΤΟΣ, ΚΑΙ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ. 10

γ Στίχος ἐστὶ ποσὸν μέγεθος μέτρου, ὅπερ οὔτε ἔλαττόν ἐστὶ τριῶν συζυγιῶν, ² οὔτε μείζον τεσσάρων. Τὸ δὲ ἔλαττον ὂν ^a τριῶν συζυγιῶν, ἐὰν μὲν πλήρεις ἔχη τὰς συζυγίας, ἀκατάληκτόν ἐστὶ, καὶ καλεῖται ^b κῶλον, ἐὰν ¹⁵ ^c δέ τι ἐλλείπη, κόμμα.

^t ἰδεῶν Turn. E. pr.

^u ἑτέραν] ἐτέρων E. pr.

* Inscriptio in E. Turn. Τοῦ αὐτοῦ Ἠφαιστίωνος σαφεστέρα διδασκαλία περὶ μετρικῆς εἰσαγωγῆς, ἢ περὶ ποιήματος. Et hæc sane inscriptio mihi saltem superiorum capitum interpolationem indicare videtur. τοῦ αὐτοῦ περὶ ποιημάτων S. Ceterum novam capitum et sectionum divisionem, Hotchkisii monitu, adoptavi.

γ Στίχος] Draco p. 133, 25. Στίχος ἐστὶ πόσον μέγεθος μέτρου, ἢ τάξεως δεκτικῆς ἔμμετρον μέγεθος· σύγκειται δὲ ἐκ μέτρου, κώλου, τάξεως, ῥυθμοῦ, βάσεως, τόνου, χρόνου, ἄρσεως, θέσεως, πάθους, μερισμοῦ.

τῷ γένει μονοειδῆς, τῷ εἴδει δακτυλικός, ἀπλοῦς καὶ οὐχ ὁμοίπους, τῷ μεγέθει ἑξάμετρος, τῇ ἀποθέσει καταληκτικός, εἰς τετρασυλλαβίαν διηρημένος, εἰ[s] μὲν κατὰ κῶλα, εἰς τρία, εἰ[s] δὲ κατὰ πόδας εἰς ἕξ. Tzetzēs p. 61. στίχος τὸ ὑπὲρ δίμετρον τρισὶν ἐν συζυγίαις, | πολλάκις δὲ καὶ τέτρασιν ὡς τὰ τοῦ ἀναπαίστου. | εὔρηται γὰρ ἐν κωμικοῖς μᾶλλον Ἀριστοφάνει | ἀνάπαιστοι ὀκταδικοὶ ἐνί τι ἐν στίχῳ, | ὡς γίνεσθαι ὀλόκληρον συζυγιῶν τεσσάρων.

² οὔτε μείζον τεσσάρων desunt Fl. B.

^a δύο Turn. C.E.S.

^b ΚΩΛΟΝ] Tzetzēs ibid. τὸ κῶλον καὶ τὸ κόμμα γὰρ κατὰ τι κοι-

12. ΣΤΙΧΟΣ ἐστὶ] Ἰστέον ὅτι τὸ μὲν ἐστὶ μετροῦν, ὡς ἡ συλλαβή· τὸ δὲ μετροῦν καὶ μετρούμενον, ὡς οἱ πόδες. Μετρεῖται μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς συλλαβῆς πᾶς πούς· μετρεῖ δ' αὐτὸς τὰ μέτρα· τὸ δὲ μετρούμενον ἐστὶ, ὡς τὰ ποιήματα· Διαλαβῶν οὖν ὁ τεχνικός περὶ μόνου μετροῦντος, καὶ μετροῦντος καὶ μετρομένου, νῦν περὶ μόνου μετρομένου διδάσκει, ὃ ἐστὶ περὶ ποιήματος.

2 ^d ΣΥΣΤΗΜΑ δέ ἐστι ^e μέτρων συναγωγή, ἥτοι δύο ἢ πλείονων, ἢ ὁμοίων ἢ ἀνομοίων· ἀνομοίων μὲν, ὡς τὰ ἐλεγεία· (ἑξαμέτρου γάρ ἐστι πρὸς πεντάμετρον ^f κοινωνία·) καὶ οἱ ἐπῳδοί· τὸ δὲ ἐξ ὁμοίων, ὡς τὸ δεύτερον Σαφφῶς, ὡς προϊόντες δείξομεν. 5

ΚΕΦ. Ε΄.

^ε ὄντων δὴ τούτων τῶν ἀνωτάτω γενῶν, κατὰ τὴν

ωνοῦσι | κατὰ τι διαφέρουσιν, ὅτι καὶ κοινωνοῦσιν. | ἡ κοινωνία τούτοις γὰρ ὅτι ἐντὸς διμέτρου | ἐντὸς δυοῖν συζυγίων, ἐντὸς ποδῶν τεσσάρων | πλὴν τοῦ δακτύλου καὶ αὐτῶν πάντων τετρασυλλάβων. | ἀλλ' ὅταν ὦσιν ἐντελείς αὐταὶ αἱ συζυγίαι | κῶλον καλεῖται παρατά· ἂν δ' ἀτελείς τι κόμμα | μῆς λειπούσης συλλαβῆς, πολλάκις δὲ καὶ δύο | ἄς καταλήξεις λέγουσι καὶ βραχυκαταλήξεις | ὡς καὶ αὐτὰς σοὶ λέξομεν πλὴν ἐν οἰκείοις τόποις. | τὸ δὲ τοῦ κῶλου ὄνομα καὶ τὸ τοῦ κόμματός γε | ἐκ τῶν σωματικῶν εἴληφεν ὁ ὀνοματόγραφος | καὶ σῶμα νόει ἐντελὲς τὸν στίχον· τὸ δὲ κῶλον | ὅσπου, ἀλλ' ἄθραστον εἶπε ἐξ ἀρμονίας ὄλον· | τὸ δὲ γε κόμμα νόησον ὅσπου τί μέρος πέλον, | παρόσον οὐδ' ὀλόκληρον τὰς συζυγίας φέρει. Ad Aristoph. Nub. 1. ἰοῦ ἰοῦ Scholiastes metricus κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον et v. 235. τί φῆς κῶλον μονόμετρον βραχυκατάληκτον vocat.

^c δέ τι] τι om. E.

^d ΣΥΣΤΗΜΑ] Tzetzes p. 62. συστηματικά τε μάνθανε τὰ ἠρωελεγεῖα | πρὸς γὰρ ἑξάμετρόν φημι ἠρωϊκῶν τὸν στίχον | τὸ ἐλεγείον πάρεστιν ἐν πενταμέτρῳ στίχῳ.—Ἔστι

δὲ καὶ τὸ σύστημα συναγωγή τις μέτρων | ὥσπερ ὠδὶ ἠρωϊκοῦ τοῦ ἑξαμέτρου στίχου | καὶ πενταμέτρου σὺν αὐτῷ τῶν ἐλεγείων θέσις· | οἷα τὰ τοῦ Θεόγνιδος ποιήματα τυγχάνει. Schol. Aristoph. Nub. init. ἡ εἰσθεσις τοῦ δράματος ἄρχεται ἐκ συστηματικῆς περιόδου e versibus 259 constantis. σύστημα ἐπιφθεγματικὸν Schol. Euripid. Orest. 338.

^e μέτρων συν.] Citat h. l. Schol. Eurip. Hec. 59.

^f κοινωνικά C. καὶ οἱ ἐπῳδοὶ ibidem desunt.

^ε ὄντων δὲ [sic Fl.] τούτων] Tzetzes p. 62. ἐκ τούτων τοίνυν τοῖν δυοῖν συστήματος καὶ στίχου | τὰ γε μικτὰ καὶ τὰ κοινὰ συνίστανται ἐν λόγοις. | τὰς τραγωδίας μάνθανε μικτὸν ἐχούσας μέτρον | ἕκ τε τῶν στίχων φανερώς τῶν συστηματικῶν τε | λέγοντος γὰρ τοῦ ποιητοῦ πολλοὺς τοὺς ἰαμβείους | καὶ μεχρὶ πλείστου ἐν ταῦτῳ τῷ μέτρῳ στιχουργοῦντος | εὔρηται καὶ συστήματα μυριαχοῦ τοῦ λόγου | ἅπερ μετροῦνται καθ' αὐτὰ ἐν μέτροις τοῖς ἰδίοις· | αὐτὰ φημι τὰ βράχιστα, τὰ κόμματα, τὰ κῶλα, οἷς οἱ χοροὶ στυγνάζουσιν ὡς ἐπιπλείστον πάρεει.

3. ἑξαμέτρον πρὸς πέντ.] Τὸ ἑξάμετρον καὶ τὸ ἐλεγείον ἐκ ποσοῦ ἔχουσι τὴν διαφορὰν.

4. τὸ δὲ ἐξ ὁμοίων] Ἀνόμοιοι δὲ εἰσιν, ὅταν οἱ μὲν σύγκεινται ἐξ ἀντισπαστικῶν, οἱ δὲ, εἰ τύχοι, ἐξ χοριαμβικῶν· ὡς αἱ τραγωδίαί, ἃ μὲν αὐτῶν τοὺς ἰαμβικοὺς ἔχει στίχους, ἃ δὲ χορικά, τὰ ἐκ κῶλων συγκείμενα.

τούτων μίξιν ὑφίσταται τὰ τε μικτὰ γενικὰ προσαγορευόμενα, καὶ τὰ κοινὰ συστηματικά.

- 2 Καὶ μικτὰ μὲν γενικὰ, ὡς αἱ τραγωδίαί, καὶ αἱ παλαιαὶ κωμωδίαί· μέρος μὲν γὰρ τούτων γέγραπται κατὰ
3 στίχον, μέρος δὲ κατὰ σύστημα. ^h Κοινὰ δὲ συστημα- 5
τικά, ἄπερ καὶ ὁ κατὰ στίχον γεγράφθαι φάσκων ὑγιῶς
ἂν λέγοι, καὶ ὁ κατὰ σύστημα· ὡς τὸ δεύτερον καὶ
τρίτον Σαπφούς. Διὰ μὲν γὰρ τὸ ἐν τοῖς παλαιοῖς
ἀντιγράφοις κατὰ δύο ὄραν παραγεγραμμένον ⁱ ἕκαστον
ἄσμα, καὶ ἔτι διὰ τὸ μηδὲν εὐρίσκεισθαι ἀριθμοῦ περιτ- 10
τοῦ, κατὰ ^k συστήματα νομίζομεν αὐτὰ γεγράφθαι·
πάλιν δὲ, τῷ ὅμοιον ἐκάτερον εἶναι τῶν ἐν τῇ ^l δυάδι
στίχων, καὶ τῷ δύνασθαι τὴν ποιήτριαν κατὰ τύχην τινὰ

^h Κοινὰ δὲ συστηματικά] Tzetzes :
κοινὰ δὲ συστηματικά ταῦτα καλοῦνται
πάλιν | ὅποσα εἴπομεν σαφῶς καὶ
κατὰ στίχον πέλειν | πρὸς τούτοις
συστηματικά αὐτὰ τυγχάνειν πάλιν |
οἷον τὸ δεύτερον φασὶ καὶ τρίτον οἱ
τεχνίται | τῆς ποιητρίας τῆς Σαπφούς
τῆς ἀσματογραφεύσης. | Καὶ πῶς δὲ
ταῦτα γίνεται τοῦτ' ἔρων ἐπισπεύδω.
| Στίχοι τινὲς συντίθενται τῇ ποιη-
τρίᾳ τόσοι | ἔχοντες μέτρον τὸ αὐτὸ
ποσόν τε καὶ ποιόν τε | εἰσὶ δὲ μή-
κιστοὶ τινες καὶ ὑπὲρ μέτρον στίχου
| ὡς διηρῆσθαι καὶ πολλοῖς τοῖς πα-

λαιτάτοις δίχα | τοῖς πᾶσιν ἴσην τὴν
τομὴν τοῖς στίχοις γεγονέναι. | τού-
τους τοὺς στίχους εἴ τις δὴ ἐντελής
(εἰς) ἐκλαμβάνει | κατὰ τὸν στίχον
εἶπη ἂν τὸ ποίημα γεγράφθαι· | εἰ δὲ
τις κατὰ τὴν τομὴν μετῆσαι θέλει τοῦτο
| συμβαίνει τὸ μὲν πρότερον ἄλλως
μετρεῖσθαι μέρος | ἄλλως τὸ δεύ-
τερον αὐτὸ ὡς ἠρωελεγεῖα, | καὶ κατὰ
σύστημα δοκεῖν τὸ ποίημα γεγράφθαι.

ⁱ ἕκαστον] ἕκαστος S.

^k συστήματα] σύστημα E.

^l δυάδι διστίχων Fl. B.

5. Κοινὰ δὲ συστηματικά] Συστηματικά γὰρ ἂν εἶη κοινωοῦντα τοῖς κατὰ
στίχον. Διὰ μὲν γὰρ τὸ ἐν τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις κατὰ δύο ὄραν παραγε-
γραμμένα, ὡσπερ ἐν περιορισμῷ, συστήματα· προσέτι καὶ διὰ τὸ μηδὲν εὐρί-
σκεσθαι ἀριθμοῦ περιττοῦ ¹ ἐν ταύτῃ, ὡσπερ εἰ πλήρη, καὶ ἀντιστρέφοντα
ἀλλήλοις εὐρήσεται.

10. καὶ ἔτι διὰ τὸ μηδὲν] Οὔτε γὰρ ² ποιότητι, οὔτε ποσότητι διαφέρει· κατὰ
δυάδα δὲ διήρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

13. καὶ τῷ δύνασθαι τὴν ποιήτριαν] Τοῦτο πρὸς τὸ ἄνω, καὶ διὰ τὸ μηδὲν
εὐρίσκεισθαι ἀριθμοῦ περιττοῦ, φασὶ δυνατόν αὐτὸ κατὰ τύχην οὕτω γεγραμ-
μένον.

¹ ἐν τούτῳ vel ἐν τούτοις Pauwius.

² ποιότητι—ποσότητι] ποιότητα—
ποσότητα E.

³ ἀριθμοῦ περιττοῦ—αὐτὸ] ἀριθμὸν
περιττὸν—αὐτὸν E.

ἀρτίου πάντα ἀριθμοῦ πεποιηκέναι, φαίη τις ἂν κατὰ
στίχον αὐτὰ γεγράφθαι.

4 Δεδειγμένου δ' ἡμῖν τί τε ἔστι στίχος, καὶ τὶ κόμμα,
καὶ τὶ κῶλον, καὶ τὶ σύστημα, ὅμως παρέντες ἡμεῖς τὴν
τοιαύτην ἀκριβολογίαν, καὶ ταῦτα, καίπερ κατὰ κόμμα 5
γεγραμμένα, κατὰ στίχον γεγράφθαι φαμέν,

ἢ παῖς ἢ κατάκλειστος,
τὴν οἱ φασὶ τεκόντες
ἢ εὐναίους ὀαρισμοὺς
ἢ ἔχθειν ἴσον ὀλέθρῳ.

10

ΚΕΦ. 5'.

Τῶν δὲ κατὰ στίχον τὰ μὲν ἔστι μικτὰ, τὰ δὲ οὐ.
Καὶ μικτὰ μὲν, ὡς αἱ Μενάνδρου κωμωδία· πῆ μὲν γὰρ
τετράμετρα ἐν τῷ αὐτῷ ποιήματι, πῆ δὲ τρίμετρα °εὐρί-
σκεται· τὰ δὲ ἄμικτα, ὡς αἱ Ὀμήρου ῥαψωδία.

15

ΚΕΦ. Ζ.

Τῶν δὲ κατὰ ΡΥΣΤΗΜΑΤΑ γεγραμμένων, τὰ μὲν ἔστι
κατὰ σχέσιν, τὰ δὲ ἀπολελυμένα, τὰ δὲ μετρικὰ ἄτακτα,
τὰ δὲ ἐξ ὁμοίων, τὰ δὲ μικτὰ συστηματικά, τὰ δὲ κοινὰ
συστηματικά· περὶ ὧν ἐροῦμεν.

20

^m εὐναίους] ἐναίους E. marg. leius inter Fragm. Callimachi
pro v. l. εὐνεύους ἀριθμοὺς Fl. B. cxviii. Scaliger porro, ἄ παῖς ἄ-
ⁿ ἔχει] Sic Edd. et ni fallor τὰν οἱ φασί.
MSS. Sed ἔχθειν post Scaligerum ° εὐρίσκεται] ποιεῖται E. pr.
ad Catullum p. 73. edidit Bent- Ρ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ] σύστημα E.

6. κατὰ στίχον γεγράφθαι] Ἐπεὶπερ στίχου, μόνου δὲ, κόμματα λέγει
ἐξῆς, καὶ τὰ κατὰ κόμμα γεγραμμένα καταχρώμενοι φασὶ κατὰ στίχον γε-
γράφθαι.

7. ἢ παῖς ἢ κατάκλειστος] Δίμετρα γὰρ εἰσι καταληκτικὰ ταῦτα τὰ κομ-
μάτια.

17. Τῶν δὲ ΚΑΤΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ] Τὸ σύστημα ἐκ στίχου καὶ κομμάτων
καὶ κῶλων γίνεται.

19. τὰ δὲ κοινὰ συστηματικά] Τοῦτο ἐν εἰδός ἐστι, τοῖς κατὰ σχέσιν ἀλλή-
λοις, ὁμωνύμως τῷ προειρημένῳ· ὥστε κατὰ μίξιν, τὴν τε κατὰ στίχον, καὶ
συστηματικὴν, ὑφίσταται τὸ κοινὸν συστηματικόν.

- 2 ^qΚΑΤὰ ΣΧΕΣΙΝ μὲν οὖν ἐστὶ, ἃ ^rδουλεύοντα ἀνταπο-
δόσει καὶ ἀνακυκλήσει ὁ ποιητῆς γράφει.
- 3 ^sἈΠΟΔΕΛΤΜΕΝΑ δὲ, ἃ εἰκῆ γέγραπται, καὶ ἄνευ μέτρου
ὠρισμένου· οἷον εἰσιν οἱ νόμοι οἱ κιθαρωδικοὶ Τιμοθέου.
- 4 Μετρικὰ δὲ ^tἄτακτά ἐστιν, ἅπερ μέτρῳ μὲν γέγραπταί 5
τινι, οὔτε δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλληλα, οὔτε ἀνακύ-
κλησιν· οἷον ἐστὶ ^uτὸ τοῦ Σιμωνίδου ἐπίγραμμα, [188
Bergk.]

^rἼσθμια δις, ^xΝεμέα δις, Ὀλυμπία ^yἑστεφανώθην,
οὐ πλάτει νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνα,
^zἈριστόδαμος Θράσιδος Ἀλείος πάλα.

10

^qΚΑΤὰ ΣΧΕΣΙΝ] Tzetzes p.
64. *eis ἃ τοίνυν ὁ ποιητῆς ἀνταπο-
δόσει χρῆται | ἀνακυκλοῖ καὶ γράφει
τε πάλιν ταῦτα τοῖς μέτροις | τὰ κατὰ
σχέσιν ταῦτ' εἰσι καὶ λέγονται τοῖς
πᾶσιν.*

^rδουλεύοντ' ἀποδώσει Fl. B. δου-
λεύων ἀνταποδόσει Turn. E. δου-
λεύων ἀνταποδώσει C.S.

^sἈΠΟΔΕΛΤΜΕΝΑ] Tzetzes
Cramerii p. 64. *ἅπερ δὲ γέγραπται
εἰκῆ καὶ μέτροις ἀορίστοις | οὐκ ἔ-
χοντος τοῦ ἐν αὐτοῖς μέτρον τινὰ περ
ἄρον, | ὡς νόμους κιθαρωδικούς φα-
σὶν τοῦ Τιμοθέου, | ταῦτα φασὶν
ἀπόλυτα, ταῦτ' ἀπολελυμένα. Vid.
Schol. Euripid. Orest. 970. ἃ
m Fl. qui mox οἶοι.*

^tἄΤΑΚΤΑ] Vid. Schol. Euri-
pid. Hec. 1032. Orest. 970. 1355.
Tzetzes: *ἅπερ δὲ μέτρα γέγραπταί
τινι οὐ τεταγμένῳ | οὐκ ἀνακύκλησιν
τινα οὔμενον κεκτημένα | οὐχ ὁμοι-
ότητά τινα πρὸς ἄλληλά τε σχόντα |
καὶ μετρικὰ καὶ ἄτακτα καλοῦνται*

*παρὰ πᾶσιν | ὡς ἔταξεν ὁ ποιητῆς ἐν
τῷ αὐτοῦ Μαργείτῃ | ἐν ᾧ τοῖς ἔπει
τινα λαμβικὰ τελούσιν | ἀλλ' οὐ κατ'
ἴσον σύστημα, οὐ μετὰ τόσους στί-
χους· | ἀλλ' ἐστὶν οὐ μετὰ δέκα,
ἔστιν οὐ μετὰ πέντε | καὶ μετὰ ἕξ
καὶ μεθ' ἐπτὰ ἐπῶν μετ' ὀγδοάδα.*

^uτὸ τοῦ] τοῦ om. E. Fl.

^xΝεμέα] Νέμεα Turn. *νεμέα Fl.
casum tertium postulat metrum.
Et sic Santenius ad Terent.
Maur. v. 1595. qui praeterea ten-
tat, Ὀλύμπια δις στεφανώθην, et in
v. ult. θρασύς.*

^yἑστεφανώθην] ἑστεφανώθη E.

^zEdd. et fere MSS. Ἀριστόδη-
μος θρασὺς ἀλείος (ἄλιος E.) πάλα.
Quod edidi ex conjectura est
Scaligeri ad Eusebium, p. 266.
ed. pr. p. 428. ed. sec. cui ad-
stipulantur Bentleyus et D'Orvil-
lius. D'Orvillio citante Pausa-
nias VI. 3. p. 457. *ἀνάκειται δὲ
καὶ ἐξ αὐτῆς Ἡλιδος παλαιστής ἀνὴρ
Ἀριστόδημος Θράσιδος.*

3. ἃ εἰκῆ γέγραπται] Ὡς ἔτυχε, καὶ ἄνευ τῆς ποσότητος τῶν στίχων, τοῦ
ἐν αὐτοῖς μέτρον ἄρον οὐκ ἔχοντος, ἀλλ' ἀδιαφόρως δυναμένου ἀρμόσαι δίχα
ἐλέγχων· οὔτε δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλληλα, ὥστε στιχῆρη γενέσθαι· οὔτε
ἀνακύκλησιν, ὥστε κατὰ σχέσιν γενέσθαι, ἀλλὰ ἀδιάφορον τὴν τῶν μέτρων
ἐξαλλαγὴν· οὔτε δὲ τὰ ἀπολελυμένα, φησὶν, ἀνακύκλησιν ἔχει, ἀλλ' αὐτόθεν
ἐστὶν ὁμολογούμενα, οἷον τὸ Σιμωνίδου ἐπίγραμμα, Ἴσθμια δις, Νεμέα δις.

Τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ ^aΜαργίτης Ὀμήρου· οὐ γὰρ τεταγμένῳ ἀριθμῷ ἐπῶν τὸ ἰαμβικὸν ἐπιφέρεται.

5 ^bἘΞ ὁμοίων δέ ἐστιν, ἄπερ ὑπὸ ^cποδὸς ἢ συζυγίας ἢ ^dπεριόδου καταμετρεῖται ἄνευ ἀριθμοῦ τινὸς ὠρισμένου, ὡς εἰν τεταγμένος ἀριθμὸς ἦ, οὐκ ἔστιν ἐξ ὁμοίων, ⁵ ἀλλὰ κατὰ σχέσιν, ὡς ἐν τῷ παρ' Ἀλκαίῳ ἄσματι, οὗ ἡ ἀρχή,

ἐμὲ δειλὰν, ἐμὲ πασῶν κακοτάτων πεδέχουσιν.

^aἈπειρος μὲν γὰρ ^eτις ὧν φήσειεν ἂν αὐτὸ ἐξ ὁμοίων εἶναι, ἐξ ἰωνικῆς ἀπ' ἐλάσσονος συζυγίας καταμετρού- ¹⁰ μενον· ἡμεῖς δὲ, ^fἐπειδὴ κατὰ δέκα ὀρώμεν αὐτὸ συζυγίας ^gκαταμετρούμενον, κατὰ σχέσιν αὐτὸ γεγράφθαι

^a Μαργίτης] μαργαρίτης E. qui mox habet τεταγμένον ἀριθμόν.

^b ἘΞ ὍΜΟΙΩΝ] Tzetzes: ἄπερ ὑπὸ ποδὸς τινος ἢ τινος συζυγίας | ἢ περιόδου μετρηθῆ ταῦτα τὰ ἐξ ὁμοίων.

^c ποδὸς] ποδῶν Fl. B. Sed ποδὸς Tzetzes Cramer p. 64.

^d περιόδου] Tzetzes: Περίοδον δὲ γίνωσκε τριῶν ποδῶν τι κόμμα | ἐκ γὰρ τριῶν περιόδος ὡς δυοῖν συζυγία. | ἢ διαφόρων σύνθεσις ποδῶν κατὰ τοὺς ἄλλους, | οὐ τῶν αὐτῶν τροχαίου τε δακτύλου καὶ σπονδείου. | Ὅτε τοίνυν μεμέτρηται ἕκ τινος τῶν

τοιούτων | οὐχ ὠρισμένῳ ἀριθμῷ ἀλλ' ὅλως ἀορίστως | τότε τὰ ἐξ ὁμοίων σοι ὑποτυποῖ ὁ λόγος. | Εἰ γὰρ ἐστὶν ὁ ἀριθμὸς ἐν τούτοις ὠρισμένως | τῶν περιόδων, τῶν ποδῶν, τῶν κώλων, τῶν κομμάτων | οὐκ ἐξ ὁμοίων τότε εἰσὶν, ἀλλὰ τὰ κατὰ σχέσιν | ἔχεις καὶ τὴν διαίρεσιν αὐτῶν τῶν συστημάτων. Infra οὐκ ἔξειν ἐξ Fl.

^e τις ὧν] ὧν τις E. omisso mox ἂν. Particulam om. item S. Fl.

^f ἐπεὶ Turn. C.E.S.

^g γεγραμμένον Turn. E. qui alt. in marg.

Δακτυλικὸν γὰρ ἐξάμετρον, καὶ ἐλεγεία, καὶ ἰαμβος, οὔτε κατὰ στίχον, καὶ ὅμοια ἀλλήλοις, οὔτε κατὰ σχέσιν ἀνταποδιδόμενα.

1. οὐ γὰρ τεταγμένῳ ἀριθμῷ ἐπῶν] Ἄλλ' ἀτάκτως ὅποι ποτὲ τὸ ἄτακτον ἐποίησε μετρικόν· οὐ γὰρ τεταγμένῳ ἀριθμῷ· μετὰ γὰρ δέκα στίχους ἐπιφέρει ἰαμβον· καὶ πάλιν μετὰ πέντε καὶ ὀκτώ.

3. ἘΞ ὍΜΟΙΩΝ δέ ἐστι] Περὶ τούτων καὶ ἐν τῇ εἰσβολῇ ἐπεσημήνατο· τῶν γὰρ μέτρων τὰ μὲν ὑπὸ ποδὸς, τὰ δὲ ὑπὸ συζυγίας, ὡς τὰ ἰαμβικὰ καὶ τὰ ὅμοια, τὰ δὲ ὑπὸ περιόδου καταμετρεῖται· περίοδος δέ ἐστιν, ἢ ἐκ διαφόρων ποδῶν ἐν τῷ στίχῳ σύνθεσις· οἶον, δακτύλου, τροχαίου, ἀναπαίστου, ἰαμβου, καὶ εἴ τι τοιοῦτον· ἀκολουθῶν μόντοι ὄντων καὶ τῶν ἐξῆς· οἶον καὶ τὸ 4 προσοδιακόν ἐστιν.

ib. ἢ συζυγίας, ἢ 5 περιόδου] Περίοδος ἐστὶ ποδικὴ ἐν τρισὶ ποσὶ καταριθμησις· ὥσπερ γὰρ τὸ μὲν δακτυλικὸν ὑπὸ ποδὸς μετρεῖται, τὰ δὲ ὑπὸ συζυγίας, τουτέστι δύο ποδῶν ἀπλῶν, οὕτω καὶ ὑπὸ περιόδου, τουτέστι τριῶν

⁴ προσοδιακόν E.

⁵ περιόδου] περὶ ποδὸς E.

φαμέν. Διόπερ καὶ τὰ μονοστροφικὰ ᾄσματα, δέκα ὄντα συζυγιῶν, οὕτω πεποιῆσθαι νομίζομεν. Ἔστι δέ τινα τὰ ἐξ ὁμοίων ἢ οὕτω πεποιημένα, οἷον τὰ Ἑρμείου, παιωνικὰ ὄντα,

ⁱ Ἑπτὰ μοι δις τριάκοντα βασιλεὺς σχεδόν.

5

καὶ τὰ ἐξῆς.

6 Ὑπολείπεται δὲ ἡμῖν περὶ τε τῶν ^jμικτῶν συστηματικῶν εἰπεῖν, καὶ τῶν κοινῶν συστηματικῶν. Λέγομεν τοίνυν ὅτι μικτὰ μὲν ἐστὶ συστηματικά, ὥσπερ εἴ τις τὴν πρώτην φῶδὴν ἐν τῷ πρώτῳ Ἀλκαίου καὶ τὴν δευτέραν ¹⁰ συνάψειε, συστηματικῆς οὔσης αὐτῶν ἑκατέρας.

7 Κοινὰ δὲ ἐστὶ συστηματικά τὰ δύο εἶδεσιν ὑποπεπτωκότα· οἷον συμβέβηκεν ἐπὶ ^kτοῦ,

ἐμὲ δειλὰν, ἐμὲ πασῶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

h οὕτω om. B. Fl.

marg. Tum συστημάτων Fl. E. marg.

ⁱ ἐπτάμυδις E. Turn.

^k τῶν Fl. ubi mox κακωτάτην

^j καταμίκτων E. Turn. μικτῶν E.

sine πεδέχοισαν.

ποδῶν, ὡς ἐν συζυγίᾳ καταμετρεῖται ἄνευ ἀριθμοῦ τινὸς ὠρισμένου, οὐκ ἐπιφερομένης τινὸς ἀντιστροφῆς· ἀλλ' ὥσπερ ἀδιαφόρως, εἰ τύχοι, τριμέτρων δύο καὶ ἐνὸς τετραμέτρου καὶ μονομέτρου, καὶ ἐξῆς ὁμοίως, ἀδιαφόρως οὔσης τῆς αὐτοῦ ποσότητος· περίοδος γὰρ ἢ ἐκ διαφόρων κῶλων περικοπή, ὡς ἐν τῷ παρ' Ἀλκαίῳ ᾄσματι· ἀνταπόδοσις γὰρ γίνεται συστηματικῆ.

5. Ἑπτὰ μοι δις τριάκοντα] Τοῦτο παιωνικόν ἐστὶ, τὴν πρώτην καὶ δευτέραν συζυγίαν ἔχον συνηρημένην, ἐπτὰ μοι δις τριά· ἐστὶ γὰρ ὁ πρῶτος πούς, τὰς τελευταίας συνελών, καὶ κρητικὸν ποιήσας, ἐκ — υ —, καὶ ἀντὶ δύο βραχειῶν 5 μακρὰν μίαν· ἢ δὲ τρίτη καὶ τετάρτη ὁμοίως ἔχουσι τὸν πρῶτον παῖωνα, κοντα βασιλεὺς σχεδόν.

7. Ὑπολείπεται δὲ ἡμῖν] Μικτὰ μὲν οὖν ἐστὶν, ἃ παραθέσεις ἔχουσι, τὰ τρία ᾄσματα· τὰ ὅδε ἐν σχέσει.

9. ὡς εἴ τις τὴν πρώτην φῶδὴν] Ἐκατέρα μὲν γὰρ τῶν φῶδων κατὰ σύστημα γέγραπται, διάφορον δὲ ἔχει μέτρον, ὡς ἡ πρώτη πρὸς τὴν δευτέραν· ἢ μὲν γὰρ πρώτη ἐκ τοῦ [πα]ϊωνικοῦ σύγκειται, ἢ δὲ δευτέρα ἐκ τοῦ χοριαμβικοῦ· εἴ τις οὖν μίξειεν ἀμφοτέρας τὰς φῶδας, οὔσας συστηματικάς, εἴποι ἂν τὸ μέτρον ἐκ μικτῶν συστηματικῶν συγκείσθαι· καὶ ἐστὶ τῆς μὲν πρώτης φῶδης ἀρχή,

Ἔναξ Ἄπολλον παῖ μεγάλῳ Διδῷ,

ἐπιωνική· τῆς δὲ δευτέρας,

Χαῖρε Κυλλάνας ὁ 7 μέδων. σὲ γάρ μοι,

⁸ ἐπιχοριαμβική.

12. ΚΟΙΝΑ' δὲ ἐστὶ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΑ'] Τὰ δυνάμενα ἐπιδέξασθαι τὰ δύο

⁵ μακρὰν μίαν] μακρᾶς μιᾶς E.

⁷ μέδων] μέδεις E.

⁶ δ' E.

⁸ ἐπιχοριαμβική] ἢ ἐπιχοριαμβική E.

ἄπειρος μὲν γάρ ¹τις ὧν τῆς τοῦ ποιητοῦ προθέσεως ἐξ ὁμοίων φήσειεν ἂν εἶναι τὸ ἄσμα· ὁ δὲ ἔμπειρος κατὰ σχέσιν, ^mὡς καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐπεδείξαμεν.

ΚΕΦ. Η.

Τῶν δὲ κατὰ σχέσιν, τὰ μὲν ἐστὶ μονοστροφικά, τὰ ⁵ δὲ ἐπωδικά, τὰ δὲ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ, τὰ δὲ ἀντιθετικά, τὰ δὲ μικτὰ κατὰ σχέσιν, ⁿτὰ δὲ κοινὰ κατὰ σχέσιν.

2 ^oΜονοστροφικά μὲν οὖν εἰσὶν, ^pὅσα ὑπὸ μιᾶς στροφῆς καταμετρεῖται, καθάπερ τὰ Ἀλκαίου, καὶ τὰ Σαπφούς, ¹⁰ καὶ ἔτι τὰ Ἀνακρέοντος.

3 ^qἘπωδικὰ δὲ ἐστὶν, ἐν οἷς συστήμασιν ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται. Τοῦ δὲ ἐπωδικοῦ γένους τὰ μὲν ἐστὶν ὁμωνύμως αὐτῷ καλούμενα ἐπωδικά, ^rτὰ δὲ προ-
ωδικά, τὰ δὲ μεσσωδικά, τὰ δὲ περιωδικά, τὰ δὲ πα- ¹⁵
λιωδικά.

4 Ἐπωδικά ^sμὲν οὖν ἐστὶν ἐν οἷς ^tὁμοίοις ἀνόμοιόν τι

¹ τις ὧν] ὧν τις E.

^m ὡς καὶ] καὶ om. E.

ⁿ τὰ δὲ κοινὰ κατὰ σχέσιν om. Fl. B.

^o ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ] Vid. Schol.

Eurip. Orest. 1355. στροφή μονό-
στροφος ibid. 1366. 1380. 1408.
1434. 1460.

^p ὅποσα C. E. S. Turn.

^q ἐπωδικά—καλούμενα ἐπωδικά E.
marg.

^r τὰ δὲ προωδικά—παλιωδικά.

Ex C. adjecta. Ceteri omittunt.

^s μὲν οὖν] δὲ E.

^t συστήμασιν ὁμοίοις] συστήμασιν
abest a Fl. et MSS. præter E.
Ante ἐπ' ἔλαττον MSS. et edd.
habent δηλονότι.

ib. Unicuique hæc fugiente
tantum oculo inspicienti liquido
constabit ea turbata esse. In

εἶδη· τὰ δὲ δύο εἶδη εἰσὶν ὑποπεπτωκότα τῷ τε ἐξ ὁμοίων καὶ τῷ κατὰ σχέσιν. ἐξ ὁμοίων ἄπειρος μὲν οὖν φήσειεν εἶναι ἄσμα, διὰ τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν τῶν ἰωνικῶν καταμετρεῖσθαι, τῇ δὲ ὁμοιότητι ἐναλλάττειν· ὁ δὲ ἔμπειρος, κατὰ σχέσιν· ἐπεὶ ἀνταπόδοσις γίνεται τῶν στροφῶν· εἰκότως δὲ οὐκ ἔστιν ἔλαττον τῶν τριῶν ἀριθμῶν. τὸ γὰρ ὁμοιον, τῶν πρὸς τί· τιγὶ γὰρ ὁμοιον. προτίθεμεν γὰρ καὶ τὸ ἀνόμοιον. καὶ πάντως γίνεται ὁ τρίτος, ἕκτος, ἐν οἷς τὰ μὲν περιέχοντα ἐν ἀρχῇ καὶ τέλει, συστηματικά· τὰ δὲ περιεχόμενα ταῦτα, ἢ ἐν τριάδι, ἢ ἐν πεντάδι· οὐ γὰρ δυνατόν ¹⁰ἐν τριάδι, ἐπεὶ γίνεται μεσσωδικά.

⁹ ποσότητι Pauw. Tum ἐναλλάττει E.

¹⁰ ἐν τριάδι] ἐν om. E. qui infra γίνονται.

ἐπιφέρεται. Ἐπ' ἔλαττον μέντοι τοῦ τῶν τριῶν ἀριθμοῦ οὐκ ἂν γένοιτό τι τοιοῦτον, ἐπὶ πλείον δὲ οὐδὲν αὐτὸ κωλύει ἐκτείνεσθαι· γίνεται γὰρ, ὡσπερ τριάς ἐπωδική, οὕτω καὶ τετράς, καὶ πεντάς, καὶ ἐπὶ ^υ πλείον, ὡς τὰ γε πλείστα ^χ Πινδάρου καὶ Σιμωνίδου πεποιήται. 5

5 ΠΡΩΩΔΙΚΑ δέ ἐστιν, ἐν οἷς τὸ ἀνόμοιον προτέτακται τῶν ὁμοίων.

6 ΜΕΣΩΔΙΚΑ δὲ, ἐν οἷς περιέχει μὲν τὰ ὅμοια, μέσον δὲ τὸ ἀνόμοιον τέτακται.

7 ΠΑΛΙΝΩΔΙΚΑ δὲ, ἐν οἷς τὰ μὲν περιέχοντα ἀλλήλοις 10 ἐστὶν ὅμοια, ἀνόμοια δὲ τοῖς περιεχομένοις· τὰ δὲ περιεχόμενα ἀλλήλοις μὲν ὁμοιά ^υ ἐστὶν, ἀνόμοια δὲ τοῖς περιέχουσι.

8 ΠΕΡΙΩΔΙΚΑ δὲ, ἐν οἷς τὰ μὲν περιεχόμενα ἀλλήλοις

hoc loco sanando, et quæ spuria sunt ex eo eradendo, non levem opem nobis commodabit Scholiastes Euripidis Hecubæ 629. Hic primo omittit συστήμασι, in quo eum sequitur Triclinius, in metris Sophocl. Aj. p. xi. Tamen, etsi fretus duplici illa auctoritate, minime asseveraverim eam vocem esse delendam. Totum locum ita exhibet modo laudatus Scholiastes: Ἐπωδικὰ δὲ ἐστὶν ὡς Ἐφαιστίων φησὶν, ἐν οἷς ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται· ἐπ' ἔλαττον μέντοι τοῦ τῶν τριῶν ἀριθμοῦ, ἦτοι στροφῆς ἀντιστροφῆς καὶ ἐπωδοῦ, οὐκ ἂν γένοιτο τὸ τοιοῦτον· ἐπὶ πλείον δὲ οὐδὲν κωλύει ἐκτείνεσθαι· γίνεται δὲ ὡσπερ τριάς ἐπωδική, οὕτω καὶ τετράς, καὶ πεντάς, καὶ ἐπὶ πλείον. Unde patet apud Hephæstionem ista, τοῦ δὲ ἐπωδικοῦ—δηλόσι, quæ sensum turbant, expungenda esse; cetera sic satis dilucida sunt. Neque enim certum est

hæc, ἦτοι στροφῆς, ἀντιστροφῆς, καὶ ἐπωδοῦ, quæ apud Euripidis Scholiasten leguntur, Hephæstionis textui esse inserenda; facile enim ab ipso grammatico, majoris lucis causa, addi potuerunt. ARNALDUS.

^υ πλείον] πλέον E. πλείστον C. Supra γίνεται δὲ Fl.

^χ Πινδάρου καὶ Σιμωνίδου] Pindarus et Simonides triade usi sunt. Tetras foret, quæ tres pares, unam autem dissimilem stropham haberet: quod genus neque apud Pindarum, neque apud Tragicos invenitur. Denique maxima varietas est in iis partibus tragædiarum, in quibus vel diversæ chori personæ, vel actores aliqui, vel chorus et actores simul inter se canunt. In quibus carminibus etiam ordo stropharum mirifice variat. HERMANN. El. D. M. p. 716.

^υ ἐστὶν] εἰσιν E.

14. ΠΕΡΙΩΔΙΚΑ δὲ] Ὡστε τρόπον τινὰ καὶ περιφωδικὰ (προφωδικὰ) εἶναι, καὶ ἐπωδικὰ, ἐκάτερον ἐν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ περιφωδικὰ καλεῖται.

ἐστὶν ὁμοία, τὰ δὲ περιέχοντα οὔτε ἀλλήλοις, οὔτε τοῖς περιεχομένοις.

- 9 ^z ΚΑΤὰ ΠΕΡΙΚΟΠΗΝ ΔΕ ἔστιν ἀΝΟΜΟΙΟΜΕΡῆ, ὁπότεν ἐκ-
θέμενος ὁ ποιητῆς ὁπόσα δήποτε συστήματα ^a διάφορα
ἐπαγάγη ἐκ τῶν αὐτῶν συστημάτων συνεστῶσαν περι- 5
κοπήν· ὥστε τὰ μὲν ἐν ἑκατέρᾳ ἢ ἐκάστη περικοπῇ
συστήματα ἀνόμοια εἶναι ἀλλήλοις, τὰς δὲ περικοπὰς
ἀμφοτέρας ἀλλήλαις ὁμοίας ἢ πάσας.
- 10 ^b ἈΝΤΙΘΕΤΙΚὰ ΔΕ ἔστιν, ὁπότεν ὁ ποιητῆς γράφῃ
ὁπόσα δήποτε κῶλα ὡς ἀνόμοια, καὶ ὡς βούλεται, εἶτα 10

^z ΚΑΤὰ ΠΕΡΙΚΟΠΗ'Ν] Tzet-
zes, (in quo tamen κατὰ παρακοπήν
perperam legitur) : Περικοπήν τῶν
κωμικῶν ἐν παρεκβάσει μάθε | ὅταν
τιθῶσι σύστημα ἐκ τόσων ἀνομοίων |
καὶ συνεστῶσας ἐξ αὐτῶν περικοπὰς
ποιῶσιν | ὡς εἶναι τὰς περικοπὰς
τούτων ἀλλήλαις ἴσας. | Τὰ δὲ συ-
στήματα αὐτὰ ἀνόμοια ἀλλήλοις | ἀν-
γὰς προσβάλλων τῷ Ὠφ' Ῥοδίου τοῦ
Σιμμίου | καὶ τῷ Πελέκει τῷ αὐτοῦ,
ὃν Ἐπειὸς δωρεῖται | τριτογενεὶ τῇ
Ἀθηναίᾳ χάριν δουρείου ἵππου, | ἐπί-
στω τ' ἀντιθετικά, ἐν οἷς διέλθῃς

ξένως | ὕστατον κῶλον δεύτερον ἀν-
αποδοὺς τῷ πρώτῳ | τὸ ἀπὸ τέλους
δεύτερον τῇ τάξει τῷ δευτέρῳ | τὸ
ἀπὸ τέλους τρίτον δὲ τῇ τάξει τε τῷ
τρίτῳ. | καὶ οὕτως ἐφεξῆς ποιῶν
μέχρις αὐτοῦ τοῦ μέτρου | ὡς εἶναι
μέσον τὸ αὐτὸ καὶ παραδόξως τέλος.
Vid. Schol. Aristoph. Nub. 291.
Ran. 537. 1331. Pac. 360. 499.
κατὰ π. ὁμοιομερές Schol. Eurip.
Hec. 151. 174.

^a διάφορα om. Fl. B.D.

^b ἈΝΤΙΘΕΤΙΚΑ'] ἀντιθετικά E.

3. ΚΑΤὰ ΠΕΡΙΚΟΠΗ'Ν ΔΕ] Ὡστε, εἰ τύχοι, γενέσθαι περικοπήν κῶλων
καὶ στίχων λς' διαφόρων, ἢ ὅσων βούλεται τις, καὶ ἐπάγεσθαι ὁμοία μὲν λς',
τῶν μερῶν αὐτῶν ἀνομοίων ὄντων, οἷον ἐν συστήμασι τρισίν, ἢ ὅσοις βούλεται
ὁ ¹¹ ποιῶν, κωλικούς, ἢ στιχηροῖς· οἷον, δύο ἢ πλείονα, ἀνόμοια ἀλλήλοις, καὶ
ἐξῆς ¹² ἐπάγει τοσαῦτα συστήματα, ὁμοία τοῖς προκειμένοις· πάλιν, ἀλλήλοις
μὲν ἀνόμοιά ἐστιν, ἀνταποδιδόμενα δὲ τοῖς προκειμένοις συστήμασιν, οἷον εἰ
τύχοι, δύο περικοπαί, ἐκ τριῶν συστημάτων, αβγ, αβγ, ταῦτα ἀλλήλοις ἀνό-
μοια· ἐπιφερομένων δὲ αὐτοῖς ὁμοίων, γίνεται τὸ κατὰ περικοπήν ἀνομοιομερές·
τοιαῦτα δὲ ἔστιν ἐν δυνάδι, τὰ ἐν ταῖς κωμικαῖς παραβάσεσιν· οἷον τὸ ¹³ μέλος
καὶ τὸ ἐπίρρημα ἐξῆς κείμενα, ἀλλήλοις ἔστιν ἀνόμοια· ἀλλ' ἐπαγομένου αὐ-
τοῖς τοῦ τε ἀντιστρέφοντος τῷ μέλει, καὶ τοῦ ἀντεπιρρήματος, γίνεται τὸ
κατὰ περικοπήν ἀνομοιομερές, τῶν μὲν περικοπῶν ἀντιστρεφουσῶν ἀλλήλαις,
τῶν δὲ μερῶν αὐτῶν ἀνομοίων ὄντων ¹⁴ ἀμφοτέρων ἀλλήλοις· ὥστε τὰ ἐν ταῖς
παραβάσεσιν τῶν κωμικῶν, κατὰ διστιχίαν ἀλλήλοις ἀνταποδιδόμενα, ¹⁵ ἢ
κατὰ τὸ αὐτὸ μέτρον, δακτυλικόν, ἢ ἄλλο ὁμοιον, σπανιώτατά ἐστιν.

¹¹ ποιῶν] ποῖον E.

¹² ἐπάγει] ἐπαγάγη E.

¹³ μέρος E.

¹⁴ ἀμφοτέρων ἀλλήλοις] ἀμφοτέρας

ἀλλήλαις E.

¹⁵ ἢ] ἤγουν ni fallor E. qui mox
σπανιώτατον.

^b τούτων ανταποδῶ τῷ μὲν τελευταίῳ τὸ πρῶτον, τῷ δὲ δευτέρῳ ἀπὸ τέλους τὸ δεύτερον, καὶ οὕτω πάντα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Τοῦτο δὲ τὸ εἶδος παρὰ μὲν τοῖς παλαιοῖς σπανιώτατόν ἐστι, παρὰ δὲ Σιμμία τῷ Ῥοδίῳ ἐστὶν οὕτω πεποιημένα ἐν τῷ ^c ἐπιγραφομένῳ Ὠῶ. 5

11 ΜΙΚΤὸν δέ ἐστι κατὰ σχέσιν ποίημα, ἐν ᾧ ἐστὶ μέρη τινὰ, ἅπερ ἔφαμεν εἶναι τοῦ κατὰ σχέσιν ^d εἴδους, οἶον, λόγου χάριν, τό τε ἐπωδικόν, καὶ τὸ ^e μεσωδικόν.

12 ΚΟΙΝὸν δέ ἐστι κατὰ σχέσιν τὸ δύο συστήμασιν ὑποπεπτωκός, καθάπερ τὸ πρῶτον Ἀνακρέοντος ᾄσμα, 10 (Od. I. Bergk.)

γουνούμαί σ', ἐλαφηβόλε,
ξανθή παῖ Διός, ἀγρίων
δέσπου Ἄρτεμι θηρῶν.

^f καὶ τὰ ἐξῆς.

15

13 Κατὰ μὲν γὰρ ^{ff} τὴν νῦν ἔκδοσιν ὀκτάκωλός ἐστι ἡ στροφή, καὶ τὸ ᾄσμα ἐστὶ μονοστροφικόν. Δύναται δὲ καὶ ἐτέρως διαιρεῖσθαι, εἰς τε τριάδα, καὶ πεντάδα, ἡ

^b τοῦτον Fl.

^c ἐπιγεγραμμένῳ E. Turn.

^d εἶδη Fl. B.C.

^e μεσωδικόν] μεσωδιακόν E.

^f καὶ τὰ ἐξῆς desunt Fl.

^{ff} τὴν ἔκδοσιν Fl.

6. ἐν ᾧ ἐστὶ μέρη τινὰ] Οἶον, μέρη τοῦ ποιήματος, εἶδη ὄντα τῶν κατὰ σχέσιν. τῶν γὰρ κατὰ σχέσιν εἰδῶν τὸ περιφδικόν, καὶ ἐπωδικόν, καὶ τᾶλλα. εἰ οὖν τὰ μέρη τῶν κατὰ σχέσιν ἐκ διαφόρων εἰδῶν συγκέοιτο κατὰ ταυτὸν, τὸ κατὰ σχέσιν ῥηθήσεται μικτόν κατὰ σχέσιν.

Γουνούμαί σ', ἐλαφηβόλε,
ξανθή παῖ Διός, ἀγρίων
δέσπου Ἄρτεμι θηρῶν,

¹⁵ ἡ κου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
δίνησι ¹⁶ θρασκαρδίων
ἀνδρῶν ¹⁷ ἔσκατόρας πόλι
χαίρουσ'· οὐ γὰρ ἀνημέρους
πομαίνεις πολίητας.

¹⁵ [κου] ἡ κου Bergk. Vide supra de Metr. c. I. 3.

¹⁶ θρεοκαρδίων] θρασκαρδίων calx Turnebi. θρασκαρδίων vel θρεσκαρδίων E. bis enim fragmentum hoc in eo MS.

legitur. θρασκαρδίων Jo. Siceliota ap. Walz. Rhet. VI. p. 128.

¹⁷ ἐγκαθόρα] ἔσκατόρες E. vel ἔσκατόραις. ἔσκατορας Bergk. ex Apollonio de Synt. I. 25. p. 55. ed. Bek.

στροφῆ· ὥστε Φερεκράτειον εἶναι τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος, τοῦ ἐκ τῶν τριῶν ^ε κώλων ἢ τῶν πέντε.

ΚΕΦ. Θ'.

Δεδειγμένου δὲ ἡμῖν τινά ἐστι τὰ ἀπολελυμένα, φαμέν εἶδη τούτων εἶναι τὰ τε ἄστροφα, καὶ τὰ ^ε ἀνομοιόστροφα, 5 καὶ ἄτμητα.

2 Ἄστροφα μὲν οὖν ἐστι, τὰ τηλικούτου μεγέθους ὄντα ἐπ' ἐλάχιστον, ὡς μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι αὐτὰ ὑπονητικά.

^ε κώλων] κώλου C.

^ε ἌΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ] Hæc apud Schol. Aristoph. Ran. 1295. maxima ex parte conspiciuntur. Legit autem pro ἀνομοιόστροφα, ἀλλοιόστροφα. Sed male: ἀλλοιόστροφα enim sunt genus tantum ἀνομοιοστροφῶν. Fortasse hæc Hephæstionis verba accommodavit ad Aristophanis, quem illustrabat, locum: in eo enim sunt tria, ^ε φδῆ, σύστημα, et ^ε φδῆ, quæ tria inæqualia simul sumpta sunt

ἀλλοιόστροφα. Hephæstionis, quæ præ manibus sunt, verba etiam adducit Triclinius de metr. Soph. Aj. p. 13. et pro ἢ κατὰ ἄλλο ἐπιφώνημα, habet ἢ κατ' ἄλλο ἀναφώνημα. Sed Hephæstionis ἐπιφώνημα malim quam ejus ἀναφώνημα. Ἄλλοιοστροφῶν inter alia exemplum est ap. Eurip. in Hecub. v. 687. ad quod Schol. hæc metrici verba; sed ex parte tantummodo nim. usque ad illa: ἢ κατὰ ἐφύμιον, &c. citat. ARNALDUS.

1. τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος] Ὁ ἐστίν ¹⁸ ἀντισπαστικὸν ἐφθημιμερὲς, οἶον τὸ τρίτον, Δέσποινα Ἄρτεμι θηρῶν, τὸ τελευταῖον, Ποιμαίνεις πολίτητας, ὅπερ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐστὶν ὄγδοον.

8. ὡς μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι] Ὡς εἰ τύχοι, τριῶν κώλων, ὥστε μὴ δύνασθαι εἰς στροφὰς διαιρεῖσθαι. ¹⁹ καίτοι εἰκῆ ²⁰ γεγραμμένα. * ἄλλ' οὐδ' ἐν τὸ δυνατόν τοῦ διαιρεῖσθαι ἔχοντος. ἀμοιβαῖον, ὡσπερ Ἡλέκτρα διαλέγεται πρὸς τὸν χορὸν παρὰ Σοφοκλεῖ· ἢ κατὰ ἐφύμιον, ²¹ τὸ ἐπαδόμενον μέτρῳ τῷ προκειμένῳ· ἢ κατὰ ἐπωδὸν, τὸ ἐπαδόμενον μέτρῳ τῷ προκειμένῳ, ἢ τοῖς προκειμένοις. εἰς δύο διαιρέσεις, ὡς τὸ, Φεῦ φεῦ, Ἰοῦ Ἰοῦ· ἔστι τοιοῦτον ἑτερόστροφον προειρημένου τοῦ τῆς διαιρέσεως τρόπου. ἐπὶ γὰρ δύο ἑτερόστροφα, καθ' ὃ ἐπὶ δύο, ἕτερος· ἐπὶ δὲ πολλῶν, ²² ἄλλος. ὥστε δύνασθαι διὰ ποσότητα κώλων πλειόνων ὄντων, τὸ ἐναντίον τῇ ἀντιστροφῷ. τὰ τηλικούτου μεγέθους ὄντα, φησὶν, ἐπ' ἐλάχιστον, ὡς μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι ὑπονητικά. βραχυκατάληκτα, βραχυτέρου κώλου ²³ ἐπιφοράν. τοῦτο γὰρ ὡσπερεῖ

¹⁸ ἀντισπαστικὸν] ἀναπαστικὸν vulg.

¹⁹ καίτοι εἰκῆ] Sequentia valde sunt confusa, omissis Hephæstionis verbis quæ explicanda sumpserat Scholiastes.

²⁰ γεγραμμένα. ἄλλ' οὐδὲν E.

²¹ τὸ ἐπαδ.] τὸ θεὸν ἐπαδ. E.

²² ἄλλος] ἄλλος E.

²³ ἐπιφορά] ἐπιφοράν E.

- 3 ^h ἌΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ ΔΕ ἔστιν, ὅσα πάντως διαιρεῖται ἢ κατὰ πρόσωπον ἀμοιβαῖον, ἢ χοροῦ πρὸς ὑποκριτὴν ἀπόκρισιν, ἢ κατὰ ἐφύμνιον, ἢ κατὰ ⁱ ἐπωδὸν, ἢ κατ' ἄλλο τι ^k ἀναφώνημα. Διαιρεῖται δὲ ἤτοι εἰς δύο ἢ εἰς πλείω. Ἐὰν μὲν οὖν εἰς δύο διαιρεθῆ, καλεῖται ^l ἑτερό- 5 στροφον· εἰ δὲ εἰς πλείω, ^m ἀλλοιόστροφον.
- 4 ἌΤΜΗΤΑ ΔΕ ἔστι, τὰ τηλικαῦτα ὥστε δύνασθαι μὲν τέμνεσθαι, μὴ μέντοι τεκμήριόν τι ὑπάρχειν τοῦ τὸν ποιητὴν αὐτὰ ⁿ τετμηκέναι, μήτε ^o βραχυκατάληξιν, ^p μήτε τι ἕτερον τῶν ^q διοριζόντων τὰ ποιήματα, οἷον ἐφύμνιον, ¹⁰ ἢ ^r ἀναφώνημα.

^h ἌΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ] Schol. Euripid. Orest. 1275. τὰ ἐξῆς ταῦτα εἶδη καλεῖται κυρίως ἀνομοιόστροφα, διὰ τὸ μὴ εἶναι κατὰ σχέσιν. ibid. 1355. ἀνομοιόστροφα, οὐ γὰρ ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ ἐξῆς. ibid. 1530. Phoen. 103.

ⁱ ἐπωδὸν E.

^k ἐπιφώνημα] Sic Turn. ἀναφώνημα Fl. B.C.S. Suidas: Σὺν δὲ θεοὶ μάκαρες: Τοῦτο ἐπέλεγον οἱ ῥαψωδοὶ ὡς οἱ κιθαρωδοὶ Ἄλλ' ἄναξ χαίρει· εἰσι γὰρ ἐπιφωνήματα παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς. Hesychius, Νῦν δὲ θεοὶ μάκαρες: Τοῦτό φασιν ἐξόδιον εἶναι τραγῳδῶν. Νῦν δὲ θεοὶ μάκαρες τῶν ἐσθλῶν ἄφθονοὶ ἔστησαν. ubi ἔστε reponit Valesius, commode citans Eustath. II. β'. [239, 18.] quem integrum apponam. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἄλλ' ἄναξ, ὅπερ ἐνταῦθα παρὰ τῷ ποιητῇ κεῖται, ἀρχή

τις ἐξοδίου κιθαρωδικοῦ τὸ, ἀλλὰ ἄλλ' ἄναξ, ὡς ἱστορεῖ Αἴλιος Διονύσιος. ὡς περ φησὶ κωμικοῦ μὲν ἦδε, καλλι- στέφανος, ῥαψωδοῦ δὲ αὐτῆ, Νῦν δὲ θεοὶ μάκαρες τῶν ἐσθλῶν ἄφθονοὶ ἔστε· τραγικοῦ δὲ, πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων. Vid. et Zenob. Prov. V. 99. Μοχ πλείονα Turn. E.

^l ἑτερόστροφον] Vid. Schol. Aristoph. Nub. 263. Pac. 382.

^m ἀλλοιόστροφον] Vid. Schol. Aristoph. Ran. 1295. p. 137, 7. Pac. 942. Euripid. Orest. 140. 1240.

ⁿ τετμηκέναι deest Fl.

^o βραχυκατάληξιν Edd. MSS.

^p μήτε τι] τι om. E.

^q διοριζόντων C.

^r ἀναφώνημα] Legitur et προαναφώνημα in Schol. Aristoph. Pac. 1. 657. προαναφώνησις ibid. 1191. in MS. Ven.

τεκμήριόν ἐστι μακροῖς ἐπενεχθέν. κατὰ περιορισμούς δὲ ἀνίσους, οἷα ἐστὶν ἢ εἰσβολὴ τῆς ²³ Λευκαδίας Μενάνδρου. οἷον, βραχέος κώλων ²⁴ ἐπιφορᾶν. οἷον, οὐ πάντα δίμετρα, ἀλλὰ τὰ μὲν δίμετρα, τὰ δὲ μονόμετρα καταληκτικὰ· εἰ γὰρ ἴσα εἴη τὰ διαιρούντα, καὶ δι' ἴσων γένοιτο κώλων, γίνεται συστηματικὰ κατὰ σχέσιν.

²³ Λευκαδίας Μενάνδρου] Vide fragmentum Menandri ex Strabone p. 452. apud Clericum p. 110 et Emend. Bentl. p. 45. ed. Cant. Meinek. Com.

fragm. p. 926. ed. min. Adde Scaligerum ad Virgillii Catalecta p. 69. ed. Lugd. Bat. 1595.

²⁴ ἐπιφορᾶ] ἐπιφορᾶν E.

ΚΕΦ. I.

Τῶν δὲ εἰς ὁμοίων, τὰ μὲν ἐστὶν ἀπεριόριστα, τὰ δὲ κατὰ ^sπεριορισμοὺς ἀνίσους.

- 2 ἈΠΕΡΙΟΡΙΣΤΑ μὲν, ὅποσα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ποδὸς ἢ τῆς αὐτῆς συζυγίας καταμετρούμενα ἢ περιόδου περιγρα- 5 φὴν οὐδεμίαν ἔχει μεταξὺ, ἀλλὰ μέχρι τῆς τελευταίας ὁμοιά ἐστι.
- 3 ΚΑΤΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟῦΣ Δὲ ἀνίσους ἐστὶν, ὅποσα ἐξ ὁμοίων συνεστῶτα ἔχει κατάληξιν ἢ ^uβραχυκατάληξιν μεταξὺ, οὐ ^uμέντοι ἴσοις μεγέθεσι ταύτην ἐπιζευγνυμένην ἀεὶ, 10 ^vοἷα μάλιστα φιλεῖ γενέσθαι ἐν ταῖς ^wπαρόδοις τῶν

^s περιορισμοὺς—ἀνίσους] Vid. Schol. Euripid. Hec. 59. Orest. 970.

^t ὑπὸ] ἀπὸ E.

^u βραχυκατάληξιν D.E. ceteri βραχυκατάληξιαν.

^u μέντοι] μὴν suprasc. E.

^v οἷα] οἷον E.

^w παρόδοις Turn.

ib. παρόδοις] Schol. Aristoph. Vesp. 270. τῶν χορικῶν μελῶν τὰ μὲν ἐστὶ παροδικὰ, ὡς τὸ, ἀέναοι νεφέλαι, ἀρθῶμεν φανεραὶ [Aristoph. Nub. 275.] καὶ τὸ προειρημένον ἐνταῦθα (Vesp. 230.) χώρει πρόβαν' ἔρρωμένως. τὰ δὲ στάσιμα, ὡς τὸ παρόν (Vesp. 270.) καὶ παρ' Αἰσχύλῳ (Prom. 397.) στένω σε τὰς οὐλομένας τύχας Προμηθεῦ. τὰ δὲ προφδικὰ, τὰ δὲ μεσφδικὰ, τὰ δὲ ἐπφδικὰ—τὰ δὲ ἐξοδικὰ ἢ ὑποχωρητικὰ, ἅπερ ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ τοῦ δράματος ἄδεται, ὡς ἐν τῷ Πλούτῳ δράματι (1208.) Addo ex Cod. Reg. Bibl. Paris. 1773. p. 104. secundum Bastii apographum. Τῆς τραγικῆς ποιήσεως εἶδη εἰσὶ δέκα, πρόλογος, ἄγγελος, ἐξάγγελος, πάροδος, ἐπι-

πάροδος, στάσιμος, ὑποχωρητικὸς, ἀμοιβαῖος, σκηνικός. Καὶ πρόλογος μὲν οὐδὲν ἐστὶν εἰρμὸς (εἰρημένος conj. Bast.) τὰ γεγονότα ἢ τὰ ἐσόμενα δηλῶν ἄγγελος δὲ ἐστὶν ὁ τὰ ἔξω τῆς πόλεως πεπραγμένα τοῖς ἐκτὸς τῆς οἰκίας δηλῶν πάροδος δὲ ἐστὶν ὡδὴ χοροῦ γινομένη ἅμα τῇ εισόδῳ, ὡσπερ ἐν Ὁρέστη, σίγα σίγα λευκὸν ἵχνος ἀρβύλης, καὶ ἐν Ἀλκμαίῳ τῷ διὰ Κορίνθου, φίλε, φίλε, πρόβατε, μόλε, τίς ὄδε, ποδαπὸς ὁ ξένος Κορίνθιος ἔμολεν ἀγχίαλος· ἐπιπάροδος δὲ ἐστὶν ὅταν ἕτερος χορὸς ἀφικνῆται τοῦ προτέρου παρελθόντος· στάσιμος δὲ ὅταν χρῆ λέγειν στάσιμον, ὡς ἐν τῷ Ἴππολύτῳ Εὐριπίδης, Ὠκεανοῦ τις ὕδωρ πέτρα λέγεται· ὑπόρχημα δ' ἂν εἴη, ἐπὶ ὃ χορὸς ὠδαρχεῖν λέγεται· τὸ δ' ἂν εἴη μᾶλλον τῶν Σατύρων, ἐκείνοι γὰρ ἄδοντες ἅμα καὶ ὀρχοῦνται· ἀμοιβαῖος δὲ ἐστὶ τὸ πρόλογον ἐξ ἀμοιβῆς λεγόμενον· σκηνικός δὲ ἐστὶν ὅταν τῶν ὑποκριτῶν εἰς εἰς ὡδὴν φέρηται. Schol. Aeschyli in Arg. ad Persas, τῶν δὲ χορῶν τὰ μὲν ἐστὶ παροδικὰ, ὅτε λέγει δι' ἣν αἰτίαν πάρεστιν, ὡς τὸ

II. ἐν ταῖς παρόδοις] Οὕτως καλεῖται ἡ πρώτη τῶν χορῶν ἐπὶ τὴν σκηνὴν εἴσοδος.

χορῶν. Ἐκεῖ γὰρ μετὰ δέκα ἀναπαιστικά, ὕλογον χάριν, καὶ κατάληξιν, ἐπάγουσιν εὐθὺς ὅμοια μὲν καὶ ἀναπαιστικά, οὐ ᾠμέντοι τῶν ἴσων συζυγιῶν.

ΚΕΦ. ΙΑ΄.

Ἔστι δέ τινα ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ τὰ καλούμενα⁵
^x ἑφύμνια, ἅπερ ταύτης τῆς προσηγορίας τετύχηκεν,
^y ἐπειδὴ καὶ ἐφύμνιον τι εἰώθασιν ἐπάγειν οἱ ποιηταὶ
 ταῖς στροφαῖς, οἷά ἐστι καὶ τὰ τοιαῦτα,

Ἰήϊε παιῖν.

καὶ,

ᾠ διθύραμβε.

10

Ὅταν δὲ τὸ ἐφύμνιον μὴ μετὰ στροφὴν ἀλλὰ μετὰ στίχον κέηται^z περιλαμβανόμενον ἄλλῳ στίχῳ, μεστήμνιον καλεῖται τὸ ποίημα, οἷον ἐστὶ τὸ παρὰ Σαπφοῖ, (Ursin. p. 11. Bergk. n. 91.)

15

^a ὕψι δὴ τὸ μέλαθρον,

Ἵμῆναον,

ἀέρρετε τέκτονες ἄνδρες·

Ἵμῆναον,

γαμβρὸς ἔρχεται ἴσος Ἄρηϊ.

20

Τύριον οἶδμα λιπούσα. τὰ δὲ στάσιμα ὅτε ἴσταται καὶ ἄρχεται τῆς συμφορᾶς τοῦ δράματος· τὰ δὲ κομματικά ὅτε λοιπὸν ἐν θρήνῳ γίνεται. Quæ conferas cum Aristot. Poët. c. 12.

^v λόγον χάριν—ἀναπαιστικά om. Fl. εὐθὺς ὅμοια μέντοι τῶν ἴ. σ. C.

^w μέντοι] μὴν Fl.

^x Ἑφύμνια] Vide Athenæum XV. p. 696 F. 700 C. Suidam vv. Βρεκεκέξ. Ἰή. Schol. Aristoph. Ran. 211. 1307. Pac. 452. Span-

hemium ad Callimach. H. Apoll. 98. Santen. ad Terent. Maur. p. 148. Ad Æschyl. S. Theb. 975. Ἰὼ Μοῖρα βαρυδότειρα Scholiastes adscribit Ἑφύμνιον. Iterum ad v. 986. et ad Eumen. 341. In Scholiis infra pro μεγάλῳ στίχῳ forte legendum ἄλλῳ στίχῳ ex Hephæst.

^y ἐπειδὴ καὶ] καὶ om. S. Tum τι om. C.

^z παραλαμβ.] περιλαμβ. C.

^a ὕψι δὲ Fl. ἴσως ἄρει Fl.

3. τῶν ἴσων συζυγιῶν] Οἷον τῶν ἰσοκάλων, ἐπεὶ γίνεται κατὰ σχέσιν· μέχρι δὲ τῶν ἐνταῦθα διαίρεσις.

5. τὰ καλούμενα ἐφύμνια] Ταῦτα καὶ τὰ μέτρα διαιρεῖν εἰώθασιν.

12. μὴ μετὰ στροφὴν] Οἷον, μεταξὺ δύο στίχων, ὡς τὰ μεσφδικά, ὑπὸ τῆς ἐμφδοῦ. μεγάλῳ στίχῳ, ἀντισπαστικῷ ἢ ἀναπαιστικῷ.

ΚΕΦ. ΙΒ.

Εἰσὶ δὲ ^b ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ οἱ ἀρρενικῶς οὕτω κα-
λούμενοι ἐπρωῖδοι, ὅταν μεγάλῳ στίχῳ περιττόν τι ἐπι-
φέρηται, οἶον, [Archiloch. 92. Bergk.]

Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε ;

5

τίς σὰς ^{bb}παρήειρε φρένας ;

καὶ ἔτι, [Archiloch. 102. Bergk.]

^cΕὔτε πρὸς ἄεθλα δῆμος ἠθροΐζετο,

ἐν δὲ Βατουσιάδης.

2 Ὅταν δὲ ἔμπαλιν ἢ τάξις ἦ, ΠΡΩΩΙΔΟΣ καλεῖται, ὡς 10
παρ' Ἀνακρέοντι, (Fr. 19 Bergk.)

ἀρθεῖς δ' ἦντ' ἀπὸ Λευκάδος

πέτρης, ἐς πολίων κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

3 Ὅσπερ δὲ ταῦτα εὐρίσκεται, οὕτω γένοιτ' ἂν ^dτινες
καὶ ΜΕΣΩΙΔΟΙ, ὅταν περιέχη μὲν τι ^eμείζον, μεταξὺ δὲ 15
τὸ μείον ἢ τεταγμένον.

Fulvius Ursinus ὕψι δὴ et ἄρηι. ὕψι. μετέωρον. ἄνω. ὑψηλοῦ. apud Hesych. Suid. et sic apud poetas sæpius. Portus quoque ὑψιδή. Sic recte edidit Wolfius. Sic extat apud Demetrium Phalereum de Eloc. §. cxlviii. quem ignoravit Pavus, qui pro auctoritate, ὑψοῖ idem quod ὑψοῦ. Porro Demetrius quoque recte habet ἄρηι, et præterea εἰσέρχεται. D'ORVILL. ὑψοῖ E. ὕψοι C.P.S. αἰήρατε E. Fl. Turn. αἰήρατε C. αἰήραται P. Hunc versum, voce Ὑμέναιον ejecta, in exemplum hexametri Æolici adducit Bentley post Horatium p. 710. Ὑψι | δὴ τὸ μέλαθρον ἀέρρετε, τέκτονες ἄνδρες. Tum Edd. MSS. habent ὑμή-

ναον. Deinde Ἄρει E. Leg. Ἄρειν. Ceterum totum Sapphonis locum sic refictum a Bergkio legas inter Walzii Rhetor. T. IX. p. 68. Ὑψοι δὴ τὸ μέλαθρον ἀέρρετε τέκτονες ἄνδρες· Γαμβρὸς εἰσέρχεται ἴσος Ἄρη, μεγάλῳ πολὺν μείζον, Πέρροχος, ὡς ὅτ' αἰοῖδος ὁ Λέσβιος ἀλλοδαποῖσιν.

^b ἐν τοῖς] οἱ ἐν τοῖς E.

^{bb} παρήειρε] περίηρε Fl. B. παρήπειρε C.

^c Εὔτε] Sic citat Bentley ad Horatii Ep. I. xix. 29. Edd. et MSS. quidam εὖ τοι. C.E.P.S. habent εὖ τι.

^d τίνες C.E. Turn. abest a ceteris.

^e μείζον] μείζω C.P.S. μέντοι μείζον Fl. et infra τὸ τεταγμένον.

10. Ὅταν δὲ ἔμπαλιν] Οἶον ὅταν τὸ βραχὺ προτάπηται.

ib. ΠΡΩΩΙΔΟΣ] Προτέτακται γὰρ ὁ ἐπὶ φῶδος· ἀντισπαστικὰ γὰρ εἰσὼ· οἶον τὸ μὲν ἠγούμενον, δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δὲ ἐπόμενον, τετράμετρον ἀκατάληκτον.

15. ὅταν περιέχη μέντοι] Ὡς τὰ μεσσηδικὰ, καὶ τὰ ἐφύμνια· διάφορως ταῦτα τὰ ἐφύμνια συνέχειαν φυλάττουσι πρὸς τὰς στροφὰς, τὰ δὲ ἐπιφθέγματα, οὐ.

ΚΕΦ. ΙΓ.

Ἔστι δέ τινα καὶ τὰ καλούμενα ἐπιφθεγματικά, ἃ διαφέρει ταύτη τῶν ἐφυμνίων, ὅτι τὰ μὲν ἐφύμνια καὶ πρὸς νοῦν συντελεῖ, ἑτὰ δὲ ἐπιφθεγματικά ἔκ περιπτου, ὡς πρὸς τὸ λεγόμενον, τῇ στροφῇ πρόσκειται· 5 οἶον τὸ ἠ Βακχυλίδου, (Ursin. p. 203. Bergk. n. 25.)

ἢ καλὸς Θεόκριτος, οὐ ἰμόνος ἀνθρώπων κ' ἐράς,

καὶ πάλιν παρὰ τῷ αὐτῷ Βακχυλίδῃ,

οὐ δ' ἐν χιτῶνι ἰμόνω παρὰ τὴν φίλην γυναῖκα φεύγεις.

2 Ὅταν μὲν οὖν βραχέα ἦ τὰ ἐπιφθεγματικά, τοῦτο 10 πρόσεστιν αὐτοῖς ἰμόνον· ἐὰν δὲ καὶ τηλικαῦτα ὥστε στροφὴν ἐκπληροῦν, καὶ προτετάχθαι μὲν τὴν τοῦ ποιητοῦ στροφὴν, ἐπιζεύχθαι ἠ δὲ τὴν τῶν ἐπιφθεγμάτων, εἶτα πάλιν τὰ ἴσα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ὅῃσται τὸ τοιοῦτον σύστημα κατὰ περικοπὴν ῥ' ἀνομοιομερές. 15

ΚΕΦ. ΙΔ.

Ἔστι δέ τις ἐν ταῖς κωμωδίαις καὶ ἡ καλουμένη ἠ ΠΑΡΆΒΑΣΙΣ, ἣ τις ἐὰν τελεία γράφηται, ἐστὶν αὐτῆς

^f τὰ δὲ] τίνα δὲ P.E.S.

^ε καὶ ἐκ] καὶ deest Fl. B.C.P.S.

^h Βακχυλίδου] Βακχυλλίδου E. et sic infra.

ⁱ ἰμόνος] ἰμόνον C. Dederam in priore ed. μόνος, nescio unde hodie.

^k ἐράς] Sic Fulvius Ursinus, et Bentleius. ὄρας edd. MSS.

^l ἰμόνω] ἰμόνω E.

^m ἰμόνον] Hermannus conjicit ὄνομα. Pro τηλικαῦτα Fl. mox exhibet τοιαῦτα.

ⁿ δὲ τὴν] τὴν om. E. Mox ἴσα sine τὰ C.

^o ἔσται] γὰρ addit Fl. et E. inter lineas.

^p ἀνομοιομερές] ἠ E. ἀνομοιομερῆ Fl.

^q Grammatico nostro lucem

haud exiguam hic loci affundet Pollux IV. 111. deinceps exscribendus: Τῶν δὲ χορικῶν ἄσμάτων τῶν κωμικῶν ἔν τι καὶ ἡ παράβασις, ὅταν ἂ ὁ ποιητὴς πρὸς τὸ θέατρον βούλεται λέγειν, ὁ χορὸς παρελθὼν λέγη ταῦτα. Ἐπεικῶς δὲ αὐτὸ ποιῶσιν οἱ κωμωδοποιηταί, τραγικὸν δὲ οὐκ ἔστιν, ἀλλ' Εὐριπίδης αὐτὸ ποιήκεν ἐν πολλοῖς δράμασιν. Ἐν μὲν γε τῇ Δανάῃ, τὸν χορὸν τὰς γυναῖκας ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιήσας παράδειν, ἐκλαθόμενος, ὡς ἄνδρας λέγειν ἐποίησε τῷ σχήματι τῆς λέξεως τὰς γυναῖκας. Καὶ Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ ἐκ τῆς πρὸς ἐκείνον ἀμίλλης ποιεῖ σπαινιάκις, ὥσπερ ἐν Ἰππόνῳ. Τῆς μέντοι παραβάσεως τῆς κωμικῆς ἑπτὰ ἄν

¹ μέρη ἑπτὰ. Καλεῖται δὲ παράβασις, ἐπειδὴ εἰσελθόντες εἰς τὸ θέατρον καὶ ² ἀντιπρόσωποι ἀλλήλοις στάντες οἱ χορευταὶ παρέβαινον, καὶ εἰς τὸ θέατρον ἀποβλέποντες ἔλεγόν τινα.

2 Τὰ δὲ ¹ μέρη τῆς παραβάσεως ³ ἐστὶ ταῦτα· ⁴ ΚΟΜΜΑ-5 ΤΙΟΝ, ὃ καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς ⁵ οὕτως ⁶ ὠνομάσθη· φησὶ γὰρ ⁷ Εὐπολις,

⁸ Εἰωθὸς τὸ κομμάτιον τοῦτο·

δεύτερον ⁹ δὲ, ἢ ὁμωνύμως τῷ ¹⁰ γένει καλουμένη ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ· καὶ τρίτον, τὸ ¹¹ ΜΑΚΡΟΝ προσαγορευόμενον, ὃ καὶ φημὲν ¹² εἶναι ¹³ ἐπιμηκέστερον· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἀπνευστὶ λέγεσθαι ἐδόκει εἶναι μακρότερον.

εἴη μέρη, κομμάτιον, παράβασις, μακρὸν, στροφή, ἐπίρρημα, ἀντίστροφος, ἀντεπίρρημα. ¹⁴ Ὡς τὸ μὲν κομμάτιον καταβολὴ τις ἐστὶ βραχέος μέλους· ἢ δὲ παράβασις, ὡς τὸ πολὺ μὲν ἐν ἀναπαίστῳ μέτρῳ, εἰ δ' οὖν καὶ ἐν ἄλλῳ, ἀνάπαιστα τὴν ἐπίκλην ἔχει. Τὸ δὲ ὀνομαζόμενον μακρὸν ἐπὶ τῇ παραβάσει βραχὺ μελύδριόν ἐστίν, ἀπνευστὶ ἀδόμενον. Τῇ δὲ στροφῇ ἐν κώλοις προασθείση τὸ ἐπίρρημα ἐν τετραμέτροις ἐπάγεται. Καὶ τῆς ἀντιστρόφου τῇ στροφῇ ἀντασθείσης, τὸ ἀντεπίρρημα, τελευταῖον ὄν τῆς παραβάσεως, ἐστὶ τετράμετρα, οὐκ ἐλάττω τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐπίρρηματος. “Quum suo nomine populum al-
“loqui poeta vult, per Chorum
“id facit, et Παράβασις dicitur,
“cujus generis plures exstant in
“Aristophane. Nunquam autem
“tum iambicis utebatur chorus,
“sed semper anapæstis, vel te-
“trametris.” Bentleius Dissert.
Phalar. p. 111. ed. Lennep. p.
204. ed. 1699. Vide Schol. ad
Aristoph. Nub. 510. 518. Ran.
686. 698. Eq. 496. 501. 505.
Pac. 733. Prolegom. de Comæ-
dia ap. Dindorf. p. 20.

¹ μέρη Fl. B. E. suprasc. Vid. infra
xv, 7. εἶδη C. Turn. ἀντι

² ἀντιπρόσωποι] ἀντιπρόσωποι E.

¹ μέρη Fl. B. εἶδη C. Turn.

³ ἐστὶ] εἰσι E.

⁴ ΚΟΜΜΑΤΙΟΝ] Schol. Aristoph. Nub. 510. διὰ τὸ προτίθεσθαι τῆς παραβάσεως κατὰ τὸ ἔθος ὀνομάζεται κομμάτιον. Vid. Schol. ad Eq. 496. 501. Av. 677. Pac. 728. Vesp. 1003. Τοῦτο κομμάτιον καλεῖται, ὅπερ ἐστὶ προκήρυγμα τῆς παραβάσεως.

⁵ οὕτως om. C. E. S. Turn.

⁶ ὀνομάζετο] ὀνομάσθη Turn. C. E. S.

⁷ Εὐπολις] ὁ Εὐπολις E. S. n. 332. Meinek.

⁸ Εἰωθὸς C.

⁹ δὲ εἶδος ἐστίν Turn.

¹⁰ γένει] Sic Turn. C. ὄλφ Fl. et alii.

¹¹ ΜΑΚΡΟΝ] Alio nomine πνίγος Schol. Aristoph. Nub. 518. Exempla pete ex Aristoph. Eq. 507 seqq. Vide Schol. ad v. 501. Pac. 734 seqq. Coll. Schol. ad v. 728. Av. 724.

¹² ἐπιμηκέστερον Fl. B. C. E. pro v. l.

- 3 Ταῦτα μὲν οὖν ἐστὶν ἀπολελυμένα. Ἔτερα δέ ἐστι τὰ κατὰ σχέσιν γεγραμμένα, τό τε ^ε μέλος, καὶ τὸ ^ε ἐπίρρημα, ὅπερ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἑκκαίδεκα ἦν στίχων, καὶ ^ε τὸ τῶ μέλει ἀντίστροφον· καὶ τὸ καλούμενον ἀντεπίρρημα, ὅπερ ἦν τῶν ^ε ἴσων κώλων τῶ ἐπιρρήματι. 5

ΚΕΦ. ΙΕ.

ἰ ΠΕΡΙ ΣΗΜΕΙΩΝ.

Τὰ ^κ σημεῖα τὰ παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἄλλως παρ' ἄλλοις κεῖται· λέγω δὲ, ὁποῖά ἐστὶν ἡ τε ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ —,

^ε ΜΕΛΟΣ] Idem fortasse quod στροφὴν vocat Schol. Aristoph. Eq. 501. Idem ad Nub. 946. εἴθεσις μέλους χοροῦ προωδική, στρόφης λόγον ἔχουσα. Vid. et ad Pac. 345.

^ε Etymologus M. p. 363, 46. Ἐπιρρήματα. Ἐν τοῖς χοριακοῖς, ὅτε συστροφὴν ἄσειαν μέλος, ἐπελέγετο ποιημάτων ἰσ' στίχων· εἶτα τὴν ἀντίστροφον ἀποδόντες, ἐπελέγετο πᾶν τετράμετρον ποιημάτων τῶν ἴσων στίχων. Ἐκαλοῦντο δὲ ταῦτα ἐπιρρήματα. Ubi cum Sylburgio legendum, ὅτε τὴν στροφὴν ἄσειαν, et ἐπελέγετο πάλιν τετράμετρον ποιημάτων τ. ἴ. σ. quemadmodum fere extat apud Argumentum Aristoph. Nub. Vide etiam Pollucis locum paullo ante citatum. Schol. Aristoph. Nub. 576. τοῦτο ἐπιρρημα καλεῖται διὰ τὸ ἐπιρρέπειν αὐθις τὸν χορὸν πρὸς τοὺς θεατὰς, καὶ χρηστά τινα συμβουλεύειν αὐτοῖς, ἢ σκόπτειν τοὺς πονηροὺς. et ad Ran. 357. ἔθος ἐν τῶ ἐπιρρήματι χρηστὰ συμβουλεύειν τῇ πόλει ἢ ἐλέγχειν τοὺς πονηρευομένους. item ad Vesp.

1066. τὸ δὲ ἐπίρρημα ὡς ἐπίπαν ὀκτωκαίδεκα στίχων ἢ 13 ἢ 15· ἐνθάδε δὲ εἴκοσι.

^ε τὸ τῶ] τὸ om. E.

^ε ἴσων κώλων] Vid. Schol. Aristoph. Nub. 607. Vesp. 1097.

^ε Vid. Schol. ad Aristoph. Plut. 253. De his signis eruditissime agit Villosionus in Prolegomenis ad Homerum, p. xiii. seqq. qui et hoc caput edidit e Codice Veneto p. lix. Vide præcipue, quorum non oblitus est Villosionus, Viros doctos ad Ciceronis Ep. ad Atticum VIII. 2. p. 751. ed. Grævii. Casaubonum et Menagium ad Diogen. Laërt. III. 65. Lectu etiam dignissima Noltenius, in re non multum dissimili, habet in *Lexico Antibarbaro* parte Orthograph. v. *Signa distinctionis*. Multa de hisce signis dedit Osannus in *Anecdoto Romano de notis veterum criticis*. Gissæ, 1851. 8vo.

^κ Τὰ σημεῖα παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἄλλοις ἄλλως κ. Fl.

8. Τὰ σημεῖα] Sequentia descripsi ex S. fol. 32 b. Ταῦτα εὔρηται ἐν τινι παλαιῷ βιβλίῳ. — Τοῖς παρ' Ὀμήρῳ στίχοις σημεῖα παρακεῖται τάδε. Διπλῆ καθαρά >. διπλῆ περιεστιγμένη >. ὄβελος — ὄβελος σὺν ἀστερίσκῳ — ✕. ἀντίσιγμα ○. κέρα ā τοῦ ā ./̄. ω πλάγιον. ἡ μὲν οὖν διπλῆ καθαρά παρά-

καὶ ἡ ΚΟΡΩΝΙΣ \rceil , καὶ ἡ ἙΞΩ ΝΕΝΕΤΚΤΙΑ ΔΙΠΛῆ <, καὶ ἡ ἙΞΩ >, καὶ ὁ ἈΣΤΕΡΙΣΚΟΣ \times , καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον.

2 Παρὰ ἴ μὲν οὖν τοῖς λυρικοῖς, ἂν μὲν μονόστροφον τὸ ἄσμα ἦ, καθ' ἐκάστην τίθεται στροφὴν ἢ παράγραφον, εἶτα ἐπὶ τέλους τοῦ ἄσματος ἢ κορωνίς. Ἐὰν δὲ κατὰ 5 περικοπὴν τὰ ἄσματα ἦ γεγραμμένα, ὥστε εἶναι στροφὴν καὶ ἴ αντιστροφὴν καὶ ἐπωδὸν, ἢ παράγραφον μὲν ἴ ἐπὶ τῷ τέλει ὁ τῆς στροφῆς καὶ ἴ αντιστρόφου κείται, ἐπὶ δὲ τῇ ἴ ἐπωδῷ ἢ κορωνίς· καὶ οὕτως ἢ παράγραφος, ἢ διορίζει τά τε ὅμοια καὶ τὰ ἀνόμοια. 10

3 Ἐπὶ μέντοι τῷ τέλει τίθεται ὁ ἀστερίσκος, γνώρισμα τοῦ ἴ τετελέσθαι τὸ ἄσμα, ἐπεὶ ἢ κορωνίς ἐπὶ πασῶν τίθεται τῶν ἐπωδῶν. Καὶ μάλιστα εἴωθεν ὁ ἀστερίσκος

¹ μὲν οὖν] οὖν om. C.E.

^P αντιστροφῆς Fl.

^M αντιστροφὴν] αντιστροφον E.S.

^Q ἐπωδῷ] ἐπωδῆ E. τῷ ἐ. C.

^N ἐπὶ τὶ τέλους Fl.

^T τετελέσθαι C. τετέλεστος Fl.

^O τῆς] τῆς τε E.S.

τετελειῶσθαι E. Turn.

κείται πρὸς τὴν ἄπαξ εἰρημένην λέξιν, πρὸς τὴν τοῦ ποιητοῦ συνήθειαν, πρὸς τοὺς λέγοντας μὴ εἶναι τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσειαν, πρὸς τὰς τῶν παλαιῶν ἱστορίας, πρὸς τὰς τῶν νέων ἐκδοχάς, πρὸς τὴν Ἀττικὴν σύνταξιν, πρὸς τὴν πολύσημον λέξιν. Πρὸς μὲν οὖν τὴν ἄπαξ εἰρημένην λέξιν, μάντι κακῶν, οὕτω ποτέ μοι τὸ κρήγυον ξειπες· ἄπαξ γὰρ εἴρηται. καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν σημείων ὡσαύτως ἂ δεῖ τίθεται.—Ἐν ἄλλῳ οὕτως.—Τὰ παρατιθέμενα τοῖς Ὀμηρικοῖς στίχοις σημεῖον (sic), ἀναγκαῖον γνῶναι τοὺς ἐντυγχάνοντας· εἰσὶ δὲ ταῦτα· διπλῆ ἀπερίστικτος >. διπλῆ περιεστιγμένη >· ὄβελος — ὄβελος μετ' ἀστερίσκου— \times ἀστερίσκος καθ' ἑαυτὸν \times αντίσιγμα ἀστικτον >. αντίσιγμα περιεστιγμένον >. Ἡ μὲν οὖν ἀπερίστικτος διπλῆ τίθεται πρὸς ἱστορίας καὶ σχηματισμοὺς καὶ ἐτέρας ποικίλας χρείας, καὶ πρὸς τὰς ἄπαξ εἰρημένας λέξεις, καὶ πρὸς τὰ ἐναντία καὶ μαχόμενα τῶν ὀνομάτων. Ἡ δὲ περιεστιγμένη διπλῆ, πρὸς τὰς Ζηνοδότου καὶ Κράτητος γραφάς καὶ αὐτοῦ Ἀριστάρχου. Ὁ δὲ ὄβελος πρὸς τὰ νόθα καὶ ἀθετούμενα. Ὁ δὲ μετὰ ὄβελου ἀστερίσκος, ἔνθα εἰσὶ μὲν τὰ ἔπη τοῦ ποιητοῦ, οὐκ ἄλλως (sic) δὲ κείται καὶ ἐν ἄλλῳ. Ὁ δὲ καθ' ἑαυτὸν ἀστερίσκος, ἔνθα καλῶς εἴρηται τὰ ἔπη ἐν αὐτῷ τῷ τρόπῳ (sic) ἔνθα κείται. Τὸ δὲ καθ' ἑαυτὸ αντίσιγμα, ὅταν ταυτολογῇ, καὶ τὴν αὐτὴν διάνοιαν δεῦτερον λέγῃ:—

Ἰστέον, ὅτι αἱ ῥαψωδίαὶ Ὀμήρου παρὰ τῶν παλαιῶν κατὰ συνάφειαν ἠϋδῶντο κορωνίδι μόνῃ διαστελλομένη (sic), ἄλλῳ δὲ οὐδενί. τῆς δὲ κορωνίδος τοῦτό ἐστι τὸ σημεῖον \rceil . λέγεται δὲ κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς πλοίοις ἀνακεκαμμένης κορωνίδος. Adde Tzetzen in Crameri An. Paris. I. p. 72. His signis suam Sophoclis editionem ornavit Turnebus.

τίθεσθαι, ἐὰν ἑτερόμετρον ἢ τὸ ἄσμα τὸ ἐξῆς· ὃ καὶ μᾶλλον ἐπὶ τῶν ποιημάτων τῶν μονοστροφικῶν γίνεται Σαπφούς τε καὶ Ἀνακρέοντος καὶ Ἀλκαίου· ἐπὶ δὲ τῶν Ἀλκαίου ιδίως, κατὰ μὲν τὴν Ἀριστοφάνειον ἔκδοσιν, ὡς ἀστερίσκος ἐπὶ ἑτερομετρίας ἐτίθετο μόνης· 5 κατὰ δὲ τὴν ἄνυ τὴν Ἀρισταρχεῖον, καὶ ἐπὶ ποιημάτων ὕμεταβολῆς.

4 ^z Καὶ ἡ μὲν διπλῆ, ἡ ἔξω βλέπουσα, παρὰ μὲν τοῖς Κωμικοῖς καὶ ^a τοῖς Τραγικοῖς ἐστὶ πολλή· παρὰ δὲ τοῖς Λυρικοῖς σπανία· ^b παρὰ Ἀλκμᾶνι γοῦν εὐρίσκεται. 10 ^c Ἐγραψε γὰρ ἐκεῖνος δεκατεσσάρων στροφῶν ἄσματα· ὧν τὸ μὲν ἡμισυ τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἐποίησεν ἐπτάστροφον· τὸ δὲ ἡμισυ, ἑτέρου· καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ ταῖς ἐπτά στροφαῖς ^d ταῖς ἑτέραις τίθεται. Ἡ δὲ διπλῆ σημαίνει τὸ μεταβολικῶς τὸ ἄσμα γεγράφθαι. 15

5 Τούτοις τοῖς σημείοις τοῖς προειρημένοις, πλὴν τοῦ ἀστερίσκου, καὶ ἑτέροις τισὶ περὶ ὧν λέξομεν, ἐν τοῖς δράμασι χρώμεθα. Τῇ μὲν οὖν κορωνίδι, κατὰ τρόπους τρεῖς· ἥτοι ὅταν τῶν ὑποκριτῶν εἰπόντων τινὰ καὶ ἀπαλλαγέντων ^e καταλείπεται ὁ χορός· ἢ ἔμπαλιν· ἢ ὅταν 20 μετάβασις ἀπὸ τόπου εἰς τόπον γίνεσθαι δοκῇ τῆς σκηνῆς. Τῇ δὲ παραγράφῳ, ἥτοι κατὰ πρόσωπα ἀμοιβαῖα, ἐν τε τοῖς ἰαμβικοῖς καὶ τοῖς χορικοῖς, μεταξὺ τῆς

^a τῶν sic C. τοῦ alii. De h. l. vide Nauckium ad Fragm. Aristoph. Byzant. p. 17.

^t De Aristophane Byzantino, Critico perillustri, erudite agit F. A. Wolfius in Prolegomenis ad Homerum §. xliv. p. ccxvi. et seqq. De Aristarcho vide eundem capite sequente. De iisdem nonnulla dedit F. Stoeckerus in Diss. [de Sophoclis et Aristophanis interpretibus Græcis p. 6.

^u ἀστερίσκος] ὁ ἀστερίσκος E.

Μοχ μόνος Fl.

^x ἄνυ τὴν suprasc. E.

^y μεταβολῆς] μεταβολῆ E.

^z ἡ δὲ διπλῆ Turn. C. E.

^a τοῖς τραγικοῖς ἔστι] τοῖς et ἔστι om. E.

^b παρὰ] καὶ παρὰ E.

^c γράψας C. E. in textu.

^d ταῖς ἑτέραις τίθεται ἡ διπλῆ, σημαίνουσα τὸ μ. Turn. E. in textu. σημαίνουσα C.

^e καταλείπεται Turn. καταλείπεται C.

τε στροφῆς καὶ τῆς ἀντιστροφῆς. Ἐὰν μέντοι ἡ
 β στροφή ἐξ ἀμοιβαίων τυγχάνη συγκειμένη, οὐκ ἐξαρκεῖ
 ἡ πρὸς τὸ δηλῶσαι ὅτι πεπλήρωται ἡ ἰ στροφή ἢ κ παρά-
 γραφος, ἐπιφερομένης ἄλλης στροφῆς· ἐπεὶ καὶ ἐφ'
 ἐκάστου κώλου οὐδὲν ἦττον τίθεται· ἀλλὰ κεῖται καὶ ἡ 5
 ἔσω νενευκῖα διπλῆ· τοῦτο δὲ, ἐὰν ἀντίστροφος ἐπιφέ-
 ρηται· ὡς ἐὰν γε μεταβολὴ μόνον ἦ ἰ στροφῶν ἢ ἔξω
 βλέπουσα τίθεται.

6 Εἰπόντων δὲ ἡμῶν ὅτι ἔστι τινὰ κατὰ περιορισμούς
 ἀνίσους ἀναπαιστικά γεγραμμένα, ἃ ἂ δὴ ἐν παρόδῳ 10
 ὁ χορὸς λέγει, ἐφ' ἐκάστου περιορισμοῦ τίθεται ἢ παρά-
 γραφος.

7 Τῆς δὲ παραβάσεως μερῶν ὄντων ὁ ἑπτὰ, ἐπὶ ἐν
 ἕκαστον τῶν ἀπολελυμένων τριῶν τίθεται ἢ παράγραφος,
 τοῦ κομματίου, καὶ τῆς παραβάσεως, καὶ τοῦ μακροῦ 15
 οὐδὲν ἦττον δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μέλους, καὶ τοῦ ἐπιρρήματος,
 ἂν μηδὲν ῥ ἀνταποδιδῶται. Ἡ ἑπτα δὲ ἐν ἡ ἑπτὰ ἀνακυ-
 κλούμενα, τό τε ἀντίστροφον τοῦ μέλους καὶ τὸ ἀντε-
 πίρρημα, ἐπὶ τοῦ ἐπιρρήματος τίθεται ἢ ἔσω νενευκῖα
 διπλῆ, ὑπὲρ τοῦ δηλῶσαι ὅτι ἔστι τὰ ἀνταποδιδόμενα· 20
 ἐπὶ δὲ τοῦ ἀντεπιρρήματος ἢ ἔξω νενευκῖα.

8 Εἰώθασι τοίνυν αὐτοὶ οἱ δραματοποιοὶ μεταξὺ ἱαμ-
 βείων τινῶν γράφειν ἑτέρῳ μέτρῳ ἢ ὅποσασοῦν στροφάς·
 εἶτα πάλιν περὰ ναντες δι' ἱαμβείων τὸ προκείμενον,
 β κατὰ διέχειαν ἀνταποδιδόναι τὰς στροφάς. Ἐφ' 25

ἴ ἀντιστροφῆς Fl. B. τῆς om. E.
 β στροφή] γρ. ἀναστροφή E. su-
 grasc.

ἡ προσδηλῶσαι C.

ἰ γραφῆ C.

κ παράγραφος] παράγραπτος E.

λ στροφῆς Turn. E. textu. Su-
 pra μόνων C.

μ ἔστι] ἔσται E. textu.

ν δὴ] δὴ καὶ E.

ο ἑπτὰ] Vid. Schol. Aristoph.
 Nub. 518. Μοx τῶν τριῶν Fl.

ρ ἀνταποδιδῶται C. E. ἀναποδι-
 δῶνται Fl. αὐτῷ ἀποδιδῶται Turn.

σ εἰ δὲ εἶη Fl. ἐὰν δὲ ἐνι C.

τ τὰ ἀνακλούμενα Turn. τὰ ἀνα-
 καλούμενα E.

στ ὅπως οὖν Fl.

ς κατὰ διέχειαν] κατὰ om. Fl.
 Schol. metr. ad Aristoph. Pac.

ἐκαστῆς ἡ οὖν στροφῆς τίθεται παράγραφος· ἐν δὲ ταῖς προτέραις στροφαῖς ἐπὶ τοῦ τελευταίου κώλου δύο τίθενται διπλαῖ· ἡ μὲν κατ' ἀρχὰς ἔξω βλέπουσα, ἡ δὲ^κ κατὰ τὸ τέλος ἔσω νενευκυῖα· δηλούντων ἡμῶν διὰ τῆς ἔσω βλεπούσης ὅτι ἀνταποδίδεται τινὰ αὐτοῖς· ἐν δὲ⁵ τοῖς ἀνταποδιδόμενοις, ἡ παλιν ἐφ' ἐκαστῆς στροφῆς, παράγραφος· ἐπὶ δὲ τοῦ τελευταίου κώλου, δύο διπλαῖ, ἡ μὲν κατ' ἀρχὰς, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος· ἀμφότεραι μέντοι ἔξω νενευκυῖαι· διὰ τούτων δηλούντων ἡμῶν ὅτι ἀνταποδίδεται.

10

938. ἔπεται μέλος, ὃ ὑπονοῶ μὲν ἔχειν τὸ ἀντίστροφον ἐν διεχείᾳ. Vid. v. 1027. συνέχειαν Turn. E. pro διέχειαν.

ἡ οὖν] μὲν οὖν E.

^κ κατὰ] μετὰ E.

^γ πάλιν] πάλιν μὲν C.E.

ἈΕΚ ΤΩΝ

ΛΟΓΓΙΝΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

ΤΑ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΥ

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

Ἰ Ἀλλ' εἴτε νέα τῶν μέτρων ἢ θεωρία, εἴτε Μούσης εὐρημα παλαιᾶς, ἐκάτερον ἔξει καλῶς. Ἀρχαία μὲν γὰρ οὔσα, ἐκ τῆς

^a Hæc integrius exhibentur ex Longini ed. Hudsoniana. Mutila sunt in edd. et MSS. Hephæstionis.

^b Præcesserat nempe aliquid

de artis metricæ antiquitate. BOIVIN.

^c εὐρημα] Sic MS. Vat. εὔρεμα vulg.

1. Ἰστέον, ὅτι σκόπον ἔχει ὁ μετρικὸς περὶ μέτρων διαλαβεῖν. τοῦ δὲ μέτρου εὐρετῆς μὲν ὁ Ἀπόλλων, ἤγουν ἡ Πυθία, ἢ ὡς τινες φασὶ, Φημονή ἱέρεια τῆς Πυθίας. εὐρέθησαν οὖν πρῶτον τὰ μέτρα ἐν τῇ Πυθίᾳ, ὅτι αἱ μανταίαι καὶ οἱ χρησμοὶ ἐμμέτρως ἐδίδοντο, εἶτα λοιπὸν ἐκ τῆς Πυθίας ἔγνωσαν οἱ ποιηταί. πατὴρ δὲ καὶ γένεσις τῶν μέτρων ἐστὶν ὁ ῥυθμὸς· διήκει γὰρ καθολικώτερος ὢν οὐ μόνον ἐν τοῖς μέτροις, ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις τισίν· ἔστι γὰρ ὁ ῥυθμὸς ἐκτελούμενος καὶ ἀπὸ τῶν ἐν χαλκείοις σφυρῶν, καὶ ἀπὸ ἵππου ποδῶν καὶ κρότου χειρῶν καὶ λύρας καὶ ἐτέρων τινῶν· καὶ κριτικὴ (κρητικὴ MS.) μέτρων ἐστὶν ἡ ἀκοή· ὅθεν καὶ τινες ὀριζόμενοι τί ἐστὶ μέτρον, φασὶ τὸ ἐκ ποδῶν ἢ βάσεων συγκείμενον, αἰσθήσει τῇ δι' ἀκοῆς κρινόμενον. ποδῶν δὲ καὶ βάσεων ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ νοητέον. εἰ οὖν ἡ ἀκοή διακριτικὴ ἐστὶ μέτρων, ἴδιον δ' αἰσθητὸν τῆς ἀκοῆς ἐστὶν ἡ φωνή, δηλονότι ἡ φωνὴ ἐπικοσμεῖ τὰ μέτρα. ὡς γὰρ τὸν ἦχον τῆς εὐρυθμίας ἐκτείνουσά τε καὶ συστέλλουσα ἡ φωνὴ τὰς συλλαβὰς χρωματίζει καὶ ἐπικοσμεῖ, οὕτως ἡ ἀκοή ἐπιδεξαμένη κρίνει αὐτὴν τὴν φωνὴν καὶ τὸν ῥυθμὸν τῶν μέτρων. ὅθεν πολλάκις ἐν πεζῇ φράσει εὐρίσκονται μέτρα· καὶ διὰ τὸν ῥυθμὸν τῆς πεζῆς φράσεως λανθάνουσι· καὶ ἔμπανιν ἐν μέτροις εὐρίσκειται πεζῇ φράσις, καὶ οὐ νοεῖται εὐχερῶς, εἰ μὴ ἄρα

παλαιότητος ἔξει τὴν σεμνότητα· νέα δὲ οὔσα, ποθεινότερα καθ'
d^οΟμηρον,

Τὴν γὰρ αἰοιδὴν e πάντες ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,

Ἦ τις ἰ ακουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

Μέτρου δὲ πατὴρ ῥυθμὸς καὶ ε θεός· ἀπὸ ῥυθμοῦ γὰρ h ἔσχον τὴν 5
ἀρχὴν, θεὸς δὲ τὸ μέτρον ἀπεφθέγξατο.

2 Τοῦ δὲ περὶ μέτρων λόγου πολλοὶ πολλαχῶς ἤρξαντο· οἱ μὲν
ἀπὸ στοιχείων, ὡς Φιλόξενος· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ μέτρων ὄρου, ὡς
'Ηλιοῦδωρος· ἡμεῖς δὲ Ἐφαιστίωνι κατακολουθήσομεν, ἀπὸ συλ-
λαβῆς ἀρξάμενοι. Πρῶτον δὲ ὀλίγα προειπεῖν δίκαιον. 10

3 Τεκμήριον μέτρου ἀκοή. Ἔνιοι γοῦν οὕτως ὄρισαντο· ΜΕΤΡΟΝ

d Ὀμηρον] Odyss. α'. 351.
BOIVIN.

e πάντες] In vulgatis, non πάν-
τες, sed μάλλον. BOIVIN.

f ακουόντεσσι] αἰόντεσσι Codex
Vaticanus: item Codex Ambro-
sianus. BOIVIN.

ε θεός] Videntur hæc pertinuisse ad fragmentum de *Metri origine divina*, quod infra exhibebimus. BOIVIN. Hæc corrupta sunt, atque ita emendanda: Μέτρου δὲ πατὴρ ῥυθμὸς καὶ θεός· ἀπὸ ῥυθμοῦ γὰρ ΕΣΧΕ τὴν ἀρχὴν, θεὸς δὲ τὸ μέτρον ΑΝΕΦΘΕΓΞΑΤΟ. Suidas Ἐλεγαίνειν τὸ παραφρονεῖν τινὲς τῶν παλαιῶν. Καὶ τὸ ἐλεγεῖον μέτρον ἀπὸ τοῦτου τινὲς κληθῆναι νομίζουσι, ὅτι Θεοκλῆς Νάξιος ἢ Ἐρετριεὺς πρῶτος αὐτὸ ΑΝΕΦΘΕΓΞΑΤΟ μανείσ. Ita scribendus iste locus.

Confer Etymol. v. Ἐλεγαίνειν. Atque hinc facile emendandus Scholiast. Hermogen. p. 387. Διὸ καὶ μέτρου πνεῦμα τὸν ῥυθμὸν φησιν ὁ Λογγίνος. Immo, μέτρου πατέρα. Eodem respicit Schol. Aristoph. Nub. 638. Διαφέρει δὲ μέτρον καὶ ῥυθμὸς. καὶ ὅτι ΠΑΤΗΡ ΜΕΤΡΟΥ ἸΥΘΜΟΣ. Quem locum mihi subindicavit amicissimus Ruhnkenius. TOUPIUS. Hesychius, ab eruditissimo Præsule Asaphensi refictus, ῥυθμὸς, μέτρον κανών. Vide quæ conguessit Santenius ad Terent. Maurum p. 51. 162. seqq.

h ἔσχον] Supple τὰ μέτρα: vel legendum ἔσχε. Mox in Codice Vaticano legitur ἔσχον. BOIVIN.

ἡ ἀκοή καλῶς ἐπικρίνουσα εὔδηλον καὶ φανερόν ποιήσει. ὅθεν καὶ παρὰ Δημοσθένει ἐστὶν εὔρεῖν μέτρα, ἰάμβους μὲν συνεχῶς, οἷον δῆλον γὰρ ἐστὶ τοῖς Ὀλυνθίοις ὅτι ἀλλὰ καὶ ἠρωϊκὸν στίχον, οἷον, τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίση πόλεμον δι' ὃν εἰς Ἐλάτειαν, ἀλλὰ καὶ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος παρὰ τῷ αὐτῷ, πολλῶν δὲ λόγων καὶ θορύβου γενομένου παρ' ἡμῶν, ὅμοιον δὲ τῷ ἀσσαρόμετρα (sic) μνασιδῖκα τὰς ἀπαλὰς γυρίνω. Διαφέρει οὖν ὁ ῥυθμὸς τοῦ μέτρου, ὅτι μὲν ῥυθμὸς ἐν πολλοῖς ἐστὶν καὶ ἐν λέξεσι, τὸ δὲ μέτρον ἐν μόνοις τοῖς χρόνοις. τοῦτο δὲ δηλοῖ καὶ Ἀριστοφάνης, εἰ καὶ δοκεῖ παίζειν εἰσάγων τὸν Σωκράτην, ὅτι διαφέρει· λέγει γὰρ οὕτως· πότερον περὶ μέτρων ἢ περὶ ἐπῶν ἢ περὶ ῥυθμῶν· ὥστε δῆλον ὅτι ἄλλο μέτρον καὶ ἄλλο ῥυθμὸς:— S.

ἔΣΤΙ ΠΟΔῶΝ ἢ ΒΑΣΕΩΝ ΣΤΝΤΑΞΙΣ, ΑἴΣΘΗΣΕΙ ΤῆΙ ΔΙ' ἈΚΟῆΣ ΠΑΡΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝΗ. Εἰ δὲ τὸ κρίνον ἐστὶν ἀκοή, τὸ κοσμοῦν ἐστὶ φωνή. Ὡς γὰρ τὸν ἦχον τῆς εὐρυθμίας ἐκτείνουσά τε καὶ συστέλλουσα φωνή σχηματίζει τὰς συλλαβὰς, οὕτως εἰσδεξαμένη κρίνει ἢ ἀκοή.

5

4 Διὰ τοῦτο πολλὰ τῶν μέτρων συμβέβηκεν ἀποκρύπτεσθαι σιωπώμενα ἐν τῇ κατὰ πεζὸν ῥήσει· καὶ αὖ πάλιν πολλὰς πτώσεις ἔχει πρὸς ἄλλα μέτρα. Εὐροὶ γοῦν ἂν τις παρὰ Δημοσθένει τῷ ῥήτορι στίχον ἠρωϊκὸν κεκρυμμένον, ὃς ἠδυνήθη λαθεῖν διὰ τὸ πεζὴν οὔσαν τὴν προφορὰν συναρπάσαι τῷ λόγῳ τὴν ἀκοήν. 10 φησὶ γοῦν·

ἼΤὸν γὰρ ἐν Ἀμφίσσῃ πόλεμον, δι' ὃν εἰς Ἑλάτειαν ἦλθε Φίλιππος.

στίχος ἐστὶν ἠρωϊκός· ἀλλὰ μὴν καὶ Ἴωνικόν, ὅταν λέγῃ,

Πολλῶν δὲ λόγων ἰκαὶ θορύβου γιγνομένου παρ' ὑμῖν.

15

τοῦτο γὰρ ἀντικρυς^κ Ἴωνικόν ἐστὶν ἀπὸ μείζονος, ὅμοιον τῷ,

Εὐμορφοτέρα Μνασιδικὰ τὰς ἀπαλὰς Γυρινῶ.

τὰς δὲ τῶν μέτρων συνεμπτώσεις ἐν τοῖς ἐξῆς ἐπιδείξομεν.

ⁱ Demosthenes in Orat. de Corona, p. 333. edit. Basil. BOIVIN. p. 275, Reisk. Vid. Santen. ad Terent. Maurum p. 277.

^j Γρ. καὶ θορύβων γιγνομένων. BOIVIN.

^k Id est, a spondeo incipiens. *Ionicum* autem a *minori* illud est quod a *pyrrhichio* incipit; ut, *Miserarum est neque amori dare laudum* &c. BOIVIN. Sapphonis locus auctior legitur apud Hephæst. p. 69. Scribendum autem auctoritate Etymologi Magni et Chærobosci Grammatici Γυρινῶς sive Γυρινῶς. Etymol. Γυρινῶς, ὄνομα κύριον Λεσβίας κόρης. Ἐζηρηται παρωνύμως παρὰ τὸ γυρίνος δ δηλοῖ τὸν βάτραχον. Γυρίνος γυρινῶς, ὡς ἔρατος Ἐρατώ· καὶ κλέος, Κλεῶ καὶ Κλειῶ. Chæroboscus περὶ τῶν εἰς ω. p. 268. apud Ald. Οἱ δὲ Αἰολεῖς καὶ Λάκωνες, οἵτινές εἰσι μέρος Δωριέων, προσθέσει τοῦ ε

ποιοῦσι τὴν γενικὴν οἶον, ἢ Σαπφῶ, τῆς Σαπφῶς, καὶ ἡ Λητώ, τῆς Λητῶς· καὶ δηλοῦσιν αἱ χρήσεις οὕτως ἔχουσαι· Τὸ δὲ ἐκ Σαπφῶς ἀμελγόμενος μὲν τοι φέρω· καὶ παρ' αὐτῇ τῇ Σαπφοῖ· Μάλα δὴ κεκορημένη στοργῶς· (lege Στοργῶς) καὶ πάλιν· Εὐμορφοτέρα Μναΐδος καὶ τῆς ἀπαλὰς Πυρινῶς. Lege Γυρινῶς ex Etymologo. Vides Γυρινῶς facere Γυρινῶς, ut Σαπφῶ Σαπφῶς. et notanda varia lectio apud Chæroboscum Εὐμορφοτέρα Μναΐδος. [Sic Fulvius Ursinus.] Sed vulgatam, ut metrum taceam, satis firmat Longinus. Recte autem emendavimus Στοργῶς. *Storgo* est nomen mulieris, ut Sappho, et Gyri-no, nisi præstat Γοργῶς. Gorgo enim ex Sapphus amasiis. Max. Tyr. Dissert. XXIV. 9. Καὶ ὁ τι περ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι, Πρόδικος, καὶ Γοργίας, τοῦτο τῇ Σαπφοῖ ΓΟΡΓῶ καὶ Ἀνδρομέδα. Ceterum quæ hic

5 Διαφέρει δὲ μέτρον ἰ ρυθμοῦ. Ἔτλη ^m μὲν γὰρ τοῖς μέτροις ἢ συλλαβῇ, καὶ χωρὶς συλλαβῆς οὐκ ἂν γένοιτο μέτρον. Ὁ ⁿ δὲ ρυθμὸς γίνεται μὲν καὶ ἐν συλλαβαῖς, γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς· καὶ γὰρ ἐν κρότῳ. Ὅταν μὲν γὰρ τοὺς χαλκείας ἴδωμεν τὰς σφύρας καταφέροντας, ἅμα τινὰ καὶ ρυθμὸν ὁ ἀκούομεν· καὶ 5 ἴππων δὲ πορεία ρυθμὸς ἐνομίσθη, καὶ κινήσεις δακτύλων, καὶ ῥυθμῶν σχήματα, καὶ χορδῶν κινήματα, καὶ τῶν ὀρνίθων τὰ ^q πτερίσματα. Μέτρον δὲ οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς λέξεως ποιᾶς καὶ ποσῆς. Ἔτι τοίνυν διαφέρει ρυθμοῦ τὸ μέτρον, ἢ τὸ μὲν μέτρον πεπηγότας ἔχει τοὺς χρόνους, μακρὸν τε καὶ βραχὺν, καὶ τὸν 10 μετὰ ^r τοῦτον τὸν κοινὸν καλούμενον, ὃς καὶ αὐτὸς πάντως μακρὸς ἐστὶ καὶ βραχὺς· ὁ δὲ ρυθμὸς ὡς βούλεται ἔλκει τοὺς χρόνους·

Γυρινῶ sive Γυρινῶ dicitur, Γυρίναν vocat Maximus. Ὁ τι γὰρ Σωκράτης Ἀλκιβιάδης καὶ Χαρμοίδης καὶ Φαῖδρος, τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ ΓΥΡΙΝΑ καὶ Ἀτθίς καὶ Ἀνακτορία. TOUP.

¹ Vide Quintilianum in Instit. Orat. lib. IX. c. 4. et huc refer ea quæ ab illo de *Rhythmis* et *Metri* differentia dicuntur. BOIVIN. Syrianus Comment. MS. ad Hermogenem Morellio citatus in Bibl. Manuscript. p. 303. ῥυθμὸς δὲ ἐστὶ χρόνος διηρημένος ὑπὸ λέξεως, ἢ μέλους, ἢ κινήσεως, κατὰ τινὰ τάξιν ὠρισμένην λόγῳ· ὡς δὲ Ἀριστοτέλης καὶ Ἡφαιστίων φασὶ, χρόνων τάξις. Aristides Quintil. p. 31. ῥυθμὸς τοίνυν καλεῖται τριχῶς. λέγεται γὰρ ἐπὶ τῶν ἀκινήτων σωματῶν, ὡς φασὶν εὐρυθμον ἀνδρίαντα· κατὰ πάντων τῶν κινουμένων, οὕτω γὰρ φασὶν εὐρυθμῶς τινὰ βαδίζειν· καὶ ἰδίως ἐπὶ φωνῆς, περὶ οὗ νῦν πρόκειται λέγειν. ῥυθμὸς τοίνυν ἐστὶ σύστημα ἐκ χρόνων κατὰ τινὰ τάξιν συγκειμένων· καὶ τὰ τούτων πάθη καλούμεν ἄρσιον καὶ θέσιν· ψόφον καὶ ἡρεμίαν. καθόλου γὰρ τῶν φθόγγων διὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς κινήσεως ἀνέμφατον τὴν τοῦ μέλους ποι-

ουμένων πλοκὴν καὶ εἰς πλάνην ἀγόντων τὴν διάνοιαν, τὰ τοῦ ρυθμοῦ μέρη τὴν δύναμιν τῆς μελωδίας ἐναργῆ καθίστησι, παρὰ μέρος μὲν, τεταγμένως δὲ κινουῦντα τὴν διάνοιαν. Ἄρσις μὲν οὖν ἐστὶ φορὰ σώματος ἐπὶ τὸ ἄνω, θέσις δὲ ἐπὶ τὸ κάτω ταυτοῦ μέρους.

^m μὲν abundat, et abest a Codice Vaticano. BOIVIN.

ⁿ Pro γὰρ legendum δέ. BOIVIN. Sic Fl.

^o Ita in Cod. Vat. ἀκούσομεν in aliis Codd. BOIVIN.

^p καὶ μ. καὶ] Legendum καὶ μελῶν ut in edit. Oxon. BOIVIN.

^q D'Orvillius Vann. Crit. p. 540. legit πτερύσματα. Sed neutra vox Græca est. Ut a πτύσσω πτύγμα, sic a πτερύσσω πτέρυγμα, non πτέρυσμα. Quare scribendum sine dubio, πτερυγίσματα. Quod et Ruhnkenio placebat. TOUP. Item Dindorfio in Thesouro L. G. T. VI. p. 2173 D.

^r τοῦτον] An τούτου? Santeinius ad Terent. Maur. p. 157. μετὰ τούτους vel μετὰ τούτων vel μεταξύ τούτων Morus. μέσον τούτων Weiskius.

πολλάκις γοῦν καὶ τὸν βραχὺν χρόνον ποιεῖ μακρόν. Ὅτι δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, καὶ τὴν διαφορὰν ἴσασιν οἱ ποιηταί, λάβωμεν παραδείγματα παιζούσης κωμωδίας ἐν σπουδαζούσῃ φιλοσοφίᾳ. Ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τωθάξει Ἀριστοφάνης·

5

πότερον περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ περὶ ῥυθμῶν;

ἀντιδιέστειλε γὰρ ἐκεῖνος ἀπὸ ῥυθμῶν τὰ μέτρα. Εἰς ἑκάτερον γοῦν τὸ παράδειγμα σημειωτέον, ὅτι τε ῥυθμὸς μέτρου διαφέρει, καὶ ὅτι ἴσασιν ἐν διδασκαλίᾳ οἱ παλαιοὶ τὴν τῶν μέτρων θεωρίαν.

10

6 Ὅτι δὲ μέτρον λέγεται πολλαχῶς. Καὶ γὰρ τὴν εὐμετρίαν μέτρον προσαγορεύομεν, ὡς ὁ εἰπὼν, ΜΕΤΡΟΝ ἌΡΙΣΤΟΝ· εἴτε σοφὸν ἢ ἀπόφθεγμα, εἴτε θεῖον ἀνάθημα, Ἀπόλλωνι μὲν γὰρ ἀρμοδιώτατον,

^s Legendum videtur, ὁ γοῦν ἐν ταῖς νεφέλαις φησὶ Σωκράτης, &c. vel sic interpungendum, ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς νεφέλαις φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τωθάξει Ἀριστοφάνης· πότερον, &c. BOIVIN. Posteriora hæc glossema sapiunt. Quare lego, ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις· Πότερον περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ περὶ ῥυθμῶν; Occurrit autem iste versiculus apud Aristoph. Nub. 638. ubi recte legitur. Πότερα περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν; TOUP.

^t Voces οἱ παλαιοὶ absunt a Codice Vaticano. BOIVIN.

^u Τὸ δὲ μέτρον] Hæc ita leguntur in S. Λέγεται δὲ τὸ μέτρον πολλαχῶς. Ἔστι γὰρ μέτρον τὸ μετροῦν καὶ μετρούμενον, καθάπερ καὶ μέδιμνον καὶ λέξις καὶ πῆχυς. λέγεται μέτρον καὶ ἡ συμμετρία, ὡς δηλοῖ τὸ λεγόμενον πᾶν μέτρον ἄριστον. λέγεται δὲ μέτρον καὶ ὁ πούς ὁ ἀπλοῦς· ὅθεν καὶ τὸν στίχον ἐξάμετρον οἰοῦν ἐξ πόδας ἔχοντα. λέγεται μέτρον καὶ ἡ διποδία, ὅθεν καὶ τοὺς ἰάμβους τριμέτρους εἰώθαμεν καλεῖν κατὰ διποδίαν αὐτοὺς ἀριθμοῦντες. λέγεται μέτρον καὶ τὸ σύστημα τῶν ποδῶν,

οἶον, στίχος ἰάμβος, ὅθεν λέγομεν τήνδε τὴν ῥαψωδίαν πεντακόσια τυχὸν ἔχει μέτρα, οἰοῦν στίχους πεντακοσίου. λέγεται πάλιν μέτρον καθολικῶς πᾶσα ἔμμετρος φράσις πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς πεζῆς λέξεως, οἰοῦν τὸ ποίημα. λέγεται καὶ ἰδικῶς ἕκαστον μέτρον, τὸ δακτυλικόν, ἢ ἰωνικόν, ἢ τι τῶν τοιούτων. λέγεται μέτρον καὶ ὁ χρόνος· ὅθεν δάκτυλος τετράμετρος ἐστίν, οἰοῦν τετράχρονος, καὶ ὁ ἠρωϊκὸς στίχος λέγεται κδ' ἔχει μέτρα, οἰοῦν χρόνου, ὡς δηλοῖ ὁ Ὀρφεὺς ἢ ἡ Πυθία λέγουσα περὶ τοῦ ἔπους οὕτως, Ὁρθιον ἐξαμετρὲς (sic) τεττάρων καὶ εἴκοσι μέτρων.

^x συμμετρίαν Sch. Hephæst. et Draco p. 124, 10.

^y Ita locutus est Julian. Or. 2. Ἔστι γὰρ ὁ νόμος ἔκγονος τῆς δίκης, ἸΕΡΟΝ ΑΝΑΘΗΜΑ ΚΑΙ ΘΕΙΟΝ ἀληθῶς τοῦ μεγίστου θεοῦ. Idem apud Suid. v. Ἀμφίων. Ἦ γὰρ οὐχὶ τοῦτον αὐτὸν (Ἀμφίονα) ἀκοῆ παραδεδέγμεθα, οὐ τὰς ἀρμονίας μόνον, αὐτὴν δὲ ἐπ' αὐταῖς ἐξευρεῖν τὴν λύραν, Εἴτε δαιμονιωτέρα χρησάμενον ἐπινοία, Εἴτε τινὶ θεῖᾳ Δοσει, διὰ τινὰ συμμαχίαν ἀμήχανον. Quæ plane gemella sunt. Confer

ἐπεὶ καὶ μέτρων εὐρετής. Λέγεται δὲ μέτρον καὶ αὐτὸ τὸ μετροῦν, καὶ τὸ μετρούμενον· ὡς ὅταν εἴπωμεν τὸν μέδιμνον μέτρον, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ μετρηθὲν μέτρον, ἀμφότερα δὲ καλεῖται μέδιμνος· καὶ αὖ πάλιν εἰ^z εἴπομεν χάρα τὸ σκεῦος ἐν ᾧ μετρῶ ποσότητά τινα, καὶ αὖ πάλιν αὐτὴν τὴν ποσότητα χάρα προσαγορεύομεν. [^a καὶ 5 αὖ πάλιν αὐτὸ τὸ ξύλον, ὃ μόνον ἔχει πῆχυν, πῆχυν προσαγορεύομεν.]

7 Οὕτω μὲν οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς θεωρίας πολλαχόθεν λέγεται μέτρον. Μέτρον τε γὰρ καλοῦμεν πᾶν τὸ μὴ πεζόν· ὅταν εἴπω, τὰ μὲν Πλάτωνος, πεζὰ, τὰ δὲ Ὀμήρου, μέτρα. Μέτρον καλεῖται ¹⁰ καὶ εἶδος ἑκάστου· ὡς ὅταν εἴπω, μέτρον Ἴωνικόν, καὶ μέτρον ἰαμβικόν, ^b καὶ μέτρον τροχαϊκόν. Μέτρον καλεῖται καὶ στίχος ἑκάστος· ὡς ὅταν εἴπω ἢ πρώτη Ὀμήρου ῥαψῶδιά μέτρα ἔχει χ· τοῦτο δὲ ^c Ὀδυσσεὺς ὁ μετρικὸς ἐσημειώσατο. ^d Εἰ τοίνυν μέτρον

Porphyr. apud Joannem Stobæum Serm. XXI. p. 185. Quod sequitur, Λέγεται—μέδιμνος, depromptum videtur ex Plutarcho de Oracul. Defect. p. 416. Ἄλλα μὴν κάκεινο δῆλον, τὸ πόλλακις ΤΟ ΜΕΤΡΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΤΡΟΥΜΕΝΑ τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι προσαγορεύεσθαι, κοτύλην, καὶ χοίника, καὶ ἀμφορέα, καὶ ΜΕΔΙΜΝΟΝ. ΤΟΥΡ. Plutarch. T. I. p. 444 C. καλεῖται δὲ ὁμωνύμως τῷ ξύλῳ σκυτάλη τὸ βιβλίον, ὡς τῷ μετροῦντι τὸ μετρούμενον. Similiter Eustathius ad Il. β'. p. 196, 29, = 149, 1. Ἰστέον γὰρ ὅτι ὡσπερ μέδιμνος τό τε σκεῦος τὸ μετροῦν, καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ μετρούμενον, ἔτι δὲ καὶ χοίνιξ ὁμοίως, λέγομεν γὰρ μέτρον τι χοίνικα, καὶ πῆχυς δὲ αὐτός τε ὁ μετρῶν, καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ μετρούμενον, οὕτω καὶ τάλαντον, οὐ μόνον ὁ σταθμὸς δι' οὗ τὰ βάρη διακρίνεται τῶν σωμάτων ἐντιθεμένων ταῖς πλάστιγγῃ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ βάρος τὸ σταθμώμενον. Quæ partim repetit ad Od. ὁ. 1782, 57. = 577, 4.

^z εἴποι] Εἴπομι uterque Cod. Vat. et Ambros. BOIVIN.

^a Uncis inclusa aberant a Codice Regio: exstant autem in Vaticano. Vide Hephæstionis Enchiridion, p. 76. edit. Turnebi, ubi hæc eadem rectius. BOIVIN. Sic ibi leguntur: λέγεται μέτρον καὶ αὐτὸ τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον, ὡς ὅταν λέγωμεν πῆχυν· καὶ αὐτὸ τὸ μέτρον, ἐν ᾧ μετροῦμεν ποσότητά τινα· καὶ αὖ πάλιν αὐτὸ τὸ μετρούμενον ξύλον, ὃ μόνον ἔχει πῆχυν, πῆχυν λέγομεν.

^b καὶ abest a Codice Vaticano. BOIVIN.

^c De *Ulysse metrico* equidem nihil quidquam habeo comperitum. Joannes Fabricius, vir doctissimus, legebat, Ὀδυσσεὺς Ὀμηρικὸς. Quod miror. Ceterum hæc verba non leguntur in scholiis ad Hephæstionem. Quare ex margine huc invecta videntur. Quod et cl. Moro visum. ΤΟΥΡ. Habent h. l. Longini MSS. τοῦτο δὲ Ὀδυσσεὺς ὁ μετρικὸς &c. Legendum puto, ἢ πρώτη Ὀμήρου ῥαψῶδιά μέτρα ἔχει ΥΜΔ, τοῦτο δὲ Ὀδυσσείας ἐσημειώσατο. Scilicet in libro primo Odysseas esse me-

καλοῦμεν τὴν συζυγίαν, τούτεστι τὴν διποδίαν, ἢ ὅταν τὸ ἰαμβικόν, τὸ ἀπὸ ἕξ ποδῶν συγκείμενον, τρίμετρον καλῶμεν. Μέτρον καλοῦμεν καὶ τὸν χρόνον ὃν τινες τῶν ῥυθμικῶν σημειῶν προσ-
αγορεύουσιν. Ὅτι δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, παράδειγμα τεθήσεται, ὃ
τινες μὲν Ὀρφέως, τινὲς δὲ τῆς Πυθίας παραλαμβάνουσι· περὶ 5
γὰρ τῶν ἐπῶν λέγων, ἢ λέγουσα,

Ἔορθιον, ἕξαμερὲς, τετόρων καὶ εἴκοσι μέτρων·

tra, i. e. versus, 444. Ex his scriba
minime peritus facile mutavit Υ
in X, atque ex ΜΔ ὁ μετρικὸς ab-
breviari somniavit, tum ab Ὀδυσ-
σειας quam Cod. servavit, Ὀδυσ-
σεὺς ille novus metricus forma-

tur. HOTCHKIS.

^d Pro εἰ τοίνυν, legendum vide-
tur, ἔτι νῦν. BOIVIN.

^e ὡς ὅταν in edit. Oxon. BOI-
VIN.

^f μετρικῶν Cod. Vat. BOIVIN.

7. Hic addit S. Ἰστέον δὲ ὅτι ἄλλως λαμβάνουσι τοὺς χρόνους οἱ μετρι-
κοὶ, ἢ γοὺν οἱ γραμματικοὶ, καὶ ἄλλως οἱ ῥυθμικοὶ. Οἱ γραμματικοὶ ἐκείνου
μακρὸν χρόνον ἐπίστανται τὸν ἔχοντα δύο χρόνους, καὶ οὐ καταγίνονται εἰς
μείζον τί· οἱ δὲ ῥυθμικοὶ λέγουσι τότε εἶναι μακρότερον τοῦδε, φάσκοντες τὴν
μὲν τῶν συλλαβῶν εἶναι δύο ἡμίσεος χρόνων, τὴν δὲ τριῶν, τὴν δὲ πλειόνων·
οἷον τὴν ὡς οἱ γραμματικοὶ λέγουσι δύο χρόνων εἶναι, οἱ δὲ ῥυθμικοὶ δύο ἡμί-
σεος· δύο μὲν τοῦ ω μακροῦ, ἡμίχρονον δὲ, τὸ σ· πᾶν γὰρ σύμφωνον λέγεται
ἔχειν ἡμίχρονον. σκοπὸν οὖν ἔχων ἐστίν, ὡς προείπομεν, ὁ τεχνικὸς περὶ
μέτρων διαλαβεῖν· χρήσιμον δὲ ἐστὶ τὸ παρὸν σύγγραμμα οὐ πᾶσι, ἀλλὰ
τοῖς ἔμμετρα ποιήσασι βιβλία, οὐ γὰρ ῥήτορσιν, ἢ ἀπλῶς πεζῇ φράσει κε-
χρημένοις.

Γνήσιον δὲ ἐστὶ τὸ παρὸν σύγγραμμα Ἐφαιστίωνος, πρῶτον μὲν ἐκ τῆς
κοινῆς μαρτυρίας τῶν ὑπομνήματα ποιησάντων εἰς αὐτὸν, εἶτα δὲ καὶ ἐκ τοῦ
μεμνησθαι αὐτὸν τούτου καὶ ἐν τοῖς ἐτέροις αὐτοῦ ποιήμασι· ποιεῖ γὰρ βιβλίον
περὶ ποιήματος, ὅπερ καὶ αἰεὶ συνευρίσκειται τούτῳ τῷ περὶ μέτρων βιβλίῳ.
Ἐπιγέγραπται δὲ τὸ παρὸν σύγγραμμα ἐγχειρίδιον, ἢ ὅτι ὡσπερ τὸ ἐγχειρί-
διον ξίφος ὄξυ καὶ τμητικόν ἐστίν, οὕτως καὶ τοῦτο ἐστὶν ὄξύνοον καὶ τέμνον
τὴν διδασκαλίαν· ἢ, ὅπερ ἄμεινον, παρὰ τὸ μικρὸν εἶναι πάνυ, ἐπιτομὴν γὰρ
ποιεῖται τῶν ἐν πλάτει αὐτῷ εἰρημένων· καὶ ὡς φησὶν ἡ συνήθεια, παρὰ τὸ
ἐν χερσὶν ἔχειν. οὕτω γὰρ καὶ ὁ Ἡλιόδωρος, ποιήσας καὶ αὐτὸς ἐγχειρίδιον
περὶ μέτρων, φησὶν ἀρχόμενος “ τοῖς βουλομένοις ἐν χερσὶν ἔχειν τὰ κεφα-
“ λαιωδέστατα τῆς μετρικῆς θεωρίας” καὶ τὰ ἐξῆς.

Ἰστέον δὲ ὅτι οὗτος ὁ Ἡλιόδωρος πρῶτον ἐποίησε περὶ μέτρων μὴ βιβλία·
εἰθ' ὕστερον ἐπέτεμεν αὐτὰ εἰς ἕνδεκα· εἶτα πάλιν εἰς τρία, εἶτα πλέον (sic) εἰς
ἐν τοῦτο τὸ ἐγχειρίδιον. Παρὰ τὸ μικρὸν οὖν αὐτὸ εἶναι καὶ ἐν ταῖς χερσὶν
εὐχερῶς φέρεσθαι ἐπιγέγραπται ἐγχειρίδιον.

Διαιρεῖται δὲ εἰς δύο· καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ διαλαμβάνει περὶ συλλαβῶν,
ὅτι πᾶσα συλλαβὴ ἢ βραχεῖα ἐστίν, ἢ μακρὰ, ἢ κοινὴ· καὶ περὶ συνεκφω-
νήσεως, ἣτις λέγεται καὶ συνίζησις· εἶτα περὶ ποδῶν καὶ περὶ διαφόρων
μέτρων, ὃ ἐστὶν ἰαμβικὸν τροχαϊκὸν δακτυλικὸν ἰωνικὸν καὶ τινα τοιαῦτα. ἐν
δὲ τῷ δευτέρῳ περὶ τῶν ἀντιπαθούτων, ὅτι οὗτος ὁ ποὺς τῷδε ἀντιπαθεῖ-
οῖον ὁ τροχαῖος τῷ ἰάμβῳ ἀντίκειται καὶ ὁ σπονδαῖος τῷ πυρριχίῳ, ὁ δάκτυλος

καὶ ταῦτα οὕτως ἔχει, ὥσπερ εἶρηκα. Μέτρον δὲ καὶ τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον· οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν προειρημένων αὐτὸ ἢ τὸ μέτρον, τουτέστι τὸ ποίημα, μέτρον προσαγορεύεται, ¹[καὶ ἕκαστον τῶν μετρούντων τῆς ὁμοίας τετύχηκεν ὀνομασίας. χρόνος γὰρ συλλαβὴν ποιεῖ, συλλαβὴ δὲ πόδα, πούς δὲ συζυγίαν, συζυγία δὲ στίχον, στίχος δὲ ποίημα. πάντα οὖν εἰκότως μέτρα προσαγορεύεται.]

8 Γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ μείρω ῥήματος, ὃ ἔστι μερίζω· ἀφ' οὗ παρὰ τῷ ποιητῇ,

^k Ἴσον ἐμοὶ βασιλευε, καὶ ἤμισυ μείρεο τιμῆς.

10

^ε Post προειρημένων, virgula, non punctum. BOIVIN.

^h Recte cl. Pearcius, αὐτὸ μετρούμενον. Schol. ad Hephæst. p. 71. ed. Pauw. τὸ δὲ μετρούμενον ἔστι, ὡς τὰ ποιήματα. TOUP.

ⁱ Uncis inclusa absunt a codice

Vaticano. BOIVIN.

^k Post Ἴσον, et post ἤμισυ, subauditur μέτρον. Itaque perinde est ac si Homerus dixisset, Ἴσον ἐμοὶ μέτρον βασιλευε, καὶ ἤμισυ μέτρον μείρεο τιμῆς. Iliad. ε'. 612. BOIVIN.

τῷ ἀναπαίστῳ καὶ τινα τοιαῦτα. εἶτα καὶ περὶ ἀσυναρτήτων, ὅτι ἀσύστατον καὶ ἀσυναρτήτον ἔστι τότε παρὰ τὸ εἰρημένον, καὶ δῆλον ὅτι περιφέρει ἐκάστου τὰ παραδείγματα ἐξετάζων, εἶτα ζητεῖ καὶ περὶ πολυσημάτων καὶ οὕτω πληροί.

ᾧ φεῖλε δὲ προτάττεσθαι τὸ παρὸν σύγγραμμα, ὡς τινὲς φασί, πρὸ παντὸς ἐμμέτρου συγγράμματος καὶ πρὸς τῆς Ἰλιάδος. πρῶτον μὲν γὰρ δεῖ ἡμᾶς γνῶναι τί ἔστι μέτρον, καὶ ποῖον, καὶ πόθεν λαμβάνεται, καὶ οὕτως αὐτὰ τὰ μέτρα γνῶναι εἰ καλῶς ἢ κακῶς ἔχουσιν. ἀλλὰ λέγομεν ὅτι ὕλη τοῦ παρόντος συγγράμματος εἰσι τὰ τῶν ποιητῶν ἔμμετρα ποιήματα. αὐτὰ γὰρ κανονίζει ὁ Ἡφαιστίων, καὶ αὐτῶν τὰς χρήσεις περιφέρει λέγων ὅτι τοιῶδε μέτρῳ ἐχρήσατο ὃδε ὁ ποιητής. πῶς δὲ τὴν ὕλην αὐτὴν ἀγνοοῦντες εἶχομεν τὴν μέθοδον γνῶναι· οἶον, πῶς ξύλων μὴ ὄντων ἠδύνατο τις τέκτων μαθεῖν. εὐλόγως οὖν λέγομεν πρῶτον τὰς λέξεις, ἥγουν τὰ ποιήματα τὰ ἐπιδεχόμενα μέτρον, καὶ τὴν κίνησιν αὐτῶν τὴν διὰ τῶν ὀκτῶ μερῶν τοῦ λόγου, τὴν σύνταξιν αὐτῶν καὶ τὴν στιγμήν· καὶ ὕστερον τοῦτο τὸ παρὸν σύγγραμμα περὶ τοῦ μέτρου αὐτῶν διαλαμβάνον.

Ἀνάγεται δὲ πάλιν καὶ τοῦτο, ὡς καὶ πᾶσα τεχνικὴ ζήτησις, ὑπὸ τεχνικῶν ὄργανον τῆς γραμματικῆς· οὐ γὰρ ὡς τινες ἠθέλησαν λέγειν ὑπὸ τὸ μετρικόν, ἐπεὶ περὶ μέτρων διαλαμβάνει. οὐ γὰρ ἔστιν ἔμμετρον αὐτὸ τὸ ποίημα, ἵνα εἴπωμεν αὐτὸ ὑπὸ τὸ μετρικόν, ὡς τὸ φερόμενον δι' ἰάμβων Φιλήμονος τοῖς Ἀττικισταῖς περὶ Ἀττικῆς ἀντιλογίας τῆς ἐν ταῖς λέξεσιν.

Ἰστέον ὅτι μέτρον εἶρηται παρὰ τὸ μείρω, τὸ μερίζω, ὡς παρὰ τὸ σείω σείστρον, καὶ δέρω δέρτρον τὸ δέρμα, ὡς καὶ ἡ χρήσις, δέρτρον εἴσω δύνοντες. Ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ τοῖς μετρικοῖς ἡ ὀξυτονουμένη συλλαβὴ μείζων ἔστι τῆς βαρυνομένης, οἶον ἡ λος συλλαβὴ ἢ ἐν τῷ καλὸς μείζων ἔστι τῆς ἐν τῷ φίλος· γίνεται γὰρ βραδύτης τις τοῦ χρόνου· ὡς καὶ ἐν τῇ δασείᾳ λέγεται διὰ τῆς ὀξείας. ἢ δὲ περισπωμένη μέση ἔστι τῶν δύο, τῆς μὲν μακρᾶς βρα-

ὡς δὲ παρὰ τὸ σείω σείστρον γίνεται, καὶ παρὰ τὸ δέρω δέρτρον, καὶ παρὰ τὸ φέρω φέρτρον, οὕτω καὶ παρὰ τὸ μείρω μέτρον.

^η Ὄνομα γοῦν ἐστὶ, καὶ ἐκ τῆς ἐτυμολογίας, τοῦ μερισμοῦ.

9 Περὶ δὲ ὄρων μέτρον νῦν εἰπεῖν οὐκ ἀναγκαῖον. Αὐτὸς γὰρ ὁ ^ι Ἐφαιστίων αἰτιᾶται τὸν Ἡλιοδωρον, ὅτι τοῖς ^μ ἐπαρχομένοις ⁵ γράφει τοῖς γὰρ ἀπείροις, καὶ τοῖς μήπω τῆς μετροποιίας ^η γεγευμένοις, ἀδύνατον νοῆσαι τὸν ὄρον.

10 Ἐπιγέγραπται δὲ ἐγχειρίδιον, οὐχ ὡς τινες φήθησαν διὰ τὸ ξίφος, ^ο ἀλλὰ διὰ τὸ ὀξύνειν τῶν ^ρ μετιόντων τὰς ψυχὰς, καὶ τὸ ἐν χερσὶν ἔχειν τοὺς βουλομένους τὰ κεφάλαια τῶν μετρικῶν ⁹ παραγ- ¹⁰ γελμάτων. Ὅτι δὲ ταῦτα ^ρ οὕτως ἔχει, Ἡλιοδωρος τοῦ Ἐγχειριδίου ἀρχόμενος οὕτω λέγει: “ τοῖς βουλομένοις ἐν χερσὶν ἔχειν “ τὰ ⁸ κεφαλαιωδέστερα τῆς μετρικῆς γέγραπται τὸ βιβλίον “ τοῦτο.”

11 ἤρξατο δὲ αὐτοῦ ὁ Ἐφαιστίων, ὡς ἔφην, ἀπὸ συλλαβῆς, ¹⁵ ὕλη γὰρ τοῖς μέτροις ἢ συλλαβῆ· καὶ ἄνευ ταύτης οὐκ ἂν συσταίη τὸ μέτρον. Τὸ ποιοῦν πρὸ τοῦ ποιηθέντος, ὅθεν ἄρξασθαι δίκαιον. Οὐκ ἀπὸ τοῦ γένους δὲ ^τ ἤρξατο, ἀλλ’ ἀπὸ τοῦ εἶδους. Διαφέρει δὲ εἶδος καὶ γένος, ἢ γένος μὲν ἐστὶ τὸ πρωτότυπον, εἰς εἶδη διαιρεθῆναι δυνάμενον· εἶδος δὲ, τὸ ἀπὸ τοῦ γένους διηρη- ²⁰ μένον, οἷον εἴ τις λέγοι ζῶον γένος, εἶδη δὲ αὐτοῦ, ἄνθρωπον, ἵππον,

¹ Ἐφαιστίων αἰτιᾶται] Notandum est, nihil his simile in Hephæstionis Enchiridio reperiri: non tamen credo Longinum alium quem Hephæstionis librum respexisse, sed conjicio ipsum Hephæstionem in proœmio aliquo de proposito suo exposuisse, illud autem proœmium intercidisse: in eo autem commode Heliodori institutum potuit reprehendere. BERGK. Mus. Rhen. Nov. T. I. P. 377.

^μ ἐπαρχομένοις Cod. Vat. BOIVIN.

^η Γρ. γευσάμενοις. BOIVIN.

^ο Pro ἀλλὰ lego καὶ, et mox pro καὶ lego ἀλλά. Trajectio manifesta. BOIVIN.

^ρ Forte μὴ εἰδότητων. HOTCHKIS.

⁹ παραγγεμάτων] παραδειγμάτων MS. Harl. inter lineas.

^ρ οὕτως] Ita in cod. Vat. in aliis male οὐχ οὕτως. BOIVIN.

⁸ κεφαλαιωδέστατα conj. Bergk. Sic S. supra p. 147.

^τ ἤρξατο] ἤρξατο Cod. Vat. BOIVIN.

χυτέρα, τῆς δὲ βραχείας μακροτέρα. πάλιν ἡ ὀξυτονουμένη συλλαβὴ ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ καὶ προανπέμποντος ἐν αὐτῇ τῇ συλλαβῇ τὸν τόνον, μείζων ἐστὶ τῆς ἀπλῶς ὀξυτονουμένης, μὴ ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ. οἷον Ζεὺς τε καὶ τε χαλιφρονέοντα.

καὶ τὰ λοιπά. Οὐκοῦν γένος μὲν ἔστιν ἡ συλλαβή· εἶδη δὲ αὐτῆς, βραχεῖα, καὶ μακρὰ, καὶ κοινὴ καλουμένη. Οὐκ ἔδοξεν οὖν αὐτῷ ἀπὸ τοῦ γένους ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν· (τεχνικὸς γὰρ οὗτος ὁ λόγος, καὶ οὐ πάνυ τοῖς μέτροις συμβάλλεται) οὔτε ὄρω τὴν συλλαβὴν περιλαβεῖν, οὔτε τὸν περὶ αὐτῆς εἰπεῖν λόγον τῆς 5 ἐτυμολογίας. Καίτοι ἐν τοῖς τεχνικοῖς ^u ἔλεγχον ἔσχευ ὁ ὄρος.

12 ^x Ἔστιν ἡ συλλαβὴ

13 ^y Ἐτι ἡ συλλαβὴ παρὰ τοῦτο ὠνόμασται, παρὰ τὸ ποσότητα στοιχείων εἰς ταυτὸν συλλαμβάνειν, ὧν ^z ἔξεστιν ὑφ' ἑνα φθόγγον παραλαβεῖν, ^a ἂν μὴ εἴποι τις τὰς μονογραμμάτων. Ἄλλὰ ταῦτα 10 μὲν ζητεῖτωσαν οἱ τεχνικοί.

14 Ἐν δὲ τοῖς μετρικοῖς εἶδέναι δεῖ, ὅτι πᾶσα βραχεῖα ἴση, καὶ πᾶσα μακρὰ ἴση. Καθόλου γὰρ αἱ μὲν εἰσι δίχρονοι, αἱ δὲ μονόχρονοι· ἐντεῦθεν τὸν μὲν δάκτυλον καλοῦμεν τετράχρονον, τὸν δὲ πυρρίχιον δίχρονον, οὐ πολυπραγμονοῦντες τῆς ποιητικῆς λέξεως 15 ἡ συλλαβῆς τὰ στοιχεῖα, οὐδὲ ἐν ποσότητι ^b καταμετροῦντες τοὺς χρόνους, ἀλλὰ ἐν δυνάμει τῆς ποσότητος.

II.

^c Ἀρκτέον δὲ ἀπὸ βραχεΐας. οὕτω τοίνυν ὁ Ἡφαιστίων αὐτὴν ὀρίζεται· ΒΡΑΧΕΪΑ ἔΣΤΙ ΣΤΛΛΑΒῆ ἢ ἔΧΟΤΣΑ ^d ΒΡΑΧΤΉ ΦΩΝῆΕΝ,

^u ἔλεγχον ἔσχευ. ὁ ὄρος. Sic interpungo, ut post ἔσχευ subaudiatur Ἡφαιστίων, et ut ὁ ὄρος initium sit vel argumentum sectionis duodecimæ, quæ deficit. BOIVIN.

^x Definitio syllabæ omissa a librario, quem duarum sectionum similia initia in errorem induxerunt. BOIVIN.

^y Ita legitur in Cod. Vat. in aliis ἔστι ἡ συλλαβή. Hinc patet definitionem præcessisse. BOIVIN.

^z ἔξεστιν] In MS. οὐκ ἔξεστιν. perperam. BOIVIN.

^a Ita lego. In MS. εἴποι τις, sine ἂν μὴ. BOIVIN.

^b καταριθμοῦντες] καταμετροῦντες in Cod. Vat. BOIVIN.

^c In codice Regio, unde hoc fragmentum habuimus, proxime subsequuntur scholia in definitionem syllabæ brevis. Sunt autem ea quoque Longini; ut et caput περὶ ἐπιπλοκῆς, et ἐπιτομή τῶν ἐννέα μέτρων, quod utrumque in codice Regio exstat. Verum ultima hæc duo in lucem edidit Turnebus cum Enchiridio Hephæstionis. At illa de quibus loquimur scholia nondum, quod sciam, vulgata sunt. Addantur itaque supra allatis, tametsi sunt mendosa, et, ut puto, interpolata. BOIVIN.

^d ΒΡΑΧΥΉ ΦΩΝῆΕΝ ἢ ΒΡΑΧΥΝΟΜΕΝΟΝ] Id est, vel brevem, ut *i* et *o*; vel correptam, ut *a*, *i*, *v*, quæ modo breves, modo

ἢ ΒΡΑΧΤΝΟΜΕΝΟΝ, ΜΗ ἘΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΛΕΞΕΩΣ, ΟὔΤΩΣ ὡΣ ΜΕΤΑΞὺ
 Αὐτῆς καὶ τοῦ ἔν τῇ ἐξῆς στλλαβῆ φωνήεντος μὴ τῖπάρχειν
 ΣΥΜΦΩΝΑ ΠΛΕΙΟΝΑ ἘΝΟΣ ἈΠΛΟῦ, ἌΛΛ' ἦΤΟΙ ἘΝ, ἢ ΜΗΔὲ ἘΝ.

2 Πάνυ οὖν ἐπαίνου ἄξιος ὁ ὄρος, ὡς πάντα ἔχων ὅσα δεῖ ὑγιῆ
 ὄρον ἔχειν. Ὅρος ἔκαὶ τοῖς φιλοσόφοις εἶναι, ὁ μὴδὲν ἔξωθεν 5
 τῶν ὀριζομένων συμπεριλαμβάνων, ἢ ὁ μὴδὲν τῶν ὀριζομένων κατα-

longæ sunt. Quin et vocales
 longæ η et ω, et ipsæ etiam diph-
 thongi, aliquando corripiuntur,
 ut in οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, et in
 δείσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, &c. Sed
 hæ quidem in fine tantum dic-
 tionis, ubi dictio sequens a vocali

incipit: nec tamen brevem per
 se syllabam faciunt. Unde opi-
 nor Hephæstion addit, non in
 fine dictionis. BOIVIN.

ἔκαὶ] Legendum γάρ. BOIVIN.
 εἶναι] εἶναι Græco-barbare,
 pro ἐστί. BOIVIN.

3. Ad hæc verba sic S. Ἰστέον ὅτι ὡς προεῖρηται ἐγχειρίδιον γράφων
 καὶ ὡς ἐν εἰσαγωγῆς τρόπῳ, οὐκ ἤρξατο πρῶτον ἀπὸ στίχου, ὡς τινες φασιν,
 ἢ λέγειν τοῦ μέτρου ὄρον, ἢ ἀπὸ τοῦ γένους τῆς συλλαβῆς, τῆς καθόλου συλ-
 λαβῆς, καθόλου γὰρ συλλαβῆ ἐστίν, ὡς Διονύσιος φησὶν ἐν τῇ τέχνῃ, κυρίως,
 σύλληψις συμφώνων μετὰ φωνήεντος ἢ φωνήεντων, οἷον κάρ, βοῦς· ἀλλ' ἀπὸ
 τῆς ἐν εἰδὲι συλλαβῆς οἰονεὶ μακρᾶς, καὶ βραχείας καὶ κοινῆς. ὕλη γὰρ τῶν
 μέτρων ἐστὶν ἡ συλλαβῆ, καὶ ἀνευ ταύτης οὐκ ἂν συσταίη μέτρον. καὶ αὐτὸς
 μὲν λέγει ὡς καὶ πάντες συμφωνοῦσι τῆς συλλαβῆς εἶναι τρία εἶδη τῆς καθ-
 ὄλου, λέγω δὴ μακρὰν καὶ βραχείαν καὶ τὴν λεγομένην κοινήν. ἀλλὰ ταύτης
 ἤγουν μᾶς ἐκάστης λέγει τινὰς διαφορὰς, καὶ πῶς καὶ πότε καὶ κατὰ πόσους
 τρόπους γίνεται βραχεία συλλαβῆ, ἢ μακρὰ, ἢ κοινή. Ὁ δ' Ὅρος ἄμεινον
 εἰς ε πᾶσαν συλλαβὴν παραλαμβάνων, φησὶ πέντε εἶδη μόνα εἶναι συλλαβῶν·
 δύο μὲν τῆς βραχείας, δύο δὲ τῆς μακρᾶς, καὶ ἐν τῆς κοινῆς. Ἡ γὰρ βραχεία
 συλλαβῆ, φησὶν, ἢ φύσει ἐστὶ βραχεία, ἢ θέσει· φύσει μὲν, ὅταν ἔχη ἐν τῶν
 φύσει βραχέων, θέσει δὲ, ὅταν ἔχη ἐν τῶν δίχρονων· καὶ ἡ μακρὰ ὡσαύτως·
 φύσει μὲν, ὡς ὅταν ἔχη ἐν τῶν φύσει μακρῶν φωνήεντων φημί καὶ διφθόγ-
 γων, θέσει δὲ ὅταν ἔχη δίχρονον ἢ βραχὺ φωνῆεν διὰ συμφώνων ἢ ἐνὸς
 διπλοῦ ἐκτεινόμενον. ἐν τε εἶδος τῆς κοινῆς εἶναι τὸ ἔχειν καὶ δύνασθαι βρα-
 χείαν οὐσαν εἰς μακρὰν παραλαμβάνεσθαι, ἢ ἔμπαλι τὸ δύνασθαι μακρὰν
 οὐσαν εἰς βραχείαν. διαλαμβάνει οὖν ὁ μὲν τεχνικὸς πρῶτον περὶ βραχείας
 συλλαβῆς, καὶ ὀρισμὸν αὐτῆς ἀποδίδωσιν εὖ ἔχοντα καὶ ἀντιστρέφοντα πρὸς
 τὸ ὀριστὸν, ὅπερ ὑγεία ἐστὶν ὄρον, ὅς τις σχεδὸν σαφῆς ἐστίν, καὶ ἐξηγήσεως
 οὐ δεῖται. καλῶς δ' εἶπε βραχείᾳ ἐστὶ, καὶ οὐ γίνεται, ὡς ἐν τῇ κοινῇ συλ-
 λαβῇ εἶπωμεν ἐντελέστερον. καλῶς δὲ προσέθηκε τὸ μὴ ἐπὶ τέλους λέξεως
 διὰ τὴν λεγομένην κοινήν. ἐὰν γὰρ εἰς μέρος λόγου ἀπαρτίζη, τῷ τῆς κοινῆς
 ὑποπίπτει λόγῳ· οἷον ἢ τὰ συλλαβῆ βραχείᾳ ἐστὶ, καὶ ὅμως ἐν τόπῳ κείτῃ
 μακρᾶς παρὰ τῷ ποιητῇ, ἔνθα φησὶ τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα· ὁμοίως καὶ ἡ πρὸς,
 ἐν τῷ, πρὸς οἶκον Πηληϊός· σπονδεῖον γὰρ λέγομεν τὸν πόδα πρὸς οἶ· καλῶς
 δὲ πάλιν προσέθηκε μὴ ὑπάρχειν πλείονα σύμφωνα ἐνὸς ἀπλοῦ διὰ τὴν
 θέσει μακρὰν, εἰ γὰρ συμβαίη βραχεῖ ἢ βραχυνομένῳ φωνήεντι ἐπενεχθῆναι
 δύο σύμφωνα, εἴτε κατὰ σύλληψιν εἴτε κατὰ διάστασιν, ἢ ἐν διπλοῦν, θέσει
 μακρὰ γίνεται, καὶ πρόδηλον τὸ λεγόμενον.

λιπών, ὃς ἀντιστρέφει πρὸς τὸ κεφαλαϊῶδες· τουτέστιν ἔαν ἀλλήλων ὑπάρχωσιν οἱ ὅροι αὐτός τε ὁ ὅρος καὶ τὸ ὀριζόμενον, οὕτως ὡς ἐπὶ τοιοῦδε παραδείγματος· ἄνθρωπός ἐστι ζῶον λογικόν, θνητόν, νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικόν. Εἴ τι οὖν ἐστι ζῶον λογικόν, θνητόν, νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικόν, τοῦτό ἐστιν ἄνθρωπος πάντως. 5
Καὶ αὖ πάλιν, φωνή ἐστὶν ἀήρ πεπληγμένος. Εἴ τι οὖν ἔστιν ἀήρ πεπληγμένος, τοῦτο φωνή πάντως. Οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τοῦ 3 προκειμένου ὅρου εἶδωμεν τὸ ἀντιστρέφον. Εἴ τι ἐστὶ βραχὺ φωνῆεν, μὴ ἐπὶ τέλους λέξεως κείμενον, ἢ μετὰ τῆς ἄλλης συλλαβῆς οὐκ ἔχον σύμφωνα ἐνὸς πλείονα, τοῦτο πάντως ἐστὶ συλλαβὴ βραχεῖα. Προεῖρηται δὲ τὸ ΜΗ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΛΕΞΕΩΣ κείμενον, διὰ τὴν κοινὴν λεγομένην. ⁱ [ἔάνπερ εἰς μέρος ἀπαρτίζη λόγου, τῷ τῆς κοινῆς ὑποπίπτει λόγῳ· οἶον, ὅταν συλλαβὴ βραχεῖα ἐστὶν ἐπὶ τέλους λέξεως κείμενη, ἐνομίσθη ποτὲ μακρὰ, ὡς ἢ ^kπαρὰ τῷ ποιητῇ, “^lτὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα.” καὶ αὖ πάλιν ἢ 15 “πρὸς” συλλαβὴ βραχεῖα ἐστὶν, ἀλλ’ ἐν τόπῳ κεῖται μακρᾶς, ὅταν Ὀμηρος εἶπῃ, “^mπρὸς οἶκον Πηλῆος” σπονδεῖον γὰρ δεῖ εἶναι τὸν πόδα.] Εἰ δὲ φησι μὴ ἔχει ⁿσύμφωνον μεταξύ ἔν, διὰ τὴν μακράν· εἰ γὰρ συμβαίη βραχεῖ ἢ βραχυνομένῳ φωνήεντι δύο σύμφωνα ἐπενεχθῆναι, μακράν ποιήσει τὴν συλλαβὴν, οἶον 20 ^o ἢ μὲν συλλαβὴ ἐστὶ βραχεῖα· ἀλλ’ ἔαν δύο σύμφωνα ἐπενεχθῆ, ὡς ἐν τῷ “Ἐκτωρ,” μακράν ποιήσει τὴν συλλαβὴν. Διὰ τοῦτο προσέθηκε, μὴ δεῖν ὑπάρχειν σύμφωνα δύο, ἀλλ’ ἐν ἀπλοῦν, ἢ μηδὲ ἔν. Καὶ γὰρ ἔαν διπλοῦν προσενεχθῆ, μακράν ποιήσει τὴν συλλαβὴν, ὡς ἐν τῷ, “ἄζω ἐλών.” 25

^ε ἔστιν ἀήρ] Plutarchus de Musica T. II. p. 1131 D. ἐπεὶ δ’ ὀρίζονται τὴν φωνὴν οἱ ἄριστοι γραμματικοὶ ἀέρα πεπληγμένον αἰσθητὸν ἀκοῆ. v. Mar. Victorin. p. 2451. Suid. v. φωνήν.

^h μετὰ τῆς ἄλλης] Legendum puto, μεταξύ ἑαυτοῦ καὶ τῆς ἄλλης συλλ. BOIVIN.

ⁱ Uncis inclusa non bene cohaerent, sed scholium scholio ad-

ditum sapiunt, ac videntur e margine in mediam paginam irrepsisse. BOIVIN.

^k ἢ περὶ in MS.

^l Ἰλ. φ’. 352.

^m Ἰλ. ε’. 147. BOIVIN.

ⁿ Legendum σύμφωνα μεταξύ ἐνὸς πλείονα, διὰ τὴν θέσει μακράν. BOIVIN.

^o ἢ μὲν σ.] Legendum ἢ μὲν Ε συλλαβή. BOIVIN. Vid. c. 1, fin.

III.

Ῥ Προῆλθε δὲ τὸ μέτρον ἐκ Θεοῦ, μέτρῳ τὰ τε οὐράνια καὶ ἐπίγεια κεκοσμηκότος· ἀρμονία γὰρ τίς ἐστὶ καὶ τοῖς ἐπουρανίοις καὶ ἐπιγείοις. Ἡ πῶς ἂν ἄλλως συνέστη τόδε τὸ πᾶν, εἰ μὴ ῥυθμῷ τινὶ καὶ τάξει διεκεκόσμητο; Καὶ τὰ ὑφ' ἡμῶν δὲ κατασκευαζόμενα ὄργανα μέτρῳ πάντα γίνονται. Εἰ δὲ πάντα, πολλῶν 5 γε μᾶλλον ὁ λόγος, ἅτε καὶ περιεκτικὸς ἀπάντων ἂν. Ἔστι μὲν γὰρ καὶ τῷ πεζῷ ἀρμονία τίς· καὶ δῆλον ἐξ ὧν τοῦ μὲν ὁ λόγος ἐστὶν εὐρυθμότερος, τοῦ δὲ οὐ· μᾶλλον δὲ πρόσεστι τῷ ποιητικῷ, πάθεσι πλείστοις χρωμένῳ καὶ λέξεσι, καὶ δὴ καὶ μύθοις καὶ πλάσμασι, δι' ὧν ἀρμονία κατασκευάζεται. Ταῦτ' ἄρα καὶ 10 οἱ παλαιοὶ ἐμμέτρους μᾶλλον τοὺς οἰκείους ἐποίουν λόγους, ἢ πεζοὺς. Καὶ μὴν τῷ μέτρῳ πρόσεστιν ἀρμονία· ἢ δ' ἀρμονία μουσικὴ τυγχάνει· τῆς μουσικῆς δὲ ὅσον κλέος ἐστὶν οὐδεὶς ἀγνοεῖ. Ὡστε καὶ τὸ μέτρον, ἐν τῶν ἀρίστων ὑπὸ τὴν μουσικὴν ὄν, ἧς τὸ κλέος, ὡς Ὀμηρὸς ἔφη, οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν. 15

Ῥ Addo [ex Cod. Reg. 2765. 2.] tertium fragmentum, quod puto initium fuisse horum ipsorum quæ damus Longini in Hephæstionis Enchiridion προλεγομένων. Nam ea initio carere perspicuum est: et hoc iis exordium ita convenit, ut nullum possit aptius excogitari. Descriptum autem est ex codice Regio, ubi inter alia multa, quæ et ipsa suspicor esse Longini, hoc de metri origine divina legitur. BOIVIN.

Ῥ οἰκείοι λόγοι sunt sermones familiares. Quare vertendum: Idcirco antiqui stricta potius quam soluta oratione in sermone familiari utebantur. Philosophus in Poëticis, c. 4. Λέξεως δὲ γενομένης αὐτῇ ἢ φύσει τὸ οἰκείον μέτρον εὑρε, μάλιστα γὰρ λεκτικὸν τῶν μέτρων τὸ ἱαμβεῖον ἐστὶ. Σημεῖον δὲ τούτου· πλείστα γὰρ ἱαμβεῖα λέγομεν ἐν τῇ διαλέκτῳ πρὸς ἀλλήλους. Idem in

Rhetor. III. 8. ὁ δὲ ἱαμβος αὐτῇ ἐστὶν λέξις ἢ τῶν πολλῶν διὰ μάλιστα πάντων τῶν μέτρων ἱαμβεῖα φθέγγονται λέγοντες. Demetr. Phal. de Elocut. §. 43. ὁ δὲ ἱαμβος εὐτελής καὶ τῇ τῶν πολλῶν λέξει ὅμοιος. Πολλοὶ γοῦν μέτρα ἱαμβικὰ λαλοῦσιν οὐκ εἰδότες. Cicero in Orat. ad M. Brutum §. 189. Senarios vero et Hipponacteos effugere vix possumus: magnam enim partem ex iambis constat oratio. TOUP. Sic potius statuendum: οἱ παλαιοὶ sunt antiquissimi scriptores Græcorum, sapientiæ fama nobilitati, Musæus, Orpheus, Hesiodus, Phocylides, Theognis, Simonides, et alii: οἰκείοι vero λόγοι sunt suæ sententiæ, sua cujusque placita. Nam ut plus auctoritatis haberent decreta sua, versibus ea pronuntiabant antiqui illi Græcorum philosophi. WEISK.

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

ΚΕΦ. Α΄.

Ἄ'Ο μὲν τεχνικὸς τρεῖς μόνους εἶπε τρόπους κοινῆς συλλαβῆς, ὡς πρὸς εἰσαγομένους τὸν λόγον ποιούμενος, οἱ δὲ εἰσι δυοκαίδεκα· δύο μὲν, οἱ τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν καταφέροντες· δέκα δὲ, οἱ 5 τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀναφέροντες. Καὶ πρῶτός ἐστι τρόπος τῶν τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν καταφερόντων, οὗτος· (Π. γ'. 164.)

οὔτι μοι αἰτίη ἐσσι, θεοὶ νύ μοι αἴτιοι εἰσί.

Τρεῖς δὲ λέγει παραφυλακὰς ἔχειν τὸ εἰς μέρος λόγου καταλήγειν, τὸ εἰς φωνῆεν, καὶ τὸ τὴν ἐπιφερομένην λέξιν ἀπὸ φωνῆ- 10 2 εντος ἄρχεσθαι. Θάτερος δὲ τρόπος τῶν τὴν μακρὰν εἰς βρα-

■ Desunt in Fl. ad ἐμήκυρε τὴν να συλλαβὴν.

ρ. 2, 4. Ἡ μακρὰ συλλαβὴ—ἀλλὰ κοιναί] Πρῶτον μὲν περὶ τῆς φύσει μακρᾶς διαλαμβάνει, ὕστερον δὲ περὶ τῆς θέσει. Φησὶ τοίνυν μακρὰν φύσει τὴν ἔχουσαν τὸ η ἢ τὸ ω ἢ ἐν τῶν διχρόνων, καὶ ταῦτα γὰρ λέγει ποιεῖν φύσει μακρὰν· ἀλλὰ καὶ τὰς διφθόγγους, καὶ εὐλόγως. ἡ σύνθεσις γὰρ τῶν δύο φωνηέντων μακρὰν φύσει ποιεῖ μίαν, εἴτε μακρὸν εἴτε καὶ βραχὺ, εἴτε τὰ βράχεια. τὸ δὲ ὡς ἐξῆς εἶναι σύμφωνον τῆς μακρᾶς, ἢ τελικὸν αὐτῆς ἢ τῆς ἐξῆς ἀρκτηκὸν, καλῶς προσέθηκεν ἵνα διαστείλῃ τὴν κοινήν. εἰ γὰρ λήγει εἰς φωνῆεν καὶ τὴν ἐξῆς ἔχει ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, κοινὴ γίνεται, ὡς τὸ, ἄνδρα μοι ἔννεπε μούσα· τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ πλάγχθη ἐπεὶ Τροίας, τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τῷ κέρα ἐκ κεφαλῆς. ἡ γὰρ ρα συλλαβὴ φύσει ἐστὶ μακρὰ κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο αα οὔσα ἀπὸ τοῦ κέραα. θέσει δὲ καλοῦσι μακρὰς οἱ γραμματικοὶ τὰς γινομένας ἐκ τῆς τῶν συμφώνων ἐπιπλοκῆς· καὶ λέγει αὐτῆς τρόπους καὶ διαφορὰς ε' ἄς καὶ ὁ Διονύσιός φησι. δεῖ δὲ σημειοῦσθαι ὅτι περιφέρει εἰς παράδειγμα συλλαβὴν ἔχουσαν βραχὺ φωνῆεν ἐπιφερομένην (ων) αὐτῇ δύο συμφώνων τῆς ἐτέρας συλλαβῆς, τὸ ἔκτωρ, πάνυ ἀρμοδίως. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἔχω ἔξω γέγονεν, ὁ ἐχόμενος καὶ ἀντιλαμβανόμενος τῆς οἰκείας πόλεως. οὐ γὰρ ἐστὶ ἐκ τῆς ἐκ προθέσεως· ἵνα τις ὑπολάβῃ τὸ κ εἶναι μετὰ τοῦ ε καὶ τὴν τωρ συλλαβὴν κατ' ἰδίαν. S.

ρ. 5. Κοινὴ συλλαβὴ] Καλῶς οὐχ ὠρίσατο τὴν κοινήν συλλαβὴν· οὐ γὰρ ἐστίν, ἀλλὰ γίνεται. τῶν δὲ μὴ ὄντων οὐ δεῖ παρέχειν ὄρους ὡς ὄντων· ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοῖν κειμένη κοινὴ προσαγορεύεται.—Ἰστέον δὲ ὅτι ὀρίζονται τινὲς αὐτὴν οὕτως. Κοινὴ ἐστὶ συλλαβὴ ἀμφίδοξος συλλαβῆς δύναμις, ἢ πρὸς ἀμ-

χειᾶν καταφερόντων ἐστίν, ὅταν δύο σύμφωνα ἐπιφέρῃται ἐν συλλαβῇ· τὸ μὲν δεύτερον, ἀμετάβολον, τὸ δὲ ἡγούμενον, ἐν τῶν ἀφώνων· οἶον,

Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλείστον κεχαρισμένε θυμῷ.

3 Τρίτος τρόπος κοινῆς συλλαβῆς, ὅταν βραχεῖα οὔσα καταπεραιοῖ 5 εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἐξῆς ἔχη ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην· οἶον,

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαβεν λαχὴ πίνοντά περ ἔμψης.

καὶ πάλιν,

οἱ δὲ μέγα λάχοντες ἐπέδραμον υἱες Ἀχαιῶν.

4 Τούτων οὖν τῶν τριῶν τρόπων, ὁ μὲν, φύσει, φαίνεται ἐν τῷ, 10

Ὅτι μοι αἰτιή ἐσσί·

ὁ δὲ, θέσει, ἐν τῷ,

Πάτροκλέ μοι δειλῇ.

ὁ δὲ βραχὺς, ἐν τῷ,

οἱ δὲ μέγα λάχοντες ἐπέδραμον.

15

5 Σημειῶσαι δὲ ὅτι καὶ τὴν ἐξῆς ἔχη ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένην, λήγη δὲ ἢ πρώτη εἰς φωνῆεν, κοινὴν ποιεῖ συλλαβὴν· οἶον,

ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται.

φότερα δύναται λαμβάνεσθαι· τῷ δὲ Ἑφαιστίῳ ἔρον οὐκ ἔδοξεν αὐτῆς θείναι, οὐδὲ τῆς θέσει μακρᾶς. καὶ εἰκότως· ἐπειδὴ φασὶν ὅτι οὐκ ἐξ αὐτῶν εἰσὶν, ἀλλὰ θέσει ἢ μακρᾶ ἢ βραχεῖα γίνονται. περιτταὶ (ὄν) δὲ τῆς μὴ οὔσης ἔρον ἀποδοῦναι· οἱ γὰρ ἔροι τῶν ὄντων φύσει. εἰς τρόπον δὲ ἐστὶ τῆς κοινῆς συλλαβῆς, εἰ καὶ αὐτὸς δοκεῖ ἀπλῶς τρεῖς λέγειν τρόπους· ὡς καὶ ὁ Διονύσιος. ὅταν γὰρ εἰς μακρὰν λήγη καὶ ἀπαρτίξη εἰς μέρος λόγου καθαρὸν, καὶ τὴν ἐξῆς ἔχει ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, κοινὴ γίνεται. καὶ τοῦτο πάνυ πρόδηλον ἐκ τῶν παραδειγμάτων. κεκρήμεθα δὲ αὐτῇ καὶ ἡμεῖς ἡνίχ' ἂν ποιῶμεν τὸν ἀμφίμακρον καὶ παλιμβάκχειον πόδα.—Ἰστέον δὲ ὅτι καλῶς φησὶν ὅτι ῥᾶον γίνεται ἡνίκα ἀπαρτίξη εἰς μέρος λόγου καθαρὸν ἢ μακρᾶ· γίνεται γὰρ καὶ ἐν μέτρῳ (μέσῳ) λέξεως καὶ ἐν ἀρχῇ λέξεως κοινῇ. ἀλλ' οὐχ οὕτως ῥᾶον καὶ εὐχερές. καὶ φέρει ἐν διαφόροις μέτροις τὰ παραδείγματα, etc. S. Multa hic omisi, quæ non magni sunt momenti.

Infra p. 9, 4. ad Παρθένος—Ἀρχελαΐδος ita pergīt S.: Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ὁ Φιλόπονος εἰς ἐπίγραμμα Καισαρείας ὡσαύτως ἐποίησε. τὸ δὲ ἀμυσχρόν τῶς ἐν αὐτῇ τῇ χρήσει, ἀμυσχρόν φασιν, ὃ σημαίνει τὸ ἀδύνατον.

Ad p. 11, 11. Plura exempla hujus correptæ diphthongi affert S. Ἐτι δ' ἐστὶν εὐρεῖν καὶ ἄλλοις· ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Οἰδίποδι τῷ ἐπὶ Κολωνῷ, ἔνθα φησὶ, (1136) μόνους οἶονται συνταλαιπωρεῖν τάδε. ἐν γὰρ τῷ δευτέρῳ ποδὶ τὴν οἰ συνέστειλεν. ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἰππεύσιν (477) ὡσαύτως, ἔνθα φησὶ καὶ τὰ Βοιωτῶν ταῦτα συντηρούμενα. καὶ πάλιν ὁ αὐτός· πῶς

6 (b^o Ἀλλως.) Τῶν δὲ τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀναφερόντων πρῶτος οὗτος τρόπος, ὅταν βραχεῖα οὔσα κατεπεραιοῖ εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἐξῆς ἔχη ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, οὐ τοῦ τυχόντος φωνήεντος ἀρχομένου, ἀλλὰ τοῦ ι, ὡς ἐν τῷ,

οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον υἱες Ἀχαιῶν.

5

καὶ,

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμψης.

7 Δεύτερος δὲ τρόπος τῶν τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀναφερόντων, ὁ διὰ τῆς ὀξεΐας. Αὕτη οὖν ἡ ὀξεῖα ἐπικειμένη τινὶ τῶν βραχέων ἢ βραχυνομένων διχρόνων μηκύνει· ὡς ἐπὶ τοῦ, (Π. μ'. 208.)

10

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν.

ἴδου ὁ τελευταῖος πούς πυρρίχιος μὲν ὑπάρχει· ἐπειδὴ δὲ τὴν ὀξεῖαν ἔχει ἐπικειμένην ἐπὶ τὸ ο, ἀντὶ τροπῆς παρείληπται τῆς ὀξεΐας μηκυνούσης τὸ ο, καὶ οὐκ ἀκαίρως· δοκεῖ γὰρ ἡ ὀξεῖα ἀνατεινομένη τῇ τε φωνῇ καὶ αὐτῇ τῇ θέσει καὶ διατυπώσει τοῦ

15

χαρακτῆρος ἑαυτῆς τὴν βραχεῖαν ἀνακαλεῖσθαι εἰς ἑτέραν τάξιν.

8 Ἡ οὖν ὀξεῖα τοιαύτην ἔχει φύσιν καὶ δύναμιν, ὡς μὴ μόνον ἐπι-

b^o Ἀλλως addidi monente Pauwio.

οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς δηήσιμος (sic). τὴν βοὶ συνέστειλεν ἐν τετάρτῳ ποδί. ἀλλὰ καὶ Μένανδρος ἐὰν (ἐν) Ἐπιτρέπωσιν, (ουσιῶν) οἱ τηλικούτοι καὶ τοιοῦτοι τῷ γένει. τὴν τοι ἐν τετάρτῳ ποδί συνέστειλε. τὸ αὐτὸ δ' ἐστὶ καὶ ἐπὶ τῆς αὐτοῦ διφθόγγου, ὡς Εὐπόλις ἐν Ἀστρατεύτοις φησὶν, Ἀθηναίων εἰ βούλεται τις ἐγγράφειν, ἐν δευτέρῳ ποδί τὴν αὐτὴν συνέστειλε. παρὰ δ' Ἰππώνακτι ἐπὶ τῆς αὐτοῦ καὶ οἱ διφθόγγου πολλὴ ἐστὶν ἡ χρῆσις. οὐ δεῖ δὲ ἡμᾶς τοὺς νεωτέρους χρῆσθαι· εἰ δέ τις χρήσαιτο ἔχει ἀπολογίαν· οὔτε γὰρ εἰσὶ μακρὰ φησὶν ἢ αὐτὴ καὶ ἢ οἱ διφθόγγοι, ἀλλ', ὡς ἐν τῷ περὶ τόνων δείκνυται, αὐτὰ πρὸς ἕνα ἡμισυ χρόνον ἔχουσι χρόνον, τῆς φύσει μακρᾶς δύο ἐχούσης, ὅθεν καὶ ἐπὶ τέλους οὔσαι ἔχουσι πολλάκις τὸν προπαραξέυτονον τόνον. εἶτα φέρει ὁ τεχνικὸς παραδείγματα ἐπὶ τῆς οἱ διφθόγγου· ἥτις πάλιν ἔχει ἀπολογίαν ὅτι ἀσθενεστέρα ἐστὶν, ὡς ἐκ δύο ὑποτακτικῶν τῆς υ καὶ ι συνεστηκυῖα· ὅθεν οὐδέποτε ἐν τέλει λέξεως εὐρίσκεται, ἀλλ' ἐν μέσῳ τὴν κοινὴν ἐποίησεν. Ἔστι δ' εὐρεῖν τὴν οὐ διφθόγγον ποιούσαν κοινήν· οἷον παρ' Ἀριστοφάνει (Nub. 836.) ὡσπερ τεθνεώτος καταλούειν μου τὸ βιβλίον. (sic) τὴν γὰρ λου συλλαβὴν ἐν τετάρτῳ ποδί ἰάμβῳ συνέστειλεν· ὁμοίως καὶ τὴν εὐ εὐρίσκομεν ποιούσαν κοινήν· οἷον ἐν τῷ πρώτῳ ἰάμβῳ Ἰππώνακτος, ἐνθα φησὶ, Μακάριος ὅστις θηρεύει, τὴν ρεὺ ἐν τετάρτῳ ποδί συνέστειλε· καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ἐν δευτέρῳ ποδί τὴν εὐ· καίτοι γ' εὐῶνον αὐτὸν εἰ θέλεις δώσω.—Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ τοῦ ποιητοῦ χρῆσις ἢ ἔχουσα τὴν οἱ τὴν ἀντὶ βραχείας παραλαμβανομένην, ἀλλ' ἐν ἀμφιμάκρῳ, ὡς ἐν τῷ ὄρων ἄειδε τοιαῦτα, καὶ τοῖς ὁμοίοις, ὁ δ' Ἡλιόδωρος ἔλεγεν αὐτὸ κατὰ συνίτησιν. εὐρίσκεται δ' ἀπλῶς ἐν μέσῳ λέξεως κοινή, καὶ

κειμένη ἐπάνω βραχείας μηκύνει αὐτήν, ἀλλὰ καὶ προκειμένη καὶ μετακειμένη δύνασθαι τῇ βραχείᾳ χρόνου χαριεῖσθαι· ὡς ἐπὶ τοῦ, (II. δ'. 76.)

ἢ ναύησι τέρας

ἢ ΡΑΣ συλλαβῆ, βραχεῖα οὔσα, διὰ τῆς προκειμένης ὀξείας ἐμη- 5
9 κύνθη· μετακειμένη δὲ, ὡς ἐπὶ τούτου τοῦ ἔπους, (II.. ζ'. 62.)

Αἴσιμα παρειῶν· ὁ δὲ ἀπὸ ἔθεν ὄσατο χειρὶ

τὴν ^c ΠΟ βραχεῖαν οὔσαν ἢ ὀξεῖα τοῦ ἔΘΕΝ ἐμήκυνεν· ὅθεν ὁ στίχος δοκῶν πάθος ἔχειν τὸ λεγόμενον λαγαρόν, ἀπαθῆς, ὡς οἶόν τε, γέγονε διὰ τῆς ἐπιφορᾶς τῆς ὀξείας· ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου ¹⁰ ποδός, μὴ ἐσχηκῶς μηδεμίαν βοήθειαν, ἔμεινε τὸ προλεχθὲν πάθος τὸ λαγαρόν. ^dΤοῦ γὰρ ΠΑΡΕΙΠΩΝ τὸ Α οὐδεμίας τῶν δέκα τρόπων ἔτυχε βοήθειας, τῶν ἀναφερομένων τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἔΘΕΝ, ἐπιφερομένης τῆς ὀξείας ἐμηκύνθη.

^c ΠΟ βραχεῖαν] Sic recte Pau-
vius. Erat ἀπὸ βραχείας.

^d Scribe τοῦ γὰρ ΠΑΡΕΙΠΩΝ τὸ
Α, οὐδεμίας τῶν δέκα τρόπων ἔτυχε

βοηθείας, τῶν ἀναφερόντων τὴν βρα-
χεῖαν εἰς μακρὰν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ
ἔΘΕΝ ἐπιφερομένης τῆς ὀξείας, ὁ
ἐμηκύνθη, PAUW.

ἐν παλιμβραχεῖᾳ, ὡς καὶ παρὰ Τυρταίῳ ἤρωες· οὕτω γὰρ ἔλαβε τὸν δεύτερον πόδα τοῦ στίχου. S.

Ἰστέον δὲ ὅτι τῆς κοινῆς συλλαβῆς ὁ Ἐφαιστίων οὐδαμῶς· (sic) οὐ γὰρ ἐστὶ κοινή· διὸ καλῶς φησὶ, γίνεται δὲ κοινή, καὶ οὐκ ἔστιν· ὅτι γὰρ οὐκ ἔστιν οὐδὲ μία κοινή συλλαβὴ δῆλον· εἰ γὰρ τις ἡμᾶς ἐρωτήσῃ ποῖα ἐστὶ συλλαβὴ μακρὰ, ἀποφαντικῶς ἐροῦμεν ἢ μη καὶ βω, ὁμοίως καὶ βραχεῖα ἢ με καὶ ἢ βο· καὶ πάλιν μακρὰ ἢ χη καὶ μοι· καὶ ὅμως ὁ ποιητῆς ἑκατέρα τούτων ἐν τῷ πλάγχθῃ ἐπὶ Τροίης, καὶ ἐν τῷ ἄνδρα μοι ἔννεπε μούσα ὡς βραχεῖα κέχρηται. καὶ ὅμως οὐκ εἰσὶ βραχεῖαι, ἀλλὰ κοιναὶ γίνονται. τοῦτο καὶ ἐπὶ πάσης κοινῆς. S.

Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν τεχνικῶν καὶ μετρικῶν λεγόντων περὶ τῆς φύσει μακρᾶς μὴ θέλειν αὐτὴν τὴν μακρὰν εἰς φωνῆν καταλήγειν, καὶ τὴν ἐξῆς ἔχειν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, ἀλλὰ πάντως ἔχειν μεταξὺ σύμφωνον· τότε γὰρ οὐ γενήσεται μακρὰ ἵνα ἐστὶ καθαρὰ, ἀλλὰ κοινή. λέγει ὁ Ἡλιόδωρος βοηθῆσαι τῷ τοιούτῳ τρόπῳ καὶ μείναι αὐτὴν μακρὰν καὶ μὴ γίνεσθαι κοινὴν κατὰ τὴν τρόπον. πρῶτον μὲν ὅτε στιγμή ἐπιφέρεται αὐτῇ τῇ μακρᾷ· οἶον, [Od. ε'. 80.] ἀθανάτοι· οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει. Δεύτερον δὲ, ἐὰν αὐτῇ ἢ μακρὰ περισπᾶται, οἶον, ¹ τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ² ἐλθὼν δ' οὐδ' ἔτι πω εἶπας οὐδ' ἐτέλεσας. τὸ γὰρ εἶπας. Τέταρτον, ἐὰν ἀπὸ (αὐτῇ) ὀξεῖα ἐπιφέρεται· οἶον, (II. ζ'. 377.)

¹ τῷ Ἀσκ.] ex II. λ'. 613.

² ἐλθὼν] Ante h. v. exciderunt τρί-
τον δὲ et plura. Tum l. ex II. α'. 108.

ἐσθλὸν δ' οὐ τι πω εἶπας ἔπος οὐτ' ἐτέ-
λεσσας.

Καὶ ἔξεστι τούτοις τοῖς δέκα τρόποις κεχρηῆσθαι· ἡμῖν δὲ τῶν δέκα τρόπων ἐνὶ μόνῳ ἔξεστι κεχρηῆσθαι, ὃν μετ' ὀλίγον ἐροῦμεν.

- 10 Τρίτος τρόπος, ὁ διὰ τῆς περισπωμένης. Αὕτη τοίνυν προκειμένη καὶ μετακειμένη· οὐ γὰρ τίθεται ἐπάνω βραχείας· τῆς γὰρ περισπωμένης ἐκ δύο τότε (τόνων?) συγκειμένης, καὶ ἐπιζητούσης τὴν συλλαβὴν, δύο χρόνους ἔχουσι φύσει, οὐ θέσει. Οἱ γὰρ τόνοι, ὡς φύσει ὄντες, καὶ τὰς φύσει μακρὰς ἴσασι, καὶ οὐχὶ τὰς διὰ συμφώνου θέσει μακρὰς γιγνομένας, τῆς βραχείας χρόνον ἐχούσης, καὶ μὴ δυναμένης ὑποδέξασθαι τῶν δύο χρόνων τὴν τοικίην δύναμιν. Αὕτη τοίνυν περισπωμένη τῇ πρὸ αὐτῆς ἢ τῇ μετ' αὐτὴν δύνανται 10 χαρίζεταιί τινα, καὶ ἀπὸ βραχείας εἰς μακρὰν ἀναφέρει· καὶ τὴν μὲν πρὸ αὐτῆς, ὡς ἐπὶ τοῦ, (Π. ζ'. 81.)

πάντη ἐποιχόμενοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν,

τοῦ γὰρ ΠΡΙΝ τὸ Ι συστελλόμενον ἐμηκύνθη διὰ τῆς ἐπιφερομένης· τὴν δὲ μετ' αὐτὴν, ὡς ἐπὶ τοῦ, (Π. ζ'. 366.)

15

οἰκῆας ἀλοχόν τε φίλην—

πάλιν γὰρ τὸ ΑΣ συστελλόμενον διὰ τῆς προκειμένης περισπωμένης μηκύνεται.

πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος; Πέμπτον, ἐὰν δασυνομένη λέξις ἐπιφέρηται, οἶον, (Π. α'. 98.) δῶμεν (δόμεναι) ἐλικώπιδα κούρην, τὸ γὰρ ἐλικώπιδα ἐπιφέρει δασυνομένην. Ἐκτον, ὅτε συγκρουσμός καὶ συνέχειά ἐστι συναλοφῆς γινομένης, (Π. η'. 284.) Ἴδαϊ ἔκτορι κελεύει ταῦτα μυθήσασθαι. Ἴδαϊε γὰρ ἐστὶ τὸ ἐντελές. Ἐβδομον, ὅτε ὁ η διαζευκτικὸς ἐπιφέρεται· (Π. α'. 145.) ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομένευς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς. Περὶ δὲ τῆς ας συλλαβῆς, τοῦτο φησὶ δεῖ παρατηρησάσθαι, ὅτι πρὸ τοῦ η κεῖται σύμφωνον ἐν τῷ ας, καὶ ὁμως ὥσπερ ἀμφιβαλλομένης καὶ οὐχ ὁμολογουμένης μακρᾶς φησὶν ὁ Ἡλιόδωρος. Ὀγδοον, ὅτε τὸ ι ἐπιφέρεται, οἶον, (Π. ω'. 80.) ἢ δὲ μολυβδαίην ἰκέλη εἰς βυθὸν ὄρουσεν. S.

ρ. ΙΙ, 17. Δεύτερος δὲ ἐστὶ τρόπος—ὄπλον, ἄκρον] Καλῶς πρόκειται ἐν συλλήψει· ἐὰν γὰρ εἰσὶν ἐν διαστάσει οὐ ποιούσι κοινήν, ἅτε δὴ τοῦ διαστήματος ἐν τῷ διαχωρίζειν τὰ σύμφωνα μείζονος γινόμενον (sic), καὶ μὴ οὔσης ὀλισθηρᾶς ἐν συντόμῳ (sic) φωνῆς ὥστε δύνασθαι λαθεῖν. Ζητοῦσι δὲ τινες διὰ τι μὴ τὰ δύο ὁμοία ποιούσι κοινήν· λέγω δὴ δύο ἡμίφωνα ἢ δύο ἄφωνα ἢ ἀμετάβολα. καὶ λέγομεν περὶ τῶν ἡμιφώνων ὡς ὅλως ἡμιφώνων οὐ προηγείται ἡμιφώνου κατὰ σύλληψιν, εἰ μὴ σπανίως καὶ εἰς τινὰ κατὰ πάθος. τὸ σ τοῖς ἀμεταβάλοις ὑποτάσσεται, τῷ λ μ ν ρ, ὥσπερ αὐτός φησι, τὸ μάσλης, καὶ πάσης. εἶτα καὶ ὁ Ἡρωδιανὸς φησὶν ἐν τῇ καθόλου· τὸ δὲ δάσληρα· ἔστι δὲ λίμνη Κυρήνης τῆς πενταπόλεως, ὅθεν ἦν ὁ Καλλίμαχος· τὰ γὰρ κατὰ τὸ τέλος ἔμπαλιν ἔχοντα τὸ λ τοῦ σ προηγούμενον πάλιν δι' ἀνάγκην· δι' ἀνάγκην γὰρ τὸ ἄλς καὶ τίρυνς καὶ μάκας. κατὰ πάθος δὲ, ὡς τὸ μάσλης ἀπὸ τοῦ μάσλης, καὶ ἐσλὸς ἀπὸ τοῦ ἐσθλός. περὶ δὲ τῶν ἀφώνων εἰπεῖν, ὅτι ἀσθε-

11 Τέταρτος τρόπος ὁ διὰ τῆς δασείας. Αὕτη τοίνυν ἡ δασεῖα, ἐπικειμένη, καὶ μετακειμένη, καὶ προκειμένη, τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀνάγει· ἐπικειμένη μὲν, ὡς ἐπὶ τοῦ, (Π. α'. 193.)

^e ἕως δ' ταύθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.

προκεφάλου γὰρ ὄντος τοῦ στίχου, τὸ μὲν εἰ ἐν ἀρχῇ οὐ μετρεῖται· 5 τὸ δὲ ἄσ ο, ἀντὶ σπονδείου παραλαμβάνεται, τῆς δευτέρας συλλαβῆς τὸ ο μόνον ἐχούσης, καὶ μὴ ἐπιφερομένων δύο συμφώνων· ἀλλ' ἡ δασεῖα ἐπικειμένη ἐμήκυνεν αὐτὴν τῷ πνεύματι, καὶ τῇ διαστάσει τῶν φωνητικῶν ὀργάνων, τῶν μᾶλλον διατεινομένων ἐν τῇ προφορᾷ τοῦ πλείονος πνεύματος· προκειμένη δὲ, ὡς ἐπὶ τοῦ 10

^e Eustathius Π. α'. p. 80=60, 50. Τὸ δὲ ἜΩΣ Ὁ ΤΑΥΘ' ΩΡΜΑΙΝΕ πάθος ἔχει περὶ τὴν τοῦ στίχου καταρχὴν, προκεφάλου εἶπουν μακροκεφάλου ὄντος. Τὸν γὰρ πρῶτον τόπον πούς ἐπέχει ἀμφίβραχος ἜΩΣ Ὁ. Ὁ δὲ ἀμφίβραχος ἀνοίκειος μέτρον δακτυλικῶ εἰ μὴ θεραπεύοιτο, καθάπερ καὶ ἐνταῦθα θεραπεύεται τις τῷ πάθει τῆς τοῦ στίχου κεφαλῆς ἐφεύρηται. Τὸ μὲν γὰρ

ἜΩΣ κατὰ λόγον συνιζήσεως εἰς μίαν καταλογίζεται μακρὰν συλλαβὴν· τὸ δὲ Ὁ κατὰ τέσσαρας τρόπους κοινῆς συλλαβῆς ἐκ τοῦ ταπεινώματος τῆς βραχείας ἀνίσταται μηκυνόμενον. Καὶ γὰρ καὶ δασύνεται, καὶ τόνον ἔχει ὀξύν, κἂν ἡ συνέπεια βαρύνῃ αὐτό· καὶ εἰς μέρος δὲ λόγου καταπεραιοῖ, καὶ διὰ τοῦτο δύναται στίξεσθαι· ἔχει δὲ καὶ τὸ τ ἐπαγόμενον.

νέστερα εἰσι μᾶλλον τῶν ἄλλων στοιχείων, καὶ εὐρέθησαν σπανίως ποιοῦντα κοινὴν ἐν αὐτοῖς. τὸ π τὸ τ καὶ τὸ κτ' ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ· (Od. δ'. 229.) αἰγυπτίῃ τῇ φέρῃ πλείστα ζεῖδωρος ἄρουρα. εἶτα καὶ ὅτι τῷ λόγῳ τῆς κοινῆς οἶονεῖ βραχείας τὸ πτ διπλασιάζεται, τὸ κέκτηκα καὶ πέπτωκα, εἰ μὴ ἄρα κατὰ συγκοπὴν εἴπωσιν ἐδείχθει (ἐδείχθη) σὺν θεῷ ἐν τῷ περὶ 3 ῥημάτων. S.

Ad p. 16, 1. Τοῦτο δὲ ψεῦδος· εἰσὶ γὰρ πολλὰ πᾶν χρήσεις, εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ μάλιστα αὐτοῦ τοῦ θμ· οἷον παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ· (759.) ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβλήμασιν· καὶ ἐν Νεφέλαις, (628.) πότερον περὶ μέτρων ἢ ῥυθμῶν· πάλιν, (637.) ταχύ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν· καὶ, τί δ' ἂν μ' ὠφελήσειαν οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τ' ἀφιλτα (sic)· καὶ (640.) ἀπατεῖν ὅποιός ἐστι τῶν ῥυθμῶν. καὶ ἐν Βατράχοις (1361.) ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ αὐτὸν ἀγαγεῖν βούλομαι. παρὰ (περὶ) δὲ Κρατίνου λέγομεν ὅτι διὰ τοῦτο εἶπεν ἐλήλυμεν, ἔστι γὰρ καὶ παρὰ Ἐπιχάρμῳ, οἷον αὐτὸς παρατίθεται ὁ μετρικὸς, ἡδὴ (ἦδε) χρήσις ἐν Κύκνῳ, τοιοῦδε φωτὸς πρὸς δόμους ἐλήλυμεν. οὐ κείται δ' οὕτως ἡ χρήσις, ἀλλὰ Κύκνου δὲ πρῶτοι πρὸς δόμους ἐλήλυμεν· καὶ οὕτως δεῖ γράφειν, ὅστις κατ' ἀναλογίαν ἐχρήσατο καὶ τῷ β' προσώπῳ ἐλήλυτε. οὐκ ἄρα οὖν διὰ τὸ κοινὴν μὴ ποιεῖν τὸ θμ ὁ Κρατίνος ἀπεβάλετο θ τοῦ ἐλήλυμεν, εἰπὼν ἐλήλυμεν. S.

p. 17, 7. Τρίτος δὲ ἐστὶ τρόπος] Γίνεται δὲ κοινὴ κατὰ τρίτον, ὅταν βρα-

³ ῥημάτων] Vid. Choerobosc. in Theodos. p. 553, 29.

παρόντος τουτουὶ στίχου, (Π. η'. 353.)

ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὠδε.

τουὺ γὰρ ἵΝΑ τὴν ΝΑ συλλαβὴν βραχεῖαν οὔσαν, ἢ ἐπὶ τοῦ ι
 δασεῖα προκειμένη ἐμήκυνεν. Ἄλλ' εἶποι τις ὅτι τὸ ΜΗ ἐπιφερό-
 μενον ἐμήκυνε τὴν ΝΑ συλλαβὴν. 5

- 12 Ἰστέον δὲ ὅτι ἄλλως λαμβάνουσι τὸν χρόνον οἱ μετρικοί,
 ἤγουν οἱ γραμματικοί, καὶ ἄλλως οἱ ῥυθμικοί· οἱ γραμματικοὶ
 ἐκείνον μακρὸν χρόνον ἐπίστανται, τὸν ἔχοντα δύο χρόνους, καὶ οὐ
 καταγίνονται εἰς μεῖζόν τι· οἱ δὲ ῥυθμικοὶ λέγουσι τόνδε εἶναι
 μακρότερον τοῦδε, φάσκοντες τὴν μὲν τῶν συλλαβῶν εἶναι δύο 10
 ἡμίσεως χρόνων, τὴν δὲ τριῶν, τὴν δὲ πλειόνων· οἷον τὴν ας, οἱ
 γραμματικοὶ λέγουσιν εἶναι δύο χρόνων· οἱ δὲ ῥυθμικοὶ δύο ἡμί-
 σεως· δύο μὲν τοῦ ω μακροῦ, ἡμίσεως δὲ χρόνου τοῦ σ. Πᾶν γὰρ
 13 σύμφωνον λέγεται ἔχειν ἡμισυν χρόνον. Ἰστέον ὅτι παρὰ τοῖς
 μετρικοῖς ἢ ὀξυτονουμένη συλλαβὴ μείζων ἐστὶ τῆς βαρυνομένης, 15
 οἷον ἢ ΔΟΣ συλλαβὴ ἢ ἐν τῷ ΚΑΛΟΣ, μείζων ἐστὶ τῆς ἐν τῷ

Ἔ Hæc, usque ad finem capitis, sub finem capitis x. περὶ τοῦ ἀνα-
 in Ed. Fl. leguntur post vocem παιστικοῦ.
 παραλαμβάνει. p. 92. ed. Turn. Sc.

χεῖά ἐστιν ἀπαρτίζουσα εἰς μέρος λόγου, καὶ οὐκ ἔχη δύο σύμφωνα ἐπιφερό-
 μένα, ἀλλ' ἢ ἐν ἀπλοῦν ἢ μηδὲ ἓν. ἐπεὶ εὐρεθήσεται θέσει μακρὰ γινόμενη.
 Ἰστέον δὲ ὅτι οὐκ ἐχρησάμεθα ἡμεῖς ταύτῃ τῇ κοινῇ, ἀλλὰ μᾶλλον οἱ ποιηταί·
 οἷον, τὸ Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης, καὶ Αἴαντι δὲ
 μάλιστα δαίφρονι θυμὸν ὄρινε· Καὶ Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες· καὶ μὲν οἱ
 Λύκιοι τέμενος τάμον· καὶ μὲν σπονδεῖον ἐν ἀρχῇ στίχου. ἔσχε δὲ τι ἐξαι-
 ρετον αὐτῇ παρὰ τὰς ἄλλας χρήσεις ὅτι εἰς τέλος ἐστὶ ποδὸς, καὶ οὐκ εἰς
 ἀρχὴν ὡς αἱ προειρημέναι.—Περὶ δὲ ταύτης τῆς βραχείας τῆς ἀντὶ κοινῆς λαμ-
 βανομένης λέγει ὁ Ἡλιόδωρος δέκα τρόπους ποτὲ δὴ καὶ πῶς εὐρίσκεται,
 φησὶ γὰρ οὕτως· “ἢ βραχεῖα ἢ τοιαύτη εἰς τόπον μακρὸν κοινῇ εὐρίσκεται,
 “ὅτε τὸ ἰ ἐπιφέρεται, ὡς ἐν τῷ οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες.” Δεύτερος δὲ τρόπος,
 ὅταν ἢ ὀξεῖα ἐπικεῖται αὐτῇ τῇ βραχεῖα συλλαβῇ, οἷον, Τρῶες δ' ἐρρίγησαν
 ὅπως ἴδον αἰολον ὄφιν. Διήρηται γὰρ ὁ τρόπος τῆς ὀξεῖας διαφόρως, ἢ προηγου-
 μένης ἢ ἐπικειμένης, ὡς δέδεικται, ἢ ἐπιφερομένης· προηγουμένης μὲν, ὡς τὸ, ἢ ἐ
 ναύτησι τέρας ἢ ἐ στράτῳ εὐρέϊ λαῶν· ἐπιφερομένης δὲ, ὅσον ἤδη τὰ τ' ἐόντα
 τὰ τ' ἐσσύμενα πρό τ' ὄντα.—Τρίτος τρόπος ὁ ἀπὸ τῆς περισπωμένης ἐὰν
 ἐπιφέρεται, οἷον, ἕως δ' ταυθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν· τὸ ε
 καὶ τὸ ως εἰς μίαν μακρὰν κατὰ συνίτησιν ποδίζεται, ὡς εὐθέως προίοντες
 γνωσόμεθα. ὁμοίως καὶ τὸ, πάντοι ἐποιχόμενοι πρὶν αὐτε χερσὶ γυναικῶν.
 καὶ εἰ προηγείται ἢ περισπωμένη, οἷον, οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον
 υἷόν. Τέταρτος δὲ τρόπος ὁ ἀπὸ τῆς δασείας ἢ ἐπικειμένης, αἶας δ' ὁ μέγας

Φίλος· γίνεται γὰρ βραδύτης τις τοῦ χρόνου, ὡς καὶ ἐν τῇ δασείᾳ λέγεται, διὰ τῆς ὀξείας· ἡ δὲ περισπωμένη ἐστὶ τῶν δύο, τῆς μὲν μακρᾶς βραχυτέρα, τῆς δὲ βραχείας μακροτέρα. Πάλιν ἡ ὀξυτονουμένη συλλαβὴ, ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ καὶ προαναπέμποντος ἐν αὐτῇ τῇ συλλαβῇ τὸν τόνον, μείζων ἐστὶ τῆς ἀπλῶς 5 ὀξυτονουμένης καὶ μὴ ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ, οἶον, (Π. γ'. 457.)

Ζεὺς τε,

(Od. ψ'. 13.)

καὶ τε χαλιφρονέοντα.

Ἔγρὰ στοιχεῖα λέγεται τὰ ἀμετάβολα.

10

14 Ἴστέον ὅτι ὅταν αἱ δίφθογγοι καθαριεύωσι, καὶ τὰ μακρὰ τῶν φωνηέντων πρὸς τὴν ἐξῆς συλλαβὴν, ἥτοι ὅταν φωνῆεν ἐπιφέρηται τῇ διφθόγγῳ, ἢ τῷ μακρῷ φωνήεντι, ἢ τῷ ρ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ὡς φωνῆεν τοῖς παλαιοῖς λαμβάνεται, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἔδασύνεται· ὅταν ταῦτα ἔμπροσθεν εὔρηται διφθόγγου ἢ μακροῦ φωνηέντος, 15 ἀντὶ κοινῆς συλλαβῆς ἢ δίφθογγος καὶ τὸ μακρὸν εὔρηται φωνῆεν.

ἔδασύνεται] Videsis Fischerum in Animadv. ad Welleri Grammat. Gr. T. I. p. 244, 245. et auctores ibi laudatos, viz. Anonymum περὶ πνευμάτων post Ammonium Valckenærii p. 114.

Schol. Venet. ad Homer. Il. α'. 56. Porphyrium in Villoisoni Anecdotis p. 114. Villoisonum in Prolegom. ad Homer. p. 4. Anecd. Gr. p. 121.

αἰὲν ἐφ' Ἑκτορι, ἢ ἐπιφερομένης, Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο, ἢ προηγουμένης, ἔλπομαι ἐκτελέσθαι ἵνα μὴ ῥέξωμεν ὦδε.—Πέμπτος τρόπος διὰ στιγμῆς, καὶ πόσιος, ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὔχεται ἀνώγει—ὁμοίως καὶ τὸ, οὐ δὴ μάλ' ἴφθιμος, ἐπεὶ καὶ πολὺ φέρτερός ἐστιν. Ἐκτος δὲ τρόπος, ὁ διὰ τῶν ἀμεταβόλων λ μ ν ρ, ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδηλα—θυμὸν ἀπὸ μελέων—ἀλλ' ὕδατι νίζοντες—ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσιν. Οἱ δ' ἄλλοι τέσσαρες τρόποι, τουτέστιν ζ η θ ι εἰσι διὰ τῶν δ' στοιχείων, ἢ διὰ τοῦ δ ἢ π· ἢ γ ἢ τ. οἷτινες διπλασιάζεσθαι πεφύκασιν—οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν—ὦ υἱὲ Πετεῶνος—Ἀρτέμιδι σε ἔϊσκω—βέλος ἐχέπευκες ἐπιφερομένου τοῦ σ, ἀλλὰ καὶ λήγοντα ἐν τῇ λος συλλαβῇ. τοῦ δὲ τ ἐπιφερομένου, μήτε σὺ τόν γ' ἄρα δεῖδιθι—Διπλασιάζεται δὲ οὕτως, ἔδδεις· ὁ δὲ γέρων καὶ ἐπέιθετο μύθῳ. εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην. ὅπποτε τις μετὰ παυσάλην ὀππότερος δὲ νικῆσθαι κρείσσων γε γένηται. εὐλόγως δὲ ἡμεῖς τῇ μακρᾷ ἀντὶ βραχείας κεχρήμεθα ὡς περιεκτικῇ δύο βραχειῶν, οὐ μὴν δὲ τῇ βραχείᾳ ἀντὶ μακρᾶς ὡς οἱ ποιηταὶ &c. S.

ΚΕΦ. Β.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΙΖΗΣΕΩΣ.

Συνίζησις ἐστὶ σύλληψις δύο συλλαβῶν εἰς μίαν ἐν τῷ βαίνειν, ἢ δύο μακρῶν εἰς μίαν μακράν, ἢ δύο βραχειῶν εἰς μίαν μακράν, ἢ δύο βραχειῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ἢ βραχείας καὶ μακρᾶς εἰς μίαν βραχεῖαν, ἢ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν μακράν, ἢ μακρᾶς καὶ βραχείας 2 εἰς μίαν βραχεῖαν, ἢ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν μακράν. Δύο μὲν μακρῶν 5 εἰς μίαν μακράν, ὡς ἐν τῷ,

ἢ οὐχ ἄλλοι ὅτι γυναικας ἀνάκιδας ἠπεροπεύεις.

Ἐνταῦθα γὰρ καὶ τὸ Η καὶ τὸ ΟΥ, ἀμφοτέρωτα μακρὰ ὄντα, εἰς μίαν 3 συλλαβὴν μακράν καταλογίζονται. Δύο δὲ βραχειῶν εἰς μίαν μακράν, ὡς ἐν τῷ, (Π. γ'. 237.) 10

Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.

τῆς ΚΕ καὶ Α συλλαβῆς, καὶ ἀμφοτέρων βραχειῶν οὐσῶν, εἰς μίαν μακράν συναιρουμένων. Τοῦτο δὲ τινες οὐ φασιν εἶναι συνί- 4 ζησιν, ἀλλὰ διάλυσιν τῆς τελευταίας τοῦ σπονδαίου μακρᾶς. Ἡ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ὡς ἐν τῷ, 15

ἀλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι εἴπειθεν.

Ἐνταῦθα γὰρ ἢ ΤΕ καὶ ΟΝ συλλαβὴ εἰς μίαν βραχεῖαν συνιζάνονται· τινὲς δὲ μᾶλλον τὴν ΟΝ καὶ ΟΥ εἰς μίαν μακράν συλλαμ- 5 βάνουσι. Βραχείας δὲ καὶ μακρᾶς εἰς μίαν μακράν, ὡς ἔχει τε ἢ ἄνω χρήσις, καὶ ἐν τῷ, (Π. η'. 159.) 20

Ἐμέων οὔπερ ἔασι

τῆς ΜΕ καὶ ΩΝ εἰς μίαν μακράν συναιρουμένης· καὶ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ὡς ἐν τῷ, (Π. γ'. 152.)

δενδρέφ' ἐφεζόμενοι·

6 τῆς Ε καὶ Ω εἰς μίαν βραχεῖαν. Μακρᾶς δὲ καὶ βραχείας εἰς 25 μίαν μακράν, ὡς ἐν τῷ, (Π. ω'. 769.)

Δαίρων ἢ γαλόων.

τῆς ΔΑ καὶ Ε εἰς μίαν μακράν. Ὅτι δὲ τὸ ΔΑ μακρόν ἐστὶ, δῆλόν ἐστιν ἐκ τοῦ, (Π. γ'. 180.)

Δαῆρ' αὐτ' ἐμός —

καὶ (Π. Ξ. 156.)

αὐτοκασίγητον καὶ δαέρα.

*Ἡ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν βραχεΐαν, ὡς ἐν τῷ,

δενδρέῳ ἐφεζόμενοι,

δύναται γὰρ καὶ οὕτω γενέσθαι συνίησις τοῦ α καὶ ε εἰς μίαν βραχεΐαν. Ἐν τούτῳ δέ τινες τὸ α κοινήν συλλαβὴν ποιοῦσι 5 7 πρότερον, ἵνα δύο βραχεΐας εἰς μίαν μακρὰν συναιρήσωσι. Διαφέρει δὲ συναλοιφὴ συνεκφωνήσεως, ἢ γουὺν συνιζήσεως. Ἡ μὲν γὰρ συναλοιφὴ ὡς γράφεται οὕτω καὶ ἐκφωνεῖται· ἡ δὲ συνίησις οὐχ ὡς γράφεται ἐκφωνεῖται, ἀλλ' ἐν τῷ βαίνειν τὰς δύο συλλαβὰς ὁμοῦ ὑπὲρ τῆς τοῦ μέτρου θεραπείας β συνεκφωνεῖ· διὸ καὶ 10 συνίησις λέγεται· συνιζάνειν γὰρ λέγεται τὸ ἐκ τινὸς μείζονος εἰς ἔλαττον συμπίπτειν. Εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τοῦ περὶ τοὺς καθεζομένους συμβαίνοντος, ἐπειδὴ οὗτοι καθεσθέντες συστέλλουσι τὸ μέγεθος αὐτῶν.

ΚΕΦ. Γ.

ΠΕΡΙ ΠΟΔΩΝ.

Πούς ἐστὶ ποιῶν καὶ ποσῶν συλλαβῶν σύνθεσις εἰς εὐπρεπὲς 15 σχῆμα· ποιῶν μὲν, ὅτι δεῖ τὰς μὲν μακρὰς εἶναι, τὰς δὲ βραχεΐας· ποσῶν δὲ, ὅτι δεῖ δύο εἶναι, ἢ πλείους· εἰς εὐπρεπὲς δὲ σχῆμα, ὡς ὅταν εἴπωμεν τὰς συλλαβὰς ἢ καθ' ἑαυτὰς συντίθε- 2 σθαι ἀλλήλαις, ἢ τῆς μακρᾶς λυομένης εἰς δύο βραχεΐας. Τινὲς δὲ οὕτως ὠρίσαντο· πούς ἐστὶ τάξις συλλαβῶν ἄρσιν ἢ θέσιν 20 περιέχουσα. Οἱ δὲ οὕτως· πούς ἐστὶ μετρικὴ συλλαβῶν σχέσις ἀπὸ δύο ἕως τεσσάρων ἢ πέντε, ἐν αἷς γνωρίζομεν τὸ τοῦ μέτρου εἶδός τε 3 καὶ μέγεθος. Ἐτλη δὲ ποδῶν συλλαβαὶ ἐν ποσότητί τε καὶ ποιότητι εὐπρεπῶς κινούμεναι· αἱ γὰρ δύο συλλαβαὶ, βραχεΐά τε καὶ μακρὰ, ἀλλήλαις συμπλεκόμεναι τοὺς τετρασυλλάβους ἀποτε- 25 λούσι. Πᾶν γὰρ διφυὲς ἐτέρῳ ἢ διφυεῖ συμπλεκόμενον τέσσαρα

β συνεκφωνεῖται] συνεκφωνεῖ Β. ἢ διφυεῖ] Sic Turn. et Draco
I. 2. p. 133, 21. συμφυεῖ MSS.

14. Ὁ δ' Ἡλιόδωρος φησὶν ἐν τῇ εἰσαγωγῇ ὅτι καὶ τρεῖς εἰς μίαν συνεκφωνοῦνται συλλαβαί· ὡς τὸ διπενθημιμέρες τοῦτο, οἷονεὶ τὸ δοκοῦν εἶναι ἐλεγείον, Ἄστερις οὔτε σ' ἐγὼ φιλέω, οὔτ' ἀπελλήης. οὐ γὰρ ἐστὶν ἐλεγείον,

σχήματα ἀποτελεῖ, ὡς ἐν τῷ περὶ ὀνομάτων εἶπομεν· καὶ ἡ ἀριθμητικὴ δὲ δυὰς ἐπὶ τὴν δυάδα πολλαπλασιαζομένη τὸν δ' ποιεῖ.

4 Εἰσὶν οὖν οἱ δισύλλαβοι ἀπλοῖ πόδες τέσσαρες ἐκ τῆς τῶν δύο συλλαβῶν, τῆς μακρᾶς τε καὶ βραχείας, συμπλοκῆς ἀποτελούμενοι· μετ' αὐτοὺς δὲ εἰσὶν οἱ τρισύλλαβοι, ἀπλοῖ καὶ αὐτοὶ ὄντες, εἰς ὀκτῶ δὲ 5 τοὺς πάντας ἀπαρτιζόμενοι. Καὶ ἀπλοῖ μὲν εἰσι, ὅτι οὐκ ἐκ συνθέσεως τῶν δισυλλαβῶν γίνονται, ἀλλὰ συλλαβῶν προστιθεμένων 5 αὐτοῖς. Ἐπεὶ οὖν δύο εἰσὶν αἱ συλλαβαί, μακρὰ καὶ βραχεῖα, προστιθέμεναι τοῖς δ' δισυλλάβοις, τοὺς ὀκτῶ τρισυλλάβους ποιούσι· δις γὰρ τὰ δ', ὀκτώ. Ἐκκειμένων γὰρ τῶν ἰτεσσάρων 10 δισυλλάβων, τοῦ τε πυρριχίου, τοῦ ἰάμβου, τοῦ τροχαίου, καὶ τοῦ σπονδείου, ἑκατέρα τῶν δύο συλλαβῶν, τῆς μακρᾶς τε καὶ τῆς 6 βραχείας, ἐκάστῳ προσιοῦσα δύο πόδας ποιεῖ. Καὶ γοῦν ἡ μὲν βραχεῖα τῷ πυρριχίῳ προσιοῦσα τὸν τρίβραχυν, ἤγουν τὸν χορεῖον, ποιεῖ· ἡ δὲ μακρὰ τὸν δάκτυλον· τῷ δὲ ἰάμβῳ ἡ μὲν βραχεῖα τὸν 15 ἀνάπαιστον, ἡ δὲ μακρὰ τὸν ἀμφίμακρον· ^k τῷ δὲ τροχαίῳ ἡ μὲν βραχεῖα τὸν ἀμφίβραχυν, ἡ δὲ μακρὰ τὸν παλιμβάκχειον· τῷ δὲ σπονδείῳ ἡ μὲν βραχεῖα τὸν βακχεῖον, ἡ δὲ μακρὰ τὸν μολοσσόν.

7 Οἱ δὲ τετρασύλλαβοι ἐκ συνθέσεως τελείων τῶν τεσσάρων δισυλλάβων γίνονται, διὸ καὶ ἑκκαίδεκα εἰσὶ· τετράκις γὰρ τὰ δ', 20 δεκαεξ. Καὶ γὰρ ὁ πυρρίχιος ἐφ' ἑαυτὸν συντιθέμενος τὸν προκελευσματικὸν ποιεῖ· ἐπὶ τὸν ἰάμβον δὲ, τὸν τέταρτον παίωνα·

ⁱ γὰρ τῶν δ συλλαβῶν Fl. τῶν ^k Mancus erat locus in edd. τεσσαρῶν MSS. τῶν δισυλλαβῶν emendavimus e MSS. Turn.

ἀλλὰ τὸ πρῶτον αὐτοῦ μέρος ἐστὶ δακτυλικόν, τὸ δὲ δεύτερον ἰαμβικόν· δύο γὰρ ἰάμβους ἔχει καὶ συλλαβὴν. τὸ οὖν φιλέω οὐ, ἀπὸ δύο βραχέων καὶ μιᾶς μακρᾶς. S.

p. 22, 12. Ἐκ τῶν συλλαβῶν] Ἐνταῦθα περὶ τῶν ποδῶν βούλεται διαλαμβάνειν ποῖοι καὶ πόσοι εἰσὶ· καὶ ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμᾶς πρότερον τοῦτο αὐτὸ γνῶναι, τί ἐστὶ πούς. Πούς τοίνυν ἐστὶ σύνθεσις συλλαβῶν ἄρσιν ἢ θέσιν περιέχουσα. Καὶ ἄλλως· πούς ἐστὶ μετρικὴ συλλαβῶν θέσις ἀπὸ δύο ἕως ἑξ, ἐξ ὧν γνωρίζομεν τὸ τοῦ μέτρου εἶδος τε καὶ μέγεθος. Βάσις δὲ ἐστὶ τὸ ἐκ δύο ποδῶν συνεστηκός, τοῦ μὲν ἄρσει τοῦ δὲ θέσει παραλαμβανομένου· ἢ οὕτως· βάσις ἐστὶν ἡ ἐκ ποδὸς καὶ καταλήξεως τουτέστι μιᾶς συλλαβῆς ποδὶ ἰσομενῆς· γνωρίζεται δὲ ὁ μὲν πούς ταῖς συλλαβαῖς, τὰ δὲ μέτρα τοῖς ποσὶν ἢ ταῖς βάσεσι. μέτρον δὲ ἐστὶ ποδῶν ὠρισμένων ποιὰ σύνθεσις κατὰ τὴν φυσικὴν συμμετρίαν πῶς ὑπὸ τῶν τοῦ λόγου μερῶν ἀφωρισμένη. S.

ἐπὶ δὲ τὸν τροχαῖον, τὸν τρίτον παίωνα· ἐπὶ δὲ τὸν σπονδεῖον, τὸν ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος. Ὁ δὲ ἴαμβος ἐπὶ μὲν τὸν πυρρίχιον, τὸν δεύτερον παίωνα· ἐπὶ δὲ τὸν τροχαῖον, τὸν ἀντίσπαστον· ἐφ' ἑαυτὸν δὲ, τὸν διῖαμβον· ἐπὶ δὲ τὸν σπονδεῖον, τὸν πρῶτον ἐπίτριτον.

8 Ὁ δὲ τροχαῖος ἐπὶ μὲν τὸν πυρρίχιον, τὸν πρῶτον παίωνα ποιεῖ 5
ἐπὶ δὲ τὸν ἴαμβον, τὸν χορίαμβον· ἐφ' ἑαυτὸν δὲ, τὸν διτρόχαιον·
ἐπὶ δὲ τὸν σπονδεῖον, τὸν δεύτερον ἐπίτριτον. Ὁ δὲ σπονδεῖος ἐπὶ
μὲν τὸν πυρρίχιον, τὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· ἐπὶ δὲ τὸν ἴαμβον,
τὸν τρίτον ἐπίτριτον· ἐπὶ δὲ τὸν τροχαῖον, τὸν τέταρτον ἐπίτριτον

9 ἐφ' ἑαυτὸν δὲ, τὸν δισπόνδειον. Ὅτι δὲ ἕκαστος τούτων σύνθετός 10
ἔστιν ἐκ δύο ποδῶν δισυλλαβῶν, δῆλον ἐκ τοῦ λέγεσθαι ἕκαστον
αὐτῶν καὶ διποδῖαν, ἢ καὶ συζυγίαν. Ποσοῦνται τοίνυν ὅτιοι, οἳ
τε δισύλλαβοι τέσσαρες, οἳ τρισύλλαβοι ὀκτώ, καὶ οἳ τετρασύλ-
λαβοι ἑκαίδεκα, εἰς εἴκοσι ὀκτώ. Καὶ μεχρὶ μὲν οὖν τούτων οἳ
ἀκριβέστεροι τῶν μετρικῶν ἰστώσι τοὺς πόδας· καὶ εἴ που δὲ 15
εὐρεθῆ πεντασύλλαβος πούς, λυομένης, φασί, τῆς ἐν τινὶ ^m τετρα-
συλλάβῳ ποδὶ μιᾶς μακρᾶς εἰς δύο βραχείας, γίνεσθαι τοῦτον.

10 ⁿ Ἄλλοι δὲ φασί, τοὺς τετρασυλλάβους προσλαμβάνοντας ἑκατέ-
ραν ^o τῶν συλλαβῶν, πεντασυλλάβους ἀπογεννᾶν τριάκοντα δύο,
κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν δισυλλάβων καὶ τρισυλλάβων. Ὡσπερ 20
γὰρ, ^p φασίν, οἳ δισύλλαβοι τέσσαρες ὄντες τὰς δύο συλλαβὰς
προσλαμβάνοντας τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους ἐποίησαν, οὕτω καὶ οἳ
ἑκαίδεκα τετρασύλλαβοι τὰς τοιαύτας ^q ἑκατέρας προσλαμβάν-
οντες τοὺς λβ' πεντασυλλάβους ποιοῦσιν· οἷς ὀνόματα μὲν ^r οὐκ
ἔθεντο ἰδίως ἑκάστοις, ἀλλ' ἀπὸ τῆς τῶν προειρημένων μετὰ 25
συλλαβῆς συνθέσεως ἕκαστον δηλοῦσι, καὶ τὰς διαιρέσεις αὐτῶν
διπλᾶς ποιοῦνται, ^s τρισυλλάβους φάσκοντες εἶναι μετὰ δισυλ-

^l οὕτως Turn.

^m τετρασυλλάβου ποδίας Fl. B 1.
Draco p. 131, 19. τετρασυλλάβου
διποδίας B 2.

ⁿ Ἄλλοι δὲ φασίν] Draco p. 131,
20. ἠγοῦμαι δὲ μάλλον.

^o τῶν συλλαβῶν] Sic etiam Dra-
co. τῶν δύο συλλαβῶν bene Pau-
wius. Vid. inf. s. 12.

^p φασίν om. Draco.

^q ἑκατέραν Fl. MSS. Draco.

^r καὶ οἳ παλαιοὶ οὐκ ἔθεντο Draco.

^s Sic emendavimus Pauwium
fere secuti. Fl. et MSS. δισυλλ.
φ. ε. μ. τρισ. ἢ τρισ. μ. τρισ. Draco
δισυλλ. φ. ε. μετὰ τρισ. ἢ τρισ. μ.
τετρασυλλάβων.

λάβων, ἢ δισυλλάβους μετὰ τρισυλλάβων. Αὐτίκα γὰρ, (Eurip. Phoen. 2.)

ἦλιε θααῖς ἵπποισι

δύνανται διαιρεῖν καὶ ἰαμβικῶς καὶ τροχαϊκῶς. Ἰαμβικῶς μὲν, τὸν μὲν πρῶτον πόδα ποιοῦντες ἑτρισύλλαβον, ἤγουν δάκτυλον, 5 τὸν δὲ δεύτερον ἰαμβον· τροχαϊκῶς δὲ, τὸν μὲν πρῶτον πόδα ποιοῦντες δισύλλαβον, τροχαῖον τὸν δὲ δεύτερον, ἀναπαῖστον, ἰσο- 11 δυναμοῦντα τῷ σπονδείῳ. Ὡς Πάλιν δὲ τούτοις τοῖς λβ' πεντα- συλλάβοις ἐκατέραν τῶν δύο συλλαβῶν (ἄ προστιθέμεντες) ἕξασυλλάβους ποιοῦσι ξδ'. καὶ εἰσὶν ὁμοῦ οἱ πάντες δ', ἡ', ις', λβ', ξδ', 10 συγκροτούμενοι εἰς ρκδ'. Ἄλλοι δὲ τοὺς ιβ' ἀπλοῦς πόδας, ἤγουν τοὺς τέσσαρας δισυλλάβους, καὶ τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους ἐφ' ἑαυτοὺς ὕπολυπλασιάζοντες, ἤγουν δωδεκάκις δώδεκα ποιοῦντες, 12 ρμδ' ποιοῦσι. Καὶ πῶς ἂν λυθείη ἡ δοκοῦσα ἐν τούτοις διαφωνία; ὅτι κατὰ μὲν τὴν ἑπρωτέραν μέθοδον, καθ' ἣν οἱ τετρασύλλαβοι ἐκ 15 προσλήψεως ἐκατέρας τῶν δύο συλλαβῶν τοὺς πεντασύλλαβους ποιοῦσι, λβ' εἰσὶν οἱ πεντασύλλαβοι· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν μέθοδον τὴν ἐκ δισυλλάβων καὶ τρισυλλάβων συντιθεῖσαν αὐτοὺς, ἢ ἐκ τρισυλλάβων καὶ δισυλλάβων, ξδ' γίνονται. Πολυπλασια-

^t Sic cum Pauw. Vulg. δισ.

^u Πάλιν] Draco p. 132, 4. Πάλιν οἱ τριάκοντα δύο πεντασύλλαβοι τοὺς τέσσαρας πρὸς τοῖς ἐξήκοντα ποιοῦσι, καὶ οἱ πάντες ὁμοῦ εἰσι, πρῶτον τέσσαρες, εἶτα ὀκτὼ, ἔπειτα ἑκατάδεκα, μετὰ ταῦτα τριάκοντα καὶ δύο, πρὸς τοῖς ἐξήκοντα καὶ τέσσαρες, ἅμα συγκροτούμενοι εἰκοσιτέσσαρες πρὸς τοῖς ἑκατόν. Ἄλλοι δὲ ἄλλως ἀπογεννώσι πολλαπλασιάζοντες γὰρ τοὺς δώδεκα ἀπλοῦς πόδας, ἤγουν τοὺς τέσσαρας δισυλλάβους, καὶ τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους ἐφ' ἑαυτοὺς ποιοῦσιν ρμδ', δωδεκάκις γὰρ δώδεκα ρμδ'. Καὶ πῶς ἂν λυθείη ἡ δοκοῦσα ἐν τούτοις διαφωνία; ὅτι κατὰ μὲν τὴν πρῶτην μέθοδον, καθ' ἣν οἱ τετρασύλλαβοι ἐκ προσλήψεως ἐκατέρας τῶν δύο συλλαβῶν πεντασύλλαβους ποιοῦσι λβ', κατὰ δὲ τὴν δευτέραν μέθοδον τὴν ἐκ δισυλλάβων

συντιθεῖσαν αὐτοὺς, ἢ ἐκ τρισυλλάβων καὶ δισυλλάβων, ξδ' γίνονται. Πολλαπλασιαζόμενοι γὰρ οἱ δισύλλαβοι ἐπὶ τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους λβ'. Καὶ πάλιν οἱ ὀκτὼ τρισύλλαβοι τοὺς τέσσαρας ἄλλους λβ', καὶ ὁμοῦ ξδ'. ις' οὖν τετρασύλλαβοι, καὶ ξδ' πεντασύλλαβοι ρμδ', ποιοῦσι τοὺς συνθέτους τῶν ἀπλῶν δῆλον, τουτέστι τῶν τεσσάρων δισυλλάβων καὶ τῶν ὀκτὼ τρισυλλάβων μὴ συναριθμουμένων αὐτοῖς. Εἰ γὰρ συναριθμηθῆεν καὶ οὗτοι αὐτοῖς, ἑκατόν καὶ πενήκοντα ἔσσονται οἱ πάντες· εὐρήσεις δὲ τῶν εἰκοσιτεσσάρων καὶ ἑκατόν τὰ ὀνόματα, καὶ τὰς διαιρέσεις αὐτῶν ἐπιμελῶς γεγραμμένα ἐν τοῖς διαγράμμασι τοῦ Φιλοξένου.

^x Vocem supplevit Pauwius.

^y πολλαπλασιάζοντες Turn.

^z πρῶτην] προτέραν B. 1. 2. α' Fl.

ζόμενοι γὰρ οἱ δισύλλαβοι ἐπὶ τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους, λβ', καὶ
 πάλιν οἱ ὀκτὼ τρισύλλαβοι ἐπὶ τοὺς τέσσαρας δισυλλάβους, ἄλ-
 λους λβ', καὶ ὁμοῦ ξδ'. 15' οὖν τετρασύλλαβοι, καὶ ξδ' πεντασύλ-
 λαβοι (² καὶ ξδ' ἑξασύλλαβοι) ρμδ' ποιοῦσι τοὺς συνθέτους τῶν
 13 ἀπλῶν. Δῆλον τοῦτ' ἔστι τῶν τεσσάρων δισυλλάβων καὶ τῶν 5
 ὀκτὼ τρισυλλάβων μὴ συναριθμουμένων αὐτοῖς· εἰ γὰρ συναριθμη-
 14 θεῖεν καὶ οὗτοι αὐτοῖς, ρνς' ἔσονται οἱ πάντες. Τὸ δὲ τὰ τοιαῦτα
 τῶν συλλαβῶν ὀνόματα πόδας ὀνομάζεσθαι μεταφορικῶς εἴληπται
 ἀπὸ τῶν ἂ ἐν τοῖς ζώοις ποδῶν, δι' ὧν ποιοῦνται τὴν κίνησιν. "Ωσ-
 περ γὰρ οἱ τῶν ζώων πόδες ἀλλήλοις ἀντικείμενοι τὴν πορείαν 10
 ἐργάζονται, οὕτω καὶ οἱ μετρικοὶ πόδες ἀλλήλοις ἀντιταπτόμενοι
 τὴν ὁδὸν τοῦ λόγου σχηματίζουσι, καὶ τὴν αὐτοῦ κίνησιν εὐρυθμὸν
 15 τε καὶ ἑναρμόνιον ἂ ἀποτελοῦσι. Λέγεται δὲ τὸ τοῦ πόδος ὄνομα
 καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων. Λέγομεν γὰρ τραπέζης πόδας, καὶ ἐπὶ
 πηδαλίου νηὸς, καὶ τοῦ ἀρμένου δὲ ὀξύτερον (?) μέρος τὸ πρὸς τῇ νῆϊ 15
 πούς κέκληται. "Ἐκαστος μέντοι τῶν τοιούτων ποδῶν ἰδίου τετύ-
 χηκεν ὀνόματος, ἢ ἀπὸ ῥυθμῶν, ἢ ἑθνῶν, ἢ συνθέσεων τῶν ἐξ ἀλ-
 λήλων, ἢ ἀριθμῶν, περὶ ὧν ἐφ' ἑκαστῶ δηλώσομεν.
 16 Ἔστιν οὖν πρῶτος ὁ ἰ ΠΥΡΡΙΧΙΟΣ ἐκ ἑδύο βραχειῶν συγκεί-
 μενος. Ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὅτι βραχύτατός ἐστι, καὶ ὀξεῖαν ποιεῖ- 20

² Supplevimus secuti Pauwium.

ἂ ἐν τοῖς ζώοις ποδῶν] Draco p. 133, 4. Λέγονται δὲ πόδες ἐκ τῶν τοῦ λογικοῦ ζώου ποδῶν, τοῦ ἀνθρώπου δηλαδὴ, τοῦ ὀνόματος τούτου τυχόντες. "Ὡσπερ καὶ δι' ἐκείνων τὸ ὅλον σῶμα ἐπιστηρίζεται, οὕτω καὶ διὰ τούτων ἢ τοιαύδε συνθήκη τοῦ ὅλου ἢ λόγου ἢ στίχου συνίσταται. Τῶν τοῦ ἀνθρώπου δὲ ποδῶν ἔφημεν, καὶ οὐκ ἄλλοῦ του τῶν ζώων, ἐπεὶ ἔδει τοὺς λογικοὺς πόδας λογικοῦ ζώου ἐξομοιωθῆναι ποσίν. Ἄρχονται δὲ ἀπὸ δισυλλαβίας οἱ πόδες, ἢ ὅτι οὐδενὶ ποδὶ δέδωκεν ἢ φύσις χρῆσθαι. Ἄλλὰ τῶ τῶν ἄλλων κρείττονι, τῶ ἀνθρώπῳ φημί, τοὺς δύο ἀπένευμεν, ἢ καὶ διὰ τὸ ποιητικὴν ἑτερότητα εἶναι τὴν δυάδα, καθὰ φασιν ἀριθμητικοὶ, μάλ-
 λον δ' ἑτερότητι προσήκει ἀρμονία καὶ

μέτρῳ προσήκει μιγνῦσι τὰ διαφέ-
 ροντα προσφυῶς, ἢ ταυτότητι τῇ μον-
 ἀδι περιγραφομένη.

ḃ Vocem e MSS. restituumus.

Ḅ ἑθνῶν conj. Pauw, pro ἑθῶν
 ex altero schol. ἀπὸ ρ. ἢ σ. ἢ πό-
 λεων χρησαμένων. Vid. p. 22. Idem
 ποx ἢ ἀριθμῶν delet.

ḁ Πυρρίχιος γοῦν ἐστὶν ὃν τινες
 καὶ προκελευσματικὸν καλοῦσιν, ὁ καὶ
 παρίαμβος καὶ ἡγεμών. Λέγεται δὲ
 πυρρίχιος ὅτι βραχύτατος ὢν καὶ ὀξύ-
 τατος ἐφήρμωσε μάλιστα τῇ συντόμῳ
 κινήσει τῆς ὀρχήσεως, ἣν πυρρίχην
 ὀνόμαζον· ἢ διὰ τὸ ἀπὸ Πύρρου τοῦ
 υἱοῦ Ἀχιλλέως εὐρεθῆναι τὸν τε τοῦ
 ποδὸς καὶ τοῦ μέλους τῆς ὀρχήσεως
 ῥυθμὸν, ἢ διὰ τὸ ὑπὸ Ἀχιλλέως παρὰ
 τῆς τοῦ Πατρόκλου πυρρᾶ [ἐπὶ τῇ
 τοῦ Πατρόκλου πυρρᾶ Schol. Pind.

ται τὴν κίνησιν τῶν χρόνων, ὥσπερ καὶ ἡ καλουμένη πυρρίχη, ἐνόπιος ὄρχησις οὔσα. Ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ Πύρρου παρωνομάσθαι φασί· πρώτῳ γὰρ ἑτούτῳ ἐκ τοῦ Δουρίου ἵππου πηδήσαντι ἐπινίκιον ὕμνον συνέθεντο τοιοῦτον ἔχοντα μέτρον. Καλεῖται δὲ παρά τισι καὶ ἑπαρίαμβος, ἐπεὶ παρά τὰ τέλη τῶν ἰαμβείων μέτρων εὐρίσκεται ἢ ὅτι πυρρίχιος καὶ ἰαμβος παρά τι ὅμοιοί εἰσι, περὶ τὴν ἐσχάτην συλλαβὴν ἠδιαλλάσσοντες, ἣτις ἐστὶν ἀδιάφορος

17 ἐπὶ παντὸς μέτρον. Ἄλλοι δὲ καὶ Ἡγεμόνα φασὶν αὐτὸν, ἐπεὶ ἐξ αὐτοῦ οἱ ἄλλοι πόδες· οὗτος δὲ κατὰ πόδα μὲν οὐ βαίνεται, διὰ τὸ ἰκατάπυκνον γίνεσθαι τὴν βάσιν, καὶ συγχεῖσθαι τὴν αἰ- 10 σθησιν· κατὰ διποδίαν δὲ συντιθέμενος, καὶ τὸν προκελευσματικὸν ποιῶν, τὰ καλούμενα προκελευσματικὰ ἢ κ^κ πυρριχιακὰ μέτρα ποιεῖ, ὧν παραδείγματα,

ἴθι μολε ταχύποδος ἑπίδεσμα ἐλάφου πτεροφόρον χερσὸν καθημένα,

ὁ προκελευσματικός.

15

18 Δεύτερος ἸΑΜΒΟΣ, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς συγκείμενος. Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἢ ἀπὸ Ἰάμβης τῆς Κελεοῦ θεραπαίνης, ὅτι ἡ Δημήτηρ περίλυπος οὔσα ἐπὶ τῇ ἀρπαγῇ τῆς ἑαυτῆς θυγατρὸς,

Pyth. II. 127]. ἢ διὰ τὴν σφόδραν κίνησιν καὶ πυρώδη. Παρίαμβος δὲ αὐτὸς καλεῖται, διὰ τὸ παρ' ἑνα χρόνον ἴσος εἶναι τῷ ἰάμβῳ· ὁ μὲν γὰρ δίχρονός ἐστιν, ὁ δ' ἰαμβος τρίχρονος. Προκελευσματικὸς δὲ ἐκλήθη καὶ ἡγεμῶν, διὰ τὸ βραχύτατος εἶναι πλέον παντὸς ποδός, καὶ πρὸ πάντων εὐρησθαι. ἀκολουθεῖ δ' αὐτὸ(ῶ) πάντα τὰ τῶν ποδῶν σχήματα καὶ μεγέθη. S. Draco p. 127, 16. δοκεῖ οὖν οὗτος ἀπὸ τῆς ἐνόπλου ὀρχήσεως παρωνομάσθαι. ταύτην δὲ τὴν ὄρχησιν Πύρριχος τις Λάκων ἐξεῦρεν ἐν Λακεδαίμονι.

^e δύο abest Fl. MSS. De saltatione Pyrrhica vide Athenæum XIV. p. 629, 630. Eustath. ad II. ν'. 957, 46=938, 8. Etymol. M. p. 634, antep. Mémoires de Littérature T. I. p. 119. Histoire de l'Académie des Inscriptions T. XXXV. p. 262. Mox βραχύτατον vulg.

^f πρ. γ. τῷ Πύρρῳ B 2.

^g παρίαμβος] *Pariambus ideo* (dictus) *quod minus habeat unum tempus ab iambo: parā enim Græci minus dicunt.* Marius Victorinus p. 2486.

^h διαλλάσσοντες Fl. Turn. διαλλάσσοντες B. 1. 2.

ⁱ κατάπυκτον — συγχεῖσθαι Fl. MSS.

^k πυρριχιακὰ Fl. MSS. Exemplum quod sequitur satis probabiliter expedire nequeo. Pauwius, cui adstipulatur Toupius Em. III. 426. corrigat ἐπὶ δέσμα, sed in ceteris nihil juvat. Santenius ad Terent. Maur. p. 113. ἴθι, μολε, ταχύποδος ἐπὶ δέμνι ἐλάφου, | πτεροφόρον ἐπὶ χέρα καθήμενε. Bergk. p. 1068. n. 116. dedit ἐπὶ δέμας ἐλάφου post Keilium Anal. 4.

^l ἐπὶ δεσμὰ ἐλάφου πτερόφορον χερσὸν καθομῆ' S.

καὶ πλανωμένη παρεξενώθη τινὶ ὀνόματι Κελεῶ, καὶ τῇ αὐτοῦ γαμετῇ ^mΜετανείρῃ· καὶ τούτου ἢ θεράπεινα, ἢ καὶ Ἰάμβη καλουμένη, ὡς ἔφαμεν, παρεμύθησατο τὴν Δήμητρα ὀρχησαμένη, καὶ ἄσματα ἐν τοιοῦτῳ ῥυθμῷ προενεγκοῦσα· ἢ ἀπὸ Ἰάμβης τινὸς κόρης αἰσχρῶς ὑβρισθείσης, καὶ διὰ τοῦτο ἀγχόνη χρησαμένης· 5 ἢ ἀπὸ γραῶς τινος Ἰάμβης καλουμένης, ἢ πλυνούση συντυχῶν ὁ Ἰππώναξ, καὶ ἀψάμενος τῆς σκάφης, ἐφ' ἧς ἔπλυνεν ἢ γραῦς τὰ ἔρια, ἤκουσε λεγούσης,

ἄνθρωπ' ἀπελθε, τὴν σκάφην ⁿἀνατρέπεις.

ἢ ὅτι τὸ λοιδορεῖν ἱαμβίζειν ἐλέγετο, ἀπὸ τοῦ ^oἴον βάζειν, τοῦτ' ¹⁰ἔστι λόγους μεστοὺς πικρίας λέγειν· ἔστι δὲ τὸ μέτρον λοιδορικόν.

19 Τρίτος ὁ ΡΤΡΟΧΑΪΟΣ, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, οὕτω λεγό-

^m Edd. et MSS. male τῇ αὐτοῦ γαμετῇ Νῆρι. Edidimus secuti Heinsium ad Ovid. Fast. IV. 539. qui Meursium compilavit Athen. Att. III. 1. docente Ruhnkenio ad Homeridæ H. in Cer. 161. Scholiastes Nicandri a Ruhnkenio laudatus sic se habet: Ἰστέον ὅτι τῆς κόρης, ἤγουν τῆς Περσεφόνης ἀρπαγείσης ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ἢ μήτηρ αὐτῆς ἢ Δηὸ περιήρχετο νῆστις ζητοῦσα αὐτήν. Ὑπεδέχθη δὲ ἐν τοῖς οἴκοις τοῦ Ἰπποθόωντος, ὃς ἦν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐξ Ἀλόπης τῆς Κερκύωνος ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Μετανείρας· ἢ τις Μετάνειρα παρέθηκεν αὐτῇ τράπεζαν, καὶ ἐκέρασεν αὐτῇ οἶνον ἐπὶ τῇ θλίψει. Ἡ δὲ θεὸς οὐκ ἐδέξατο, λέγουσα μὴ θεμιτὸν εἶναι πιεῖν αὐτὴν οἶνον ἐπὶ τῇ θλίψει τῆς θυγατρὸς, ἀλφίτων δὲ αὐτὴν κυκεῶνα ἐκέλευσε κατασκευάσαι, ὃν δεξαμένη, ἔπιεν. Ἰάμβη δὲ τις δούλη τῆς Μετανείρας, ῥαθυμούσαν τὴν θεὸν ὀρώσα, γελοιώδεις λόγους καὶ σκώμματα τινα πρὸς τὸ γελάσαι τὴν θεὸν ἔλεγεν. Ἦσαν δὲ τὰ ῥηθέντα ὑπ' αὐτῆς ἱαμβικῷ μέτρῳ ῥυθμισθέντα, ὅπερ αὐτῇ πρῶτον εἶπεν. Ἐξ ἧς καὶ τὴν προσηγορίαν ἔλαβον ἱαμβοὶ λέγεσθαι. Adde Eustathium ad

Od. λ'. p. 1684=435. quem infra dabimus ad p. 182.

ⁿ ἀνατρέπεις] ἀνατρέψεις Tricha p. 9.

^o ἴον βάζειν] Sic emendavit Tyrwhittus pro vulg. ἰβάζειν. Etymologus M. p. 463, 23. Ἰάμβη. Τινὲς ὅτι Ἰάμβη Ἠχοῦς καὶ Πανὸς θυγάτηρ (sic Schol. Nicandri loc. supra cit.) τὴν Δημήτραν δὲ λυπομένην παίζουσα καὶ ἀχρηστολογοῦσα, καὶ σχήματα ἀχρηστα ποιοῦσα, ἐποίησε γελάσαι· καὶ ἱαμβεῖον εἴρηται, ἀπὸ τοῦ ἱαμβίζειν τὸ ὑβρίζειν, ἀπὸ τοῦ ἴον βάζειν, ἢ ὡς βέλη βάλλειν τὰ λεγόμενα· ἢ ἀπὸ τῆς εὐρούσης γυναικὸς Βάκχης τινὸς, Ἰάμβης καλουμένης· ἢ ἀπὸ τοῦ ἴαν βάζειν· ἢ γὰρ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων φωνὴ ἴα καλεῖται. Etiam S. ἴον βάζειν, qui addit, καὶ γὰρ Καλλίμαχος, περὶ Ἀρχιλόχου λέγων, ἐν τῷ γραφεῖφ φησὶν, εἴλκυσε δὲ ἀρίμεντε χίλον [εὐρινόν τε χόλον?] κυνὸς, ὀξύ τε κέντ[αυ]-ρον σφηκὸς ἐπ' ἀμφοτέρων ἴον ἔχει στομάτων. λοιδορητικὸν γὰρ τὸ μέτρον. καὶ ἱαμβίζειν τὸ λοιδορεῖν. Tricha p. 5. inter alia παρὰ τὸ ἴον βάζειν.

^p Ὁ δὲ τροχαῖος ὅτι χαλὸν ἔχει τὸν ῥυθμόν. καὶ γε οὖν Ἀρχιλόχος

- μενος ἐκ μεταφορᾶς τῶν τρεχόντων, οἳ τινες ἐν τῷ προΐεσθαι ἀπὸ μακροτέρας ἀρχόμενοι οὐδὲ κατὰ μικρὸν βραχύνουσιν αὐτήν.
- 20 Τέταρτος ὁ Ὁ ΣΠΟΝΔΕΪΟΣ, ἐκ δύο μακρῶν συγκείμενος. Ὁ Ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὅτι ἐν ταῖς σπονδαῖς, ἃς ἐποιοῦντο πρὸς τοὺς θεοὺς, τοιοῦτῳ μέτρῳ ἐχρῶντο, ὁ πολυχρονιωτέραν ἔσσεσθαι τὴν ζωὴν αὐτοῖς 5 καὶ τὰ ἄλλα τῶν ἀγαθῶν εὐχόμενοι.
- 21 Τῶν δὲ τρισυλλάβων πρῶτος μὲν ὁ Ὁ ΧΟΡΕΪΟΣ, ὁ καὶ ΤΡΙΒΡΑΧΥΣ, ἐκ τριῶν βραχειῶν. Ὁ Ἐκλήθη δὲ χορεῖος, ὅτι οἱ ὑπὸ τῶν χορευόντων ἀδόμενοι ἐν ταῖς χορείαις ὕμνοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τοιοῦτων συνίσταντο μέτρων ὁ καὶ τροχαῖος καὶ βραχυσύλλαβος. 10
- 22 Δεύτερος ὁ ΜΟΛΟΤΤΟΣ, ὁ τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ τριῶν μακρῶν. Ὁ Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μολοσσῶν τοῦ υἱοῦ Πύρρου καὶ Ἀνδρομάχης ἠδᾶς ἐν τοιοῦτῳ μέτρῳ εἰπόντος ὁ Ἐν τῷ ἱερῷ Δωδώνης ὁ Ὁ καὶ τρίμακρος ὁ Ἡ διὰ τὸ μέγιστος εἶναι πάντων μολοσσὸς κέκληται 15
- 23 Ὁ τοὺς γὰρ μηκίστους οἱ παλαιοὶ μολοσσὸς ἐκάλουν. Τρίτος 15

ἐπὶ τῶν θεσμῶν ὑποθέσεων αὐτῷ κέχρηται, ὡς ἐν τῷ ἔρξη πῆ δῆτ' ἀνολβος ἀθροίζεται στρατός. καὶ Εὐριπίδης, [Οἴ. 729.] Θᾶσσον ἢ μ' ἐχρῆν προβαίων ἰκόμην δι' ἄστεος. S.

Ἡ Ὁ σπονδεῖος δὲ ἀπὸ τοῦ ἐπαυλουμένου σπονδαῖς ῥυθμοῦ, οἶον, σπένδομεν (σπένδωμεν) ταῖς μνάμαις ποσὶ (Μνάμας παισὶν?) μούσαις καὶ τῷ μουσάρχῳ λητοῦς υἱεῖ. ἢ ὅτι μακρότατός ἐστι τῶν ὁμογενῶν, εἰς μακροὺς δὲ χρόνους εὐχόμεθα σώζεσθαι θύοντες. S.

Ἡ Λέγεται δ' οὕτως διὰ τὸ μάλιστα παραλαμβάνεσθαι εἰς τὰς ἱεουργίας καὶ σπονδοποιίας τῶν θεῶν, ἀφ' οὗ καὶ σπονδεῖον ἔτι νῦν μέλος προσαυλεῖς (sic) λέγουσι τοῖς ἱεροῖς. S. Dgaco p. 127. παρωνόμασται δὲ οὕτως διὰ τὸ ἐν ταῖς σπονδαῖς τοιοῦτοις μέτροις κεκρῆσθαι τοὺς παλαιούς, μακροχρονίους ἔσσεσθαι σημαίνοντας ταύτας.

Ἡ πολυχρονίαν B 2.

Ἡ Χόρειος ὅτι πρὸς τὰ χοριακὰ μέλη πολλάκις λαμβάνεται. τρίβραχυσ δὲ, διὰ τὸ ἐκ τριῶν βραχέων

συγκείσθαι ἐν τρισυλλάβοις, βραχυσύλλαβος δὲ ὡς βραχείας ἔχων τὰς πάσας συλλαβάς. τροχαῖος δὲ, ἐπειδὴ ὁ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Θαμύριδι φησὶ πρόποδα μέλεα τὰ δ' ὄσα κλύομεν τρόχιμα βάσιμα χέρεσι πόδεσι. S.

Ἡ ὡς ἐν τῷ ἰ. Δ. B 1. 2.

Ἡ Sic B 2. τρίμακρος δὲ Fl. Turn.

Ἡ καλεῖται δὲ μολοσσὸς διὰ τὸ μέγιστος εἶναι πάντων τῶν ἀπλῶν ποδῶν καὶ μήκιστος. τοὺς δὲ μηκίστους τὸ παλαιὸν μολοσσὸς ἐκάλουν, ὡς Σοφοκλῆς μολοσσῆσι χερσὶν ἐκτείνων πέλας, ἀντὶ τοῦ μεγάλας. οἱ δὲ διὰ τὸ ὑπὸ Μολοσσῶν εὐρῆσθαι πρῶτον τὸ εἶδος τῆς ῥυθμοποιίας ταύτης. καλεῖται δὲ ἵππειος πάλιν, διὰ τὸ τελεῖον εἶναι τὸ ζῶον. S. Dgaco p. 128, 14. ὠνόμασται δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Μολοσσῶν μαντεῖο τοῦ Ἀπόλλωνος ὄντι τοιαῦτα μέλη ἄδεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ μολεῖν ἐν αὐτῷ τὴν ὄσσαν, τουτέστι ἰσχυροτέραν γίνεσθαι τὴν φωνήν καὶ γὰρ ἐν τοῖς μακροῖς πλέον ἐξέτεινον τὴν φωνήν.

Ἡ ὅτι τὸ παλαιὸν τοὺς μ. ε. B 2. τὸ παλαιὸν B 1.

ὁ ² ΔΑΚΤΥΛΟΣ, ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, οὕτω κεκλημένος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀρμογῶν τῶν τῆς χειρὸς δακτύλων· ἀπὸ γὰρ μείζονος ἀρμογῆς ἐπὶ τὰς δύο ἐλάττους προΐασιν· ἢ ἀπὸ τῶν δακτύλων οὓς ἐπιλαβομένη τῆς γῆς ἀνῆκεν ἢ Ῥέα, οὓς καὶ Κουρήτας ἐκάλεσαν, διὰ τὸ περὶ τὸν Δία κοῦρον ὄντα εἰλεῖσθαι· οἱ δέκα ὄντες, 5 καὶ τούτῳ τῷ μέλει ἄδοντες καὶ ὀρχούμενοι, ³ τὸν Κρόνον ἠπάτων. Καλοῦσι δὲ τοῦτον καὶ ἠρῶν, διὰ τὸ δι' αὐτοῦ γενεὰς ἠρώων καὶ 24 πράξεις καταλέγειν. Τέταρτος ^b ἈΝΑΠΑΙΣΤΟΣ, ὁ τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, οὗ χάριν ἀνάπαιστος κέκληται, οἷονεὶ ἀναπεποδισμένος, τουτέστιν ἀντίστροφος ^c δακτύλῳ, ὁ 10 25 καὶ ἀντιδάκτυλος. Πέμπτος ὁ ἀμφίβραχς, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, οὕτω κεκλημένος διὰ τὸ ἐκατέρωθεν τῆς ^d μακρᾶς ἔχειν τὰς βραχείας· ὁ καὶ ὑπερθετικός, ὅτι ὑπερτιθε- 26 μένην ἔχει τὴν βραχειῖαν. Ἑκτος ὁ ἀμφίμακρος, τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, διὰ τὸ ἐκατέρωθεν 15 τῆς βραχείας ἔχειν τὰς μακρᾶς, ὁ καὶ κρητικός καὶ ^e παιωνικός· τὸ μὲν ὅτι ὑπὸ Κρήτων εὔρεθῆναι δοκεῖ· τὸ δὲ, ὅτι πρὸς τὰ παιω- 27 νικὰ καλούμενα μέτρα ἤρμονται. Ἑβδομος ὁ ^f ΒΑΚΧΕΪΟΣ, ἐκ

² Δάκτυλος ὁ ἀπὸ Ἰθαίων Δακτύλων, οἱ τὸν μὲν ἀριθμὸν ἦσαν δέκα, παραστάται δὲ τυγχάνοντες τῆς Ῥέας καὶ μουσικώτατοι ὑπάρχοντες διὰ τῆς τῶν ὀργάνων χρήσεως ὕμνου τὸν Δία. καὶ ἄλλως· δάκτυλος ἀπὸ τῆς ἐν ταῖς χορείαις γινομένης δακτύλων κινήσεως etc. S.

^a τὸν Κρόνον ἠπάτων] ἐψεύδοντο Κρόνον. ἢ ὅτι οἱ μουσικοὶ τὸν μὲν ἐν διπλασίῳ λόγον ἱαμβον καλοῦσιν, ὅταν ἡ ἄρσις τῆς θέσεως διπλασίῳ ἦ, δάκτυλον δὲ τὸν ἐν ἴσῳ λόγῳ. διὸ καὶ οἱ μετρικοὶ τὸν πόδα τοῦτον οὕτως ἐκάλεσαν· ἢ γὰρ μακρὰ ταῖς δύο βραχείαις ἰσόρροπος· ὥστε καὶ τὸν ἀνάπαιστον ὡς πρὸς γε τὸ γένος κалών δάκτυλον οὐκ ἂν ἀμάρτοις, τὸν δὲ ἀμφίβραχυν οὐδαμῶς· οὐ γὰρ ἴση αὐτοῦ ἡ ἄρσις τῇ θέσει. καὶ οὐ δύναται αὐτοῦ ἡ σύνθεσις εἰς ἴσα μερισθῆναι· ἢ γὰρ μονὰς ἐστὶ πρὸς τριάδα, ἢ τούναντιον· διὸ οὐδὲ μέτρον ποιεῖ καθ' ἑαυτὸν. παίωνα δὲ τὸν ἐν ἡμιο-

λίῳ λόγῳ· ὅς ἐστιν ἔχων αὐτὸν καὶ αὐτοῦ τὸ ἡμισυ· ὡς ἡ δυὰς πρὸς τριάδα· τοιοῦτοι δὲ εἰσιν οἱ πεντάσημοι. ἐπίτριτον δὲ τῷ ἐν ἐπιτρίτῳ λόγῳ, ὅταν μετὰ τὴν ἰσότητα τὸν τρίτον καταλείπηται. οἷον ἔχει λόγον ἢ τριάς πρὸς τὴν τετράδα· ἐπεὶ οὖν οἱ ἀπὸ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας ἐπτάσημοί εἰσιν, ἔχοντες ἐν αὐτοῖς τριάδα καὶ τετράδα εἰκότως ἐπίτριτοι καλοῦνται. S.

^b ἈΝΑΠΑΙΣΤΟΣ] Draco p. 129, 1. διὰ τὸ ἀναπαίειν ἦτοι ἐναντιοῦσθαι τῷ δακτύλῳ.

^c δακτύλῳ] δάκτυλος Fl. B 1. 2.

^d μακρᾶς] βραχείας Fl.

^e παιωνικός—παιωνικά] Sic dudum emendavit Micyllus de Re Metrica p. 6 b. ἰωνικός—ἰωνικά MSS. Edd.

^f ΒΑΚΧΕΓΟΣ] Draco p. 128, 20. κέκληται δὲ οὕτως παρὰ τὸ ὑπὸ τῶν Βακχῶν, αἱ καὶ τοῦ Διονύσου ἦσαν ἱερείαι, τοιοῦτους ἄδισθαι πόδας.

βραχείας καὶ δύο μακρῶν. Ἐκλήθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ οἱ τῶν διθυ-
 ραμβοποιῶν πρὸς Διόνυσον ὕμνοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τούτου
 28 τοῦ μέτρου ἦσαν· ὁ καὶ ὑποβάκχειος. *Οἰδοὺς ὁ ΠΑΛΙΜΒΑΚΚΕΙΟΣ,
 τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, οὕτω κεκλημένος
 διὰ τὸ ἀντίστροφος εἶναι τῷ βακχείῳ· ὁ καὶ Διονύσιος, καθὰ καὶ 5
 αὐτὸς πρὸς τὰ Διονυσιακὰ μέλη πεποιήται· ὁ καὶ προσοδιακός,
 καὶ πομπευτικός, διὰ τὸ ἐν ἑπιοδοίῳ ὕμνοις οὕτω καλουμένοις
 29 καὶ ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς ἠἐπιτήδειος εἶναι. Τῶν δὲ τε-
 τρασυλλάβων μνεῖαν οἱ σχολιογράφοι οὐκ ἐποιήσαντο· διὰ τοῦτο
 οὐδὲ ἡμεῖς πολλὰ περὶ αὐτῶν φιλοκρινοῦμεν. Τέως εἰσὶν οὗτοι, 10
 πρῶτος ὁ ΠΡΟΚΕΛΕΤΣΜΑΤΙΚὸς οὕτω καλούμενος, ἐπειδὴ πρῶτός
 ἐστὶ τῶν διπλῶν, ἐκ τεσσάρων βραχειῶν, σύνθετος ὢν ἐκ δύο πυρ-
 30 ριχίων. Δεύτερος ὁ ἀντικείμενος αὐτῷ, ΔΙΣΠΌΝΔΕΙΟΣ, ἐκ τεσ-
 31 σάρων μακρῶν, σύνθετος ὢν ἐκ δύο σπονδείων. Τρίτος, ὁ ΔΙΙΑΜΒΟΣ,
 ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, σύνθετος ὢν 15

ἑπιοδοίῳ] ποδῆς Fl. ποδίοις
 B 1. 2. vid. Procli Chrestom.
 s. 9. 10. et ibi notata.

^h ἐπιτήδειον Fl. B 1. Μοχ φι-
 λοκρινοῦμεν *accuratius tractabimus*,
 interprete Toupio Emend. III.
 p. 428. Nescio quomodo acci-
 dit ut hoc verbum Thucydideo
 usu satis probatum, et a Budæo
 in commentarios fideliter relatum,
 ex H. Stephani Thesaurο prorsus
 exulet. Vide Wassii indicem
 in v. et Abreschii Dilucid. p. 581.
 Auctar. p. 373. Φιλοκρινεῖν vel
 φιλοκρινεῖν sæpe usurpat Eusta-
 thius, cujus loca, in eorum præ-
 cipue gratiam qui lexicis conden-
 dis operam daturi sunt, quotquot
 scilicet ad manum enotata habeo,
 jam deinceps transcribam. II. β'.
 p. 339, 35=257, 10. Τὴν γὰρ Ἀ-
 χιλλέως πανοπλίαν τί χρη καὶ λέγειν,
 τὸ τῆς Ἰλιάδος δαιδάλεον ἔργον;
 οὕτω καὶ τοὺς κρείττους τῶν ἵππων,
 οἳα τι καὶ αὐτοὺς ὄπλον φιλοκρινεῖ.
 ἰ. 773=681, 25. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι
 οὕτω πολὺς περὶ τοῦ Καλυδωνίου
 τούτου συὸς λόγος παρὰ τοῖς παλαι-

οῖς, ὡς καὶ γένος αὐτοῦ φιλοκρινεῖν.
 et paullo post, Ἰστέον δὲ ὡς οὐ
 μόνον ἀγρίους αἱ ἱστορίαι σῦας με-
 γάλους φιλοκρινοῦσιν. λ'. 865, 12
 =810, 35. οἱ δὲ ταῦτα φιλοκρι-
 νοῦντες. σ'. 1154, 17=1209, 42.
 τούτου δὲ τὴν αἰτίαν φιλοκρινεῖ πι-
 θανῶς Πλούταρχος. υ'. 1212, 52
 =1291, 27. φιλοκρινοῦνται δὲ τοῖς
 ἥρωσι τὰ τοιαῦτα οὐ μόνον στρατη-
 γικῶς, ἀλλὰ καὶ διὰ πολυμάθειαν.
 χ'. 1262, 50=1361, 14. οἱ τὰ περὶ
 ζῳῶν φιλοκρινήσαντες. Od. θ'. 1591,
 46=301, 46. καὶ κεν ἀλαός τοι ξεῖνε
 διακρίνειε τὸ σῆμα ἀμφαφόων. ἤγουν
 διερευνώμενος ἀφῆ, φιλοκρινῶν, περι-
 βλεπόμενος. ἰ. 1619, 26=341,
 19. οὕτω καὶ τοὺς εἰς γεωργίαν δε-
 ξιοὺς τόπους τεχνηέντως ὁ ποιητῆς
 φιλοκρινεῖ. χ'. 1918, 57=773, 32.
 οἳα συγκεχυμένου τοῦ Εὐρυμάχου καὶ
 μὴ φιλοκρινοῦντος λόγου ἀκρίβειαν.
 ω'. 1957, 17=829, 8. οἱ ταῦτα φυ-
 λοκρινοῦντες. Phrynichus in Anec-
 dot. Bekkeri p. 71, 8. Φιλοκρινεῖν:
 κυρίως μὲν τὸ τὰς φυλάς ἐν ταῖς
 πόλεσι διακρίνειν· σημαίνει δὲ καὶ τὸ
 ἄλλο τι διατάττειν καὶ διακρίνειν.

ἐκ δύο ἰάμβων, ὁ καὶ παράλληλος ἰαμβος, ἢ ἰαμβικὴ ταυτοποδία.
 32 Τετάρτος ὁ ἀντικείμενος τούτῳ, ^ι ΔΙΤΡΟΧΑΙΟΣ, ἐκ μακρᾶς καὶ
 βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, ὁ καὶ κρητικὸς καὶ διχό-
 33 ρεῖος, ἢ τροχαϊκὴ ταυτοποδία. Πέμπτος, ὁ ἀπ' ἐλάσσονος
 ἰωνικὸς, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ δύο μακρῶν, σύνθετος ὢν ἐκ πυρρι- 5
 34 χίου καὶ σπονδείου, ὁ καὶ ὑποκύκλιος. Ἔκτος, ὁ ἀπὸ μείζονος
 ἰωνικὸς, ἀντικείμενος τούτῳ, ἐκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν,
 ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν ἀνάπαλιν συγκείμενος, ὁ καὶ Περσικὸς ἰωνικὸς
 μὲν, ὅτι οἱ Ἴωνες αὐτῷ ἐκέχρητο. Περσικὸς δὲ, διὰ τὸ τὰς ἰστο-
 35 ρίας τὰς Περσικὰς ^κ τούτῳ τῷ μέτρῳ γεγράφθαι. Ἑβδομος ὁ 10
^ι ἈΝΤΙΣΠΑΣΤΟΣ, ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, ἐξ
 ἰάμβου καὶ τροχαίου, συγκείμενος, ὁ καὶ σπονδειακὸς, καὶ βακχεῖος
 36 κατὰ ἰαμβον. Ὁγδοὺς ὁ ΧΟΡΙΑΜΒΟΣ, ἀντικείμενος τούτῳ, ἐκ
 μακρᾶς δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν ἀνάπαλιν
 συγκείμενος, ὁ καὶ κύκλιος, ἢ ὑποβάκχειος, ἢ καὶ βακχεῖος κατὰ 15
 37 τροχαῖον. Ἐφεξῆς δὲ τούτων οἱ τέσσαρες εἰσι ^μ ΠΑΙΩΝΕΣ, κοινῶ
 μὲν ὀνόματι οὕτω καλούμενοι, μίαν δὲ ^ν μόνην συλλαβὴν ἔχοντες
 ἕκαστος μακρὰν, τὰς δὲ λοιπὰς τρεῖς βραχείας. Περιερχομένης
 ὁδὲ τῆς μακρᾶς τὰς τέσσαρας τούτου χώρας, διαστέλλονται ἕκα-
 στος τῷ πρώτῳ λέγεσθαι, καὶ δεύτερος, καὶ τρίτος, καὶ τέταρτος. 20
 Ἔστι τοίνυν πρῶτος παῖων, ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν συγ-
 κείμενος, ὁ καὶ παιωνικὸς, διὰ τὸ ἐν τοῖς παιῶσιν ὕμνοις ^ρ παρα-
 λαμβάνεσθαι· δεύτερος ὁ ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, καὶ δύο βρα-
 χειῶν, ὁ καὶ συμβλητὸς, καὶ κρητικὸς λεγόμενος, διὰ τὴν αὐτὴν
 αἰτίαν· τρίτος ὁ ἐκ δύο βραχειῶν μακρᾶς καὶ βραχείας, ὁ καὶ 25
 διδυμαῖος, ἢ κουρητικὸς, ἢ δελφικὸς, ἢ ἠδρόμιος· τέταρτος ὁ ἐκ

^ι Διτρόχαιος ἢ ἀντιπαράλληλος ὁ καὶ κρητικὸς κατ' Ἀριστόξενον ἢ διχ. S.

^κ τούτῳ τῷ μέτρῳ] Addit S. ὡς παρ' Αἰσχύλῳ καὶ ἄλλοις τισιν.

^ι ἈΝΤΙΣΠΑΣΤΟΣ] Draco p. 129, 25. οἶονεὶ ἐναντίος ὢν τῷ χοριάμβῳ, καὶ διὰ τοῦτο οὕτω κεκλημένος.

^μ ΠΑΙΩΝΕΣ] Draco p. 130, 6. παρὰ τὸ εἰς τὸν Παίωνα, τοῦτέστι τὸν Ἀπόλλωνα, τοιαῦτα μέτρα ᾄδεσθαι.

^ν μονοσύλλαβον ἕ. ἕκαστον Fl. MSS.

^ο δὲ deest Fl. MSS. mox διαστέλλεται Turn.

^ρ παραλαμβάνεσθαι] Addit S. (Aristoph. Plut. 636) Ἀσκληπιῶν παιῶνος εὐμενοῦς τυχῶν.

^ι δρόμιος] καὶ ἀριθμὸς addit S. δρόμιος et mox ὑποχρηματικὸς Fl. Marius Victorinus p. 2539. *Dehinc quia aptum saltantibus videtur, ὑπερχρωματικὸν a Græcis dicitur. Lege ὑποχρηματικόν.*

- τριῶν βραχειῶν καὶ μακρᾶς, ὁ καὶ ὑπορχηματικὸς, καὶ κρητικὸς.
- 38 Ὅμοίως τούτοις ἔχουσι καὶ οἱ καλούμενοι Ἐπίτριτοι, τέσσαρες ὄντες καὶ οὗτοι, καὶ ἕκαστος τρεῖς μακρὰς καὶ μίαν βραχεῖαν ἔχοντες· περιερχομένης δὲ καὶ ἐν αὐτοῖς τῆς βραχείας συλλαβῆς, κατὰ τὴν θέσιν αὐτῆς διαστέλλονται ἀλλήλων τῷ τε πρῶτος λέ- 5 γεσθαι, καὶ δεύτερος, καὶ τρίτος, καὶ τέταρτος. Ἔστιν οὖν πρῶτος ἐπίτριτος, ὁ ἐκ βραχείας καὶ τριῶν μακρῶν, ὁ καὶ ἵππειος, ἢ καρικὸς, ἢ δόχμιος· δεύτερος ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ δύο μακρῶν· τρίτος ὁ ἐκ δύο μακρῶν βραχείας καὶ μακρᾶς, ὁ καὶ ⁸περιοδικός· τέταρτος ὁ ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας, ὁ καὶ μονογενής. 10
- 39 Ἴστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τούτων ἐννέα ^εμόνον πόδες συνιστῶσι τὰ μέτρα· ὁ ἱαμβος, ἀφ' οὗ τὸ ἱαμβικόν· ὁ τροχαῖος, ἀφ' οὗ τὸ τροχαϊκόν· ὁ δάκτυλος, ἀφ' οὗ τὸ δακτυλικόν, ἤγουν τὸ ἠρωϊκόν· ὁ ἀνάπαιστος, ἀφ' οὗ τὸ ἀναπαιστικόν· ὁ χορίαμβος, ἀφ' οὗ τὸ χοριαμβικόν· ὁ ἀντίσπαστος, ἀφ' οὗ τὸ ἀντισπαστικόν· ὁ ἰωνικὸς 15 ἀπὸ μείζονος, ἀφ' οὗ τὸ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· ὁ ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος, ἀφ' οὗ τὸ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος· καὶ ὁ κρητικὸς, ἤγουν ὁ ἀμφίμακρος, ἀφ' οὗ τὸ παιωνικόν. Οἱ δὲ λοιποὶ πόδες συνέρχονται μετὰ τούτων εἰς συμπλήρωσιν τῶν μέτρων, καθ' ἑαυτοὺς δὲ μέτρα οὐ συνιστῶσι. 20

ΚΕΦ. Δ.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΘΕΣΕΩΣ.

^v Κατάληξις καὶ ἀπόθεσις ταυτὸν ἐστὶ. Κατακλειδὰ φησι τὸν πρὸ τῆς καταληκτικῆς συλλαβῆς πόδα μετὰ καὶ αὐτῆς τῆς συλ-

^γ Ἐπίτριτοι] Draco p. 130, 20. Ἐπίτριτοι —κεκλημένοι οὕτως ἐκ μεταφορᾶς τῆς ἐν ἀριθμοῖς ἐπιτρίτου ἀναλογίας. Ἔστι γὰρ ἐπίτριτος ἀναλογία, ὅταν δύο ἀριθμῶν ὄντων ἀνίσων, ὁ μείζων ἔχη μὲν ὅλον ἐν ἑαυτῷ τὸν ἐλάττονα ἔχει δὲ καὶ τὸ τρίτον αὐτοῦ, ὡς ὁ τέσσαρα πρὸς τὸν τρία. ἔχει γὰρ ὁ τέσσαρα ὅλον τὸν τρίτον, καὶ τὸ τρίτον τοῦ τρίτου, ἤγουν μονάδα, καὶ ἕκαστος δὲ τῶν ἐπιτρίτων ποδῶν τετρασύλλαβος μὲν ὢν, μίαν δὲ συλλαβὴν βραχεῖαν ἔχων. καὶ διὰ τοῦτο γινόμενος ἐπτάχρονος, εἰ κατὰ

δισυλλαβίαν διαιεσθῆ, συμβαίνει τὰς μὲν δύο συλλαβὰς τεσσάρων ποιεῖν χρόνων, τὰς δὲ δύο, τρεῖς. τέσσαρες δὲ πρὸς τρεῖς τὴν ἐπίτριτον ἀναλογίαν ποιούσιν ὡς εἴρηται.

⁸ παροδικὸς MSS.

^ε μόνοι B 1. 2.

^v Κατάληξις] Bacchius senior Introd. Art. Mus. p. 22, 25. Κατάληξις δὲ τί ἐστι; Ἡ παντὸς ἐλλείποντος μέτρου τελευταία συλλαβή. Hoc et plura apposuit Santenius ad Terent. Maur. p. 289.

λαβῆς. Δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν τὸ καλούμενον πενθημιμερές, ποδῶν δύο καὶ συλλαβῆς ἐστὶ μιᾶς· πενθημιμερές δὲ καλεῖται, ὅτι τὰ δύο ἡμισυ ἀναλυόμενα πέντε 2 μέρη ποιοῦσιν. Ὡσαύτως καὶ τὸ δακτυλικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τὸ καὶ ἐφθημιμερές, ποδῶν ὑπάρχον τριῶν 5 ἡμισυ, φανερὸν ὅτι ἕπτα μέρη ἔχει. Ὑπερκατάληκτον, εἰς δισύλλαβον μὲν, ὅταν μετὰ τὴν συζυγίαν δύο συλλαβαὶ καταλήξωσιν· εἰς συλλαβὴν δὲ, ὅταν μετὰ τὴν συζυγίαν συλλαβὴ μία καταλήξῃ. Ἀκατάληκτον δὲ, ὅταν ἡ συζυγία ἀπαρτισθῇ εἰς τὴν 3 κατάληξιν. Καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ὅταν μετὰ ἓνα πόδα 10 συλλαβαὶ δύο καταλήξωσιν, ὥστε παρὰ συλλαβὴν πεπληρῶσθαι τὴν συζυγίαν· καταληκτικὸν δὲ εἰς συλλαβὴν, ὅταν μετὰ ἓνα πόδα εἰς συλλαβὴν λήξῃ, λειπουσῶν δηλαδὴ δύο συλλαβῶν· βραχυκατάληκτον δὲ, ὅταν εἰς ἓνα πόδα ὀλόκληρος κατάληξις γένηται.

15

ΚΕΦ. Ε.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΠΛΟΚΗΣ.

¹ Ἐπιπλοκὴ ἐστὶ τοῦ μέτρου τὸ ἀνώτατον γένος, ἐξ ἧς τὰ μέτρα γίνεται. Εἰσὶ μὲν οὖν ἐπιπλοκαὶ κατὰ μὲν τινὰς καὶ ἄλλαι, πλήν αἱ νῦν ἀναγκασιόταται τρεῖς· καὶ ἡ μὲν καλεῖται τρίσημος δυαδική· ἡ δὲ, τετράσημος δυαδική· ἡ δὲ, ἐξάσημος τετραδική· καὶ δυαδικῆς μὲν τρισήμου εἶδη δύο, τό τε ἰαμβικὸν καὶ τὸ τροχαϊκόν· τῆς 20 δὲ τετρασήμου δυαδικῆς, δύο, τό τε δακτυλικὸν, καὶ τὸ ἀναπαιστικόν· τῆς δὲ ἐξασήμου τετραδικῆς, τέσσαρα, τό τε ἰωνικὸν τὸ ἀπὸ μείζονος, τὸ χοριαμβικόν, τὸ ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικόν, καὶ τὸ ἀντισπαστικόν. Ὀνομάσθησαν δὲ ἐπιπλοκαὶ, ἐπειδὴ τὰ ἐκ μιᾶς ἐπιπλοκῆς εἶδη ἀπ' ἀλλήλων εἰς ἄλληλα τὰ εἶδη μεταπίπτει. 25 Ἐροῦμεν δὲ καὶ ἐκάστης τὸ ἴδιον· ἡ μὲν γὰρ πρώτη τρίσημος καλεῖται δυαδική· τρίσημος μὲν, ὡς τῶν ποδῶν τριχρόνων ὄντων· δυαδική δὲ, ὅτι εἶδη δύο ἐξ αὐτῆς γίνεται, τὸ ἰαμβικόν, καὶ τὸ τροχαϊκόν· καὶ ἡ τετράσημος δὲ δυαδική ὡσαύτως, ὅτι οἱ πόδες τετράχρονοί εἰσι· δύο δὲ εἶδη ἐξ αὐτῆς ἀποτελεῖται, τό τε δακτυ- 30

¹ ἕπτα μερῶν ἡμισυ Turn. ἕπτα ἐπιπλοκὴν λέγομεν τὴν εἰς ἄλληλα μέρη ἡμισυ Fl. συγγένειαν τῶν μέτρων, ἢ τῶν μετρικῶν εἰδῶν.

^x Ἐπιπλοκῆ] Draco p. 125, 7.

3 λικὸν καὶ τὸ ἀναπαιστικόν. Καὶ ἡ ἐξάσημος δὲ τετραδικὴ ἀσφα-
λῶς εἴρηται· ἔαν μὲν γὰρ κατὰ πόδα βαίνωμεν ἀπλοῦν, τρίσημος
ὠνομάσθη δυαδική· ἔαν δὲ κατὰ συζυγίαν, ἐξάσημος τετραδική.
Μεταπίπτει δ' ἀπ' αὐτῶν εἰς ἄλληλα τὰ εἶδη τόνδε τὸν τρόπον·
ἐκτίθημι καθαρὸν ἴαμβον τόνδε, 5

Ἴὼ Ὑκάϊκε Μύσαι τ' ἐπιρροαί.

τούτου εἰ ἀφέλοις τὴν πρώτην συλλαβὴν, τὸ καταλειπόμενον γίνε-
ται τροχαϊκόν, ἀπὸ τοῦ τριμέτρου ² τρίμετρον, ἀπὸ ἀκαταλήκτου
καταληκτικόν· καὶ αὖ πάλιν εἰ ἀφέλοις, ἴαμβικόν γίνεται τὸ τρο-
4 χαϊκόν. Οὐ μόνον δ' ἐν ταῖς ἀφαιρέσεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς 10
προσθέσεσι τὸ τοιοῦτον τῆς ἐπιπλοκῆς διασώζεται. φέρε γὰρ, τῷ
προειρημένῳ στίχῳ εἰ προσθεῖν κατὰ τὴν ἀρχὴν μακρὰν συλλα-
βὴν, πάλιν γίνεται τροχαϊκόν·

Νῦν ἰὼ Κάϊκε Μύσαι τ' ἐπιρροαί.

συμβαίνει οὖν κατὰ τὰς προσθέσεις ἢ ἀφαιρέσεις τὰδε ἀλλήλοις 15
5 ἐπιπλέκεσθαι. Ταῦτα περὶ τρισημοῦ δυαδικῆς. Ἡ δὲ τετράση-
μος δυαδικὴ δύο μὲν εἶδη γεννᾷ, δακτυλικόν καὶ ἀναπαιστικόν· καὶ
διὰ τοῦτο καλεῖται δυαδικὴ τετράσημος, ὅτι ὁ δάκτυλος καὶ ὁ
ἀνάπαιστος τετράσημοί εἰσιν, ἤγουν τετράχρονοι. Κληθεῖν δ' ἂν
καὶ ὀκτάσημος, εἰ κατὰ συζυγίαν μετροῖτο, καὶ βαίνοιτο ὡς τὰ 20
6 ἀναπαιστικά. Ἐπιπλέκεται δὲ ἀλλήλοις αἰεὶ τὸν τρόπον τοῦτον·
ἔστω στίχος ὅλος δακτυλικός, (Od. ι'. 39.)

Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε.

τούτου τοίνυν πρώτην ἀφελὼν συλλαβὴν τὸ λειπόμενον γίνεται
ἀναπαιστικόν· καὶ αὖ πάλιν, ἔαν τὰς ἐξῆς ἀφέλης βραχείας δύο 25
συλλαβὰς, γίνεται δακτυλικόν.

Θέν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε.

ἢ κατὰ τὴν ἀρχὴν, ἔαν προσθῶ δύο βραχείας, ἀναπαιστικόν τὸ
εἶδος γίνεται,

ἽΟτε Ἰλιόθεν.

30

¹ Aeschylus apud Strabonem
XIII. p. 916. = 884. ed. Oxon.
Macrobius Saturn. V. 20.

Pauwius legendum conjicit, ἀπὸ
τοῦ τριμέτρου ἀκαταλήκτου τρίμετρον
καταληκτικόν.

² δίμετρον] τρίμετρον Fl. B.

7 Τὸ αὐτὸ οὖν ποιεῖ καὶ πάσχει τὸ ἀναπαιστικόν, πλὴν ὅτι τὰς δύο βραχείας κατὰ τὴν ἀρχὴν ὑφαιρεῖται, ἢ προσλαμβάνει μίαν μακράν. Δεῖ οὖν σε, ὅταν λαμβάνῃς δυαδικὴν τετράσημον, εἴαν μὲν μακρὰν εὐρίσκῃς, μίαν ἀφαιρεῖν· εἴαν δὲ βραχείας δύο, μίαν προστιθέναι μακράν· καὶ οὕτω σοὶ τὸ μὲν δακτυλικὸν γίνεται ἀναπαι- 5 στικόν, τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν δακτυλικόν. Ἐὰν μέντοι ὁ ἠρωϊκὸς στίχος καὶ σπονδεῖον ἔχῃ συγκαταμεμιγμένον, πάλιν τὸ ὅμοιον συμβαίνει· ἐν γὰρ ταῖς ἀρμοζούσαις προσθέσει τε καὶ ἀφαιρέσει τὸ εἶδος εἰς ἀναπαιστικὸν εἶδος ὑγιὲς ἀλλάσσεται, ὡς ἐπὶ τοῦδε, (Π. ἡ. Ι.)

10

Ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἐκτωρ.

ὑγιὲς ἐποίησα ἀναπαιστικόν, προσθεῖς βραχείας δύο,

Ὁ δὲ ὡς εἰπὼν πυλέων.

8 Διὰ τί δὲ ἐν ταῖς πρώταις ἐπιπλοκαῖς κατὰ μίαν ἀφαιροῦμεν ἢ προστίθεμεν, ἐν δὲ τούτοις ἔσθ' ὅτε κατὰ δύο; Μάλιστα μὲν, ἐπεὶ 15 ἐκεῖνα ἐξ ἀπλῶν δύο σύγκειται συλλαβῶν, ταῦτα δὲ ἐκ τριῶν· καὶ ὥσπερ ἐν τῷ περὶ καταλήξεως διεσήμαινε τὸ καταληκτικὸν καὶ ὑπερκαταληκτικόν· καταληκτικὸν μὲν, τὸ καταλήγον εἰς δισυλλαβίαν, ὑπερκαταληκτικὸν δὲ, τὸ καταλήγον εἰς μονοσυλλαβίαν· οὕτω κἀνταῦθα οὐ κατὰ μίαν μόνον, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ κατὰ δύο. 20

9 Ἐτι δὲ κάκεῖνο ρητέον, ὅτι ἐκεῖνα μὲν ἐν ἴσῳ κεῖται λόγῳ, ταῦτα δὲ ἐν διπλασίῳ· πρὸς οὖν τὴν μίαν μακρὰν τὰς δύο δεῖ ἀφαιρεῖν ἢ 10 προστιθέναι βραχείας, ἵνα ἐν ἴσῳ ὁ λόγος διατηρηθῇ. Ἡ δὲ τρίτη ἐπιπλοκὴ καλεῖται μὲν τετραδική, ἐπειδὴ τέσσαρα εἶδη ἐξ αὐτῆς ἐπιπλέκεται, ἀντισπαστικόν, χοριαμβικόν, καὶ ἰωνικὰ δύο· 25 ἐξάσημος δὲ, ὅτι ἕκαστος τούτων ἐξάχρονός ἐστιν. Ἐπιπλέκεται δὲ ἐξ ἀλλήλων τοῦτον τὸν τρόπον· τίθημι μέτρον ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος,

Βλαστεῖ δ' ἐπὶ γῆς δένδρεα παντοῖα φύοντα.

τοῦτο ἀπὸ μείζονος ἰωνικὸν τετράμετρον βραχυκατάληκτον· ἀφαιρῶ 30 αὐτοῦ τὴν πρώτην συλλαβὴν, τὸ καταλειπόμενον γίνεται χοριαμβικόν,

στεῖ δ' ἐπὶ γῆς.

ἀφαιρῶ καὶ τὴν δευτέραν, τὸ καταλειπόμενον γίνεται ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος,

ἐπὶ γῆς δέν.

ἀφαιρῶ καὶ τὴν τρίτην, τὸ καταλειπόμενον ἐστὶν ἀντισπαστικόν,

πὶ γῆς δένδρε.

5

εἰ δὲ καὶ τὴν τετάρτην ἀφέλοις, ἀναδραμεῖται εἰς τὸ ἀρχαῖον τὸ ἀπὸ μείζονος,

γῆς δένδρεα.

- 11 Οὐ μόνον δὲ ἐν ταῖς προειρημέναις ἀφαιρέσεσιν ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς προσθέσεσιν αἱ εἰρημέναι σώζονται ἐπιπλοκαί· τὸ χάριεν δὲ τῆς 10 παρατηρήσεώς ἐστὶ τοιοῦτον· ἐν μὲν ταῖς ἀφαιρέσεσι μετὰ τὸ ἰωνικὸν γίνεται χοριαμβικόν, εἶτα ἀπ' ἐλάσσονος, εἶτα ἀντισπαστικόν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπὸ μείζονος· ἐν δὲ ταῖς προσθέσεσι, τὸ ἀντισπαστικόν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπ' ἐλάσσονος, εἶτα τὸ χοριαμβικόν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπὸ μείζονος.

15

- 12 Τοῦ μὲν ἡρωϊκοῦ μέτρου σχήματά εἰσι τριάκοντα δύο· ὅλων γὰρ ὄντων δακτύλων ἐν σχῆμα γίνεται, καὶ ὅλων σπονδείων, ἔν· δάκτυλος δὲ μετὰ σπονδείων, ε', σπονδεῖος δ' αὖ μετὰ δακτύλων, ε', δύο δὲ σπονδεῖοι μετὰ τριῶν δακτύλων, ι', καὶ δύο δάκτυλοι μετὰ τριῶν σπονδείων, ι'. Καὶ ἐστὶν ἡ μέθοδος οὕτως· ἐκάστη 20 τῶν ε' χωρῶν δύο δέχεται πόδας, δάκτυλόν τε καὶ σπονδεῖον. Καταγράφω τοίνυν πεντάκις τὴν δυάδα β'. β'. β'. β'. β'. καὶ πολλαπλασιάζω τὴν πρώτην ἐπὶ τὴν β', ἤγουν δις δύο, ποιῶ τέσσαρας· εἶτα τὰ ἀπὸ τῆς πρώτης καὶ β'. γεγονότα, ἤγουν τὰ τέσσαρα, ἐπὶ τὴν τρίτην, τοῦτ' ἐστὶ τὰ δύο δις τέσσαρα λέγων, 25 καὶ ποιῶ ἦ, καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν δ', ἤγουν τὰ δύο, καὶ γίνονται 13 ις'. δις γὰρ τὰ ὀκτώ, ις'. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν ε', καὶ γίνονται λβ'. δις γὰρ ις', τριάκοντα δύο. Ἐλθωμεν καὶ ἐπὶ τὸν ἰαμβικόν· ἡ πρώτη χώρα δέχεται πόδας ε', ἰαμβον, χορεῖον, ἀνάπαιστον, δάκτυλον, σπονδεῖον. ἡ δευτέρα τρεῖς, ἰαμβον, χορεῖον, ἀνάπαιστον 30 ἡ τρίτη πέντε, ὁμοίως τῇ πρώτῃ ἡ τετάρτη τρεῖς, ὁμοίως τῇ δευτέρῃ ἡ πέμπτη, πέντε· καὶ ἐκτίθημι οὕτως ε', γ', ε', γ', ε'. Τῇ ὁμοίᾳ οὖν χρώμεθα μεθόδῳ· πολλαπλασιάζω τὴν α' ἐπὶ τὴν

β'. πεντάκις τὰ γ', ιέ. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν γ'. πεντάκις ιέ,
γίνονται οέ. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν δ'. τρίς οέ, σκέ. καὶ ταῦτα ἐπὶ
τὴν ε'. πεντάκις τὰ σκέ, ἀρκέ. ὥστε εἶναι τὰ τριμέτρου ἰαμβι-
κοῦ σχήματα, ἀρκέ. Διὰ τὸ οὖν τὴν ἕκτην χώραν οὐ μετροῦμεν;
Ἔστι πάντως ἐστὶν ἰαμβός· κἄν γὰρ πυρρίχιος ἦ, τῷ ἀδιάφορον 5
εἶναι τὴν ἐσχάτην, ἰαμβός ἐστίν. Ὁ αὐτὸς οὖν αἰεὶ σχῆμα ἕτερον
οὐ ποιεῖ καὶ ἐπὶ τοῦ ἠρωϊκοῦ δὲ ὁμοίως.

ΚΕΦ. 5.

ΠΕΡΙ ΙΑΜΒΙΚΟΥ.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον κατὰ μὲν τὸ περιφανέστατον αὐτοῦ μεχρὶ 10
τοῦ τριμέτρου πρόεισι· κατὰ δὲ τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὕρισκόμενα,
καὶ μεχρὶ τοῦ πενταμέτρου παραύξεται. Δέχεται δὲ κατὰ
μὲν περιττὰς χώρας τοὺς πέντε τούτους πόδας, ἰαμβον, χορεῖον,
σπονδεῖον, δάκτυλον, ἀνάπαιστον· εἰς δὲ τὰς ἀρτίους, τοὺς ἀπὸ
βραχείας ἀρχομένους, ἰαμβόν φημι, καὶ χορεῖον, καὶ ἀνάπαιστον 15
κατὰ δὲ τὴν ἕκτην χώραν, ἰαμβον μόνον, ἢ πυρρίχιον. Τρίμε-
τρον δὲ ἔφαμεν, ἃ τὸ ἐξ ἔχον πόδας ἢ χώρας, καθὸ κατὰ διπο-
δίαν βαίνοιτο τὸ τοιοῦτον μέτρον. Ὑφίστανται δὲ ἀπὸ τούτου
τοῦ μέτρου κατὰ ἀφαίρεσίν τε καὶ πρόσθεσιν μονόμετρά τε καὶ
3 δίμετρα, καὶ τετράμετρα, καὶ πεντάμετρα. Ἀποθέσεις δὲ αὐ- 20
τῶν αἴπερ καὶ πάντων· καὶ γὰρ ἃ μὲν αὐτῶν ἐστὶν ἀκατά-
ληκτα, ἃ δὲ ὑπερκατάληκτα, ἃ δὲ καταληκτικά, ἃ δὲ βραχυ-
κατάληκτα.

4 Μονόμετρον μὲν οὖν ἰαμβικὸν βραχυκατάληκτον τοῦτο,

φεῦ φεῦ.

25

λείπει γὰρ ὅλος πούς πρὸς τὸ μονόμετρον ἀπαρτίσαι. Ἀκατά-
ληκτον δὲ τοῦτο,

φεῦ φεῦ. ιώ.

καταληκτικὸν δὲ τοῦτο,

ἄραρεν·

^a τὸ ἐξ ἔχον πόδας] Hinc aliquoties, ut apud Latinos *senarius*, sic Græce *ἑξάμετρον* dicitur. Ita Cle-

mens Alex. VI. p. 749. citat *iambos Euripidis ἐν ἑξαμέτρῳ* χρήσει.

εἰς συλλαβὴν γὰρ ἡ τελευταία χώρα λήγει. Ὑπερκατάληκτον δὲ τοῦτο,

πάτερ Λυκάμβα.

5 ἡ γὰρ διποδία νῦν μιᾷ πλεονάζει συλλαβῇ. Δίμετρον δὲ βραχυκατάληκτον μὲν τοῦτο, 5

ἦλιε θοαῖς ἵπποις.

λείπει γὰρ ὄλος πούς εἰς ἀπάρτισιν τῆς διποδίας. Ἀκατάληκτον δὲ ὡς τοῦτο,

ἐρῶ τε δεῦτε κοῦκ ἐρῶ,
καὶ μαίνομαι κοῦ μαίνομαι.

10

καταληκτικὸν δὲ ὡς τοῦτο,

ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι.

6 μιᾷ γὰρ συλλαβῇ λείπει πρὸς τὸ διποδία ἀπαρτίσαι. Ὑπερκατάληκτον δὲ ὡς τόδε,

ἔσπειρεν αὐτὸς καὶ πέτρας δῆ.

15

μιᾷ γὰρ πλεονάζει τῆς διποδίας.

Τρίμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω,

λείπει γὰρ ὄλφ ποδί. Ἀκατάληκτον δὲ, ὡς τὸ,

ἦκω φέρων σοὶ τῆς ἐρήμου καρδίας.

20

καταληκτικὸν δὲ, ὡς τὸ,

ὄγμος κακοῦ δὲ γήραος καθαυρεῖ.

ὑπερκατάληκτον δὲ, ὡς τόδε,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον τίς.

7 Τετράμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν ὡς τοῦτο, 25

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον τίς σάς.

λείπει γὰρ ὄλφ ποδὶ πρὸς τετράμετρον. Ἀκατάληκτον δὲ, ὡς τόδε,

δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι.

πλήρεις γὰρ ἔχει τὰς ὀ διποδίας. Κακαληκτικὸν δὲ, ὡς τόδε, 30

εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρπεινα,

^b Etymologus MS. Parisiensis Bastio citatus Epist. Crit. Append. p. 53. habet ἦκω φέρων σοὶ τῆς ἐρή-

μου καθέδραν : sed alius codex præbet καρ^δ i. e. καρδίας. Vide notata ad Etymol. M. p. 424, 22.

λείπει γὰρ μιᾶ συλλαβῇ πρὸς τετράμετρον. Ὑπερκατάληκτον δὲ, ὡς τὸδε,

^c οὐκ ἦν γὰρ εἰκὸς τὴν φάτταν πεφυρμένην ψυχὴν γεωργεῖν.

8 πεντάμετρον δὲ βραχυκατάληκτον μὲν τὸδε,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον· τίς σὰς παρήειρε.

5

ἀκατάληκτον δὲ,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον· τίς σὰς παρήειρε φρένας.

καταληκτικὸν δὲ τὸδε,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον· τίς σὰς φρένας σ' ἀφείλεν.

Ὑπερκατάληκτον δὲ οὐκ ἔστιν, ὅπου καὶ αὐτὸ τὸ ἀκατάληκτον ¹⁰ σπανιώτατόν ἐστι, διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι τὸν ἴαμβον ἐπὶ ^d πλέον τῶν λβ' χρόνων ἀνέρχεσθαι.

9 Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ἰαμβικὸν, καλούμενον χωλιαμβικὸν, ὃ τοῦ ὀρθοῦ τούτῳ διαφέρει. Τὸ μὲν γὰρ ὀρθὸν τὴν τελευταίαν βάσιν ἰάμβῳ ἢ πυρριχίῳ ἀπαρτίζει, καὶ ἀδιαφορεῖ κατὰ τὸν παραλή- ¹⁵ γοντα πάντας δεχόμενον τοὺς εἰς ἴαμβον συντελοῦντας πόδας, μηδὲν μικρολογούμενον περὶ τὴν τῶν συλλαβῶν ποσότητα· τὸ δὲ χωλὸν τὴν μὲν κατακλειῖδα, ἣτοι τὴν βάσιν, σπονδειακὴν ἀπαιτεῖ, ἢ τροχαϊκὴν πάντως, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς· τὸν δὲ παραλήγοντα πόδα οὐ μόνον δισύλλαβον, ἀλλὰ καὶ ἴαμβον ²⁰ πάντως, ἢ σπονδεῖον ἴαμβον μὲν ὡς τὸδε,

ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος, οὐ γὰρ ἄλλ' ἦκω.

σπονδεῖον δὲ ὡς τοῦτο,

ἐπ' ἄκρον ἔλκων ὥσπερ ἄλλᾶντα ψύχων.

καὶ περὶ ἰαμβικοῦ τσαῦτα.

25

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΙΑΜΒΙΚΟΥ.

10 Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον ἐστὶ μὲν ἑξάμετρον· διαιρεῖται δὲ εἰς δύο.

^c "Laborat versus: nam in quarto loco spondeus subsistere non potest. An legendum τὴν φάτταν πεφυρμένην." Sic Paulus, quo sensu ipse viderit. Φάτταν haud dubie corrupta est vox, quam equidem in praesentia corri-

gere nequeo.

^d πλέον τῶν λβ' χρόνων] Augustinus de Musica III. ix. 20. *Intelligo ampliozem quam triginta duum temporum versum esse non posse.*

Τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ καλεῖται τραγικόν τε καὶ κωμικόν, ᾧ καὶ τῶν παλαιῶν οἱ πολλοὶ ἐχρήσαντο· (δέχεται δὲ τοῦτο ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, καὶ τρίτῃ, καὶ πέμπτῃ βάσει πόδας ε', δάκτυλον, σπονδεῖον, χορεῖον, ἀνάπαιστον, καὶ τὸν ὁμώνυμον ἴαμβον, ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ καὶ τετάρτῃ, τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, τοῦτ' ἔστιν 5 ἀνάπαιστον, χορεῖον, καὶ ἴαμβον, ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ, ἴαμβον ἢ πυρρίχιον· δεῖ γὰρ αὐτὴν εἶναι πάντως δισύλλαβον, καὶ τὴν μὲν πρὸ 11 τέλους εἶναι βραχεῖαν, τὴν δὲ ἐπὶ τέλους ἀδιάφορον·) τὸ δὲ ἕτερον τοῦ ἰαμβικοῦ μέρος καλεῖται καθαρὸν τε καὶ τρίμετρον· τούτῳ δὲ ὀλίγοι τῶν ἀρχαίων ἐχρήσαντο· δέχεται δὲ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ 10 βάσει ἴαμβον καὶ σπονδεῖον, ὁμοίως καὶ ἐν τῇ τρίτῃ καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ· ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ καὶ τετάρτῃ ἴαμβον μόνον· ἐν δὲ τῇ 12 ἕκτῃ ἴαμβον ἢ πυρρίχιον. Ἐκλήθη δὲ ἴαμβος, ἀφ' οὗ τὸ μέτρον παρονομάζεται ἰαμβικόν, ἐπεὶ περ οἱ ὑβρίζειν καὶ λοιδορεῖν τινὰς βουλόμενοι τούτῳ ἐχρῶντο τῷ μέτρῳ· ἰαμβίζειν γὰρ ἔλεγον οἱ 15 παλαιοὶ τὸ ὑβρίζειν, ὅπερ ἐστὶ καὶ πικρίας ἀνάμεστα ῥήματα λέγειν· ἢ ἀπὸ Ἰάμβης οὕτω καλουμένης κόρης, ἣτις αἰσχυρῶς ὑβρισθεῖσα ἀγχόνῃ κατέλυσε τὸν βίον, ὅπερ καὶ αἱ Λυκαμβίδες ἐπὶ τοῖς Ἀρχιλόχου ποιήμασι. Καὶ διὰ τοῦτό φασι συντεθῆναι τὸν ἴαμβον ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, διὰ τὸ τὴν ὕβριν ἐκ βραχείας 20

d Vide Aristotelem in Poet. sect. 7. et ibi Tyrwhittum, quem etiam adi ad sect. 37. Eustathius ad Od. λ'. p. 1684 = 435, 4. Ἰστέον δὲ ὅτι πολλῶν προσώπων ἀψαμένων βρόχους ἐπὶ λύπαις, ἔπαθον οὕτω κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν καὶ οἱ Λυκαμβίδαι ἐπὶ τοῖς Ἀρχιλόχου ποιήμασι, μὴ φέροντες (lege αἱ Λυκαμβίδες—φέρουσαι) τὴν ἐπιφορὰν τῶν κείνου σκωμμάτων· ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ δεινὸς ὑβρίζειν. Ὅθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν οὕτω σκώπτειν εὐφύων, τὸ, Ἀρχιλοχὸν πεπάτηκας, ὡς εἶ τις εἶπη, σκορπίον ἢ ὄφιν ἢ κακὴν ἀκανθαν. Καὶ κόρη δὲ τις φασὶν Ἰάμβη αἰσχυρῶς ὑβρισθεῖσα κατέλυσε τὸν βίον ἀγχόνῃ, διὸ καὶ ὁ παρωνομασμένος αὐτῇ ἴαμβος ἐκ βραχείας ὦν

καὶ μακρᾶς, αἰνίττεται ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, τὸ καὶ τὴν ὕβριν, ἧς εἶδος καὶ τὸ σκώπτειν, ἀπὸ τινος βραχείος αἰτίου ἀρχομένην, εἰς κακὸν μέγα καταλήγειν, ζήλω τῆς Ὀμηρικῆς ἔριδος, ἢ ὀλίγη τὰ πρῶτα κορυσσομένη, τέλος ὑψοῦται ὅπου φησὶν ὁ ποιητής. Ὅτι δὲ σκωπτόλης τὰ πρῶτα ὁ ἴαμβος, δηλοῖ καὶ ὁ πικρὸς Ἰππώναξ, χωλιαμποποιῶν ἀκράχολα. Ὅτι δὲ καὶ Ἰλαροὶ τινες ἤδοντο ἴαμβοι δηλοῖ ὁ ἱστορήσας ὡς Δημήτηρ λυπουμένη ἐπὶ ἠρπαγμένη τῇ κόρῃ, παρεξενώθη Κελέφ καὶ τῇ γυναικὶ Μετανεῖρῃ ἐν τῇ Ἀττικῇ· θεράπαινα δὲ αὐτῶν Ἰάμβη παρεμυθεῖτο αὐτὴν ὀρχουμένη τοιοῦτῳ μέτρῳ. Vide et Strabonem IX. p. 422 A. = 611, 20. ed. Oxon.

ἀρχομένην αἰτίας εἰς μέγα λήγειν κάκον. Μαρτυρεῖ δὲ τῷ λεγο-
μένῳ Ὅμηρος ὁ σοφώτατος, (Π. δ'. 442.)

ἦτ' ὀλίγη μὲν, (λέγων,) πρῶτα κορύσσεται· αὐτὰρ ἔπειτα
οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

13 Πόδες οὖν τοῦ ἰαμβικοῦ μέτρου ἔξ' ἰαμβος, χορειῖος, σπονδεῖος, δά- 5
κτυλος, ἀνάπαιστος, πυρρίχιος. Μετρεῖται δὲ τὸ ἰαμβικὸν κατὰ
διποδίαν, ὅθεν καὶ τρίμετρον λέγεται· εἰ γὰρ καὶ ἑξάμετρον ἔφημεν
αὐτὸ ἐν τῇ ἀρχῇ, ἀλλ' ἀπλῶς εἴπομεν, ἀντὶ τοῦ ἑξάποδου.

14 Τοῦ δὲ ἰαμβικοῦ μέτρου χαρακτῆρές εἰσι τέσσαρες, τραγικός, 10
κωμικός, σατυρικός, καὶ οὕτω πῶς ἰδίως λεγόμενος ἰαμβικός. Καὶ
ἔστι τραγικοῦ μὲν ἴδιον, τὸ ἐπὶ πλεῖστον μὲν ἐκ σπονδείων καὶ
ἰάμβων συγκεῖσθαι, σπανίως δὲ καὶ ἓνα τρισύλλαβον ἐπιδέχεσθαι,
οἶον, (Euripid. Bacch. 1.)

ἦκω Διὸς παῖς τήνδε Θηβαίαν χθόνα
Διόνυσος, ὃν τίκει πόθ' ἢ Κάδμου κόρη.

15

κωμικοῦ δὲ ἴδιον, τὸ καὶ ἐκ τρισυλλάβων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συγ-
κεῖσθαι, οἶον, (Aristoph. Ran. 101.)

καὶ φρένα μὲν οὐκ ἐθέλουσαν ὁμόσαι καθ' ἱερῶν.

ἴδιον δὲ σατυρικοῦ, τὸ μέσον εἶναι τραγικοῦ καὶ κωμικοῦ, ἤγουν 20
δέχεσθαι καὶ τοὺς τρισυλλάβους^e μὴ κατακόρως, οἶον,

ἔῃδ' ἄγκος ὑψίκρημον ὄρεσι περιδρομον.

ἴδιον δὲ ἰαμβικοῦ, τὸ δισυλλάβους μόνους ἐπιδέχεσθαι πόδας, καὶ
μάλιστα ἰαμβον, οἶον,

πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε.

^e τρισυλλάβους] Plures intellige
in uno versu, quod ægre in tra-
gico iambico licitum in una sede.
CASAUBON. de Sat. Poës. I. 3.
p. 98. ed. Rambach. Sic in Cycl.
203. ἄνεχε παρέχε τί τάδε; τίς ἢ
ῥαθυμία iterum 210. τί φατέ; τί
λέγετε; τάχα τις ὑμῶν τῷ ξύλῳ.

^f Est versus Euripidis Bacch.
1051. ubi nunc quidem legitur, ἦν

δ' ἄγκος ἀμφίκρημον ὑδασι διάβρο-
χον. Hoc me olim docuit Porso-
nus.

ib. ὄρεσι περιδρομον in Euripide
prætulit Porsonus fretus præcipue
verbis Æschyli Theb. 495. A-
pollon. Rhod. III. 1085. Euripid.
Strabon. VIII. p. 366. (Cres-
phont. fr. XII.) P. P. DO-
BRÆUS.

· ΚΕΦ. Ζ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ἘΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΥ.

- Τὸ μὲν Ἀνακρεόντειον οἱ ἀρχαῖοι τὸ δίμετρον ἰαμβικόν φασι, τὸ καὶ ἀκατάληκτον, ὅπερ καὶ ὀκτασύλλαβόν ἐστιν, ἐπιδεχόμενον, κατὰ μὲν τὴν πρώτην καὶ τρίτην χώραν, ἰαμβον καὶ σπονδεῖον, ὡς 5 ἔθος· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ἰαμβον μόνον· κατὰ δὲ τὴν τετάρτην ἰαμβον ἢ πυρρίχιον, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς.
- 2 Οἱ δὲ νεώτεροι διαιροῦσιν αὐτὸ εἰς τε κῶλα ἕξ, καὶ εἰς ^h δύο· καὶ τὰ μὲν ἕξ κῶλά φασιν οἴκους, τὰ δὲ δύο κουκούλιον· καὶ ἐπιδέχονται οἱ μὲν οἴκοι ἀνάπαιστον καὶ δύο ἰάμβους καὶ περιττὴν 10 συλλαβὴν· οἶον,

ἀπὸ τοῦ λίθου τὸ ^k ρεῖθρον.

καί,

^{kk} ἀπὸ τῆς φίλης ἐρήμου.

- 3 Τὸ δὲ τούτων κουκούλιον σύγκειται ἕκ τε τοῦ ἐλάσσονος τῶν δισυλ- 15 λάβων ποδῶν, τουτέστι τοῦ πυρριχίου, καὶ ἕκ τοῦ μείζονος, ἧτοι τοῦ σπονδείου· καὶ ἔχει ἐν μὲν ταῖς περιτταῖς χώραις τὸν ἐλάσσονα, ἐν δὲ ταῖς ἀρτίοις τὸν μείζονα· οἶον,

^ε ἘΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΥ] Carmina quæ hodie Anacreontis nomine circumferuntur, quorum paucissima videntur Anacreontis esse, pleraque multo recentiorum, quædam etiam plane imperitorum hominum sunt. HERMANNUS. Epit. D. M. s. 432. Qui multus est in istorum carminum ratione enucleanda.

^h εἰς δύο] Sequentibus similia legas in Bachmanni Anecd. T. II. p. 192. apud Isaaci monachi lib. de Metris poeticeis.

ⁱ οἶκος] Hymni genus, in Dei vel Sancti alicujus laudem, ita constructum, ut quasi *compragem*, *ædificium*, *fabricamque* virtutum ejus et gloriæ videatur componere: et ideo *κοντακίω* opponitur, ut eo amplius et diffusius. Italorum quoque poemata habent

stanze, id est *domus* sive *habitatione*. Ita Goarus apud Du Cange in Glossario ubi plura. (Vide etiam Glossarium J. Meursii.) Idem etiam in v. *κουκούλιον* nostro utitur, et comparat Anonymum MStum *περὶ μέτρων*, vix tamen dignum qui a nobis iterum describatur. Vide Tzetzem Cramerii Anecd. T. III. p. 318. 327. necnon Amadei Peyroni Comm. in Theodosium de Prosodia post Orionem Thebanum Sturzii p. 240.

^k τὸ ρεῖθρον] Elias de Metris p. 80. addit λέγονται δὲ διὰ μέλους ἀνατέσσαροι τέσσαρες, οἶον, Φίλε μὴ λάθοις ἐμέϊο, Ἀρετῆς τρόποισι λάμπων, Ἀγάπης ὄρους φυλάττων, Μοναχῶν ἄριστε Μάρκε.

^{kk} ἀπὸ τῆς] Sophronii apud Maii Spicel. IV. p. 66.

ἀρετῆς εὐστεφάνου ἄνθεα δρέψας
ἀγίων περσιδάμου ¹κόσμου αἰών,

καί,

Ζαχαρίου ^mμεγάλου πάγκλυτε κούρε.

- 4 Τινὲς δὲ συντάττουσιν αὐτοῖς καὶ ἕτερον ἐξ ἑνὸς τῶν τετρασυλλά-
βων ποδῶν τὴν συστροφὴν ἔχοντα, ἤγουν ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος 5
τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὃν καὶ ἀνακλώμενόν φασι, ἐπιδεχόμενον δὲ
τομὴν ἐφθημιμερῆ, τουτέστι μετὰ τὰς τρεῖς τοῦ δευτέρου ποδὸς
περαινομένην τὴν τομὴν εἰς μέρος λόγου ὄϊον,

ἀρετῆς ἔργα φέρειν ἔμπονος ἦβη.

*Ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἀπὸ χοριάμβου ἀρχεται ὁ τοιοῦτος στίχος, 10
εἴτα ἔχει τὸν ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς
τελευταίας, καθὰ τῷ ἀγίῳ ^{mm}Σωφρονίῳ καὶ ἄλλοις ἀρχαιότεροις
δοκεῖ ὄϊον,

Χριστιανῶν μακάρων ἔλθετε παῖδες.

- 5 Καὶ οὕτω μὲν ἐκ τριῶν τετρασυλλάβων· εἰ δὲ βούλει ἐκ δισυλλά- 15
βων ἐξ, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ χώρᾳ, τροχαίου, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ἱαμ-
βου, ἐν δὲ τῇ τρίτῃ, πυρριχίου, ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ, σπονδείου, ἐν
δὲ τῇ πέμπτῃ, πάλιν πυρριχίου, ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ, τροχαίου, ἢ
σπονδείου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

ΚΕΦ. Η.

20

ΠΕΡΙ ΤΡΟΧΑΙΚΟΥ.

*Ἔστι δὲ τὸ τροχαϊκὸν ὡσαύτως κατὰ τε τὰς τῶν ποδῶν παρ-
αυξήσεις, καὶ τὰς τομὰς, καὶ ἔτι τὰς ⁿἀποθέσεις· βαίνεται δὲ
παραπλησίως ^oἐκείνοις κατὰ διποδίαν. Ἐπισημότερα δ' ῥαυτοῦ,

¹ κόσμον αἰὲ ὦν B. κόσμον αἰών S.
^m Ζαχαρίου] Sophronii in Da-
nielis Thesaur. hymnolog. T. III.
p. 30. v. 17. Maii Spicileg. T. IV.
p. 67.

^{mm} Σωφρονίῳ] Vide Andreae
Cretensis Magnum Canonem
Opp. p. 286. ed. Paris. 1644.
Triodium citatum in Comment.
ad Codinum c. 12. p. 320. ed.
Bonn. Gretser. apud Pontan. in

notis ad I. Cantacuzen. T. III.
p. 395.

ⁿ ἀποθέσεις· καὶ μὴν καὶ κατὰ τὸ
σεσινῶσθαι τὰς βάσεις οὐ φαύλῳ
τινι τοῦ ἱαμβικοῦ διαφέρον· βαίνεται
δὲ S.

^o ἐκείνοις] ἐκείνῳ S. qui addit
post διποδίαν, δέχεται δὲ τὸ τρίμε-
τρον αὐτοῦ πόδας, ἐν μὲν ταῖς περι-
ταῖς, τροχαῖον, ἱαμβον, τρίβραχυν
ἦτοι χορεῖον, δάκτυλον, ἐν δὲ ταῖς

τό τε δίμετρον καταληκτικόν, καὶ ἔτι τὸ τρίμετρον καταληκτικόν, ὃ τινες καὶ ἀκέφαλον ἴαμβον καλοῦσιν, ὅτι μιᾷ συλλαβῇ λείπει κατ' ἀρχὰς ἴαμβικὸν τρίμετρον εἶναι· καὶ ἔτι τὸ ἑτεράμετρον.

- 2 Μονόμετρον μὲν οὖν τροχαϊκὸν βραχυκατάληκτον, ὡς τοῦτο, 5
 Ζεὺς με.
 ἴ ἀκατάληκτον,
 κάρφεται γάρ.
 καταληκτικόν,
 Ζεῦ πάτερ. 10
 ὑπερκατάληκτον,
 ἔρχεται πολὺς.
- 3 Δίμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν,
 κάρφεται γάρ ἤδη,
 ὃ καὶ ἰθυφαλλικόν· ἀκατάληκτον δὲ, 15
 οὐδ' Ἀμειψίαν ὁρᾶτε.
 καταληκτικὸν δὲ,
 νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων.
 ὃ καὶ Εὐριπίδειον· ὑπερκατάληκτον δὲ,
 οὐδ' Ἀμειψίαν ὁρᾶτε νῦν. 20
- 4 Τρίμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν, ὡς τοῦτο,
 οὐδ' Ἀμειψίαν ὁρᾶτε πτωχόν.
 ἀκατάληκτον δὲ,
 νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων θούριος Ἄρης.
 καταληκτικὸν δὲ, ὃ καὶ ἴαμβον ἀκέφαλον ἔφαμεν καλεῖσθαι, 25
 Ζεῦ πάτερ γάμον μὲν οὐκ ἔδαισάμην.
 ὑπερκατάληκτον δὲ,
 ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαίον ἠ διατμήξας.

ἀρτίαις, τροχαίον, τριβραχυν ἤτοι χορείον, σπονδείον, δάκτυλον, ἀνάπαιστον.

Ρ αὐτοῦ] Addit S. καὶ παρὰ πολλοῖς φερόμενα, ubi mox om. ὅτι μία—εἶναι.

ἑτεράμετρον] Addit S. περὶ ὧν ἤδη εἰρήσεται. ἀλλ' ἀναλάβωμεν ἄνωθεν τὸν λόγον.

ἴ ἀκαταληκτὸν] Addit S. δὲ ὡς τὸδε. Hujusmodi additamenta in posterum omittam.

ἢ ὃ καὶ] τοῦτο δὲ καὶ ἰ. καλεῖται S. Mox om. ὃ καὶ Εὐριπίδειον.

ἔδαισάμην] ἐδησάμην S.

ἠ διατμήξας Fl. B. S. διανύσας Turn.

- 5 Τετράμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν,
 οὐδ' Ἀμειψίαν ὁράτε πτωχὸν ὄνθ' ἐν ἡμῶν.
 ἀκατάληκτον δὲ,
 κλυθί μευ γέροντος εὐέθειρα χρυσόπεπλε κούρα.
 καταληκτικὸν δὲ, 5
 Ἐρξίη πῆ x δηῦτ' ἀνολβος ἀθροίζεται στρατός.
 ὑπερκατάληκτον δὲ,
 κλυθί μευ γέροντος εὐέθειρα χρυσόπεπλε νῦν κούρα.
- 6 Πεντάμετρον δὲ βραχυκατάληκτον μὲν τόδε,
 ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαίον διατμήξας ἀπ' οἰνηρᾶς υ δέ. 10
 ἄκατάληκτον δὲ, τὸ αὐτὸ, προσκειμένου τῷ τέλει τοῦ Χίου.
 Καταληκτικὸν δὲ, τὸ αὐτὸ πάλιν λείποντος τοῦ δὲ τοῦ συν-
 δέσμου,
 ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαίον διατμήξας ἀπ' οἰνηρᾶς Χίου.
 ὑπερκατάληκτον δὲ οὐκ ἔστιν, ὥσπερ οὐδὲ ἐν τῷ ἰαμβικῷ. 15
- 7 Ἔστι δὲ καὶ χωλὸν τροχαϊκὸν τετράμετρον καταληκτικὸν, ^aδ
 τὸν παραλήγοντα πόδα σπονδεῖον ἔχει, ὡς τόδε,
^{aa}Μητροτίμω δητ' ἐμὲ χρῆ τῷ σκότῳ δικάζεσθαι,
 Χωλὸν δὲ ^bλέγεται, ὅτι τὸν παραλήγοντα πόδα σπονδεῖον ἔχει, ὃν
 ἀποστρέφεται τὰ καταληκτικὰ τροχαϊκὰ· ταῦτα γὰρ φιλεῖ τὴν 20
 κατακλειῖδα ἢ χορεῖον ἢ τροχαῖον φέρειν· τροχαῖον,
 Ἐρξίη πῆ ^cδηῦτ' ἀνολβος ἀθροίζεται στρατός.
 χορεῖον,
 τῶν πολιτῶν ἄνδρας ὑμῖν δημιουργοὺς ἀποφανῶ.
- ^dΤοσαῦτα καὶ περὶ τροχαϊκοῦ· ἐξῆς δὲ περὶ δακτυλικοῦ λεκτέον.

ΚΕΦ. Θ.

ΠΕΡΙ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΥ.

^eΤὸ δακτυλικὸν βαίνεται μὲν κατὰ μονοποδίαν, αὐξεται δὲ 25
 μέχρι ποδῶν ἕξ. Ἐχει δὲ διαφορὰς τρεῖς· τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ

- x δητ'] δηῦτ' S. μητροτίμω B. 1. 2.
 y δέ] Χίου S. ^bλέγει] λέγεται S.
^zἀκατάληκτον—τῷ ἰαμβικῷ lin. ^cδητ'] δηῦτ' S.
 15, om. S. ^dSeqq. addit S.
^aδ τὸν—σπονδεῖον ἔχει om. S. ^eΤὸ] τὸ τοίνυν S.
^{aa}μὴ προτίμα] μητροτίμω Fl.

ἐστὶ κοινόν, τὸ δὲ Αἰολικόν, τὸ δὲ λογαυιδικόν. Τὸ μὲν οὖν κοινόν
κατὰ ^e πᾶσαν χώραν δέχεται ἀδιαφόρως δάκτυλον καὶ σπονδεῖον·
ὑφίστησι δὲ κατὰ ἀφαίρεσιν δίμετρά τε καὶ τρίμετρα· μονόμετρα
^f δὲ οὐκ ἔχει, τῷ μὴ βαίνεσθαι κατὰ διποδίαν· συνέμπτωσιν γὰρ
ἂν ἐποίει τῶν τοιούτων μέτρων πρὸς τε τὰ Ἔτροχαϊκὰ καὶ Ἰαμ-
2 βικά. ^h Ἐχει δὲ ἀποθέσεις τρεῖς, καταληκτικὸν εἰς τε συλλα-
βὴν, καὶ εἰς δισύλλαβον, καὶ ἀκατάληκτον. Καὶ δίμετρον μὲν
ἀκατάληκτον, τὸ,

Ἵμῖν μὲν θεοί.

3 Τρίμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, ὃ καὶ πενθημιμερὲς 10
καλεῖται καὶ Ἀρχιλόχειον, τὸ,

Ἐν δὲ Βαπουσιᾶδης.

καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, ὡς τὸ, (Π. α'. 2.)

οὐλομένην ἢ μυρί,

ἀκατάληκτον δὲ τὸ,

15

Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι.

4 Τετράμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, τὸ καὶ ἑφθημι-
μερὲς, ^φ Ἀλκμᾶν κέχρηται,

ταῦτα μὲν ὡς ἂν ὁ δῆμος ἅπας.

καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, τὸ καὶ Ἀρχιλόχειον,

20

φαινόμενον κακὸν οἴκαδ' ἄγεσθαι,

ἀκατάληκτον δὲ, τὸ Ἀρχιλόχειον, ὃ καὶ δίμοιρον ἔπους λέγεται,

οὐκέθ' ὅμως θάλλεις ἀπαλὸν χροῖα.

5 Πεντάμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, (Π. β'. 441.)

ὡς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν.

25

καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, τὸ καλούμενον Σιμμίειον,

χαίρε ἄναξ ἑτάρε ζαθέας μάκαρ ἦβας.

ἀκατάληκτον δὲ, (Π. β'. 2.)

εὐδον πανύχιοι· Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος.

6 Ἐξάμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν 30

^e πᾶσαν χώραν] πάσας τὰς χώρας

S.

^f δὲ] γὰρ S.

^ε Ἰαμβικά καὶ τροχαϊκὰ S.

^h ἀποθέσεις δὲ τῶν δακτυλικῶν S.

ubi desunt reliqua.

οὐκ ἔχομεν· εἴ που δέ τις ἐντύχοι, ἐστὶ τὸ μιᾷ συλλαβῇ περιττεῦον τοῦ πενταμέτρου ἀκατάληκτου. Καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, πάντα τὰ Ὀμηρικὰ ἔπη. Ἀκατάληκτον δὲ σπάνιον ἐξ αὐτῶν, ὡς τὸ, (Od. ι'. 347.)

Κύκλωψ, τῆ, πῖε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα.

5

7 Τὸ δὲ δακτυλικὸν τὸ Αἰολικὸν κατὰ μὲν τὰς ἄλλας χώρας πάσας ἐπιδέχεται ὡσαύτως τῷ κοινῷ τοὺς τε δακτύλους καὶ σπονδεῖους, ὁμοίως καὶ κατὰ τὰς ἀποθέσεις· τὸν δὲ πρῶτον πόδα ἔχει ἓνα τῶν δισυλλάβων ἀδιάφορον. Ὅτε μὲν οὖν ἐστὶν ἀκατάληκτον, δάκτυλον ἢ ἀμφίμακρον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα· ἐὰν δὲ καταληκτικόν, 10 εἰς δισύλλαβον μὲν, σπονδεῖον ἢ τροχαῖον ἔχει τὸν τελευταῖον· εἰς συλλαβὴν δὲ, ἀδιάφορον. Ὑφίστανται δὲ καὶ ἐν τούτῳ κατὰ ἀφαιρέσεις δίμετρα τε καὶ τρίμετρα, καὶ ἔτι τετράμετρα καὶ πεντάμετρα· μονόμετρα γὰρ οὐκ ἔχει· καὶ ταῦτα καταληκτικά τε εἰς συλλαβὴν, καὶ εἰς δισύλλαβον, καὶ ἀκατάληκτα.

15

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

8 Τὸ Ἡρωϊκὸν μέτρον ἑξάμετρόν ἐστιν· ἕξ γὰρ χώρας ἐπιδέχεται, καὶ κατὰ μονοποδίαν μετρεῖται. Κατὰ μὲν οὖν τὰς πέντε χώρας ἐπιδέχεται δάκτυλον, καὶ σπονδεῖον ἀδιάφορον, ἐνίοτε δὲ καὶ παλιμβάκχειον καὶ ἀμφίμακρον· καθαρὸς μέντοι καὶ ἐν τάξει δακτύλων 20 κειμένους. Καθαροὶ δὲ εἰσιν, ὅταν ἀπαρτίζωσιν εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἐπιφερομένην λέξιν ἔχωσιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, καὶ παλιμβάκχειον μὲν, ὡς ἐν τῷ (Od. α'. 2.)

πλάγχθη· ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε.

ἀπήρτισται γὰρ εἰς μέρος λόγου τὸ πλάγχθη, καὶ ἡ ἐξῆς ἄρχεται 25 ἀπὸ φωνήεντος τοῦ ε. Ἀμφίμακρον δὲ, ὡς ἐν τῷ (Il. γ'. 164.)

οὐ τί μοι αἰτὴ ἐσοῖ, θεοὶ νύ μοι αἰτιοὶ εἰσι.

καὶ εἰσὶν ἐν τούτῳ τρεῖς ἀμφίμακροι, ἐν τε τῇ μοι συλλαβῇ δύο, καὶ ἐν τῇ αἰτίῃ· ἀπηρτισμένοι γὰρ εἰσὶν εἰς μέρος λόγου, καὶ τὰς ἐξῆς ἔχουσιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένης. ἡ δὲ ἕκτη χώρα σπονδεῖον δέχεται καὶ τροχαῖον· ἐπὶ παντὸς γὰρ μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ 30

¹ Sic MSS. προθέσεις Edd. sius Hephæstionis verba inutiliter repetita.
² ἀκατάληκτα] Ea quæ sequuntur
in edd. omisimus: sunt enim ip-

9 τελευταία συλλαβή. Ἡρωϊκὸν δὲ καλεῖται τὸ μέτρον, ἐπεὶ περ
 "Ὀμηρὸς ὁ ποιητὴς τὰς τῶν ἡρώων πράξεις διεξιῶν, τούτῳ κέχρηται
 τῷ μέτρῳ. Χρὴ δὲ γινώσκειν ὅτι ὁ παλιμβάκχειος εἰς τὴν δευ-
 τέραν συλλαβὴν θεραπεύεται, τοῦτ' ἔστιν, ἵνα ἢ αὕτη ἢ δευτέρα
 συλλαβὴ τοῦ παλιμβακχείου εἰς μέρος λόγου, καὶ ἢ ἐξῆς ἀρχηται 5
 ἀπὸ φωνήεντος· οἶον,

πλάγχθη ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε.

ὁ δὲ ἀμφίμακρος κατὰ τὴν τρίτην, λήγουσαν καὶ ταύτην ὁμοίως
 εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἐξῆς ἔχουσαν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην,
 οἶον,

10

οὐ τί μοι αἰτιή ἐσσί, θεοὶ νυ μοί αἰτιοὶ εἰσιν.

Ἔπη δὲ λέγονται κυρίως οἱ τοῦ ἡρωϊκοῦ τούτου μέτρου καὶ ἑξα-
 μέτρου στίχοι.

Ἰ ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΩΝ ΗΡΩΙΚΟΥ.

10 Διαφοραὶ δὲ τῶν ἡρωϊκῶν στίχων εἰσὶν ἑπτὰ· κατενόπλιον, 15
 περιοδικόν, βουκολικόν, σαπφικόν, ὑπόρρυθμον, τέλειον, καὶ ^k πολι-
 τικόν. ¹ Κατενόπλιον μὲν οὖν ἔστι τὸ ἔχον δύο δακτύλους καὶ ἓνα
 σπονδεῖον, οἶον, (Π. α'. 357.)

ὡς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.

11 ^m Περιοδικόν δέ ἔστι, τὸ ἔχον ἓνα δάκτυλον, καὶ ἓνα σπονδεῖον, 20
 οἶον,

οἰλομένην, ἢ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε.

12 Βουκολικόν δὲ τὸ μετὰ τρεῖς πόδας ἀπαρτίζον εἰς μέρος λόγου,
 οἶον, (Π. κ'. 475.)

ⁿ ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτοις ἰμάσι δέδεντο.

25

13 ^o Σαπφικόν δέ ἔστι τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ σπονδείου, καὶ λῆγον εἰς

^j Similia his leguntur in Plu-
 tarchi ed. Wyttenb. T. V. p. 865
 = 1283.

^k πολιτικόν] Addit Draco p.
 139, 10. κλιμακωτὸν, ἐμπερίβολον.

¹ Κατενόπλιον] Vid. Herman. ad
 Schol. Aristoph. Nub. 651. Schol.
 Taurin. Aristoph. apud Dindorf.
 T. III. p. 406. Ritchell. Mus.
 Rhen. a. 1842. T. I. p. 290.
 Schol. Platon. p. 155.

^m Περιοδικόν] Draco p. 139, 17.
 Περιοδικόν δέ ἔστιν ὅπερ ἔστι δάκτυ-
 λος καὶ σπονδεῖος, καὶ πάλιν δάκτυλος
 καὶ σπονδεῖος ἐφεξῆς μέχρι τέλους.

ⁿ ἐξ ἐπιδιφρ.] Exemplum huic clo-
 co non convenit. Draco dedit, ἀλλ'
 ἔκ τοι ἐρέω τόδε καὶ τετελέσθαι οἶω.

^o Σαπφικόν] Draco, p. 139, 22.
 Σαπφικόν τὸ ἔχον ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ τῷ
 τέλει σπονδεῖους, τοὺς δὲ μέσους
 δακτύλους.

σπονδεῖον, (Π. β'. 1.)

ἄλλοι μὲν ῥὰ θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἵπποκορυσταί.

14 Ὑπόρρυθμον δέ ἐστι, τὸ καθ' ἕκαστον πόδα ἀπαρτίζον εἰς μέρος λόγου, οἶον, (Π. α'. 214.)

Ῥ ὕβριος εἵνεκα τῆσδε, σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.

5

15 Τέλειον δέ ἐστι τὸ ἔχον πάντα τὰ μέρη τοῦ λόγου, οἶον, (Π. χ'. 59.)

πρὸς δ' ἔμε τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε.

16 Πολιτικὸν δέ ἐστι, τὸ ἄνευ ἑνάθους ἢ τρόπου πεποιημένον, οἶον, (Π. λ'. 679.)

10

ἵππους τε ξανθὰς ἑκατὸν καὶ ἑντήκοντα.

ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ λογοειδεῖ⁸.

Ῥ Eustathius ad Π. ι'. p. 740, init. = 635, 32. Ἐπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα, Αἰθωνας δὲ λέβητας ἑξήκοντα, δώδεκα δ' ἵππους. Τούτων δὲ τῶν στίχων ἑκατέρου ἢ εἰς ἀνὰ δύο ἐννοίας τομῆ, οὐ παντὶ μετρικῶς ἔχειν δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς, οἳ φασὶν ὅτι τὸ μέτρον χαίρει μὲν συνδεσμεῖσθαι τοὺς πόδας ἀλλήλοισι, ὡς κατὰ μηδὲν εἰς μέρος ἀπαρτίζειν λόγου, οἶον, Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε. Παρατεῖται δὲ ὡσπερ τὸ κατὰ πόδα τέμνεσθαι, οἶον, Ὑβριος εἵνεκα τῆσδε, σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν. Ἐνθα καθ' ἕνα ἕκαστον πόδα καὶ μέρος λόγου ἀπαρτίζεται. Οὕτω καὶ τὴν δίχα τομῆν, ἣ γον τὴν εἰς δύο ἐννοίας, ὡς τὸ, Ἐνθ' οὗτ' Ἰδομένευσ ἰλῆ μίμνευ, οὗτ' Ἀγαμέμνων. Οὕτω δὲ καὶ τὴν τριῆ καὶ ἐπὶ πλείον διαίρεσιν. Ῥυθμικὰ γὰρ φασὶ ταῦτα, ἢ μετρικά. Οὐκ οὖν καὶ τὰ ῥηθέντα δύο ἔπη ῥυθμικώτερον διάκεινται. Vide Santen. ad Terent. Maur. p. 266.

⁹ ἑνάθους] Draco p. 140, 13. πάθους λέξεως.

¹ ἑντήκοντα] H. l. subjcit Draco p. 140. Κλιμακωτὸν δὲ ἐστιν

ἐν ᾧ προῖων ὁ στίχος ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους αὔξει τὰς συλλαβὰς, οἶον, ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδῃ μοιρηγενὲς ὀλβιόδαιμον. Ἐμπεριβολὸν ἐστὶ τὸ ἔχον τινὰ τῶν δέκα καταγοριῶν καὶ τῶν δέκα περιστατικῶν, οἶον, πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἀΐδι προΐαψεν ἔχει γὰρ οὗτος ὁ στίχος ποσὸν, ποιὸν, τόπον, καὶ χρόνον.

⁸ De differentiis et affectionibus versuum heroicorum plura vide infra p. 193. seqq. Interim non inopportunum opinor sequentia ex Eustathio ad Od. φ'. p. 1899 = 746, 9. excerpere. Τὸ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοισιν. ὅς δὲ στίχος καὶ ἐπαινεῖται ὡς ὀλοσπόνδειος, καὶ τῷ στασίμῳ τοῦ μέτρον ἐξομοιούμενος τῇ στάσει τῶν συναυτῶντων ἀλλήλοισι κατὰ φιλίαν. Ὡσπερ αὖ πάλιν ἐπαινετοὶ ἐτέρωθι κατ' ἄλλον τρόπον οἱ ὀλοδάκτυλοι. Ὅποιον καὶ τὸ, Κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.— Ὅτι δὲ τὸν ἐκ πέντε δακτύλων συγκείμενον στίχον καὶ ἕκτου σπονδείου ἢ τροχαιοῦ πηδητικὸν μάλιστα οἶδασιν οἱ παλαιοὶ, ὁ τεχνικὸς παραδίδωσιν. Ἐνθα σημειωτέον τὸ μάλιστα

ΚΕΦ. Ι.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΠΑΙΣΤΙΚΟΥ.

Τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν κατὰ διποδίαν μὲν βαίνεται, κατὰ πᾶσαν δὲ χώραν δέχεται ἀδιαφόρως σπονδεῖον καὶ ἀνάπαιστον, σπανίως δὲ καὶ προκελευσματικόν· παρὰ δὲ τοῖς δραματοποιοῖς καὶ ἴαμβον⁵ καὶ δάκτυλον. Ἔχει δὲ καὶ ἀποθέσεις ἕξ· βραχυκατάληκτον, καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ἀκατάληκτον, ὑπερκατάληκτον εἰς συλλαβὴν, ὑπερκατάληκτον εἰς δισύλλαβον.² Δίμετρον μὲν καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, ὃ καὶ παροιμιακὸν καλεῖται, τὸ,

10

πότε δ' Ἄρτεμις οὐκ ἐχόρευσε.
καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοισιν.

3 τούτῳ δὲ καὶ Κρατῖνος καὶ Ἀρχίλοχος ἐχρήσαντο. Τρίμετρον δὲ καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τὸ καλούμενον Σιμμίειον, τὸ,

Ἴστιά ἀγὰ ἀπ' εὐξείνων μέσα τοίχων.

15

4 Τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν, τὸ καλούμενον Ἀριστοφάνειον, ᾧ καὶ Ἀριστόξενος καὶ Ἐπίχαρμος καὶ Κρατῖνος ἐχρήσαντο, τὸ,

ὄτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἦνθουν, καὶ σωφροσύνη νενόμιστο.

ἀναπαιστικὸν δὲ τετράμετρον, τὸ διὰ προκελευσματικῆς ἐκλύσεως τῶν ἀναπαίστων γινόμενον, ἔστι τὸ Ἀριστοφάνους, τὸ·

20

τίς ὄρεα βαθύκομα τάδ' ἐπέστυ βροτῶν.

5 Ἔστι δὲ καὶ λογαοιδικὸν ἀναπαιστικὸν, ὅπερ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις χώραις τοὺς αὐτοὺς ἐπιδέχεται πόδας τῷ ἀναπαιστικῷ καθαρῷ, ἐν δὲ τῷ τέλει ἴαμβον καὶ συλλαβὴν ἀδιάφορον, τοῦτ' ἔστιν, ἢ βακχεῖον, ἢ ἀμφίβραχυν. Ἔστι δὲ ἐπισημότερον αὐτοῦ, τὸ καλου-²⁵

δοκοῦν πρὸς διαστολὴν ἐτέρου εἰρησθαι πηδητικοῦ ἔπους. Εἴη δ' ἂν τοιοῦτον, ὃ κατ' ἐνόπλιον ῥυθμὸν πεποδισμένος στίχος, οὗ μέμνηται καὶ ὁ κωμικός. (Aristoph. Nub. 651.) Ὅποιος κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὃ μετὰ δύο δακτύλους ἔχων σπονδεῖον κατὰ τὸ πάλιν καὶ πάλιν οἶον, ὧς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μή-

τηρ. Λέγοιτο δ' ἂν ἴσως κατ' ἐνόπλιον, διὰ τὸ πρέπειν μὲν ῥυθμὸν τοιοῦτον καὶ τοῖς ἄλλοις κινουμένοις μετὰ συντομίας· ἐπὶ πλεόν δέ, τοῖς μεθ' ὄπλων σεμνῶς πηδῶσι, καὶ κοῦφα πυρριχίζουσι. Cf. etiam II. β'. p. 282. med. = 213, 48. λ'. p. 836, 15 = 770, 32. Od. χ'. p. 1923, 48. = 780, 32.

μενον Ἀρχεβούλειον, ᾧ καὶ Καλλίμαχος ἐχρήσατο, ἔχον τὸν
πρῶτον πόδα ἀνάπαιστον, ἢ σπονδεῖον, ἢ ἱαμβον· τοὺς δὲ ἐφεξῆς
πάντας, ἀναπαίστους· οἷον,

Ἀγέτω θεός· οὐ γὰρ ἔχω δίχα τῶνδ' αἰδεῖν·

Νύμφα σὺ μὲν Ἀστερίαν ὑφ' ἄμαξαν ἦδη.

Ἕφλωτέρα ἄρτι γὰρ ἢ Σικελὰ μὲν Ἔννα.

ἐν τοῖς διὰ μέσου μέντοι ἀναπαίστοις ὁ Ἀλκμᾶν καὶ σπονδεῖους
παραλαμβάνει.

ΚΕΦ. ΙΑ.

ΠΕΡΙ ΕΠΩΝ ΧΩΛΩΝ.

10

Γίνονται τὰ ἔπη ἠχωλὰ, ἢ κατὰ πλεονασμὸν, ἢ κατ' ἔνδειαν.
Ἐκατέρου δὲ τούτων διαιρουμένου κατὰ τε τὴν ἀρχὴν, τὸ μέσον,

Ἡermannus ad Orphica p. 788. "In Callimachi fragmento, quod Hephæst. p. 38. servavit, scribi debet, ἢ Σικελὰ μὲν Ἔννα. Οἱ enim ex ἢ natum est, quod scholiastes Hephæst. hoc versu habet p. 92." Immo οἱ ex a male exarata derivatur. Vide Porsonum ad Eurip. Med. 44.

Ἡ Versus ἀκεφάλους, λαγαρούς, μειούρους memorat Athen. XIV. p. 632 D. Sæpius Eustathius: viz. Π. α'. p. 114=86, 26. τὸ δὲ πάθος τοῦ στίχου (ὀλοῆσι φρεσὶ θύει) θεραπεύουσιν οἱ μετρικοὶ ὡς οἴδασιν ἐκεῖνοι, λαγαροῦ ὄντος, καὶ ἐκτείνοντος μουσικῶς τὴν ΛΟ συλλαβὴν διὰ τῆς ἐφεξῆς περισπωμένης. Τίνες μέντοι ἐτόλμησαν γράψαι ὀλοῆσι φρεσὶν, ἵνα οὕτως ἀπαθῆς εἴη ὁ στίχος. Π. γ'. p. 399=302, 51. Διπαθῆς δὲ λαγαροειδῶς ὁ ῥηθῆεις στίχος περὶ τὸ μέσον ἐν τῷ, φίλε ἔκυρέ, δυσὶ γὰρ ποσὶ σκάζει. Ἐν ὁ μὲν, ψευδοδάκτυλος, ὁ δὲ, σπονδεῖος βίαιος. Ἡ γὰρ ΛΕ συλλαβὴ ὡς μακρὰ λαμβανομένη διὰ τε τὴν προκειμένην ὀξείαν καὶ τὸ καταπεραιούν στιγμικῶς, καὶ διὰ τὴν ἐπιφερομένην δασείαν, δάκτυλον ἀπαρτίζει μετὰ τῶν ἰπ' αὐτὴν δύο συλλαβῶν. Ἡ δὲ ἐφ-

εξῆς ΡΕ συλλαβὴ ὁμοίως ἐκτεινομένη τριχῶς λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς, διὰ τὸ ὀξείως τονοῦσθαι, καὶ διὰ τὸ πέρασ εἶναι λέξεως, καὶ διὰ τὸ προκείσθαι τοῦ Δ δυναμένου καὶ αὐτοῦ τεχνικῶς ἐκτείνειν διὰ τὸ πεφυκέναι διπλασιάζεσθαι, σπονδεῖον ἀποτελεῖ· καὶ οὕτως ἢ τοῦ μέτρου ποδικῆ ἐκθεραπεύεται χῶλανσις. Π. ζ'. 641=500, ult. Τὸ δὲ μένος ἐκτείνει μετρικῶς ἐνταῦθα τὴν λήγουσαν διὰ τὴν ἀρέσκουσαν Ἀριστάρχῳ τελείαν στιγμὴν, καὶ τὸ ἐν αὐτῇ οὕτω χρονίζον καὶ στάσιμον τῆς φωνῆς λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς. Ἄλλως δὲ γε δύο παθῶν ὡσπερ κεφαλικῶν τῶν ἐν τῇ ἑ' ῥαψῳδίᾳ ῥηθέντων, οὕτω καὶ κοιλιακῶν ὡς ἂν τις ἐρεῖ ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς ἔπεσιν ὄντων. Ἐνὸς μὲν, κατὰ μέγεθος εἴτουν πλεονασμὸν, ὁ δὲ προκοιλίον ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοιούτων λέγεται ζῶν· ἑτέρου δὲ κατ' ἔνδειαν, ἦτοι ἔλλειψιν, ὁ σφηκῶδες τε καὶ σφηκοειδὲς λέγεται κατὰ μεταφορὰν τὴν ἐκ τῶν σφηκῶν, ἔτι δὲ καὶ λαγαρὸν τὸ αὐτὸ ἐκ τῆς κατὰ λαγόνας ἀπαχείας. Εἴη ἂν ὁ παρὼν στίχος τοῦ τοιούτου εἴδους, ὡς τρίχρονος τὸ μέσον, ἦγουν τὸν τέταρτον πόδα, ἱαμβικῶς, καὶ μὴ τετράχρονος σπονδειακῶς, ἢ δακτυλικῶς ὡς ἐχρῆν ἐν μέτρῳ ἠρωϊκῷ. Τοιούτον καὶ τὸ,

καὶ τὸ τέλος, γίνονται τρόποι ἕξ· ἐν μὲν τῇ ἀρχῇ δύο, ὁ προκέφαλος καὶ ἀκέφαλος· ἐν τῷ μέσῳ δὲ, ὁ προκοιλίος καὶ ὁ λαγαρός·

Βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα. Ἡ γὰρ ἄρχουσα τοῦ Αἰόλου καὶ ἡ μετ' αὐτὴν εἰ καὶ μὴ κατὰ ἴαμβον, ἀλλ' οὖν κατὰ τροχαῖον σφηκικὴ καὶ ἀπαχῆς ἐστὶ λαγαρομένη. Καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. Προκοιλίου δὲ παράδειγμα τὸ, Ὡ Ἀχιλεῦ Πηλέος νιέ. Ὁ γὰρ τρίτος πούς τετρασύλλαβος ὢν, ὠγκωται οἶον τὴν κοιλίαν, καὶ δέεται συστολῆς μετρικῆς. Τοιοῦτον καὶ τὸ, Θώρηκας ῥήξειν δῆϊων ἀμφὶ στήθεσφι. Καὶ αὐτὸ γὰρ ἐν τῷ τρίτῳ ποδὶ ἀσυνμετριαν ἔχον, ἐθέλει σφίγγεσθαι τῇ συνιζήσει. Ὁμοιον καὶ τὸ πρῶτον ἔπος τῆς Ἰλιάδος. Καὶ τὸ πρὸ ὀλίγων ῥηθέν, Βελλεροφόντης δὲ χρύσειον δέπας ἀμφικύπελλον, καὶ τὸ, Πατρόκλου ποθέων ἀνδρότητα. Καὶ οὕτω μὲν καὶ τάδε. Οἱ δὲ τὸ προκοιλίον λαγαρὸν καλέσαντες διὰ τὸ ἀκούειν ἴσως λαγαρὸν εἶναι οὗ τὸ πάχος ἐκκεκένωται εἰς πλάτος, οὐκ ἂν ἀρέσκοιεν τοῖς παλαιοῖς. Π. μ'. p. 900 = 858, 20. Ἐν δὲ τῷ, Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰολον ὄφιν, σιχηρὸν ἐστὶ πάθος ὃ λέγεται καὶ μνουρία διὰ διχρόνου τοῦ κατὰ τὴν ἀρχὴν, καὶ μειουρία διὰ τῆς εἰ διφθόγγου, ὡς ἐν τῷ τέλει πυρριχισθέντος τοῦ στίχου καὶ συστολῆν παθόντος κατὰ μὸς οὐραν, ἢ κατὰ μείωσιν οὐραίου, ἦτοι τέλους ἄκρου, ὥσπερ ἔμπαλιν ἀκέφαλος λέγεται στίχος, ὁ περὶ τὴν ἀρχὴν καὶ οἰονεὶ κεφαλὴν συσταλῆς, ὅποιον καὶ τὸ, Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο. Αἴτιον δὲ τοῦ ῥηθέντος μειουρισμοῦ, ἢ τῆς ἔκτης χώρας ἐν τοῖς ἔπεσιν ἀδιαφορία. Ἔτεροι δὲ τὴν ὀξείαν τάσιν ἐκτακτικὴν εἰδότες, ἀπ' αὐτῆς φασι προστεθῆναι τι χρόνου τῇ τοῦ ο φυσικῆ βραχύτητι, ὡς εἰς τροχαίου ἀπάρτισιν. Ἄλλοι δὲ ὄφιν μετέγραψαν, οἷα ὀκνοῦντες διπλάσαι τὸ φ, διὰ τὸ οὐχ Ἑλληνικὸν τῆς γραφῆς. Ἄνηρ γὰρ Ἑλλην οὐ διπλάζει τὰ δασέα, ὑφαιρουμένου τοῦ ὀφφικίου, αὐτὸ δὲ οὐ

γλωσσῆς Ἑλλήνων ἐστὶ. Διὸ καὶ τὸ καπ φάλαρα ἀντὶ τοῦ κατὰ φάλαρα, περὶ οὗ καὶ προεῖρηται. Monet deinde καὶ γὰρ ἐγχωροῦν εἰπεῖν, Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ὄφιν αἰολον εἶδον, ὅμως Ὁμηρος τὸν Ἑλληνικὸν ἐμφαίνει φόβον, καὶ τὴν συστολῆν, καὶ τὴν εἰς τὸ τάχυ φεύγειν ῥοπήν, τῇ συστολῇ τοῦ μέτρου, καὶ τῷ τάχει τοῦ ἔπους εἰς βραχείας τελευτῶντος συλλαβίας. Π. σ'. p. 1012, 33 = 1013, pen. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ στίχος οὗ ἐν τῷ τέλει κείται τὸ, Οὓς τέκετο ῥέα, εἰ καὶ εἰς τρίβραχυν πόδα δοκεῖ καταλήγειν, ἀλλ' οὖν εἰς δάκτυλον λογίζεται, οἷα τοῦ ῥῶ ἐκτεινόντος τὴν πρὸ αὐτοῦ συλλαβὴν, ὡς καὶ ἐν τῷ, Ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσι. Καὶ γίνεται οὕτως ὁ στίχος μακροσκελῆς, κατὰ τὸ, Καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. Εἰ δὲ γράφεται, οὓς τέκε ῥέα, κατὰ τινα τῶν ἀντιγράφων, μνουρίζεται τὸ ἔπος κατὰ τὸ, ὡς ἴδον αἰολον ὄφιν. Vide etiam ad Π. ρ'. 1114, 42 = 1154, 8. Π. χ'. 1274, 50 = 1378, 2. Od. γ'. 1464, 61 = 123, 39. Od. κ'. 1647, 23 = 381, 36. Od. λ'. 1676, 15 = 422, ult. Od. σ'. 1775, 35 = 566, 20. Demetrius Phalereus, §. 255. Ἔστι δ' ὅπη κακοφωνία δεινότητα ποιεῖ, καὶ μάλιστα ἐὰν τὸ ὑποκείμενον πρᾶγμα δέη τοιαύτης. ὥσπερ τὸ Ὀμηρικόν, τὸ, Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰολον ὄφιν· ἦν μὲν γὰρ καὶ εὐφωνοτέρως εἶποντα σῶσαι τὸ μέτρον· Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ὄφιν αἰολον εἶδον· ἀλλ' οὐτ' ἂν ὁ λέγων δεινὸς οὕτως ἔδοξεν, οὔτε ὄφιν αὐτός. “Ὁφιν “pronunciandum ὄφιν. Neque “est μείουρος στίχος quod omnibus “vetustissimis criticis persuasum “fuit.” Scaliger ad Eusebium p. 111 = 119. Adi sis Marium Victorinum p. 2511. Inter recentiores hoc genere metri utitur Lucianus Tragodop. 311—323.

ἐν δὲ τῷ τέλει, ὁ δολιχόουρος, ὃν καὶ μακροσκελῆ φασί, καὶ ὁ μείουρος· οὓς καὶ ^κπάθη τῶν στίχων φασί.

2 ΠΡΟΚΕΦΑΛΟΣ οὖν ἐστίν, ὅταν ἐν ἀρχῇ πλεονάσῃ συλλαβῆ, ὡς ἐν τῷ, (Od. δ'. 682.)

*Ἡ εἰπέμεναι δμῶσιν Ὀδυσσῆος θείοιο.

5

καὶ ἐν τῷ,

*Ἡ οὐχ ἄλλοις ὅτι γυναῖκας ἀνάκιδας ἠπεροπεύεις.

πλεονάζει γὰρ ἐν τούτοις ἀμφοτέροις τὸ η.

3 ἈΚΕΦΑΛΟΣ δὲ, ὅταν ἐν τῇ ἀρχῇ ἐλλείπη χρόνῳ, ὡς ἐν τῷ,

*Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο.

10

^κπάθη τῶν στίχων] Πάθη τοῦ δακτυλικοῦ ἔξ' τρία μὲν κατὰ μέγεθος, τρία δὲ κατ' ἔλλειψιν. Κατὰ μέγεθος μὲν, τὸ λεγόμενον μακροκέφαλον, καὶ τὸ προκοίλιον καὶ τὸ μακροσκελές. Καὶ μακροκέφαλον μὲν ὅτε πλεονάζει συλλαβῆ κατ' ἀρχήν, καὶ συναίρεσις γίνεται συλλαβῶν εἰς μίαν, οἷον, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. Προκοίλιον δὲ, ὅταν τὸ αὐτὸ τοῦτο κατὰ τὸ μέσον πάθη, ὡς ἐν τῷ, Ἄχιλλεῦ Πηλέως υἱέ· ὁ τρίτος γὰρ ποὺς ἐστὶ λέως υἱέ. Μακροσκελές δὲ, ὅταν συλλαβῆ κατὰ τὸ τέλος πλεονάσῃ, ὡς ἐν τῷ, ἀλλ' ὅτε Σούιον ἱερὸν ἀφικόμεθ' ἄκρον Ἀθηναίων, ἀνάγκη γὰρ ἐστὶ τὸν τελευταῖον πόδα ἀντὶ τρισυλλάβου δισύλλαβον εἶναι. τὸ δὲ κατ' ἔλλειψιν ἔστι γὰρ ἀκέφαλον τὸ ἐλλείπον χρόνῳ κατ' ἀρχήν, ὡς ἐν τούτῳ, ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο. Λαγάρῳ δὲ τὸ ἐλλείπον χρόνῳ κατὰ τὸ μέσον, ὡς τὸ, βῆ δ' εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα· ὅτε γὰρ δεύτερος ποὺς αἰο ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ τροχαῖος, ὅτε δὲ τὸ ὁ συλλαβὴν οὐ δύναται μακρὰν ποιεῖν, δῆλον ὅτι μὴ ἀπήρτισεν εἰς μέρος λόγου. Τὸ δὲ ἐλλείπον χρόνῳ κατὰ τὸ τέλος μείουρον λέγεται, ὡς ἐν τῷ Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. Χαίρει δὲ μάλιστα τὸ αὐτὸ μέτρον τῷ συνδέσμῳ τῶν ποδῶν, ὅταν κατὰ μηδὲν εἰς μέρος λόγου ἀπαρτίξῃ, ἀλλὰ συνδεδεμένοι

πως εἰσὶν ἀλλήλοις, ὡς τὸ, ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε· παραιτεῖται δὲ τὴν κατὰ πόδα τομὴν, ὡς ἐν τῷ, Ὑβριος εἶνεκα τῆσδε, σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν. καθ' ἕκαστον γὰρ πόδα καὶ μέρος λόγου ἀπήρτισται· παραιτεῖται δὲ καὶ τὴν δίχα τομὴν, ὡς ἐν τῷ, ἔνθ' αὐτ' οὐτ' ἴδομενεὺς τλεῖ μίμνειν οὐτ' Ἀγαμέμνων. ἀπήρτισται γὰρ ἀληθῶς εἰς μέρος λόγου κατὰ τὸν τρίτον πόδα. καὶ τὴν ἐν τριχῇ διαίρεσιν ὡς ἐν τῷ Ἥρωσ μή μοι τοῦνεκ' ἀμύμονα νείκεαι κούρη. ῥυθμικὰ γὰρ τὰ τοιαῦτα ἢ μετρικὰ. τὴν δὲ κατὰ τὸν τέταρτον πόδα τομὴν οὐκ ἀποστρέφεται, ὅτι πλείω μέρη τοῦ λόγου τῷ στίχῳ συνδέδεται. Τούτῳ τῷ μέτρῳ συμπίπτει καὶ τὰ βουκολικὰ καλούμενα, ἐὰν εἰς τὸν τέταρτον πόδα δάκτυλον ἀπαρτίξῃται. παραιτεῖται δὲ καὶ πέμπτου εἶναι σπονδαίου.—Ἵτι πᾶν μέτρον παραλήγεσθαι βούλεται τῷ οἰκείῳ ποδί, οὐ καὶ ἐπώνυμον ἐστὶ μάλιστα, ὅταν ἀπαρτίξῃται μέρος λόγου ἐν αὐτῷ· ὥστε ἐκείνῳ (Od. ξ'. 239.) ἢ ἐνανήσασθαι χαλεπὴ δὲ δήμου φήμ. καὶ γὰρ τῇ ἀκοῇ αὐτόθεν προσπίπτει τὸ κεχηνὸς τοῦ ἔπους εἰ καὶ σπονδαῖος ἔστι ἀλλ' ἦττον ἐλλείπω ὅταν τὸ ἐξῆς συνήπται ποδί.—Μεσόκλαστοι δὲ εἰσιν ὅσοι κατὰ τὸ μέσον πάθος τι ἔχουσι, ὡς τὸ βῆ δ' εἰς Αἰόλου—S. Confer cum his Draconem p. 137, sq.

- καὶ ἐν τῷ, (Π. α'. 70.)
 δεῖ δὲ τὰ τ' εἶναι,
 λείπει γὰρ ἐν τούτοις τῷ πρώτῳ ποδὶ χρόνος εἷς πρὸς τὴν τοῦ
 μέτρου σύστασιν.
- 4 ΠΡΟΚΟΪΔΙΟΣ δὲ, ὅταν ἐν τῷ μέσῳ πλεονάσῃ ἢ συλλαβῇ, ἢ 5
 χρόνῳ· συλλαβῇ μὲν, ὡς ἐν τῷ, (Π. β'. 544.)
 Θώρηκας ῥήξειν δηῖων ἀμφὶ στήθεσσιν.
 πλεονάζει γὰρ ἐν ΔΗΪΩΝ ἢ Ι. χρόνῳ δὲ, ὡς ἐν τῷ, (Π. α'. 17.)
 Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
 πλεονάζει γὰρ ἐν τῷ ΚΑΙ χρόνος. 10
- 5 ΛΑΓΑΡΟΣ δὲ, ὅν τινες καὶ σφηκοειδῆ καλοῦσιν, ὁ κατὰ τὸ μέσον
 ἐλλιπῆς χρόνῳ ἢ συλλαβῇ, ὡς ἐν τῷ, (Od. κ'. 60.)
 Βῆ δ' εἰς Αἰόλου κατὰ δώματα,
 ἐλλείπει γὰρ κατὰ τὸ ο χρόνος ἢ συλλαβή.
- 6 ὙΔΟΛΙΧΟΪΤΡΟΣ δὲ, ὁ κατὰ τὸ τέλος πλεονάζων συλλαβῇ, οἶον, 15
 (Od. ε'. 231.)
 λεπτόν καὶ χάριεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ.
 πλεονάζει γὰρ τῇ Ι συλλαβῇ.
- 7 ὙΜΕΪΟΤΡΟΣ δὲ, ὁ κατὰ τὸ τέλος ἐλλείπων χρόνῳ, ὡς ἐν τῷ,
 Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ἐπεὶ ἴδον αἶολον ὄφιν. 20
 τούτων μὲν οὖν τῶν ἕξ τρόπων ὅσοι δύνανται ἢ διὰ κοινῆς συλλα-
 βῆς ἢ διὰ συνιζήσεως θεραπεύεσθαι, οὐ κυρίως ἂν κληθεῖεν πάθη.
- 8 Ζητήσῃσι δ' ἂν τις περὶ τε τοῦ, (Π. ι'. 5.)
 Βορέης καὶ Ζέφυρος, τῷ τε Θρήκηθεν ἄητον.
 καὶ τοῦ, (Od. σ'. 246.) 25
 Πλέονές κε μνηστῆρες ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.
 καὶ τῶν ὁμοίων, πότερον ἀκεφάλους χρὴ λέγεσθαι, ἢ μή· προ-
 κέφαλοι μὲν γὰρ οὐκ εἰσίν. οὔτε γὰρ χρόνῳ πλεονάζουσιν οἱ πρῶτοι
 πόδες, ἐπειδὴ τετράχρονοί εἰσι, καὶ ἰσοδυναμοῦσι τοῖς δακτύλοις.
 Φαμὲν οὖν κατὰ λόγον αὐτοὺς ἀκεφάλους καλεῖν, εἰ καὶ μὴ ἐλ- 30
 λείπουσι χρόνῳ ἢ συλλαβῇ· κεφαλὴν γὰρ ἔπους καθόλου τὴν
 ἄρχουσαν μακρὰν χρὴ νομίζειν εἶναι. Ἐὰν οὖν αὕτη τῆς οἰκείας
- ΥΔΟΛΙΧΟΪΤΡΟΣ] Draco p. 141,
 15. Δολιχόουρος—ὁ δολιχὴν, ἦγον
 μακρὰν, τὴν οὐρὰν, τουτέστι τὴν ἕκτην
 ὥραν ἔχων, οἶον, Νέστορά θ' ἰππό-
 μων καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.
- ὙΜΕΪΟΤΡΟΣ] Μύουρος scriben-
 dum statuit Meinekius Sp. 2. in
 Athenæum p. 35. Vid. Eustath.
 supra p. 194.

χώρας ἐκπέση, καὶ ἀντ' αὐτῆς βραχεῖα τεθῆ, ἀκέφαλον ἐξ ἀνάγκης
9 τὸ ἔπος γίνεται. Καὶ τούτων τῶν προτεθέντων στίχων, ὁ μὲν,

Πλέονές κε μνηστῆρες,

δύναται διὰ συνιζήσεως θεραπευθῆναι τῆς πλε καὶ ο συλλαβῆς
εἰς μίαν μακράν· ὁ δὲ ἄλλος ἀθεράπευτός ἐστιν, ὥσπερ καὶ ἐπὶ 5
τοῦ, (Od. η'. 119.)

Ζεφυρεῖην πνεύουσα.

10 Φασὶ δέ τινες καὶ περὶ τούτων, ὅτι ὁ ποιητῆς εὐφωνίας μᾶλλον ἢ
μέτρου φροντίζων, ἐστὶν ὅπου τῆς τοῦ μέτρου ἀκριβείας ὑπερορᾷ·
καὶ τοῦτο δῆλον ἐκ τοῦ, 10

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ἐπεὶ ἴδον αἶολον ὄφιν.

ἠδύνατο γὰρ εἰπεῖν,

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ὄφιν αἶολον εἶδον·

ἢ ὅτι ἐνταῦθα ὁ ποιητῆς ἤσθετο τῆς τοῦ δασέος φ ἐκφωνήσεως,
πλέον τι ἐχούσης διὰ τὴν σφοδρότητα τοῦ πνεύματος, ὡς καὶ 15

11 Ἡλιοδώρῳ δοκεῖ τῇ δασείᾳ πλέον τι νέμειν. Τὸ αὐτό φασὶ καὶ
περὶ τοῦ Ζεφυρεῖην. Ἀλλὰ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον δόξειεν ἂν καὶ
τούτῳ τὴν ΖΕ συλλαβὴν μακράν εἶναι διὰ τὴν τοῦ δασέος φ ἐπα-
γωγὴν, ὡς καὶ ἐν τῷ ΟΦΙΝ. ἀλλ' ἢ ΡΕΙ συλλαβὴ διὰ διφθόγγου
γραφομένη οὐκ ἔᾶ τὸν λόγον τοῦτον ἄπταιστον προβῆναι. οὐ γὰρ 20
δύναται διὰ τῶν τριῶν τούτων συλλαβῶν δάκτυλος συνίστασθαι,
εἰ μὴ που τὴν ΡΕΙ συλλαβὴν διὰ τοῦ Ι φήσειε γράφεσθαι. ἤδη
δὲ τινες καὶ τοῦ ΒΟΡΕΗΣ τὴν ^αΒΟ καὶ ΡΕ συλλαβὴν ἐπεχειρή-
σαν διὰ συνιζήσεως εἰς μίαν μακράν συνάπτειν, λέγοντες ὡς μετὰ
τὴν ΒΟ συλλαβὴν τοῦ Ρ ἐπιφερομένου, ὅπερ ὡς φωνῆεν καταλο- 25
γίζεται, (διὰ τοῦτο γὰρ καὶ δασύνεται ἐν πάσῃ ἀρχῇ λέξεως,)

12 οὐδὲν ἔσται ἐμπόδιον κοινὴν γενέσθαι συλλαβὴν. Ἀκέφαλος οὖν
πάντη ἀθεράπευτός ἐστιν, ὡς ἐν τῷ, (Il. α'. 193.)

Ἔως ὁ ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.

καὶ ἐν τῷ, (Od. δ'. 90.) 30

Ἔως ἐγὼ περὶ κείνα.

οὐδεμιᾶ γὰρ μηχανῇ οὔτε διὰ συνιζήσεως οὔτε διὰ κοινῆς συλλα-
βῆς δύναται θεραπευθῆναι· καὶ εἰσὶν ὁμολογουμένως πάθη. Τούτοις
ὁμοίον ἐστὶ καὶ τὸ, (Od. μ'. 423.)

ἐπίτονος βέβλητο βοὸς ῥινόιο τετευχώς. 35

^α Lege τὴν ΡΕ καὶ ΗΣ συλλαβὴν. PAUW.

Εἰσὶ δὲ καὶ εἶδη στίχων ἕξ· ^bἰσόχρονος, ἀπηρτισμένος, τραχὺς, μαλακοειδής, κακόφωνος, καὶ λογοειδής. Ἰσόχρονος μὲν οὖν ἐστίν, ὃ τὰ μεγέθη τῶν συλλαβῶν καὶ τοὺς πόδας ἀπὸ τῶν πρώτων μέχρι τῶν ἐσχάτων τὰ αὐτὰ ἔχων, ἡγουν ἐξ ὅλων σπονδαίων συγκείμενος, ὡς τὸ, (Od. φ'. 15.)

5

Τὸ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοῦν.

14 ἈΠΗΡΤΙΣΜΕΝΟΣ, ^cὃ διάνοιαν αὐτοτελῆ ἔχων ἐν αὐτῷ οἶον,

Ἵς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἔκτωρ.

15 ΤΡΑΧΥΣ δὲ ἐστίν, ὃ τὸν ῥυθμὸν τῶν φθόγγων ἐκ τραχυτέρων λέξεων συνιστῶν οἶον, (Il. γ'. 363.)

10

Τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.

16 ΜΑΛΑΚΟΕΙΔΗΣ δὲ ἐστίν, ^dὃ λείως ἐμπίπτων ταῖς ἀκοαῖς οἶον, (Il. ρ'. 51.)

Αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι.

17 ΚΑΚΟΦΩΝΟΣ δὲ ἐστίν, ^e πολλὰ φωνήεντα πρόσεστιν οἶον, 15
(Od. λ'. 127.)

Φῆη ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαίδιμω ὦμω.

18 ΛΟΓΟΕΙΔΗΣ δὲ ἐστίν, ὃ πεζότερος τῇ συνθέσει οἶον,

Ἴππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πενήκοντα.

^bἰσόχρονος] Eustath. Il. λ'. p. 836, 15 = 770, 32. Σημείωσαι δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι στίχου ὀλοσπονδαίου κειμένου, τοῦ, Ἀτρείδης τὸ δ' αὐτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθη, τὰ τοιαῦτα ἔπη εὐτελεῖ φασὶν εἶναι οἱ παλαιοὶ τῇ τῆς στιχοποιίας κατασκευῇ διὰ τὸ ὀλιγοσύλλαβον· δωδεκασύλλαβοι γὰρ ἐξ ἀνάγκης εἰσὶ· τοὺς γε μὴν ὀλοδακτύλους ἢ πολυδακτύλους μεγαλοπρεπεστέρους κρίνουσιν. Δῆλον δ' ὅτι σπάνιοι παρὰ τῷ ποιητῇ εἰσὶν οἱ ὀλοσπόνδαιοι, ὁποῖος καὶ ἐν Ὀδυσσειᾷ ἐκείνος, τὸ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξ. ἀ. Vid. et Schol. Ven. ad Il. λ'. 130.

^cὃ διάνοιαν] Draco p. 141, 11. ὃ τὴν σύνταξιν πᾶσαν καὶ τὴν διάνοιαν ἔχων ἐν ἑαυτῷ.

^dὃ λείως] Ex Plutarcho T. ult. ed. Reisk. p. 810. fragm. Μαλακοειδής ἐστίν, ὃ ὁμαλῶς καὶ οὐ βιαίως ἐμπίπτων ταῖς ἀκοαῖς. SANTENIUS ad Terent. Maur. p. 246.

ὃ καλῶς καὶ οὐ βιαίως ἀλλὰ λείως ἐ. Draco p. 141, 19.

^e ΛΟΓΟΕΙΔΗΣ] Forma pedestris illa, cujus hoc proprium est, ut neque cæsura sibi propriam habeat, neque alia lege teneatur, quam hac, ut tolerabilis quædam species relinquatur versus heroici. Hic enim versus ab antiquis eodem modo, ut apud nostros liberiores iambi, ad illud poeseos genus adhiberi solebat, quod proximum est prosæ orationi, ab eaque pene solo metro distat. Is usus, repetendus fortasse a poetis didacticis, etsi multi horum vere poetarum nomine digni sunt, permanavit deinde ad leviorum argumentorum tractationem, paræmias, sillos, alia. Ejusmodi poemata fuit Archestrati, sæpissime laudatum ab Athenæo. Eoque referendi sunt etiam versus hexame-

- p. 49, 6. Ἐπίχαρμος μνημονεύει] Ὁ Ἐπίχαρμος τὸ οἰκεῖον δράμα οὕτως ἐκάλεσε λόγον καὶ λογίαν.
- 19 p. 57, 10. Εἷς ὦν τῆς Πλειάδος] Ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἑπτὰ ἄριστοι γεγόνασι τραγικοὶ, οὓς Πλειάδας ἐκάλεσαν, διὰ τὸ λαμπροὺς εἶναι ἐν τῇ τραγικῇ, ὥσπερ ἄστρα τὰ 5 ἐν τῇ Πλειάδι· εἰσὶ δὲ οὗτοι· Ὅμηρος, οὐχ ὁ ποιητὴς, ἀλλ' υἱὸς ἴ' Ὁμηροῦς τῆς Βυζαντίας ποιητρίδος· καὶ Σωσίθεος, καὶ Λυκόφρων, καὶ Ἀλέξανδρος, καὶ Αἰαντιάδης, καὶ Σωσιφάνης, καὶ Φιλίσκος⁸.
- 20 p. 93, 1. Τῶν ἀωρολείων] Ἀωρόλαιοι οἱ ἔξω ἤδη ὥρας λειού- 10 μνοι, τοῦτ' ἔστιν, ἐν γῆρα καλλωπιζόμενοι.

ΚΕΦ. ΙΒ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΛΕΓΕΙΟΥ.

Τὸ δὲ ἘΛΕΓΕΪΟΝ μέτρον, τινὲς μὲν πεντάμετρον αὐτὸ φασιν εἶναι, συντιθέντες τὰς μὲν δύο χώρας αὐτοῦ, τὴν πρώτην καὶ τὴν 15 δευτέραν, ἀπὸ δακτύλου καὶ σπονδείου ἀδιαφόρως, ἢ ἀμφιμάκρου, ἢ παλιμβακχείου, καθαρῶν μέντοι καὶ ἐν τάξει δακτύλων κειμένων, ὡς καὶ ἐν τῷ ἡρωϊκῷ εἴρηται· τὴν δὲ τρίτην, ἐκ σπονδείου· τὴν δὲ τετάρτην ἐξ ἀναπαίστου, ἢ τὴν δὲ πέμπτην ἐξ ἀναπαίστου ἢ

tri in comœdia Græcorum, quorum exempla vide apud Aristoph. in fine Ranarum, in Eq. 197 sq. 1015 sq. 1030 sq. 1037 sq. 1051 sq. 1067 sq. 1080 sq. Pac. 118 sq. 1063—1113. Lys. 770 sq. et admixtis iambis Pac. 1270 sq. Av. 967 sq. Eodemque pertinent Horatii Epistolæ et magis etiam Sermones. HERMANN. El. D. M. p. 353. Post h. l. addit Draco p. 142, 9. Περὶ σφηκίου. Σφηκίας δὲ ἔστιν ὁ εἰς δύο ἰσοσυλλάβους τομὰς τεμνόμενος, τῆς τομῆς εἰς μέρος λόγου ἀπαρτιζούσης, ὡς ἐν τῷδε· ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ. εἴρηται δὲ σφηκίας ἀπὸ τῆς σφηκὸς ζωῆφιου κατὰ τὸ μέσον λεπτοτάτου ὄντος.

^f Lege Μυροῦς. PAUW. ὁ Μυ-

ροῦς υἱὸς Potter. post Præf. ad Lycophr. Suid. v. Σωσίθεος et v. Ὅμηρος Ἄνδρομ. v. Schweigh. ad Athen. p. 490 E. T. VI. p. 238.

⁸ Addit S. Τινὲς ἀντὶ τοῦ Αἰαντιάδου καὶ Σωσιφάνους Διονυσιάδην καὶ Εὐφρόνιον τῇ Πλειάδι συντάττουσιν. Οὗτος δὲ ὁ Φιλίσκος οὐκ ἐφεῦρε πρῶτος τὸ τοιοῦτον μέτρον, ἀλλ' ὡς φησιν ὁ μετρικὸς πρῶτος ὅλα οἰονεὶ εἰς ὀλόκληρα ποιήματα ἐκ τούτου τοῦ μέτρου ἐποίησεν. Αὕτη δὲ ἡ χρῆσις ἦν περιφέρει αὐτοῦ οὐκ ἔστι στίχος ἀλλὰ περίοδος· ὑπερβαίνει γὰρ τὸ δυοτριακοντάσημον· ἢ δὲ Καλλιμάχου πεντάμετρος οὐσα οὐχ ὑπερβαίνει. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐδέποτε τριακονταδύο χρόνους ὑπερβαίνει μέτρον, ἐπεὶ εἰς περίοδον ἐμπίπτει.

^h τὴν δὲ πέμπτην ἐξ ἀναπαίστου

2 χορείου, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς. Βέλτιον δὲ οὕτω μετρεῖν· ἐπεὶ καὶ εἰς δύο διήρηται πενθημιμερῆ εἰς μέρος λόγου ἀπαρτιζόμενα κατὰ τὴν τομῆν, πενθημιμερές δέ ἐστι τὸ ἐκ δύο ποδῶν καὶ συλλαβῆς· ἐπιδέχεται οὖν κατὰ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν χώραν δάκτυλον καὶ σπονδεῖον ἀδιαφόρως, ἢ καὶ 5 παλιμβάκχειον, ἢ ἀμφίμακρον, θεραπευομένους, ὡς εἴρηται· εἶτα συλλαβὴν μακρὰν ἀπαρτιζομένην εἰς μέρος λόγου· καὶ μετὰ ταύτην πάλιν ἕτερον πενθημιμερές ἐκ δύο δακτύλων καὶ συλλαβῆς ἀδιαφόρου, οἷον,

Νηῖδες οἱ μούσης οὐκ ἐγένοντο, φίλοι.

10

τούτου γὰρ ἡ τομὴ ἐστὶν ἐν τῷ μούσης. Ἄλλὰ τὸ μὲν πρῶτον πενθημιμερές ἐστὶν ἐκ δακτύλου καὶ σπονδείου καὶ συλλαβῆς μακρᾶς, ὅπερ ἐστὶν ὅτε καὶ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας ἐπιδέχεται δακτύλους ἢ σπονδεῖους, ἢ καὶ τὸν πρῶτον σπονδεῖον καὶ τὸν δεύτερον δάκτυλον· τὸ δὲ δεύτερον πενθημιμερές πάντως ἔχει δύο δακτύλους καὶ 15 συλλαβὴν ἀδιάφορον.

3 Ἰστέον ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐποίουν στίχους δύο μείζους, καὶ ἓνα ἐλάττωνα. Τῶν οὖν μειζόνων τὸν πρότερον στροφὴν ἐκάλου, παρὰ τὸν βωμὸν ἐν ταῖς ἐορταῖς ἄδοντες αὐτὸν καὶ χορεύοντες· τὸν δὲ δεύτερον ἀντίστροφον, ἐναλλάξαντες τὴν χορείαν· τὸν δὲ ἐλάττωνα, 20 ἰέπωδον, ἄδοντες αὐτὸν ἐστηκότες. ἐδήλου δὲ, ὡς φασι, ἢ μὲν στροφὴ τὴν τῆς ἀνωτάτω σφαίρας κίνησιν· ἢ δὲ ἀντίστροφος, τὴν τῶν πλανωμένων· ἢ δὲ ἐπωδός, τὴν τῆς γῆς ἡρεμίαν.

add. N. et sic em. Hermannus de Metris p. 233. Santen. Terent. Maur. p. 290.

¹ ἐπωδόν] Schol. Euripid. Hec. 640. καλεῖται ἐπωδός διὰ τὸ ἐπάδουσθαι τῇ τε στροφῇ καὶ τῇ ἀντιστροφῇ, ἦγον μετὰ τὴν στροφὴν ἄδουσθαι. Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν μὲν στροφὴν κινούμενοι πρὸς τὰ δεξιὰ οἱ χορευταὶ ἦδον, τὴν δὲ ἀντιστροφὴν πρὸς τὰ

ἀριστερὰ, τὴν δὲ ἐπωδὸν ἰστάμενοι ἦδον, ἐδήλου δὲ, ὡς φασι, ἢ μὲν στροφὴ τὴν οὐρανοῦ ἐκ τῶν ἐφῶν πρὸς τὰ δυτικὰ μέρη κίνησιν· ἢ δὲ ἀντιστροφὴ τὴν τῶν πλανητῶν, ὡς ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἕω γινομένην· ἢ δὲ ἐπωδός τὴν τῆς γῆς στάσιν, ἰσταμένων τῶν χορευτῶν ἀδομένων. Conferas cum his Schol. Pindari T. II. p. 163. Heyn.

ΕΚ ΤΩΝ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΚΟΙΝΤΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΜΟΥΣΙΚΗΣ.

ΑΡΧΗ μὲν οὖν ἡ τῆς μετρικῆς ὁ περὶ στοιχείων λόγος· εἶθ' ὁ περὶ συλλαβῶν· εἶθ' ὁ περὶ ποδῶν· εἶθ' οὕτως ὁ περὶ τῶν μέτρων· τελευταῖος δὲ ὁ περὶ ποιήματος, πρὸς ἔνδειξιν τοῦ σκοποῦ τῆς μετρικῆς παρατιθέμενος.

5

² Στοιχείον μὲν οὖν ἐστὶ φωνῆς ἐνάρθρου μέρος ἐλάχιστον. Τῶν δὲ στοιχείων τὰ μὲν τορὸν καὶ ἐξάκουστον προιέντα τὸν ἦχον, φωνήεντα λέγεται· τὰ δὲ ἀμυδρῶς τῆς ἀκοῆς καθικνούμενα, ἡμίφωνα· τὰ δὲ μικρὸν καὶ ἀμαυρὸν ἠχοῦντα παντάπασιν ἄφωνα, ^a οἶον ὀλιγόφωνα, ¹⁰

³ προσαγορεύεται. Τῶν μὲν οὖν φωνηέντων τὰ μὲν ἐλα- ^{p. 44 ed.}
χίστῳ χρόνῳ προενεχθῆναι δυνάμενα, βραχέα λέγεται· ^{ΜΕΙΒ.}
τὰ δ' ἐξ ἀνάγκης μείζονι, μακρά· τὰ δ' ἐπαμφοτερίζοντα τῷ χρόνῳ, καλεῖται δίχρονα. Τῶν δ' ἡμιφώνων τὰ μὲν δύο συμφώνοις ἐν τοῖς μέτροις ἰσοδυναμοῦντα λέγεται ¹⁵
διπλά· τὰ δὲ ἔλαττον ἐνὸς συμφώνου δυνάμενα κατὰ συμπλοκὰς, ὑγρά καλεῖται· τὰ δὲ μηδετέρας τούτων

^a Verba οἶον ὀλιγόφωνα desunt MS. Magd. Meibomius citat Martianum Capellam lib. iii. *Muta ideo hoc nomine nuncupantur*

quoniam nisi illis vocales associata succurrerint, intra oris sonitum ante auspicia moriuntur.

κοινωνούντα διαφορᾶς, ἰδιαζόντων μέντοι γε ἀφώνων, τὰ μὲν ἐπιπολῆς κινούντα τὸ πνεῦμα, ψιλὰ· τὰ δὲ ἔνδοθεν μετὰ σφοδρότητος ἐξάγοντα, δασέα· τὰ δὲ μεταξὺ ποιούντα, μέσα προσαγορεύεται.

4 Τούτων συντιθεμένων γίνονται συλλαβαί, ταῖς τῶν 5
φωνηέντων διαφοραῖς, ὧν ἐπέχουσιν, ὁμώνυμοι. Καὶ
αἱ μὲν ἐξ ἑνὸς ἔχουσι τὰς δυνάμεις· αἱ δὲ ἐκ πλειόνων.
Καὶ τούτων αἱ μὲν ἐκ φωνηέντων, ὡς αἱ δίφθογγοι, ἅς
ἦτοι κατὰ κράσιν, ἢ κατὰ συμπλοκὴν,³ κατ' ἐπικράτειαν
γίνεσθαι φαμέν· αἱ δὲ καὶ διὰ συμφώνων, ὡς αἱ θέσεις 10
5 σχηματιζόμεναι. Αἱ μὲν οὖν μακρὸν ἔχουσαι ^cστοι-
χείον, ἢ δίχρονον ἐκτεινόμενον, ἢ ^dβραχὺ στοιχείον δι-
χρόνῳ συμπλακέν, ἢ δίχρονα δύο ἀλλήλοις συμπλακέντα,
καλοῦνται μακραί· αἱ δὲ βραχὺ φωνῆεν, ἢ δίχρονον
συστελλόμενον, ἦτοι καθ' αὐτὸ, ἢ μετὰ ἀπλοῦ συμφώ- 15
6 νου, βραχεῖαι λέγονται. Καὶ αὗται μὲν φυσικαὶ τῶν p. 45
συλλαβῶν διαφοραί. Γίνονται δέ τινες καὶ κατὰ πρόσ-
θεσιν τῶν συμφώνων μακραὶ συλλαβαί· ἦτοι διὰ τὴν
ἰδίαν θέσιν προσλαβοῦσαι μῆκος, ὡς ἡ εἰς δύο σύμφωνα
λήγουσα ἢ εἰς ἓν διπλοῦν· ἢ ἀπὸ τῶν ἐξῆς, ὡς ἡ 20
ἔχουσα δύο σύμφωνα ἐπιφερόμενα, ἢ ἓν διπλοῦν· ἢ ἀπ'
ἀμφοτέρων, ὡς ἡ λήγουσά τε εἰς ἀπλοῦν, ἔχουσά τε
7 ἐπιφερόμενον ἀπλοῦν. Τούτων οὖν οὕτως ἐχόντων δέ-
δεικται τὰ μεγέθη τῶν στοιχείων τοῖς διαστήμασιν ἰσά-
ριθμα τοῦ τόνου. Τὸ μὲν γὰρ ἐλάχιστον αὐτῶν τοῦ 25
μεγίστου τεταρτημόριόν ἐστιν, ὡς ἡ δῖεσις τοῦ τόνου·
τὸ δὲ μέσον, ἡμισυ μὲν τοῦ μείζονος, διπλάσιον δὲ τοῦ

^b ἢ κατ' ἐπικρ. legendum cen-
seo. MEIBOM.

^c Pro στοιχείον hic et infr.
mallem φωνῆεν. MEIBOM.

^d Ut syllaba εἰ in εἶδος, syllaba
οἰ in οἶκος, sic εὔρος, οὔρος. Se-

quentis versus exempla sunt, αι,
αυ, υι, in nominibus αἶμα, ἀλαξ,
ἄρπυια. Hos duos versus uno
vocabulo comprehendere potuis-
set, scribendo, ἢ δίφθογγον. MEI-
BOM.

ελάσσονος. Τῆς μὲν γὰρ μακρᾶς ἡμίσεια ἢ βραχεΐα·
 8 τῆς δὲ βραχεΐας, ἀπλοῦν σύμφωνον. Δῆλον δὲ ἐκ τοῦ
 τὴν βραχεΐαν ἢ διπλοῦ συμφώνου παρατεθέντος, ἢ ἐνὸς
 φωνήεντος, γενέσθαι μακράν. Ἔτι τῶν συλλαβῶν αἰ
 μὲν οἶαι καθ' ἑαυτὰς θεωροῦνται, τοιαῦται κὰν ταῖς 5
 παραθέσει τῶν ἐπομένων φαίνονται· αἰ δὲ μεταβάλ-
 λουσαι, ὡς ἔκ τε τῶν θέσει μακρῶν, κὰκ τῶν κοινῶν
 9 ἐστὶ συνιδεῖν. Ἐκ γοῦν τῶν εἰρημένων διαφορῶν ἐν
 ταῖς συλλαβαῖς διαφοραὶ συνίστανται τῶν λεγομένων
 κοινῶν ἢ μέσων ἐν τοῖς ποσί. Μέσαι μὲν οὖν εἴρηται 10
 καὶ κοιναί, διὰ τὸ ποτὲ μὲν βραχεΐας, ποτὲ δὲ μακρὰς
 ἐκπληροῦν χρεΐας. Τούτων δὲ αἰ μὲν ἀπὸ τῶν φύσει
 μακρῶν λαμβάνονται, ὅταν εἰς φωνῆεν μακρὸν λήγη
 10 συλλαβῇ, τῆς ἐξῆς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένης· τῷ γὰρ p. 46
 οὐκ ἔχειν μεταξὺ σύμφωνον τὸ συνάπτον αὐτὰς, κεχη- 15
 νότας ἀπεργαζόμεναι τοὺς ἤχους, τὴν τῆς φωνῆς δια-
 λούουσιν εὐτονίαν, ἢ τε ἡμετέρα σπουδὴ τοῦ τὴν δευτέραν
 ἐπιλαβεῖν διὰ τὴν τῆς φωνῆς συνέχειαν, πρὶν ἐντελῇ
 ὁ προενέγκασθαι τὴν προτέραν, τῆς τοῦ καθηγουμένου
 11 τόνου μακρότητος ἀποτέμνεται· αἰ δ' ἀπὸ τῶν φύσει 20
 βραχειῶν, ὅταν εἰς μέρος λόγου συλλαβῇ λήγη· ἢ γὰρ
 μεταξὺ διάστασις τῆς τοῦ προτέρου τελευτῆς καὶ τῆς
 ἀρχῆς τοῦ δευτέρου μῆκος ἑ τῇ συλλαβῇ παρέχεται·
 12 αἰ δὲ ἀπὸ τῶν θέσει μακρῶν, ὅτε δυοῖν ἐπιφερομένοι
 συμφώνοι, τὸ μὲν ἄφωνόν ἐστι, τὸ δὲ, ὑγρόν· ὑπὸ γὰρ 25
 τοῦ καθηγουμένου τῆς συμπλοκῆς στοιχείου, παχυφωνο-
 τέρου τυγχάνοντος, ἑὸ τοῦ δευτέρου λεπτότερος ὢν ἐκ-
 13 θλίβεται τε καὶ πιέζεται. Πάλιν τούτων τινὲς ἀπὸ μὲν

^e προενέγκασθαι] Melius puto
 προενέγκασθαι. MEIBOM.

^f τῆς συλλαβῆς] τῇ συλλαβῇ
 MSS. Ox. Melius. MEIBOM.

^g Videtur subaudiendum esse
 ἤχος, licet non præcesserit. Alias
 bene foret, τὸ τοῦ δευτέρου λεπτό-
 τερον ὄν. MEIBOM.

τῶν φύσει μακρῶν ἦττον κοινὰ γίνονται, ὅταν ἡ φωνη-
 έντων πάσχουσα συλλαβὴ σύγκρουσιν εἰς μέρος λόγου
 τε λήγη, καὶ διὰ ἡ φθόγγων γίνηται τῶν κατὰ συμπλο-
 κήν, λέγω δὲ τῶν δι' αὐτῶν συντιθεμένων· ^ι εὐτονωτέρους
 γὰρ ^κ αὐταὶ ποιοῦνται τοὺς ἤχους, ἀμφότερα φανερώς 5
 14 ἐκβοῶσαι τὰ φωνήεντα. ^ι Ἀπὸ δὲ τῶν βραχειῶν, ὅταν
 μὲν εἰς μέρος λόγου λήγουσα συλλαβὴ φωνηέντων
 πάσχη σύγκρουσιν λίαν ἀσθενῆς· μῆκος δὲ προσλαμ-
 βάνουσα πλέον ἢ κατὰ κοινήν, τὸ ἀρκτικὸν τῆς μετ'
 15 αὐτὴν συλλαβῆς στοιχείον συμβαίη δασύνεσθαι. Αἰ ^ιο
 δ' ἀπὸ τῶν θέσει μακρῶν, ὅτε ^μ καθηγησαμένου κατ' p. 47
 ἐπιφορὰν ἀφώνου ^ν τὸ μ̄ τῶν ἀμεταβόλων συμπλέκεται.
 Τῶν γὰρ λοιπῶν ὑγρῶν κατὰ πρόεσιν πνεύματος ἐκ-
 φωνουμένων, τοῦτο μόνον ἐμφράττοντες ^ο ἡμῶν τοὺς
 16 πόρους ἐκφωνεῖν βιαζόμεθα. Κατὰ γοῦν τὸν αὐτὸν 15
 καιρὸν ἐναντιοπαθοῦν τὸ φωνητικὸν ὄργανον οὐκ ἀπει-
 κότως ^ρ κολούει τὴν τῆς φωνῆς ὀμαλότητα. Τοιγαροῦν
 καὶ ^ρ ἀμετάβολον αὐτῷ συμπλέξωμεν, ἀμφότερά τε τρα-
 νῶς ἐθέλοισιν ἐκφωνεῖν, οὐκέτι κοινήν, θέσει δὲ μακρὰν
 17 τὴν συλλαβὴν ποιησόμεθα. Ἀμέλει καὶ τῶν ἀρχαίων 20
 τινές, βουλευθέντες τὴν προκειμένην τούτῳ βραχεῖαν πολ-
 λαχοῦ ποιεῖν, τὸν μὲν τοῦ μ̄ παρατρέχουσι φθόγγον,
 18 τὸν δὲ τοῦ ν̄ μόνον ἐξάκουστον ἀποστέλλουσι. Χρῆ δὲ

^η φθόγγων] Scribendum censeo φωνηέντων. Certe per sonos intelligere debemus vocales. Sunt autem φωνήεντα κατὰ συμπλοκὴν vocales per connexionem, ex quibus diphthongus fieri potest, ut αι, αυ, ει, ου. MEIBOM.

^ι Pro εὐτονωτέρους leg. εὐφωνοτέρους. MEIBOM.

^κ οὕτως] Leg. e MSS. αὐταὶ sc. συλλαβαί. MEIBOM.

^ι ἀπὸ δὲ τῶν βραχειῶν] Mallem ut supra φύσει βραχειῶν ἦττον κοι-

ναὶ γίνονται. MEIBOM.

^μ Forsan melius καθη. ἀφώνου κατ' ἐπιφ. τὸ μ̄. MEIBOM.

^ν τὸ μ̄] Idem sensit Heliodorus apud Hephæstionem p. 7 = 14. Immerito illum reprehendit Hephæstio. MEIBOM.

^ο Quid si χειλῶν τοὺς πόρους, labiorum vias? MEIBOM.

^ρ κολούει] κωλύει MSS.

^ρ Per ἀμετάβολον intelligitur ἡμίφωνον. Idem docet Hephæstio p. 5. MEIBOM.

κἀκεῖνο θεωρεῖν, ὡς εἰ μὲν μόνην τὴν συλλαβὴν ἐθέλοι-
 μεν [†]κινεῖν, ἐκ τῶν ἑαυτῆς στοιχείων τὸ μέγεθος αὐτῆς
 ἡμῖν ἐπιγνωστέον· εἰ δὲ ἐν ποδικῷ σχήματι, καὶ τὴν
 ἐξῆς προσληπτέον πρὸς ἐντελῇ γνώσει τῆς τοῦ ποδὸς
 19 ἐπισκέψεως. Αὐτίκα παντὸς μέτρου τὴν τελευταίαν 5
 ἀδιάφορον ἀποφαινόμεθα, μηδεμιᾶς αὐτῇ συλλαβῆς ἐπι-
 φερομένης, δι' ἧς ἀφωρισμένως ἐνὸς μεγέθους αὐτὴν ἂν
 εἰπεῖν [§]προσῆκοι.

20 Τούτων δὴ συντιθεμένων ἀλλήλαις γίνονται πόδες·
 παρὸ καὶ συστήματα συλλαβῶν [†]εἴρηται. Δύο μὲν 10
 οὖν συντεθεῖσαι γίνονται τέσσαρες· ἡ γὰρ ἄμφω βρα-
 χείας ἔχων γίνεται πυρρίχιος, ὁ καὶ παρίαμβος· ἡ μακρὰς, p. 48
 σπονδεῖος· ἡ βραχεῖαν καθηγουμένην, ἐπομένην δὲ μα-
 21 κρὰν, ἴαμβος· ἡ ἐναντίως, τροχαῖος. Τριῶν δὲ συγκει-
 μένων, ὀκτώ· ἡ γὰρ τὰς τρεῖς βραχεῖας ^υἔχει, καὶ ποιεῖ 15
 χορεῖον· ἡ τὰς τρεῖς μακρὰς, καὶ ποιεῖ μολοσσόν, ἀπὸ
 ἔθνους οὕτω προσαγορευόμενον· ἡ μίαν μακρὰν, τὰς δὲ
 λοιπὰς βραχεῖας κατὰ τὰς τρεῖς χώρας, καὶ ποιεῖ δάκτυ-
 λον, ἀμφίβραχυν, ἀνάπαιστον· ἡ μίαν βραχεῖαν καὶ δύο
 μακρὰς ἀμοιβαδῖς, καὶ γίνεται βακχεῖος, ἀμφίμακρος, 20
 22 παλιμβακχεῖος. Τεσσάρων δὲ συλλαβῶν ἐκτεθεισῶν
 γίνονται πόδες δέκα ἕξ, οὓς δυνατὸν διὰ τῶν ὁμοίων
 θεωρεῖν μεθόδων· ἡ γὰρ τέσσαρας ἔχων βραχεῖας κα-
 λεῖται προκελευσματικὸς, ἡ τέσσαρας μακρὰς, δισπον-
 δεῖος· ἡ δύο βραχεῖας ἡγουμένας ἔχων, δύο δὲ μακρὰς 25
 ἐπομένας, ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος· ἡ ἐναντίως ἐσχημα-
 τισμένος, ἀπὸ μείζονος· ἡ περιεχούσας ἔχων τὰς μα-

[†] κινεῖν] Puto legendum ιδεῖν
 vel κατιδεῖν. MEIBOM.

[§] προσῆκοι] προσῆκει ed. Meib.

[†] εἴρηται] Mallem εἴρηται, sc.
 οἱ πόδες. Ibidem O. συντεθεῖσαι.
 pro quo omnino leg. συντεθεισῶν,

ut p. 48. MEIBOM.

^υ ἔχει] Aliquid deesse videtur:
 vel oratio est ἀνακόλουθος. Quo
 enim respicit verbum ἔχει? Re-
 stituerim non ὁ ποὺς, sed ἡ λέξις.
 MEIBOM.

κρὰς, ἐν μέσῳ δὲ τὰς βραχείας, χορίαμβος· ἢ ἐναντίως ἔχων, ἀντίσπαστος· ἢ τὰς μὲν μακρὰς ἐν περιτταῖς ἔχων χώραις, τὰς δὲ βραχείας ἐν ταῖς ἀρτίοις, διτρόχαιος· ἢ ἐναντίως ἔχων, δίαμβος· ἢ μίαν μὲν μακρὰν ἔχων, τὰς δὲ λοιπὰς βραχείας, παίωνας ποιεῖ τέσσα- 5
 23 ρας, ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς μακρᾶς τὴν ὀνομασίαν λαμβάνοντας· τὸν μὲν ὄν πρῶτην ἔχοντα, πρῶτον· τὸν δὲ
 μὲν ἔχει βραχεῖαν, τὰς δὲ λοιπὰς μακρὰς, τοὺς ἐπιτρί- P. 49
 τους ὑποτελεῖ, ἀπὸ τῆς χώρας, ἐν ἣ τίθεμεν τὴν βρα- 10
 χεῖαν, κατὰ ταυτὰ τοῖς παίωσι τὴν ὀνομασίαν λαμβάνοντας. Ἐπίτριτον δὲ καλεῖται τὸ σχῆμα, ἐπεὶ συν-
 ἔστηκεν ἐκ ποδῶν λόγον ἔχόντων ἐπίτριτον, ὃν ἔχει
 24 αὐτῷ τρίσημος· ὁ δὲ τετράσημος. Τούτων πάλιν συν- 15
 τιθεμένων γίνονται πόδες, δισυλλάβων μὲν καὶ τρισυλλάβων πεντασύλλαβοι ὃ λβ· τῶν δὲ τρισυλλάβων ἀλλή-
 λοις παρατιθεμένων, ἑξασύλλαβοι ἑξηκοντατέσσαρες, οὓς καὶ μετρικὰς προσαγορεύουσι συζυγίας. Μέχρι γὰρ
 ἑξάδος ἠυξήθη συλλαβὴ τε καὶ πούς καὶ μέτρον, διὰ τὴν 20
 τοῦ ἀριθμοῦ τελειότητα, καὶ τῷ περιέχεσθαι πάντας ἐν
 αὐτῷ τοὺς τῆς ὀ συμφωνίας λόγους.
 25 Ἐκ δὲ τῶν ποδῶν συνίστανται τὰ μέτρα. Μέτρον μὲν οὖν ἐστὶ σύστημα ποδῶν ἐξ ἰσομοίων συλλαβῶν

^x οὖν MSS. deinde καὶ τοὺς ἐξῆς sc. παίωνας. MEIBOM.

^y λβ. Quum enim quatuor sint pedes disyllabi et octo trisyllabi, iis inter se multiplicatis 32 pedes quinum syllabarum consurgunt. Atque hoc liquebit, si singulis disyllaborum octo trisyllabi addantur. Eodem modo singulis trisyllaborum ad octo trisyllabos additis, habebuntur hexasyllabi

pedes 64. MEIBOM.

^z συμφωνίας λόγους] Hoc de numero consonantium intelligendum, quarum sex cum Aristoxeno plerique omnes Harmonici statuebant, recepta in illarum numerum, contra Pythagoricorum sententiam, dia pason et dia tessaron consonantia. MEIBOM.

συγκείμενον, ἐπὶ μῆκος σύμμετρον. Διαφέρειν δὲ τοῦ
 ῥυθμοῦ φασὶν, οἱ μὲν, ὡς μέρος ὅλου· τομὴν γὰρ ῥυθ-
 μοῦ φασὶν αὐτὸ, παρὸ καὶ μέτρον εἰρῆσθαι διὰ τὸ
 26 μείρειν, ὃ σημαίνει μερίζειν· οἱ δὲ κατὰ τὴν ὕλην. Τῶν
 γὰρ γινομένων ἐκ δυοῖν ἀνομοίων τοῦλάχιστον ^aγεννώ- 5
 μενον, τὸν μὲν ῥυθμὸν ἐν ἄρσει καὶ θέσει τὴν οὐσίαν
 ἔχειν, τὸ δὲ μέτρον ἐν συλλαβαῖς καὶ τῇ τούτων ἀνο-
 μοιότητι. Ταύτη τοι ῥυθμὸν μὲν συνίστασθαι καὶ διὰ p. 50
 τῶν ὁμοίων συλλαβῶν καὶ διὰ τῶν ἀντιθέτων ποδῶν·
 μέτρον δὲ διὰ μὲν τῶν πάσας ὁμοίας ^bἐχόντων μηδεπώ- 10
 27 ποτε, διὰ δὲ τῶν ἀντιθέτων ὀλιγάκις. Τῶν δὲ μέτρων
 πρωτότυπα μὲν ἐστὶ καὶ ἀπλᾶ τὸν ἀριθμὸν ἐννέα· δακ-
 τυλικὸν, ἀναπαιστικὸν, ἰαμβικὸν, τροχαϊκὸν, χοριαμβι-
 κὸν, ἀντισπαστικὸν, ἰωνικὰ δύο, παιωνικόν. Τούτων
 τὰ μὲν ἄλλα μέχρι τεσσάρων ποδῶν εὐπρεπῶς ηὔξεται· 15
 τὸ δὲ δακτυλικὸν, ὅτε καταληκτικὸν γίνεται, μέχρι 5'.
 28° Τὸ μὲν γὰρ καθ' ἓνα βαίνεται πόδα, καὶ προχωρεῖ
 σύνεγγυς κδ' χρόνων, ἰσαριθμῶν ταῖς ἐν τῷ διὰ πα-
 σῶν διέσεσι· τὰ δὲ, κατὰ ^dδιποδίαν ἢ συζυγίαν καὶ
 προχω(ρεῖ μέχρι . . .) ῶν χρόνων, ἢ ὀλίγω πλει- 20
 ὄνων, ὅθεν τινὲς τὰ ὑπερβαίνοντα τὸ προειρημένον
 τῶν χρόνων πλήθος διαιροῦντες εἰς δύο σύνθετα προσ-
 29 ηγόρευσαν. Τῶν δὲ μέτρων τὰ μὲν ἀκατάληκτα κα-
 λεῖται, ὅσα ταῖς ἐνούσαις συλλαβαῖς συναπαρτίζει
 τοὺς πόδας· ἃ δὲ καταληκτικά, ὅσα συλλαβὴν ἀφαιρεῖ 25
 τοῦ τελευταίου ποδὸς, σεμνότητος ἕνεκεν τῆς μακροτέ-

^a γεννώμενον] Cod. Scal. γεννω-
 μένων. Oxon. γενομένων. Melius
 scriberetur γενόμενον. MEIBOM.

^b Bene Cod. Magd. ἐχόντων
 ποδῶν μηδὲ πάποτε. Sed ultimum
 melius conjunctim. MEIBOM.

^c Τὸ μὲν] Scribo τὰ μὲν. MEI-
 BOM.

^d διποδίαν ἢ βαίνοντα] Codd. Ox.

διποδίαν ἢ συζυγίαν καὶ προχώρων
 χρόνων, ἢ ὀλίγω πλειόνων. ὅθεν
 τινὲς τὰ ὑπερβαίνοντα τὸ προειρημέ-
 νον. Doctiss. Langbainius hic in
 marg. προχωρεῖ μέχρι . . . ῶν χρό-
 νων. Aliquid enim deesse nemo
 non videt. Scribo μέχρι τῶν αὐτῶν
 χρόνων, ἦ. MEIBOM.

ras καταλήξεως· τὰ δὲ βραχυκατάληκτα, οἷς πούς
 δυσύλλαβος ἐλλείπει· τὰ δ' ὑπερκατάληκτα, ἐν οἷς μία
 συλλαβὴ περισσεύει. Εἰ γὰρ πούς πλεονάζει, ταυτὸν
 γίνεται τῷ βραχυκαταλήκτῳ. Καὶ μὴν ἅ μὲν αὐτῶν
 30 ἐστὶ δίμετρα, ἅ δὲ τρίμετρα, ἅ δὲ τετράμετρα, ἕως ἕξ. 5
 Ἔτι τὰ μὲν διὰ μόνων τῶν ἰσοχρόνων γίνεται ποδῶν·
 τὰ δὲ, διὰ πλεοναζόντων τοῖς χρόνοις. Καὶ τὰ μὲν
 δέχεται τοὺς ἰσοχρονοῦντας, εἰ δύναιτο τὴν αὐτῶν δια-
 τηρεῖν φύσιν· τὰ δ' οὐχί, ὅσα διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν εἰς 10
 ἐτέρου μέτρου φαντασίαν περιῖσταται. Πάλιν τὰ μὲν
 31 αὐτῶν ἐξ ὀλοκλήρων ἄρχεται τῶν ποδῶν, ὧν τὰς ἐπωνυ- p. 51
 μίας ἔχει· τὰ δὲ ἐξ ἐλαττόνων, ὡς τὰ λογαοιδικά. Καὶ
 τὰ μὲν ποιεῖται συνεκφωνήσεις συλλαβῶν, χρείας ἕνεκεν
 32 μέτρου· τὰ δὲ οὐχί. ^eΣυνεκφώνησις δὲ ἐστίν, ὅτε διὰ 15
 τὴν τοῦ ποδὸς συμμετρίαν, δύο συλλαβὰς σύμφωνον
 οὐκ ἐχούσας μεταξὺ, ἥτοι δύο βραχείας, ἀντὶ μιᾶς βρα-
 χείας, ἢ βραχεῖαν καὶ κοινήν ἀντὶ κοινῆς, ὅπερ γίνεται
 σπανίως, πάλιν δύο βραχείας, ἢ βραχεῖαν καὶ μακρὰν, ἢ
 κοινήν καὶ μακρὰν ἀντὶ μακρᾶς παραλαμβάνομεν. 20
 Εἵπωμεν δὴ βραχέα περὶ ἐκάστου, ποιησάμενοι τὴν
 33 ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ δακτυλικοῦ· σεμνότερον γὰρ ἀπάντων,
 διὰ τὸ τὴν μακρὰν αἰεὶ ποτε καθηγουμένην ἔχειν. Τὸ
 δὴ ΔΑΚΤΥΛΙΚὸν ἐπιδέχεται δάκτυλον, ^fκαὶ σπονδεῖον, ὡς
 ἰσόχρονον· προκελευσματικὸν δὲ οὐδαμῶς· ἀπρεπῆς γὰρ 25
 34 διὰ τὸ τῶν βραχειῶν πλῆθος. Ἄρχεται δὲ ἀπὸ διμέ-
 τρου, καὶ πρόεισιν ἕως ἕξαμέτρου, ὅτε μὲν ἀκατάληκτον,
 ὅτε δὲ καταληκτικὸν, ἠνίκα καὶ τοῦ τροχαίου κατὰ τέλος

^e De hac figura videri quoque potest Hephæstio. Primum autem illius modum, qui est cum duæ longæ pro una longa adsumuntur, non habet Aristides: potest tamen, secundum Hephæstionis exempla, ad illum referri,

quo brevem et longam pro longa adsumimus. MEIBOM.

^f σπονδεῖον] καὶ σπ. Hermannus El. D. M. p. 318. qui mox ἀπρεπῆς pro ἀπρεπές, et βραχειῶν pro βραχείων.

δεκτικὸν γινόμενον, ἡρώων καλεῖται. Μόνον δὲ τὸ ἐξά-
 μετρον ταύτης τυγχάνει τῆς προσηγορίας, σεμνότερον
 γὰρ γίνεται διὰ τε τὸ μέγεθος, καὶ διὰ τὸ συλλαβὴν
 μὲν κατάρχειν αὐτοῦ μακρὰν, λήγειν δὲ εἰς κατάληξιν
 35 εὐμεγέθους διαστήματος. Τομαὶ δὲ εὐπρεπεῖς αὐτοῦ, 5
 πρώτη μὲν ἢ μετὰ δύο πόδας εἰς συλλαβὴν, ἢ καὶ
 διπλασιαζομένη ποιεῖ τὸ ἐλέγειον· οὐ πέφυκεν ἀρετὴ τὸ p. 52
 τὴν μὲν τῆς προτέρας συζυγίας συλλαβὴν περιττὴν ἐξ
 ἀνάγκης μακρὰν ἔχειν, τὴν δὲ δευτέραν συζυγίαν ἀναμ-
 φιβόλως ἐξ ἀμφοῖν συγκεῖσθαι δακτύλων· δευτέρα, ἢ 10
 μετὰ ^ε δύο πόδας· τρίτη δὲ, ἢ μετὰ τρεῖς εἰς συλλα-
 βὴν· τετάρτη κατ' ἐπίους, ^h τέσσαρες δάκτυλοι· ἢ, ὅπερ
 ἄμεινον, ⁱ τέταρτος τροχαῖος· ἢ γὰρ εἰς ὅμοια μέρη
 36 διαίρεσις μᾶλλον ἢ τομὴ καλεῖται. ^k Τομὴ δὲ ἐστὶ
 μόριον μέτρου ^l τὸ πρῶτον ἐν αὐτῷ λόγον ἀπαρτίζον, 15
 ὑπὲρ δύο πόδας εἰς ἀνόμοια μέρη διαιροῦν τὸ μέτρον.
 37 Τοῦ δὲ γενικοῦ δακτυλικοῦ πεποιήκασιν οἱ ^m μετὰ ταῦτα
 εἶδη, δίμετρον, τρίμετρον, τετράμετρον, πεντάμετρον·
 παραβαίνουσι δέ τινες αὐτὸ, καὶ κατὰ συζυγίαν ποιούν-
 τες τετράμετρα καταληκτικά. Τινὲς δὲ κἂν ταῖς πρώ- 20
 ταις χώραις μόναις ἀμείβοντες τὸν δάκτυλον, καὶ τοὺς
 ἀνισοχρόνους ⁿ αὐτῶν δυσυλλάβων τίθενται, ποιούσι τὰ
 καλούμενα λογαοιδικά.

^ε δύο πόδας] Plane addendum
 εἰς δυσύλλαβον. MEIBOM.

^h τέσσαρες δάκτυλοι] τέταρτος
 δάκτυλος Santen. Terent. Maur.
 p. 255.

ⁱ τέταρτος τροχαῖος] Hoc est,
 dactylicum tetrametrum, in di-
 syllabum desinens, quo primus
 usus est in Epodis Archilochus,
 ut scribit Hephæstio. MEI-
 BOM.

^k Τομὴ] Draco p. 126. τομὴ δὲ

μέτρου ἐστὶν εὐπρεπὴς ἀπαρτισμὸς
 λέξεων ἐν μέσῳ στίχων ἀνανεούμενος,
 καὶ μάλιστα ἐν τῷ ἡρωϊκῷ μέτρῳ.
 Τομαὶ δὲ εἰσι στίχων πέντε· πενθη-
 μιμερῆς, ἐφθημιμερῆς, τρίτη τρο-
 χαϊκῆ, τετάρτη τροχαϊκῆ, καὶ βουκο-
 λικῆ.

^l τὸ πρῶτον ἐν αὐτῷ λόγον] τὸ
 μόριον ἐν αὐτῷ λόγου Santen. Te-
 rent. Maur. p. 257.

^m μετὰ] μὲν Santenius.

ⁿ αὐτῶν δυσυλλάβων τίθενται] αὐ-

- 38 Τὸ δ' ἀντίστροφον τούτῳ τὸ ἀναπαιστικὸν δέχεται πόδας, δάκτυλον, (σεμνότερον γὰρ ὑπ' αὐτοῦ γίνεται,) καὶ τὸν ἰσόχρονον σπονδεῖον, καὶ τὸν προκελευσματικόν. Καὶ ἄρχεται μὲν ἀπὸ διμέτρου καὶ προχωρεῖ μέχρι τετραμέτρου. Καὶ ὅτε μὲν ἐστὶν ἀπλοῦν καθ' ἓνα ποδὰ 5 γίνεται ὅτε δὲ σύνθετον, δι' ἣν προείπομεν αἰτίαν, κατὰ 39 συζυγίαν ἢ διποδίαν. Διποδία δ' ἐστὶ πρὸς τετρασύλλαβος· τί δ' ἡ συζυγία προειρήκαμεν. Καὶ τὰ εἶδη δὲ ^{p.53} τῶν καταλήξεων ἐπιδέχεται πασῶν, καὶ τὴν τῶν λογαοιδικῶν μέθοδόν τε καὶ χρῆσιν· οὐ κατὰ τὰς πρώτας 10 χώρας μόνον πόδας δυσυλλάβους βραχυσημοτέρους παραλαμβάνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς τελευταίας τὸν βακχείον.
- 40 Τὸ δὲ ἰαμβικὸν δέχεται δάκτυλον, τρίβραχυν, ἀναπαιστον· τροχαῖον δὲ οὐδ' ὅλως· εἰς ἕτερον γὰρ τρα- 15 πῆσεται μέτρον. Σπονδεῖον δὲ δέχεται μὲν ἐν ταῖς περιτταῖς, ἐν δὲ ταῖς ἀρτίοις οὐδαμῶς· ὁ γὰρ χωρίσας αὐτὸ τῆς πρὸς τὸ δακτυλικὸν ὁμοιότητος, ὁ κατὰ τὴν ἄρτιον χώραν ἰαμβός ἐστι· διὸ καὶ τοὺς ἰσοχρόνους τῷ σπονδεῖῳ λίαν σπανίως καὶ κατὰ τὰς ⁿ περιττὰς 20 41 παραλαμβάνει. Δέχεται δὲ ἐπὶ τελευτῆς ἐν τοῖς ἀκαταλήκτοις καὶ πυρρίχιον· σπονδεῖον δὲ, ὅτε τὸ καλούμενον ^o κῶλον γίνεται· ἐν δὲ τοῖς καταληκτικοῖς, ἀμφίβραχυν, ἢ βακχείον διὰ ^p τὴν ἀδιάφορον. Ἀρξάμενον δὲ ἀπὸ 42 διμέτρου προχωρεῖ μέχρι τετραμέτρου. Καὶ βαίνεται ²⁵ κατὰ διποδίαν. Ἐπιδέχεται δὲ ^q καὶ τὰ τῶν καταλήξεων εἶδη πάντα καὶ τομὰς εὐπρεπεῖς· τὴν τε μετὰ δύο πόδας

τῷ τῶν δυσυλλάβων τιθέντες Her-
mannus Elem. D. M. p. 361.

ⁿ Vox e MSS. addita.

^o Sic emendavit Meibomius.
O. κῶλον.

^p τὴν ἀδιάφορον] Sic recte Mei-
bomius. O. τινὰ διάφορον.

^q καὶ τὰ τῶν] Sic MSS. In ed.
κατὰ τῶν.

εἰς συλλαβὴν, ἣ πενθημιμερῆς καλεῖται, καὶ τὴν μετὰ
τρεῖς, ἣτις ἐφθημιμερῆς ὠνόμασται.

43 Τὸ δὲ ἀντικείμενον τούτῳ ΤΡΟΧΑΙΚὸν δέχεται τρί-
βραχυν, δάκτυλον, ἀνάπαιστον· σπονδεῖον δὲ ἐν ταῖς
ἀρτίοις μόναίς, διὰ τε τὰς ἐπὶ τοῦ ⁸ιάμβου προρρηθείσας 5
ἡμῖν αἰτίας, καὶ ὅτι ἐφεξῆς πολλῶν κειμένων μακρῶν ἢ p. 54
τῆς φωνῆς συνέχεια τοῖς ἐπαλλήλοις μεγέθεσι τῶν συλ-
λαβῶν διακόπτεται· εἰ δὲ εἶη καταληκτικὸν, καὶ ἀμφί-
44 μακρον ἢ δάκτυλον. Καὶ ἄρχεται μὲν ἀπὸ διμέτρου,
πρόεισι δὲ ἄχρι τετραμέτρου. Γίνεται δὲ καὶ χωλὸν 10
ὅταν τις ἐν τῇ τελευταίᾳ τῶν περιττῶν χώρα σπονδεῖος
ἐμπέσῃ. Χαριστέρα δ' αὐτοῦ τομὴ εἰς [†]τρεῖς τροχαίους·
ἐπιδέχεται δὲ καὶ τὰς ἄλλας.

45 Τὰ δὲ ἐκ τούτων συγκεείμενα χοριαμβικόν τέ ἐστὶ καὶ
ἀντισπαστικόν. Τὸ μὲν οὖν ΧΟΡΙΑΜΒΙΚὸν ἐπιδέχεται 15
διποδῖαν ἰαμβικὴν καθαρὰν, καὶ τὴν ἐπτάσημον σπανίως
[†]συζυγίαν, καὶ τὴν ἰσόχρονον αὐτῷ. Ἄρχεται δὲ ἀπὸ
διμέτρου, καὶ πρόεισιν ἕως τετραμέτρου, ὅτε ἐστὶν
ἀπλοῦν· ἔτι δὲ καὶ τῶν καταλήξεων τὰς διαφορὰς ἐπι-
46 δέχεται. Τὸ δὲ ἀντισπαστικὸν μετρεῖται μὲν τῷ ὁμω- 20
νύμῳ ποδί· πολλάκις δὲ τὸν πρότερον δισύλλαβον καὶ
εἰς τοὺς ἄλλους δισυλλάβους μεταβάλλει· εὐπρεπέστερον
μὲν ἦν καὶ εἰς σπονδεῖον, σπανίως δὲ εἰς τοὺς λοιπούς·
καὶ ἀρξάμενον ἀπὸ διμέτρου πρόεισιν ἄχρι τετραμέτρου,
τὰς εἰρημένας χρήσεις τοῦ κατ' ἀρχὴν ποδὸς ἐν πάσῃ 25
χώρα παραλαμβάνον, τὴν κατάληξιν εὐπρεπείας ἕνεκεν
47 εἰς ἰαμβικὴν καθαρὰν ποιεῖται. Ὅτε δὲ καταληκτικὰ
γίνεται, δέχεται καὶ τὸν ἀμφίβραχυν, ἢ τὸν βακχεῖον.
Καὶ ὅτε μὲν ταῖς περιτταῖς προκειμένης ἀντισπαστικῆς
ἐπιφέρει τὴν ἰαμβικὴν, ὅτε δὲ τὸνναντίον ποιεῖ. Ὅμοίως ^{p. 55}
₃₀

[†] τρεῖς τροχ.] τέτταρας τροχαίους
Herman. Elem. Doct. Metr. p. 82.

⁸ ἰαμβικοῦ Meibom.

[†] καὶ auctore Meibomio delevi.

καὶ τῆς ἰαμβικῆς τὸν πρότερον πόδα τρέπον εἰς τοὺς λοιποὺς δισυλλάβους· ἐνίοτε δὲ εἰς τρίβραχυν, ἢ ἀνάπαιστον, διὰ τὴν πρὸς τὸν ἴαμβον συγγένειαν.

- 48 Τῶν δὲ ἰωνικῶν τὸ μὲν ἄπο μείζονος σύγκειται διὰ σπονδείου καὶ πυρριχίου· τρέπει δὲ πολλάκις ἐν τῇ πρώτῃ διποδία τὸν σπονδεῖον εἰς ἴαμβον κατὰ πᾶν 5 μέγεθος μέτρου. Πρόεισι δ' ἄπο διμέτρου μέχρι τετραμέτρου, καὶ τὰ τῶν καταλήξεων εἶδη δέχεται. Τροχαϊκὴν δὲ δέχεται διποδίαν, κατὰ μὲν τὴν περιττὴν χώραν, καθαρὰν· κατὰ δὲ τὴν ἄρτιον, καὶ ἐπτάσημον. Πολλάκις δὲ καὶ τὸν μολοσσὸν παραλαμβάνει, συνάγον τὰς βραχείας 10 εἰς μακρὰν, ἢ συζυγίαν ἰαμβικὴν, πεντασύλλαβόν τε καὶ 49 ἑξασύλλαβον, λύον τὰς μακρὰς εἰς βραχείας. Τὸ δ' ἄπ' ἐλάσσοτος μετρεῖ μὲν ὁ πούς ὁ ὁμώνυμος, πολλάκις δὲ καὶ ὁ διτρόχαιος· ὃν ὅταν παραλαμβάνωμεν, τὴν προκειμένην διποδίαν τρίτον παίωνα ποιοῦμεν, ἵνα μὴ τριῶν 15 ἐφεξῆς μακρῶν κειμένων σκληρὸν γίνηται τὸ ποίημα. Δέχεται δὲ καὶ τὰ τῆς καταλήξεως εἶδη, καὶ ποικίλλεται τὰς τε βραχείας εἰς μακρὰς συνάγον, καὶ λύον τὰς μακρὰς εἰς βραχείας.
- 50 Τὸ δὲ παιωνικὸν καλεῖται μὲν καὶ κρητικὸν, διὰ τὸ 20 ποτὲ μὲν τοῖς παίωσι καθαροῖς, ποτὲ δὲ τοῖς κρητικοῖς μετρεῖσθαι. Αὖξεται δὲ μέχρι τετραμέτρου· τινὲς δὲ καὶ 51 πεντάμετρα πεποιήκασιν. Γίνεται δὲ ταῦτα καὶ διὰ τοῦ τετάρτου παίωνος καθαροῦ, οὗ πολλάκις ἦτοι τὰς δύο P. 56 μέσας βραχείας συνάγοντες εἰς μακρὰν διὰ βακχείου 25 καθαροῦ ποιοῦσι βακχειακὸν, ἢ τὴν τελευταίαν μακρὰν εἰς δύο βραχείας λύοντες, δι' ὅλων βραχειῶν ἡ ταυτὸ ποιοῦσι, τὴν κατακλείδα μόνην τέταρτον παίωνα τηροῦντες, διὰ τὸ τῆς μακρᾶς εἰς ἀνάπαιστον εὐπρεπές. Τὰ μὲν οὖν ἀπλᾶ μέτρα καὶ πρωτότυπα ταῦτά ἐστι. 30

^u ταυτὸ] τοῦτο Hermannus El. D. M. p. 193.

52 Γίνεται δὲ ἐκ τούτων τῶν αὐτῶν μὲν διπλασιαζομένων
 μέτρων σύνθετα· τῶν δὲ ἀνομοίων ἀσυνάρτητα. Τούτων
 δὲ τὰ μὲν ἐκ δυοῖν μέτρων ἐν ἀποτελεῖ κῶλον· τὰ δὲ ἐκ
 μέτρου καὶ τομῆς, ἢ μέτρου καὶ τομῶν, ἢ ἐκ πασῶν
 τομῶν, ἢ ἀνάπαλιν τομῆς καὶ ^xμέτρου καὶ μέτρων. ὧν 5
 ποικίλη μὲν ἦ τε χρῆσις, καὶ ἦ ἐπ' ἀκριβὲς τεχνολογία·
 53 εὐχερῆς δὲ τοῖς ἐπιστήμοσιν εἰς κατανόησιν. Γίνεται δὲ
 καὶ κατ' ἀντιπάθειαν μέτρα δύο, ὧν τὸ μὲν ἐπιωνικὸν
 καλεῖται, ὅτε διποδίας ἰαμβικῆς προκειμένης ἰωνικὴν
 ἐπιφέρεισθαι συμβαίνει, ἥτις οἰκειότητα πρὸς τροχαϊκόν, 10
 ὡς ἐπεδείξαμεν, ἔχουσα, δεόντως ἂν ἀντιπᾶσχειν τῇ
 ἰαμβικῇ λέγοιτο· τὸ δὲ, ἐπιχοριαμβικόν, ὅτι τροχαϊκῆς
 προκειμένης διποδίας ἐπιφέρεται χοριαμβικῇ, οἰκειότητα
 πρὸς τὴν ἐναντίαν τοῦ ὕτροχαϊκοῦ τὴν ἰαμβικὴν, ὡς
 54 προειρήκαμεν, ἔχουσα. Ἐπιφέρεται δ' αὐτῇ πολλάκις 15
 καὶ ἰωνικῇ, ἢ συμπέπουθε τῇ τροχαϊκῇ· ἐπιφέρεται δὲ P. 57
 καὶ τῇ πρὸς αὐτὴν ἀντικειμένη, λέγω δὲ, τῇ ἀντισπα-
 στικῇ. Αὕξεται δὲ καὶ ταῦτα μέχρι τετραμέτρων· καὶ
 τὰ μὲν αὐτῶν ἀκατάληκτα, τὰ δὲ καταληκτικὰ γίνεται.
 55 Μῆσα δὲ καλεῖται μέτρα, ὅτε δύο ποδῶν ἀντιθέτων εἰς 20
 μεταξύ πίπτων, οἰκειότητα πρὸς ἀμφοτέρους ἔχων, δυσ-
 διάκριτον ποιεῖ τὴν βάσιν· οἷον, ἐκκειμένου μὲν ἐνὸς
 δακτύλου, διμέτρου δὲ ἀναπαιστικοῦ, κατὰ μέσον πέση
 σπονδεῖος, ἄδηλον πότερα δύο φήσομεν εἶναι μέτρα, τὸ
 μὲν δακτυλικόν, τὸ δὲ ἀναπαιστικόν, ἄμφω δίμετρα, ἢ 25
 τὸ σύμπαν τετράμετρον ἀναπαιστικόν· καὶ ἐπ' ἄλλων δὲ
 56 μέτρων ταυτὸ θεωρεῖται. ΣΤΓΚΕΧΤΜΕΝΑ δ' ἐστὶ τὰ διὰ
 τῶν συνθέτων γινόμενα ποδῶν, ὅταν τῶν μὲν μακρῶν
 λυομένων, τῶν δὲ βραχειῶν συναγομένων ἐν αὐτῇ δι-

^x μέτρου καὶ μέτρων] Puto le-
 gendum μέτρου, ἢ τομῶν καὶ μέτρου.
 Namque colon duo membra non
 excedit. MEIBOM.

^γ τροχαίου] Recte Οχοπ. τρο-
 χαϊκοῦ, nisi malimus τῆς τροχαϊκῆς.
 MEIBOM.

ποδία, δυσχερές ἢ ποτέραν ἀποφαντέον. Οἶον εἴ τις
 διαλύσειε μὲν τὴν πρώτην μακρὰν τοῦ ἀπὸ μείζονος ἰω-
 νικοῦ, συναγάγοι δὲ τὰς βραχείας, ἄδηλον πότερον ὁ
 57 μείζων πέφυκεν ἰωνικός, ἢ ὁ ἐλάττων. Τὰ μὲν οὖν τοι-
 αῦτα τῶν μέτρων, ἧτοι ἐκ τῶν καθαρῶν διποδιῶν, αἷς 5
 παρατίθεται, καταλαμβάνεται, ἢ ἐκ τῶν ἐπομένων κώλων,
 58 ἢ ἐκ τῶν ταῖς ἀντιστρόφοις ἀποδομένων. Καλεῖται δέ
 τινα καὶ ἈΠΕΜΦΑΙΝΟΝΤΑ, ὅταν ἐν τοῖς συνθέτοις ²ποσὶν,
 ὅπου χρεία βραχείας, μακρὰ παραληφθῆ. Ὡς τινες
 καὶ τῶν ἀρχαίων κέχρηται διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων 10
 ἀνάγκην.

59 Τὸ δὲ ἐκ τῶν μέτρων εὐπρεπὲς σύστημα καλεῖται p. 58
 ΠΟΙΗΜΑ. Τούτων δὲ τὰ μὲν γίνεται κατὰ στίχον, ὡς τὰ
 Ὀμήρου· τὰ δὲ ἐκ δύο μέτρων, ὡς τὰ ἐλέγεια· τὰ δὲ, ἐκ
 τριῶν, ὡς ὅταν ἐλεγείῳ προστιθῆ τις ἰαμβεῖον ἢ ἄλλο 15
 τι· τὰ δ' ἐκ πλειόνων. Καὶ τούτων τὰ μὲν ἀπολελυ-
 60 μένα· τὰ δὲ, κατὰ σχέσιν. Ἀπολελυμένα μὲν, ὡς παρὰ
 τοῖς κωμικοῖς αἱ παραβάσεις· κατὰ σχέσιν δὲ, ὡς τὰ
 ἀντιστρέφοντα. Καὶ πάλιν τούτων ἅ μὲν διμερῆ, ἅ δὲ
 61 τριμερῆ, ὡς τὰ καὶ τὴν ἐπὶ φῶν προσλαμβάνοντα. Καὶ 20
 τὰ μὲν ὁμοίως τῇ τάξει· τὰ δὲ, ἐναντίως ἔχει· ὁμοίως
 μὲν, ὡς ὅταν τὸ πρῶτον τῆς ἀντιστρόφου τῷ τῆς στρο-
 φῆς ἀποδοθῆ πρώτῳ· τὸ δὲ δεύτερον, τῷ δευτέρῳ, καὶ
 τὰ ἐξῆς ὁμοίως, ἐναντίως δὲ, ὡς ὅταν τὸ πρῶτον τῷ
 τελευταίῳ· τὸ δὲ δεύτερον, τῷ ^aπαρατελευταίῳ. Καὶ τὰ 25
 λοιπὰ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Ἀρκεῖ καὶ ταῦτα περὶ
 μέτρων καὶ ποιήματος, ἱκανῶς γὰρ ἡμῖν ὁ τεχνικός τῆς
 μουσικῆς πεπέρανται λόγος.

² Pro ποσὶν ferme legerim ὀνό-
 μασιν, ut illud ex Simonid. epi-
 gram. quod p. 14. habet He-
 phæstio, genuinum hic sit exem-
 plum. ἢ μέγ. Ἄθ. κ. τ. λ. ΜΕΙ-

BOM. Vid. Schol. ad Hephæst.
 16, 1.

^a Sic MSS. παρατελάτῳ ed.
 παρατελεύτῳ em. Meibomius.

TERENTIANVS DE
LITTERIS SYL
LABIS ET
METRIS
HORA
TII.

LVDOVICVS Maria Sfortia Anglus dux Mediolani, etc.,
Papiæ Angleriaëque Comes : ac Ianuæ et Cremonæ dominus.
In omni genere negotiorum eo magis ingenia acui et operi
homines alacrius incumbere certum est : quo fructuosiore
suam sibi quisque operam et industriam sentit. Hæc causa
nos movet : ut cum superiori anno auctore doctissimo quon-
dam Viro domino Georgio Merula Alexandrino Georgius
Galbiatus ejus Amanuensis invenerit atque ex squalore et situ
eruerit sex annotatos infra grammaticos, atque eos in presenti
in communem studiosorum utilitatem tradere Impressuræ sta-
tuerit ex litteris longobardis in usitatos characteres sua manu
et vigiliis transcriptos : Ad officium nostrum pertinere cen-
suimus : Cavere ne nova alterius impressura et emulatione me-
ritissimo lucello fraudetur. Itaque per has nostras publicas lit-
teras decernimus : declaramus statuimus : et edicimus : ne quis
in dominio nostro ejusmodi volumina separata aut cum aliis
operibus commista imprimat : vel alibi Impressa in dominio
nostro vendat : aut venales inducat : aut sub quocunque alio
titulo importet : Sub pena viginti quinque aureorum Camerae
nostræ applicandorum pro singulis voluminibus : quæ sic con-
tra hanc nostram declarationem impressa importatave inve-
nientur. Præsentibus annos quinque proxime futuros valituris.
Datæ Vigleuani sub fide sigilli nostri : Die quinto Septembris
Anno MCCCCLXXXV sexto.

Terentianum de Metris et Syllabis Horatii

Fortunatianum de carminibus Horatii

Velium Longum de orthographia

Adamantium de orthographia.

Catholica probi

Cornelii Frontonis elegantias.

B. CALCHUS.

GEORGIUS GALBIATUS PONTREMLENSIS
IACOBO ANDREAE FERRARIENSI, S. D.

CUM Bobii in coenobio divi Columbani, iussu eruditissimi Merulae, chronica et Caesarum diplomata evolverem, ut uberiores gentis Vicecomitum historiam conscriberet, multa nobilium scriptorum volumina (reliquiae erant Longobardorum) ex carcere perpetuo et tenebris in lucem eduxi et ad vitam revocavi atque ex contemptu et fastidio in dignitatem et expectatam cognitionem non sine difficili labore restitui. Sed dum mecum miseram horum calamitatem conspicias, et multorum auctorum perniciosam cladem defles, et subinde subdubitas ne iterum hi libri emoriantur, qui aliquando intermortui fuere, Terentianum ex omni numero emittere impressionique tradere constitui. Excultum sane opus. Miraberis statim in praefatione ingenium doctrinam et facilitatem in carmine. De litteris, syllabis, genere metrorum et permutatione, non prosa oratione, sed numeris tantum, praecepta tradit et exempla. Hujus Terentiani versiculum Augustinus in Civitate dei in laudem Varronis profert, quem eruditum appellat. Nihil in hoc genere aut eruditius aut exquisitius Latinis litteris proditum. Pereleganter quidem et non illepide docet quemadmodum Catullus in senariolo syllabas permutaverit; quamvis alii aliter interpretati sint. Caeterum ne studiosi lectores in hoc vario carmine ambigui reddantur, longis litteris ea insignire curavi quae hic auctor fulgidula milto notavit: et paucula quaedam, quasi rerum indices, ex libro apposui. Culpam vero errorum, si qui erunt, non mihi, non denique impressoribus, sed ipsis Longobardis omnem ascribes: hi nanque perverse litteras et dictiones collocabant, et quod aegrius erat, verba aliquando intercipiebant. Ita cum ex caractere Longobardo in nostrum hos libros traducerem, saepius divinare oportuit. Nunquam tamen ausus sum litteram immutare aut dictionem ex ingenio supponere. Malui potius cum Longobardo codice errare quam

temerarii nomen subire. Doleo tamen, quanquam adhuc in nostra lingua multa desideramus, sive negligentia et inscitia hominum sive invidia temporis hoc effecerit, particulam nobis in fine operis ereptam. Ita imperfectum et mancum opus consumatissimi undecunque Terentiani habuimus. Quod vero nobis superfuit, diligentia et acri iudicio Merulae et nunc nuper Ioannis Placentini peremendatum accipies. Vale.

RAPHAEL VOLATERRANVS COMMENTARIO-
RVM VRBANORVM LIBRO QVARTO.

Folio LVI primae editionis Romanae a. MDVI.

DEINDE Fidentiola adextra vetus oppidum : ab leva novo nomine Oppidum : Bobium ad Appennini iuga situm ubi nobile Coenobium a Theodolinda regina Longobardorum extractum. Hic Anno. M. cclxxxiii. huiuscemodi libri reperti sunt. Rutilius Naumatianus. Heroicum Sulpicii carmen. lxx. epigrammata Terentianus Maurus de litteris syllabis et metris omnis generis : Cesium : Bassus : Veluis longus de orthographia : Adamantius : Martyrius de. B. littera et muta. v. vocali : Probi. Catholica Corneli Frontonis elegantiae Latinae : Sergius grammaticus de littera : Liber persimilis : Iulio polluci de vocabulis rerum : set hoc amplius : Latina Graecis vocabulis respondent : Casuus sacerdos de octo partibus orationis. Paraphrasis super sex Virgilio libris. Trium aeglogarum Virgilio enarrationes Dracontii varium Opus Prudenti hymni Computus sic est inscriptus Graecorum et Latinorum : Alter liber Computus digitorum inscribitur. Agenius Vrbecus de Controversiis agrorum. Higinus de Limitibus agrorum et metatione castrorum. Balbus de nominibus mensurarum : Vitruvius de Exagouis heptagonis et id genus Frontinus de qualitate agrorum Caesarum leges : Agrariae et Coloniary iura : quorum bona pars his annis proximis a meo Municipe Thoma Phaetro bonarum artium professore est advecta in urbem.

TERENTIANI PRAEFATIO.

AVDIVI veterem virum	2383 P.
Vulgo dicere fabulam,	
Quendam, qui ter Olympia	
Vicisset Iove praeside,	
Postquam accedere ^a lividum	5
^b Virtuti senium videt,	
Dum victor cluet omnium,	
Maturasse resolvere	
Legem pulveris et cibi.	
Sed ne ^c corpoream repens	10
Labem accerseret otium,	
Tale exercitii genus	
Commentum sibi dixerat,	
Quod ^d solus gereret domi.	
Nervis mollibus invicem	15
Iunctis in teretem struem,	
Ceu Parthus solet aut ^e Scythes	
Arcus cornibus extimis	
Levem nectere lineam,	
^f Talem assidue ligat,	20
Dum sit funiculi modus	
Aptus qui puteo foret.	
Haustos hinc igitur cados	
Imis ab tenebris aquae	
^g Tam filo tenui trahens,	25
Quod stringi nequeat vola,	
^h Nissus undique corporis	
Summos in digitos agit :	

^a *lividum*] *languidum* H.

^b *Virtutis*] *Virtuti* Barthius Adv. XV. 2. et sic ed. Lachman.

^c *corpoream*] *corpore tam* Barthius ib.

^d *solus*] *secum* H.

^e *Scythes*] *Scythea* V. Vid. Valesius ad Ammian. Marcellin. XXII. viii. 37. T. II. p. 467.

^f *Talem*] *Talemque* Pet. Mic. in

marg. *Tales* Lachman. *Talis* H. De m non elisa consulantur Broukhusius et Burman. ad Propert. II. xii. 1. necnon N. Heins. alicubi ad Virgilium, et Santen. ad Nostrium infra v. 551.

^g *Tam filo*] *Tantillo* M. V. Pet. Mic. Correxist Phoen.

^h *Nissus*] *Nissus* M. V. Pet. Mic.

Angustoque tenaculo, Donec lubrica sarcina	30	2384P.
ⁱ Tanti per spatium cavi In lucem superam exeat, Alternata vice pollicum Certat vincere ponderis In praeceptis facilem fugam.	35	
Nil magnum gerere hunc putes, Et tantum in digitis opus: Cunctis visceribus tamen Occultus trepidat labor;	40	
^k Totum cernere nec palam, ^l Quo totum geritur, queas: Caecis flatibus intimi ^m Tenduntur laterum sinus, Et poples tremit et genu, Nec plantae stabiles manent:	45	
Nil immune relinquitur, Et parva est via viribus; Mos certaminis et modus, Sudor dum solitus ⁿ cadat ^o Nulla mole palaestrica.	50	
^p Sic nostrum senium quoque ^q Quia iam dicere grandia ^r Maturum ingenium negat, Nec spirant animas fibrae, Angustam studii viam Et callem tenuem terit,	55	
Tantum ne male desidi Suescant ora silentio, Quid sit littera, quid duae Iunctae, quid sibi syllabae, Dumos inter et aspera	60	2385 P.

ⁱ *Tanti per*] Sic Br. *Tantisper* mutavit Brissaeus.
M.V. Mic. *Tantis per* Pet. ^o *Nulla*] *Vultu* H.
^k *Totum*] *Motum* H. ^p *Sic*] *Sit* Pet.
^l *Quo*] *quod* Lachman. ^q *Quia iam*] *Quod qui* H.
^m *Tenduntur*] *Tunduntur* H. ^r *Maturum*] *Maurum* cod. apud
ⁿ *cadit*] *cadat* M. V. Pet. Mic. Briss. *Marcens* H.

Scruposis sequimur vadis.
^s Fronte exile negotium,
 Et dignum pueris putes :
^t Adgressis labor arduus, 65
 Nec tractabile pondus est.
 At mens tenditur acrius,
 Ne contenta sit obviis,
 Rimantemve recondita
 Subtiles fugiant notae, 70
 Neu discretio falsa sit
 Rerum tam gracili modo.
 Instat callida cautio,
 Ne sermo ambiguum sonet,
 Ne priscum nimis aut leve, 75
 Vocum ne series hiet,
 Neu compago fragosa sit,
 Vel sit quod male luceat,
 Dum certo gradimur pede,
 Ipsi ^u neu trepident pedes, 80
 Par examinis ^x aestus est,
 Ceu sublimia disseras :
 Par est iudicii mora :
 Pompae gloria vilis est.

^s Fronte] Forte H. ^g gressus Comm.
^t Aggressis] Sic Br. Adgressis ^u neu] ne Lachman.
 M. V. Mic. aggressis Pet. Ag- ^x aestus] usus H.

DE LITTERIS.

ELEMENTA rudes ^a quae pueros docent magistri, Vocalia quaedam memorant, consona quaedam :	85
Hæc reddere vocem quoniam valent seorsa, Nullumque sine illis potis est coire verbum. At consona quæ sunt, nisi vocalibus aptes, Pars dimidium vocis opus proferet ex se,	90
Pars muta soni comprimet ora molientum : Illis sonus obscurior impeditiorque : Vtcunque tamen promitur ore semicluso, Vocalibus atque est minor, auctiorque mutis :	
His caeca soni vis penitus subest latetque, Vt non labiis hiscere, non sonare lingua, Vllumve meatum queat explicare ^b nissus, Vocalia rictum nisi iuncta disserarint.	95
Res cum tenuis, difficile est probare verbis : Exempla solent sensibus admovere lucem.	100
B cum volo vel C tibi vel dicere D G, E, quae sonitum commodat hisce, si negetur, Et labra prementur simul et revincta lingua :	2386 P.
Haec vim, tacitam sponte sua nimisque mutam, Coniuncta potentem sonitus facit latentis, Geminumque refert auribus ex utraque sensum, Si proprietates tradita, si regula nota est.	105
Nunc singula quam possideant in ore sedem, Ictusque suos concipiant, et unde rumpant, Vt quivero versu blaterabo Sotadeo.	110
A prima locum littera sic ab ore sumit : ^c Immunia rictu patulo tenere labra, Linguamque necesse est ita pendulam reduci, Vt nissus in illam valeat subire vocis, Nec partibus ullis aliquos ferire dentes.	115
E, quae sequitur vocula, dissona est priori, ^d Quia deprimit altum modico tenore rictum, Et lingua remotos premit hinc et hinc molares. I porrigit ictum genuinos prope ad ipsos, Minimumque renidet supero tenus labello.	120

^a qui H.^b nissus] nissus M. hic et inf. 114.^c Immunia] immania H.^d Quia] quod H.

^eO Graiugenum longior altera est figura,
 Alter sonus est et nota temporum ^f minori:
 Compendia nostri meliora crediderunt,
 Vocalibus ut non nisi quinque fungeremur,
 Productio longis daret ut tempora bina, 125
 Correptio plus tempore non valeret uno.
 Hinc ἦτα minus scribimus, hinc et ω supremum;
 Vna quoniam ^ssat habitum est notare forma,
 Pro temporibus quae geminum ministret usum.
 Igitur sonitum reddere cum voles minori, 130
 Retrorsus adactam modice teneto linguam,
 Rictu neque magno sat erit patere labra:
 At longior alto tragicum sub oris antro
 Molita rotundis acuit sonum labellis.
 Y, quam memorant, vocibus avia est Latinis: 135
 Vocalibus autem quoniam iugata Graecis
 In nostra etiam verba dabat frequenter usum,
 Subiecimus ^hillam cui nomen V dederunt,
ⁱVocale sonantes sibi quae iugaret omnes,
 Et sola sonum redderet ex sua figura, 140
 Quam scribere Graius, nisi iungat ^kΟΥ, nequibit.
 Hanc edere vocem quotiens paramus ore,
 Nitamur ut ^lV dicere, sic citetur ^mortus:
 Productius autem coeuntibus labellis
 Natura soni ⁿpressior altius meabit. 145
 Hanc et modo quam diximus I simul iugatas
 Verum est spatium sumere vimque consonantum,
 Vt quaeque tamen ^oconstiterint loco priore:
 Nec tunc modo cum iungimus hoc valebit ipsas,

^e O Graiugenum longior, altera est figura: Alter sonus est, et nota temporum, minori. Pet. Alter sonus, atque temporum nota variata. Br.

^f minori] Sic Mic. marg. Pet. minor M.V.

^s sat] satis H. et Santen. fas Lachman.

^h illam] illud H.

ⁱ Vocale] Vocalem M. Vocale Micylli margo, Lachman. Commelinus: "vel liquescit vimque suam omittit s in sonantes, vel

"legendum, Vocale sonantes sibi "quod." Santenius edidit, Voculam. Vid. infra 502.

^k Υ] Legerem ου nisi apud Victorinum eandem lectionem teneri viderem. MICYLL. ου Lipsius, et Lachman. Et sic apud Victorinum ed. Putsch. p. 2454.

^l V] O H. et sic Lipsius.

^m ortus] orsus H.

ⁿ quam prius H.

^o constiterint M.V.P. Mic. constiterit Pet. Br. Mic. in Corrig. Comm.

DE LITTERIS.

ELEMENTA rudes ^a quae pueros docent magistri, Vocalia quaedam memorant, consona quaedam :	85
Hæc reddere vocem quoniam valent seorsa, Nullumque sine illis potis est coire verbum. At consona quæ sunt, nisi vocalibus aptes, Pars dimidium vocis opus proferet ex se,	90
Pars muta soni comprimet ora molientum : Illis sonus obscurior impeditiorque : Vtcunque tamen promitur ore semicluso, Vocalibus atque est minor, auctiorque mutis :	
His caeca soni vis penitus subest latetque, Vt non labiis hiscere, non sonare lingua, Vllumve meatum queat explicare ^b nissus, Vocalia rictum nisi iuncta disserarint.	95
Res cum tenuis, difficile est probare verbis : Exempla solent sensibus admovere lucem.	100
B cum volo vel C tibi vel dicere D G, E, quae sonitum commodat hisce, si negetur, Et labra prementur simul et revincta lingua :	2386 P.
Haec vim, tacitam sponte sua nimisque mutam, Coniuncta potentem sonitus facit latentis, Geminumque refert auribus ex utraque sensum, Si proprietates tradita, si regula nota est.	105
Nunc singula quam possideant in ore sedem, Ictusque suos concipiant, et unde rumpant, Vt quivero versu blaterabo Sotadeo.	110
A prima locum littera sic ab ore sumit : ^c Immunia rictu patulo tenere labra, Linguamque necesse est ita pendulam reduci, Vt nissus in illam valeat subire vocis, Nec partibus ullis aliquos ferire dentes.	115
E, quae sequitur vocula, dissona est priori, ^d Quia deprimit altum modico tenore rictum, Et lingua remotos premit hinc et hinc molares. I porrigit ictum genuinos prope ad ipsos, Minimumque renidet supero tenuis labello.	120

^a qui H.^b nissus] nissus M. hic et inf. 114.^c Immunia] immania H.^d Quia] quod H.

° O Graiugenum longior altera est figura,
 Alter sonus est et nota temporum ^f minori :
 Compendia nostri meliora crediderunt,
 Vocalibus ut non nisi quinque fungeremur,
 Productio longis daret ut tempora bina, 125
 Correptio plus tempore non valeret uno.
 Hinc ἦτα minus scribimus, hinc et ω supremum ;
 Vna quoniam ^εsat habitum est notare forma,
 Pro temporibus quae geminum ministret usum.
 Igitur sonitum reddere cum voles minori, 130
 Retrorsus adactam modice teneto linguam,
 Rictu neque magno sat erit patere labra :
 At longior alto tragicum sub oris antro
 Molita rotundis acuit sonum labellis.
 Y, quam memorant, vocibus avia est Latinis : 135
 Vocalibus autem quoniam iugata Graecis
 In nostra etiam verba dabat frequenter usum,
 Subiecimus ^hillam cui nomen V dederunt,
ⁱVocale sonantes sibi quae iugaret omnes,
 Et sola sonum redderet ex sua figura, 140
 Quam scribere Graius, nisi iungat ^kΟΥ, nequibit.
 Hanc edere vocem quotiens paramus ore,
 Nitamur ut ^lV dicere, sic citetur ^mortus :
 Productius autem coeuntibus labellis
 Natura soni ⁿpressior altius meabit. 145
 Hanc et modo quam diximus I simul iugatas
 Verum est spatium sumere vimque consonantum,
 Vt quaeque tamen °constiterint loco priore :
 Nec tunc modo cum iungimus hoc valebit ipsas,

° O Graiugenum longior, altera
 est figura : Alter sonus est, et nota
 temporum, minori. Pet. Alter so-
 nus, atque temporum nota variata.
 Br.

^f minori] Sic Mic. marg. Pet.
 minor M.V.

^ε sat] satis H. et Santen. *fas*
 Lachman.

^h illam] *illud* H.

ⁱ Vocale] *Vocalem* M. *Vocale*
 Micylli margo, Lachman. Com-
 melinus: "vel liquescit vimque
 "suam omittit *s* in *sonantes*, vel

"legendum, *Vocale sonantes sibi*
 "quod." Santenius edidit, *Vocu-*
lam. Vid. infra 502.

^k Υ] Legerem *ov* nisi apud Vic-
 torinum eandem lectionem teneri
 viderem. MICYLL. *ov* Lipsius,
 et Lachman. Et sic apud Victo-
 rinum ed. Putsch. p. 2454.

^l V] O H. et sic Lipsius.

^m ortus] *orsus* H.

ⁿ quam prius H.

^o constiterint M.V.P. Mic. *con-*
stiterit Pet. Br. Mic. in Corrig.
 Comm.

ποδία, δυσχερὲς ἢ ποτέρα ἀποφαντέον. Οἶον εἴ τις διαλύσειε μὲν τὴν πρώτην μακρὰν τοῦ ἀπὸ μείζονος ἰωνικοῦ, συναγάγοι δὲ τὰς βραχείας, ἄδηλον πότερον ὁ 57 μείζων πέφυκεν ἰωνικὸς, ἢ ὁ ἐλάττων. Τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα τῶν μέτρων, ἧτοι ἐκ τῶν καθαρῶν διποδιῶν, αἷς 5 παρατίθεται, καταλαμβάνεται, ἢ ἐκ τῶν ἐπομένων κῶλων, 58 ἢ ἐκ τῶν ταῖς ἀντιστρόφοις ἀποδιδομένων. Καλεῖται δέ τινα καὶ ἈΠΕΜΦΑΙΝΟΝΤΑ, ὅταν ἐν τοῖς συνθέτοις ²ποσίν, ὅπου χρεία βραχείας, μακρὰ παραληφθῇ. Ὡς τινες καὶ τῶν ἀρχαίων κέχρηται διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων 10 ἀνάγκην.

59 Τὸ δὲ ἐκ τῶν μέτρων εὐπρεπὲς σύστημα καλεῖται ^{p.} 58
ΠΟΙΗΜΑ. Τούτων δὲ τὰ μὲν γίνεται κατὰ στίχον, ὡς τὰ Ὀμήρου· τὰ δὲ ἐκ δύο μέτρων, ὡς τὰ ἐλέγεια· τὰ δὲ, ἐκ τριῶν, ὡς ὅταν ἐλεγείῳ προστιθῇ τις ἰαμβεῖον ἢ ἄλλο 15
τι· τὰ δ' ἐκ πλειόνων. Καὶ τούτων τὰ μὲν ἀπολελυ-
60 μένα· τὰ δὲ, κατὰ σχέσιν. Ἀπολελυμένα μὲν, ὡς παρὰ τοῖς κωμικοῖς αἱ παραβάσεις· κατὰ σχέσιν δὲ, ὡς τὰ ἀντιστρέφοντα. Καὶ πάλιν τούτων ἃ μὲν διμερῆ, ἃ δὲ
61 τριμερῆ, ὡς τὰ καὶ τὴν ἐπὶ φῶν προσλαμβάνοντα. Καὶ 20
τὰ μὲν ὁμοίως τῇ τάξει· τὰ δὲ, ἐναντίως ἔχει· ὁμοίως μὲν, ὡς ὅταν τὸ πρῶτον τῆς ἀντιστρόφου τῷ τῆς στροφῆς ἀποδοθῇ πρῶτῳ· τὸ δὲ δεύτερον, τῷ δευτέρῳ, καὶ τὰ ἐξῆς ὁμοίως, ἐναντίως δὲ, ὡς ὅταν τὸ πρῶτον τῷ
τελευταίῳ· τὸ δὲ δεύτερον, τῷ ^aπαρατελευταίῳ. Καὶ τὰ 25
λοιπὰ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Ἀρκεῖ καὶ ταῦτα περὶ μέτρων καὶ ποιήματος, ἱκανῶς γὰρ ἡμῖν ὁ τεχνικὸς τῆς μουσικῆς πεπέρανται λόγος.

² Pro ποσίν ferme legerim ὀνόμασιν, ut illud ex Simonid. epigram. quod p. 14. habet Hephæstio, genuinum hic sit exemplum. ἢ μέγ. Ἀθ. κ. τ. λ. ΜΕΙ-

BOM. Vid. Schol. ad Hephæst. 16, 1.

^a Sic MSS. παρατελάτῳ ed. παρατελεύτῳ em. Meibomius.

TERENTIANVS DE
LITTERIS SYL
LABIS ET
METRIS
HORA
TII.

LVDVICVS Maria Sfortia Anglus dux Mediolani, etc.,
Papiæ Angleriaëque Comes : ac Ianuæ et Cremonæ dominus.
In omni genere negotiorum eo magis ingenia acui et operi
homines alacrius incumbere certum est : quo fructuosiore
suam sibi quisque operam et industriam sentit. Hæc causa
nos movet : ut cum superiori anno auctore doctissimo quon-
dam Viro domino Georgio Merula Alexandrino Georgius
Galbiatus ejus Amanuensis invenerit atque ex squalore et situ
eruerit sex annotatos infra grammaticos, atque eos in presenti
in communem studiosorum utilitatem tradere Impressuræ sta-
tuerit ex litteris longobardis in usitatos characteres sua manu
et vigiliis transcriptos : Ad officium nostrum pertinere cen-
suimus : Cavere ne nova alterius impressura et emulatione me-
ritissimo lucello fraudetur. Itaque per has nostras publicas lit-
teras decernimus : declaramus statuimus : et edicimus : ne quis
in dominio nostro ejusmodi volumina separata aut cum aliis
operibus commista imprimat : vel alibi Impressa in dominio
nostro vendat : aut venales inducat : aut sub quocunque alio
titulo importet : Sub pena viginti quinque aureorum Camere
nostræ applicandorum pro singulis voluminibus : quæ sic con-
tra hanc nostram declarationem impressa importatave inve-
nientur. Præsentibus annos quinque proxime futuros valituris.
Data Vigleuani sub fide sigilli nostri : Die quinto Septembris
Anno MCCCCLXXXX sexto.

Terentianum de Metris et Syllabis Horatii
Fortunatianum de carminibus Horatii
Velium Longum de orthographia
Adamantium de orthographia.
Catholica probi
Cornelii Frontonis elegantias.

B. CALCHUS.

GEORGIUS GALBIATUS PONTREMLENSIS
IACOBO ANDREAE FERRARIENSI, S. D.

CUM Bobii in coenobio divi Columbani, iussu eruditissimi Merulae, chronica et Caesarum diplomata evolverem, ut uberiores gentis Vicecomitum historiam conscriberet, multa nobilium scriptorum volumina (reliquiae erant Longobardorum) ex carcere perpetuo et tenebris in lucem eduxi et ad vitam revocavi atque ex contemptu et fastidio in dignitatem et expectatam cognitionem non sine difficili labore restitui. Sed dum mecum miseram horum calamitatem conspicias, et multorum auctorum perniciosam cladem defles, et subinde subdubitas ne iterum hi libri emoriantur, qui aliquando intermortui fuere, Terentianum ex omni numero emittere impressionique tradere constitui. Excultum sane opus. Miraberis statim in praefatione ingenium doctrinam et facilitatem in carmine. De litteris, syllabis, genere metrorum et permutatione, non prosa oratione, sed numeris tantum, praecepta tradit et exempla. Hujus Terentiani versiculum Augustinus in Civitate dei in laudem Varronis profert, quem eruditum appellat. Nihil in hoc genere aut eruditius aut exquisitius Latinis litteris proditum. Pereleganter quidem et non illepide docet quemadmodum Catullus in senariolo syllabas permutaverit; quamvis alii aliter interpretati sint. Caeterum ne studiosi lectores in hoc vario carmine ambigui reddantur, longis litteris ea insignire curavi quae hic auctor fulgidula milto notavit: et pauca quaedam, quasi rerum indices, ex libro apposui. Culpam vero errorum, si qui erunt, non mihi, non denique impressoribus, sed ipsis Longobardis omnem ascribes: hi nanque perverse litteras et dictiones collocabant, et quod aegrius erat, verba aliquando intercipiebant. Ita cum ex caractere Longobardo in nostrum hos libros traducerem, saepius divinare oportuit. Nunquam tamen ausus sum litteram immutare aut dictionem ex ingenio supponere. Malui potius cum Longobardo codice errare quam

temerarii nomen subire. Doleo tamen, quanquam adhuc in nostra lingua multa desideramus, sive negligentia et inscitia hominum sive invidia temporis hoc effecerit, particulam nobis in fine operis ereptam. Ita imperfectum et mancum opus consumatissimi undecunque Terentiani habuimus. Quod vero nobis superfuit, diligentia et acri iudicio Merulae et nunc nuper Ioannis Placentini peremendatum accipies. Vale.

RAPHAEL VOLATERRANVS COMMENTARIO-
RVM VRBANORVM LIBRO QVARTO.

Folio LVI primae editionis Romanae a. MDVI.

DEINDE Fidentiola adextra vetus oppidum : ab leva novo nomine Oppidum : Bobium ad Appennini iuga situm ubi nobile Coenobium a Theodolinda regina Longobardorum exstructum. Hic Anno. M. ccclxxxiii. huiusmodi libri reperti sunt. Rutilius Naumatianus. Heroicum Sulpicii carmen. lxx. epigrammata Terentianus Maurus de litteris syllabis et metris omnis generis : Cesius : Bassus : Veluis longus de orthographia : Adamantius : Martyrius de. B. littera et muta. v. vocali : Probi. Catholica Corneli Frontonis elegantiae Latinae : Sergius grammaticus de littera : Liber persimilis : Iulio polluci de vocabulis rerum : set hoc amplius : Latina Graecis vocabulis respondent : Casuus sacerdos de octo partibus orationis. Paraphrasis super sex Virgilio libris. Trium aeglogarum Virgilio enarrationes Dracontii varium Opus Prudenti hymni Computus sic est inscriptus Grecorum et Latinorum : Alter liber Computus digitorum inscribitur. Agenius Vrbecus de Controversiis agrorum. Higinus de Limitibus agrorum et metatione castrorum. Balbus de nominibus mensurarum : Vitruvius de Exagouis heptagonis et id genus Frontinus de qualitate agrorum Caesarum leges : Agrariae et Coloniatarum iura : quorum bona pars his annis proximis a meo Municipi Thoma Phaetro bonarum artium professore est advecta in urbem.

TERENTIANI PRAEFATIO.

AVDIVI veterem virum	2383 P.
Vulgo dicere fabulam,	
Quendam, qui ter Olympia	
Vicisset Iove praeside,	
Postquam accedere ^a lividum	5
^b Virtuti senium videt,	
Dum victor eluet omnium,	
Maturasse resolvere	
Legem pulveris et cibi.	
Sed ne ^c corpoream repens	10
Labem accerseret otium,	
Tale exercitii genus	
Commentum sibi dixerat,	
Quod ^d solus gereret domi.	
Nervis mollibus invicem	15
Iunctis in teretem struem,	
Ceu Parthus solet aut ^e Scythes	
Arcus cornibus extimis	
Levem nectere lineam,	
^f Talem assidue ligat,	20
Dum sit funiculi modus	
Aptus qui puteo foret.	
Haustos hinc igitur cados	
Imis ab tenebris aquae	
^g Tam filo tenui trahens,	25
Quod stringi nequeat vola,	
^h Nissus undique corporis	
Summos in digitos agit :	

^a *lividum*] *languidum* H.

^b *Virtutis*] *Virtuti* Barthius Adv. XV. 2. et sic ed. Lachman.

^c *corpoream*] *corpore tam* Barthius ib.

^d *solus*] *secum* H.

^e *Scythes*] *Scythea* V. Vid. Valesius ad Ammian. Marcellin. XXII. viii. 37. T. II. p. 467.

^f *Talem*] *Talemque* Pet. Mic. in

margin. *Tales* Lachman. *Talis* H. De m non elisa consulantur Broukhusius et Burman. ad Propert. II. xii. 1. necnon N. Heins. alicubi ad Virgilium, et Santen. ad Nostrium infra v. 551.

^g *Tam filo*] *Tantillo* M. V. Pet. Mic. Correxit Phoen.

^h *Nissus*] *Nissus* M. V. Pet. Mic.

Angustoque tenaculo,
 Donec lubrica sarcina 30 2384 P.
ⁱTanti per spatium cavi
 In lucem superam exeat,
 Alterna vice pollicum
 Certat vincere ponderis
 In praeceps facilem fugam. 35
 Nil magnum gerere hunc putes,
 Et tantum in digitis opus :
 Cunctis visceribus tamen
 Occultus trepidat labor ;
^kTotum cernere nec palam, 40
^lQuo totum geritur, queas :
 Caecis flatibus intimi
^mTenduntur laterum sinus,
 Et poples tremit et genu,
 Nec plantae stabiles manent : 45
 Nil immune relinquitur,
 Et parva est via viribus ;
 Mos certaminis et modus,
 Sudor dum solitus ⁿcadat
^oNulla mole palaestrica. 50
^pSic nostrum senium quoque
^qQuia iam dicere grandia
^rMaturum ingenium negat,
 Nec spirant animas fibrae,
 Angustam studii viam
 Et callem tenuem terit, 55
 Tantum ne male desidi
 Suescant ora silentio,
 Quid sit littera, quid duae 2385 P.
 Iunctae, quid sibi syllabae,
 Dumos inter et aspera 60

ⁱ *Tanti per*] Sic Br. *Tantisper* mutavit Brissaeus.
 M. V. Mic. *Tantis per* Pet. ^o *Nulla*] *Vultu* H.
^k *Totum*] *Motum* H. ^p *Sic*] *Sit* Pet.
^l *Quo*] *quod* Lachman. ^q *Quia iam*] *Quod qui* H.
^m *Tenduntur*] *Tunduntur* H. ^r *Maturum*] *Maurum* cod. apud
ⁿ *cadit*] *cadat* M. V. Pet. Mic. Briss. *Marcens* H.

Scruposis sequimur vadis.
^s Fronte exile negotium,
 Et dignum pueris putes :
^t Adgressis labor arduus, 65
 Nec tractabile pondus est.
 At mens tenditur acrius,
 Ne contenta sit obviis,
 Rimantemve recondita
 Subtiles fugiant notae, 70
 Neu discretio falsa sit
 Rerum tam gracili modo.
 Instat callida cautio,
 Ne sermo ambiguum sonet,
 Ne priscum nimis aut leve, 75
 Vocum ne series hiet,
 Neu compago fragosa sit,
 Vel sit quod male luceat,
 Dum certo gradimur pede,
 Ipsi ^uneu trepident pedes, 80
 Par examinis ^xaestus est,
 Ceu sublimia disseras :
 Par est iudicii mora :
 Pompae gloria vilis est.

^s *Fronte*] *Forte* H. *gressus* Comm.
^t *Aggressis*] Sic Br. *Adgressis* ^u *neu*] *ne* Lachman.
 M.V. Mic. *agressis* Pet. *Ag-* ^x *aestus*] *usus* H.

DE LITTERIS.

ELEMENTA rudes ^a quae pueros docent magistri, Vocalia quaedam memorant, consona quaedam :	85
Hæc reddere vocem quoniam valent seorsa, Nullumque sine illis potis est coire verbum. At consona quæ sunt, nisi vocalibus aptes, Pars dimidium vocis opus proferet ex se,	90
Pars muta soni comprimet ora molientum : Illis sonus obscurior impeditiorque : Vt eunque tamen promitur ore semicluso, Vocalibus atque est minor, auctiorque mutis :	95
His caeca soni vis penitus subest latetque, Vt non labiis hiscere, non sonare lingua, Vllumve meatum queat explicare ^b nissus, Vocalia rictum nisi iuncta disserarint. Res cum tenuis, difficile est probare verbis : Exempla solent sensibus admovere lucem.	100
B cum volo vel C tibi vel dicere D G, E, quae sonitum commodat hisce, si negetur, Et labra prementur simul et revincta lingua :	2386 P.
Haec vim, tacitam sponte sua nimisque mutam, Coniuncta potentem sonitus facit latentis, Geminumque refert auribus ex utraque sensum, Si proprietates tradita, si regula nota est.	105
Nunc singula quam possideant in ore sedem, Ictusque suos concipiant, et unde rumpant, Vt quivero versu blaterabo Sotadeo.	110
A prima locum littera sic ab ore sumit : ^c Immunia rictu patulo tenere labra, Linguamque necesse est ita pendulam reduci, Vt nissus in illam valeat subire vocis, Nec partibus ullis aliquos ferire dentes.	115
E, quae sequitur vocula, dissona est priori, ^d Quia deprimit altum modico tenore rictum, Et lingua remotos premit hinc et hinc molares. I porrigit ictum genuinos prope ad ipsos, Minimumque renidet supero tenuis labello.	120

^a qui H.^b nissus] nissus M. hic et inf. 114.^c Immunia] immania H.^d Quia] quod H.

^eO Graiugenum longior altera est figura,
 Alter sonus est et nota temporum ^f minori :
 Compendia nostri meliora crediderunt,
 Vocalibus ut non nisi quinque fungeremur,
 Productio longis daret ut tempora bina, 125
 Correptio plus tempore non valeret uno.
 Hinc *ἦρα* minus scribimus, hinc et ω supremum ;
 Vna quoniam *ἔsat* habitum est notare forma,
 Pro temporibus quae geminum ministret usum.
 Igitur sonitum reddere cum voles minori, 130
 Retrorsus adactam modice teneto linguam,
 Rictu neque magno sat erit patere labra :
 At longior alto tragicum sub oris antro
 Molita rotundis acuit sonum labellis.
 Y, quam memorant, vocibus avia est Latinis : 135
 Vocalibus autem quoniam iugata Graecis
 In nostra etiam verba dabat frequenter usum,
 Subiecimus ^h illam cui nomen V dederunt,
ⁱ Vocale sonantes sibi quae iugaret omnes,
 Et sola sonum redderet ex sua figura, 140
 Quam scribere Graius, nisi iungat ^k OΥ, nequibit.
 Hanc edere vocem quotiens paramus ore,
 Nitamur ut ^l V dicere, sic citetur ^m ortus :
 Productius autem coeuntibus labellis
 Natura soni ⁿ pressior altius meabit. 145
 Hanc et modo quam diximus I simul iugatas
 Verum est spatium sumere vimque consonantum,
 Vt quaeque tamen ^o constiterint loco priore :
 Nec tunc modo cum iungimus hoc valebit ipsas,

^e O Graiugenum longior, altera
 est figura : Alter sonus est, et nota
 temporum, minori. Pet. Alter so-
 nus, atque temporum nota variata.
 Br.

^f minori] Sic Mic. marg. Pet.
 minor M.V.

^ḡ sat] satis H. et Santen. *fas*
 Lachman.

^h illam] illud H.

ⁱ Vocale] Vocalem M. Vocale
 Micylli margo, Lachman. Com-
 melinus : "vel liquescit vimque
 "suam omittit *s* in *sonantes*, vel

"legendum, *Vocale sonantes sibi*
 "quod." Santenius edidit, *Vocu-*
lam. Vid. infra 502.

^k Υ] Legerem *ov* nisi apud Vic-
 torinum eandem lectionem teneri
 viderem. MICYLL. *ov* Lipsius,
 et Lachman. Et sic apud Victo-
 rinum ed. Putsch. p. 2454.

^l V] O H. et sic Lipsius.

^m ortus] *orsus* H.

ⁿ quam prius H.

^o constiterint M.V.P. Mic. *con-*
stiterit Pet. Br. Mic. in Corrig.
 Comm.

Sed si qua erit his altera vocalis adhaerens, 150 2387 P.
 Vis Phaec manet illis quasi cum simul iugantur.
 Nam si *IVga* ^qquis nominet, I consona fiet,
 V qualis erat permanet in loco sequenti:
 Et cum *IACulum* aut dico *IEcur*, *IOvem*, *IVencum*,
 Nil ordo secundis tribuit, prior iuvatur. 155
 Versa vice si sit prior V, sequatur illa,
 Cum dico *VIdē*, contulit I sonum priori,
 Ast ipsa manet tempore quo sonabat ante.
 Vocalibus hoc et reliquis ^rpraedita servat:
 Vt *VAdē*, *VENi*, *VOta* refer, teneto *VVltum*, 160
 Crevisse sonum perspicias et coisse crassum,
 Unde ^sAeoliis littera fingitur digammos,
 Quae de numero sit magis una consonantum,
 Vocalis in istum ^tmage quam versa sit usum.
 Sed ut, altera quo ^ureferat, alteram sciamus, 165
 I, cum medio nomine sic erit locata,
 Vocalis ut illam ^xex latere utroque coartet,
BAIANA velut, *PEIOR*, item *TRoIA*, vel *hVIVs*,
 Ipsa, ut docui, consona fiet a sequenti:
 Et si brevis est, quae posita est loco priore, 170
 Longam faciet non minus hanc consona sola,
 Ceu longa fit ^yolim quotiens duae sequuntur:
 Aut si nimium est hoc dare, vocalis ut una
 Fiat similis tempore consonis duabus,
 Atque I geminum scribere nos iubent magistri, 175
 I consona fiet, simul et sequens priorem,
^zEt cum prior est, auxilio posterioris.
 Hoc V, simili si fuerit loco, nequibit:
 Cum dico *LA VOr*, dico *nIVEs*, ^a*plVVIA*, *nOVAles*,
 Sola consonans ipsa fit, ut prius notasti: 180
 Perstat brevitās, quae fuit, ante collocatis.

^p haec] Sic Br. Pet. Mic. hac M.
^q quis] Sic Br. Mic. qui M.V.
 Pet.

^r praedita] Ita Br. e conjectura.
 praelata M.V. et al.

^s Aeolis M.

^t mage] modo H.

^u refferat H.

^x latere ex] ex latere Lachman.

^y olim] illam H.

^z Et cum prior] quae tum prior
 Mic. marg. quidam apud Com-
 melin. Et quae prior malit Santen.
 et cui prior Lachman. quae tum
 p.—posteriori H.

^a pluvia] pluviam M. Mic. Pet.
 Mutavit Brissaeus, quomodo ed.
 Lachman. pluviam disyllabon esse
 autumat Santenius. Supra lavo
 Mic. Pet.

Iam caetera non ordine quo solent loquemur,
 Verum ut cuique est proximitas loci ^bsonive :
 Ne dicta prius me subigat referre rursum
 Vicinia vocum modico dirempta puncto. 185

B littera vel P quasi syllabae videntur,
 Iunguntque sonos de gemina sede profectos :
 Nam muta iubet portio comprimi labella,
 Vocalis at intus locus exitum ministrat.
 Compressio porro est in utraque dissonora : 190
 Nam prima per oras etiam labella figit,
 Velut intus agatur sonus : ast altera contra
 Pellit sonitum de mediis foras labellis.
 Vtrunque latus dentibus applicare ^clinguam
 C pressius ^durget, dein hinc et hinc remittit, 195
 Quo vocis adhaerens sonus explicetur ore.
 G porro retrorsum coit, et sonum prioris. 2388 P.
 Obtusius ipsi prope sufficit palato.
 At portio dentes quotiens suprema linguae
 Pulsaverit imos modiceque curva summos, 200
 Tunc D sonitum perficit explicatque vocem.
 T, qua superis dentibus intima est origo,
 Summa satis est ad sonitum ferire lingua.
 K perspicuum est littera quod vacare possit :
 Et Q similis, nanque eadem vis in utraque est, 205
 Quia ^equi locus est primitus unde exoritur C,
 Quascunque deinceps libeat iugare voces,
 Mutare necesse est sonitum quidem supremum,
 Refert ^fnihilum K prior, an Q siet, an C,
 Aut G quoque, vel C, simili parique lege 210
 Addi, quasi desit, numero potest priorum.
 Nulli dubium est faucibus emicet quod ipsis
 H littera, sive est nota, quae spiret anhelum :

^b *sonive*] *sonique* Priscian. XIII. p. 961, ubi *locis oriri* quidam mss.
^c *linguam*] *linguae* Pet. Santen.
^d *urget dehinc et dehinc remittit* M.V. Pet. Mic. *dein et dein* Mic. marg. *sed et hinc hincque* Br. vel *sed hinc illincque remittit*. Santenius *dein hinc et hinc*, quem sequitur Lachman.

206. Videndum an aliquid exciderit. Marius Victorinus p. 2455. *nam muta et otiosa parte qua c incipit pro qualitate coniunctae sibi vocis supremum exprimit sonum.* LACHMAN.

^e *qui*] *queis* H.

^f *nihilum*] Ita omnes ante Brissæum, qui dedit *nihili*.

Quin hanc etiam grammatici volunt ^gvacare,
 Quia non ^hadicit litterulis novum sonorem, 215
 Sed Graecula quaedam scholicae nitela vocis
 Vocalibus apte ⁱsedet anteposta cunctis,
*H*Astas, *H*Ederas, cum loquor, *H*Ister, *H*Ospes, *H*Vius.
^kSolas patitur quattuor ante consonantes,
 Graecis quotiens nominibus Latina forma est, 220
 Si quando *C*Horos, *P*Hyllida, ^l*R*Hamnes, *T*Hyma, dico.
 Septem reliquas hinc tibi voce semiplenas
 Vix lege solutus ^mpote nominare sermo :
ⁿHas versibus apte quoniam loqui negatur,
 Instar tituli fulgidula notabo milto : 225
 Ut quamque loquemur, datus indicabit ordo.

F. L. M. N. R. S. X.

Imum superis dentibus adprimens labellum
 Spiramine leni, ^ovelut hirta Graia vites,
 F Hanc ore sonabis, modo quae locata prima est.
 Adversa palati supera premendo parte 230
 PObstansque sono quem ciet ipsa lingua nitens,
 Validum penitus nescio quid ^qtinire cogit,
 I Quo littera ad aures veniat secunda nostras,
 Ex ordine ^rfulgens cui dat locum sinopis.
 M At tertia clauso quasi mugit intus ore. 235
 N Quartae sonitus ^sfigitur usque sub palato,
 Quo spiritus anceps coeat naris et oris.
 R Vibrat tremulis ictibus aridum sonorem
 S. X Has quae sequitur littera : mox duae supremae
 Vicina quidem sibila dentibus repressis 240

^gvacare] Sic Br. Mic. Pet. *vo-*
care M.

^hadicit] Sic Br. Mic. *adiicit* M.
 Pet. *addicit* V.

ⁱsed et] *sedet* Pet.

^kSolum] Sic Br. *Sola* M.V.
 Pet. Mic. *Solas* mavult Santen. et
 sic ed. Lachman.

^lRhamnes] *rhamnos* Mic., pro-
 bantibus Santenio et Lachman. coll.
 infra v. 788. *rhombus* Marius Vic-
 tor. p. 2455 = 41.

^mpoterit ponere] Sic Br. *potest*
nominare M.V. Mic. *potes nomi-*
nare Pet. unde Santenius, *pote*

nominare sermo est. Lachman.
pote sine est.

ⁿHas] *His* Bapt. Pius Ann.
 Post. c. 105.

^ovelut] *vel ut* Dawesius M. C.
 p. 139.

^pObstansque] *Obstantque* Pet.

^qcogit inire] Sic Br. *inire cogit*
 M.V. Mic. Pet. *tinire cogit* Lachm.

^rpulvis M.V. Pet. Mic. *fulgens*
 ex Prisciano XIII. p. 961. dedit
 Brissaeus.

^sfigitur] Sic Br. *figitur* M.V.
 Mic. Pet.

Miscere videntur: tamen ictus ut ^tpriori
^s promptus in ore est, agiturque pone dentes,
 Sic ^xlevis, et unum ciet auribus susurrum.

^x Mixtura secundae geminum parat sonorem,
^s Quia C simul et quae prior est, iugando nissum,
^x Retrorsus adactam solidant premuntque vocem.

245 2389 P.

Nihil Ausoniis esse opus Y sonare dixi,
^y Et ζῆτα supremum, nisi Graia verba cogent.

Sed quorsum, ais, hoc discere vel docere refert?
 Tradunt homines secta quibus Pythagorea est,

250

Arcana secuti physicis remota causis,
 Summas numeri non ita litteris valere,
 Graecus pueros ut docet ^zinsonans magister:

Cum tollere cunctos iubet altius sinistras,
 Vnum sit ut ἄλφα et duo βῆτα et tria γάμμα.

255

Diversa ^avalent, alia docent, ordine nullo
 Referre putant quae cui sit sub ore sedes,
 Vt nos modo ^btemptabimus expedire raptim.

Aiunt aliquas faucibus exilire ab imis,
^cΓάμμ' ut penitus κάππα sonat, ξί simul et χί:

260

Ictam gravius vocis opus fingere linguam,
 Si ζῆτα loquor, ^dλάβδα ve, νῦ, vel hispidum ρῶ
 Et σίγμα, quod istis parili sede vibratur:

Dentes sonitum fingere δέλτα, θῆτα, tum ταῦ,
 Itidem parili sede sequi φί quoque, ^etum ψί.

265

Hinc et numeri non similes habere summas,
 Et nomina tradunt, ita litteris peracta,
 Haec ut numeris pluribus, illa sint minutis,
 Quandoque subibunt dubiae pericla pugnae,

^t priori] prioris H.

^a Promptus] S promptus Br. Pet. Mic. Com. Sant. et promptus Lachman. praeruptus H. Mox poene M.

^x levis] lenis J. Lipsius Opp. t. I. p. 465.

^y Et] Nec H.

^z insonans] intonans H.

^a valent] valere Mic. marg. volunt Lachman.

^b temptavimus] temptabimus Lachman.

^c Γάμμα penitus] ταν ut penitus M.V. Mic. γάμμ ut penitus Mic. marg. Com. in variantt. probante Santenio.

^d βῆτα ve] Sic Br. αλφα ve M. V. Mic. λαμβδα ve Mic. marg. λάβδα ve Lachman. Tum μῦ Mic.

265. Ante hunc periit versus, in quo ceterae labiales β π μ. LACHMAN.

^e tum πί] Sic Br. tum ψί M. Pet. Mic. tum χί V.

Maior numerus qua steterit, favere palmam, 270
 Praesagia fleti minima patere summa :
 § Sic et Patroclon Hectorea manu perisse,
 Sic Hectora tradunt cecidisse mox Achilli.
 Haec sunt quoniam viribus altiora nostris,
 Si tam tenues res tibi sic dissero versu, 275
 Vitem ut tenebras, quas solet et soluta versu
 Oratio parvis minus explicare rebus,
 Sat duco meas hactenus occupasse nugas.

DE SYLLABIS.

SYLLABAS quae rite metro congruunt heroico,
 Captus ut meus ferebat, ^hdisputatas attuli 280
 Versibus, sane modorum quo sonora levitas 2390 P.
 Addita styli ⁱlevaret siccioris taedium.
^kHaec prius, Bassine fili, et tu gener Novate mi,
 Perpolite, ^lqua potestis, crebriore limula,
 Non pater tanquam socerque, sed velut sim ^mextrarius, 285
 Intueri vos oportet, an satis sit litteris
 Singulis discreta recte ⁿquae cui est nativitas,
 Syllabarum, quas duabus iungimus vocalibus,
 Num minus sit scrupulose vis reperta et prodita :
 Consonans si praelocatur una, quantum differat, 290
 Vna vocalis duabus praedita est si consonis :
 Ne parum vel diligenter lucideve expresserim,
 Quanta sit quae comparatur pedibus hinc diversitas.
 Sermo si planus pedestri se tenet modestia,
 Disputandi quem tenorem doctiores imperant : 295
 Verba si non appetita nec remota plurimis,
 Sed fere communis usus et tamen non obvia,

^f leti] laeti M. aliique.

§ Sic Patroclon Hectorea M. V.
 Sic et Patroclon Hectorea Pet.
 Sic Patroclon olim Hectorea Br.
 Lachm. Sic et Patroclon Hectorea
 Mic. Comm. in Var. Lect. quod
 recepit Santen. Sic Patroclon olim
 Hectoris a manu perisse H.

^h disputatas] hic locatas H.

ⁱ levaret] M. ceterique ante Bris-
 saeum, qui contra metrum sub-

levaret.

^k Haec prius, Bassine fili] Pris-
 cianus VII. p. 741. Hic prius tu,
 Basine fili. Haec prius tu Basse
 fili a P. Crinito lectum esse suspi-
 catur Santenius.

^l quam] qua Lachman.

^m extrarius] extraneus H.

ⁿ quae cuique est] quae cui est
 Ald. Gramm., Inst. est cuique
 quae H.

Carminis servant honorem, non iacentis cantici,
 Quo ^osupersidens trapeto signa gyris temperat.
 Sufficit vitare labes et carere sordibus, 300
 Pro statu rerum ^pdomare lineam fandi parem,
 Liberam scholae nitore, vatis exutam stola,
 Quae tropos omnes relinquat et superba schemata,
 Negligens ut ^qsemet ipsa laudem ab incultu ferat :
 Dum tamen rebus minutis, ^rquas pedum liber quoque 305
 Vix queat proferre sermo noster offensa sine,
 Labili versu ministret ^sinretusos exitus,
 Regulam servans ubique, finis ut quarti pedis
 Nominis verbive fine comma primum terminet :
 Hac enim ^ttome probatur metron hoc trochaicum. 310
 Hunc modum si competenti pertulit ductu stilus,
 Sive ^uproviso tenore cessit ^xeffectus labor,
 Acrius vos pendite ista, quam malignis moris est :
 Hoc domi clausum manebit, nec sinam nosci prius,
 Scrupulum quam vestra demat hunc mihi sententia, 315
 Opera nobis haec inanis ^yanne in usum impensa sit.
 Sed labor vobis ferendus in legendo est maximus :
 Non enim cursim aut remisse tam minuta acumina
 Adsequi quicumque poterit, sed morosa intentio
 Tam ^zlegentis debet esse, quam fuit nobis quoque, 320
 Qui laborem provocando, perdomando taedium,
 Forsitan ^anec lecta multis e latebris scalpsimus,
 Ardui laudem expetentes, non favorem ex obviis.
 Corrigenda si qua sane visa vobis hinc erunt,
 Non ero stulte repugnans, aut amans prave mea, 325
 Quin statim culpanda delens praebeam rectis locum.

Litteris autem Latinis, Graeca quibus est formula,

^o *super sedens*] Sic Br. *supersidens* M. V. Mic. Pet. *super insidens* Servius ad Virgil. Georg. II. 529.

^p *domare*] *donare* Pet. *tenere* Lachman.

^q *semet ipsa*] *semet ipsam* Pet. *semet ipso* malit Santen.

^r *quas*] Sic Brissaeus. ^m *quam* Pet. Mic.

^s *in retusos*] *irretusos*, i. e. faciles et sponte fluentes tomarum

terminationes, Santenius. *inretusos* Lachman.

^t *tome*] *toma* H.

^u *proviso*] *provisio* V.

^x *affectus*] *effectus* M. et alii. *affectus* Br. e conj.

^y *an*] Sic omnes praeter Brissaeum, qui dedit *aut*. Santenius legerit *anne*, quomodo ed. Lachman.

^z *legentis*] *legenti* Dawes. H.

^a *nec lecta*] *neglecta* H.

Quo statim discriminentur, ne sit haesitatio,
 Indices supra locavi nominum primas notas. 2391 P.
 Quando Graece ^z γάμμα, supra sua Latinis littera est : 330
^{aa} E vel O Graecum putetur ne Latinum E vel O,
 Neu vicissim quae Latina proferas Graeco sono :
 Haec erunt utrinque bina, quae parent caliginem,
 Quia pari forma notantur et soni sunt simplicis.
^b [Caeterum] ἦτα et Υ et Ω, Latinis a figuris discrepant : 335
 A ^c Latine saepe ut ἄλφα, saepe ^d λάβδα scribitur,
 I similiter ἰῶτα, ^{dd} credi et C potest quod σίγμα sit.
 Versibus sed cum loquamur, quando Graeca ponimus
 ἄλφα, ἰῶτα, λάβδα, σίγμα, ^e lege metri cogimur
 Syllabis ^f perscriptitare, non figuris singulis : 340
 Ne quis hoc culpet, Latina si notata non erunt.
 Artium parens et altrix Graeca diligentia est :
 Litterarum porro curam nulla gens attentius
 Repperit, polivit usque finem ad unguis extimum :
 Quod Latinus aemulando, nec satis fidens ε sui, 345
 (Exitus nam nostra lingua non capit tam plurimos)
 Attamen fandi paravit non secundam copiam.
 Congruens idcirco duxi in hoc opus de syllabis
 Quod recepi nunc loquendum litterarum origines
 Inde deductas locare, quo probarem planius 350
 Et simul quam multa Graecis nostra non respondeant,
 Quaeque respondent ab ipsis esse nobis tradita :
 Artis inde origo manat, lingua non tantum patet.
 Ergo Graecis esse septem scimus e vocalibus
 H et Ω, quae bina pedibus subministrant tempora, 355
 E et O breves vocari singularis temporis :
 Caeteras tres quae supersunt διχρόνους cognominant,

^z γάμμα] κάππα Bentleius, qui v. seq. ne Latinum K vel O.

^{aa} C vel O graecum putetur ne latinum E vel O M.V. E vel O graecum putetur ne l. E vel O Mic. Latinorum Lachman. e vel o Graecum putetur vel Latinum. at e vel o. Auctor vult, E. O litterae Latinae respondent Graecis quae habent eandem formam E. O. et illis quae diversum H. Ω. H.

^b Caeterum delendum videtur Santenio. Caeterum ἦτα et ω Latinis Lachm. Ψ pro Υ Mic.

^c Latine] Latinae Pet.

^d λάβδα] λαβδα M. hic et infra. ^{dd} scribi et S H.

^e legem] lege M. Pet. Mic. legē V. cogimur legem metri Dawes.

^f perscriptitare M.V. Pet. Br. praescriptitare Mic. Comm. Dawes. ε sui] suis Lachman.

Corrumpi quod saepe, eadem saepe produci valent :
 **Ἄλφα* primum est, inde *ἰῶτα*, tertium quod *Υ* vocant :
 Porro cunctas nostra lingua quinque vocales suas 360
 Corripit quod nunc easdem, nunc easdem protrahit,
 Utitur longis, et eisdem brevibus aequae fungitur,
 Nec brevem semper requirit, semper aut quae longa sit,
 Omnibus sed quinque semper utitur ceu dichronis.
 Inde multa syllabarum nascitur diversitas, 365
 Quia nec illae *δίχρονοι* tres, Graeca quas vox nuncupat,
 Litteris nostris eosdem semper exhibent sonos.
 **Ἄλφα* nos A nominamus, *ἰῶτα* sic I dicimus :
 Tertiam Romana lingua, quam vocant *Υ*, non habet :
 Huius in locum videtur V Latina subdita, 370
 Quae vicem nobis rependit interim vacantis *Υ*,
 Quando communem Latino reddit et Graeco sonum.
 Interim ^hvocalem et ipsum, sumpta propter quod fuit,
 Non tuendo, syllabarum saepe mutat regulam :
 Scilicet non consonantem quando vocalis ligat 375
 Syllabam, sed cum duabus edimus vocalibus :
 Si prior locetur, ipsa consonans tunc redditur. 2392 P.
 Porro vocalem secuta vim tenet vocalium,
 Et sonos utrosque iungit, unde diphthongos eas
 Graeciae dicunt magistri, quod duae iunctae simul 380
 Syllabam sonant in unam, vique gemina praeditae
 Semper effectum duorum temporum custodiunt,
 Sive producto efferantur sive correpto sono.
 Fronte quod prima videri forsitan mirum potest,
 Esse correptam duorum temporum quod dixerim : 385
 Sed pedum exequendo formam res erit probabilis.
 Non minus nanque et Latinas saepe correpto sono
 Promimus, quanquam duabus editas vocalibus,
 Quae pedibus aequae ministrant bina et ipsae tempora.
 Planius quo fiat istud, ante diphthongos loquar, 390
 Graeca lingua quas frequenter quasque raro interserat :
 Ita patebit nostra Graecis cum sonis diversitas.
 **Ἄλφα* et E et O priores *ἰῶτα* diphthongos creat,
 AI et EI et OI parentur ut duabus litteris :

^h *vocalem*] *vocale* Lachman. In bantibus Santenio et Lachmanno.
 fine versus *fuit* supplevit Pet. pro- *tamen* Briss.

Sic et Υ sequens easdem reddit ΑΥ et ΕΥ et ΟΥ : 395
 Ἰῶτα tantum et Υ videmus subditas vocalibus :
 His enim solis duabus quinque praeponi solent,
ⁱQuando et ἄλφα, quod videtur dichronon, praeponitur.
 Neutra porro de duabus ante tres istas data,
 *Ἄλφα et E et O, valebit esse diphthongi soni, 400
 Syllabam nec edet unam, sed duae voces erunt.
 Esse diphthongos et alias rariores diximus,
 Υ sibi tantum iugantes, ἰῶτα quis non subditur :
 ὨΥτὸς ut tradunt magistri, sic et ΗΥδα copulant :
 Esse sed longas utrasque litteras primas palam est, 405
 Nec fuit longis iuganda vel ^kbrevis vocalium
 Syllaba, ut diphthongos ulla temporum fieret trium :
 Non ita est, nec prima longis Υ dedit nativitas
 Vtriusque, verum origo iure diphthongos fuit :
 Tempore instanti quod ΑΥδᾶ, ΗΥδα ^lperfecto facit : 410
 Sic ὁ αὐτὸς separatim, ΩΥτὸς immistum sonat.
 Ergo ^mdiphthongo creata Υ sibi ⁿadnexam tenent,
 Det licet longam priorem flexa declinatio,
 Vel duas partes in unam contrahat confusio.
 Quin et Υ loco priore ἰῶτα si subiunxeris, 415
 Effici diphthongon unam posse nec plures reor :
 ΥΙες ut dicunt °Achaei, γΥια, μΥια, et talia,
 Porro diphthongos Latini quattuor fixas habent.
 Quattuor pideo separavi, quinta quod sit rarior.
 Ex quibus statim videbis non ut in Graecis sonis 420
 Ἰῶτα subiungi necesse est, alteram vel ^qΥ dari,
^rSemper I vel V Latinas posse subdi caeteris.
 *Ἄλφα semper atque ἰῶτα quem parant Graecis sonum

ⁱ Hunc v. delevit Brissæus.
^k brevis] brevi Lachman. qui ad
 vel apponit immo et ex.
^l perfect] infecto Lachman.
^m diphthongo creata] diphthon-
 gis creatis H.
ⁿ adnexam] adnexum Pet. vs. 414
 deest Mic.
^o Achaei γυία] Sic Taylorus Lect.
 Lys. p. 333. ed. Reisk. ἀλογγυια
 M. ἄκυλα γυία Petrec. ἀειλογία
 Brissæus. ἀοιδοι γυία Schott. Obs.
 IV. I. ἀγυιά γυία Mic. in Corrig.

ἄγυια Comm. ἀγυίαι γυία Bentleius.
 Ἄχαιῶν, γυία Lachman. Infra 458.
 Sic et Αἰεΐαν Achaeus. 482. au-
 spices cum dico et aurum sive
 Graecus αὔριον 658. quamque Ἴτρον
 dicunt Achaei, hanc vitym gens
 Aeoli.
^p ideo] eo Lachman.
^q V dari] Υ dari M.V. Pet. Mic.
 probante Santenio.
^r Semper E] Sic Br. Semper I
 M.V. Pet. Mic.

A et E nobis ministrant : sic enim nos scribimus.
^sOι similiter O E : et E fit, *ἰῶτα* quod Graecum fuit. 425
 AV et EV cum copulamas, V secundam iungimus 2393 P.
^tIn vicem Graecae, quod Υ subdita [est] vocalis V.
^uGraeca diphthongos sed O Υ litteris nostris vacat,
^xSola vocalis quod υ V ^zcomplet hunc satis sonum.
 E, deinde ^a*ἰῶτα*, Graeca quod diphthongos EI sonat, 430
 Non erit semper necesse copulatas scribere,
 Seu ^bLatina seu iugetur Graeca longa syllaba :
 Ἰῶτα solum quod videmus saepe produci vel I :
 Ἰλιον nam ^csic iubemur scribere et producere :
DIco sive *FIco*, longae sunt priores syllabae, 435
 Nec tamen nos E necesse est ^dpost I subnectere :
 Nec potest diphthongus aliter e duabus litteris
 Ista componi, nisi ante principali in corpore
 E subesse ratio monstret, atque origo nominis :
^eΔΕΙμος inde sic notamus, quia ^fδεμος reprehenditur : 440
 Inde ΜήδεΙαν ^goportet scribere isdem litteris,
 Quia δέος non minus et istio, ut videre propalam est,
 Ipsa demonstrat subesse compositio nominis.

^s O similiter Oυ : et E fit, ἰῶτα quod Graecum fuit. Nempe Oυ litterae Graecae O nomen accipi volumus, quemadmodum apud veteres obtinebat. DAWES. OI similiter OE Santen.

^t In vicem Graecae quod Υ sic subdita est vocalis V. Dawes. quod ε haec sub. Lachman. Invicem Graecae quod Υ sic subditur vocalis V. Eldikius. est om. M.V.P.

^a Alibi legitur "Graeca diphthongus sed ου litteris nostris vacat [sic cod. MS. ap. Dawes.]" Sed lex carminis reclamatur. Ul-
 "tama diphthongus producit jure caesurae." BRISS. Male viro docto cessit conjectura, adversatur enim normae a Terentiano propositae supra v. 308. Dawesius ita locum restituit : Graeca diphthongus sed autem OΥ litteris nostris vacat. H. autem sic : Graeca sed diphthongos ου ex litteris nostris vacat Lachman. ο ε, διακριτικῶς.

^x Sola vocalis quod V data com-

plet hunc satis sonum. DAWES. Hodie vero legerim, quod ista complet—h. e. vocalis u modo memorata. IDEM in Addend. p. 497. ed. Burg. Santenius proposuit, Sola vocalis quod V completeret hunc s. s. Eldikius, quod V jam complet, Wassenberg. et Burgess. Sola vocalis quod hunc V compleat satis sonum.

^y V] u ου Lachman.

^z complet] complebit H.

^a Et ἰῶτα G q. sonat d. ει H.

^b Latine H.

^c sic] si H.

^d post et I connectere H. Santenius ιωρα post subnectere. Trappenius post id I subnectere. Wassenbergius, Nec tamen post I necesse est nos et E subnectere. Lachman. posta et i.

^e δεμος repraehenditur M. δέος deprenditur Lachman.

^f δειμος] δειλος H.

^g oportet] te oportet Lachman. Mox iisdem M.

Scribimus si quando *υΙκος*, *λωτα* solum sufficit,
 Nulla praecedens origo quia subesse monstrat E. 445
 Porro diphthongon notamus, quando *υΕΙκειω* scribimus,
 Ἡτα quod compago ficti comprehendit nominis :
 Νη et ΕΙκειω nanque iunctis conditum est vocabulum,
 Quippe non cedendo semper quaeritur victoria.
 Litteram nanque E videmus esse ad ἦτα proximam, 450
 Sicut O et Ω videntur esse vicinae sibi :
 Temporum momenta distant, non soni nativitas.
 Inde vertunt hanc in ἦτα saepe diphthongon ^h Graii,
 Quando quos *ιππΕΙς* solebant aut *ἈχαρνΕΙς* dicere,
 Levigant, *ιππΗς* que potius aut *ἈχαρνΗς* nominant, 455
 Nosque MedEam Latine sic in usum vertimus,
 Nomen et regina gessit quod furens Amazonum :
 Sic et *ΑἰνΕΙαν* Achaeus, noster *AenEan* vocat.
 Sic erit nobis et ista rarior diphthongos EI,
 E videmus quando fixam principali in nomine, 460
EItur in sylvam, necesse est E et I connectere,
 Principali nanque verbo nascitur, quod est EO.
 Sic *ουΕΙς* plures et *ομνΕΙς*, scribimus pluraliter.
 Non enim nunc addis E, sed permanet sicut fuit :
 Lector ⁱ et non singularem nominativum sciet, 465
 Vel sequentem, qui prioris saepe similis editur.
 AV et EV quas sic habemus cum Graiis communiter,
 Corripi plerunque possunt temporum salvo modo,
 Sive Graecis seu Latinis inserantur versibus :
AVt age inquit ille vates, saepe dixit *AVt ubi* : 470
 Dixit *AVruncti*, quod aeque barbarum est producere :
 Pes ubique lege constat, prima cum correpta sit,
 Consonans et una plenum non queat tempus dare.
 Et *lupi cEV* dixit idem, finis est versus quidem, 2394 P.
^k Pes tamen non est trochaeus, quia diphthongos extrema est :
 Dactylus nam pes et ille est, *nube nati cEV duo* : 476
ΑΥ ερυσαν inquit poëta, sic et *ΑΥτὰρ* corripit :
ΕΥπολιω, *πεΥκηω* et *ΕΥουω*, aut poëtam *ΕΥριπίδην*,
 Syllabas primas necesse est ore raptim promere :

^h Graii] *Grai* Lachman. quo ad Lucret. I. 3.
 modo legendum monuit Santenius. ^k *Pes—trochaeus quod diphthon-*
ⁱ *et—sciet*] *ut—sciat* Wakefield *gus* H.

Tempus at duplum ¹manebit, nihil obest correptio. 480
 AV tamen capere videtur saepe productum sonum,
AVspices cum dico, et *AVrum*, sive Graecus ΑΥριον.
 Mira nec putanda nobis talis alternatio est,
^mDichronon quod ἄλφα notum est, sicut A nostratibus:
 Inde communem ministrat sola diphthongus sonum. 485
 EV manet correpta, semper est quod E Graecum breve:
ⁿLitteris et E Latinis saepe cum sit dichronos,
 Facta diphthongos nequibit esse producti soni:
 Nec pedes idcirco fraudat temporum iusto modo:
 Hanc enim si protrahamus, A sonabit, E, et V, 490
 Syllabam nec invenimus ex tribus vocalibus.
 Sic *AristAEVm* notamus quattuor per syllabas,
 Quod sibi diphthongos AE iam tertiam non iungit V.
 His ita exceptis duabus AV et EV quas rettuli,
 I et O duae supersunt quinque de vocalibus. 495
 Ante vocales locari littera O tres non potest,
 A vel I vel V, cohaerens duplicem ut reddat sonum.
 Caeterum quod E, secundo copulata cum loco est,
 Reddat OE diphthongon, esse traditum supra tenes.
 Diximus rarum esse Graecis ἰῶτα post Υ subdere: 500
 Verum enim nec praelocari sic apud Graios potest,
 Edat ut diphthongon unam de duabus P vocalibus.
 Litterae nam nomen ipsum, ἰῶτα quod Graius vocat,
 Si quis in metro locabit, syllabae ut fiant duae,
 Non potest diphthongos esse ΙΩ duabus litteris, 505
 Consonans prior locata quia fit et Graios apud.
 Quod tibi exemplo probare versus herous potest.
 Οὔτος ἰῶτα γράφει, versus si principium sit,
 Pes erit primus trochaeus, sed facit ^qspondeon hunc
 Prima vocalis, notari ἰῶτα qua Graium incipit, 510
 Syllabas licet videri potius has Graeci velint
 Esse communes, easque dicent κωνὰς magis.

¹ manebit] manere H.
^m Quando et ἄλφα quod videtur
dichronon praepositur. H.
ⁿ Litteris E Latinis] Nescio
quis apud Santenium, Litteris sed
E Latinis. Santenius et Lachman.
Litteris et E Latinis. Wassenber-
gius Litteris E in Latinis. H. Lit-
teris et in E.
^p vocalibus] vocalibus Dawesius,
vocibus Micyllus in marg. et sic
ed. Lachman.
^q spondeon] Sic Santen. spon-
dion edd.

Quaeque vocalis sequetur quando supremam breuem,
 I magis Romana lingua non potest praemittere,
 Edat ut diphthongon ^rulli nexilis vocalium, 515
 Consonans quod semper haec fit ante vocales data,
 Quippe *IAcula* quando dico, vel *IEcur*, *IOcem* ^s aut *IVbam*,
 Consonans effecta ubique est quae fuit vocalis I:
 Quae ^tsecuntur vim tenebunt, quam prius, vocalium.
 Quin et ipsae cum iugantur I et V, quo differant, 520
 Vt prior quaeque est locata, proderit distinguere.
 I prior si ^ucollocetur, V sequens correpta sit 2395 P.
 An soni prolixioris, nulla differentia est,
 Consonans quia semper ista iuncta sit vocalibus:
IVno cum dico, aut *IVvencus*, nulla differentia est. 525
 Quippe IV diphthongos esse Graeca nequaquam potest,
 Quod soni tres implicentur ^xe tribus vocalibus.
 Quando sic Graece ^ynotatur ut sit O et Υ simul:
^z*Iōra* quis si praelocetur, tres videmus voculas,
 E quibus constare supra syllabam negavimus. 530
 Sic *loῦ loῦ* tragoedus Graius et ceryx sonat,
 Sic ^a*IO matres Latinae*, sic *IVlum* dicimus,
 Quia duas edat ^bnecesse est syllabas, cum praedita est,
 Quas videmus separatas esse vocales duas,
 Vim vel amittat priorem, cum fit una syllaba: 535
 Consonans nanque invenitur, quando dico *IVlius*,
 Sive *IVno*, sive *IVstus*: porro cum ^cpraecedet V
 Consonantis vim ^dministrat omnibus vocalibus.
 Nexa semper haec necesse est, syllabam nec dividat,
 Et sonum mutet priorem, *Vade* quando dicimus, 540
 Vel *VENito*, vel *VIDeto tot VOLatus VVlturum*.
 Ante consonam V reperta sola sive in syllaba,
Vnus, aut *Vbi*, vel *VNde*, et *VMbo* quando dicimus,

^r nulli] ulli H. et sic Santen. et Lachman.

^s aut] an M. Pet. Mic. aut Briss. Mic. in marg.

^t secuntur M. Pet. Mic. sequuntur Briss.

^u collocetur] collocetur M. Pet. Mic.

^x et tribus] e tribus conj. Sante-
nius, ed. Lachman.

^y notatur ov] ov delevit Lach-
man. cum Burgessio.

^z queis] quis M. Pet. Mic.

^a io m. L.] Virg. Aen. VII. 400.

^b necesse est] est om. Briss.

^c praecedet] Sic Briss. procedet
M. V. Pet. Mic.

^d ministret] ministrat M. V. Pet.
Mic.

Obtinet vocalis usum, sicut I cum praedita est.
 Quanta vero sit potestas singulis iunctis sibi, 545
 Vt prior quaecunque curret, hoc pedes discriminant,
 Scandimus si quando versum quolibet metro datum.
 Nanque si momenta quae sint litterarum examines
 eConsonantum aut quas necesse est consonantes effici,
 Tempus unum iam tenemus esse correptis datum, 550
 Bina productas habere nec minus fcompertum est :
 Tempus autem consonantes dividunt unum duae,
 Inde quae duplex habetur, tempus integrum dabit.
 Ergo e correptae iugatur una quando consonans,
 Sive vocalis, referri quae potest in consonam, 555
 Sescuplum tempus necesse est edere h istam syllabam,
 Quae duplex habere posset ab duabus consonis.
 Ac per hoc producta per se, quae duorum temporum est,
 Consonae cum subiugatur vel relatae in consonam,
 Temporis parte atque duplo sit, necesse est, praedita. 560
 Hoc sub exemplis videbis esse planum nominum,
 Syllabas ex his duabus quae parant vocalibus,
 IVno, VIta, quando longas, vel IVba aut VIgor, i breves.
 Consonas fieri necesse est hic priores litteras,
 Quae sequuntur, ut fuerunt, esse vocalis soni. 565
 Temporis momenta longae possident partem et duo :
 Sescuplum breves habere k parte et uno convenit :
 Pars enim ista non sequenti prorogat tempus suum,
 Sed priori, pleniore si indigebit tempore. 2396 P.
 Syllabam nam iam peractam cum sequetur I vel V, 570
 Illa porro brevis l quae in unam consonantem desinet,
 I sequens partem rependet, quam ministrant consonae :
 Hoc et V praestare poterit, cum tenebit hunc locum.
 Rursus exemplis agendum est. Ergo, quo sit planius,
 Syllabam brevem ante ponam desinentem in consonam : 575

e Consonantem] Consonantum
 Pet. Dawes.

f compertum est] compertum erit
 Lachman. comperta sunt H.

e correptae] Sic Briss. correpta
 M. Pet. Mic.

h istam syllabam] isti syllabae
 H.

i vetus] Ita explevit Brissaeus

lacunam antiquarum editionum.
 breves H. et sic Santen. Manus
 ignota in margine exemplaris
 Ruhnkeniani apud Santenium, vel,
 breves, iuba, aut vigor.

k parte et uno M.V.P. Mic.
 Pet. partem et unum Br. Supra
 sescuplam H.

l quae in] quae del. Lachman.

AT IVbam pes ut paretur, sit vel alter *AT VIgor*,
 Sic enim partem videbis huc redire temporis.
 A brevis dum consonanti T propinqua iungitur,
 Tempori suo ^m ab eadem ⁿ consona partem trahet.
 Sescuplum quod dico sic fit: plena quo sint tempora, 580
 I dabit partem residuam, quam ministrant consonae:
 Hoc et V, pedem locare si velimus *AT VIgor*;
 Longa fit ⁿⁿ sic prima positu tunc duorum temporum,
 Et breves ambae manebunt insequentes syllabae,
 Quattuor pedem peractum cernis esse temporum. 585
IVno porro, sive *VIta*, cum pedem primum occupat,
 Consonans effecta cum sit quae prior locatur I,
 Et sequens, producta quippe, bina praestet tempora,
 Parte censi videmus atque duplo syllabam.
 Hinc pedem si coeperimus edere iterum dactylum, 590
 Quia brevis vocalis extat in sequenti syllaba,
 Tertiam addamus necesse est ^o utique correpti soni:
 Pes quidem ^p reddetur ipse, non tamen pars temporis
 Consonae factae prioris, cernimus quo cesserit.
 Ergo ut effectus probetur, consonans cum fiet I, 595
 Non erit locanda prima, quando versus nascitur,
 Syllaba sed in ^q secunda, quae brevis cum consona
^r Esse poterit, priores qua pedes adiuvimus,
 Sescuplum quae sola praestat, temporis parte indiget,
 Vt sit ^s *AT IV* pes, et inde versus ortum sumpserit. 600
 Ergo *IV* quia nunc secundo conlocatur in loco,
 I sua, quam consonantem non negamus redditam,
AT facit longam, tenebat sescuplum quae temporis:
 Nec secus partem retrorsus ^t V dabit, cum consona est.
^u Fiet *AT IV* pes solutus, fiet *AT VI* par ei, 605
 Syllabas longas habebunt hi pedes binas ita,

^m ab eadem] de eadem Lachman.
ⁿ consona] Sic Br. consonae M.
 V.P. Pet. Mic.
ⁿⁿ sic] si Lachman.
^o utique] aequae H.
^p reddetur] Sic Briss. Mic. red-
 ditur M.V. Pet.
^q secunda] Post h. v. excidit ver-
 sus: nam quae sequuntur ad pri-
 mam syllabam pertinent. LACH-
 MAN.

^r Esse potuerit] Sic Br. *Esse pot-
 erit* M.V. Pet. Mic. *poterit hac* Mic.
 in Corrig. *esse poterit t* Lachman.
 Infra legendum proponit Sante-
 nius: *quae brevem cum consona
 Et sequi poterit.*
^s at iu] Sic Br. Mic. *AT VI* M.
 V.P.
^t T dabit] V dabit Santen. cum
 Micyllo in marg.
^u Sic at vi pes absolutus] fiet at

Dum situ prior iuatur, et sequens producitur.
 Porro cum producta prima est, si sequatur consonans,
 Efficit duplum atque partem; non, ut illic diximus,
 Ante partem et inde duplum, prima non quod non sit brevis.
Sol tibi velut poëta *signa* cum dicit *dabit*, 611
 Sufficit ^xproducta prima temporis duplum dare,
 Pars residua consonantis unius vel proximae
 Ita vacabit, ut vacabunt, quando plures consonae
 Sponte productam sequentur non ^yegentem subsidi; 615
TRANS mare atque *insignis AVSTER* si in pedem convenerint.
 Est adhuc quo separatae I vel V dissentiant. 2397 P.
 I media cum ^zconlocatur hinc et hinc vocalium,
TrOIA sive *MAIA* dicas, *pEIO*r, aut *iEIVnium*,
 Nominum primas videmus esse vocales breves, 620
 I tamen sola sequente duplum habere temporis.
 Ergo vel loco duarum consonantum fungitur,
 Vel gemella si locanda est, ut videtur pluribus,
 Bis tibi vocalis eadem praebet usum consonae,
 Ante, vocalem sequendo, cum priore syllaba, 625
 Praedita et mox insequenti, iure quo fit consonans.
 Hoc in his tantum invenimus nominum vocalibus,
 I secundo conlocata consonae ut valeat loco,
 Ante vocales quod alias cum locatur exhibet.
 V similiter si ^alocetur, ut *fAVOr* cum scribimus, 630
 Nil iuvabit A priorem media facta consonans,
 Temporis quia parte tantum fungitur, cum ^bpraedita est.
 Vel licet ponas gemellas, sicut ^cest verbum *IVVO*,
 Ante quae locatur I ^dfit ab [V] sequenti consonans:
 Ipsa vocalis manebit V brevis sicut fuit, 635
 V secundam in consonantem ^etransferet vocalis O.
 Sic prior vocalis V, quae tempore uno praedita est,

vi pes absolutus M.V. *Fiet at iu pes absolutus, fiet at vi par ei* Pet. Mic. *solutus* H. Lachman. Coniicit Sanenius primo, *Pes ut absolutus AT IV, fiet AT VI par ei*, tum in Addendis, *Pes et absolutus* etc.

^x *productam primam*] Sic Br. *producta prima* M.V. Pet. Mic.

^y *egent subsidii*] *egentem subsidi* Dawesius. *egent quia subsidi* Mic. marg.

^z *locatur*] *conlocatur* Dawesius.

^a *conlocetur*] *locetur* Dawesius.

^b *praedita est*] *ut praedita est* Briss.

^c *in verbo iuvo*] Sic Briss. *est verbum vivo* M. *sicut est verbum iuvo* Pet. Mic.

^d *fiet*] *fiat* M.V.P. *fiet* Br. *Fiat ante quae locatur a sequenti consonans* Mic. *fit ab V sequenti* Santenius. *fit ab sequenti* Lachman.

^e *transfert*] Sic Br. *transferet* M.P. Pet. Mic.

Temporis parte adiuuatur a ^f sequenti consona.
 Sescuplum tempus videmus, longa cum poscat duo :
 Proderit nil ergo gemina, sicut I bis profuit, 640
 Cum facit longam priorem s *TrOIA*, *MAIA*, et talia.
 Perdere V quia sic videtur usque vocalem sonum,
 Alteri cum praelocatur, nam facit *VIta* et *VAlens*,
 Sordidum ^hquiddam ⁱvidemus absonumque excludere.
^kAeolica gens tunc digammon denique illam scriptitat, 645
 Mutet ut situm figurae, quando mutabit sonum.
 Nominum multa inchoata litteris vocalibus
^lAeolicus usus vertit, et digammon praeficit.
^mAeolica dialectos autem mista ferme est Italae.
Hesperum quem dico Graece, *VEsperum* ⁿcognominat. 650
 'Eσρία sic *VEsta* facta, *VEstis* εσθής dicitur.
 'Iva quam Graece vocamus, *VIm* iubet me dicere.
 ° Eίap est multis in usu, sed magis poëticum est,
 ° Hρ enim nativa vox est : ille *VER* hoc dictitat :
 Quos Homerus dixit 'Evέρους, ille *VENetos* autumat. 655
 P Et *VIola* flos nuncupatur, quem Graii vocant ίov :
 q Et *Iolaus* ille *VIolens*, crede Marco Tullio.
 r Quamque ίρον dicunt Achaei, hanc ^s *VItym* gens Aeoli :
 Plura Sappho comprobavit 'Aeolis et caeteri.
 V Latina sic obesa sordet, a vocalibus 660
 u Prorsus ut segregandas sic utrasque existimem,

^f sequenti] a sequenti Pet. Mic. ex sequente H.

s Troia Maia] Sic Br. Santen. Troia Maia M.V.

^h quiddam] quidam V.

ⁱ videmus] videmur Lachman.

^k Aeolica] Aeolum Vossius et Terhaerius. Mox inchoata M.

^l Aeolicus usus reformat] Aeolicus usus vertit M.V. Pet. Mic. reformat Brissaeo debetur. Asteriscum versui praefigit Micyllus. Usus Aeolicus reformat Dawes. Aeolicus ususque vertit Santenius. Aeolicus usus ita vertit Lachman.

^m Aeolica dialectos autem mista ferme est Italiae] Sic M. Mic. Pet. Aeolum dialectos autem est fere mista Italae Dawes, p. 114. enim mista fuit I. H. Aeolica dialectos Lachman.

ⁿ cognominat] cognominant V.

Μοx εσθης M.

° Eap] Eίap—sed magis Santen. cum Micyllo in addendis. et magis M.

^p viola flos qui nuncupatur hunc Graii v. i.] Sic Br. Et Viola flos nuncupatur quem Graii vocant ίov M.V. Pet. Mic.

^q Et IOLAVS ille VIOLENS] Ita M.V.P. Mic. Pet. Et Iolaus violeus fit Brissaeus. Et Iolaus ille Violas Dawes.

^r Quamq M. Quamq, Mic. Quamque Sanctius Minerv. IV. 16. et Dawes.

^s βίρον gens Aeolis] VITYM gens Aeoli M.V. Mic. Pet. FITYN conj. Santenius.

^t Aeoliis] Aeolis M.V.P. Pet. Aeoles Mic. Sant. Aeoliis Briss.

^u Prorsus ut ego segregandas sic

^xNomen I quod consonantis, V vicem solam gerat :
Hanc enim sensu per artem tradito dinoscimus,
Illius conversionem et vox et aures arguunt.

Haec erit lex his duabus I et V ^yquas rettuli, 665 2398 P.
Syllabam per semet ipsae quando nudam copulant,
Consonans nec ulla iunctis ^zquaelibet praeponitur.
Nam media post consonantem cum datur vocalis I,
V dein si consequatur, syllaba una non erit,
Vt *PIVs* cum dico, ^a*DIVs*, *oCIVs*, vel *CaeLIVs*. 670

Nulla diphthongos quod ante *lōra* ^bpraemitti sinit,
Media porro si locetur V, fit una syllaba,
Ecce rursum discrepare litteras istas vides.

Nanque *cui* siquando dico, non erit dissyllabon :
Nec tamen diphthongos ista consonante praedita 675

Poterit esse, quae videri non potest cum libera est :
Hoc enim solum adsequetur quod ^cdigammos non erit,
Anteposta cum sit ipsa, tum sequens vocalis I :

Nam nisi insequatur aliqua consonantum littera,
Cui brevis manebit, atque longa fiet addita : 680

^d*Cui super non digna dixit hyemis et solis mala,*
Dixit et ^e*cui tu favos* : pes hinc mihi primus sat est.

Sic enim vel prima longa vel prior fit syllaba :
Dactylus nam *cui super*, *cui tu* sequens spondeus est :
Consonans quia post secuta tempus ^fadiuvit breve : 685

Hanc brevem sed ante nobis pervidendum est syllabam
Vna consonans secuta quatenus longam creet :

Ipsa nam vel secum habere consonantem debuit,
Vel duarum post sequentum sublevari tempore :

Ante quod nobis liquere non potest, si non prius, 690
Consonans quae prima in ista syllaba *cui* scribitur,

^gC magis vel Q notari debeat, dispexeris :

utrasque existimem] Ita Mic. Pet.
Prorsus ut segregandas sic utrasque existimem M.V.P. *Prorsus segregandas sic ut has utrasque existimem* Brissaeus. *Prorsus ut vi segregandas* Lachman.

^x *Nomen*] *momen* Lachman.

^y *quas*] *quam* H.

^z *quaelibet* M. aliique. *quaedam* Br.

^a *dives*] *dius* Micyllus, quem se-

cuti sunt recentiores. tum *ocium* Mic.

^b *permitti*] *praemitti* Pet.

^c *digammon* M. Pet. Mic. *digammos* Briss.

^d Geo. II. 373.

^e Geo. I. 344.

^f *adjuvit*] *adjuvat* H.

^g *C magis vel Q*] *C magis an Q* conj. Santenius ad v. 1062.

Saepius quia C locare plurimis jam moris est :
 Sic enim constare poterit, e duabus quae magis
 Nunc locum vocalis habeat, V prior vel I sequens. 695
 Nanque ^hsi Q praefatur, syllabae fient duae,
 Tertia his quod implicari nulla vocalis potest,
 Sed duae fient seorsae syllabae per se breves.
ⁱCui super sic inveniri dactylus jam non potest,
 Syllabas sed pes habebit quattuor ^ktotas breves. 700
 Principale sed videmus esse *quis*, quo nascitur
Cui, dativum quando casum ratio sermonis petet.
 Casus et secundus ante, qui facit ^l*quius*, probat
 Q duarum praeditam esse syllabae vocalium :
 Quartus et casus priori non repugnat regulae. 705
 Nec minus Q perseverat, cum loquor pluraliter,
 Casibus cunctis iugamus quando vocales duas,
 QVI facit, QVOrum deinde, mox QVibus, QVOs, a QVibus:
 Vsque Q nunquam revelli propalam est pronomini.
 Dubius autem quia videri numerus et casus potest, 710
 Cum dativo singulari prima Q praescribitur,
 Et potest plurale *qui* lector aliquis ^mcredere 2399 P.
 Ac simul nutante casu tardius sensum sequi,
 Vsus, ut solet, reliquit veritatis regulam,
 Litteram et dedit propinquam, dum studet compendio. 715
 Ergo per C iam videmus *cui* notandum litteram :
 Hanc enim V post insecuta praeditam docet sibi,
 Et cohaerens I secundo quando connexa est loco.
 Quippe Q non constat aliter quam duabus C et V :
 B velut vel K, quod esse Q vides muti soni : 720
ⁿQ velut sit C et V quoque, plenius quod postmodum
 Sic in unam Q redactae congruerunt litteram,
 Portio ut nunc consonantis V videri rectius

^h si cu] Sic Brissaeus. si C M. V. P. Mic. Pet. Santen. si q vel quu Lachman.

ⁱ Rectius *quii*. LACHMAN.

^k totas] totus conj. Santenius.

^l QVIVS M.V. Mic. QVVIVS Pet. *quius* Br. *quijus* Lachman. coll. 774.

^m credere facile] facile, quod prioribus edd. deerat, supplevit Brissaeus. Malit Santenius, lec-

tor hoc qui aliquis credere. qu i, per diaeresin, Lachman.

ⁿ Velut Q et C quoque et V plenius quod post modum M.V.P. Pet. velut Q et C quoque et V Mic. qui in marg. et Q velut. Q velut sit C et V quoque pl. Br. Conjicit Santenius, Q velut, ita C et V quoque, Lachmannus conj. q velut et u, qui edidit Velut q et, c quoque et uu p. q. p.

Litterae vocalis habitum quam tenere debeat.

Nanque Q praemissa semper V simul iungit sibi 725

Syllabam non editura ni comes sit tertia

Quaelibet vocalis illis : hoc et exemplis proba.

° Nanque *eQVOs*, vel *aeQVOr*, aut *aQVAm* cum scribimus,

Et *QVEo* et *QVERela*, *QVERcus* et *QVAter*, ^p Q praedita est :

Et vides *qui* quoque similiter esse vocales duas : 730

Vnde si dematur I, et sola sit vocalis V,

Non erit jam Q necesse syllabae praeponere,

Sicut ^q illic, cum *QVERela*, ^r et *aeQVOr* aut *aQVAm* notas,

Sed magis C, sola nanque subditur vocalis V :

^s *CVro* cum vel *CVpio* dicis, *CVrro* vel *CVstodio* : 735

Vnde nomen *qui seQVOnDi* rectius scribi putant,

Si prius Q collocarint, V et O subiunxerint,

^t Quia *seQVOr* et easdem habebat, unde nomen nascitur.

Non videntur obtinere veritatis regulam :

Quia *seQVOr* duas videmus esse vocales simul, 740

^u Et merito tunc Q locamus exigente syllaba :

At *seCVndus* ut sit, una ponitur vocalis V,

C locari debet ergo, quando solam copulat :

Quippe origo prima verbi non manet iam nomini.

Caeterum vocalis illis si iugetur tertia, 745

Q necesse est prima detur, ^x et sit una syllaba :

Nomina ut supra relata iam satis nobis probant.

Non tamen prior V videri facta consonans potest,

Consonans quia de duabus effici prior solet,

Nuda sed ^y priorque quando nec subacta est consonae, 750

° Nanque *EQVOS* vel *AEQVOR* an *AQVAM* cum scribimus M.V.P. Pet. Mic. aut *aquam* Micylli margo. Nāque *equos* vel *aequor quaestus*, aut *aquam* Bris-saeus. Legendum suspicatur Santenius Nanque *EQVES* vel *AEQVVS* *AEQVOR* aut *AQVAM* c. s. Lachman. dedit Nanque *e- quos* vel *aequor Aequos* aut *aquam* c. s.

^p Q praedita est] Sic Br. Q om. M.V.P. V praedita est Pet. Mic.

^q illic] illi M.V.P. Mic. Pet. illic Br. Santen. Lachman.

^r et *aequor* aut] et *AEQVOR* an M.V.P. Pet. Mic. pro an Micyll. margo aut. et *aequor* aut Br.

^s *CVRO* cum vel *CVPIDO* dicis M.V.P. *Curo* cum vel *cupido* Pet. Mic. *Curo* cum *dicis cupido* Br.

^t Santenius malit, *Quia sequor* et easdem habebat. Sic ed. Lachman. Deest et M. et al.

^u Et merito tunc Q locamus M. V.P. Pet. Mic. Et locamus jure tunc Q Br.

^x et] ut H.

^y prior, quae] Santenius conj. priorque, et sic ed. Lachman.

^zQuando et . . . digammas sumit et formam et sonum,

^aNunc sonus vocalis illi, qui solet cum libera est,
Praedita est vel consonanti, tunc enim est ^bvocalis I.

^cEt tamen videmus illam consonae vim sumere,

Ten VIa ut dixit poëta *nubis ire vellera* : 755

Longa fit nam ^dprima *ten* nunc, cum sequatur V et I :

Nec minus, vocalis una si sequatur hanc, potest

Consonae praebere vires ^eet digammas effici,

Gen VA cum *labant Daretis, aeger est anhelitus*. 2400 P.

Nec potest et hoc liquere, an I putemus consonam, 760

Longa *cui super* paretur ceu duabus consonis :

Alteram quia consequendo ^fsemper I vocalis est :

Tertiam et casus sequentes esse vocalem docent,

Imo si nunc V putamus esse vocalis soni,

I magis vocalis esse iudicanda est subsequens. 765

^gNunquid hanc diphthongon ergo ex V et I ^hsic dicimus,

Non ut V ⁱnunc sit Latina, sed magis Graecum sit *vi*,

Γυία cum dicunt et *vīas*, tale quid *cui* ut sonet,

Temporum et per se duorum non requirat consonam :-

CVI Super ^jsed tale fiat quale dudum *TRANS Mare*, 770

Longa cum reddit vacantes quae simul sunt consonae ?

An magis ^k*cui* nos oportet ^lper duas I scribere ?

Quia sequens casus videtur hoc sonare, qui facit

^m*QVIus*, ut *TrOIa* atque *MAIa*, de tribus vocalibus ;

^z Quando et digammas (digammas Mic.) sumit et formam et sonum M. V.P. Mic. ^{Qñ} et haec digammas sumit et formam vel sonum Pet. Quando non digammi sumit neque figuram neque sonum Br. Dawes. Quando non sumit digammi n. f. nec s. Santenius conjicit, Quando semper haec digammi sumit et formam et sonum. Lachmannus dedit Quando et hispidam digammas sumit et formam et sonum.

^a Nunc] Hic et v. seq. Brissaeus dedit tunc. Tunc—nunc Mic. nunc—nunc Pet.

^b vocalis V] Sic Br. vocalis I M.V.P. Mic. Pet.

^c Sed] Et M. V. P. Mic. Pet. Sed Brissaeus.

^d nam ten] nam prima ten M.V. P. Pet. Mic.

^e et digammas] nec digammas M. V.P. Mic. Pet. Mutavit Brissaeus.

^f semper I] semper u Lachman. 763. Hunc v. post sequentem collocat Lachman.

^g Nunc quod] Nunc quid M. Mic. nunqd Pet. nunc quod Brissaeus. nunc quidem Santenius. nunquid Lachman.

^h sit] sic M.V.P. Pet. Mic. sit Br. ⁱ nunc sit] nunc om. Pet. sit om. Mic.

^j sed tale] et tale M.V.P. Pet. Mic. Correxerit Brissaeus.

^k Hodie scriberetur cuij quijus Trojja. LACHMAN.

^l duas ii] Sic Br. duas i V.P. Pet. Mic.

^m Quius, Troiia, Maiia, cui per duplex i scribendum putat Santenius.

Cui super nil ut iuветur a propinqua consona : 775

Quando *quius* longa prior est, facta cum sit consonans.

Haec putavi colligenda : tu sequere quod voles.

Nec minus natura varia est consonis in litteris.

Digerunt quidem magistri quando pueros imbuunt,

Sed rudes ne praegraventur parcius discriminant. 780

Nam novem mutas vocarunt, semivocales item

Esse septem tradiderunt ; ordo uterque notus est.

De novem tres, ut vacantes, separandas convenit :

Vna nam spiramen addit omnibus vocalibus,

*HA*sta quando et *HE*dera dicis, *HI*ster, *HO*spes, atque *HV*mus.

Quattuor solis adhaeret consonantum litteris,

Inserit si quando Graeca sermo noster nomina,

Cum *CHoros RHannum* necesse est, ⁿ *PHyllida* aut *THymum* loqui :

Sola nec vocalis usum nec tuetur consonae,

Tempus aut ministrat ullum brevibus usquam syllabis : 790

Et tamen vim consonantis adimit, una in syllaba

Praedita est quotiens duabus V et I vocalibus.

^o *HVIus* aut *HVIC* solemus nam frequenter dicere :

V digammon esse nunc iam non sinit nec consonam,

Esse ^pquia semper necesse est, cum carens spiramine 795

Ante vocalem ^qlocatur, ut *VIgor*, *VAlens*, *VEtus*.

K similiter otiosa caeteris sermonibus,

Tunc in usu est cum *Kalendas* adnotamus ^raut *Kaput* ;

Saepe *Kaesones* notabant hac vetusti littera.

Q vacare prorsus omni diceremus syllaba, 800

C quod eius invenitur posse subdi pro sono,

Casus unus ni probaret rectius poni semel,

Syllabam iunctis duabus cum facit vocalibus,

Vt satis ^ssumus locuti iam priore pagina.

Nunc loquar natura ^tquae sit omnibus, quae et singulis.

Nulla nam mutis facultas ad sonum edendum data est :

ⁿ *Phyllida an Thymum* M. P. *semper*, Santenius *quam semper*, et
Pet. Mic. *Phillidan V. Phyllida* sic ed. Lachman.

aut *thymum* Micylli margo. *Phil-* ^q *locatur*] *locetur* Pet.

lidē thimū Br. ^r *aut Kaput*] *aut* om. M.

^o *Huius aut*] Ita Micylli margo. ^s *sumus*] *summus* M.

Huius an M. alique. Huius aut ^t *quae sit*] *sit* om. M.V.P. Pet.

huic sic Lachman. v. seq. *h* pro *iam* conj. Lachman. Mic. addidit Briss. necnon Mic.

^p *quia semper*] Nescio quis *quod* in Corr.

Labra fixa, vincta lingua est, exitus nullus patet, 2401 P.
 Nexa si non adiuvetur cuilibet vocalium.
 Nanque B vel C ^usonare, porro D G et caeteras
^xQuis queat, si non resignet labra vocalis comes, 810
 Syllabam fingas ut ante, litteram ^yqui proferas?
 Semivocales videmus oris exprimi sono
 Posse vel ^zsolas, adhaerens nulla vocalis licet
 Exitum plenum ministret nuncupandae litterae.
 Verum enim binae ligari non queunt mutae simul, 815
 Syllabae si quando binas postulabunt consonas,
 Nominis verbive ^acuius quae tenent primordia :
^bC modo aut P copulare subditam T sic solent
 Non priore ^csed secunda dum Latina in syllaba,
NaCTus ut dicas vel *aPTus*, *sanCTus* aut *NePTunius* : 820
 Caeteris natura non est, ut duae iungi queant.
 Semivocales oportet segregare ^dattentius,
 Quas quidem quia nominatim versus indi non sinit,
 Ordinis signabo numero, quae sit haec quam disseram,
^eTitulus ut praescribet iste discolor sinopide. 825

F. L. M. N. R. S. X.

F. Prima mutas nec sequetur nec potest praecedere,
 Ipsa gemina nec locari simplici in verbo potest.
SuFFice et *suFFer* vel *oFFer* est quidem duplex sonus,
 Partibus sed ex duabus verba coniungi vides :
 Et prior non hac eadem terminatur littera, 830
 Sed sonum confundit ipsa partium ^fconlisio.
 Quattuor post hanc locatas Graecus ^gudas nominat,
 Lubrica est natura in illis nanque et alternus vigor.
 Nunc enim vocalis usum, nunc ministrant consonae,
 Et pedum vel hinc vel inde sublevant discrimina. 835

^u *sonat*] Sic Br. *sonare* M.V.P.

Mic. Pet. Mox porro *D* vel *H*.

^x *Quisque at*] *Quis queat* Mic. Pet.

^y *qui proferas*] *quam proferas* Pet. Santen. *cui praeferas* conj. Lachman.

^z *solas*] *sola* M.

^a *cuius quae*] Sic Br. *cujusq* M. V.P. *cujusq*, ut Mic. Pet.

^b *E modo* M.

^c *sed secunda*] *priores et secunda* M.V.P. Mic. *priore, sed secunda* Pet.

^d *attentius*] *audentius* Putsch.

^e *Titulus*] *Titulus et malit* Santenius, *titulus ut* Lachman. cum Dawesio.

^f *conlisio*] *confusio* Pet.

^g *udas*] *υγὰς* Burmannus.

- L. Hinc sibi primam atque quartam semivocalis potest R.
 Subdere ^hista quam loquebar, quando *FLabra* et ⁱ*FLosculos*
^kAtque item *FRugem* atque *FRondem* nominas et talia.
- M. Non item potest secundam copulare et tertiam, N.
 Quia secunda mugit intus abditum et caecum sonum, 840
- N. Tertiam nec ullus ^lilli sermo Romanus ligat. L. R.
 Nec sinas errare puerum, quando *Daphnin* scripserit,
 Semivocalem locandam primam ut istam existimet :
^mQuippe nos, si quando Graecum ϕ necesse est exprimi,
 P et H simul solemus, non Latinam hanc, ponere, 845 F.
 Cuius a Graeca recedit lenis atque hebes ⁿsonus :
PHosPHoron PHrygasque nam vel ^o*PamPHilum* sic scribimus.
 Consonas autem per omnes, quae quibus iungi queant,
 Quas vetet natura iunctas convenire in syllabam,
 Ire iam nunc ideo nobis P visum est consultius, 850
 In breve ut redacta sylva demeret caliginem ;
 Neu subesse praeter istos, quos loquar, ^qcasus putes, 2402 P.
 Qui pedum turbare normam, ^rlaedere aut metrum queant.
 Praeter udas ergo supra iam duas quas rettuli,
 F. ^sHaec sibi nullam ligare semivocalis potest. 855
 Quattuor ^tposthac loquemur ordine udas debito.
 Quas priores ante nullam consonam praeponimus,
 Vt caput verbi inchoare conditae simul queant,
 Subdimus mutis earum plurimis tantum duas,
 L. Primam atque quartam, ^vquod palam exemplis erit. 860 R.

^hista] Sic Br. Pet. Mic. *istam*
 M.V.P.

ⁱflosculus] *flosculos* Pet. Mic.

^kAtque item *FRUGEM* atque
FRONDEM nomina sed talia M.
 V.P. Atq, *itē frugē, atq, frūdē,*
noīas et talia Pet. Atque item
frugem atque frondem nominas et
talia Mic. *Fratrem item, frugem,*
atque frondem fraudemque atque
talia Br.

^lillis] *illi* correxit Santenius.

^mVid. Gataker. N. I. S. p. 5 G.

ⁿsonus] *sono* H.

^o*dysphilon*] Sic Br. *PHILVM*
 M.V.P. Mic. *nanque vel Philum*
 Luzac. *Pamphilum* Micylli margo,
 et sic ed. Lachman.

^pvisum est] Constat tum ver-
 sus si *m* pro consonante quae non

elidatur acceperis, ut et in sequen-
 tibus quibusdam. MICYLL. *vi-*
sum erit Lachman. *tempus est* H.

^qcasus alios] *casus plures* M.
 V.P. Mic. *casus putes* Pet. quo-
 modo emendavit Dawesius. *alios*
 a Brissaeo est.

^rlaedere aut] *laedere autem* M.
 Mic. *ledere at* Pet.

^sHaec] immo *prima*, Lachman.

^tposthac] *post hanc* conj. Sante-
 nius. Mox *incohare* M.

^vquod palam exemplis erit M.
 V.P. Pet. Mic. *Sive primam, sive*

quartam q. p. e. e. H. istis quod
palam exemplis erit conj. Sante-
 nius. *exemplis palam quod nunc*
erit Brissaeus. *Scilicet primam a.*
q. Lachman.

- Nanque B, C, G, deinde P priores ponere
 Singulas possis, ut uda prima sic subiecta sit, L.
*B*Landior cum dico, *C*Ludo, *G*Leba, *P*Lebs, aut *P*Linius.
 D cum ^uhac nunquam coibit, Q magis nunquam potest :
 T potest, si quando Graeca mista sunt vocabula : 865
*T*Lepolemus *A*TLas ^xsolemus invenire in versibus.
- R. Vda quarta, praeter istas quattuor quas rettuli, B. C. G. P.
 Amplius D T priores subsequetur, ut puta
*B*Rutus et *C*Rassus ^yfuere, *D*Rusus et *G*Racchus, *P*Rocas,
*T*Rossulus : iam sex habemus ante mutas ^zredditas. 870
- H. K. Q. Caeterae quia tres in usum syllabarum non cadunt :
 F. Semivocalis quod una praefici possit, tenes :
 R. Vda quarta praeter istas caeteris non subditur. B. C. G. D. P. T
 M. Et secunda paene solis convenit vocalibus,
 Seu loco prior locetur, seu iugetur alteri : 875
*M*Ane cum dicis, vel *V*Mbra, *M*Ensis, *A*Mbo, et talia.
- N. Tertiam udam sibi videtur posse solam iungere,
^aSic tamen, non in priore sed sequenti syllaba
*O*MNis ut dicas, vel *a*MNis : uda quaeque cum sequi
 Alteram non possit udam, dum sit una syllaba : 880
 Omnis uda cum gemella rite coniungi queat,
*Ga*LLus ut, vel *A*MMianus, *a*NNus, et ^b*Ty*RRhenius.
 Nec secus mutas videmus posse geminas currere,
*O*BBa et ^c*e*CCe, *re*DDe, et *a*GGer, *A*TTiusque et *A*PPius.
- M. Hanc tamen Graecus secundam tertiae sic praeficit, 885 N.
^dSyllaba prima Latine quod nequire diximus,
 Quando *MN*ήμην atque *MN*ᾶσθαι dicitatque *MN*εσθέα.
- M. Interim ^ecompellit illam δέλτα nunc, nunc τὰν sequi :
 ΔΜῶας et ΤΜῶλον videmus nanque Graeca nomina.
- N. Tertia uda sic videtur posse G mutam sequi, 890

^u hac] ea Lachman. huic H.
^x nam solemus] nam delevit Santenius, quem sequitur Lachman.
^y fuere] Sic Pet. fuerunt Mic. fuer M.
^z editas] Sic V. aeditas Bris-saeus. redditas M. P. Pet. Mic.
^a Sic tamen ut non in priore M. P. Pet. Mic. haud pro non Micylli margo. Sic tamen non ut in priore V. ut ex versu seq. irrep-sisse putat Santenius.

^b TyRRhenius] Tyrrhenicus conj. Santenius. Turranius Lachman.
^c hicce H.
^d Syllaba prima] Syllabam pri-mam collato v. 878. conj. Santenius. Ver. seq. MNEMEN—MNASTHAE—MNESTHEA M. et fere Mic. ubi MNASTEAE. sed Mnesthea in Corr.
^e compellis Br. compellit M. V. Pet. Mic.

Graia verba quando in usum sermo noster suscipit,
GNosios si dicere arcus, ^finsulam aut GNidum velis.

Scribimus praenomen unum, et C quidem praeponimus,

G tamen sonabit illic, quando ^gGNaeum enuntio :

Asperum quia vox sonorem ^hleviore interpolat, 895

Vel priores G Latini nondum ab apice ⁱfinxerant :

^kGaius praenomen inde C notatur, G sonat.

Sic ^lamurga, quia vetuste saepe per C scribitur,

Esse per G proferenda crediderunt plurimi :

Quando ἀμοργή Graeca vox est, γάμμα origo ^mpraeferat. 900 2403 P.

Ille contra ⁿdicat, unde C sonare debeat.

G tamen mox tertia uda rarius componitur, N.

Quando GNatum nominare, dicere ^oaut GNarum voles :

Nanque maGNus, diGNnus, aGNnus, siGNa, puGNa, et talia,

Syllabae cum sint secundae, non ita impugnant pedes, 905

Quis jugatis impediri, cum caput verbi tenent, G. N.

Saepius pedes videmus, ut suo promam loco.

S. Ammonet nunc ordo sextam semivocalem loqui,

Quae sonum nobis ministrat, σίγμα ^pquem Graecis solet.

Vivida est haec inter omnes atque densa littera : 910

Ἄρκτικὸν Graeci vocarunt, adseruntque exordiis,

Et probant mutis eandem paene cunctis praefici,

Cum ΣΒέσον, ΣΘένος que dicunt, ΣΚῆπτρον, et quando ΣΠάθας :

ΣΤέμμα dicunt, ΣΦίγγας ^qaeque, ΣΧήματα, atque udae quoque

M. Posse praeponi secundae sic apud Graios vides, 915

ΣΜῆγμα siquando, ^raut ΣΜάραγδον, ΣΜιλίον vel nominant :

^f insulam aut Cnidum] incolam
aut Cnidi Ruhnkenius.

^g Cneum] Gnaeum M. V. Pet. Mic.

Mox. Cneum enuntio Mic. in Corr.

^h laeviore] Sic Br. leviozem M.
V. P. Pet. Mic. levior N Mic. in
Corr. Commelini var. lect.

ⁱ finxerant] fixerant dubitanter
Santenius. Supra nundum M.

^k Gaius—inde M. V. P. Pet. Mic.
Caius—proinde Br. Caius Mic. in
Corr.

^l amurga—quia M. V. P. Pet.
Mic. amurca—quae Br. amurgam
quae et mox proferendam Lachman.

^m praeferat] ut praeferat Lach-
man.

ⁿ dicat—sonare] discat—notare
Brissaeus. Servium ad Virgil.

Georg. I. 194. citat Santenius,
cujus verba sunt, “ amurca per c
“ scribitur et per g pronuntiatur,
“ ut C. Gaius, Cn. Gneus.”

^o aut] Sic Briss. Pet. Mic. in
marg. an M.

^p quod] quem Dawes. probanti-
bus Santenio et Lachmanno.

^q aequae] sic M. Pet. Mic. atque
Briss. v. seq. proponi Mic.

^r an σμαραγδονμαιον M. an
σμάραγδον, σμημιον Br. Pet. Mic.
sed aut Mic. marg. aut σμάραγδον
et σμιλίον Lachman.

N enim solum non videtur posse subdi, quia loco
 Intimo fauces prope ipsas littera haec excluditur,
 Dentibus *σῖγμα* atque labris proximam sedem tenet.
Σῖγμα quis possit negare quod det adiunctum sonum, 920
 Cum sonis utrisque constet *ζῆτα* quod Graecum duplex?
 Nomen etsi non videbor tradere exempli loco.
 Syllabis sedet secundis quando prosa oratio est,
 Versus ut ^vquadre resistat, nec propaget terminum.
NeSToris si forte nomen dividendum incurrerit, 925
^uN et E versus prioris obtinebunt extimum,
Σῖγμα versus insequentis atque *ταυ* exordium.
 Nos tribus mutis eandem possumus praeponere,
^xNulla cum sic possit ante semivocalis dari:
SCuta nanque *SPatia* dico, *STamina* ^yaliaque hoc genus,
 Et duas simul ligare sola consonans potest, 931
SCRinium, *STRuemve* quando, *SPLendidumve* dicimus,
 Tres tamen nunquam coibunt, uda ^zni sit tertia.
^aSemivocalis suprema duplicis restat soni.
 Praefici ^bin verbis Latinis ista nec vocalibus 935
 Poterit unquam, tantum abest ut ^cpraelocetur consonis,
 Ipsa cum constet duabus comparata consonis.
 Syllaba quacunq[ue] sane subditur vocalibus,
 Quando *rEX calIX*ve dicis, *pAX*, *latEX*, *apEX*, *senEX*.
 Ante vocales locatur, ^dut in sequenti syllaba, 940
FaXO si dicas, vel *aXIs*, *neXVs*, *uXOr*, *noXIa*.
 Tantum apud Graecos videmus inchoantem nomina,
 Qui *ξένον ξανθόν* loquuntur, *φουθόν* et ^e*ξενήια*.
 Consonis praefertur autem, si dirempta syllaba est
 Nominis verbive, cuius cum Latinis sermo sit, 945

^a *M enim solum*] *N solum non*
 M.V. Pet. Mic. *M enim solum*
 Br. *N sed eodem non* conj. Santen.
 ten. *N sed illi* Lennep. *γάμμα solum*
 Lachman. v. seq. *litteras* M.

^t *ζῆτα quod Graecum*] Sic Pet.
 Mic. *ζ quod Graecum* M.V.P. *ζ*
quod est Graecum Br. *ζῆτα quis*
Graecum duplex conj. Santenius.
zeta quot Lachman.

^v *quadrae* Lachman.

^u *N et E*] *vū et e* Lachman.

^x *Nulla*] Sic M.V.P. Pet. Mic.
 Nulli Br. typorum fortasse errore.

^y *atque hoc*] *atque alia hoc* Pet.
 Mic. *aliaque hoc* Lachman.

^z *nisi*] *nisi sit* Pet. Mic. *ni sit*
 Lachman. et sic H.

^a *Semivocalis*] *Semivocales. Suprema*
 Briss.

^b *in verbis*] Sic M.V.P. Pet.
 Mic. in om. Br.

^c *praelocetur* om. M.V.P. Pet.
 Mic. addidit Briss.

^d *ut*] *at* conj. Santenius. *ut de-*
levit Lachman. cum Mic. in Corr.

^e *ξενήια*] Sic Mic. *ξηνηια* M.
ξενηια Br.

*EX*Puli cum dico, et *EX*Ta, seu quis *EX*Cussam comam
Dicat, aut *EX*Lex, et illud, *hoc sine EX*Quiram prius,
Adde et *EX*Sortem, vel istis simile si quid finxeris. 2404 P.

Muto vel partem prioris, si fit hirtum, syllabae,
† *EC*Fer ut dicam, vel illud, *hoc tibi e*FFectum dabo. 950

Verba contra separata quando sic connectimus,
Hanc ut ante desinentem subsequatur consonans,
E sat est solum locare : quia duplex est consona,
Tres videntur syllabam unam consonantes edere :
Hispidum quod porro ne sit, dico et *E* Bello viros, 955
Dico et *E* Pago reversos, dico et *E* Foro domum.

X. Ast enim Graius locabit quandocunque hanc ultimam,
Sive in uno comprehensam sive § verbo separi,
Consonam ^h nunquam iugabit, quia sono ⁱlevi studet,
Nam ^knisi vocalis adsit, ^lvertit hanc in simplicem : 960
Κάππα enim solum sonabit, σίγμα vero excluditur :
Sic et ἐΚΠλήξαι loquuntur, sic et ἐΚΠέρσαι πόλιω,
Sic et illud, ^m εἰς τὸ κάλλος ἐΚΚεκώφηται ξίφη,
Sic et ἐΚ Πάντων solute, sic et ἐΚ Νήσου facit.

Litteras autem receptant saepe ternas syllabae, 965
Nec minus saepe et quaternas, porro quinas parcus,
Esse quia vocalis una debet una in syllaba,
Vel duae, diphthongos edit quando vocalem sonum,
Inde rarum est consonantes addere uni quattuor,
Quia vetat natura mutas jungere una in syllaba : 970
Semivocales iugari saepius deprendimus,
In ⁿ quibus iam scimus udas computari quattuor.
Syllaba ergo quando quinque litteris componitur,
Consonas duas necesse est et tot udas copulet,
Possit ut vocalis una syllabam talem dare. 975
Ergo *frons* et *glans* videmus esse quinas litteras :

† *EC*fer M. Mic. *eff*er Pet.
Briss. Mic. in Corr.

§ *verbo pari*] Reponit Dawesius,
sive verborum pari, h. e. sive in
duobus verbis : *sive verbo separi*
vel *dispari* conj. Micyllus : *sive*
verbo separi ed. Lachman.

^h *non x*] *nun qui* M.V.P. *nun-*
quam Pet. Mic. Lachman. *non x*
Br. *non xi* Dawes. Santen.

ⁱ *levi* M.V.P. Pet. *leni* Dawes.

^k *nisi*] *nisi et* Lachman.

^l *vertit*] *vertet* Dawes.

^m ἐκστόματος ἐκκε.] Sic M. Cor-
rexit Dawesius ex Eurip. Orest.
1279. (ed. Pors.) ἐκ στόματος et
ἐκκ. Pet. Mic.

ⁿ *quibus iam*] Sic M.V.P. Pet.
Mic. *jam* delevit Brissaeus.

Consonans nam prima et uda, postmodo uda et consonans,
O tenent utrinque iunctam : sic et A, cum *glans* erit.

Est et uda quando sola, dantur et tres alterae,
Consonans cum sit bis una, sitve duplex tertia : 980

Stant enim cum dico verbum, T secunda ° et ultima est :

Strixve si dicam, supremam duplicem esse perspicias.

Porro cum diphthongos inerit, *fraus* p velut scribi solet,

E tribus videmus unam q quae sit uda consonis.

r Esse necnon litterarum syllaba una sex potest, 985

Graeca cum duplex duabus solvitur nostratibus,

Dixerit si forte quidam s *scrobs abunde fossa est,*

Stirps velut dixit disertus Gracchus alter Gaius :

Graecus hoc casu nequibit syllabam talem dare,

Nec dabit per se seorsam, t sed residuam nominis 990

u Eque diphthongo coactam promet et pluraliter :

Nanque declinare x Graeci saepe sic αἰσχροὺς solent.

At prior si separetur, sex erunt superstites :

'Αρκτικὸν nam cernis esse σῖγμα primum et ultimum,

Alteram y diphthongos auxit copulando litteram, 995

Consonans et uda complent syllabam senariam.

2405 P.

Nunc per ipsas ire pergam syllabas, quae versibus
Scrupulum solent movere, ratio si non cernitur.

Sed quoniam exemplis heroi carminis uti
Res monet, ut pedibus sistat z sua regula iustis, 1000

Seu vitium incessit, metri ratione probemus,

Aptius est nobis simili decurrere norma,

Discolor alternos referat ne pagina versus.

Spectandis pedibus quae sunt nimis obvia, mittam :

° et ultima] T et ultima M.V.P.
Pet. T om. Mic. Br.

p velut] ut M.V.P. velut Pet.
Mic. Br.

q quae sit uda] Sic Mic. Pet.
quae est M. et Al.

r Esse necnon litterarum syllaba
una sex potest] Sic Mic. Pet. Nec
monet esse litterarum syllaba una
sex potest M.V.P. Nos monemur
litterarum syllabam sex posse dari
Br. Nempe et esse litterarum
Lachman.

s Scrobs abunde fossus est] Sic
Mic. Pet. Scrobs abunde fossa est
M.V.P. Scrobis abundae quod
fossa est Br. scrobs abunde fossa
erit Lachman.

t et residuam] sed residuam Mic.
Pet.

u Atque] Aequae M.V.P. Mic.
Pet. Eque Commelin. Atque Br.

x Graecis M. Mic.

y diphthongus] diphthongos M.
V.P. Pet. Mic.

z sua] seu Pet. Santen.

Natura longas quid enim tractare necesse est, 1005
 Aut facili positu et plana ratione patentēs ?
 Quae pueris etiam promptum est occurrere parvis.
 Nec mihi Graecorum ratio est attingere *κωῶς*,
 Quarum rarus inest nostris in versibus usus,
 Nec tanta in ^apedibus venia conceditur uti. 1010
 E brevibus quotiens longae redduntur, oportet
 Versificatorem quid littera quaeque ministret
 Dispicere, atque aptas natura iungere secum,
 Vel discordantes mutatis vincere verbis.
 Consona ^bsed sane gemina est cum praedita verbo, 1015
 Seu medio in pede sunt, sive has pes proximus infert,
 Quam dubias pedibus soleant adferre figuras,
 Vt possum, paucis nitar ^cdiscernere verbis.
 Syllaba prima ^dbrevis quaecunque pedem generabit,
 Longa fit a geminis quibus indita consona vis est, 1020
 Seu pariter iunctae, suberuntve in parte sequenti,
 Seu sunt divisae finemque caputque tenentes.
 Exemplis manifesta magis reddenda videntur :
POSTquam res, prior est iunctis adiuta duabus :
 Subiectis aequae fiet, cum dicimus *A GRos* : 1025
AT TV sume pedum, divisas cernis utrasque.
 Dactylon haec eadem poterit totiens dare ^eforma,
 Quando brevem mediam brevis aequae tertia claudet,
NuNC age, neSCio quis, necnon et *BeLGica collo*.
 Vda etiam quocunque loco, seu subdita detur, 1030
 Libera seu, verbo quasi consona curret in uno,
ARMa virumque cano, duris aGRestibus arma.
 Si sit longa prior, mox hanc correpta sequatur
 Vocalis verbi pariter cum fine resistens,
^fSyllabaque adiaceat geminis exorta sonoris, 1035
 Non semper videas ^gspondeon posse creari,
 Quia mutas ita coniungi natura recusat,

^a *pedibus*] *metris* Servius ad *Æn.*
 V. 467. v. seq. *longae quoties* Mic.
 in Corr.

^b *sed*] *seu* Pet.

^c *discernere* M.V.P. Mic. Pet.
decernere Br.

^d *brevis*] *brevi* Lachman. tum
quaecunque M. *quaecunque* Pet. *quae-*

cumque al. *quencunque* Lachman.

^e *forma*] *formam* M.V.P. Mic.
 Pet. *forma* Br.

^f *Syllaba que*] Sic Briss. *Syllaba*
quae M.V.P.

^g *spondeon* sic M.V.P. Mic. Pet.
spondeum Br.

Vt pariter poni possint in parte sequenti ;
 Vdas nec possis unquam praeponere mutis,
 Nec tempus praestant udae, cum subiiciuntur 1040
 Nominis in capite aut verbi. superest igitur quid ? 2406 P.
 Vt sint divisae, subduntur quando trochaeo,
 Vnam detineat sequitur ^h quae syllaba primam,
 Atque ita vocalis superet non sola trochaeo,
 Altera succedat, qua proximus exoritur pes. 1045
Et quiS Cuique dolor victo, quae gloria palmae :
PostquaM Res Asiae, geminum hoc exemplar habebis.
 Ergo ut vocalis remanens in fine trochaei
 Et verbi finem faciat, spondeon et edat,
 Vnicus efficiet casus, si qui sequitur pes 1050
 Nascatur certis quas debet habere ⁱsonoras,
 Dum caput obtineat fortissima littera verbi.
 Haec quae sit iam scire potes si prima tenebis,
 Quae tibi, cum loquerer septem quoque semisonantes,
 Discrevi titulo et numero signante notavi. 1055
 Haereat ergo animo sexta ^k hinc tibi vivida, ^lparque
 Littera de numero, quam dixi, semisonantum :
 Quae ^m sibi tres tantum poterit subiungere mutas,
 Si quando *SCutum, SPumas, vel STamina* dico,
 Haec sola efficiet nudo ut remanente trochaeo 1060
 Spondeum geminae possint firmare sonorae.
 Exemplis, an prava sequar ⁿ vel recta, ^o probato.
QuisquE SCire cupit, vel quisquE SCribere curat,
AntE STare decet, cum dico ^p et separo verbum,
AntE STesichorum vatem natura creavit, 1065
 Vltima vocalis remanens ^q finisque trochaei
 Excipitur geminis, quis proximus exoritur pes,
 Quae quanquam capite alterius verbi teneantur,
 Sufficiant retro vires et tempus oportet,

^h quae] qua M.V.P. Mic. quae
 Pet. Br.

ⁱ sonoris] Sic Briss. Pet. Santen.
 sonoras M.V.P. Lachman.

^k haec] hinc M.V.P. Pet. Mic.
 haec Ald. Micylli margo, Br.

^l parce] parsque Ald. Mic. Pet.
 Par tamen in comment. agnoscit
 Pet. perquam Lachman.

^m sibi] tibi Pet.

ⁿ vel recta] an recta Pet. Con-
 iicit Santenius, an prava sequar
 an recta, probabo.

^o probabo] probato M.V.P. Pet.
 Mic. probabo Br. et Micylli mar-
 go. Vid. inf. v. 1116.

^p et separo] et om. V.

^q finis que] in fine Dawes.

Consona quod debet geminata referre priori.	1070
Nam cur spondeo credas non reddere tempus, Quae tali positu, cum dactylus incidit, obstant?	
<i>Incipe</i> si dicas, et <i>scire</i> aut <i>scribere</i> iungas, Creticus efficitur. quis viribus ergo nocebit	
Subdita praeteritae, cur ^q isdem viribus aequae	1075
Tempora non praestet, cum sit subiecta priori?	
Quin mirum magis invenias, ut tempore duplo Semisonans isthaec pariterque et muta cohaerens Correptam retro nequeant augere trochaei :	
Nam nisi vocalis producta sequatur utrasque	1080
Tertia, quas dixi nullum poterunt dare tempus. <i>SCIre</i> etenim cum dico, et <i>STAre SPVmeus amnis</i> , Tertia vocalis producta adiungitur illis, Atque inde accipiunt vires prosuntque priori.	
Si fuerit correpta, nihil praestare valebunt,	1085
Cum <i>SCApulam</i> , <i>SPAtium</i> , <i>STImulum</i> subiungo trochaeo ; Quippe pedem primum nisi pes comitabitur alter, Desinit esse caput versus, ^r est prosa loquela :	2407 P.
Pes etenim speciem metri nunquam facit unus, ^s Quia et variis pedibus loquimur sermone soluto,	1090
Nec metrum facimus, quia fungimur ordine nullo. Adde quod hic primum cernis ^t nutare trochaeum, Quem tantum in fini sumunt heroica metra. Cui si dactylici generis subiungitur alter	
A geminis ortus, cui sit quoque ^t ertia longa,	1095
Cum ^u fit dactylus ipse, simul quoque reddat oportet Spondeum, pleno qui tempore solus egebat. Cum correpta adeo vocalis tertia curret, Si ^x positu longa efficitur, pedis efficit orsum, Dactylicumque parat iam rite effingere metrum,	1100
Suggerit et tempus quantum producta solebat : Quod nos exemplis aequae firmare decebit. <i>VndE SCissa coma est</i> , aut <i>undE SPissa corona</i> ,	

^q *isdem*] *hisdem* M. Mic. *iisdem* et om. Br.
^r *et p. loquela*] *et p. loquela est* Pet. conf. inf. 1180.
^s *Quia*] *Quia et* M.V. Pet. Mic. *sito* M.V.
^t *nutare*] Sic M. *mutare* Mic.
^u *fit*] *sit* Pet.
^x *positu*] Sic Mic. Pet. Br. *po-*

EccE STagna madent : triplici sic syllaba pacto
 Temporis accessu non tantum est reddita longa, 1105
 Sed dedit et vires geminis augere trochaeum.

Dactylus in brevibus vocales quando supremas
 Servabit, verbique simul cum fine resistet,
 Si pedis alterius primordia consona et uda
 Subnectent, pes incolumis vegetusque manebit : 1110

Consona si gemina est, qua proximus incipiet pes,
 Cuius principium sexta haec, quam dico, tenebit,
 Dactylus ille prior, quamvis sermone peracto
 Discretus liberque pedis compage secundi,
 Sentiet accessum momenti et temporis auctum : 1115

Exemplo versus unius utrunque probabis:
Ante supinatas Aquiloni ostenderE GLebas.
ytendere cum verbi finem simul et pedis explet,
 Nil ^z obstant pedis alterius modo consona et uda ;
 Syllaba si contra veniat, qualem modo dixi, 1120

Temporibus vitiatus erit pes, integer ante :
Ante supinatas Aquiloni ostenderE STRages.
 Tertia ^a sic longa efficitur, pes Creticus exit.
 Vel tu finge aliud, dum talis syllaba detur :
 Sed nullam invenies, nisi littera sit prior ista 1125
 Quae sexto ^b praescripta loco est, atque ordine earum,
 Dimidium vocis quas edere diximus ante.

Syllaba difficilis quotiens correpta secunda
 Indiget auxilio, ^c quo tempora bina ^d ministrat,
 Dactylus inde magis, spondeus rarior exit. 1130

Nam cum finitur vocali sermo trochaeum
 Destituens, iam pes in dactylon ire videtur,
 Inque breves geminas longam laxare secundam :
 Spondeus quo more solet dare dactylon ex se :
 Quippe ubi sola manet verbi vocalis in imo, 1135
 Et brevis haec abscissa ^e aliam comitemque requirens,

^y *Stendere*] Sic Br. *Tendere* M. M.V. Mic. *pscripta* Pet.
 V.P. Pet. Mic. ^c *quod*] *quo* M.V. Pet. Mic.
^z *obstat*] *obstant* M.P. Pet. Mic. Lachman.
^a *sic*] Ita Br. Lachman. *si* ^d *ministrat*] *ministret* Lachman.
 M.V.P. Pet. Mic. ^e *aliam*] *etiam* M.V.P. Pet. Mic.
^b *praescripta*] Sic Br. *proscripta* *aliam* Br. Micylli margo.

Nullaque consona iuncta parat dare temporis auctum,
 Nil iam spondeo videas superesse relictum : 2408 P.
 Vel tu ruricolae primum decurre Maronis :
Liber et alma Ceres, et fertE simul Dryadesque, 1140
Munera vestrA cano, ^f tuque o cui primA frementem
^g *IpsE nemus tunc diquE deaeque atque arvA tueri*
QuiquE novas et quiquE satis et ^htequE sibi. mox 1145
Nec tibi regnandi veniat tam dirA cupido.
AnnE novum ⁱnunc ipsE tibi plus parte relinquit :
^k *VerE novo gelidus canis et taurVS aratro.*
Et quid quaequE ferat regio, et quid quaequE recuset. 1150
 Bis decies, unumque supra, nisi fallimur, ecce
 Dactylon efficiet talis, quem dico, trochaeus :
 Spondeum ^met nullum potuit dare versibus isdem.
 Nanque etiam duplex quae nobis una relicta est,
 Principium verbi quoniam proferre Latini 1155
 Non valet et tantum ⁿvocali subdita currit,
 Cum Graecum inciderit nomen quo possumus uti,
 Si post dactylon accedat, nil ^otempore duplo
 Officiet, gemini poterunt quod pandere versus :
Pontibus instratis coniunxit littorA Xerxes, 1160
Sanguine turbatus miscebat littorA Xanthus.
Littora pes longa constat ^pbrevibusque duabus,
 Tempora nec laedit duplex, quin dactylus extet.
 Pro duplici contra gemina est si consona, laedit :
Pontibus instratis coniunxit littorA SCiron. 1165
 In tantum vegeta est et vivida littera sexta,
 Cum prior est, et muta loco subiecta secundo.
 ¶ *Arcticon* idcirco *stoechion* Graecia dixit.

^f *tuque o*] Sic Br. *et studium* M.V.P. Pet. Mic. Tum in Mic. Pet. *Fudit equum magno tellus percussa tridenti.*

^g *Ipsē nemus*] Sic M.V.P. *Ipsē nemus tegeāē favens oleāequē minerva: Diquē deaeque omnes studium quibus arvā tueri* Briss. Pet. Mic.

^h *quaeque*] *teque* M.V.P. Pet. et sic Virg. Georg. I. 31.

ⁱ *nunc*] *tunc* Lachman. post Aldum et Santenium.

^k *Vere novo gelidus canis: et taurus aratro* M.V.P. v. n. g. c.

cum montibus humor Liquitur, et zephyro putris se glēbā resolvit Br. Pet. Mic.

^m *et*] at Lachman.

ⁿ *vocali*] Sic Br. *vocalis* M.V.P. Pet. Mic.

^o *tempora duplex*] Sic Br. *tempora duplo* M.V.P. Mic. *tempore duplo* Ald. Mic. marg. Pet. Mox ostendere Ald. pro quod pandere.

^p *brevibus quae* M.

^q *Arcticon—stoechion*] Graecis litteris haec scribenda esse suspicatur Santenius. Et sic Mic. in marg.

Sed non principium ^rnunc nominis inchoat ipsa,
 Cum duplicem reddit, sequitur sed pone priorem, 1170
 Cum *Xanthum*, ^s*Xerxen*, aut *Xuthum*, et talia pono.
 Nam ξ, quod Graecis commune videmur habere,
 Κάππα et σίγμα facit, non σίγμα et κάππα secundo,
 Nec sonus ^tex illis idem, nec littera prima,
 Quae cum mutatur, mutatur origo sonandi. 1175
 Sic Ξέρξης duplicem praestat, ^vΣκέπων aliquid plus,
 Vt supra ostendi, cum *SCire* et *SCribere* ^ucurat,
 Vel *SCutum*, ^x*SPatium*, *SPumas*, aut *STamina* dixi.
 Imo velim spectes quam multa occasio detur,
 Cum remanet nutans etiam dubiusque trochaeus, 1180
 Dactylus ut crebro, spondeus rarior extet.
 Syllaba vocali quando est finita secunda,
 Tertia vocalem si subiicit, hiscere credas :
 Est tamen exemplum vocalis consona si fit :
AntE Iovem nulli subigebant arva coloni. 1185 2409 P.
 Vocalem mediam si consona suscipit una,
 Dactylus incolumi constabit lege sonoque :
AntE Tibi ecae Atlantides abscondantur.
 Consona si mediam determinat, altera porro
 Vocalem ^yadnectit, simili pes lege probatur ; 1190
VeniT Et upilio, tardi venere ^zsubulci.
 Si mediam vocalis habet, quam consona et uda
 Excipiunt, nequeunt geminae vexare priorem :
VndE TRemor terris, aut hoc, percussA TRidenti,
 Dactylus efficitur ; nam longa est reddita prima, 1195
 Et mediam nil uda iuvat, quae subdita currit :
 Sic manet *undE* brevis, sic et *percussA TRidenti.*
 Syllaba si contra fortisque et vivida detur,
VndE SCire potes, percussA SPumat ^aharena ;
 Reddet spondeos iusta ratione locatos. 1200
 Nec modo quia verbo finem facit *unde*, putato

^r nunc] tunc Mic. marg. Mox
 inchoat M. Vid. Servium ad Virg.
 Geo. III. 223.

^s Xerzem] Xerxen M.V.P. Mic.
^t ex] est Lachman.

^v Σκείρων] Ita Mic. σκῆρων M.
 V.P. σκείρων Pet. σκῆρον Br.

^u curat] Ita Br. in corr. curas

M.V.P. Pet. Mic. vid. supra 1063.

^x sputum] spatium M.V.P. Pet.
 Mic. sputum Br.

^y adnectit] adnectet M.V.P. Pet.
 Mic. adnectit Br.

^z bubulci] subulci M.V.P. Pet.
 Mic. bubulci Br.

^a arena] harena M. Pet. Mic.

- Sic cecidisse : magis sermone notabis in uno
 Congruere, ut cassae pariter sint consona et uda :
- ^b *Et solem geminum et dVPLices se ostendere Thebas :*
Et c dVPLices mediam non possit reddere longam. 1205
 Perspicis udarum ^d quam vis modo fiat inanis,
 Subiectae quotiens et iuris sunt alieni.
 Hoc et diversa melius ratione patebit.
 Vocalis mediae nam quando residet in udam,
 Tertiaque accedens similem geminaverit udam, 1210
 Spondeus ^e plenis reddetur temporibus pes ;
AttOLLitque animos : Poenorum qualis in arvis.
Et TYRRhena pedum circumdat vincula plantis.
 Nec non vocalis primae si quamlibet udam
 Contineat, veniensque aliam subiecerit udam 1215
 Praepositam longae, spondeon cernimus edi :
PALLenen, hunc et nymphae veneramur, et f ipse :
TYRRhenas, i, sterne acies, tege pace Latinos.
 Si fuerit correpta sequens, et tertia talis
 Iungenda est, pes sic geminis fit dactylus udis, 1220
 Spondeum qualem geminae fecere priores :
PALLADIA gaudet sylva vivacis olivae :
PARRHASIo dictum Panos de more Lycaei.
 Cur tantum valeant udae, modo reddita causa est,
 Consona quia vis est illis : nunc libera nanque 1225
 L. R. Vtraque complexu alterius nec subdita currit :
 Inter vocales positas nam cernimus ambas.
 L. Quattuor udarum primam quartamque videmus R.
 In pedibus varias effingere posse figuras :
 M. Vda secunda sed his et tertia dissimiles sunt : 1230 N.
 Consona nulla potest quoniam sociare secundam
 Sermone in nostro, sicut positum ante tenemus :
 Tertia non aliter mutae subiungitur uni, 2410 P.
 Quam quotiens *GNaeum, GNarum, GNatumque* loquemur,
 Syllaba dum primas habeat geminisque creetur. 1235
 Has etiam geminas pedibus similes dare formas

^b *Et solem*] *Ut solem* Pet. Mic.
^c *duplices—possint*] *duplicem—*
possit M.V.P. v. seq. *respicis* Ald.
^d *quam vis*] *quamvis* Pet.

^e *plenus*] *plenis* conj. H. et San-
 tenius, ed. Lachman.
^f *ipsae*] *ipse* Virgil. Georg. IV.
 391.

Inuenies, geminae § quot prima et quarta dedere :

Talia flAMMAto secum dea corde volutans.

Non ANNI domuere decem, non mille carinae.

^h*QuAM MVlta in tectis : una cum gente tot ANNOs.* 1240

Dactylus ⁱhinc etiam reddetur talis, ut illic,

QuEM MEA carminibus meruisset fistula caprum ?

ANNVVS exactis completur mensibus orbis.

Nec non et mutas geminas componere possis,

OBBA et TuCCa velut, muris velut aDDitur aGGer, 1245

OPPIus advenit, comes est quoque TeTTius illi.

Vda igitur nunquam praebebit subdita tempus ?

Praebebit verbo deprensa aut nomine eodem ;

RePLet cum dico, subiecta est uvida mutae,

ATLas ut Graeca, sic profero voce Latina. 1250

M. Vda secunda utinam nostra sic voce sederet !

Exemplo sat erit qui dixit *membra PyraCMon.*

N. Tertia tum ^k*cyCNus* : sed quarta frequentior his est : R.

Nam mutis docui subiectam hanc omnibus esse. R.

FaBRicium, dixit, saCRum ^lqui, limite quaDRet, 1255

AGRicola, et vePRes, dixit ^msaluere per ⁿuTRes :

Tempora sic praebent udae, cum subiiciuntur.

Si pars sermonis perstat nec fine trochaei

Finitur, geminae praebebunt tempora mutae,

Quae secum iungi possunt, ut diximus ante, 1260

°Si qua prior seu posterior correpta locatur.

Sermonis dixi, non hanc pedis esse priorem.

Cum prior est, duplici exemplo contentus abito.

Et genus invisum, et rAPTi : prior hic brevis est ra,

Longa fit a geminis, quas proxima syllaba praebet 1265

Eiusdem verbi, nam P sequitur simul et T.

Quam facile accipiter sAXo sacer ales ab alto,

Pro geminis duplicem recte subiungere possis.

§ quod] quot conj. Santenius, ex Virgil. Georg. II. 278. sed v. edidit Lachman. Alius quis, *quas*. Aen. II. 230.

^h Tam] *Quam* M.V.P. Pet. Mic. ^m saliere] *saluere* M.V.Pet. *saliere* Br. Mic. v. 1258 par M. Mic. et praestat Mic. Pet.

ⁱ hinc] Luzacius *hic*. Mox pro *illuc* Santenius *illinc*. ⁿ utres M.V.P. Pet. Mic. *utres* Br.

^k cygnus : sed] Sic Br. *cygnus et* Br. ^o Si] *Seu* conj. Santen.

^l qui limite] Santenius *via limite*

Sic reddunt longas, quod dudum posse negavi,
 P Finitur quoniam pleno tunc sermo trochaeo. 1270
 q Nunc sermo incolumis sibi vires ipse ministrat,
 Vivida nec praesto est totiens tibi littera nota :
 At quotiens correpta sequens est syllaba, posse
 Spondeum fieri, si syllaba tertia tales
 Substituatur geminas, exempla tibi totidem do : 1275
Efficat obiECTu laterum, quibus omnis ab alto :
 r Nunc illa excEPTum: correptas cernimus ambas
 Sermonum voces positas in parte sequenti :
 s Sed tamen has etiam reddet tibi syllaba longas
 Tertia, quae geminis constat subiecta sonoris, 1280
 Quia sermo ipse manet nulloque est fine recisus. 2411 P.

Forsitan hunc aliquis verbosum dicere librum
 Non dubitet: forsitan multo praestantior alter
 Pauca reperta putet, cum plura invenerit ipse.
 Deses et impatiens nimis haec obscura putabit : 1285
 Pro captu lectoris habent sua fata libelli.
 Sed me iudicii non t poenitet: haec bene vobis
 Commisi, quibus est amor et prudentia iuxta,
 Et labor in studiis semper celebratus inhaeret :
 Vos sequar, in vestro satis est examine cautum. 1290
 Haec ego u cum scripsi, bis quinque mensibus aeger
 Pendebam ambiguum trutina sub iudice corpus ;
 x Alternum nutans, et neutro pondere sidens :
 Nam neque mors y avide nigros pandebat hiatus,
 Nec vitam forti retinebant stamine Parcae. 1295
 Sic varios tam longa dies z renovando dolores
 Duxit ad hoc tempus, semper sine fine minando.
 Cum potui tamen obrepens a incepta peregi,
 Quo vitae dubius vel sic vixisse viderer.

p Finitur] Finitus conj. Santen.

q Nunc] Tunc Pet. Hunc v. post seq. collocat Lachman.

r Nunc illa] Hunc illa Virgil. Aen. XI. 684.

s Sed tamen] Et tamen malit Santenius collato v. 754.

t poenitet] Lachman.

u conscripsi] cum scripsi M. Mic. Pet. conscripsi V. Br.

x Alterutrum] Sic Briss. Alternum M. P. Pet. Mic. Alterum V.

y avidae] avide M. V. P. Pet. Mic.

z renovando] Servius ad Virg. Aen. IV. 413. hoc exemplo docturus syllabam do in gerundiis naturaliter brevem esse, duos Terentiani versus sic in unum conflavit, *Ut vitae dubius varios renovando dolores*, animadvertente Burmanno ad Anthol. Lat. T. I. p. 298. SANTEN.

a incepta] incepta M. V.

De voce. Nulla vox humana constat absque septem litteris, 1300
 Rite vocales vocavit quas magistra Graecia :
 Quicquid audis praeter istas, pars soni, non vox erit.
 Quinque contenta est figuris Romuli Latinitas :
 H et ω longas enim nos non habemus litteras,
 Nec breves semper vocamus his duas contrarias. 1305
 Caeteras tres, quae supersunt, dichronas cognominant,
 Corripi quod saepe eadem, saepe produci valent.
 Porro cunctas noster usus quinque vocales suas
 Corripit quod nunc easdem, nunc easdem protrahit,
 Utitur longis, ^bsed isdem brevibus aequae ^cfungitur, 1310
 Nec brevem semper requirit, ^dsemper aut quae longa sit,
 Omnibus sed quinque semper utitur ceu dichronis :
 In brevis sed tempus unum est, bina longae possident.

De syllaba. Vna vocalis iugata consonanti aut pluribus
 Syllabam reddat necesse est. Syllabam Graeci vocant, 1315
 Ore quod simul profectae copulant unum sonum :
 Vinculum nam signat ista congregale dictio.
 Et tamen vocalis una quando pars sermonis est,
 Syllabam dici necesse est, cum sit una littera.

De positione et diphthongo longis. Cum brevis duas habeat adiacentes consonas, 1320
 Sive secum, vel sequenti copulatas syllabae, 2412 P.
 Singulae vel dividuntur, longa fiet e brevi,
 Non secus, producta quam si temporis dupli foret.
 Nec minus longam probamus, una cum duplex erit,
 Quia duarum consonantum vim suo praebet sono. 1325
 Vel gemellis ^ecum iugamus syllabam vocalibus,
 Misceant sonum necesse est, iure ^fdistent temporum.
 s A et E simul iugatae, vel cum illa singulae,
^hQuinta quae vocalis est, longam creabunt syllabam.

^b et isdem] sed isdem M. sed
 iisdem Mic. V. P. Pet. et iisdem
 Mic. in Corr.

^c fungitur] Sic Br. Pet. *fungitur*
 M. Mic.

^d saepe] Sic Br. *semper* M. V. P.
 Pet. Mic.

^e cum iugamus] *coniugamus* M.
 V. P. Mic. *cum iugamus* Br. Mi-
 cylli margo, Pet.

^f distent M. V. P. Pet. Mic. *dis-*
tant Br.

s E et V simul iunctae] A et E
 simul iuncte Pet. Pro *iunctae* San-
 tenius conj. *iugatae* coll. v. 1334.
 Var. lect. apud Commelin. et Mic.
 in Corr. *A et E iunctae simul, vel*
utraque cum illa singulae. Lach-
 man. *a et e simul iugatae sive cum*
illa singulae. Seqq. ita dedit Bris-
 saeus: *vel cum alterutra singulae*
Quae solent coire diphthongo crea-
bunt longulam.

^h Santenius primo coniecit,

I et V non hoc valebunt, sive praesint alteri, 1330
 Vel sibi cum copulantur : quia prior fit consonans,
 Illa quae remansit inde tempus unius tenet,
 Sive duplum, ¹quale et omnis, quando producta est, habet.
^kO cum E tantum iugatae longa semper syllaba est.
 Cum duas sermonis usus comprehendit syllabas, 1335

¹Hoc ut exemplis probemus, resque ut omnis clara sit,
 Ante ^mquae natura quaeque ratio sit dicam pedum.
 Sed prius nitar docere simplices quos nominant,
 Vna vis quod syllabarum est, quando binos scandimus.

*De pedi-
 bus.*

Ergo cum duas videbis esse vinctas syllabas, 1340
 Effici pedem necesse est, sint breves ambae licet.
 Vna longa non valebit edere ex sese pedem,
 Ictibus quia fit duobus, non gemello tempore.
 Brevis utrinque sit licebit : bis feriri convenit :
 Parte nam attollit sonorem, parte reliqua deprimit. 1345

*De arsi
 et thesi.*

²Ἀρσιν hanc Graeci vocarunt, alteram contra θέσιν.
 Vna porro bis feriri quando poterit ⁿsyllaba?
 Temporum momenta sane lege certa dividunt,
 Seu duas pes quisque iunget, sive plures syllabas.
 Aut enim quantum est in ἄρσει tantum erit tempus θέσει :
 Altera aut simplo vicissim temporis duplum dabit,
^oSescuplo vel una vincet alterius singulum :
 Quicquid istis discrepabit, absonum reddet ^pmelum.
 Latius tractant magistri rythmici, vel musici :
^qNos viam metri studemus parte ab aliqua pandere. 1355
 Ergo cum reddenda rursus haec erit distinctio,
^rQua pedum natura poscet, satis habebō attingere.
 Nunc pedes accedo primos, quos vocant disyllabos.

Quinta quae vocalis audit, syllabam longam creant, deinde, Quinta quae vocalis, ex se syllabam longam creant.

¹ quale] Sic M.V.P. Pet. Mic. quantum Br.

^k O cum E] O sed E Lachman.

¹ Deesse h. l. nonnulla suspicatur Lachmannus, spatio versuum circiter octo relicto vacuo.

^m quae] quam H. v. 1339 binos om. Mic.

ⁿ syllaba] syllaba? sic interrogative exhibuit Santenius, quem secutus est Lachman.

^o Citat Priscian. p. 695. Putsch.

^p melos] melum M.V.P. Mic. Pet. melos Br.

^q Nos viam] Sic Pet. Briss. Non viam Mic. cum Nos in marg. Non v. M.

^r Quae pedum] Qua pedum M. V.P. Mic. Pet. Quae pedum Br. Mox habeo Putsch.

*De pedi-
bus disyl-
labis.*

Primus ille est, iure primus, ἡγεμῶν qui dictus est,
Auctor et ductor melorum, qui duas breves habet: 1360

Ante enim breve est creatum, redditum longum dein:
Sicut unum numerus ante quam secundum prodidit.

^sErgo natura repertus iure princeps dicitur,
Ante quem non est creatus, quem ^tsecuntur caeteri.

2413 P.

Δίβραχυν dixere Graeci, quod sit ambabus brevis. 1365

Πυρρίχιος idem vocatur, quippe et aptus pyrrhichae
Tam cito motu ^vrecursat, quam breves hi sunt soni.

Tertium detrecto nomen, lege nam metri vetor,

^uΠαρίλαμβον nanque dicunt, si ^wprobatis ἔκτασιν,
Ars vetat primae negare spatia bina syllabae. 1370

Reddere autem pedibus isdem plura cogor nomina,

Ne quis erret ^xquando nomen aliud alibi invenerit,

Ac putet pigrum vel artis usque ad ista nescium.

Huius exemplum videbis esse cum dices *honor*.

Est huic adversus ille qui duas longas habet, 1375

Syllabis compar priori, temporis duplum merens:

Qui quod in templis canorus a sono vocis malae

Auribus libantis obstat et favet, spondeus est.

Hunc sonabis, sive *reges* sive *cives* dixeris.

Verum uterque quantum in arsi tantum ^yhabebit in thesi:

Temporum mensura dispar, lex soni communis est.

Qui brevem primam tenebit, deinde longam syllabam,

Erit iambus, pes virilis, acer, et raptim citus.

Nec minus currit trochaeus, lege versa temporum,

Syllaba longus priore, parciore novissima. 1385

^zΧόριος idem nuncupatur a magistris plurimis.

Terna rite partientur ambo vicibus tempora:

^vΑρσις unum possidebit, quando iambum partior:

^aFiat alternum necesse est, cum trochaeum divides.

Vis iambum? dic *parens*. ^bVis tu trochaeum? *Roma* dic.

^s Mutavit Brissaenus sic: *Ergo princeps iure natura repertus dicitur*. Aldus in Gr. *Ergo natura repertus, princeps iure dicitur*.

^t sequuntur] secuntur M. Pet. Mic.

^v recusat et brevis Mic.

^u Παρίλαμβος] Παρίλαμβον Mic. Pet.

^w probaris] probatis M. V. P. Pet. Mic. *probaris* Br.

^x quando] si quando Br.

^y habebit] habet M.

^z Χόριος] Chorius Latinis literis Santenius. Vid. infra 1874. Χορείος M.

^a Fiat] Feriet H.

^b Vis tu] tu om. M. V. P. sed habent Mic. Pet. Br. *si vis* Lachman. cum anonymo apud Santenium.

Hactenus vicissitudo vertitur ^cdisyllabum,

Nam quater reciprocantur numerus et tempus duplex.

De octo
pedibus
trisylla-
bis.

Octo porro procreantur, quos vocant trisyllabos.

Τρίβραχυν primo loquemur, tunc sequentur caeteri,

Vt pedes sibi ^drecursant temporum adversi vice. 1395

Nanque huic adversus ibit, qui tribus longis patet;

Hunc molossum nominarunt, hunc et ^eἵππειον vocant.

Temporum tria ille habebit, iste duplo tenditur:

^fQuaë tamen cum partieris, simpla duplis reddito.

Forma talis est ^gminoris, *anima* quando dicimus, 1400

Hic trilogus tunc sonabit, quando *Romanos* loquor.

Qui breves primas habebit atque longam tertiam,

Is erit ἀνάπαιστος. ^hvides quot iste pes sit temporum.

(Versus hic nusquam vacillat: hoc suo reddam loco.)

Huius exemplum tenebis, quando *populos* nominas. 1405

Dactylum post hunc loquemur, nam priori adversus est,

Ordinis situ repugnans, temporum ⁱconsors modo.

Nam breves longam sequuntur, quando dico *Romulus*.

Horum iuterque tempus aequum librat arsin cum thesi. 2414 P.

Cum duas longas sequetur una brevior syllaba, 1410

Pes erit βακχείος, ^kἀντίβακχος autem tunc erit,

Cum brevem primam locabis et duas longas dein:

Nomina aut ^lvertes vicissim, cum priorem dixeris

^mAntibacchum, nominato qui redit contrarius.

Temporum mensura par est, bina ternis appara, 1415

Vt pedum natura poscet ante vel retro brevem,

Forma ut est *Romanus* ⁿilli, sic *Catones* alteri.

Septimum pedem loquemur, quem vocant ἀμφίβραχυν,

Cum duae breves utrinque, media longa ponitur,

^c δισσυλλάβων] Sic Br. *disyllabum* M.V.P. Pet. Mic.

^d recursant] Sic Br. *recursant* M.V.P. Pet. Mic.

^e ἵππειον] *Hippion* Santenius.

^f Quaë tamen—*simpla duplis reddito*] Supra 1351 *Altera aut simplo vicissim temporis duplum dabit.*

^g minoris] *minori* M.V.P. *minoris* Br. Mic. Pet. Mox *Romanus* M.V.P.

^h satis vides quot sit iste temporum M.V.P. *ἀνάπαιστος vides quot iste pes sit t.* Br. *à. vides*

quot sit pes iste t. Mic. Pet. *ἀνάπαιστος. sat audis quot sit iste t.* Lachman.

ⁱ consors] *concors* Ruhnkenius.

^j uterque] Ita M.V.P. Pet. Mic. *utrunque* Br. Mox *arsim* M. *arsi* Lachman.

^k ἀντίβακχος] Sic Br. Pet. Mic. *αντιβακχειος* M.V.P.

^l vertes] *vertens* Lachman.

^m Αντίβακχον] Sic Br. *Antibacchum* Pet. Mic. *Antibacchium* M.

ⁿ illi] Sic Briss. Pet. *ille* M. Mic.

Quale si velis *amoenus*, aut *amicus* dicere. 1420
 Ars is hinc sumat necesse est tria priora tempora,
 Et thesi relinquat unum : vel licet veritas retro,
 Ars is uno sublevetur, deprimant thesin tria.
 Par pari figura non est, pugnat unum cum tribus,
 Nec modum dupli rependit, nec tenetur °sescuplo : 1425
 Exigunt idcirco talem qui sequuntur musicam.
 Pes adest supremus P unus octo de trisyllabis,
 Ἀμφίμακρος. hunc priori perspicis contrarium :
 Nam duae longae receptam continent intus brevem,
 Romulos si nominemus, ῥApulos, aut Doricos. 1430
 Sescuplo metimur istam, quinque nam sunt tempora.
 Nunc duo ante tria sequuntur, nunc tribus reddes duo,
 Italum si quando mutat Graius accentus sonum.
 Apulos nam quando dico, tunc in arsi sunt duo,
 Σωκράτην Graius loquendo reddet in thesi duo. 1435
 Creticum appellant eundem, forte ¹Curetum genus
 ²Quo modos ludo sub armis congruentes succinat.
 Primus iste pes locatur his ubique in versibus,
 Optimus pes et melodis et ³pedestri gloriae :
 Plurimum orantes decebit, quando paene in ultimo 1440
 ⁴Obtinet sedem beatam, terminet si clausulam
 Dactylus, spondeus, ˣimam, nec trochaeum respuo.
 ʸBacchicos utrosque fugito, ˣnec repellas tribrachyn.
 ᵃPlenius tractatur istud ᵇarte prosa rhetorum.
 Nam solet longam trochaeus solvere in duas breves : 1445
 Vnde et appellant trochaeum quem vocamus tribrachyn.
 ᶜNec minus frequens iambus tribrachyn ex se ᵈprocreat :

° *sesquiplo*] Sic Br. *sescuplo* M.V.P. Mic. Pet. et infra 1431.

P *unus octo de trisyllabis*] *uno acto de tribus syllabis* M.V.P. vulg. habent Br. Mic. Pet.

ῥ *Apulos* M.V.P. Pet. Mic. *Apulos* Br. Mox *Sesquiplo* Br.

¹ *Curetum* M.P. Mic. Pet. *Curretum* V. *Creticum* Br.

² *Quo modos ludo* M.P. Mic. Pet. *Quo modo ludos* Br.

³ *pedestri*] *pedestris* Rufinus p. 2721.

⁴ *Obtinet*] *optinet* M.

ˣ *imam*] *ima*, i. e. clausula, Lu-

zacious, *imum* Santenius, conferens v. 1467.

ʸ *Bacchicos*] *Bacchios* Aldus. ˣ *nec repellas*] *ne repellas* conj. Santenius. *refellas* Rufinus.

ᵃ *Plenius tractatur*] Hunc versum post v. 1446. transposuit Brissaeus.

ᵇ *arte prosa*] *arte et prosa* Rufinus.

ᶜ *Nec*] *Haec* Mic. in Corrig.

ᵈ *procreat*] *creat* M. Pet. Mic. *procreat* Br. post Aldum. et sic Mic. in Corrig. *ex sese creat* Lachman.

Solvit et spondeus unam, cum propagat dactylum,
 Cum prior solvetur, ^eedet dactylo contrarium.
 Amphimacros saepe primam, saepe solvit tertiam : 1450
 Quin et ambas saepe solvens quinque componit breves,
 Versus est ut ille noster, quem probare debeo :
 Regulam reddemus omnem debito metri loco.
^fNulla enim ^gnon longa solvi per duas breves potest :
 Dum suo pedi reservet praestituta tempora, 1455
 Syllabarum ^hnil nocebit longior progressio.

De duplicibus pedibus. Nunc incipiam bis geminos pedes referre, 2415 P.
 Quasi si repetam, quos docui, disyllabos iam,
 Vnum ut faciant duo pariter pedes iugati.
 Προκελευσματικὸς primus erit : breves habebit 1460
 Hic quattuor omnes, duo quia sunt pariambi.
 Hunc efficiet ⁱMinucius ut quis vocitetur.
 Versum dabo, quo regula nota fiat omnis :
 Perit abit ^kavipedis animula leporis.
^lHunc nos pedibus scandere convenit iugatis : 1465
^mTetrameter erit, tribrachys in fine resistet,
 Pariambon habebit simul et semipedem imum,
ⁿDetracta sit ut quarta pedi syllaba quarto.
 Catalexis enim dicitur ea clausula versus,
 Quam syllaba vel pes numeri datus minoris 1470
 Ita terminat, ut discrepet id quod inde ^orestat.
 Adversus huic tempora bis quaterna sumet.
^pΔισπόνδιος hic dicitur : ecce nomine ipso
 Debent duplici tempora singuli quaterna.
 Rhythmis magis hic iugiter invenitur aptus : 1475
 Anapaestica necnon variantur inde metra,

^e edet] Sic Ald. aedet Br. eo :
 et M.V.P.

^f Si is erit anapaestus vides
 quot sit pes iste temporum, ubi
 Creticus in quinque breves resolu-
 tus est. MIC. in marg.

^g non om. M.V. habent Br. Pet.
 nū Mic.

^h nil] Sic Br. Pet. nihil M. Mic.
ⁱ Minucius M.P.V. Minutius
 Br. Mic. Pet.

^k avipedis] Ita Br. cum Mar-

tiano Capella s. 518. alipedis M.
 V.P. Mic. Pet.

^l Hunc] Sic Briss. Nunc M.V.P.
^m trimeter erit M.V.P. tetra-
 meter erit Mic. Pet. tetrametrus
 erit Aldus. Et trimeter Br. Mox
 unum Lachman. pro imum.

ⁿ vv. 1468 et 1469 transposuit
 Lachman.

^o praestat] restat Lachman.

^p Δισπόνδιος] Ita Mic. Pet. δι-
 σπόνδεος Br. δισπονδειος M.

Quasi si ^a duo sint, tempora ^r qui quaterna reddunt.
 Cum prima brevis, longa dein, tertia longa,
 Post quarta brevis syllaba continebit omnes,
 Hunc promit iambus, geminum facit trochaeus. 1480
 Pes nomen habebit, quod in hoc referre metro
 Longae prohibent ordine tres simul locatae :
 Ἀντίσπαστον enim mage lex heroica promet.
 Est forma, *Tarentina* velut moenia dicas.
 Claudunt medias quando breves utrinque longae, 1485
 Est ante trochaeus, sequitur dehinc iambus.
 Idcirco gemellum vocitarunt χορίαμβον,
 Nam qui chorios dicitur et trochaeus idem est.
 Exemplar in isto facile est locare versu,
 Si *Romulidas* dicere quis velit Quirites. 1490
^s Sin prima brevis, longa sequens, itemque rursus
 Sibi consimiles ordine quo duas locavi,
 Hunc rite vocant, quia geminatur, diiambon,
 Duplicemque trochaeum vocitarunt διτρόχαιον.
 Est forma prioris, quasi si *Corinthios* quis, 1495
 Itidemque sequentis, quasi *Gallicane* dicat. 2416 P.
 Nunc reddo duos, nomine quos Ἴωνας ambos
 Discrimine signant, dedit ordo quod locorum.
 Longas siquidem quando prius locamus ambas,
^t Deinde breves subdimus, ut putes priorem 1500
 Spondeon oriri, comitem mox pariambum,
 Ἀπὸ μείζονος illum memorant Ionicorum.
 At qui brevibus praepositis deinde longas
 Acceperit, ἀπ' ἐλάσσονος hunc iubent vocari.
 Nomen tibi quid deligo, quo notes priorem, 1505
 Cum versibus istis totiens recurrat hic pes,
 Longas geminat qui prius et iugat minores ?
Lavinia cum dicimus, haec tamen figura est,
 Metrumque facit Sotadicon quod vocitarunt,
 Qui multa ferunt hoc pede Sotaden locutum. 1510
 Ἀπ' ἐλάσσονος autem cui nomen indiderunt,

^a duo sint] Sic Br. duos in M.

V.P.

^r qui] quia Putsch.

^s Sin] Si V.

^t Ac deinde] Sic Br. Ac om.
M.V. Mic. Pet. ezinde Lachman.

In nomine sic est, Διομήδης : metron autem
 Non versibus istud numero aut pedum ^ucoartant,
 Sed continuo carmine ^xquia pedes gemelli
 Vrgent brevibus tot numero jugando longas, 1515
 Idcirco vocari voluerunt ^yσυνάφειαν.
 Anapaestica fiunt itidem per *συνάφειαν* :
 Versus tamen et non minus inde comparatur,
 Qui saepe pedes tres habeat vel ille plures,
 Catalectica quos syllaba terminat, frequenter 1520
 Solet integer anapaestus et in fine locari.
 Ἄπ' ἐλάσσονος unquam numero non cohibetur,
 Sensum quotiens terminat aut carmina finit.
 Longas ratio est ponere, non breves, in imo,
 Pes ut ^zinteger sit geminus, simulque in aure 1525
 Dulcem sonitum tempora longiora ^alinquant.
 Ἄπὸ μείζονος autem brevior quod est secundis,
 Versus male ne desinat, adhibentur in imo
 Quas prima pedis portio longas habet ambas :
 Ita versus erit de tribus et semipede uno : 1530
 Tres dico iugatos fieri, ^bsemipedem unum.
^cEt Paeonici nominis ambo ^dsunt quaterni.
 Is primus erit, longa cui locata prima est,
 Quam continuo tres aliae breves sequuntur :
 Tu pone trochaëum prius, et mox pariambon, 1535
Caecilius erit consimilis pedis ^efiguræ.
 Παιῶνα secundum faciet secunda longa :
 Fiet ^fhinc iambus prior, et dibrachys alter,
 Dicat quasi si quis magis hunc *Horatius* vult.
 Hoc ordine fit tertius, ut sit pariambus 1540
 Prior, et socium post sibi copulet trochaëum :
Menelaus ei nomen erit simile locatum.

^u coartant M.V. Mic. Pet. co-
arctant Br.

^x quia pedes] quia om. M.V.P.
habent Br. Mic. Pet.

^y συνάφειαν] Schol. Cruq. ad
Horat. Od. III. 12, 1. *Synapheia*
vocatur, quia non pedum, sed sen-
sus fine concluditur.

^z Pes ut integer M.V.P. Pes
integer ut Br. Mic. Pet.

^a linquant] liquant M. Mox se-

cundus Ald.

^b et semipedem] et om. M.V.P.
Pet. Mic. habet Br.

^c Et paeonici M.V.P. Mic. At
paeonici Pet. Ut paeonici Br.

^d sint] sunt M.V.P. Pet. Mic.

^e figuræ] An figura? ut v. 1484.
SANTEN.

^f Fiet hinc] Sic M.V.P. Mic.
Pet. Hinc fiet Br.

- Quartum quoniam quarta facit syllaba longa,
 εSubiungit iambum prior hic pes pariambus : 2417 P.
 Apto similes nomine Πελοπίδαι sonabunt. 1545
 Et ἐπίτριτος aequè genus est Paeonicorum,
 Totidem pedibus quia varius, tempore differt :
 Septena etenim tempora singuli tenebunt,
 Cum Paeonici possideant quina priores.
 Cum prima brevis syllaba, longae veniunt tres, 1550
 h Is primus habetur : pedibusque post secutis
 Ex ordine sunt nomina, quem breves tenebunt.
 Spondeus iambum sequitur quando priorem,
 i Prima si brevis, ἐπίτριτος hic primus habetur.
 Migrante brevi consequitur pedem trochaeum : 1555
 Idcirco secundus vocitatur alter hic pes,
 Vt tertius ille est, brevis ubi tertia currit :
 Spondeos in hoc fit prior, est sequens iambus.
 Idemque manet, cum faciet k quarta trochaeum ;
 Quartum quoniam perspicias hunc epitriton esse. 1560
 Versus similes non sinit hic dari figuras,
 Vt quibo tamen disparili notabo metro.
 Primus l Agyllinos pes efficit, alter Ἀρχιμήδην.
 Δημοσθένης fit tertius : quarto loco
 Qui currit, poterit quasi Δωδωναῖος haberi. 1565
 Ἄρσιν quotiens in geminis θέσω ve quaeres,
 Sex aequa pedes tempora dividant oportet,
 Binas pariles qui sibi syllabas habebunt :
 Προκελευσματικὸς bina dabit, sequens quaterna.
 Qui sena tenent tempora, terna partientur. 1570
 At quando genus m finditur hoc Ionicorum,
 Longis dare nos tempora convenit quaterna,
 Et bina duabus brevibus dari necesse est :
 Servare vices n ammonet ordo longiorum.

ε Subiungit] sibi iungit conj.
 Lachman.

h His primas M.P.Mic. His
 primis V. Is primus Pet. cf. 1533.
 Hic primus Br.

l Prima si brevis est M.V. Si
 prima brevis est P. Si prima bre-
 vis Br. Mic. Pet.

k quarto] quarta Mic. Pet.

l agyllinos] Agyllinos Mic. Pet.

m finditur M.V.P. Mic. Pet.
 funditur Br. scanditur Micylli
 margo.

n admonet] ammonet M.P.V.
 Pet. Mic.

Impar numerus Paeonicis utrisque coget 1575
 Aptare duobus tria vel quaterna ternis,
 °Sesquata fere quod numeros pars secat istos.
 Perspecta p pedum regula si satis videtur,
 Iam possumus ipsis animum adplicare metris.

DE METRIS.

Hexame- HEXAMETROS tradit genitos duo prima vetustas : 1580
tri duo. ¶ Herous ille est, hunc vocant iambicum ; 2418 P.
 Nam pedibus senis constare videmus utrunque,
 Diversa quanquam lex sit ambobus pedum.
 Additur haec gemino non ¶ absona fabula metro,
 Seu vera res est : spectet auctorem fides. 1585
 Cum puer infestis premeret Pythona sagittis
 Apollo, Delphici feruntur ¶ accolae
 Hortantes acuisse animum bellantis, ut illos
 ¶ Metus ¶ habebat aut propinqua ¶ adoria.
 Tendebat geminas pavida exclamatio voces, 1590
 ¶ Ἠ παιὰν, ἦ παιὰν, ἦ παιάν.
 Spondeis illum primo natum cernis sex.
 Ex parte voces concitas laeti dabant,
 ¶ Ἠ παιὰν, ἦ παιὰν, ἦ παιάν.
 Et hinc pedum tot ortus est iambicus. 1595
 Haec ¶ sibi quaeque prius distinguere metra paramus ;
 Heroa primo, mox adire iambica,
 Alternae ne quem impediatur confusio sylvae :
 Quae lex sit ipsis, quae sit ¶ his quae procreant,
 Partibus adiectis detractis quae varientur, 1600
 Posthinc deinde quanta compages novos

° *Sesquata*] Sic M. Pet. Mic. *Sesquialtera* Br. quem vide in praefatione. *Sesquialtera* M. in marg. *Sesquialtera* marg. P. " *Sesquarta* " legit Aldus, Mic. in marg.

p *pedum regula*] *regula pedum* M.V.P.

¶ *Herous*] *Heroicus* M. V. P. *Herous* Br. Pet. Mic.

¶ *absona*] *obsona* M.V.P. *absona* Br. Pet. Mic.

¶ *adcolae*] *accolae* M.V.P. Pet. Mic.

¶ *Metus*] *Lego Metus aut. SANTEN.*

¶ *habebat*] *Bramius agebat.* Hoc ipsum pro interpretatione dederat *Brissaeus. jubebat* Lachman.

¶ *adorea*] *adorea* M.V.P. Vid. *Servius ad Virg. Aen. X. 677. adorea* Br. Mic. Pet.

¶ *ἦ παιὰν*] *ter M. Correxerit Aldus.*

¶ *sibi*] *Bramius et Santenius tibi.*

¶ *his*] Sic Br. *iis* M.V.P. Pet. Mic.

Alternet varietque modos, mutatio quantum
 Commendet. etsi non valebo plurima
 Attingam vel pauca tamen : nam pandere prima
 Prodest frequenter artium vestigia. 1605

 Vim propriam pedibus fida cito reddito mente,
 Ne, dum requiris, tarda sit ^bdispectio.
 Spondeus, versum quo primum diximus ortum,
^cVim suam tuetur hexametris heroum,
 Nomine nunc proprio, nunc debita tempora reddens, 1610
 Sub alterius consonat vocabulo.
 Ex geminis longam solvet si quando sequentem,
 Fit dactylus ^dtrisyllabis, tempus manet.
 Si prior in geminas solvetur longa minores,
 Tum pes recurret dactylo contrarius : 1615
 Tempora sed quanquam totidem defendat uterque,
 Heroa fiunt pulchriora dactylo.
 Haec contra ^evitiant incurrentes anapaesti
 Post dactylum, ne quattuor iungas breves :
^fPost autem spondeum *veniens* sic mutet oportet, 1620
 Vt iste versus iam docet, legem metri.
 Ergo spondeus plerunque in dactylon ibit,
 Nec interest vel quo loco vel quam frequens.
 Nam saepe alterni gemini, nunc saepius alter,
 Species reformant plurimas in versibus, 1625
 Quas longum credo perscribere, cum sibi cunctas
 Legendo possit annotare quilibet.
 Hoc sat erit monuisse, locis quod quinque frequenter
 Iugem videmus inveniri dactylum. 2419 P.
 Sed non et sextum pes hic sibi ^gvindicat unquam, 1630
 Nisi quando rythmum, non metrum, componimus.

^b *dispectio* M.V.P. Pet. Br. *despectio* Mic. Com.

^c *Vim suam tuetur hexametris heroum* M.V.P. et sic ed. Lachmannus, omisso *vim* in principio. Sed *suam* videtur esse monosyllabon. *Heroum hexametris tuetur vim suam* Briss. Pet. Mic. *Heroum* mediam corripit inf. 1647.

^d *trisyllabis*] *trisyllabae* videntur dici tres syllabae, quomodo

bigas duos equos dicimus. SANTEN. *trisyllabus* Lachman.

^e *vitiant*] Sic Br. *viciant* M. Mic. Pet.

^f *Post autem spondeum veniens* M.V.P. *Post spondeum autem veniens* Br. Mic. Pet. *Post spondeum autem sic veniens* Dawesius.

^g *vindicat* M.V. Pet. Mic. *vindicat* Br.

Nanque metrum certique pedes numerusque ^hcoercent :
 Dimensa rythmum continet lex temporum.
 Spondeus partem semper sibi vindicat imam,
 Dat et trochaeo qua dissyllabo locum. 1635
 Nec damnum importat, tria qui sua tempora subdit,
 Quae quattuor spondeus ⁱexpleret magis.
 Debita nam spatii recipit quasi tempora versus,
 Dum iungit imis consequens exordium.
 Omnibus in metris hoc iam retinere memento, 1640
 In fine non obesse pro longa brevem.
 Praeterea pes nullus erit, ^kqui rite locetur,
 Laudem mereri si voles poëticam.
 Hexametron dicunt, sed non heroicon omnem :
 Nam sex pedes inesse non erit satis. 1645
 Leges quippe datas heroica carmina poscunt,
^lQuis acta Homerus heroum cum scriberet,
 Versibus ostendit : quas aequae sermo Latinus
 Custodit omnes, et pedes solos probat,
 Quos supra posui : Graecis et Creticus aptus, 1650
^mBacchius etiam ponitur pro dactylo.
 Creticus in nostris, si ⁿlevia carmina pangas,
 Raro invenitur, qualis hic Maronis est,
INSVLAE Ionio in magno quas dira Celaeno.
 Creticus offendit pes primus et asperat aures. 1655
 Dabo et latentem sed notandum Creticum,
 °*SOLVS HIC inflexit sensus* : nam primus et istic
 Pes longiorem tertiam dat syllabam :
 P C geminum, quoniam sermonis regula poscit
 Vt fiat *hicce* plena vox, ^qexcluditur 1660
 Vocalis, dabitur : nec consona pellitur ulla,
 Nisi quae duabus obstat una vocibus,

^h coercent] coercent Pet.
ⁱ expleret] Sic M.V.P. Pet. L.
 Mic. impleret Br.
^k qui rite M.V.P.L. Mic. Pet.
 quin rite Br. cum Aldo.
^l Quis acta Homerus heroum]
 Castalio Obs. Dec. IX. c. 8. He-
 roum Homerus acta, quas. Bar-
 thius Adv. XV. 2. Heroum Home-
 rus acta quis.

^m Bacchius — Creticus] Lege
 Schol. Hephaest. supra p. 189.
 Pompeium ed. Lind. p. 50.
ⁿ levia] Sic Br. levia M.V.
 P. Pet. Mic.
 ° Solus hic] Solus hicc Br.
 P Cc] C M.V.P.L. Alii Cc.
^q excluditur] si excluditur Lach-
 man.

Cum venit in medium, vocesque ^roblumat adhaerens ;
 Bis senus istam litteram monstrat locus.
 Aut geminum in tali pronomine si fugimus ^sC, 1665
 Spondeus ille non erit, qui talis est,
HOC ILLud germana fuit : sed et, *HOC* ^t*ERAT* *alma* :
 Iambus ille fiet, iste tribrachus.

Tome quot modis fiat. Has autem leges heroicus omnis habebit.
 Cum post duos pedes relicta syllaba est, 1670
 Si plenum absolvit verbi vel nominis instar,
 Orationis ista vel quae pars erit ;
Hoc πενθημιμερὲς ^umedium de quinque vocatur :
 Hanc et tomen dixere : forma talis est,
Tityre tu patulae : concludit syllaba nomen, 1675
 Duos pedes secuta, ^xquae fit semipes.
 Talis in heroo laudatur regula versu, 2420 P.
 Locumque primum possidet, quia prima fit.
 Nec minus hanc laudant ^yquam dat mensura secundam,
 Post tres pedes ut una nomen terminet. 1680
 Hanc ^zhepthemimerin numeri de parte vocarunt,
 Quia tres pedes et una septem dividunt :
Inde toro pater Aeneas, exemplar habebis :
 Post tres pedes reperta nomen integrat.
 Horum si nihil est, specta ne forte trochaeus 1685
 Sit tertius, ^afinemque det vocabulo :
Infandum regina, datur locus esse trochaeo,
 Quem post duos pedes videmus tertium.
 Nec vitium medio in versu deprensus habebit,
 Quem dactylum secuta faciet syllaba : 1690
 Nam sequitur *regina iubes* : prior inde trochaeum
I u brevis secuta reddit dactylum :
Bes, hinc quae remanet, connectit caetera versus
 Membra : at trochaeus tantum erit novissimus.

^roblumat] *obliquat*, sed dubitanter, Santenius.

^sCc] vide ad 1659.

^terat] *erit* Pet. Mic.

^umedium] *mediis* H.

^xquae sit] *quae fit* Pet. Mic. Br. *fit* sine *quae* M. *fiet* Lachman.

^yquae dat Br. *quam* dat Pet. Mic. *qui* M.V.P.L.

^zhepthemimerin M.V.P. Mic. *hepthemimerem* Mic. marg. *ἐφθημιμερῆ* Br.

^afinemque] Sic Pet. Briss. *finisque* M. Mic.

- Et quartum tradunt simili ratione trochaeum, 1695
 Exemplum ^bat eius vix ^cet ipsi conlocant :
 Nanque ex praedictis paene est ut regula quaevis
 Inventa versum comprobet, ^dquam sic vacet
 Quandoque ut quartum contingat habere trochaeum.
 Exemplar eius tale confici potest, 1700
Quae pax longa remiserat, arma novare parabant :
 Quartus trochaeus *arma* fit, rarum est tamen.
 Harum si nulla est species ^edepressa, magistri
 Versum recusant, nec vocant heroicum.
 Sed fortasse putes nullum contingere versum 1705
^fQui nullam earum ^gregulam non incidat.
 Rarum concedam, fieri non posse negabo :
 Apud Maronem talis incurrit mihi,
Magnanimi Iovis ingratum ascendere cubile :
 Species in istum nulla praedicta incidit. 1710
Magnanimi Iovis est etenim tantum geminus pes,
 Sequiturque nullus qui probatur semipes.
 Inde duas longas pes tertius efficit *ingra*,
 Orationis plena nec pars editur.
 Et quartus *l'ascen*, nec portio plena relicta est : 1715
 Et ^hde sequens longam priorem perficit.
 Quintum nulla iubet lex observare trochaeum :
 Nec est notandus unus in tot milibus.
 Hae faciunt formae variari plurima metra :
 Quae potero, tangam : tu mihi leges tene. 1720

De pentametro versu, qui et elegiacus dicitur. Pentametrum dubitant quis primus finxerit auctor,
 Quidam non dubitant dicere Callinoum.
 Hexametro cum quinque pedum subiungitur iste,
 Partes heroi dupliciter recipit,

2421 P.

^b at eius] et eius M. P. V. Br. at eius Mic. Pet.

^c sed ipsi] et ipsi M. V. P. Mic. Pet. sed ipsi Br.

^d quam sic vacet M. V. P. Pet. Mic. In margine asteriscum habet Mic. quem (si vacet) Br. Quis si vacet Quandoque i. e. si versus careat praedictis regulis, Santenius.

^e depressa] deprehensa M. Mic. ^f Qui nullam M. V. P. L. Pet. Mic.

Barthius Adv. XV. 2. *Quin ullam* Br. *Quin nullam* Dawes. Veteres duabus negationibus non semper affirmare satis ostendit Santenius. *qui in ullam* Lachman.

^g in regulam] in om. M. V. P. L. Pet. Mic. Santen. addidit Br. Vide infra 1710. Mox v. 1711. n pro etenim M.

^h De] legendum videtur D. SANTEN.

- Quas ⁱpenthemimeris possit disiungere forma : 1725
 Has si quis geminet, pentametrum faciet.
 Sed refert duo sint, an dactylus unus in illa :
 Cum duo sunt, eadem bis repeti poterit.
 Subiungam exemplum quo fiat planius istud :
Desine Maenaios, desine Maenaios. 1730
 Dactylus ut duplex, non bis sententia currat :
Desine Maenaios, Musa, referre iocos.
 Hoc nec ^kpraepositum peccat, nec parte sequenti :
 Talis utrique loco convenit una tome.
 Si primo spondeus erit, tum dactylus alter, 1735
 Stabit comma prius, non poterit repeti.
 Talis erit versus haec portio, quam modo tracto :
Postquam res Asiae : claudicat, ut ^lrepetas.
 Vt stet comma sequens, bis dactylus adsit oportet :
Postquam res Asiae, desine Maenaios. 1740
 Dactylus in primo positus, spondeus adhaerens
 Non oberit primis, officiet reliquis.
 Exemplum ponam parti quod congruat isti :
Musa mihi causas : discrepat hoc iterum.
 Dactylus ergo duplex redeat mihi parte sequenti : 1745
Musa mihi causas, desine Maenaios.
 Spondeum duplicem quae pars prior est bene sumet :
 Peccat enim tantum posteriore tome.
 Spondeos ante ergo dabis, pars caetera curret :
O fortunati, desine Maenaios. 1750
 Pars prior ergo pedum admittet quencunque duorum,
 Dactylus in reliqua bis repetundus erit.
 Scandunt pentametrum, duo sint quasi commata, quidam,
 Vt pedibus binis semipedes superent :
 Hos sibi coniunctos spondeum reddere quintum : 1755
^m*Postquam res Asiae, desine Maenaios.*
 At quidam in medio spondeum reddere malunt,
 Semipedem et primum cum capite alterius
 Iungunt, dactylico quae fit de commate longa.
 Inde duas promptum est sic remanere breves : 1760

ⁱpenthemimeris] πενθημιμερης Br.

^kpraepositum] propositum Mic.

Pet.

^lrepetas] repetis Briss.

^mHic vs. bis legitur M.

His longam adnectunt, qua dactylus incipit alter :

Cernis et hinc alias tot remanere breves :

Has ad semipedem iungunt in fine relictum.

Vltima nec refert longa sit anne brevis.

Sic spondeus erit medius, duo post anapaesti : 1765

Postquam res Asiae desine Maenalios.

Ideirco primo curabis commate semper,

Ne brevis incurrens syllaba semipedis

Spondeum mediis nequeat coniungere longis,

Et fiat talis, incipe Maenalios : 1770 2422 P.

Nam *lis*, quae brevis est, iungat sibi sive supremam

Os, vel quae prima est, *in*, caput hoc etenim est,

Quia nec producta est, geminat nec consona vires,

Spondeus minime pes sed iambus erit.

Exemplum ideirco vocali a parte locavi, 1775

Longa foret ne *lis*, ⁿ*desine Maenalios.*

Quidam, ^oquia gemino constat de commate versus,

Cludere comma prius non timuere brevi :

Vt sit pentameter talis qualem modo fingo,

Hoc mihi tam grandE munus habere datur : 1780

Aut qualis supra versus peccare videtur,

Si ^pfiet talis incipe Maenalios :

^qNam referre nihil, sit ^rqualis syllaba fini,

Commataque hoc ipsum iuris habere volunt :

Ideirco et verbo nunquam uno cola ligari, 1785

Vt constet parti finis utrique suus.

Nam vitiosus erit sic pentameter generatus,

Inter nostros gentilis oberrat ^sequus :

^tSpondei duo sunt, quos dixi commate primo

Posse dari : verum syllaba quae sequitur 1790

Nec ^vpenthemimerin verbi cum fine relinquit :

Quae data pentametris regula prima sonis :

Nec post dactylico debet quae ^ucommate iungi,

Esse caput versus dactylici patitur.

ⁿ *desine*] Sic M.V.P.L. Br. ^r *qualis*] *quali* Pet. qua *lis*
incipit Mic. Pet. Com. Sed *desine* Lachman.

Pet. in comment.

^o *quia*] v. 52.

^p *fiet*] *fiat* Ald.

^q *Nanque* M.V.P.L. Br. *nam*
Br. in corrig. cum Ald.

^s *equus*] *ecus* M. Mic. et infra 1796.

^t *Spondei*] *Spondii* M.V.P.

^v *penthemimerem* Mic. marg.

^u *commate*] Sic Br. Pet. Mic.
in Corr. *commata* M.V.L. Mic.

Hoc ipsum melius mutata parte coibit, 1795
^x *Gentilis nostros inter oberrat equus.*
 Tantam nostra nequit mensura absolvere litem :
 Malo tamen longa cludere comma prius.
 Hos elegos dixere, solet quod clausula talis
 Tristibus, ut tradunt, aptior esse modis. 1800

De epodo, Nec tantum hexametris geminam subiungere partem
qui et semiele- Dactylicam mos est : saepe semel posita
giacus. Praemisso hexametro dulcem subnectit ^y epodum.
 Talis epodus erit :
^z *Tibia docta, precor, tandem mihi dicere versus* 1805
Desine Maenaios.
 Hoc doctum Archilochum tradunt genuisse magistri :
 Tu mihi, Flacce, sat es,
Diffugere nives, redeunt iam gramina campis
Arboribusque comae. 1810

De ana- Caetera pars superest, *Mea tibia dicere versus.*
paestico Haec iuncta frequentius ^a edet 2423 P.
versu ca- Anapaestica dulcia metra.
talectico Cuicumque libebit, ^b ut istos,
ex secun- Triplices dare sic anapaestos, 1815
da parte ^c Atque ille poëta ^d Phaliscus,
heroici. Cum ludicra carmina pangit :
Vva uva sum et uva ^e *Falerna :*
^f *Et ter feror, et quater anno.*
 Libro quoque dixit eodem 1820
^g *Vndae unde colonus* ^h *eoae*

^x *gentiles—equus*] *Gentiles—*
equos Augustin. Music. IV. p.
 366.

^y *epodon*] *epodum* M. Mic. Pet.

^z *Tibia*] *Talia* Br.

^a *edet*] *edent* M.V. Mic. Pet.

^b *ut istos* M.V. Mic. Pet. Marius
 Victorinus p. 2579. *ita istos* Br.

^c *atque*] Constructionem non
 assequor. An *Ut que?* nisi Mau-
 rus voluerit *ita, atque*, i. e. veluti,
 quemadmodum Jureconsuli non-

nunquam loquuntur. SANTEN.

^d *Phaliscus*] *Faliscus* mavult
 Santenius.

^e *Phalerna*] *Falerna* M.

^f *feror*] *Seror*, et *teror* dubitan-
 ter conj. Santenius.

^g *unde unde*] *Undae unde* Lach-
 man. cum Camerario ad Marius
 Victorinum p. 180. ed. Oxon. ubi
 notatur semel *unde* scriptum esse
 in MS. Par.

^h *eoae*] *eo* Pet. Mic. Santen.

A flumine venit ⁱ *Oronti.*

Erit ultima syllaba post tres,

Catalectica quae perhibetur :

Nec non alias quoque binas,

1825

Et tres superare solere.

Pes sit licet integer ipse,

Si non hunc regula poscet :

Catalecticon hoc genus omne

Et semipedem vocitari

1830

^k *Supra* quoque iam meministi.

Mirum tibi nec videatur

Spondeon inesse anapaestis :

Rex et dominus prior ipse est,

Hic advena sumptus et hospes

1835

De foedere temporis aequi,

Quotiens locus expetet, ultro

Reddet sua iura priori.

Anapaesticum iunctum ithyphallico.

Alias tamen haec eadem pars

Quotiens ithyphallicon addit

1840

Metrum sibi, tale fit unum.

Mea tibia dicere versus destitit Latinos.

Iamdudum saucia cura deserit pudorem.

Priamique evertere gentem fata iam parabant.

Ithyphallica porro ^ldicarunt musici poëtae :

1845

Qui ludicra carmina Baccho versibus petulcis,

Graio cum cortice ^mphello tres dabant trochaeos.

Vt nomine fit sonus ipso, *Bacche, Bacche, Bacche.*

Anapaesticum de hexametro.

Hexametrum quotiens ita totum dactylus explet,

Vt nusquam in medio, sed sit spondeus in imo,

1850

Sive trochaeus erit, cum dempta est syllaba prima,

Quae demi poterit, reliqui ⁿfient anapaesti,

Vltimaque ex illis catalectica quae remanebit.

Dactylico tali facile est hoc noscere versu,

At tuba terribilem sonitum procul aere recurvo.

1855

ⁱ *Oronti*] *Orontae* Pet. Mic. Santen.

^k *Supra*] v. 1468.

^l *dicarunt*] *dictitarunt* M. V. Mic. *dicarunt* Mic. marg. *citarunt* Lachman.

^m *phallo*] Sic Ald. Briss. Pet. Mic. *phello* M. *phello* V. "Corticeis mentio modo facta requirit "*phello*." SANTEN. ⁿ *fient*] *fiunt* Mic.

At, coniunctio quae solida est, cum demitur inde,
 Ea formula fiet ut est anapaesticus iste, 2424 P.
Tuba terribilem sonitum procul aere recurvo :
 Vltima *vo* remanet, quia dempta est syllaba prima,
 Dactylon in primo reddens, spondeon in imo. 1860

Choriam- Nec non, dactylico qui commate constat utroque,
bicum Pentameter metrum quod erit choriambicon edet.
Phalae- Exemplum ponam, tunc fiat quatenus, addam :
cium ex *Nulla meo sedeat turba profana loco.*
pentame- Dactylicon °colis esse vides geminis, 1865
tro. Primum ^pet semipedem post detur syllaba longa,
 Sive est natura, seu fit ab adpositis,
 Et quae nunc brevis est, fiat penultima longa
 Tempore producto, caetera permaneant.
 Inserere *nulla meo IAM*, produc paene supremam, 1870
 Qui *locus* ante fuit, *lucus* ut esse queat :
 Efficies metrum nomen cui dant choriambo,
Nulla meo iam sedeat turba profana luco.
 ¶ Praemonui chorion dici, quem saepe trochaicum
 Dicimus ; hic prior est, alter iambron habet. 1875
Nulla meo pes efficitur geminatus utroque.
Iam sedeat choriambos item, mox turba profa pes
 Tertius accedit similis, pars illa *na luco*
 ¶ Bacchio adversus fiet pes, nam brevis ante est,
 Et geminae longae ; fiet catalexis in istum, 1880
 Quia non eiusdem generis deprensus in imo est,
 Vt docui, nec enim cludit choriambus honeste.
 Hoc Cereri metro cantasse ^sPhalaeceus hymnos
 Dicitur : hinc metron dixere Phalaeceion istud.
 Nec non et memini pedibus quater his repetitis 1885
 Hymnum ^tBattiaden Phoebos cantasse Iovique,
 Pastorem Branchum : ^vcum captus amore pudico

° colis] *ne locis* Br.
^p ut] *et* corrigit Santenius, ed.
 Lachman.

¶ Praemonui] Sc. 1488.
 ¶ Bacchio M.V. Mic. *Bacchius*
 Br.

¶ Phalaeceus—Phalaeceion] *Phi-*
liscius—Philiscion Santenius.

^t Battiaden] Sic Pet. *Battiadem*
 M. et al. *Battiadae* schol. Statii
 Theb. III. 479.

^v cum] *quem* emendavit R. Bent-
 leius ad Callim. p. 427. edit. Er-
 nest. *Pastori et Brancho, quem*
 Barthius ad Statii Theb. III. 478.

- Fatidicas sortes docuit depromere Pæan.
 Qui multos legere, negant hoc corpore metri
 Romanos aliquid veteres scripsisse poëtas. 1890
 Dulcia Septimius qui scripsit opuscula nuper,
 Ancipitem tali cantavit carmine Ianum :
- Choriam-*
bicum
Phalae-
cium. *Iane pater, ^x Iane tuens, dive biceps, biformis,*
O cate rerum sator, o principium deorum,
Stridula cui limina, cui cardinei tumultus, 1895 2425 P.
Cui reserata mugiunt aurea claustra mundi.
 Ecce vides *ta mugiunt* esse duos iambos :
 Temporibus nanque pares saepe sibi vicissim
 Cedere, vel tribrachyn admittere saepe possunt.
Tibi vetus ara caluit Aborigineo sacello : 1900
 Hic quoque succedere sic tribrachyn annotabis,
 Longa quod est in geminas prima breves soluta
Tibi : similis nec minus γ altera pede consequenti
ra ca ; monui iam satis has saepe solere solvi :
 Pro chorio tribrachys hic bis datus invenitur. 1905
 Nec minus hoc, *ra caluit Aborigineo sacello,*
 Vt chorius solvitur, ^z et tribrachys est iambus.
- Anapae-*
sticum ar-
chebuli-
cium. Anapaestus item quater editus hexametro
 Ita clauditur ut choriambicus antibaccho.
 Faciet tibi perspicuum cito versus idem 1910
^a Dactylicus, modo qui potuit dare quinque anapaestos.
^b *Tuba terribilem sonitum dedit aere ^ccurvo.*
 Anapaestus inest quater, ultimus antibacchos.
 Similem dabo versiculum magis ut probetur :
Tibi nascitur omne pecus, tibi crescit haedus. 1915
 Prima reponatur, redeat quoque tertia fini :
 Dactylicus tibi, qui fuerat modo, iam referetur :
 Nam *tibi nascitur omne pecus, tibi crescit et haedus.*
 Generi datur auctor huic vetus Archebulus.
- De car-*
mine mi-
uro, hexa-
metrum
illibatum. Dactylici finem versus si eludat iambus, 1920
 Hoc est, pro longa brevis ut paenultima fiat,
- ^x *Iane*] *bina* H.
^y *altera*] Ita Mic. Sant. *alter a*
 edd. al. *hoc in* H.
^z *et tribrachys*] *ita tribrachys*
 Lachman. ^a Post h. v. inserit Lachman.
At tuba terribilem sonitum dedit
aere recurvo.
^b *At tuba*] *tuba* Pet. Mic.
^c *recurvo*] *curvo* Pet. Mic. marg.

- Auribus acciderit novitas inopina, ^dmelIVs
 Versus ut hic resonare potest, ita si ceciNERis :
Ite domum saturae, venit hesperus, ite saTVrae :
Nile pater propera, sitiunt sata, Nile proPEra, 1925
Heus puer ut mea sint tibi vilia carmina, VIdes.
 Si nusquam hoc aliquis lectum putat, ecce dabitur
 Versus Homericus Ausonio resonans ita modo,
^eQuemque miuron Achaica gens vocitare solita est :
Attoniti Troes viso serpente pavitant. 1930
 Livius ille vetus Graio cognomine suae
 Inserit ^fInoni versus, puto, tale docimen :
 Praemisso heroo subiungit nanque ^gmiuron, 2426 P.
 Hymnum quando chorus festo canit ore Triviae ;
Et iam purpureo suras include cothurno, 1935
Balteus et revocet volucres in pectore sinus ;
Pressaque iam gravida crepitent tibi terga pharetra :
^h*Derige odorisequos ad certa cubilia canes.*
 Dactylicum tamen hoc melius resonare poterit,
 Si penthemimeris talis praemissa tome sit, 1940
 Quae primo spondeon habet, mox dactylon addit,
 Tum post semipedem veniant duo fine revulsi
 Incolumi sermone pedes, sine parte priorum :
Postquam res Asiae veluti ; tunc primus ab oris.
 Fiet hendecasyllabos, sed alter : 1945
 Nanque hic de genere est Phalaeciorum,
 Cuius mox tibi regulam loquemur.
 Nunc hic talis erit versus, ut hic est,
^{De carmine Hen-}
^{decasyllabo ex}
^{penthemimeri et}
^{dipodia}
^{dactylica.} *Postquam res Asiae, primus ab oris :*
At regina gravi saucia cura : 1950
Sic fatur lacrymans, mittit habenas.
Et tandem Euboicis labitur oris.
- ^d melius M. Br. Mic. Pet. melios Lachman. v. seq. sic cecineris Mic.
^e Quem ^{μειούρον}] Sic Br. quemque miuron M.V. Pet. Mic.
^f Inonis versu] Sic Mic. Briss. Pet. in omni v. M.V.P. Marius Victorinus p. 91. ed. Oxon. At cum Livius Andronicus praemisso hexametro huiusmodi subnectat versus per ordinem iambo terminatos, non
 vam potius hanc speciem, quam miurum aestimant versum et teliambon appellant. Nam in hymno Dianae apud eundem ita inveniuntur in fabula Inone, Sed iam p. etc. Inoni versus Lachman.
^g ^{μιοῦρον}] Sic Br. miuron M.V. Mic.
^h Dirige] Sic Br. Derige M.V.P. Mic.

Istum semipedem prima sequentis
 Spondeum medium reddit utrinque :
 Quartus dibrachys est, quintus in imo
 Spondeum faciet sive trochaeum. 1955

*De car-
 mine ex
 dactylica
 hephthe-
 mimeri.*

ⁱ Cum vero hephthemimeres fuerit divisio versus,
 In tragicis plerumque choris deprenditur unus
 Insertus multis non una lege creatis.
^k Fabula sic Euripidis inclyta monstrat Orestes : 1960

Nam tali versu, cunctis trepidantibus intus,
 Argivum fugiens eunuchus ^l flagitat ensem.
 Caetera non simili componit lege : sed aptos
^m Continue trepido plures connectit iambos.

Insertit ⁿ haec aequae Pomponius in choricis sic, 1965
Rhoeteis procul a terris : mox dispare versu
Subiecto, Priamique aras damnare pias : tunc
Obrue nos Danaosque simul parilem dedit illi.

Non equidem possum tot priscos nosse poetas, 2427 P.
 Vt veterum exemplis valeam quae tracto probare. 1970

Maurus item ^o quantos potui cognoscere Graios ?
 Quorum praecipue studiis Pars musica constat.
 Nemo tamen culpet, si sumo exempla novella,
^q Nam et melius nostri servarunt metra minores.

Septimius, docuit quo ruris opuscula libro, 1975

*Carmen
 ex dacty-
 lica he-
 phthemim-
 eri.*

Hoc ^r genere adsidue cecinit.
 Ponere pauca mihi sat erit :
Inquit amicus ager domino,
Si bene mi facias, meministi.

Pinea brachia ^s cum trepidant, 1980

Audio canticulum zephyri.
 Sic hephthemimeres servavit carmine utroque.

ⁱ Cum vero M.V. Mic. At cum Pet. Mic. marg. Santen. Quum autem Br. Cum vero heptameres Lachman.

^k Alludit ad personam Phrygis Eurip. Or. 1363. ed. Porson. Ἀργείον ξίφος ἐκ θανάτου πέφενγα, κ. τ. λ.

^l flagitat] clamitat conj. Santenius.

^m Continue trepido M.V.P. Pet. Mic. Continuo trepidos Br.

ⁿ hoc] Sic Br. haec M.V. Pet. Mic. ^o quantos] i. e. quot. Vid. Scallig. ad Manil. Sphaer. Barb. p. 364. Duker. de Lat. Vet. Ict. p. 358. SANTEN.

^p pars] ars Santenius, coll. 2245. ed. Lachman.

^q Nam et melius M.V.P. Mic. Pet. et om. Br.

^r genere] Sic Br. gerere M. Pet. Mic. genere Mic. in Corr.

^s cum] dum Marius Victorinus.

Hexametros facies ipsos, si caetera reddas :
Inquit amicus ager domino, sere, plurima reddam,
Si bene mi facias, memini tibi solvere grates. 1985
Pinea brachia cum trepidant stridentia flabris,
Audio canticulum zephyri modulante susurro.

Syllaba praeterea numero superadditur isti,
 Non refert qualis, cum sit suprema futura :
 Hoc refert sane, brevis ut paenultima fiat, 1990
 Vltima quae metro fuit hoc inventa Sereni.

Carmen Nam lyrici quotiens sua volunt
phaliscum Carmina per varios dare sonos,
dactyli- Pluribus illa modis ita novant.
cum tetra- Dactylicum hoc fieri magis amat : 1995
metrum. Vel si ponitur unus alius
 Pes, modo tertius hunc retineat.
 Talia docta ^tPhalisca legimus :
 Nam tibi notius hoc genus erit,
 Carmine si quid ^{tt}ab hoc posuero : 2000
Quando flagella iugas, ita iuga,
Vitis et ulmus uti simul eant.
Nam nisi sint paribus fruticibus,
Vmbra necat teneras Amineas.

Quod tamen ex isto remanebit commate, tale est : 2005
Arma virumque cano Troiae Qui primus ab oris
Multa quoque et bello passus Dum conderet urbem :
Inde toro pater Aeneas Sic orsus ab alto.

Carmen Comma ad posterius versus si do pariambum,
Ionicum a Ipsum et rursus comma loco, ac sic expleo versum, 2010
majore qui Fiet Ionicon hoc ἀπὸ μείζονος, ut modo cernes.
fiat. ^uSit pariambus ego aut modo vel puto, quem dabimus ^xsic, 2428 P.

^t *Phalisca*] *Falisca* Santenius.
 ibid. Dicit M. Victorinus III.
 p. 2578 hoc genus metri ab An-
 niano inscriptum esse Faliscum
 carmen : quo in loco Fabricii cor-
 rectione jure Wernsdorfio erat sus-
 pecta. Inepte D. Augustinus
 Music. IV. p. 83. scribit : *Si Pa-*
liscus nescio qui metrum ita com-
posuit, ut haec sonant : Quando
flagella ligas, ita liga, &c. Vero-

simile fit, hoc metrum ab Anniano
 frequenter usurpatum esse : et inde
 non a poeta, sed a poetae gente
 nomen *Falisci* accepisse. Nec mihi
 liquet quare haec carmina gram-
 matici *docta* vocarint. SANTEN.
^{tt} *ab hoc*] Sic Br. *ad hoc* M.V.
 Pet. Mic. Mox *fruticibus* M.
^u *si*] praestaret *sit* ait Santenius.
 Edidit Lachman.
^x *sic* M.V. Pet. Mic. *sit* Br.

Qui primus ab oris, ego qui primus ab oris :
Dum conderet urbem, modo dum conderet urbem :
Sic orsus ab alto, puto sic orsus ab alto. 2015
 Iam porro tenes, quod tibi dico bis locandum,
 Non verba eadem dicere, sed pedes eosdem.
 Tres ergo pedes perspicis in commate primo :
 Spondeon enim subsequitur pes pariambus,
 Spondeos item clausula fit commatis huius. 2020
 Haec si repetens talia cola copulabis,
 Spondeus erit tertius, idem quoque quartus.
Dum conderet urbem, dum conderet urbem :
 Cernis pariter quattuor ^γabsonare longas :
 Has si veniens in medium pes pariambus 2025
 Discriminet, ipsas ^zliget ex se tamen ambas,
 Non hic erit extrinsecus intersitus illis,
 Sed qui medius iam sedet in commate primo.
Dum conDERET urbem, medius fit pariambus :
 Fiatque necesse est iterum commate iuncto. 2030
 Ergo in medium rite datus cola ligabit :
 Nanque efficit ut quae modo ^asola dissidebant,
 Alterna simul tempora dent bina quaternis.
 Nunc redde mihi quod volo te tenere semper,
 Longam in geminas saepe breves solere solvi. 2035
 Nam saepe cadit dactylus hic, saepe anapaestus,
 Vt posterior syllaba vel prior soluta est.
 Cedit quoque vel longa brevi, ^bbrevisque longae :
 Nam quae vicibus tempora commodant, resumunt,
 Miscentque trochaeos sine fraude saepe plures : 2040
 Spondeon enim duo faciunt et pariambum,
 Versoque dabunt ordine et hi duos trochaeos.
 Nec tres modo, sed quinque etiam videbis esse.
 Dabo versiculos quo tibi res magis probetur :
Urbem tenuem fovent opum benignitate : 2045
Hostem tegere est paratus, et stat ipse nudus :
 Est unus Ion hic datus, et quinque trochaei :
 Vel quattuor insunt, quoniam suprema semper

^γ absonare M.V. Pet. Mic. ad-
 sonare Br.

^z licet] liget Lachman. v. 2031.

^a cola] Sic Br. sola M.V. Pet. Mic.

^b brevisque] Forte, brevisve.

SANTEN.

Et longa ^c brevi sufficitur brevisque longae.

^d Nil officiet temporibus vicissitudo : 2050

Nec enim numero pendere metra syllabarum,

Sua sed pedibus tempora sufficit referre.

Sic tribrachus intervenit in locum trochaei :

Nam quo fuerint crebrius hi pedes minuti,

Vibrare sonum versiculos magis videmus. 2055

^e 'Απ' ἐλάσσονος autem ratione qua regatur,

Cum de pedibus dissererem, satis probavi.

Ionicum Sed quale metrum continuet, nunc referemus. 2429 P.

*a minore
qui fiat.*

^f Dixi *Diomedem* pedis huius esse formam.

In carmine sic est : *Diomedem modo magnum* 2060

Dea fecit dea belli dominatrix Phrygas omnis

Vt in armis superaret, patulis agmina campis

Iacuerunt data leto : pavidi tergaque dantes

Petierunt trepidae moenia Troiae.

Simili lege sonantes numeros et ^ε Neobulae 2065

Dedit uno modulatus lepide carmine Flaccus :

Miserarum est neque amori dare ludum,

Neque dulci mala vino lavere aut ex-

animari metuentes patruae verbera linguae.

Ita binae variantur, neque cedunt 2070

Repetita vice longae brevibus per ^h synaphian.

ⁱ Spondeus autem ^k metron hoc locatus ante

Permutat, et ex hoc facit ἀπὸ μείζονος edi :

Duntaxat ut ipsum referat clausula versus,

Idemque caput praeditus occupet sequentis, 2075

(Metrum pedibus nanque tribus semipedem aptat)

Ita si capiti demptus erit subinde solus,

Quem fecimus ex hoc ἀπὸ μείζονος videri,

^l 'Απ' ἐλάσσονος illam revocabit synaphian,

^c brevi] Sic Br. Pet. Mic. in
Corr. brevis M. Mic.

^d Nil autem] autem om. Pet.
Mic. Dawes.

^e ἀπ' ἐλάσσονος] apellasonos M.
^f Dixi] v. 1512. Diomedem et
mox letho M.

^ε et Neobulae] ad Neobulen Pet.
Mic. et neobulas M. et Neobolae
Br.

^h synaphian] synaphiam Br. hic
et infra 2079.

ⁱ Spondeus autem] αὐτὴν δια-
ρετικῶς Br. at autem Dawesius.
spondeus at unus tentabat Sante-
nius, spondeus ut autem Lach-
man.

^k metron Br. metrum M.V.P.
Pet.

^l apellasonos M.

Binis brevibus quae totidem iugare longas 2080
 Ex ordine semper solet et tenere legem,
 Non versus ut ullo numero pedum regatur,
 Sed carminis orsum peragat debita finis.

Exemplar utrunque ex facili sumere possis :
 Sic additur, *o quam miserarum est neque amori.* 2085

Cum demitur autem, *miserarum est neque amori,*

Ex hoc iterum ^mdemere si breves volemus,

'Απὸ μείζονος idem, modo qui fuit, redibit.

rarum est neque amori dare ludum neque dulci.

Spondeus erit terminus huius tibi versus, 2090

Spondeus et alter caput ⁿoccupet sequentis.

°'Απ' ἐλάσσονος immobilis omnis synaphia est.

Tetrame- Hexametro duo quando pedes primi retrahuntur,

trus ver- Ut sermo expletus partes non occupet ambas,

sus ex he- Tetrametrus remanet versus, Pceu subditus hic est : 2095 2430 P.

roico qui

fiat.

Cantabunt mihi Damoetas et Lyctius Aegon.

Cantabunt mihi cum dempsi, pars caetera restat,

Damoetas et Lyctius Aegon.

Talis carminibus Flacci reperitur epodos :

Laudabunt alii claram Rhodon, aut Mitylenen, 2100

Aut Ephesum, bimariseve Corinthi

Moenia, vel Baccho Thebas, vel Apolline Delphos

Insignes, aut Thessala Tempe.

Nanque pedes primos versu si reddo secundo,

Integer hexametrus stabit, nec fiet epodus : 2105

Laudabunt alii claram Rhodon aut Mitylenen,

Si proficisceris aut Ephesum, bimariseve Corinthi

Moenia, vel Baccho Thebas, vel Apolline Delphos

Aspicies magis insignes, aut Thessala Tempe :

Sic etiam ex versu partem cum demo Maronis, 2110

Nosces unde tibi tales ^qgenerentur epodi :

Laudabunt alii claram Rhodon, aut Mitylenen,

Damoetas et Lyctius Aegon.

At si quando pedes fini duo ^rdeminuentur,

^m demere] Sic Mic. Pet. dare ^p ceu] seu Br.
 M.V.P. nos dare] Br. ^q gementur] generentur Lach-
ⁿ occupat] Sic Br. occupet M. man.
 V.P. Mic. Pet. ^r deminuentur] deminuerunt V.
 ° apellasonos M. deminuetur L.

- Dum ne ^a discidium verbi quarto pede fiat, 2115
 Hic quoque tetrameter similis remanere videtur :
^t Sed refert illo, versus quo portio prima est,
^u Illa sequens, aliaque simul quod lege tenetur.
 Nanque haec sola potest carmen componere plenum,
^v Et subiecta aliis ^x dulces absoluit epodos, 2120
 Vt mox ostendam : prior apta videtur epodis,
 Vt dixi modo, *Damoetas et Lyctius Aegon.*
- Carmen bucolicum.* Pastorale ^y volet cum quis componere carmen,
 Tetrametrum absolvat cui portio demitur ima,
 Quae solido a verbo poterit connectere versum : 2125
^z Bucolicon siquidem talem voluere vocari.
 Plurimus hoc pollet Siculae telluris alumnus.
 Ne Graecum immittam versum, mutabo Latinum :
^a *Dulce tibi pinus* ^b *summurmurat*, ^c *en tibi, pastor,*
Proxima fonticulis : et tu quoque dulcia pangis. 2130
 Iugiter hanc legem toto prope carmine ^d servat :
 Noster rarus eo pastor Maro, ^e sed tamen inquit
Dic mihi, Damoeta, cuium pecus ? an Meliboei ?
Non, verum Aegonis, nuper mihi tradidit Aegon.
 In tragicis iunxere choris hunc saepe disertis, 2135
 Annaeus Seneca, et Pomponius ante Secundus.
- Tetrametrum ex bucolico.* Tale dedit nobis Pomponius :
Pendeat ex humeris dulcis chelys, 2431 P.
Et numeros edat varios, quibus
Adsonet omne virens ^f late nemus, 2140
Et tortis errans qui ^g flexibus.
 Reddo pedes binos, qui nunc desunt, tetrametro :
- ^a *discidium*] *dissidium* Br. Pet.
^t Corrigit Dawes. : *Sed differt illo, versus quod portio prima est, Ille sequens ;* cui reponit Sante-
 nius, Terentianum *referre* pro *interesse, differre* usurpare tum hic,
 tum v. 165.
^u *Ille*] Sic Br. *Ille* M.V. Pet.
^v *Et subiecta*] *nec subiecta* conj. Santenius.
^x *dulces*] *dulcis* M.V. Pet.
^y *volet*] *velit* Meursius ad Theocr. I. 1.
^z *Bucolicon*] *Bucolicum* Br.
^a Theocritus I. 1. 'Αδύ τι τὸ ψι-
- θύρισμα, καὶ ἄ πίτυς, αἰπόλε, τήνα | ἄ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσσεται· ἀδὸ δὲ καὶ τὸ | συρίσδες.*
^b *summurmurat*] *summurmurat* M. V. Pet. Mic.
^c *en ubi* M.V. Mic. Pet. *en tibi* Br. *en ibi* Aldus.
^d *servat*] *servant* var. lect. in C.
^e *sed tamen*] *et tamen* M.V.L. Mutant Br. Mic. Pet.
^f *late* male omissum ab Augustino de Mus. IV. p. 83. omittit etiam Aldus.
^g *flexibus*] *udis* addit Augustinus.

Rursus de mutilo redit integer :

Pendeat ex humeris dulcis chelys apta choreis
Et numeros edat varios, quibus ecce propinquum 2145
Adsonet omne virens late nemus, arvaque juxta,
Et tortis errans qui flexibus effugit amnis.

Aeolicum
carmen
Sapphi-
cum pen-
tametrum
qui fiat.

Aeolicum ex isto genuit doctissima Sappho,
 Quod sit quinque pedum, velut hos modo perspicis.

^h Nam primum addidit illa disyllabon, ut libet : 2150

Spondeum nec enim capiti locat omnium :

ⁱ Sed quia est mobilis hic locus, et chorion solet

Admiscere, dein quater addere dactylon :

Cordi quando fuisse sibi canit Atthida

Parvam, florea virginitas sua cum foret. 2155

Ille tetrametro datur ante ^k disyllabus.

Caetera pars versus pedibus finita duobus

Tale solet colon subiungere, *primus ab oris.*

Continuasse pedes istos in carmine solos

Dicitur haec eadem praecelara poëtria Sappho. 2160

Fingere nobis

Tale licebit :

Primus ab oris,

Troius heros,

Perdita flammis 2165

Pergama linguens,

Exul in altum

Vela resolvit.

Saepe repulsus

Ausone terra 2170

Moenia fessis

Sera locavit :

Vnde Latinum

Post genus ortum,

Attaque magnae 2175

Moenia Romae.

Pluribus idcirco, parvis ut notius esset

Versiculis carmen condi potuisse, peractum.

^h Nam primum addidit M. P. ⁱ Sed quia] Sic Br. Pet. Mic.
 Mic. Pet. Nam addit primum Sed quia est M. V.
 Br. ^k disyllabus] bisyllabus Br.

Caetera tetrametris reddemus, quando duobus
 Conserta heroo pariterque loquemur iambo. 2180

De car- Nunc ^lseorsa iambi, si qua possum, colligam. 2432 P.
mine iam- ^mAdesto, iambe praepes, et tui tenax
bico. ⁿVigoris adde concitum celer pedem,
 Nec alterius indigens opis veni,
 Sed ipse verus integerque ^osexiens, 2185
^pAdusta felle qualis ante carmina
 Dabas amarus, ^qultor impotens tui.
 Vides ut icta verba raptet impetus,
 Brevemque crebra consequendo longula
 Citum subinde volvat ^rartius sonum : 2190
 Iambus ipse sex enim locis manet,
 Et inde nomen inditum est senario :
 Sed ter feritur, hinc trimetrus dicitur.
 Scandendo binos quod pedes coniungimus,
 Quae causa cogat non morabor edere. 2195
 Nam mox poëtae, ne nimis ^ssecans brevis
 Lex haec iambi verba pauca admitteret,
 Dum parva longam semper alterno gradu
 Vrget, nec aptis exprimi verbis sinit
 Sensus, aperte dissidente regula, 2200
 Spondeon, et quos iste pes ex se creat,
 Admiscuerunt, impari tamen loco,
 Pedemque primum, tertium, quintum quoque
 Iuvere ^tpaulum syllabis maioribus.
 At qui cothurnis regios actus levant, 2205

^l seorsa iambi] *orta iambo* H. *orsa iambris* Lachman. qui v. 2179. conj. *tetrametri*.

^m Adesto—tui] Hos sex versus tanquam incerti auctoris epigramma citat Pithoeus in Epigram. et Poëm. Par. 1590. p. 151. Inde leguntur in Anthol. Vet. Lat. Burmanni II. 237. T. I. p. 420.

ⁿ vigoris] *tenoris* Pithoeus.
^o gestiens] Sic primus, ut videtur, Aldus e conjectura. *exiens* M. V. L. *integerque sexiens* Lachman. i. e. ex sex puris iambis constans.
^p Adusta] *adulta* Pithoeus.

^q impotens ultor] Sic M. V. Mic. Pet. *ultor impotens* Aldus, Br. *ultor impetus tui* Pithoeus.

^r artius] Sic M. V. *arctius* alii.

^s secans Br. et sic Statius ad Horat. A. P. p. 50 b. teste Santenio. *secet* M. P. V. Pet. Mic. *cesset* Ald. *secet* var. lect. Com. Micyllus in Corrigendis: "Non dubito vicium esse in verbo *secet*, tametsi Aldus eandem lectionem teneat." *secum* Lachman.
^t paulum M. V. Pet. Mic. *paullo* Ald. *paulo* Br.

Vt sermo pompæ regiae capax foret,
 Magis magisque latioribus sonis .
 Pedes frequentant, lege servata tamen,
 Dum pes secundus, quartus, et novissimus,
 Semper dicatus uni iambo serviat : 2210
 Nam nullus alius ponitur, tantum solet
 Temporibus aequus non repelli tribrachys.
 Quid? non trochaeus temporum est aequae trium?
 Est: sed trochaeo longa ^uprior est syllaba,
 Brevis autem iambo, longa post, cui non potest 2215
 Longam trochaeus subdere et brevem ^xsuam,
 Brevi ^ysequentis ^zquia fit hoc ionicum:
^aEt cur iambo nunc trochaeus serviat?
 Qui metron ipse copulat trochaeicum,
 Praebetque nomen, ut loquemur postmodum, 2220
 Habetque et ipse ^bsubditivum tribrachyn,
 Qui iure utrique servit et ^csubiunctus est,
^dE quis creatur, quos creare non potest?
 Nam non ita, ^eest ut longa dissolubilis,
 Breves vicissim contrahi in longam valent : 2225
 Quia solida findi magnitudo non vetat,
 Divisa iungi rursus in unum non queunt.
 Culpatur autem versus in tragoediis,
 Et rarus intrat ex iambis omnibus,
^fVt ille contra, qui secundo et talibus 2230
 Spondeon aut quem comparem receperit.
 Sed qui pedestres fabulas socco premunt,
 Vt quae loquuntur sumpta de vita putes,
 Vitiant ^giambum tractibus ^hspondaicis

^u prior est] est addidit Dawesius. Supra repellit M.

^x suam] suas Dawes. v. inf. 2286.

^y sequentis] sequente Dawes.

^z qua] quia Micylli margo, Dawes. Mox iambicum Br.

^a Et cur iambo nunc Pet. Mic. Et cur iambo nun M.V. En cur iambo non Briss.

^b subditivum M.V. Pet. Mic. subditivum Br.

^c subiunctus] subiectus dubitanter Santenius.

^d E quis creatur quos Pet. Ec

quis creatur quos M.V. Mic. "Ec quis pro Ex quis" Micylli margo. unde Commelinus in var. lectt. "ut Ec loco ex positum sit ἀρχαϊκῶς." Ec quis creatur, qui Br.

^e est ut Mic. Pet. Plerique ut est.

^f Ut] Et Aldus. At malit Santenius.

^g iambum] iambron Br.

^h spondaicis] Ita omnes. Spondaicis Wasius in Senario p. 5. Adde Vossium Prosod. p. 153. et sic Rufini ms. Leid.

Et in secundo et caeteris aequae locis, 2235
 Fidemque fictis dum procurant fabulis,
 In metra peccant arte, non inscitia,
 Ne sint sonora verba consuetudinis,
 Paulumque rursus a solutis differant.
ⁱMagis ista nostri: nam fere Graecis tenax 2240
 Cura est iambi vel novellis comicis
 Vel qui in vetusta praecluent comoedia.
 Aristophanis ingens ^kmicat sollertia,
 Qui saepe metris multiformibus novis
 Archilochon arte est aemulatus musica. 2245
 Sed ^lpaulum abimus longius: nunc ^mhanc magis,
 Heroicus quare pedes per singulos,
 At iste binos scanditur, causam loquar.
 Spondeon etenim quia recepit impari
 Tantum loco, vel dactylum, aut contrarium, 2250
 Secundo iambum nos necesse est reddere,
 Qui sedis hujus iura semper obtinet,
 Scandendo et illic ponere adsuetam moram,
 Quam pollicis sonore vel plausu pedis
 Discriminare, qui docent artem, solent. 2255
 Si primus ergo pes eam sumet moram,
 Vbi iam ⁿreceptum est subdere heroos pedes,
 Versum videbor non tenere iambicum:
 Sed quia secundo nunquam iambus pellitur,
 Moram necesse est in secundo reddere, 2260
 Et caeteris qui sunt secundo compares:
 Vbi non timebo nequis herous cadat.
 Sic fit trimetrus qui fuit senarius.
 Nunc ipsa metra, quae ^oredegī, prosequar.
 Iugi trimetro Flaccus usus est semel, 2265
 Vt non epodum subderet, vel demeret,
 Aut adderet, quo legem iambi ^pverteret:
 Sed simplici carmen per omne euectus est,

ⁱ magis] *mage* Rufinus de Met. Com. p. 2711. ⁿ receptum] *praeceptum* M.V.L.
^k micat] *emicat* Rufinus. Pet. Mic. *receptum* Br.
^l paulum] Sic M.V. Pet. Mic. ^o redegī] *redigi* M.
paulo Br. ^p verteret—*euectus*] *everteret—*
^m hanc] *hoc* Br. *vectus* H.

Quod esse notum versibus primis potest :

Iam iam efficaci do manus scientiae, 2270

Supplex et oro regna per Proserpinae :

Vnumque carmen lege tali ^q pertulit.

Quadratus Sed hic trimetrus quando duplicem pedem 2434 P.
iambicus
qui fiat. A capite sumet, tunc quadratus dicitur,

Idemque dictus est et octonarius. 2275

^r Ante ergo versum collocabo iambicum :

Phaselus iste quem videtis hospites :

Quadratus iste talis effici potest,

Adest celer phaselus ille quem videtis hospites.

Trochai- ^s Si dempta prima syllaba adiecto pedi est, 2280
cus cata-
lecticus
qui fiat. Quem de duobus esse iambis perspicias,

Quod hinc remansit Creticum reddit pedem :

Est celer phaselus ille quem videtis hospites.

Quia prima cum sit dempta iambo duplici,

Longam relinqui convenit, post alterum 2285

Manere iambum, qui brevem et longam suas

Iungens priori perficit dictum pedem.

Sic Creticum si quis velit ^t diiungere,

Fiet trochaeus, longa et una syllaba.

Præcedet ergo quando Cres iambicum, 2290

Habet trochaeum, longam et unam, quae sibi

Primam ex iambo dum sequenti copulat

Brevem, trochaeos esse iam duos vides

Et longam iambi : sic trochaei caeteri

Fient subinde, longa dum brevem sibi 2295

^u Trahit ex iambo, longa et alia linqitur,

Quae sibi vicissim copulans iungat brevem,

Volvendo totum ^x cogat ordinem pedum,

Donec trochaeis restet una in extimo,

Catalexis in quam fiet, ut iam diximus. 2300

Nam Cretici tres syllabae primo loco,

Bis sex iambi, quindecim fiunt simul.

^q pertulit] protulit Pet.

^r Ergo ante] Sic Br. Ante ergo
M.V. Pet. Mic. ultimam vocis
ergo corripere solet Terentianus.

^s Si dempta] Si qui dempta
M.V. Mic. qui delet Mic. marg.

^t disiungere] diiungere M.V.
Pet. Mic. L.

^u Trahit] Sic Br. Pet. Mic.
Trahit M.V.P.L.

^x cogat] coget Lachman.

Sic numerus impar post trochaeos ^yseptiens
 Habeat necesse est extimam superstitem.
 Sed quia trochaeos tanquam iambos scandimus, 2305
 Vt sit trimetrum, tres erunt bini pedes :
 Finem tenebit dactylus vel Creticus,
^zQuia duplici trisyllabus minor pede est.
 Trochaicum autem permanebit liberum,
 Dum erit trimetrus ex iambis omnibus. 2310
Est celer phaselus ille quem videtis, hospites.
 Spondeos autem si ^asequetur Creticum,
 Habere primum quem potest iambicus,
 (Nam primus ipse est separato Cretico,) 2315
 Vel tertio locetur aut quinto pede,
 Seriem trochaei iam labare perspicis :
^bQuia post trochaicum longa superans Cretici,
^cDum ex sequenti copulat longam sibi, 2435 P.
 Vetat trochaeos ire iunctos ordine.
 Sed quia recepit lex iambi dactylum, 2320
 Spondeon, aut qui dactylo est contrarius,
 Vt iam tenemus, impari tamen loco,
 Nunc, versu iambi qui pedum primus fuit,
 Erit secundus ante eunte Cretico,
 Ex quo trochaeus ^dtertium quia separat, 2325
^eAc de sequenti copulat longam alteram,
 Spondeon esse ^fpost trochaicum propalam est,
 Qui sic ^gsecundus pes trochaicis datur,
 Iambicis ut impari solet loco.
 Nec culpa metri est, si vel hoc vel talibus 2330
 Pes inseratur temporum est qui quattuor :
^hDum primus ipse, qui trochaicum facit,
 Et tertio locetur et quinto pede.

^y septies] Sic Br. Alii septiens.
^z Quia duplici] Hunc v. delevit
 Brissaeus.

^a sequetur] sequatur Santenius
 propter sequens locetur v. 2315.

^b Quia] Sic Pet. Mic. Br. Quid
 M. Qui V.

^c Dum ex] Dum de Mic. marg.
 Pet. vid. infra 2326. dum ex in-
 sequenti Lachman.

^d tertium] tertiam Lachman.

^e Hic de] Sic Br. Ac de Pet.
 Mic. marg. Sant. Haec de M.V.
 Mic. L. Lachman.

^f post] potest M.

^g secundus] pes addunt Pet. Mic.
 secundus in H. secundus et Lach-
 man.

^h Dum prius ipse] Prior ipse
 dum sit Mic. Pet. Santen. Dum
 primus ipse H. et sic Lachman.

Nam pes uterque, ⁱquia sibi est contrarius,
 Gaudet locorum dispari custodia. 2335
 Trochaeus ergo semper impari loco
 Parique iambus rite collocabitur :
 Nihil nocebit, quisque curret caeteris,
 Vt quodque ^kmetrum lege ^lcondetur sua.
 Ergo qui versus paratur integer trochaicus, 2340
 Cretico fiet remoto ^mrectus idem iambicus.
 Porro SI TALIS locETUR, qualis HIC NOSTer modo est,
 Ter tibi ⁿSPondeon HIC SEMper secVNDVM suggeret :
 Cretico dabit remoto ^oter tibi hunc, sed imparem,
 TALIS loceTVR QVALis hic NOSTER modo est, 2345
 Simulque iambos nunc suis reddet locis,
 Quos in trochaeos retro vertit Creticus.
 Verum a magistris versus iste dicitur
 Acephalus, idem qui trochaicus quoque :
 Archilochus auctor traditur talis metri. 2350
 Sed iam pedum cum regulam distinguerem,
 Longam resolvi per duas dixi breves,
 Ipsumque posse quinque totas Creticum
 Breves habere, quando longas solveris.
 Est ergo et ille versus integer ^pmeus, 2355
 Quo quinque feci syllabarum Creticum :
Is erit anapaestus, quinque, post spondeus est.
 Exempla ponam, quae locasse Caesium
 Libro notavi, quem dedit metris super.
Beatus ille qui procul negotiis. 2360
 Est Creticus pes *Socrates*, et versus hic,
SOCRATES beatus ille qui procul negotiis :
 Hinc solvo primam, tale fit, nec pes labat.
DIOgenes beatus ille qui procul negotiis.
 Cum tertiam, ne tum quidem quicquam perit, 2365
DemOPHILE, beatus ille qui procul negotiis. 2436 P.
 Vtrasque quando ^qsolveris, nil laeditur,
QVOD Agis, AGE, beatus ille qui procul negotiis.

ⁱ quia] qui V.^k metron] Sic Br. metrum V.

Pet. Mic.

^l condatur] Sic Br. condetur M.

V. Pet. Mic.

^m rectius] rectus Pet. Mic.ⁿ spondeon Pet. Mic. spondeum

Br. Tum hicce per s. H.

^o iam tibi] Sic Br. ter tibi M.V.

Pet. Mic.

^p meus] v. supra 1403.^q solverit M. Mic. Pet.

Auctore tanto credo me tutum fore,
 ¶ Et pro trochaeo nemo culpet tribrachyn. 2370
 Archilochus autem Creticum sicut dedit,
Iambicus ^r Aequae trimetro iunxit Hipponax pedem
Hipponac- Novissimum trisyllabum, ex prima brevi,
tius clau- Longis duabus: ^santibaccho nomen est.
dicans qui Exemplar eius tale ^tpossis fingere: 2375
fiat. *Phaselus ille, quem videtis, hospites, SABINVS:*
 Quadratus ut sit, parte ab ima claudicat:
 Erit quadratus reddita novissima,
Phaselus ille quem videtis hospites SABINVS EST.
Phaselus ^uergo quem videtis, hospites, Sabinus, 2380
 Aequae est et ipse syllabarum quindecim,
 Vt ille, prima parte qui mulcatus est:
 Sed iambicus manebit, unde et natus est:
^x Illic enim, quia prima pars ex Cretico
 Gignit trochaeum, transit in trochaicum: 2385
 Hic ex iambis natus ad finem quoque
 Manebit idem. Veniat externus licet
 Pes antibacchus, non erit dispar tamen:
 Nanque est iambus tertiam longam trahens.
 Sic ergo versus ex iambis prosatus 2390
 Suis iambis iungit inde septimum,
 Et hunc ¶ et illum terminabit semipes:
 Vel ^z quia est trimetrus, antibaccho desinet.
^a Frequens in usu est tale ^bmetrum comicis vetustis,
 Atella vel quis fabulis actus dedit petulcos, 2395
 Quia fine molli, labile, atque deserens vigorem,

^a *Et pro iambo*] *Aequae pro iambo*
 Pet. Mic. marg. *et pro trochaeo*
 Dawesius, quem sequitur Lach-

man.
^r *Aequae*] *Aequae et Br.*
^s *antibacchio*] *antibaccho* Pet.
antibacchus H.

^t *possis*] *possit* M.V. Mic. L.
^u *ergo*] *ille* Pet. Mic.

^x *Ille enim*] *Illic enim* M.V. Pet.
 Mic. *ille attamen* H.

^y *et illum*] *ut illum* Lachman.
^z *quia est*] *est* om. Pet. L. *si*

Mic. marg. Idem in corrigendis,
 "Deleto eo, quod in margine an-

"notatum est, lege, *vel quia tri-*
metrus est antibaccho desinet."

^a *Frequens*] Marius Victorinus
 p. 172. ed. Oxon. *Frequens hoc co-*
miceis metrum et praecipue antiquae
comoediae scriptoribus, nostri quo-
que Plautus et Caecilius et Turpi-
lius non aspernati sunt, Atellana-
rum autem scriptores appetiverunt;
est enim iocosis motibus emollitum
gestibusque agentium satis accom-
modatum. Vide Munk. *De fabulis*
Atellanis Lips. 1840. p. 7.

^b *metrum* M.V. Pet. *metron* Br.

Sonum ministrat congruentem motibus iocosis.

*Alius iam-
bicus Hip-
ponacteus
claudi-
cans.*

Claudum trimetrum fecit aliter Hipponax,
Ad hunc modum quo claudicant et hi versus :

Idcirco Graece nuncupatus est σκάζων.

2400

Hic non iambum reddidit pedem sextum,
Paenultimam sed pro brevi trahit longam,
Novitate ductus, non ut inscius legis.

Sed, quia iugatos scandimus pedes istos,

^cPaeona fieri perspicias pedem in fine :

2405

Epitritos nam primus implet hanc partem,
Brevis locata cum sit ante tres longas.

^dQuare cavendum est ne licentia sueta

Spondeon aut qui procreantur ex illo

Dari putemus posse nunc loco quinto :

2410

Ne deprehensae quattuor simul longae

Parum sonoro fine destruant versum :

(Nam dactylum paremve quid tibi dicam ?)

Cum tantum iambus hoc loco probe poni

Aliusque nullus rite possit admitti.

2415

Hoc ^emimiambos Mattius dedit ^fmetro :

^{ff}Nam vatem ^geundem est Attico thymo tinctum

Pari ^hlepore consecutus et metro.

2437 P.

*Iambicus
trimetrus
acephalus
qui fiat.*

Sed et trimetrus, ut quadratus, hic potest

Acephalos esse, prima quando demitur,

2420

Fierique primus pes et istic Creticus.

Nam sicut ille redditur trochaicus,

Sic versus ante qui videtur integer,

Adest celer phaselus ille quem vides,

Cum demo primam, quod relinquo tale fit,

2425

Est celer phaselus ille quem vides :

^c Paeona &c.] Supra dixit v. 1546. Epitritus aequae genus est paeonicorum Totidem pedibus quia varius, tempore differt. Paeonia Pet.

^d Quare] Qua Br.

^e mimiambos M.V. Pet. Mic.

^f metro] Sic Br. metron M. Pet. Mic. L. Santen.

^{ff} Intelligit, inquam, Herodotum, cujus scazontas adducit Stobaeus.

Sed apud eum perperam ήμίμβους legitur pro μιμίμβους. Hic est ille qui apud Athenaeum dicitur λογόμιμος. Mattius vero saepe in mimiambis adducitur a Gellio [v. Noct. Att. XX. 9.] SCALIGER ad Varron. p. 70.

^g eundem est] eundem iste Lachman.

^h lepore] Sic Br. Pet. Mic. lepore est M.V.L.

Acephalus ergo, sed trimetrus, factus est.
Archilochus idem est usus et tali metro.

Iambicus trimetrus claudicans qui fiat. Vicissim ⁱet ille qui quadratus claudicat,
Et in trimetro claudicare sic potest : 2430
Phaselus ille quem vides Sabinus est :
Phaselus ille quem vides Sabinus.

Similem locavit Flaccus ^kuno in carmine :
Sed quia videtur alius ante praeditus,
^lVt versus hic epodus illius foret, 2435
Ratione quem iam competenti distuli,
Simul hos loquemur, quando devinctis metris
Et hinc et inde veniet aptior locus.

Iambicus dimeter qui fiat. Necnon dimetrus ex trimetro redditur
Quacunq[ue] partem tertiam si detrahas : 2440
Stabitque versus octo tantum syllabis,
Nisi quando sumet dactylum aut contrarium,
^mLocove iambi qui probatur tribrachys :
Talisque versus hic erit,
Phaselus ille quem vides. 2445

Plerunque nec carmen modo,
Sed et volumen explicat :
ⁿVt pridem Avitus Alphius
Libros poëta plusculos
Vsus dimetro perpeti 2450
^oConscribit Excellentium.

Tales trimetris subdidit Flaccus suis,
Vt carmina ostendunt decem. 2438 P.

Ibis Liburnis inter alta navium
Amice propugnacula. 2455

Archilochus isto saevit iratus metro
Contra ^pLycambam et filias.

ⁱ et ille] forte ut ille. SANTEN.
^k uno om. Br.

^l Ut versus] Sic Mic. Pet. versus ut M.V. Br. L.

^m Loco vel] Locove Mic. Pet.

ⁿ Avitus Alphius] Hujus meminit, versusque adducit hoc metro conscriptos Priscian. p. 823. it. 947. it. 1136. "De Avito Alphio
"ejusque libris Rerum Excellen-

tium diligenter egit Wernsdorfius
"Poët. Lat. Min. T. III. præf. p.
"xxxii. et T. IV. p. 826." SANTEN.

^o Conscripsit] Sic Briss. Conscribit M.V.L. Pet. Mic. "forte
"pro cum scribit" inquit Commenlinus.

^p Lycamben] Lycambem Mic. Lycambam Pet.

<i>Iambicus dimetrus acephalus qui fiat.</i>	Et hic dimetrus non minus Vt ille acephalus esse vel claudus potest : <i>Adest celer phaselus est.</i> Cum prima dempta est, redditur <i>Est celer phaselus est :</i>	2460
<i>Iambicus dimetrus claudus qui fiat.</i>	At cum suprema claudicat, <i>Adest celer phaselus.</i> Flaccus priorem sic dedit, ¶ <i>Esset ut versus prior</i> <i>Est celer phaselus est,</i> Post hunc veniret talis hic epodus, <i>Phaselus ille quem vides Sabinus.</i> Sunt tales hoc uno in carmine, ¶ <i>Ad usque finem permanent compares epodi.</i> <i>Non ebur neque aureum</i> <i>Mea renidet in domo lacunar.</i> <i>Non ebur pes Creticus,</i> Longa nam fit tertia Consonante ex altera. <i>Neque aureum prima ex trimetro portio est.</i> <i>Mea renidet in domo dimetrus est :</i> ¶ <i>Quod ut Sabinus claudicat lacunar.</i> Pedem hinc iambum duplicem <i>Mea reni si dempseris, relinquitur</i> <i>det in domo lacunar :</i> <i>Adest celer phaselus.</i> Et condere inde carmen Multi solent poëetae : Horatium videmus Versus tenoris hujus Nusquam locasse iuges :	2465 2470 2475 2480 2485

¶ *Esset*] *Esse* M.V.L.
¶ *Ad usque finem permanent*] *per-*
manent om. Mic. Pet. Micylli
margo: "In veteri exemplo lege-
batur, *Ad usque finem permanent*
compares epodi." Si refingas,
Sunt in uno hoc carmine Ad usque
finem compares epodi, metrum vi-
cinatorum et odæ Horatianæ II.18.

quam laudat, simile habebis. SAN-
TEN. Fortasse: *sunt tales hoc*
uno in carmine compares epodi, ad
usque finem permanente metro.
LACHMAN. *Sunt atque tales*
hoc in uno carmine Ad usque finem
permanentque compares. H.

¶ *Quod*] et Brissaeus.

	At Arbiter disertus Libris suis frequentat.	2490
	Agnoscere haec potestis Cantare quae solemus, <i>Memphitides puellae</i> <i>Sacris deum paratae.</i> <i>Tinctus colore noctis</i>	2495
<i>De Sa-</i>	<i>turnio</i> Aptum videtur esse	2439 P.
<i>carmine.</i>	Nunc hoc loco monere Quae sit figura versus, Quem credidit vetustas,	2500
	Tanquam Italis repertum, † Saturnium vocandum. Sed est origo Graeca, Illique metron istud ‡ Certo modo dederunt :	2505
	Nostrique mox poëtae Rudem sonum secuti, Vt § quemque res ferebat, Sic disparis figurae Versus vagos locabant :	2510
	Post rectius probatum est, Vt tale colon esset Iunctum tribus trochaeis :	
	¶ Vt si vocet Camoenas quis novem sorores, Et Naevio poëtae sic ferunt Metellos,	2515
	Cum saepe laederentur, esse comminatos, ‡ Dabunt malum Metelli Naevio poëtae. Dabunt malum Metelli clauda pars § dimetri :	

† Saturnium] Vide libellum *De Versu quem vocant Saturnio* Dunsteri et Lerschii Bonnae 1838. 8°. p. 11.

‡ certo modo] i. e. peculiari quodam modo. SANTEN.

§ quemque] Sic M.V. Pet. Mic. quaeque Br. et al.

¶ Ut si vocet Camoenas] Naevius apud Atilium Fortunatianum p. 2680. *Novem Jovis concordēs filiae sorores.*

‡ Dabunt malum Metelli] Ascocius ad Ciceron. Verr. Act. I. c. 10, 29. *Antiquum Naevii est, Fato Metelli Romae fiunt consules. Cui tunc Metellus consul iratus responderat senario hypercatalecto, qui et Saturnius dicitur, Dabunt malum Metelli Naevio poëtae.*

§ dimetri] Sic Pet. Mic. Com. trimetri M.V. Br. L. vs. 2519 om. Mic.

<i>Dabunt malum Metelli,</i>	
<i>Adest celer phaselus,</i>	2520
<i>Memphitides puellae,</i>	
<i>Tinctus colore noctis.</i>	
Post <i>Naevio poëtae</i> tres vides trochaeos :	
Nam ^b nil obest trochaeo longa quod suprema est.	
^c Et choriambus unus	2525
Praeditus antibaccho	
Claudicat, ut priores.	
Videro si novelli	
Versus erit poëtae :	
Lex tamen una metri est.	2530
<i>Tinctus colore noctis.</i>	
<i>Dabunt malum Metelli.</i>	
<i>Inachiae puellae</i>	
<i>Seu bovis ille custos.</i>	
Colon et hoc in usu	2535
Carminis est Horati.	
Tu genus hoc memento	
Reddere, cum reposcam.	

<i>De confu-</i>	Nunc, quia quae potui videor tractasse seorsa	
<i>sione seu</i>	Heroico profecta, quaeque iambico,	2540 2440 P.
<i>mistura</i>	Caetera quae mistis variantur partibus horum,	
<i>heroici et</i>	Vt quibo, metro nitar hinc attingere.	
<i>iambici in</i>	Sed quoniam ex uno possunt adiuncta referri,	
<i>aliis gene-</i>	Amplectar ultro quod datur compendium.	
<i>ribus.</i>		
<i>De versu</i>	Quem nos hendecasyllabon solemus	2545
<i>Phalaecio</i>	Tanquam de numero vocare versum,	
<i>hendeca-</i>	Tradunt Sapphicon esse nuncupandum :	
<i>syllabo.</i>	Nanque et iugiter usa saepe Sappho,	
	Dispersosque dedit subinde plures	
	Inter carmina disparis figurae.	2550
	Sed primi pedis ante lex tenenda est :	
	Spondeon siquidem videmus istic	
	Tanquam legitimum solere poni,	

^b *nil obest*] Ita M. Pet. Mic. ^c *At*] Sic Br. Et M. Pet. Mic.
nihil obstat L. *nihil obstat* V. *nihil* Commelin. in varr. lectt.
obstat Br.

Post hunc dactylon, atque tres trochaeos,

^dQui nomen quoque ^ephallico dederunt. 2555

Verum mobilis hic locus frequenter
Non solum recipit pedem, ut loquebar,
Spondeum, sed et aptus est trochaeo,
Nec peccat pede natus ex iambo.

Exemplis tribus hoc statim probabis, 2560

Docti carmine quae legis Catulli,
*Cui dono lepidum novum libellum,
Arido modo pumice expolitum ?
Meas esse aliquid putare nugas.*

Quos dixi modo iam pedes videmus 2565

Diversos capiti trium ^flocatos :
^gSpondeon *cui do*, trochaeon *ari*,
Meas quis neget hunc iambron esse ?

Hic per commata septies feritur,
Quales hexametron tomas habere 2570

Iamdudum tibi disserens probavi :
Ex quis nunc duo metra copulari
In unum solidum videbis ^hortum,
Cum componitur ex utroque metro.

De prima Pars heroica ⁱtum prior duobus 2575
tome hen-
decasyll-
labi, ex

Spondeo pede dactyloque constat,
Et quem semipedem est necesse linqui, ut

dactyl. et Sit ^kpenthemimeris tome locata :
iamb.

Exin caetera portio est iambr.

penth.

Quod non difficile est statim notare, 2580

Cum talis fuerit figura versus :

Carmen Pierides struunt sorores.

Haec exordia versuum duorum,

Carmen Pierides, quod hexametri est,

^d Cui] Sic Br. Lachm. cum Ald.
Qui M.V.L. Mic. Pet. "Pro cui
"ut alias quoque" Micylli margo.
Rectius Santenius, "intelligit auc-
"tor tres trochaeos, quos ithy-
"phallico metro nomen dedisse
"docuit v. 1847, quo respicit v.
"2594 et 2939."

^e Phallico] Sic Pet. *Phaleco* vel
Phalaeco edd. plures. *Phalico* Al-
dus.

^f locatos] *locato* Aldus.

^g Spondeum—trochaeum] *Spon-*
deon—trochaeon M.V. Pet. Mic.

^h ortum] Schraderus *orbem*,
Lachmannus, *videbis, ortu cum*
componitur.

ⁱ tum] cum Lachman.

^k penthemimeris] *penthemimeres*
Com. *pentimemeris tomæ* Br. *pen-*
tameris Lachman.

Atque iambicon hoc, *struunt sorores.*

2585 2441 P.

Compleri poterunt utroque metro,
Carmen Pierides pangunt memorabile Musae,
Struunt sorores Atticae dirum nefas.

Haec divisio prima computetur.

De secun- ¹At quæ nunc pedibus duobus orta

2590

da tome Sermonem cohibet, nec exit ultra,
hendeca- Sicut semipedem prior trahebat,
syllabi. Coniungit sibi ^mphallicos trochaeos,
Ex dactyl. Vt dixi modo, *Bacche, Bacche, Bacche:*
syzyg. Tum versum videas sonare talem,
trochaic. *Pangunt carmina iam novem sorores.*
ithyphal-
lic.

2595

Nam si quattuor his pedes duobus
Addas, hexameter profecto fiet:
Pangunt carmina tergeminae memoranda sorores.

Post hoc phallica de tribus trochaeis

2600

Pars est caetera, *iam novem sorores.*

De tertia Exin tertia ⁿlatius patescit:

tome hen- *Carmen Pierides dabunt sorores.*
decasyll- Nam cum dempsero versui *sorores,*
labi. Ex *Carmen Pierides dabunt, manebit.*
choriamb. *Carmen Pierides dabunt,*
dim. anti- *Carmen Pierides dabunt,*
bacch.

2605

Hoc metrum Choriambicum est,
Quod pars Bacchiacum vocant.

Hinc primas capiti duas,
Nec non ^oet totidem ultimas,
^pExcrementa magis putant,
Nec ducunt numero pedum.

2610

¹ At quæ M.V. Pet. Mic. atque Br. aliique.

^m Phalaecos] Phallicos legendum videtur. Nam et ipsum metrum quod tribus trochaeis constat *Ithyphallicum* Servius vocat. Quo, ut arbitror, ἰθύφαλλοι et φαλλοφόροι in Dionysiis saltantes utebantur. Certe ut *phalecos* legas, quantitas repugnat. Itaque et supra, pro *Qui nomen quoque phaleco dederunt*, dubito an sit legendum *Quis nomen quoque phallicis dederunt*, aut simile quippiam. Quan-

quam priorem lectionem etiam Aldus secutus est. MICYLL.

ⁿ melius] mollius Barthius, planius vel clarius Dawesius. Etenim *tertia nunc tome patescit* conj. Santenius, *latius* Lachmannus, citato Mario Victorino p. 2597. *Tertia autem divisio latius patet.* Vid. infra 2640.

^o et totidem] Sic Mic. Pet. C. et om. M.V. *totque itidem* Br.

^p Excrementa] Incrementa conj. Santenius.

Hunc praeponit Horatius, Epodum ex geminis ⁿ subiicit alterum : Exemplum sat erit semel Nos hoc ponere : caeterum	2680 2443 P.
°Bis sex carminibus suis, Hunc servat stabilem modum, <i>Sic te diva potens Cypri,</i> <i>Sic fratres Helenae, lucida sidera.</i> <i>Sic te DIVA POTENS Cypri :</i>	2685
Hic unus choriambus est : <i>Sic fraTRES HELENÆ LUCIDA SIdera :</i> Hic interpositi duo. Talem quem geminis perspicias effici, Servat carminibus perpetuum tribus :	2690
Quorum exordia cum praedita videris, Stabit continuum consimili modo, <i>Maecenas atavis edite regibus.</i> <i>Exegi monumentum aere perennius.</i> <i>Donarem pateras grataque commodus.</i>	2695
Nec non continuos tres pariles dedit Versus, et cecinit post alium brevem Ex uno simili pede : Vsusque est genere hoc carminibus novem, Quae sunt talia, quale est modo quod dabo.	2700
<i>Scriberis Vario fortis, et hostium</i> <i>Victor Maeonii carminis alite,</i> <i>Quam rem cunque ferox navibus aut equis</i> <i>Miles te duce gesserit.</i>	
Tres binis pedibus cernimus editos : Vnum quartus habet pedem. Hanc docti tetracolon vocitant stropheñ :	2705
Nam post quattuor hos altera vertitur Ad legem similem consimilis strophe, In qua sunt alii quattuor hoc genus	2710
Versus, ex quibus hi sunt sibi tres pares	

ⁿ *subiicit* M. Mic. Pet. Glyconia subjecto Asclepiadeo apud
^o *Bis in]* *Bis ex* M.V. Pet. Mic. Horatium inveniuntur.
Bis sex Santenius, quia bis sex

^p Praemissi, ^q biugos qui capiant pedes,

Vnum quartus in omnibus.

Iam ^r quem perficiunt tres medii sic choriambicum,

Tales continuos carminibus ^s composuit tribus.

2715

Tu ne quaesieris, scire nefas, quem mihi, quem tibi.

Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem.

O crudelis adhuc, et Veneris muneribus potens.

Binas hic capiti totque itidem deme novissimas :

Fient in medio perspicui tres choriambici.

2720

At versus meus est, quem similem composui ex tribus,

Carmen PIERIDES DVLCISONVM, SI MEREOR, dabunt.

Et supra positi sic quoque sunt duo,

Carmen PIERIDES DVLCISONVM dabunt,

MaeceNAS ATAVIS EDITE REgibus.

2725

Ex uno quoque sic fuit,

Carmen PIERIDES dabunt :

Sic te DIVA POTENS Cypri.

Forsan longula visa sit

Haec divisio tertia

2730 2444 P.

Versus hendecasyllabi :

Sed tot nos docuit metra,

Et sunt quae ^t deceat magis

Nunc connectere, dum recens

Haec est regula, quae dedit

2735

Ex se tam varios modos :

^u Quae disiungere si velim,

Cogar, dum paro singulis

Certas reddere origines,

Iam tractata retexere.

2740

Carmen Ergo hinc nascitur altera

hexame- Metri regula, ceu duas

trum ex Partes hexametri secans,

duabus Quae ternos dirimit pedes ;

tomis, seu Quos si reddideris sibi,

2745

Priapeum

qui fiat.

^p Praemisi] Praemissi M. Mic. Pet.

^q binos] geminos Mic. marg. Pet. bis eos conj. Santenius. *biugos* Lachman.

^r quem] qui Pet.

^s composui] composuit Mic. Pet.

^t deceat] deceant M.V. Pet. *de-* cat Mic.

^u Quam] Quae Lachman.

Hexametrum pedibus cernes constare receptis,
 Qui tamen ^xheroum factis indignus habetur.
 Nanque tome media est versu non apta severo,
 Fitque soluta magis, quotiens spondeus inest pes
 Tertius et quartus: ^ynon esse hunc incolumem ergo, 2750
 Sed de commatibus tradunt constare duobus.
 Ipse ^zenim sonus indicat esse hoc lusibus aptum,
 Et ferme modus hic datur a plerisque Priapo:
 Inter quos cecinit quoque carmen tale Catullus.

Priapeum *Hunc lucum tibi dedico consecroque Priape,* 2755
carmen. *Qua domus tua ^aLampsaci est, quaque . . . Priape:*
Nam te praecipue in suis urbibus ^bcolit ora
Hellespontia, caeteris ^costriosior oris.

Et similes plures sic conscripsisse Catullum
 Scimus. Vsque adeo hoc genus lex heroica pellit, 2760

Vt sit utraque portio coepta saepe trochaeis:
 Nam discrimine nullo ponit hunc vel iambum,
 Nec mirabere syllabae finem commate primo,
 Tanquam de pede dactylo fiat tertia longa:
 Nam te praecipue in *suIS*, talis versus et alter, 2765
Hellespontia caeteRIS, aequae est ultima longa:
 Nam quia commata bina sunt, sumunt ambo supremas.

Versus ergo magistri vocant hos Priapeos.
 Et Maro dat tales: sed quia distinctio verba
 Dissociat nectitve aliter, nec partibus aequis 2770
 Distingui ^dpatitur pedes, ^eeffugit sonus aurem:
Fronde super viriDI SUNT nobis mitia poma:
Castanae molLES ET pressi copia lactis.

Turbabat caeLO, NUNC terras ordine longo 2445 P.
Aut capere aut captAS IAM despectare videntur. 2775

Si distinctio separet nobis mitia poma,
 Pressi copia lactis, terras ordine longo,

^x heroon] heroum M.V. Pet. Mic. *sylva Priape viri docti ad Catul-*
^y non hunc incolumem] Ita M.V. lum.
 Mic. Pet. non esse hunc incolumem ^b colit] haec colit Br.
 Lachman. nolunt hunc incolumem ^c ostriosior] ostreosior Br.
 Br. non hunc monocommaton ^d patitur pedes, sonus] patitur,
 Schottus Obs. Phil. I. 6. p. 20. *pedis sonus* Mic. Santenius con-
^z etenim] Sic Br. Pet. *n̄ M. enim* jicit, *pedes, is sonus.*
 Mic. ^e sonus effugit] *effugit sonus*
^a Lampsaci est] *Lampsaci sita* Lachman.
est Br. *Lampsaci est, qua que*

<i>Despectare videntur, fient sic resonantes, Vt versus sonat alter, quem distinctio nudat :</i>	
<i>Cui non dictus HYLAS PVER et Latonia Delos.</i>	2780
<i>Si quis sic quoque findat † prima commatis instar, Ex uno choriambico, De quo disserui modo, Versus stare videbitur :</i>	
<i>Cui non dictus Hylas puer :</i>	2785
<i>Thebis laeta dies adest : Carmen Pierides dabunt. Vsque autem duo commata Possis credere rectius, Haec ipsa ut videas dari</i>	2790
<i>Non hoc, quo modo sint, situ, Versa sed vice pristina. Nanque his commatibus Flaccus Horatius Metrum composuit, sed choriambicos Ex binis pedibus praeposuit duos :</i>	2795
<i>Tunc hos iungit epodos, partes ut § modo do duas : Ipso carmine iam tibi fiet regula plana. Quis multa gracilis te puer in rosa Perfusus liquidis urget odoribus</i>	2800
<i>Grato Pyrrha sub antro, Cui flavam religas comam ? Pergunt caetera post consimili strophe. Versus hic igitur sunt pariles duo, Quis multa gracilis te puer in rosa</i>	2805
<i>Perfusus liquidis urget odoribus ? Post hos quae veniunt commata perspicias, Grato Pyrrha sub antro, Cui flavam religas comam ?</i>	
<i>Cui flavam religas comam prima parte locetur, Fiat comma secundum grato Pyrrha sub antro :</i>	2810
<i>Versum non dubium est fore quem dicunt Priapeum, Cui flavam religas comam grato Pyrrha sub antro ?</i>	

† prima] primum Br. hic pro sic supra, v. 2700. Quae sunt talia,
conj. Lachman. quale est, modo quod dabo. SAN-
§ modo] Lego, modo do. Ita TEN. Sic ed. Lachman.

Hexametrum pedibus cernes constare receptis,
 Qui tamen ^xheroum factis indignus habetur.
 Nanque tome media est versu non apta severo,
 Fitque soluta magis, quotiens spondeus inest pes
 Tertius et quartus: ^ynon esse hunc incolumem ergo, 2750
 Sed de commatibus tradunt constare duobus.
 Ipse ^zenim sonus indicat esse hoc lusibus aptum,
 Et ferme modus hic datur a plerisque Priapo:
 Inter quos cecinit quoque carmen tale Catullus.

Priapeum *Hunc lucum tibi dedico, consecroque Priape,* 2755
carmen. *Qua domus tua ^aLampsaci est, quaque . . . Priape:*
Nam te praecipue in suis urbibus ^bcolit ora
Hellespontia, caeteris ^costriosior oris.

Et similes plures sic conscripsisse Catullum
 Scimus. Vsque adeo hoc genus lex heroica pellit, 2760

Vt sit utraque portio coepta saepe trochaeis:
 Nam discrimine nullo ponit hunc vel iambum,
 Nec mirabere syllabae finem commate primo,
 Tanquam de pede dactylo fiat tertia longa:
 Nam te praecipue in *suIS*, talis versus et alter, 2765
Hellespontia caeteRIS, aequae est ultima longa:
 Nam quia commata bina sunt, sumunt ambo supremas.

Versus ergo magistri vocant hos Priapeos.
 Et Maro dat tales: sed quia distinctio verba
 Dissociat nectitve aliter, nec partibus aequis 2770

Distingui ^dpatitur pedes, ^eeffugit sonus aurem:
Fronde super viriDI SUNT nobis mitia poma:
Castaneae molLES ET pressi copia lactis. 2445 P.

Turbabat caeLO, NUNC terras ordine longo
Aut capere aut captAS IAM despectare videntur. 2775

Si distinctio separet nobis mitia poma,
 Pressi copia lactis, terras ordine longo,

^x heroon] heroum M.V. Pet. Mic. *sylva Priape viri docti ad Catul-*
^y non hunc incolumem] Ita M.V. lum.
 Mic. Pet. *non esse hunc incolumem*
 Lachman. *nolunt hunc incolumem*
 Br. *non hunc monocommaton*
 Schottus Obs. Phil. I. 6. p. 20.
^z etenim] Sic Br. Pet. *n̄ M. enim*
 Mic.
^a Lampsaci est] *Lampsaci sita*
 est Br. *Lampsaci est, qua que*

^b colit] *haec colit* Br.
^c ostriosior] *ostreosior* Br.
^d patitur pedes, sonus] *patitur,*
pedis sonus Mic. Santenius con-
 jicit, *pedes, is sonus.*
^e sonus effugit] *effugit sonus*
 Lachman.

<i>Despectare videntur, fient sic resonantes, Vt versus sonat alter, quem distinctio nudat :</i>	
<i>Cui non dictus HYLAS PVER et Latonia Delos.</i>	2780
<i>Si quis sic quoque findat † prima commatis instar, Ex uno choriambico, De quo disserui modo, Versus stare videbitur :</i>	
<i>Cui non dictus Hylas puer :</i>	2785
<i>Thebis laeta dies adest : Carmen Pierides dabunt. Vsque autem duo commata Possis credere rectius, Haec ipsa ut videas dari</i>	2790
<i>Non hoc, quo modo sint, situ, Versa sed vice pristina. Nanque his commatibus Flaccus Horatius Metrum composuit, sed choriambicos Ex binis pedibus praeposuit duos :</i>	2795
<i>Tunc hos iungit epodos, partes ut § modo do duas : Ipso carmine iam tibi fiet regula plana. Quis multa gracilis te puer in rosa Perfusus liquidis urget odoribus</i>	2800
<i>Grato Pyrrha sub antro, Cui flavam religas comam ? Pergunt caetera post consimili strophe. Versus hic igitur sunt pariles duo, Quis multa gracilis te puer in rosa Perfusus liquidis urget odoribus ?</i>	2805
<i>Post hos quae veniunt commata perspicias, Grato Pyrrha sub antro, Cui flavam religas comam ? Cui flavam religas comam prima parte locetur,</i>	2810
<i>Fiat comma secundum grato Pyrrha sub antro : Versum non dubium est fore quem dicunt Priapeum, Cui flavam religas comam grato Pyrrha sub antro ?</i>	

† *prima*] *primum* Br. hic pro sic supra, v. 2700. Quae sunt talia,
conj. Lachman. quale est, modo quod dabo. SAN-
§ *modo*] *Lego, modo do.* Ita TEN. Sic ed. Lachman.

Nec quod desinit in *comam*, si fit tertia longa,
 Dum G consona iungitur, *grato Pyrrha sub antro*, 2815
 Peccat dactylus istic, cum, sicut modo dixi,
 Primi commatis ultima fiat libera legis.
 Sunt haec ^htalia Flacci vatis carmina quinque.

De quarta Iam divisio quarta non morosa
tome hen- Qualem suggerimus tomen habebit. 2820
decasyllabi. *Carmen suave dedistis, o Camoenae.* 2446 P.
 Nam cum sustulerimus o Camoenae
 Pars heroica fiet haec relicta,
 Quae post hos geminos pedes habebit
 Clusum nomine tertium trochaeum ; 2825
Carmen suave dedistis.
 Haec heroica iam tome probata est,
Infandum regina ;
 Nam versus sibi parte restituta
 Inlaesum revocabit hexametrum : 2830
Carmen suave dedistis Olympiades mihi Musae :
Infandum regina iubes renovare dolorem.

De quinta Et quintam breviter tomen loquemur.
tome hen- Spondeum siquidem inter, et secundum
decasyllabi. Quem scis dactylon hic solere poni, 2835
 Si trudas ⁱanapaeston inserasque,
^kIungas caetera, iam videbis ipsum
 Consueto pede ^lSotaden locutum :
Carmen Pierides dabunt sorores :
 Si dicam *lepidae*, palam est profecto 2840
 Quod sit pes anapaestus ; insero ergo
 Spondeo medium atque consequenti
 Hoc nomen *lepidae*, fit omne tale,
Carmen lepidae Pierides dabunt sorores.
 Ideirco genus hoc Phalaeciorum 2845
^mVir doctissimus undecunque Varro

^h *alia] talia* coniecit Pet. ediderunt Santenius et Lachman.

ⁱ *anapaeston* M. V. Pet. Mic. *anapaestum* Br.

^k Post h. v. excidit versus, ad hunc modum, quo supra tibi diximus poëtam. conf. v. 1510. LACHMAN.

^l *Sotaden* M. V. Pet. Mic. *Sotadem* Br.

^m Atilius Fortunatianus p. 2676. *Quinta divisio est hendecasyllabi hoc exemplo, Castae Pierides novem sorores. Nam secundum primum spondeum est insertus huic hendecasyllabo anapaestus, Ionicum*

Ad legem redigens Ionicorum,
Hinc natos ait esse, sed minores.

*De sexta
tome hen-
decasyllabi.*

Nunc divisio, quam loquemur, edet

Metrum quo memorant Anacreonta

2850

Dulces composuisse cantilenas.

Hoc Petronius invenitur usus,

ⁿMusis cum lyricum refert eundem

Consonantia verba cantitasse :

Et plures alii. Sed iste versus

2855

Quali compositus tome sit, edam.

Iuverunt segetes meum laborem :

IVVERVNT caput °est id hexametri :

^pSi cures reliquos pedes referre,

IVVERVNT animum versus ex carmine *Flacci.*

2860

Quod restat, *segetes meum laborem,*

Tale est ceu, *triplici vides ut ortu*

Triviae rotetur ignis :

Volucrique Phoebus axe

Rapidum pererret orbem.

2865

Nonnulli metron hoc magis putarunt

2447 P.

Quod sit postera pars Ionicorum,

Quos dicunt ἀπὸ μείζονος vocandos,

Vt versus reparetur inde plenus :

Segetes meum laborem,

2870

O QVAM RELEVAVNT *segetes meum laborem.*

Triviae rotetur ignis,

CERNIS ^{pp}*QVOTIENS HIC* *Triviae rotetur ignis.*

Nec pars haec anapaeston atque iambos,

Necnon et catalecticam supremam,

2875

Sed sumat pariambon et trochaeos,

Segetes meum laborem :

Quod ^qmetron soleant pedes Iones,

^rNunc longas brevibus brevesque contra

Sotadeum facit, sic : Castae do-
ciles Pierides novem sorores. Ex
quo non est mirandum quod Varro
in Cynodidascolo (scenodidascalico
Lachman.) Phalaecion metrum Io-
nicum trimetrum appellat : quidam
Ionicum minorem.

ⁿ *Musis cum]* Sic Dawesius.
Musicum edd.

^o *est id]* *id* om. M.V. Br. sed
habent Mic. Pet.

^p *Si cures]* Forte, *sic cures.*
SANTEN.

^{pp} *hic quotiens* M.

^q *metron]* *metro* conj. Santenius.
Tum *Iones* Lachman. cum Mic.
marg.

^r *Hunc]* *Nunc* Micylli margo, Pet.

Partemque et istam : versus hic ad hunc modum sonabit,
Quis e carmen aut versum novum FACIT MEO SABINO ?
Phaselus ille quem vides, FACIT MEO SABINO.

Hinc iam caetera metra ^fpersequemur,
 Quae Flaccus varie suis epodis
 § Nunc unum recinens dato priori,
 Nunc binos geminis, tribus vel unum,
 Aut binos varie dedit sonantes,
 Vt sit tertius atque quartus impar.

*De com-
 2915 page et
 concinna-
 tione quae
 versus al-
 ternet.*

Quem tibi tetrametrum iam diximus, hunc tribus trochaeis,
 Adiunctis pedibus talem dedit, ut dedi gemellos.
Solvitur acris hyems grata vice veris et Favoni.

^hHunc differre supra fuit utile, quod sequens epodus

Cum parte iambi tres habet trochaeos :
 Et nondum species mistas simul ex utroque metro 2925
 Tractare adortus aptius putavi
 Hunc differe, magis postquam tibi tota lex iambi
 Distincta utrunque planius probaret.

Solvitur acris hyems grata vice veris et Favoni,
Trahuntque siccas machinae carinas. 2930

Solvitur acris hyems grata vice, tetrametros hic est,
 Et tres trochaei *veris et Favoni :*
Trahuntque siccas portio est iambi,
Cas hinc superfit, semipes habetur.
 Similes trochaei, *machinae carinas.* 2935

ⁱPosset videri claudus hic trimetrus,
 Duos ut esse duplices primos pedes
Trahuntque siccas machinae putemus,
 Claudum antibacchum qui facit *carinas.*

Sed talem epodum dicitur dedisse 2940
 Callimachus ante de tribus trochaeis,
 In fine versum ^kphallicis sonantem,

^e carmen om. Br.

^f persequemur] *prosequemur* Br.

§ Nunc unum] *Nec unum* M. Pet.

Nec unum Mic. cum *nunc* in marg.

nunc Br.

^h Huc differre] *Nunc differre*

M. Mic. *Huc differre* Br. Pet.

Hunc conj. Santenius, ed. Lachman.

ⁱ Posset M. V. Pet. Mic. *Possit* Br.

^k phallicis] *phalaecis* M. v. supra v. 2555. *versus Sapphici* malit Lachman.

Quem ^ldico dudum Sapphicum vocandum :

Siccas ducite navitae carinas :

Nam tale cernis navitae carinas, 2945

Vt finis ille est, *veris et Favoni :*

^mEt quanquam iambum Flaccus antemisit,

Trahuntque siccas,

Magis putandum est tres datos trochaeos

Quam ⁿpost iambos ultimum antibacchum, 2950

Vterque finis lege ut esset una,

Solvitur acris hyems grata vice veris et Favoni :

Trahuntque siccas machinae carinas :

Semelque metrum tale copulavit.

Heroo trimetrum semel idem subdidit unum, 2955

Geminus ut iste versus ostendet tibi :

Mella cava manant ex ilice : montibus altis

Levis ^osonante lympa dissilit pede :

2449 P.

Utrunque apertum est : immorari desinam.

Et dimetrum heroo talem subiunxit epodum, 2960

Bis usus hoc nec amplius :

Mollis inertia cur tantam diffuderit imis

Oblivionem sensibus.

Nox erat, et caelo fulgebat luna sereno

Inter minora sidera.

2965

Neon trimetro talem epodum comparat.

Pentametri partem dactylicam subicit,

^pAtque dimetron ad hoc, unumque versum reddidit :

^q*Petti, nihil me sicut antea iuvat*

Scribere versiculos amore perculsum gravi.

2970

Prior trimetrus ^rquaestionem non habet :

Pentametri pars est *scribere versiculos :*

^l dico dudum] Puto v. 2547.
SANTEN.

^m Quanquam] Et quanquam Pet.
Mic. marg. *Quanquam iambicum*
Br.

ⁿ post iambos Mic. Pet. *poscit*
iambos M.V. *petat iambus* Br.

^o sonante M.V. Pet. *crepante*
Br. ex Horat. Epod. XVI. 48.

^p Ad hos dimetron atque versum
reddidit H. reddit M.

^q Petti M.V. *Pecti* Pet. Mic.

^r est, tomen qui Br. *quem ionem*
M.V. Mic. "fortasse legendum
"utrumque vel est qui ionem" Mic.
marg. *questionem* Pet. *quaestio-*
nem Santen. Lachman.

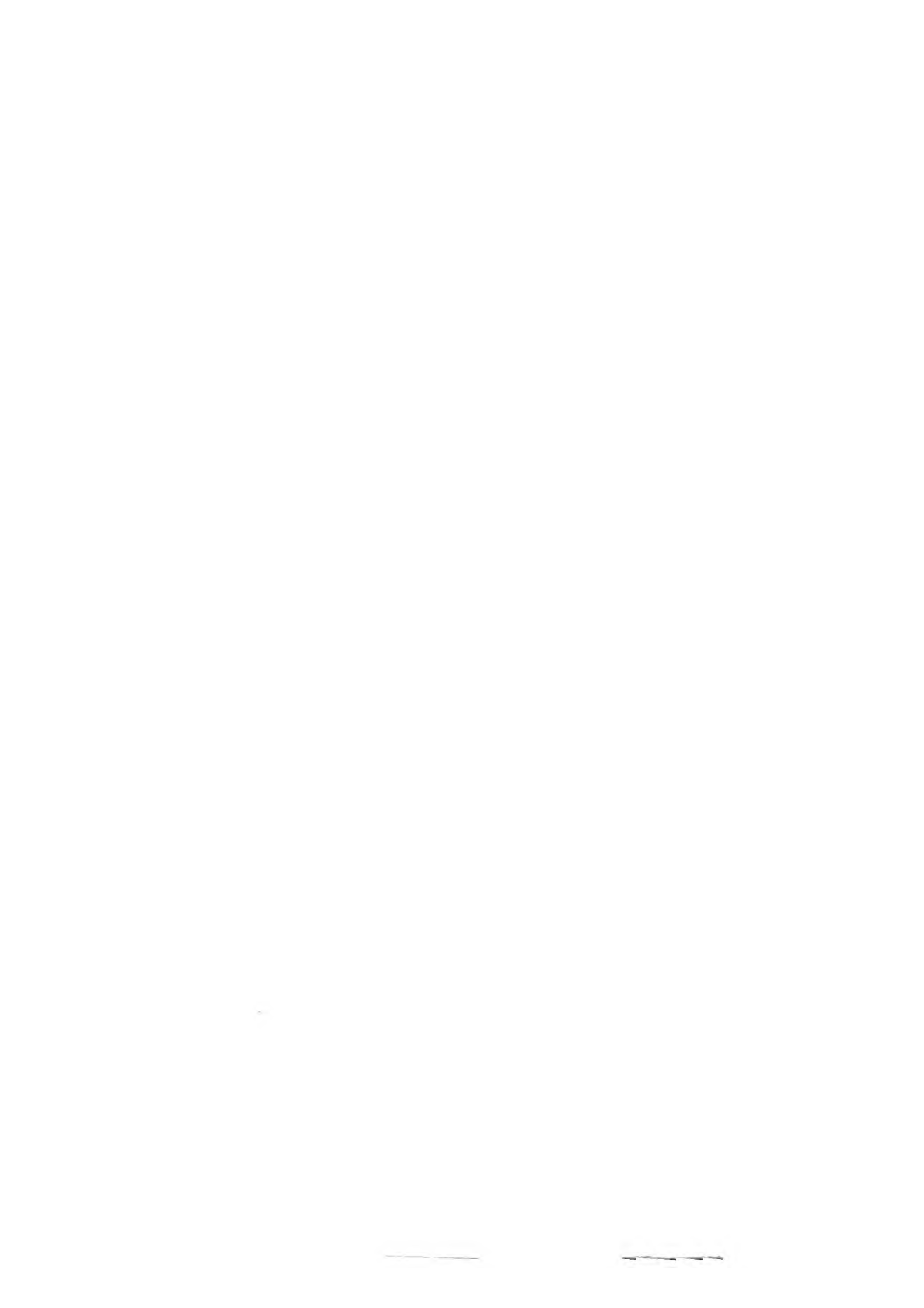
^s At hoc dimetrum perspicis,
Amore perculsum gravi.
 Semelque et istud functus est.

2975

^t Itemque epodum non ^u trimetro reddidit,
 Sed versum heroum voluit praemittere totum,
^x Dein dimetrum collocat, commaque dactylicum,
 Et hic, ut ante, versus unus ut foret :
Horrida tempestus coelum contraxit, et imbres
Nivesque deducunt Iovem : nunc mare nunc silviae.

2980

^s At hoc] *Ad hoc* Br. leius ad Horat. Epod. XI. p. 321.
^t Itemque] *Idemque* Mic. marg. *trimetro subdidit* Santenius.
^u *trimetros* edidit M.V. *trime-* ^x *Dein dimetrum*] *Deinde me-*
tris addidit Pet. Mic. *trimetrum* *trum* M.V.
aedidit Br. *trimetro reddidit* Bent-

TRACTATUS DE METRIS

E COD. MS. HARLEIANO n. 5635. DESCRIPTUS.

Ἰστέον ὅτι πούς ἐστι μετρικὸν σύστημα συλλαβῶν· ὠνομάσθησαν δὲ πόδες ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τοῦ σώματος ποδῶν. Ὡσπερ γὰρ οἱ πόδες τοῦ σώματος ἀλλήλοις ἀντιπαρακείμενοι τὴν πορείαν 5 ἀπεργάζονται, οὕτω καὶ οὗτοι ἀλλήλοις ἀντιπαρακείμενοι τὴν ὁδὸν τοῦ λόγου σχηματίζουσιν· ἦν πάλιν τροπικώτερον βάσιν προσαγορεύομεν. Ὀνομάζονται δὲ πόδες διὰ τὸ τῆς κινήσεως εὐρυθμὸν τε καὶ ἀρμόδιον. Τάττεται δὲ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐπὶ πολλῶν· καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων, καὶ ἐπὶ πηδαλίου νῆος, καὶ 10 ἐπὶ ἰστίου, ὁμοίως καὶ ἐπὶ στιχῶν.

Πάντες δὲ οἱ πόδες εἰσὶν εἰκοσιοκτώ· τέσσαρες οἱ δισύλλαβοι· ὀκτὼ οἱ τρισύλλαβοι· δεκαεξὶ οἱ τετρασύλλαβοι.

Ζητητέον πρῶτον περὶ τῶν δισυλλάβων. Πρῶτός ἐστιν ὁ ἐκ δύο μακρῶν, ὃς καλεῖται σπονδεῖος, οἶον πηγή. Δεύτερος ὁ ἐκ 15 δύο βραχειῶν, ὃς λέγεται πυρρίχιος, οἶον, λόγος· τρίτος ἱαμβος, ὁ ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, οἶον, λέων· τέταρτος ὁ τροχαῖος, ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, οἶον, δῆμος.

Τρισύλλαβοι δὲ ὀκτώ· μόλοττος, ὁ καὶ τρίμακρος, οἶον, Ἡρώδης· δάκτυλος, οἶον, ἥλιος· ἀνάπαιστος, οἶον, πολέμων· ἀμφίμακρος, 20 οἶον, ἠγεμών· ἀμφίβραχυς, οἶον, βοηθός· Βακχεῖος, οἶον νοήμων· παλιμβάκχειος, οἶον, Ἡφαιστος· τρίβραχυς, οἶον, λόγιος· λέγεται δὲ οὗτος καὶ χορεῖος, διὰ τὸ ἐν χοροῖς χρᾶσθαι τοὺς παλαιούς τούτῳ τῷ μέτρῳ, ὥσπερ καὶ μολοττὸς λέγεται διὰ τὸ ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ ᾄδειν ὡδὰς ἐν τῷ ναῶ τοῦ Μολόσσου Διός· ἔστι δὲ τρίμετρον 25 ὁ δὲ δάκτυλος ἀπὸ τῶν ἀρμονιῶν τῶν δακτύλων.

Οἱ δὲ τετρασύλλαβοι δεκαεξί· δισπονδεῖος, οἶον Ἡρακλείδης· προκελευσματικός, οἶον, φιλόσοφος· παιῶν πρῶτος, οἶον, Στησίχορος· παιῶν δεύτερος, οἶον, Ὀνήσιμος· παιῶν τρίτος, οἶον, Κλεό-

βουλος· παιών τέταρτος, οἶον, Ἐπιγενής· ἰωνικός ἀπὸ μείζονος, οἶον, Δημήτριος· ἰωνικός ἀπ' ἐλάσσονος οἶον, Διομήδης· χορίαμβος, οἶον, Εὐφορίων· ἀντίσπαστος, οἶον, Ἀλέξανδρος· διάμβος, οἶον, Ἀνακρέων· διτροχαῖος, οἶον, Ἀρχέδημος· ἐπίτριτος πρῶτος, οἶον, Ἀριστείδης· ἐπίτριτος δεύτερος, οἶον, Εὐρυμήδης· ἐπίτριτος τρίτος, 5 οἶον, Δημοσθένης· ἐπίτριτος τέταρτος, οἶον, Καλλίξεινος.

Μέτρον δέ ἐστι ποδῶν ἢ βασέων σύνταξις, αἰσθήσει τῇ δι' ἀκοῆς παραλαμβάνομενον· παρέπεται δὲ τῷ μέτρῳ ἑπτὰ· γένος, εἶδος, σύνταξις, τομῆ, μέγεθος, σχέσις, καὶ ἀπόθεσις.

Γένος οὖν μέτρου φαμέν τὴν πρὸς ἄλληλα τῶν ἀντιπαθῶν ἐπι-10 πλοκὴν, ὡς δακτυλικῷ πρὸς τὸν ἀναπαιστον. Ἐπιπλοκὴν γὰρ λέγομεν τὴν εἰς ἄλληλα συγγένειαν τῶν μέτρων, ἢ τῶν μετρικῶν εἶδων· εἶδη δὲ ἐπιπλοκῆς τρία· δυαδικὸν τρίσημον, ὡς τροχαϊκὸν καὶ ἰαμβικόν· δυαδικὸν τετράσημον, ὡς δακτυλικὸν καὶ ἀναπαι-15 στικόν· τετραδικὸν ἐξάσημον, ὡς τὸ ἀντισπαστικὸν χοριαμβικόν.

Εἶδος δὲ μέτρου μετρικῆ ποιότης, καθ' ἣν εἰς τὸ αὐτὸ τυγχάνει, οἶον, τροχαϊκὸν ἀναπαιστικόν. Εἶδη μέτρου τροχαϊκὸν ἰαμβικὸν δακτυλικὸν ἀναπαιστικὸν χοριαμβικὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἰωνικὸν ἀπὸ ἐλάσσονος παιωνικὸν ἀντισπαστικὸν καὶ ἀνακρεοντεῖον.

Σύνταξις δὲ μέτρου ἐστὶν σύνοδος ποδῶν, καθ' ἣν ἴσμεν πότερον 20 ἀπλοῦν ἐστὶν ἢ σύνθετον. Ἀπλοῦν μὲν οὖν ἐστὶν, ὅταν ὁ στίχος τοὺς πόδας πάντας ὁμοίους ἔχῃ·

Ἄτρείδης· ^aτὼ δ' αὐτ' ἐκ δίφρων γοναζέσθην (Π. λ'. 130.)

σύνθετον δὲ, ὅταν ἀνομοίους ἔχῃ,

Ἰλιον ἐκπέσαντ' εὐ ναιόμενον πτολίεθρον.

25

Τομὴ δὲ ἐστὶν εὐπρεπῆς ἀπαρτισμὸς ἐν μέσῳ στιχῶν ἀνανεού-
μενος. Τομαὶ δὲ εἰσι τέσσαρες· πενθημιμερῆς, ἐφθημιμερῆς, τρο-
χαϊκῆ, καὶ βουκολικῆ. Καὶ πενθημιμερῆς μὲν, ὅταν μετὰ δύο
πόδας εὐρεθῇ συλλαβὴ ἀπαρτίζουσα εἰς μέρος λόγου, ὡς τὸ,

Μῆνιν ἄειδε θεὰ

30

καὶ τὸ,

Ἄτρείδη ποῖον

^a Ms. δ' ἄρα τούτω.

ἔχει γὰρ τῶν πέντε τὸ ἥμισυ. Ἐφθημιμερῆς δὲ, ὅταν μετὰ τρεῖς πόδας εὐρεθῇ συλλαβὴ ἀπαρτίζουσα εἰς μέρος λόγου, οἷον,

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη

καὶ τὸ

Ἄτρείδη ποῖόν σε ἔπος

5

ἔχει γὰρ τῶν ἑπτὰ τὸ ἥμισυ. Τροχαϊκῆ, ὅταν μετὰ δύο πόδας εἰς μέρος λόγου τροχαῖος ἀπαρτίζῃ, οἷον,

Οἰωνοῖσί τε πᾶσι.

τετάρτη, βουκολικῆ, ὅταν μετὰ τέσσαρας πόδας ἀπαρτίζηται ὁ στίχος εἰς μίαν συλλαβὴν, οἷον,

10

Ζεὺς μὲν που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι

εἴσιν οἱ δὲ προστιθέασι καὶ ἑτέραν τροχαϊκῆν, ἔστι δὲ αὕτη ὅταν μετὰ τέσσαρας πόδας εὐρεθῇ τροχαῖος λήγων εἰς μέρος λόγου, οἷον,

Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φῶος δ' ἐτάροισιν.

15

Μέγεθος δὲ, τὸ μῆκύνειν τὰς συλλαβὰς καὶ τὰ πάθη ταῖς λέξεσι μείζονα δρᾶν ὡς τὸ,

τριχθά τε καὶ τετραχθά

καὶ τὸ

ὦ μάκαρ Ἄτρείδη μοιρηγενές.

20

Σχέσις δὲ τὸ τοὺς λόγους αὐτῶν σκοπεῖν, οὐ μόνον τῶν ποδῶν πρὸς ἀλλήλους, ἀλλὰ καὶ τῶν λέξεων καὶ τῶν μέτρων.

Ἀπόθεσις δὲ, ἡ ὁποιαοῦν κατάληξις μὴ τοῦ παντός· εἴσι δὲ ἀποθέσεις τέσσαρες· βραχυκατάληκτον, καταληκτικόν, ἀκατάληκτον, καὶ ὑπερκατάληκτον. Καὶ βραχυκατάληκτον μὲν ἔστιν, 25 ὡς ἐν παραδείγματι ἐπὶ τοῦ μονομέτρου εἰπεῖν, ὅπερ ποδὸς ὅλου δεῖται πρὸς ἀπαρτισμὸν, οἷον τὸ φεῦ φεῦ, καὶ τὸ ἰῶ, ἢ τὸ εἶα. Ταῦτα γὰρ μονόμετρά ἐστι βραχυκατάληκτα, διὰ τὸ ἔχειν μὲν τὸν ἓνα πόδα τοῦ ἐτέρου δὲ λείπεσθαι. Καταληκτικόν δὲ, τὸ δεόμενον συλλαβῆς πρὸς ἀπαρτισμὸν, οἷον τὸ ἰῶ μοι, καὶ τὸ ἰῶ φεῦ. 30 Ταῦτα γὰρ μονόμετρά ἐστι καταληκτικά, διὰ τὸ ἔχειν ὅλον πόδα καὶ μίαν συλλαβὴν, ἥτοι ἥμισυ ποδὸς, λείπεσθαι δὲ μιᾶς συλλαβῆς πρὸς ἀπαρτισμὸν. Ἀκατάληκτον δὲ, ὅπερ ἀπηρτισμένους ἔχει τοὺς πόδας, οἷον τὸ, ἰοῦ ἰοῦ, ἢ τὸ ἰῶ ἰῶ, ἢ τὸ φεῦ φεῦ ἰῶ.

Ταῦτα γὰρ μονόμετρα ἔστιν ἀκατάληκτα, διὰ τὸ ἀπηρτισμένους ἔχειν τοὺς πόδας, καὶ μὴ ἔλλειπεῖς ὡς τὰ εἰρημένα. Ὑπερκατάληκτον δὲ τὸ ἔχον μὲν ὅλους τοὺς πόδας ἀπηρτισμένους, ἔχον δὲ συλλαβὴν μίαν πλειόνα, ἢ καὶ πόδα.

Ἰστέον δὲ ὅτι πάντα τὰ μέτρα πλὴν τοῦ δακτυλικοῦ κατὰ 5 διποδίαν μετρεῖται, καὶ ἀνέρχεται μέχρι τοῦ πενταμέτρου. Ἔστι δὲ μονόμετρον μὲν τὸ ἔχον πόδας δύο, δίμετρον τὸ ἔχον πόδας τέσσαρας, τρίμετρον τὸ ἔχον 5, τετράμετρον τὸ ἔχον ἦ, πεντάμετρον τὸ ἔχον ι'. περαιτέρω δὲ οὐ πρόεισιν. Εἴρηται δὲ πλὴν τοῦ δακτυλικοῦ, ἐπειδὴ τοῦτο οὐ κατὰ διποδίαν μετρεῖται, διὰ τὸ 10 εἶναι τοὺς πόδας τρισυλλάβους.

Συνίζησις δὲ πάθος τις (sic) οὔσα παρέπεται μέτρῳ παντὶ καλεῖται δὲ καὶ συνεκφώνησις. Ἔστι δὲ καταλογισμὸς ἐν ποδισμῷ δύο συλλαβῶν εἰς μίαν, οὕτως δὲ ὥστε εἶναι αὐτὰς ἀμεσολαβήτους συμφώνῳ, ἵνα δύνωνται συνεκφωνηθῆναι· εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἔστι δυνατόν· οἷον δὲ ψυχαγωγία τίς ἐστι τῆς στενοχωρίας τοῦ μέτρου. Γίνεται δὲ ἢ ἐκ δύο μακρῶν συλλαβῶν λογιζομένων ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς, ὡς τὸ, ἢ οὐχ ἄλλως, τὸ γὰρ ἢ καὶ οὐ ἀντὶ μιᾶς λογίζονται ἐν τῷ ποδισμῷ, καὶ τὸ,

βούκολ' ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας 20

ἢ δύο βραχειῶν ἀντὶ μιᾶς βραχείας, ὡς τὸ,

ἀλλὰ τέον οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.

ἢ μακρᾶς καὶ βραχείας ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς, ὡς τὸ,

μήμιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

ἢ βραχείας καὶ μακρᾶς ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς, ὡς τὸ, 25

ῶρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νείκεων τ' ἀγόρευον τε.

Ἔστι δ' ὅτε καὶ ἢ μακρὰ καὶ βραχεῖα καὶ βραχεῖα καὶ μακρὰ λογίζονται ἀντὶ μιᾶς βραχείας, πλὴν οὐ τῆς μακρᾶς μενούσης μακρᾶς, ἀλλὰ βραχείας λογιζομένης διὰ κοινὴν συλλαβὴν, ὡς εἶναι τὴν συνίζησιν ἐν τῷ καταλογισμῷ ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μιᾶς 30 μακρᾶς, ὡς τὸ,

δενδρέφ' ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἰεῖσι.

καὶ τὸ

χρυσέφ' ἀνὰ σκήπτρῳ καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιοῦς

τὸ γὰρ δεινδρέω τὸ ω καὶ τὸ χρυσέω τὸ ω κοιναὶ τυγχάνουσι συλλα-
 βαί, καὶ ὡς βραχεῖαι λογίζονται, πλὴν τῶ φαινομένῳ μακραί εἰσι.
 Καὶ ἡ συνίησις ἀπὸ τοῦ προφανοῦς λέγεται ἀπὸ μακροῦ καὶ
 βραχέος εἰς μίαν βραχεῖαν. Εἰ μὲν γὰρ τὸ ω προθήσεις καὶ
 δευτέραν λογίση συλλαβὴν ἐν μὲν τῶ ἐφεζόμενοι τὸ εἶ ἐν δὲ τῶ 5
 ἀνὰ σκήπτρῳ τὸ αἶ, ἔσται ἡ συνίησις ἀπὸ μακροῦ καὶ βραχέος
 εἰς μίαν βραχεῖαν· εἰ δὲ προτάξεις ἐν τῶ δεινδρέω τὴν δρέ συλλα-
 βὴν καὶ ἐν τῶ χρυσέω τὴν σέ, ἔσται ἀπὸ βραχέος καὶ μακροῦ εἰς
 μίαν βραχεῖαν.

Αἶ δὲ συλλαβαί, ἡ μὲν μακρὰ ἢ φύσει μακρὰ ἔστιν, ὡς τὸ 10
 Ἦρωσ καὶ τὸ Αἶας, ἢ θέσει, ὡς τὸ ὄπτω καὶ ἔξω· ἡ δὲ βραχεῖα
 ἢ φύσει βραχεῖα, ὡς τὸ λέγε καὶ λόγος, ἢ διχρόνῳ συνεσταλμένῳ
 ὄντι κανόνι ἢ ἔθει, ὡς τὸ ἡδὺς καὶ τις καὶ λᾶας· ἡ δὲ κοινή, ἢ τὸ
 μακρὸν εἰς βραχὺ τρέπεται, καταπεραιούμενον εἰς λόγου μέρος,
 ἔχον δὲ τὴν ἐξῆς ἀρχομένην ἀπὸ φωνήεντος, ὡς τὸ, 15

δεῦτε δὴ ἐννέπετε

ἢ τὸ βραχὺ εἰς μακρὸν, διχῶς δὲ, ἢ γὰρ περαιούται μὲν εἰς μέρος
 λόγου, τὴν δὲ ἐξῆς ἀδιαφόρως ἔχει ἀρχομένην, οἶον,

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή.

ἢ ἐπιφέρεται δύο σύμφωνα, τὸ μὲν ἡγούμενον ἄφωνον, τὸ δὲ ἐπό- 20
 μενον ἀμετάβολον, οἶον,

Πάτροκλέ μοι δειλῆ.

Σημεῖα δὲ τῆς μὲν μακρᾶς συλλαβῆς τόδε —, τῆς δὲ βραχείας
 τόδε, ∪, τῆς δὲ κοινῆς, εἰ μὲν ἀντὶ μακρᾶς λαμβάνεται, τόδε,
 ⊔, εἰ δὲ ἀντὶ βραχείας, τόδε, — 25

Προῆλθε δὲ τὸ μέτρον ἐκ θεοῦ, μέτρῳ τάτε οὐράνια καὶ ἐπί-
 γεια κεκοσμηκότος· ἀρμονία γάρ τις ἔστι καὶ τοῖς ἐπουρανίοις
 καὶ ἐπιγείοις· ἢ πῶς ἂν ἄλλως συνέστη τόδε τὸ πᾶν εἰ μὴ ρυθμῶ
 τινι καὶ τάξει διεκεκόσμητο· καὶ τὰ ἐφ' ἡμῶν δὲ κατασκευαζό-
 μενα ὄργανα μέτρῳ πάντα γίνονται· εἰ δὲ πάντα, πολλῶ γε μᾶλ- 30
 λον ὁ λόγος, ἄτε καὶ περιεκτικὸς ἀπάντων ὢν· ἔστι μὲν γὰρ καὶ
 τῶ πεζῶ ἀρμονία τις, καὶ δῆλον ἐξ ὧν τοῦ μὲν ὁ λόγος ἔστιν
 εὐρυθμότερος, τοῦ δὲ οὐ. μᾶλλον δὲ πρόσεστι τῶ ποιητικῶ πάθεσι
 πλείστοις χρωμένῳ, καὶ λέξεσι δὴ καὶ μύθοις καὶ πλάσμασι, δι'

ἢν ἄρμονία κατασκευάζεται. Ταῦτ' ἄρα καὶ οἱ παλαιοὶ ἐμμέτρους μᾶλλον τοὺς οἰκείους ἐποίουν λόγους ἢ πεζούς. Καὶ μὴν τῷ μέτρῳ πρόσεστιν ἄρμονία, ἢ δ' ἄρμονία μουσικὴ τυγχάνει. Τῆς μουσικῆς δὲ ὅσον τὸ κλέος ἐστὶν οὐδεὶς ἀγνοεῖ. Ὡστε καὶ τὸ μέτρον ἐν τῶν ἀρίστων ὑπὸ τὴν μουσικὴν ὄν, ἥς τὸ "κλέος" ὡς 5 "Ὀμηρος ἔφη "οἶον ἀκούομεν οὐδέ τι ἴδμεν."

Καλοῦνται δὲ τὰ μέτρα τὰ μὲν ἀπὸ τῶν συμβεβηκότων αὐτοῖς, τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ τόπου ἐν ᾧ ἤδοντο, τὰ δὲ ἐκ τῶν εὐρόντων πρῶτον αὐτὰ, τὰ δὲ ἐκ τῶν ὑμνουμένων θεῶν, ὥσπερ δὴ καὶ οἱ πόδες. Πυρρίχιος μὲν γὰρ καλεῖται ἢ διὰ τὸ μεθ' ὅπλων χρῆσθαι 10 μᾶλλον τοὺς χρωμένους αὐτῷ, ἢ διὰ τὸ τὸν Πύρρον πρῶτον νικήσαντα ὑμνηθῆναι τούτῳ τῷ μέτρῳ, ὅπερ ἐκ τοῦ πυρριχίου μᾶλλον σύγκειται. Τροχαῖος δὲ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐξ ὕψους εἰς ταπεινὸν ἠκόντων λίθων, οἳ καὶ τρέχειν τὸν βαδίζοντα παρασκευάζουσιν, ἢ διὰ τὸ τοὺς περιτρέχοντας τοὺς βωμοὺς τούτῳ τῷ μέτρῳ ἄδειν. 15 Σπονδεῖος δὲ, ὅτι ἐπειδὴ σπένδοντες τοῖς θεοῖς καὶ ζητοῦντες ἀγαθόν τι παρ' αὐτῶν τούτῳ τῷ μέτρῳ ἐχρῶντο. ἰαμβίζειν γάρ ἐστι τὸ ὑβρίζειν. Ἡ παρὰ Ἰάμβης κόρης, ἣτις αἰσχρῶς ὑβρισθεῖσα τῷ μέτρῳ τούτῳ ἀγχοῆν τὸν βίον κατέλυσεν ἢ ὅτι Δημήτηρ περίλυπος οὔσα ἐπὶ τῇ ἀρπαγῇ τῆς κόρης παρεξενώθη γυναικί 20 νίβη (sic) καλουμένη κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἥς ἡ θεράπεινα Ἰάμβη καλουμένη παρεμυθήσατο τὴν Δήμητραν ὀρχουμένη τούτῳ τῷ μέτρῳ. Δάκτυλος δὲ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀρμονιῶν τῶν δακτύλων ἀπὸ γὰρ τῆς μακρᾶς ἐπὶ τὰς βραχείας κατέρχεται. Ἀνάπαιστος δὲ, ὅτι ἀνάπαλιν τοῦ δακτύλου παίει, ἣτοι στρέφεται. Ἀμφί- 25 μακρος, ὅτι ἐκατέρωθεν δύο μακρὰς ἔχει. Ἀμφίβραχος, ὅτι ἐκατέρωθεν δύο βραχείας ἔχει. Βακχεῖος, ἐπειδὴ οἱ ὕμνοι τῶν διθυραμβοποιῶν πρὸς Διόνυσον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τούτων σύγκεινται τῶν ποδῶν. Παλιμβακχεῖος, ὅτι ἀνάπαλιν τοῦ βακχείου δαίκεται. Χορεῖος, ὅτι ἐν τοῖς χοροῖς μᾶλλον ἐχρῶντο τῷ τοιοῦτῳ 30 μέτρῳ. Μολοττός, ὅτι ὠδὰς λέγουσιν ἐμμέτρους συγκειμένους ἐκ τοιοῦτων ποδῶν ἐν τῷ ἱερῷ τῷ Δωδώνης, πρὸς μνήμην Μολοσσοῦ υἱοῦ τηρου (sic) καὶ Ἀνδρομάχης, ἥπερ ἑορτὴ ὕστερον Μολοσσεῖα ἐκλήθη.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον τρίμετρον μὲν ἔστι, κέκτηται δὲ διαφορὰς δύο, τὴν τε ἀρχαιοτέραν, καὶ τὴν μεταγενεστέραν. Ἐκαλεῖτο δὲ τὸ μὲν ἀρχαιότερον κωμικὸν τε καὶ τραγικόν, ᾧ καὶ τῶν παλαιῶν οἱ πλείους ἐχρήσαντο· τὸ δὲ νεώτερον καθαρὸν τε καὶ τρίμετρον καλεῖται, διὰ τὸ τρεῖς πόδας δέχεσθαι καθ' ὑπαλλαγὴν, ἴαμβον 5 καὶ πυρρίχιον καὶ σπονδεῖον· τοῦτο δὲ ὀλίγοι τῶν ἀρχαίων ἐχρήσαντο. Δέχεται οὖν τὸ μὲν ἀρχαῖον ἐν μὲν τῇ α' καὶ τῇ γ' καὶ ε' χώρα πόδας ε', δάκτυλον, σπονδεῖον, χορεῖον, ἀνάπαιστον, καὶ τὸν ὁμώνυμον ἴαμβον· ἐν δὲ τῇ β' καὶ τῇ δ' τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους ἀνάπαιστον χορεῖον καὶ ἴαμβον· ἡ δὲ ἕκτη ἐστὶ μὲν 10 ἀδιάφορος, ὡς ἐπὶ παντὸς μέτρον, δέχεται δὲ καθολικώτερον ἴαμβον ἢ πυρρίχιον· τὸ δὲ νεώτερον δέχεται ἐν μὲν τῇ α' καὶ γ' καὶ ε' ἴαμβον καὶ σπονδεῖον, ἐν δὲ τῇ β' καὶ δ' αἰεί ποτε ἴαμβον, ἐν δὲ τῇ ε' ἢ ἴαμβον ἢ πυρρίχιον.

Τὸ οὖν παλαιὸν ἰαμβικὸν διαιρεῖται εἰς τὸ κωμικόν, τὸ τραγι- 15 κόν, τὸ σατυρικόν, τὸ Ἰππωνάκτειον, τὸ καὶ χωλόν, τὸ τοῦ Ἀνανίου, τὸ καὶ ἰσχυορρωγικόν. Τοῦ μὲν οὖν τραγικοῦ γνωρισμὸς τὸ δέχεσθαι ἓνα τῶν τρισυλλάβων· τοῦ δὲ κωμικοῦ τὸ τρεῖς καὶ πλείονας τρισυλλάβους προσλαμβάνειν· τοῦ δὲ σατυρικοῦ τὸ δύο τῶν τρισυλλάβων ἔχειν· τοῦ δὲ Ἰππωνακτείου τὸ δέχεσθαι ἐν τῇ 20 ἕκτη χώρα σπονδεῖον ἢ τροχαῖον, διὸ καὶ χωλαίνειν δοκεῖ κατὰ τὴν βάσιν ὑπερκατάληκτον ταύτην ἔχον, τοῦ δὲ Ἀνανίου τὸ ἀπὸ τοῦ δ' ποδὸς μέχρι τέλους πεντὲ συλλαβὰς ἔχειν καὶ ταύτας μακράς· διὸ καὶ ἰσχυορρωγικὸν ὁ στίχος οὗτος καλεῖται, διὰ τὸ μὴ κατὰ τὸ τέλος πάσχειν τὴν χώλανσιν, ὡς ὁ τοῦ Ἰππώνακτος, 25 ἀλλ' ἀνωτέρω ἀπὸ τῆς δ' χώρας.

Εἰδέναι δὲ δεῖ, ὅτι ἕκαστον μέτρον καλεῖται μὲν ἐκ τοῦ πλεονάζοντος ποδός· οὐ μὴν ἀπαραιτήτως καὶ ἐξ οὗ καλεῖται καὶ συναπαρτίζεται, ἀλλ' ἐπιδέχεται καὶ ἑτέρας πόδας· πλὴν χρήσιμον τὸ ἐξ οὗ καλεῖται συντελεσθῆναι καὶ ἄριστον, οἷον τὸ ἰαμβικὸν ἐξ 30 ὅλων ἰάμβων, καὶ τὸ ἀναπαιστικὸν ἐξ ὅλων ἀναπαιστών, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως.

Τὸ ἡρωικὸν δὲ μέτρον ἐξάμετρον ἔστιν, ἐξ γὰρ χώρας ἔχει

^h ἰσχυορρωγικόν ms. vide Tzetzem citatum ad Hephæst. p. 33. n. x.

καλεῖται δὲ ἡρωϊκὸν διὰ τὸ τὸν Ὅμηρον τὰς τῶν ἡρώων πράξεις διεξιόντα τούτῳ τῷ μέτρῳ χρῆσασθαι. Λέγεται δὲ καὶ δακτυλικόν, διὰ τὸ τὸν δάκτυλον οἰκειότατον εἶναι τούτῳ τῷ μέτρῳ, ὡσπερ καὶ τὸν ἰαμβον τῷ ἰαμβικῷ. Δέχεται δὲ τούσδε τοὺς πόδας, δάκτυλον σπονδεῖον καὶ τροχαῖον, ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀμφίμακρον καὶ 5 παλιμβάκχειον, πλὴν καθαρὰν ἔχοντας τὴν κατάληξιν, ὡς τὸ,

Οὐ τι μοι αἰτιή ἐσσι·

καὶ τὸ,

πλάγχθη ἐπεὶ

οὕτω γὰρ κείμενοι ὁ ἀμφίμακρος καὶ ὁ παλιμβάκχειος ὡς δάκτυ- 10 λοι λογίζονται διὰ τὸ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν εἶναι κοινήν, καταπεραιουμένην μὲν εἰς μέρος λόγου, τὴν δ' ἐξῆς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην ἔχουσιν.

Τούτων οὖν ὄντων τῶν ποδῶν ἐξ ὧν τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον συνίσταται, κάλλιστον μὲν ἐστὶ συντεθῆναι δι' ὅλων δακτύλων, ὡσπερ καὶ 15 τ' ἄλλα μέτρα διὰ τῶν οἰκειοτάτων ποδῶν, καὶ ἔστιν εὐρεῖν οὕτως ἔχοντας στίχους. Δέχεται δὲ καὶ τοὺς ἄλλους ὡς εἵπομεν οὕτως· ἐν μὲν ταῖς ἑ' χώραις δακτυλικὸν καὶ σπονδεῖον καὶ ἀμφίμακρον καὶ παλιμβάκχειον, ἀδιαφόρως καὶ ὡς ἔτυχε· τὸν δὲ τροχαῖον ἐν τῇ 5', ἵνα βεβηκῶς εἴη ὁ στίχος· ἐν δὲ τοῖς μέσοις τόποις οὐκ 20 ἐπιδέχεται τὸν τροχαῖον ἵνα μὴ χωλὸς γένηται ὁ στίχος· εἰ δὲ ἐστὶ δυνατόν θεραπευθῆναι διὰ τῆς κοινῆς συλλαβῆς, τίθεται. Μία μὲν οὖν τοιαύτη κατάληξις τοῦ ἡρωϊκοῦ· ἑτέρα δὲ ἡ καλουμένη Αἰολικὴ, ἣ τις τὸν μὲν ἄ πόδα ἔχει ἕνα τῶν δισυλλάβων, τοὺς δὲ ἐξῆς πλὴν τοῦ τελευταίου πάντας δακτύλους, τὸν δὲ τελευταῖον 25 ἢ δάκτυλον ἢ ἀμφίμακρον· εἰ δὲ ἐστὶ καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τροχαῖον, εἰ δὲ βραχυκατάληκτον μίαν συλλαβὴν μακρὰν, ἢ καὶ βραχεῖαν διὰ τὸ ἀδιάφορον τὸ τέλος παντὸς μέτρου· τρίτη δὲ ἡ λογα(οι)δική, ἣ τις τὸν μὲν ἄ πόδα ἢ σπονδεῖον ἢ τροχαῖον ἢ δάκτυλον ἢ μολοττὸν ἔχει, τοὺς δὲ λοιποὺς ὡσπερ καὶ ἡ Αἰολικὴ. 30

Ἐπὶ τοῦτο δὲ καὶ τὸ ἐλεγεῖον καὶ ἐλεγειακόν ἐστίν. Ἐκλήθη δὲ οὕτω διὰ τὸ τὰς γυναῖκας λιγυρᾶ τῇ φωνῇ κλαίειν· ἐχρῶντο γὰρ ἐν τοῖς τάφοις τούτῳ τῷ μέτρῳ· ἢ ὅτι ἔλεγχος μὲν ὁ θρήνος λέγεται διὰ τὸ εἶέ λέγειν· ἐν θρήνοις δὲ καὶ τάφοις ἐχρῶντο τῷ

μέτρῳ τούτῳ. Τοῦτο δὲ διπλοῦν ἐστί· τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ πεντάμετρόν ἐστι· πεντὲ γὰρ δέχεται χώρας, τὰς μὲν τρεῖς, ἤγουν *α' β' καὶ γ'* συγκειμένας ἐκ τοῦ δακτύλου καὶ σπονδείου· ἐνίοτε δὲ δέχεται ἢ πρώτη καὶ *β'* μόνον καὶ ἀμφίμακρον, ἢ παλιμβάκχειον, καθαρὸς μέντοι ὥσπερ εἴρηται· ἢ δὲ *γ'* σπονδεῖον 5 μόνον, ἢ δὲ *δ'* ἀνάπαιστον, ἢ δὲ *ε'* ἀνάπαιστον καὶ χορεῖον. Τὸ δὲ ἐν μὲν τῇ *α'* καὶ *β'* χώρα τοῦ πενθημιμεροῦς δέχεται σπονδεῖον καὶ δάκτυλον ἀδιαφόρως, πρόσετι δὲ καὶ ἀμφίμακρον καὶ παλιμβάκχειον, θεραπευομένους μέντοι· μετὰ δὲ τούτους μακρὰ συλλαβὴ καταπεραιούσα μὲν εἰς μέρος λόγου· τὸ δὲ 10 ἕτερον πενθημιμερές δέχεται δύο πόδας δακτύλους, εἶτα συλλαβὴν μακρὰν ἢ βραχεῖαν, ἀδιάφορος γάρ. Τούτοις συνάπτεται καὶ τὸ ἐπικόν, κατ' οὐδὲν μὲν διαφέρον τοῦ *α'* ἐλεγείου, πλὴν ὅτι ἐπιδέχεται τοὺς πόδας ἐκείνου ἀδιαφόρως, καὶ πρόσετι ἐν τῷ τέλει καὶ τροχαῖον. 15

Τοῦ δὲ ἠρωϊκοῦ εἶδη εἰσὶ ταῦτα· ἰσόχρονον, τὸ τὰ μεγέθη τῶν συλλαβῶν καὶ τοὺς πόδας ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ ἐσχάτου τοὺς αὐτοὺς ἔχον·

τὸ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοισι.

πάντες γὰρ οἱ πόδες παρέξ τοῦ τελευταίου, ἀδιάφορος γὰρ οὗτος, 20 ἴσοι τυγχάνουσιν τοῖς μεγέθεσι τῶν συλλαβῶν. Ἀπηρτισμένος, ὅταν πᾶσαν ἔννοιαν περιλαμβάνει εἰς ἑαυτὸν, καὶ μὴ περιορίζων τὴν τῶν ἄλλων στιχῶν ἔννοιαν ἐν τῷ ἰδίῳ μέτρῳ, ἢ ἐπιπλέκων τῇ τῆς ἐννοίας περιλήψει·

ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἔκτωρ. 25

ἀκέφαλος, ὁ ἀπὸ βραχείας ἀρχόμενος,

ἐπειδὴ νῆας τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοιτο.

λαγαρός, ὁ κατὰ τὸ μέσον τοῦ στίχου τὴν ὀφειλομένην σύνθεσιν μὴ σώζων,

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπησ 30

μείουρος, ὁ κατὰ τὴν σύνθεσιν τὸ τέλος μὴ σώζων, τὴν παρατελευταίαν συλλαβὴν βραχεῖαν ἔχων,

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ἐπεὶ ἴδον αἴολον ὄφιν

ὁ γὰρ ἐν τέλει πους ἀπὸ βραχείας ἀρξάμενος μειοῦσθαι ποιεῖ τὸ

- τέλος τοῦ στίχου. Τραχύς ἐστίν, ὁ τὴν φράσιν τραχύνων διὰ τῆς τῶν φωνηέντων συνθήκης·
 τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.
 μαλακοειδῆς, ὁ λείως καὶ ὀμαλῶς ἐμπίπτων ταῖς ἀκοαῖς·
 αἵματι οἱ δεύοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι. 5
- κακόφωνος, ᾧ πολλὰ φωνήεντα πρόσεστι·
 φῆη ἀθηρηλογὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμω ὦμω.
 λογοειδῆς, ὁ τῇ συνθέσει πεζότερος·
 ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατον καὶ πενήκοντα.
- προκέφαλος, ὁ ἔχων πλεόν τῆς τετραχρονίας· 10
 ἢ οὐχ ἄλις ὅτι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις.
 σφήκιος, ὁ ἐσφηκωμένος κατὰ τὸ μέσον·
 ἢ λάθεται ἢ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 δολιχόουρος, ὁ δολιχὴν ὑπὲρ τὸ προσῆκον ἔχων τὴν οὐράν,
 Κάστορά θ' ἰππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. 15
- προκοίλιος, ὁ περιττεύων συλλαβῇ·
 Πατρόκλου ποθέων ἀνδρότητά τε καὶ μένος ἦϋ.
 ἢ γὰρ ὄρο συλλαβῇ πλεονάζει τοῦ στίχου, καὶ ἐντίθησιν ὄγκον ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν προγαστρῶν.
 μακροσκελής, ὁ περιττεύων συλλαβῇ κατὰ τὸν ἕκτον πόδα· 20
 Κύκλωψ τῇ πῖε οἶνον ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα.
 Δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι τοῦ λαγαροῦ καὶ τοῦ σφηκίου τὰ παραδείγματα δύνανται θεραπευθῆναι τῇ κοινῇ συλλαβῇ· τὸ γὰρ θεν καὶ δε κοινὰ συλλαβαί εἰσι, καὶ λογίζονται ἀντὶ μακρᾶς· τοῦ δὲ δολιχοῦρου καὶ μακροσκελοῦς καὶ τῶν ὁμοίων τῇ συνιζήσει θεραπεύονται. 25
 Τούτων δὲ τῶν κατὰ τὸ τέλος παθόντων ἐναντίος ἐστὶν ὁ μείουρος. Εὗρηται δὲ καὶ ἑτέραι τινὲς διαφοραὶ τοῦ ἠρωϊκοῦ· εἷσι δὲ αὗται·
 κατενόπλιον, τὸ ἔχον δύο δακτύλους καὶ ἓνα σπονδεῖον·
 ὡς φάτο δακρυχέων τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.
 περιδικόν, τὸ ἔχον ἓνα δάκτυλον καὶ ἓνα σπονδεῖον· 30
 οὐλομένην, ἢ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν.
 βουκολικόν, τὸ μετὰ τρεῖς πόδας ἀπαρτίζον εἰς μέτρος λόγου·
 ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτοις ἰμάσι δέδεντο.
 σαπφικόν, τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ σπονδείου καὶ λῆγον εἰς σπονδεῖον·
 ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἵπποκορυσταί. 35

ὑπόρρυθμον, τὸ καθ' ἕκαστον πόδα ἀπαρτίζον εἰς μέρος λόγου·
ὑβριος εἵνεκα τῆσδε φίλος (sic) σὺ δ' ἴσχεο ἡμῶν.

τέλειον, τὸ ἔχον πάντα τὰ μέρη τοῦ λόγου·
πρὸς δέ με τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον.

πολιτικὸν δὲ, τὸ ἄνευ πάθους ἢ τρόπου· 5
ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατον καὶ πενήκοντα.

ἡλιοειδές, τὸ καὶ προβάθμιον καὶ κλιμακωτὸν, ὅπερ ἄρχεται μὲν
ἐκ μονοσυλλάβου λέξεως, προῖόν δὲ αὖξει τὰς λέξεις μιᾷ συλλαβῇ
θατέραν θατέρας·

ὦ μάκαρ Ἀτρείδη μοιρηγενές ὀλβιῷδαιμον. 10

ἐμπερίβολον, τὸ ἔχον τινὰς τῶν δέκα κατηγοριῶν καὶ τῶν ἔξ
περιστατικῶν,

ποσὸν ποῖον οὐσία που ποτέ
πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς αἰδὶ προΐαψε.

Τὸ ἀναπαιστικὸν κατὰ πᾶσαν χώραν δέχεται σπονδεῖον καὶ
ἀνάπαιστον· σπανίως δὲ καὶ προκελευσματικόν· παρὰ δὲ τοῖς 15
δραματοποιοῖς ἴαμβον καὶ δάκτυλον. Εἰσὶ δὲ αὐτοῦ ἀποθέσεις
ἔξ κατὰ συζυγίαν διαιρουμένων· ὑπερκατάληκτον εἰς δισύλλαβον,
ὑπερκατάληκτον εἰς συλλαβὴν, ἀκατάληκτον, καταληκτικὸν εἰς
συλλαβὴν, καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, βραχυκατάληκτον.
"Ὡσπερ δὲ ἐν τῷ δακτυλικῷ τὸ λογαδικόν (sic) οὕτω καὶ τοῖς ἀνα- 20
παίστοις τὸ εἰς βακχεῖον περαιούμενον, οὗ ἐστὶν ἐπισημότερον τὸ
μετὰ τέσσαρα πόδας αὐτὸν ἔχον τὸν βακχεῖον, ὧν ὁ πρῶτος
γίνεται καὶ σπονδεῖος καὶ ἴαμβος.

παροιμιακὸν	κτι μεγάνορος ἔξοχα πλούτου	δίμετρον	
λογαδικὸν	ὑπὸ βουθυσίαις ἀέθλων τε πεμ	καταληκτικὸν	25
	ποθέω στρατιᾶς	μονόμετρον	
	Ῥόδον εὐθυμάχαν	ἀκατάληκτον	
εἰς δισύλλαβον	τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος	μονόμετρον ὑπερκατάληκτον.	
μονόμετρον	καὶ ἀγάνορος	καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν.	
τρίμετρον	ἀκλεῆς τίμα κατεφυλλορόησε ποδῶν	βραχυκατάληκτον	
μονόμετρον	μάντιν τ' ἀγαθὸν	ἀκατάληκτον	30

ὄτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἦνθουν καὶ σωφροσύνη λελόγισται (sic)

τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον·

δίμετρον τότε γ' Ἄρτεμις οὐκ ἐχόρευσε καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον
τρίμετρον ἀγέτω θεὸς οὐ γὰρ ἐγὼ δίχα τῶνδ' αἶδω.

Τὸ δὲ προκελευσματικὸν ὑπὸ τὸ ἀναπαιστικὸν ἔστιν. Τὸ γὰρ τοῦ ἀναπαίστου μακρὸν διαλυόμενον εἰς δύο βραχείας τὸν προκελευσματικὸν ποιεῖ. Ἔστι δὲ δίμετρον συγκείμενον ἐκ προκελευσματικῶν ποδῶν καὶ μόνων. Ἔστωσαν δὲ τούτου παραδείγματα ταῦτα·

5

ὄθεν ὁ πολύφατος	δίμε-
νόον ὑπὸ γλυκυτα	
ᾄσποτ' ἐκάλεσε πα	τρα κα-
ὔδατος ὅτι τε πυ-	
μετὰ τὸ ταχύποτμον	ταληκ-
ἐμέ δ' ἐπὶ ταχυτα	
Πέλοπος ἵνα ταχυ	τικά
θεὸς ἐπίτροπος.	

10

Τὸ τροχαϊκὸν κατὰ μὲν τὰς περιττὰς χώρας δέχεται τροχαῖον, τρίβραχυν, δάκτυλον, κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους τούτους τε καὶ σπον- 15 δεῖον καὶ ἀνάπαιστον· καταληκτικὸν δὲ ὅτε ἔστι, τὸν παραλήγοντα μάλιστα μὲν τροχαῖον δέχεται, ἔστι δ' ὅτε καὶ τρίβραχυν· κἂν δὲ ἢ βραχυκατάληκτον οὐ βούλεται τὸν παραλήγοντα τετράσημον ἔχειν. Ταῦτα τούτου παραδείγματα·

Τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· 20
χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ.

δίμετρον καταληκτικὸν Εὐριπίδειον·
μήκεθ' ἁλίου σκόπει.

μονόμετρον ὑπερκατάληκτον· 25
ἄλλο θαλπνότερον.

δίμετρον ἀκατάληκτον·
μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα.

δίμετρον καταληκτικὸν·
μηδ' ἀπείρατον καλῶν.

τρίμετρον καταληκτικὸν· 30
τὴν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται θοαί.

τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐν ἰάμβῳ τελευτῶν ἔθει Πινδαρικῶ·
νᾶες ἐν χέρσῳ δὲ λαιψηροὶ πόλεμοι.

δίμετρον καταληκτικὸν Εὐριπίδειον· 35
πόλλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω.

- τρίμετρον ἀκατάληκτον·
 καὶ δις ἐν Πυθῶνι Ἴσθμοί τ' Ἐργότελες.
- δίμετρον ἀκατάληκτον·
 ὦν παρ' οἰκείαις τροφαῖς.
- δίμετρον ὑπερκατάληκτον· 5
 ἀνδράσι πλούτου χρύσειαι.
- δίμετρον ὑπερκαταληκτικόν·
 ταὶ Διονύσου πόθεν ἐξύφαναν.
- δίμετρον καταληκτικόν·
 σαι κυλίνδοντ' ἐλπίδες. 10
- ὁμοῖον,
 συγγόνῳ παρ' ἐστία.
- Τὸ χοριαμβικὸν συντίθεται μὲν καθαρὸν, συντίθεται δὲ καὶ
 ἐπίμικτον πρὸς τὰς ἰαμβικὰς· ὡς ἐπίπαν δὲ, ὅτε καταληκτικόν
 ἐστὶν εἰς τὴν ἰαμβικὴν κατακλεῖδα περαιοῦται, τουτέστιν δὲ, 15
 ἀμφίβραχυν ἢ βακχεῖον διὰ τὴν ἀδιάφορον· περαιοῦται μὲν γὰρ
 καὶ εἰς τὴν ἰδίαν, τὸν δάκτυλον ἢ κρητικόν, ἀλλὰ τῷ ταῦτα συν-
 εχέστερα εἶναι ἀπρεπέστερά ἐστι. Ταῦτα τούτου παραδείγματα·
- δίμετρον κ.
 ἄτε διαπρέπει νυ- 20
- δίμετρον κ.
 ἐξαπατῶντι μῦθοι
- δίμετρον ὑπ.
 τοῦτό γε οἱ σαφῶς μαρτυρῆ
- τρίμετρον βρ. 25
 οὐδ' ἔλαθ' Αἴπυτον παντὶ χρόνῳ
- ὁμοῖον
 καλλιρόοισι πνοιαῖς ματροπάτωρ
- τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς σ.
 πατρί τε θυμὸν ἰάναιεν κόρα τ' ἐγ. 30
- δίμετρον ἀ.
 δέ σφισιν ὄπασε τέχνην
- δίμετρον καταληκτικὸν εἰς σ.
 ῥόδον ἔμεν ποντίῳ

ὁμοῖον

καὶ κρίσις ἄμφ' ἀέθλοις

ὁμοῖον. . . .

Τὸ ἀντισπαστικὸν τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει τρεπόμενον κατὰ τὸν πρότερον πόδα εἰς τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα, 5 τὰς δὲ ἐν μέσῳ καθαρὰς ἀντισπαστικὰς, τὴν δὲ τελευταίαν ὅποτέ ἐστὶν ἀκατάληκτον, ἱαμβικὴν, εἴαν δὲ ἀναμίσγηται ταῖς ἱαμβικαῖς οὐ μόνον τὴν πρώτην συζυγίαν ἔχει τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα, ἀλλὰ καὶ τὴν ταῖς ἱαμβικαῖς ἐπομένην. Ἔστι δ' ὅτε καὶ λύεται ὁ πρότερος πούς εἰς τρίβραχυν. Ταῦτα παρα- 10 δείγματα τούτου

δίμετρον ἀκατάληκτον Γλυκῶνειον

ἄριστον μὲν ὕδωρ ὁ δὲ

δίμετρον καταληκτικὸν εἰς σ.

ἐρήμας δι' αἰθέρος

15

δίμετρον ὑπ.

σοφῶν μητίεσσι κελαδεῖν

τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς σ.

Κρόνου παῖδ' ἐς ἀφνεὰν ἰκομένους

τρίμετρον βραχυ.

20

μάκαιραν Ἰέρωνος ἐστίαν

δίμετρον ὑπ.

Συρακούσιον ἵπποχάρμαν

τρίμετρον κ.

δέ οἱ κλέος ἀν' εὐάνορι Λυδοῦ

25

τρίμετρον ἄ.

ἐπεὶ νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε

τρίμετρον κ.

δεδαϊδαλμένοι ψεύδεσσι ποικίλοις

μονόμετρον ὑπ.

30

δεδαϊδαλμένος

δίμετρον βρ.

φέρει τῶν τε καὶ τῶν

Τὸ ἀπὸ μείζονος ἰωνικὸν συντίθεται μὲν καὶ καθαρὸν συντίθεται δὲ καὶ πρὸς τὰς τροχαϊκὰς ἐπίμικτον. "Ὅτε μέντοι ἀκατάληκτόν ἐστι καθόλου σπανίως εἰς τὴν ἰωνικὴν περαιούται, διὰ τὸ ἀπρεπῆ εἶναι τὴν ἰωνικὴν ἐπὶ τέλους οὔσαν Δέχεται δὲ ἐν ταῖς ἀρτίαις χώραις καὶ μολοττόν, τῶν δύο βραχειῶν τῶν ἐν ταῖς ἀρτίαις χώ- 5 ραῖς τυγχανουσῶν τοῦ ἰωνικοῦ συμπτυσσομένων εἰς μίαν μακράν. Δέχεται ἔστιν ὅτε καὶ παιῶνα πρῶτον, τοῦ πρώτου τροχαίου ἀναλυομένου εἰς τρίβραχυν, ἀλλὰ καὶ β' καὶ γ' ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ ἐλάσσονος, οὗ παραδείγματα ταῦτα:

δίμετρον ὑπ.	10
Κλωθὼ ἐλέφαντι φαίδιμον	
δίμετρον βρ.	
ἦ θαύματα πολλὰ	
δίμετρον ἀ.	
ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον	15
τρίμετρον κ.	
ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδῆς	
δίμετρον ἀ.	
ελισσόμεναί μ' ἔπεμψαν	
ὁμοῖον	20
Πισάτιδι κῦδος ὄρσαι	
τρίμετρον βρ.	
ὑψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων	
δίμετρον βρ.	
οὐλυμπιονίκαν	25
δίμετρον κ.	
δε καὶ Χαρίτων ἔνεκα	
δίμετρον α.	
τίνα θεῶν τίν' ἠρώων.	

Τὸ ἀπ' ἐλάσσονος Ἰωνικὸν συντίθεται μὲν καθαρὸν, συντίθεται δὲ 30 καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς τροχαϊκὰς διποδίας, οὕτως ὥστε τὴν πρὸ τῆς τροχαϊκῆς αἰεὶ γίνεσθαι πεντάσημον, τουτέστι τρίτον παιωνικὴν, καὶ τὴν τροχαϊκὴν ὁπόταν προτάττοιο τῆς ἰωνικῆς γίνεσθαι

ἐπτάσημον τροχαϊκὴν, τὸν καλούμενον δεύτερον ἐπίτριτον· ἔσθ' ὅτε δὲ ἢ μὲν τρίτη παιωνικὴ συναιρεῖται εἰς παλιμβάκχειον, τῆς δὲ ἐπιφερομένης τροχαϊκῆς ὁ πρότερος λύεται εἰς τρίβραχυν. ἐμπίπτουσι δὲ καὶ οἱ μολοττοὶ ἐπὶ τῶν περιττῶν χωρῶν ἐν τοῖς ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικοῖς, ὥσπερ ἐν τοῖς ἀπὸ μείζονος ἐπὶ τῶν ἀρτίων. 5

δίμετρον ὑπ.

κεφάλαια Τυφῶνος ὀμβρίμου.

δίμετρον ἀ.

στεφάνων ἄωτον γλυκὺν.

δίμετρον κ.

10

φιάλαν ὡς εἶ τις ἀ-

τρίμετρον β.

ἀλλ' ἀπήμαντον ἄγων βίοντον.

τετράμετρον κ.

δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν φερέτω χάριν.

15

τετράμετρον ἀ.

ἕκατον μὲν Διὸς υἱὸν τάδε Μῶσαι κροκόπεπλοι.

ὁμοῖον

ἔμε δειλὰν ἔμε πασῶν κακοτήτων παῖδ' ἔχουσαν.

τετράμετρον βρ.

20

μεγάλῳ δ' ἦντε μ' ἔρωσ ἔκοψεν ὥστε χαλκεὺς

ὁμοῖον

πελέκει χειμερὶν δ' ἔλισσεν (sic) ἐν χαράδρῳ.

Τὸ παιωνικὸν εἶδη μὲν ἔχει τρία, τό τε κρητικὸν, τὸ βακχεῖον, καὶ τὸ παλιμβάκχειον, ὃ καὶ (ἀν)ἐπιτήδειόν ἐστι πρὸς μελοποιίαν 25 τὸ δὲ κρητικὸν ἐπιτήδειον πρὸς θρήνους. Δέχεται δὲ λύσεις τὰς καλουμένας παιόνας· καλεῖται δὲ ὑπ' αὐτῶν τῶν ποιητῶν κρητικόν. Συντίθεται μὲν οὖν ἐξ παιόνων, δέχεται δὲ ἐστὶν ὅτε καὶ ἐπιτρίτους· οἰκείον γὰρ τοῖς παιόσιν οἱ ἐπίτριτοι. Τῶν πρώτων οὖν βραχέων τοῦ δ' παιόνας καὶ τῶν ἐσχάτων τοῦ ἀ' συναιρουμένων 30 εἰς μίαν μακρὰν ἀμφίμακρος γίνεται, καὶ κρητικὸν τὸ μέτρον καλεῖται· τῶν δ' ἐσχάτων τοῦ β' βραχειῶν συναιρουμένων εἰς μίαν μακρὰν ὁ βακχεῖος γίνεται, καὶ βακχειακὸν τὸ μέτρον καλεῖται.

Τῶν πρώτων δὲ τοῦ τρίτου ταυτὸ παθουσῶν ὁ παλιμβρακχεῖος γίνεται, καὶ παλιμβρακχειακὸν καλεῖται.

τρίμετρον κ.

ἐράσσατο γαῖοχος ποσειδᾶν

δίμετρον κ.

ἔνεκα νικαφόρου

5

τετράμετρον κ.

ὦ πόλι φίλη Κέκροπος αὐτοφυῆς Ἀττικῇ
χαῖρε λιπαρὸν δάπεδον οὖθαρ ἀγαθῆς χθονός.

τρίμετρον κ.

Ἄλκιμέδοντα δὲ παρὰ Κρόνου λόφῳ

10

δίμετρον ἄ.

θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν

τρίμετρον ἄ.

καὶ πιστὸν ὄρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς.

15

Τὸ Ἀνακρεόντειόν ἐστι μὲν δίμετρον, ἐπιδέχεται δὲ ἐν τοῖς οἴκοις αὐτοῦ ἀνάπαιστον καὶ δύο ἰάμβους καὶ μιὰν περιττὴν συλλαβὴν· οἱ δ' ὡς τριμέτρῳ χρησάμενοι ἐν μὲν τῇ πρώτῃ τιθέασιν τροχαῖον, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἰάμβον, ἐν δὲ τῇ γ' καὶ τῇ ε' πυρρίχιον, ἐν δὲ τῇ δ' σπονδεῖον, ἐν δὲ τῇ ε' ἀδιαφόρως.

20

δίμετρον ἐν τῇ ἀρχῇ συλλαβῇ περιττεῦον·

καὶ πού τι καὶ βροτῶν φάτις.

δίμετρον κ.

τατε βάθρον πολίων.

δίμετρον συλλαβῇ περιττεῦον ἐν τῷ τέλει·

25

ὁ νόος θέλει γὰρ αἶρειν

ὁ λόγος θέλει καθυμνεῖν.

Τὰ δὲ ἀσυνάρτητα μέτρα εἰσὶν, ἅπερ ἐπὶ πάντων τῶν μέτρων θεωρεῖται· γίνεται δὲ ὅταν δύο κῶλα ἐξ ἄλλου καὶ ἄλλου μέτρου μὴ δυνάμενα ἀλλήλοις συναρτηθῆναι ἀνθ' ἐνὸς παραλαμβάνηται 30 στίχου· ἢ ἀπὸ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ, ἢ ἐξ ἀναπαιστικῆς ἐφθημιμεροῦς καὶ τροχαϊκοῦ ἡμιολίου, ἡμιόλιον δὲ

λέγεται ἡ μία καὶ ἡμίση συζυγία, ἡ ἐξ ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ, ἡ ἐκ δακτύλων καὶ ἡμιολίου τροχαϊκοῦ, ἡ ἐξ ἰαμβικοῦ καὶ τροχαϊκοῦ, ἡ ἐξ ἄλλων δύο κώλων ἀδιάφορον μέτρον ἔχόντων. Τούτων δὲ τῶν ἀσυναρτήτων καὶ ἀνακεκλιμένα τινὰ καλοῦνται, ἅπερ οὕτω λέγονται διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ τέλους πρὸς τὴν ἀρχὴν μετρεῖσθαι, καὶ 5 μὴ ἐν ἐτέρῳ μέτρῳ ἐμπίπτειν.

ΕΚ ΤΗΣ ΠΡΟΚΛΟΥ
ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΙΑΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ
ΦΩΤΙΟΥ ΕΚΛΟΓΑΙ.

EX PROCLI
CHRESTOMATHIA GRAMMATICA
PHOTII PATRIARCHÆ C. P.
EXCERPTA.

CUM NOTIS

A. SCHOTTI, P. J. NUNNESII, ET F. SYLBURGII.

ACCEDUNT

INTEGRIORIS OPERIS FRAGMENTA

EX

TYCHSENII BIBLIOTHECA LITT. VETT. ET NOV.

CUM ANIMADVERSIONIBUS

C. G. HEYNI.

ANDREÆ SCHOTTO

ANTIQUITATIS PROPAGATORI DILIGENTISSIMO

FRID. SYLBURGIUS

S. P. D.

QUAS ad Xiphilini et Herodiani editionem suppetias misisti, SCHOTTE præstantissime, serius quidem accepi; tum scilicet cum meas in auctores istos notationes absolvissem. Tamen ne beneficio tuo fraudaretur respublica, telam redorsus, effeci, ut quæ mecum communicasti, suis quæque locis digesta, cum ceteris in publicum prodirent; et quidem nonnusquam cum aliqua accessione. Cum ergo id esset reliquum, ut etiam Procli *χρηστομαθία*, quam Græce ac Latine in Hispania editam *ἐν προσθήκης μέρει* ad me cum ceteris mittebas, per has citiores regiones diffunderetur, commodiorem ei locum non inveni posse judicavi, quam si Apollonio, quem eodem tempore præ manibus habebam, annexa, una cum eodem in lucem exiret. Atque ut hoc ipsum plenius ac luculentius a me præstaretur, pervolutatis chartis meis, ejusdem *χρηστομαθίας* quæsi exemplum, quod a me ante xx annos e magistri mei Henrici Stephani bibliotheca descriptum memineram. Quo reperto, et collatione instituta, deprehendi Stephani exemplum, quod ad duos codices vetustos collatum esset, tuo et plenius esse multo et emendatius. Itaque per istam exemplarium *ἀντεξέτασις*, quæ in tua editione deerant, supplevi; uncis tamen, ut eo facilius discerni possint, inclusa; quæ vero *διπλογραφίαι* occurrebant, eas in marginem Græci textus retuli; sicut tu ad Latini textus oram tua et Nunnesii apposueras scholia; idque ea religione feci, ut quædam etiam

mendi vel suspecta, vel plane rea, non prætermiserim; quippe quod talia vestigia veræ lectionis viam τοῖς εὐστόχοις sæpe numero patefaciant. Eam opellam ut publicæ studiosorum utilitati navandam esse duxi, ita tuæ imprimis censuræ subijcere volui, et quaecumque ad te ἀντίδωρον remittere. Tu pro tua humanitate id in meliorem partem interpretare, et ad alias etiam editiones, quas moliri me intelligis, pari promptitudine, quæ vel in tuis thesauris habes, vel ex amicorum bibliothecis impetrare potes, communicare perge. Vale. Francof. III Non. April. anno Christi MDCXC.

SYLBURGII PRÆLOQUIUM AD SUAS IN PROCLUM NOTATIONES.

STEPHANI exemplar, e quo meum me descripsisse supra sum præfatus, cum duobus vett. codd. collatum erat; quorum alter cum Schotti editione consonat; alter ab ea non paucis in locis discrepat. Ad quas diversitates quod attinet, quæ Schotti editioni deerant, ea inde supplevi, uncis, ut discerni possent, inclusa: quæ vero diversam scripturam habebant, pleraque omnia in marginem retuli. Itaque hic ea tantum attingentur, quæ marginis angustia capere istic non poterat. Principio igitur, Stephani codicum alter hoc habet initium; Ἀνεγνώσθη ἐκ τοῦ ἐπιγραφομένου βιβλίου Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς. Ἔστι δὲ τὸ βιβλίον εἰς τέσσαρας διηρημένον λόγους. λέγει μὲν ἐν τῷ πρώτῳ, ὡς αἱ αὐταὶ εἰσι ἀρ. et quæ sequuntur. Et exordio huic præfixus numerus λδ'. xxxiiii. forsan Photianæ collectionis ordinem significans: hoc sensu, *Trigesima quarta collectio excerpta est ex eo Procli libro, qui χρηστομαθία γραμματικὴ inscribitur.* Nam Photii Bibliotheca (ea enim libri est inscriptio) ex cxc scriptoribus congesta est, ut e catalogo, quem ad me Schottus misit, numerando cognoscitur. Præterea in Stephanei exemplaris margine adnotatum, in indice Bibliothecæ Photianæ, pro Πρόκλου χρηστομαθίας γρ. legi Πρόκλου πολυμαθίας γρ. quæ lectio et ipsa ferri potest; quia verum grammaticum πολυίστορα et fere πανίστορα esse oportet; eum videlicet qui cum laude veterum scriptorum enarrationem profiteri velit. Χρηστομαθίας autem vocabulum probat is

libellus, qui χρηστομάθειαι ἐκ τῶν Στράβωνος γεωγραφικῶν inscribitur, videnturque eo nomine significari *utiliores doctrinæ ex auctoribus excerptæ*: hoc est, *Notatu digniora cujusque scriptoris capita*; quæ alibi generalius ἐκλογαὶ nominantur.

DE PROCLIO JUDICIUM HEN. VALESII
DE CRITICA I. xx.

PROCLUS quoque Platonius philosophus criticus fuit non ignobilis: docet id commentarius in Homeri Iliadem et Odysseam, cujus meminit Suidas, et commentarius in Hesiodi opera et dies, qui etiamnum exstat. Quod vero Suidas γραμματικῆς χρηστομαθείας libros eidem Proclo philosopho tribuit, in eo, mea quidem sententia, graviter labitur. Sunt enim hi libri alterius^a Procli longe antiquioris, ut didici ex commentariis Alexandri Aphrodisiensis in Aristotelis Elenchos. Hic enim non procul ab initio illius commentarii utitur testimonio Athenæi grammatici et Procli in Chrestomathia. Cum igitur constet Alexandrum Aphrodisiensem diu ante Procli philosophi cognomento Diadochi ætatem vixisse, Proclum, qui Chrestomathiam scripsit, a Proclo philosopho differre necesse est. Suppetunt etiam alia argumenta, ut Proclum philosophum in criticis exeroitatum fuisse credamus. Nam quicumque commentarios illius in Timæum et in Remp. Platonis attente perlegerit, eum criticum fuisse minime dubitabit. Solet enim primo quidem exponere, quod sit argumentum operis, deinde quis character, et quæ forma dicendi, quod critici munus esse nemo est qui ignorat. Præterea cum in

^a Hoc primus, quod sciam, observavit Valesius. Erravit igitur Andreas Schottus, a quo hæc Procli Chrestomathia cum illius et Nunnesii notis edita legitur post ejus Observationes Humanas, qui p. 15. in notis, ubi ex Suida recenset Procli scripta, et hoc opus etiam ad Proclum philosophum retulit; in qua sententia etiam est Fabric. B. G. V. c. 26. p. 521. Casaubonus autem in notis ad Diogenem Laert. III. p. 37. testatur penes se exstare χρη-

στομαθείας ἐκ τῆς Φωτίου βιβλιοθήκης non adspernandas, quas lucem non vidisse putat. Sed forte eadem fuerint cum Procli aut Helladii Chrestomathiis ex Photii Bibliotheca excerptis. P. BURMANNUS SECUNDUS. Alexandrum citasse Proclum ἐν τῇ τῶν ἐορτῶν ἀπαριθμῆσει non ἐν τῇ χρηστομαθείᾳ notat Clintonus Fast. Rom. T. II. p. 321. ideoque Valesium infirmo argumento usum esse. Vid. inf. p. 344. n. f.

libris theologicis et mysticis, cujusmodi sunt Platonis libri, duo fere sint sensus, alter simplicior et apertior, qui ex verbis elicitur, alter secretior et profundior, qui vulgo anagogicus et allegoricus vocatur: Proclus quidem hunc ubique sectari se profitetur, et Longinum philosophum, aliosque reprehendit interpretes, qui verbis Platonis nimium erant addicti, et res ipsas, sic enim loqui solet, id est arcana mysteria, negligebant. Idem tamen sensum illum verborum exponit diligentissime, tametsi illum spernere videatur, ac præ altero nihili ducere; et quoties aliqua vox occurrit obscurior, quæ lectorem antiquitatis ignarum possit morari, eam studiose explicat. Argumento sit quod de Bendidiis et de Apaturiis ac de solemnitate, quæ *κουρεῶτις* ab Atheniensibus dicebatur, observat in Timæum.

ΠΡΟΚΛΟΥ

ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΙΑ.

^aΑΝΕΓΝΩΣΘΗΣΑΝ ἐκ τῆς Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς ἐκλογαί.

Ἔστι δὲ τὸ βιβλίον εἰς δ' διηρημένον λόγους· καὶ ἐν 5 μὲν τῷ πρώτῳ λέγει, ὡς ^bαὶ αὐταὶ εἰσιν ἀρεταὶ ^cτοῦ λόγου καὶ ποιήματος, παραλλάσσουσι δὲ ἐν τῷ μᾶλλον καὶ ἦττον· καὶ ὅτι τοῦ πλάσματος, τὸ μὲν ἐστὶν ἰσχνόν, τὸ δὲ ἄδρὸν, τὸ δὲ μέσον· καὶ τὸ μὲν ἄδρὸν ἐκπληκτικώτατόν ἐστι, καὶ κατεσκευασμένον μάλιστα, καὶ 10 ποιητικὸν ^dἐπιφαῖνον κάλλος· τὸ δὲ ἰσχνόν, τὴν τροπικὴν μὲν καὶ φιλοκατάσκευον σύνθεσιν μεταδιώκει, ἐξ ἀνειμένων δὲ μᾶλλον ^eσυνήρηται, ὅθεν ὡς ἐπίπαν τοῖς γοεροῖς ἄριστα πῶς ^fἐφαρμόττει· τὸ δὲ μέσον καὶ τοῦνομα μὲν δηλοῖ ὅτι μέσον ἐστὶν ἀμφοῖν. Ἐνθὲν δὲ 15 κατ' ἰδίαν οὐκ ἔστι πλάσμα, ἀλλὰ συνεκφέρεται ^gκαὶ συμμέμικται τοῖς εἰρημένοις· ἀρμόζει δὲ τοπογραφίαις, καὶ λειμώνων ^hἢ ἄλσων ἐκφράσεσιν. Οἱ δὲ τῶν

^a Incipit MS. H. ἀνεγνώ ἐκ τοῦ ἐπιγραφομένου βιβλίου Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς, omisso ἐκλογαί. Deinde, Ἔστι δὲ τὸ βιβλίον εἰς τέσσαρας διηρημένον λόγους. Λέγει μὲν ἐν τῷ πρώτῳ, ὡς αὶ αὐταὶ εἰσιν κ. τ. λ. τὸ παρὸν βιβλίον διαιρεῖται εἰς δ' αἰ.

^b αὶ αὐταί] αὐται B.C.

^c τοῦ deest R.B.C.

^d ἐμφαῖνον] ἐπιφαῖνον H. in textu.

^e συνήρηται B.C.H. marg. Mox pro γοεροῖς Schottus conjicit γεωργικοῖς.

^f ἐφαρμόζει] ἐφαρμόττει H. textu. A.

^g καὶ συμμέμικται] Hæc verba addita sunt ex H. marg. qui delet συνεκφέρεται.

^h καὶ ἄ.] ἢ ἄλσων H. textu. A.

εἰρημένων ἀποσφαλέντες ^ιεἰδῶν, ἀπὸ μὲν τοῦ ἀδρουῦ εἰς τὸ σκληρὸν καὶ ἐπληρμένον ἐτράπησαν· ἀπὸ δὲ τοῦ ἰσχνουῦ, εἰς τὸ ταπεινόν· ἀπὸ δὲ τοῦ μέσου, εἰς τὸ ἀργὸν ³⁴⁰ καὶ ἐκλελυμένον.

- 2 Διαλαμβάνει δὲ ^κκαὶ περὶ κρίσεως ποιήματος· ἐν ^φ5 παραδίδωσιν ^ιἤθους καὶ πάθους διαφοράν. Καὶ ὅτι τῆς ποιητικῆς, τὸ μὲν ἔστι διηγηματικόν, τὸ δὲ μιμητικόν· καὶ τὸ μὲν διηγηματικὸν ἐκφέρεται δι' ἔποτς, ^ιιάμβοτ τε, καὶ ^μἐλεγείοτ καὶ μέλοτς· τὸ δὲ μιμητικόν, διὰ τραγωιδίας, σατῆρων τε, καὶ κωμωιδίας. 10
- 3 Καὶ ὅτι τὸ ^νἔπος πρῶτον μὲν ἐφεῦρε ^οΦημονόη ἢ

^ι εἰδῶν] *ιδεῶν* H. marg. A.

^κ καὶ περὶ κρίσεως ποιήματος B. C.H. in marg. om. R. Nunnesius conjicit Διαλαμβάνει δὲ ἐν τῷ β, καὶ παραδίδωσιν.

^ι τις ἤθους—διαφορὰ ed. Bekker. cum MS. A.

^μ ἐλεγείας] ἐλεγείου H. textu, R.

^ν ἔπος] Sic A.H. cum μέλος in marg. μέλος B.C. Mox Φημονόη repositum pro Φημονόη Schotto auctore. Eustathius Prooem. ad Il. p. 3, 5 ab im. = 3, 12. ἰδίως ἔπος, ὁ ἔμμετρος λόγος. οὕτω καὶ ποιεῖν ὄλωσ μὲν τὸ πράττειν. καὶ ἔστιν ἡ χρῆσις παρὰ τῷ ποιητῇ πολλαχού. ἰδιάζεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν ῥαψωδούντων, κατὰ τι ἐξαίρετον, διὰ τὸ τῆς ἐν αὐτοῖς πράξεως ταύτης ἐξέχον ὡς θεῖον καὶ ἔλλογον. ὅθεν καὶ συνθέμενοί τινες τὸ ἔμμετρον ἔπος, καὶ τὸ ῥαψωδικῶς ποιεῖν. ὠνόμασαν συνθέτως ἐποποιούς, τοὺς ἐν ἀπλότῃ λεγομένους καὶ ποιητάς, μάλιστα δὲ τοὺς ἐν ἐξαμέτρῳ τόνῳ ἠρωίζοντας. ὧν κατάρξαι λέγεται τις Φημονόη γυνὴ προφήτις Ἀπόλλωνος, ἐφευρούσα, φασιν, αὐτῇ πρώτη τὸ ἔπος, κληθὲν οὕτω κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οὐ μόνον καθ' ὑπεροχὴν δι' ἣν τὸ ἐξάμετρον

ιδιώσατο τὴν κοινὴν προσηγορίαν τοῦ λόγου, ἀλλὰ καὶ διότι ἔπονται φασὶ τὰ πράγματα τοῖς χρησμοῖς. εἰ δὲ ἡ τοιαύτη ἐτυμολογία δασύνεσθαι ἀπαιτεῖ τὸ ἔπος, ἀλλ' ἔστι συνηγορησαὶ καὶ τῇ ψιλώσει τούτου πιθανῶς εἶ τις βουληθείη. τίς δὲ ἡ ἐποποιία, καὶ ὅτι ποιήσεως εἶδος καὶ αὐτῇ ὡς καὶ ἡ τραγωδία καὶ ἡ κωμωδία καὶ ἡ τῶν κυκλίων ποιημάτων καὶ ἡ λυρική καὶ ἕτεραι, ζητητέον ἐν ἄλλοις. καὶ οὕτω μὲν κατέστη τὸ ποιεῖν, ἐξ οὗ καὶ ὁ ποιητῆς καὶ ἡ ποιήσις· καὶ δῆλον ὅτι ποιεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὡς καὶ ὁ κωμικὸς ἐμφαίνει, τὸ ποιητικῶς, ἤγουν ἐμμέτρως, αἰεῖδειν καὶ γράφειν. ὡς τὸ, (Aristoph. Thesm. 200.) ἐποίησάς ποτε, ὦ Εὐριπίδη, ἀντὶ τοῦ, ἔγραψας ἐν τῇ ποιήσει σου. καὶ ταῖνυ καὶ ποιητῆς, ὁ οὕτω γράφων, ὁποῖος ἂν καὶ εἴη εἴτε κωμικὸς, εἴτε ὄστισοῦν ἕτερος, ἐξόχως δὲ, Ὅμηρος. ὡς γὰρ εἶ τις εἶπη ὁ ῥήτωρ, ὁ Δημοσθένης εὐθύς ὑπερεχόντως ἐνόηθη, κὰν τὸν λυρικὸν ἀκούσωμεν, εἰς τὸν Πίνδαρον ἀναγόμεθα, οὕτω καὶ τὸν ποιητὴν ἀκούσας τις μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸν Ὅμηρον ἐνόησε. διὰ τί; ὅτι ἐν αὐτῷ ἀρετὴ πᾶσα ποιήσεως, καὶ διότι σπερματικῶς ἀρχὴ καὶ καθηγητῆς αὐτὸς πᾶσι γέγονε ποιηταῖς τοῦ εἶναι

Ἄπολλωνος προφήτης, ἑξαμέτροις χρησμοῖς ^p χρησαμένη καὶ ἐπειδὴ τοῖς χρησμοῖς τὰ πράγματα εἶπετο καὶ σύμφωνα ἦν, ἔπος τὸ ἐκ ^a τῶν μέτρων κληθῆναι. Οἱ δέ φασιν, ὅτι διὰ τὴν κατασκευὴν καὶ τὴν ἄγαν ὑπεροχὴν, τὴν ἐν τοῖς ἑξαμέτροις θεωρουμένην, τὸ κοινὸν ὄνομα ⁵ παντὸς ^r τοῦ λόγου τὸ ἑξάμετρον ἰδιώσατο, ^s καὶ ἐκλήθη ἔπος· καθάπερ καὶ ὁ ^t Ὅμηρος ^u τὸν ποιητὴν, καὶ ὁ Δημοσθένης τὸν ῥήτορα ^x ὠκειώσατο· ἐπεὶ καὶ ^y τὰ τρίμετρα ἔπη ^z προσηγόρευον. (A.) Γεγόνασι δὲ τοῦ ἔπους ποιηταί, ^a κράτιστοι μὲν Ὅμηρος, Ἡσίοδος, ^b Πεί- ¹⁰ σανδρος, Πανύασις, Ἀντίμαχος. Διέρχεται δὲ τούτων, ὡς οἶόν τε, ^c καὶ γένος ^d καὶ πατρίδας, καὶ τινὰς ^e ἐπὶ μέρους πράξεις.

ἄπερ λέγονται. Nonnumquam vero voce ἔπος ad alia carminum genera denotanda utebantur grammatici. Schol. Aristoph. Thesm. 419. τοῦπος τοδί] ἀντὶ τοῦ τὸν ἱαμβον τοῦτον. πᾶν γὰρ μέτρον οἱ παλαιοὶ ἔπος ἐκάλουν. Galenus T. V. p. 457. ed. Basil. τὸ παρὰ τῷ Σιμωνίδῃ γεγραμμένον ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν· Οὐκ ἂν τις οὕτω δασκίους ἐν οὔρεσιν Ἀνὴρ λέοντ' ἔδειξεν, οὐδὲ πᾶρδαλιν, Μοῦνος στενυγρῆ συμπεσῶν ἐν ἀτραπῷ. Legi merentur Diomedes p. 480. Marius Victorinus p. 2494. Plura Santenius ad Terent. Maur. p. 224.

^o De Phæmonoe vid. Fabricius Bibl. Gr. Lib. I. 25, 4. necnon Santen. ad Terent. Maur. p. 139.

^p χρησαμένη om. Etymol. p. 327, 53. qui pergit, οἷς ἐπεὶ τὰ πράγματα εἶπετο, ἔπος τὸ ἐκ μέτρων ἐκαλεῖτο. ἢ διὰ τὴν κ.

^q Forte leg. τὸ ἐκ τῶν ἑξαμέτρων, quod hexametris constat. SYLBURG. ἐξ μέτρων conj. Santenius ad Terent. Maur. p. 222.

^r τοῦ om. Etym.

^s καὶ ἐκλήθη ἔπος om. Etym.

^t ὁ Ὅμηρος] Ὅμηρον Etym. et mox Δημοσθένην. Tum ὠκειώσατο om.

^u τὸν ποιητὴν] ὁ ποιητὴς B. C.

^x ὠκειώσατο om. A. H. in textu.

^y τὰ om. B. C. H. marg. R.

^z προσηγόρευον] προσηγόρευσαν Etym.

(A.) Vide Excerpta ex Procli opere dum adhuc integrum esset a nobis recusa ad calcem hujus libri.

^a κράτιστος] κράτιστοι A. H. in textu.

^b Πίσανδρος deest B. C. H. marg. et R. De Pisandro vide Fabricii Bibl. Gr. ed. Harles. T. I. p. 590. IV. p. 265. VIII. p. 63. De Panyasi ibid. I. p. 734. De Antimacho ibid. II. p. 104. Plura dabunt Scaliger ad Catullum p. 99. Pierson. ad Herodian. p. 439.

^c ἐστὶ γένος τε] καὶ γένος A. apud Bekker.

^d καὶ πατρίδας om. B. C. H. marg. et R.

^e ἐπιμέτρους R. edd. Sylburg. et Schott.

4 Διαλαμβάνει δὲ καὶ περὶ τοῦ λεγομένου ^f ἐπικοῦ κίκλου, ὃς ἄρχεται μὲν ἐκ τῆς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς μυθολογουμένης μίξεως, ἐξ ἧς ^g αὐτῷ καὶ τρεῖς ^h παῖδας ἑκατοντάχειρας καὶ τρεῖς ⁱ γεννώσι Κύκλωπας. ^k Διαπορεύεται δὲ τὰ τε ἄλλως περὶ θεῶν τοῖς Ἑλλησι μυθο- 341
 λογούμενα, καὶ εἴ που τι καὶ πρὸς ἱστορίαν ἐξαληθίζεται. ^l Καὶ περατοῦται ^m ὁ ἐπικὸς κύκλος, ἐκ διαφόρων ποιητῶν συμπληρούμενος, ⁿ μέχρι τῆς ἀποβάσεως Ὀδυσσεύς τῆς εἰς Ἰθάκην· ἐν ἧ καὶ ὑπὸ τοῦ παιδὸς Ὀ Τηλέγονου, ἀγνοοῦντος ^p ὡς πατὴρ εἶη, κτείνεται. Λέγει δὲ ¹⁰
 ὡς τοῦ ἐπικοῦ κύκλου τὰ ποιήματα διασώζεται, καὶ σπουδάξεται τοῖς πολλοῖς, οὐχ οὕτω διὰ ^q τὴν ἀρετὴν, ὡς διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἐν αὐτῷ πραγμάτων. ^r Λέγει καὶ τὰ ὀνόματα καὶ τὰς πατρίδας τῶν πραγματευσαμένων τὸν ἐπικὸν κύκλον. 15

^f Vide Fabricii Bibl. Gr. II. 2, 24. T. I. p. 378. ed. Harles. Basilius in Schol. ad Gregor. Naz. MS. Paris 573. fol. 18. Ἐγκύκλιον παιδευσίν φασι καὶ τὴν καθόλου, οἶον γραμματικὴν καὶ ποιητικὴν καὶ ῥητορικὴν καὶ φιλοσοφίαν καὶ μαθηματικὴν, καὶ πᾶσαν ὡς ἔπος εἰπεῖν τέχνην τε καὶ ἐπιστήμην, καθ' ἃς ὡσπερ διὰ τινος κύκλου δεῖ τὸν σοφὸν περιῆναι. Φασὶ δὲ καὶ ἰδικῶς ἐγκύκλιον τὴν ποιητικὴν, περὶ ἧς καὶ Πρόκλος ὁ Πλατωνικὸς ἐν μονοβιβλίῳ περὶ κύκλου ἐπικοῦ γράψας, καὶ ποιητῶν διέξεισι τὴν ἀρετὴν καὶ τὰ ἴδια, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ λογικῇ τί φη' τὰ ἔπη κύκλους.

^g αὐτῷ] αὐτοὶ Heynius post Salmasium ad Solin. p. 595 A.

^h παῖδας] παῖδας γνώσκουσιν (vel γνώσκουσιν) B.C. H. marg. edd. vett. γεννίσκουσιν Salmas.

ⁱ γεννώσι K.] Sic A.H. τρεῖς ἐτέρους ἀποτίκτουσι B.C. edd. vett. Etymol. M. p. 327, 38. Ἐκ τοῦ περὶ χρηστομαθίας Πρόκλου· ὁ μὲν τοι ἐπικὸς κύκλος ἄρχεται μὲν ἐκ τῆς

μυθολογουμένης Οὐρανοῦ καὶ Γῆς μίξεως, ἀφ' ἧς ἑκατοντάχειρες γίνονται.

^k Διαπορεύεται δὲ τὰ τε ἄλλως περὶ θεῶν τοῖς Ἑ.] διεξέρχεται δὲ περὶ θεῶν τὰ τε ἄλλα τ. Ἑ. B.C. H. marg. edd.

^l Καὶ περατοῦται] περατοῦται δὲ Etym. ubi om. ὁ ἐπικὸς κύκλος, et mox om. ib. τῆς ἀποβάσεως et τῆς εἰς Ἰθάκην. Pergit deinde, ὧν καὶ ὀνόματα καὶ πατρίδας φησὶν ὁ αὐτός. Σπουδάξεσθαι δὲ τὰ ἐπικοῦ κύκλου τὰ ποιήματα, οὐχ οὕτω κ.τ.λ.

^m Sic A.H. in textu. ὁ ἐπικὸς λόγος σ. ε. δ. π. B.C. et al.

ⁿ Sic A.H. in textu. μέχρι τῆς εἰς Ἰθάκην ἀποβάσεως Ὀδυσσεύς B.C. et al.

^o Sic H. textu. Τηλέγονος ἀγνοοῦμενος B.C. et al.

^p ὡς πατὴρ εἶη om. Bekker. cum A.

^q τὴν ἀρετὴν] τὴν om. B.C.

^r Λέγει καὶ τὰ—ποιημάτων. Desunt H. marg. R.B.C. δὲ post λέγει add. Bekker. e MS. Par.

- 5 (B.) Λέγει δὲ καὶ περὶ τινῶν ^αΚυπρίων ποιημάτων· καὶ ὡς οἱ μὲν ταῦτα εἰς Στασίον ἀναφέρουσι Κύπριον, οἱ δὲ ^βἨγησίαν τὸν Σαλαμίνιον αὐτοῖς ἐπιγράφουσιν, οἱ δὲ ^γὈμηρον, δοῦναι δὲ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς Στασίῳ, καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα ^δΚυπρία τὸν πόνον ἐπικληθῆναι· ἀλλ' οὐ ^ετίθεται ὁ συγγραφεὺς τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ· ^ςμηδὲ γὰρ Κύπρια προπαροξυτόνως ἐπιγράφεσθαι τὰ ποιήματα.
- 6 Τὴν δὲ ἑλεγείαν συγκεῖσθαι μὲν ἐξ ἡρώου καὶ ^ζπενταμέτρου στίχου· ἀρμόζειν δὲ τοῖς κατοικομένοις· ^αὅθεν ^ιο καὶ τοῦ ὀνόματος ἔτυχε. Τὸ γὰρ ἑρῆνος ^βἕλεγον ἑκά-
λουν οἱ παλαιοὶ· καὶ τοὺς τετελευτηκότας δι' αὐτοῦ εὐλόγουν. Οἱ μὲντοι ^γγε μεταγενέστεροι ^δτῇ ἐλεγείᾳ πρὸς ^εδιαφόρους ὑποθέσεις ἀπεχρήσαντο. Λέγει δὲ καὶ ἀριστεῦσαι ^ςτῷ μέτρῳ ^εΚαλλίνον τε τὸν Ἐφέσιον, καὶ ^ι5 ^βΜίμνερμον τὸν Κολοφώνιον· ἀλλὰ καὶ τὸν Τηλέφου

^α ΚΥΠΡΙΩΝ] Fabricii Bibl. Gr. II. 2. 16. T. I. p. 382. ed. Harles. Schol. ms. in Clementis Al. Protrept. p. 26. Κύπρια ποιήματα εἰσιν τὰ τοῦ κύκλου, περιέχει δὲ ἄρπαγὴν Ἑλένης· ὁ δὲ ποιητὴς αὐτῶν ἄδελφος, εἰς γὰρ ἐστὶ τῶν κυκλικῶν. Κυκλικοὶ δὲ καλοῦνται ποιηταὶ οἱ τὰ κύκλῳ τῆς Ἰλιάδος ἢ τὰ πρῶτα ἢ τὰ μεταγενέστερα ἐξ αὐτῶν τῶν Ὀμηρικῶν συγγράψαντες.

^β Ἠγησίαν Schott. ex Athen. Ἠγησίον A.H. Ἠγήσιον alii.

^γ Margo H. sic: "In alt. κύ-
"πρία legitur utrobique." κύπρια A.

In altero Stephani codice Κύπρια scriptum, accentu gemino, in prima pariter et secunda, qua duplicatione alibi quoque notari solent ambigua; et accentus variationem hic probant quæ mox sequuntur. SYLBURG.

^ε τίθεσθαι pro assentiri, fre-

quens est etiam apud Zosimum. SYLBURG. Tum ὁ συγγραφεὺς om. A.

^ς μηδὲ γὰρ] γὰρ om. C.

^ζ πενταμέτρου στίχου] πενταστίχου Etymol. MS. Dorv.

^α ὅθεν—εὐλόγουν] καὶ εὐλογεῖσθαι μὲν ὑπ' αὐτοῦ τούτους Etymol.

^β ἕλεγον H. in marg.

^γ γε add. A.

^δ τοῖς ἐλεγείοις B.C. ἐλεγεία A. H. marg.

ib. τῇ ἐλεγείᾳ πρὸς διαφόρους ὑποθέσεις] ἐπὶ διαφόροις ὑποθέσεσιν αὐτῷ Etymol.

^ε διαφόρους] An ἀδιαφόρους? Santen. ad Terent. Maur. p. 318.

^ς τῷ μέτρῳ] τῷ μέτρῳ Ἐλεγείῳ Bentleius Callim. Fr. LXVI. p. 439. ed. Ernest.

^ι Vide Fabricii Bibl. Gr. T. I. p. 726. IV. p. 468. ed. Harles.

^β Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 733. ed. Harles.

ⁱΦιλητᾶν τὸν Κῶον, καὶ Καλλίμαχον τὸν Βάττου. Κυρηναῖος δὲ οὗτος ἦν.

7 Ἄλλὰ γὰρ καὶ τὸν ἸΑΜΒΟΝ τάττεσθαι μὲν ἐπὶ λαιδορίας τὸ παλαιόν· καὶ γὰρ καὶ τὸ ἱαμβίζειν κατὰ τινα³⁴² γλῶσσαν λαιδορεῖν ἔλεγον· οἱ δὲ ἀπὸ τινος Ἰάμβης⁵ θεραπαιίδος, Θράττης τὸ γένος. Ταύτην φασὶ, τῆς Δήμητρος ἀνωμένης ἐπὶ τῇ^k τῆς θυγατρὸς ἀρπαγῆ, προσελθεῖν^l περὶ τὸν Ἐλευσίνα ἐπὶ τῇ νῦν Ἀγελάστῳ καλουμένη πέτρα^m καθημένην, καὶ διὰ τινῶν χλευασμάτων εἰς γέλωτα προαγαγέσθαιⁿ τὴν θεόν. Ἔοικε δὲ ὁ¹⁰ ἱαμβος τὸ μὲν παλαιὸν ἐπὶ τῶν εἰς ψόγον καὶ ἔπαινον γραφομένων ὁμοίως λέγεσθαι· ἐπεὶ^o δέ τινες ἐπλεόνασαν ἐν ταῖς κακολογίαις τὸ μέτρον, ἐκείθεν τὸ ἱαμβίζειν εἰς τὸ ὑβρίζειν ὑπὸ τῆς συνηθείας ἐκπεσεῖν, ὥσπερ ἀπὸ τῶν κωμικῶν τὸ κωμωδεῖσθαι. Ἰάμβων δὲ ποιηταί, ^p Ἀρχιλοχός τε ὁ Πάριος ἄριστος, καὶ ^q Σιμωνίδης ὁ Ἀμόργιος, ἢ, ὡς ἔνιοι, Σάμιος· καὶ Ἰππώναξ ὁ Ἐφέσιος· ὧν ὁ μὲν πρῶτος ἐπὶ Γύγου, ὁ δὲ ἐπὶ^r Ἀνανίου τοῦ Μακεδόνο, ὁ δὲ Ἰππώναξ κατὰ Δαρείου ἤκμαζεν.

8 Ἐπεὶ δὲ ΜΕΛΙΚῆς ποιήσεως^u φησὶν ὡς πολυμερεστάτη²⁰ τε καὶ διαφόρους ἔχει τομάς. ἅ μὲν γὰρ αὐτῆς μεμέρισται θεοῖς, ἅ δὲ ἀνθρώποις, ἅ δὲ εἰς τὰς^x προσπι-

ⁱ φίλητα H. marg. et edd. φιλητᾶ B.C. v. Fabric. Bibl. Gr. T. II. p. 874. IV. p. 490. ed. Harles.

^k τῆς θυγατρὸς τῆ ἀρπαγῆ B.C.

^l ἐπὶ] περὶ A. H. in textu.

^m καθημένην] καθημένη Bekker.

ⁿ τῆ] τὸν B.C.

^o δέ] δὴ B.C.

^p Fabric. Bibl. Gr. II. 15, 16. T. II. p. 107. ed. Harles.

^q Fabric. Bibl. Gr. II. 15, 55. T. II. p. 142. ed. Harles.

^r Leg. Ἀμύντου ex Eusebii Chronico. SYLBURG. Ἀργαίου Clinton. Fast. Hellen. T. I. p. 179. Adde Brink. in Schneidewini Philol. VI. p. 80.

^s Fabric. Bibl. Gr. II. 15, 32. T. II. p. 122. ed. Harles. Ἰππώναξ δὲ A.H. in textu.

^t Περὶ δέ] Leg. Salmasius in Julium Capit. p. 70.

^u φησὶν] φασὶν B.C.

^x προσπιπτούσας] προπιπτούσας B.C.

πτούσας περιστάσεις. Καὶ εἰς θεοὺς μὲν ἀναφέρεσθαι ἴΜΝΟΝ, ὕ ΠΡΟΣΟΔΙΟΝ,¹ ΠΑΙᾶΝΑ, ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΝ, ΝΟΜΟΝ, ἌΔΩ-ΝΙΔΙΑ, ἸΟΒΑΚΚΟΝ, ἂ ἸΠΟΡΧΗΜΑΤΑ· εἰς δὲ ἀνθρώπους, ἘΓΚΩ-ΜΙΑ, ἂ ἘΠΙΝΙΚΙΑ, ΣΚΟΛΙΑ, ἘΡΩΤΙΚΑ, ἘΠΙΘΑΛΑΜΙΑ, ἸΜΕΝΑΙΟΤΣ, 343 ΣΙΛΛΟΤΣ, ΘΡΗΝΟΤΣ, ἘΠΙΚΗΔΕΙΑ· εἰς θεοὺς δὲ καὶ ἀνθρώπους 5 ἂ ΠΑΡΘΕΝΕΙΑ, ΔΑΦΝΗΦΟΡΙΚΑ, ὈΣΧΟΦΟΡΙΚΑ, ΕἶΚΤΙΚΑ· ταῦτα γὰρ εἰς θεοὺς γραφόμενα καὶ ἀνθρώπων περιείληφεν ἐπαινοῦς. Τὰ δὲ εἰς τὰς προσπιπτούσας περιστάσεις, οὐκ ἔστι μὲν εἶδη τῆς μελικῆς, ὑπ' αὐτῶν δὲ τῶν ποιητῶν ἐπικεχειρήται. Τούτων δὲ ἔστι ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ, ἘΜΠΟΡΙΚΑ, 10 ἈΠΟΣΤΟΛΙΚΑ, ΓΝΩΜΟΛΟΓΙΚΑ, ΓΕΩΡΓΙΚΑ, ἘΠΙΣΤΑΛΤΙΚΑ.

- 9 Καὶ φησι τὸν ἴΜΝΟΝ μὲν ὠνομάσθαι ἀπὸ τοῦ ἔ ὑπόμνη-σίν τινα εἶναι, καὶ οἰονεὶ εἰς μνήμην τινὰ καὶ ὑπόμνησιν ἄγειν τὰς πράξεις τῶν ὑμνουμένων, ἢ ἀπὸ τοῦ ὕδειν αὐτὰς, ὅπερ ἔστι λέγειν. Ἐκάλουν δὲ καθόλου πάντα 15 τὰ εἰς τοὺς ἂ ὑπηρέτας γραφόμενα ὕμνους· διὸ καὶ τὸ ἔ προσόδιον καὶ τὰ ἄλλα τὰ προειρημένα φαίνονται ἀντι-διαστέλλοντες τῷ ὕμνῳ, ὡς εἶδη πρὸς γένος· καὶ γὰρ ἔστιν ἑ αὐτῶν ἀκούειν γραφόντων ὕμνος προσοδίου, ὕμνος ἔγκωμιου, ὕμνος παιᾶνος, καὶ τὰ ὅμοια. 20

¹ ὕ ΠΡΟΣΟΔΙΟΝ] προσόδιον Bekker.

² ἸΠΟΡΧΗΜΑΤΑ] ὑπεροχήματα B.C.

³ ἘΠΙΝΙΚΙΟΙ. Congruentius ἐπινίκια, vel potius ἐπινίκιον sc. ὕμνον, ut infra. SYLBURG. ἐπινικοί A. Sylb. marg. Edidi ἐπινίκια. Bekker. legerit ἐπινίκους.

⁴ ΠΑΡΘΕΝΙΑ] Dedi παρθενεία. Vid. Suid. in v.

⁵ H. sic : * ὑπὸ μῶμον τινα εἶναι καὶ τοῦτον εἰς μνήμην Δ καὶ ὑπόμνησιν ἄγειν. * γρ. ὑπόμνησιν τινα Δ οἰονεὶ τινα. Sylburgius in margine sic : “ ὑπόμνον τινα εἶναι, καὶ οἶον εἰς “ μν.” Et in notis : “ In margi-
“ nali lectione, alter Stephani
“ codex habet ὑπόμωμον τινα, quæ

“ scriptura, quoniam contrarium
“ quendam sensum habet, ego ex
“ Etymologo ὑπόμνον reposui ;
“ quamquam aptius fortassis ὑπό-
“ μνημον.” ὑπὸ μῶμον A. Orion
Theb. p. 155. “ ὕμνος οἶον ὑπόμνον
“ τις ὄν, καθὸ εἰς ὑπομονὴν καὶ μνή-
“ μην ἄγει τὰς τῶν ἐπαινουμένων πρά-
“ ξεις.

⁶ f. ἐναρέτους, Sylburg. ὑπὲρ ἡμᾶς Bekkerus. Orion Theb. p. 155, 26. πάντα εἰς τοὺς ὑπερέχοντας γραφόμενα ὕμνους ἀπεφαινόμεθα.

⁷ προσόδιον] προσόδιον Bekker. Eumeli προσόδιον ἐς Δῆλον mem-
rat Pausanias IV. 33. Vid. Boeck.
Fragm. Pind. T. III. p. 586.

⁸ ὕμνος προσοδίου καὶ ὕμνος ἔγκωμιου καὶ ὕμνος παιᾶνας] Alter

- 10 Ἐλέγετο δὲ τὸ προσόδιον, ἐπειδὴν προσίασι τοῖς βωμοῖς ἢ ναοῖς, καὶ ἐν τῷ προσιέναι ἤδετο πρὸς αὐλόν· ὁ δὲ κυρίως ὕμνος πρὸς κιθάραν ἤδετο ἑστῶτων.
- 11 Ὁ δὲ παιᾶν ἐστὶν εἶδος ᾠδῆς εἰς πάντας νῦν γραφόμενος θεοῦς· τὸ δὲ παλαιὸν ἰδίως ἀπενέμετο τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτέμιδι, ἐπὶ καταπαύσει λοιμῶν καὶ νόσων ἀδόμενος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ ἡ προσόδια τινὲς παιᾶνας λέγουσιν.
- 12 Ὁ δὲ διθύραμβος γράφεται μὲν| εἰς Διόνυσον, προσ- 344
αγορεύεται δὲ ἐξ αὐτοῦ, ἥτοι διὰ τὸ κατὰ ἰτὴν Νύσαν 10
ἐπ' ἄνθρωπον ἢ διθύρω τραφῆναι τὸν Διόνυσον· ἢ διὰ τὸ
λυθέντων τῶν ῥαμμάτων τοῦ Διὸς εὐρεθῆναι αὐτόν· ἢ
διότι δις δοκεῖ γενέσθαι, ἅπαξ μὲν ἐκ τῆς Σεμέλης, δεύ-
τερον δὲ ἐκ τοῦ μηροῦ. Εὐρεθῆναι δὲ τὸν διθύραμβον
Πίνδαρος ἐν Κορίνθῳ λέγει· τὸν δὲ ἀρξάμενον τῆς ᾠδῆς 15
Ἀριστοτέλης ἢ Ἀρίονά φησὶν εἶναι, ὃς πρῶτος τὸν
κύκλιον ἤγαγε χορόν.
- 13 Ὁ μέντοι νόμος γράφεται μὲν εἰς Ἀπόλλωνα, ἔχει
δὲ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἀπ' αὐτοῦ· ὀνόμιμος γὰρ ὁ
Ἀπόλλων ἐπεκλήθη· ὅτι τῶν ἀρχαίων χοροὺς ἰστάντων, 20
καὶ πρὸς αὐλὸν ἢ λύραν ἀδόντων τὸν νόμον, Χρυσόθεμις

Stephani codex habet, αὐτῶν ἀκούειν γραφόντων, Ὑμνος προσφιδίου, Ὑμνος ἐγκωμίου, Ὑμνος παιᾶνος, absolute scilicet positus titulis. Προσφιδιον autem etsi unanimi consensu per ω habent exemplaria, auctorem tamen προσόδιον per omicron scripsisse innuit etymologia quæ mox sequitur. SYLBURG. Orion habet ὕμνος προσφιδίων, ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος παιᾶνος.

ε ἑστῶσαν A.H. in textu.

ἡ προσφίδια] Vid. G. Cuperi

Obs. I. 1. p. 5.

ἰ τὴν Νύσαν] τὴν om. B.C.

κ διθυράμβῳ] διθύρω Etymol. M.

p. 274, 45.

ἰ ἅπαξ—καὶ δεύτερον] ἅπαξ μὲν—
δεύτερον δὲ A.H.

ἢ Fabric. Bibl. Gr. II. 15, 16.
β. T. II. p. 110. ed. Harles.

ib. Ἀρίωνα] Ἀρίονα Bekker.

ἢ λέγει] φησὶν εἶναι A. Sylb.
marg.

ο A.B.C. H. in textu, νόμιμος γὰρ
ὁ Ἀπόλλων· νόμιμος δὲ ἐκλήθη.

Pro νόμιμος alibi legitur νόμιος,
cujus vocabuli varias rationes e
Græcis pariter et Latinis aucto-
ribus affert Giraldus in Deorum
historia. SYLBURG.

Ῥό Κρης πρῶτος ἰστολῆ χρησάμενος ἐκπρεπεί, καὶ κιθά-
 ραν ἀναλαβὼν εἰς μίμησιν τοῦ Ἀπόλλωνος, μόνος ἦσε
 νόμον, Ὶ καὶ εὐδοκιμήσαντος αὐτοῦ διαμένει ὁ τρόπος τοῦ
 ἀγωνίσματος. Δοκεῖ δὲ ΐ Τέρπανδρος μὲν ῔ πρῶτος τε-
 λειῶσαι τὸν νόμον, ῖ ἠρώφ μετρω χρησάμενος· ἔπειτα 5
 ῗ Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος οὐκ ὀλίγα συναυξῆσαι, αὐτὸς καὶ
 ποιητῆς καὶ κιθαρωδὸς γενόμενος. Ῐ Φρύνις δὲ ὁ Μιτυ-
 ληναῖος ἐκαινοτόμησεν αὐτόν· τό τε γὰρ ἐξάμετρον τῷ
 λελυμένῳ συνῆψε, καὶ χορδαῖς Ῑ τῶν ἑπτὰ πλείοσιν
 ἐχρήσατο. Ὶ Τιμόθεος δὲ ὕστερον εἰς τὴν νῦν ῖ αὐτόν 10
 ἤγαγε τάξιν.

- 14 ῖῖ Ἔστιν οὖν ὁ μὲν διθύραμβος κεκινημένος, καὶ πολὺ 345
 τὸ ἐνθουσιῶδες μετὰ χορείας ἐμφαίνων, εἰς πάθη κατα-
 σκευαζόμενος τὰ μάλιστα οἰκεία ῔ τῷ θεῷ, καὶ σεσό-
 βηται μὲν καὶ τοῖς ῖ ρυθμοῖς, καὶ ῗ ἀπλουστέραις κέχρηται 15
 ταῖς λέξεσιν· ὁ δὲ νόμος τούναντίον διὰ τῶν Ῐ θεῶν
 ἀνεῖται τεταγμένως καὶ μεγαλοπρεπῶς, καὶ τοῖς ῖ ρυθμοῖς
 ἀνεῖται, καὶ Ῑ διπλασίαις ταῖς λέξεσι κέχρηται. Οὐ μὴν
 ἀλλὰ καὶ ταῖς ῖ ἀρμονίαις οἰκείαις ἐκάτερος χρῆται· ὁ
 ῖ μὲν γὰρ ῗ τὸν Φρύγιον καὶ Ῐ υποφρύγιον ἀρμόζεται, ὁ 20

Ῥ ὁ Κρης] ὁ om. Bekker.

ῑ στολῆ] στολήν B.

Ὶ εὐδοκιμήσαντος δὲ] καὶ εὐδοκιμή-
 σαντος A.H.

ΐ Fabric. B. G. T. I. p. 292.
 II. p. 158. ed. Harles.

῔ πρῶτος om. B.

ῖ ἠρώφ μετρω] ἠρώων μέτρων
 B.C.

ῗ Fabric. B. G. T. II. p. 134.
 ed. Harles. Φρύνης B.

Ῐ πλείοσιν τῶν ἑπτα B.C.

Ῑ Vide Fabric. B. G. T. II. p.
 158. ed. Harles. Τυρwhittum,
 Twiningium, et Hermannum ad
 Aristot. Poet. cap. 2.

ῖ αὐτόν add. A.H.

ῖ ἔστι δὲ] ἔστιν οὖν A. H. in
 textu.

῔ τῷ θεῷ A. H. textu. τοῦ θεοῦ
 marg.

ῗ ἀπλουστέρας omisso statim δὲ
 A.H.

Ῐ θεῶν deest H. marg. θεῶν
 alter Stephani codex agnoscit,
 alter pro eo vacuum habet spa-
 tium, [sic B.C.] ut et Schotti
 editio: Schottus ipse legit ἡθῶν,
 ut supra. SYLBURG.

Ῑ διπλασίαις A.H.

ῖ μὲν γὰρ] γὰρ om. B.C.

ῗ Etsi cum masc. τὸν Φρύγιον
 καὶ Ῐ υποφρύγιον subaudiri potest
 ῖ ρυθμόν: fortassis tamen rectius

νόμος δὲ, τῷ συστήματι τῷ τῶν κιθαρωδῶν Λυδίων.
 Ἔοικε δὲ ἰὸ μὲν διθύραμβος ἀπὸ τῆς κατὰ τοὺς ἀγροὺς
 παιδιᾶς καὶ τῆς ἐν τοῖς πότοις εὐφροσύνης εὐρεθῆναι, ὁ
 δὲ νόμος δοκεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ παιᾶνος ῥηῆναι· ὁ μὲν γάρ
 ἐστὶ κοινότερος, εἰς κακῶν παραίτησιν γεγραμμένος, ὁ δὲ
 δὲ ἰδίως εἰς ^κ Ἀπόλλωνα· ὅθεν τὸ μὲν ἐνθουσιῶδες οὐκ
 ἔχει, ὡς ὁ διθύραμβος. Ἐκεῖ μὲν γὰρ ^ι μέθαι καὶ παιδιαὶ,
 ἐνταῦθα δὲ ἰκετεῖαι καὶ πολλὴ τάξις· καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ
^μ θεὸς ἐν τάξει καὶ ^ν συστήματι κατεσταλμένη περιέρ-
 χεται τὸν κρουσμόν. 10

15 Ὁ Ἄδωνία δὲ λέγεται, τὰ εἰς Ἄδωνιν ἀναφερόμενα.

16 Ἦιδετο δὲ ὁ ἰόβακκος ἐν ἑορταῖς καὶ θυσίαις Διο-
 νύσου, βεβαπτισμένος πολλῷ φρυάγματι.

17 Ῥῦπόρχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ἀδόμενον μέλος
 ἐλέγετο· καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ἵπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ ¹⁵
 πολλάκις ἐλάμβανον. Εὐρετὰς δὲ τούτων ⁹ λέγουσιν οἱ
 μὲν Κουρήτας, οἱ δὲ Πύρρον τὸν Ἀχιλλέως· ὅθεν καὶ
 Πυρρίχην ^τ εἶδος τι ὀρχήσεως λέγουσιν.

18 Ὁ δὲ ⁸ ἐπίνικος ὑπ' αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς νίκης τοῖς ³⁴⁶
^τ προτεροῦσιν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐγράφετο. 20

19 Τὸ δὲ σκολιὸν μέλος ἦιδετο ^π παρὰ τοὺς πότους· διὸ
 καὶ παροίνιον αὐτὸ ἐσθ' ὅτε καλοῦσιν· ἀνειμένον δὲ
 ἐστὶ τῇ κατασκευῇ καὶ ἀπλούστατον μάλιστα. Σκο-

foem. gen. legemus τὴν φ. sub-
 audito e præcedentibus ἁρμονίας
 vocabulo. SYLBURG.

^ι ὁ μὲν] μὲν om. B.C.

^κ Ἀπόλλω] Ἀπόλλωνα A. H.
 textu.

^ι μέθη κ. παιδιὰ] μέθαι καὶ παιδιαὶ
 A. H. textu.

^μ ὁ θεὸς deest B.C.H. marg.

^ν Hermannus ad Aristot. Poet.
 p. 90. legit σχήματι κατεσταλμένῳ
 modesto ornatu.

^ο Ἄδωνία Bentleius ad
 Horatii Serm. I. iii. 7.

^ρ ῦπόρχημα] De h. l. vide
 Salmas. ad Flav. Vopisc. p. 498.

⁹ λέγουσιν A.H. φασὶν al.

^τ τι εἶδος] εἶδος τι A.H.

⁸ Ἐπίνικος] ἐπίνικος A. H.
 textu.

^τ προτεροῦσιν] προτεροῦσιν H.
 textu.

^π παρὰ] Sic A.H. Alii περί.

λιὸν δὲ εἶρηται, οὐχ, ὡς ἐνίοις ^x ἔδοξε, κατὰ ἀντίφρασιν·
^y τὰ γὰρ κατὰ ἀντίφρασιν, ὡς ἐπίπαν, τοῦ εὐφημισμοῦ
 στοχάζεται, οὐκ εἰς κακοφημίαν ^z μεταβάλλει τὸ εὐφη-
 μον· ^a ἀλλὰ διὰ τὸ προκατειλημμένων ἤδη τῶν αἰσθη-
 τηρίων καὶ παρειμένων οἴνω τῶν ἀκροατῶν, τηνικαῦτα ⁵
 εἰσφέρεσθαι τὸ βάρβιτον εἰς τὰ συμπόσια, καὶ διονυ-
 σιάζοντα ἕκαστον ἀκροσφαλῶς ^b συγκόπτεσθαι περὶ τὴν
 προφορὰν τῆς ῥῆθης. Ὅπερ οὖν ἔπασχον αὐτοὶ διὰ
 τὴν μέθην, τοῦτο τρέψαντες εἰς τὸ μέλος, σκολιὸν ἐκά-
 λουν τὸ ἀπλούστατον. 10

20 Τὰ δὲ ἐρωτικά δῆλον ὅτι γυναικῶν καὶ παιδῶν καὶ
 παρθένων ἐρωτικὰς ἄδει περιστάσεις.

21 Καὶ τὰ ἐπιθαλάμια δὲ τοῖς ἄρτι θαλαμευομένοις ἅμα
 οἱ ἡῖθεοι καὶ αἱ παρθένοι ἐπὶ τῶν θαλάμων ἦδον.

22 ὙΜΕΝΑΙΟΝ δὲ ἐν γάμοις ἄδεσθαι ^c φησι, κατὰ πόθον ¹⁵
 καὶ ζήτησιν Ὑμεναίου τοῦ Τερψιχόρας, ὃν φασὶ γή-
 μαντα ἀφανῆ γενέσθαι· οἱ δὲ, κατὰ τιμὴν τοῦ Ἀττικοῦ
 Ὑμεναίου· τοῦτον γὰρ φησι ^d ποτὲ διώξαντα ἀφελέ-
 σθαι κούρας Ἀττικὰς ληστῶν. Ἐγὼ δὲ οἶμαι βίου
^e τινὰ εὐτυχῶς προαναφώνησιν ὑπάρχειν, καὶ συνεύ- ³⁴⁷
 χεσθαι τοῖς ^f συνιοῦσι πρὸς γάμου κοινωνίαν μετὰ φιλο-
 στοργίας, Αἰολικῇ παραπλέκοντας τὴν εὐχὴν διαλέκτω,
 οἶον ὑμεναίειν καὶ ὁμονοεῖν τούτους, αἰὲ ὁμόσε ^g ναί-
 οντας.

23 Ὁ δὲ Σίλλος λαιδορίας καὶ διασυρμούς ^h πεφεισμέ- ²⁵
 νως ἀνθρώπων ἔχει.

^x ἤρεσε] ἔδοξε A.B.C.H.

^y τὰ κ. ἀντίφρασιν delet H. marg.
 et om. B.C.

^z μεταλαμβάνει] μεταβάλλει A.H.

^a ἀλλὰ om. B.C. Μοχ ἦδη A.
 pro οἴνω.

^b συγκόπτεσθαι] συγκύπτεσθαι
 Schottus in marg.

^c φασὶ Bekker.

^d ποτὲ om. B.C.

^e τινός] τινὰ A.H.

^f συνιοῦσι] συνιοῦσι A.H.

^g μένοντας] ναίοντας A.H. textu.

^h πεφασμένως] πεφεισμένως A.B.
 C.H. cum Etymolog. M. p. 713,

- 24 Διαφέρει δὲ τοῦ ἐπικηδείου ὁ θρήνος· ὅτι τὸ μὲν
 ἘΠΙΚΗΔΕΙΟΝ παρ' αὐτὸ τὸ κῆδος, ἔτι τοῦ σώματος ^ιπρο-
 κείμενου, λέγεται· ὁ δὲ ΘΡῆΝΟΣ οὐ περιγράφεται χρόνῳ.
- 25 Τὰ δὲ λεγόμενα ΠΑΡΘΕΝΕΪΑ χοροῖς παρθένων ἐνε-
 γράφετο· οἷς καὶ τὰ ΔΑΦΝΗΦΟΡΙΚΑ, ὡς εἰς γένος, πίπτει· ⁵
 δάφνας γὰρ ^κἐν Βοιωτία δι' Ἐνναετηρίδος εἰς τὰ τοῦ
 Ἀπόλλωνος κομίζοντες οἱ ἱερεῖς ἐξύμνου αὐτὸν ^μδιὰ
 χοροῦ παρθένων. Καὶ ἡ αἰτία· τῶν ^νΑιολέων ὅσοι
 κατῴκουν Ἀρνην καὶ τὰ ^οταύτη χωρία, κατὰ χρησμὸν
 ἀναστάντες ἐκεῖθεν καὶ προσκαθεζόμενοι Θήβας ἐπόρ- ¹⁰
 θουν ^ρπροκατεχομένας ὑπὸ Πελασγῶν. ^αΚοινῆς ἀμφοῖν
 ἑορτῆς Ἀπόλλωνος ἐνστάσης ἀνοχὰς ἔθεντο, καὶ δάφνας
^ιτεμόντες, οἱ μὲν ἐξ Ἐλικῶνος, οἱ δὲ ἐγγὺς τοῦ Μέλανος
 ποταμοῦ, ἐκόμιζον τῷ Ἀπόλλωνι. Πολεμάτας δὲ, ὁ
 τῶν Βοιωτῶν ἀφηγούμενος, ἔδοξεν ὄναρ νεανίαν τινα ¹⁵
 πανοπλίαν αὐτῷ διδόναι, καὶ εὐχὰς ποιείσθαι τῷ Ἀ-
 πόλλωνι δαφνηφοροῦντας διὰ Ἐνναετηρίδος ^βπροστάτ-
 τειν· μετὰ δὲ τρίτην ἡμέραν ἐπιθέμενος κρατεῖ τῶν
 πολεμίων· καὶ αὐτός τε τὴν δαφνηφορίαν ἐτέλει, καὶ τὸ ³⁴⁸
 ἔθος ἐκεῖθεν διατηρεῖται. Ἡ δὲ δαφνηφορία· ξύλον ²⁰
 ἐλαίας καταστέφουσι δάφναις ^τκαὶ ποικίλοις ἄνθεσι,
 καὶ ἐπ' ἄκρου μὲν χαλκῇ ἐφαρμόζεται σφαῖρα, ἐκ δὲ
 ταύτης μικροτέρας ἐξαρτῶσι· κατὰ δὲ τὸ μέσον τοῦ
 ξύλου, περιθέντες ^υἐλάσσονα τῆς ἐπ' ^ςἄκρου σφαίρας,

^ι προκειμένου A. H. in textu. κει-
 μένου B.C. H. in marg.

^κ ἐν Βοιωτία desunt H. marg. ut
 mox διὰ χοροῦ παρθένων. Paullo
 supra edendum curavi παρθενεΐα.
 Conf. Arist. Av. 920.

^ι Ἐνναετηρίδος A. et infra. ἐν-
 ναεταίριδος B.C.

^μ διὰ χοροῦ παρθένων om. B.C.

^ν Sic A.H. ἐφῶν B.C.H. in marg.

^ο ταύτη] Sic A. et H. cum ταύ-
 τῆς suprascripto. ταύτης B.C.

^ρ προκατεχομένας A. H. textu.
 προσκαθεζόμενας B.C. H. in marg.

^α Κοινῶς] κοινῆς B.C.

^ι τεμόντες B.C. H. marg. τέμ-
 νοντες A.

^β προστάττειν post Ἐνναετηρίδος A.
 H. post ποιείσθαι al.

^τ καὶ om. B.C.

^υ Sic A.H. in textu. ἐλάσσονας
 τῆς ἐπ' ἄκρου τοῦ ξύλου B.C. H. in
 marg.

^ς ἄκρου] ἄκρω A.

καθάπτουσι πορφυρᾶ στέμματα· τὰ δὲ τελευταῖα τοῦ ξύλου περιστέλλουσι κροκωτῶ. Βούλεται δ' αὐτοῖς ἢ μὲν ἀνωτάτω σφαῖρα τὸν ἥλιον, ᾧ καὶ τὸν Ἀπόλλωνα ἀναφέρουσιν· ἢ δὲ ὑποκειμένη, τὴν σελήνην· τὰ δὲ προσηρητημένα τῶν σφαιρίων ἄστρα τε καὶ ἀστέρας· 5 τὰ δέ γε στέμματα, τὸν ἐνιαύσιον δρόμον· καὶ γὰρ καὶ τξέ' ποιούσιν αὐτά. Ἄρχει δὲ τῆς δαφνηφορίας παῖς ἀμφιθαλής· καὶ ὁ μάλιστα αὐτῶ οἰκείος βαστάζει τὸ κατεστεμμένον ξύλον, ὃ ὕκωπὸν καλοῦσιν· αὐτὸς δὲ ὁ δαφνηφόρος ἐπόμενος τῆς δάφνης ἐφάπτεται, τὰς μὲν 10 κόμας ὕκαθειμένος χρυσοῦν δὲ στέφανον φέρων, καὶ λαμπρὰν ἐσθήτην ποδήρη ἐστολισμένον, ἰφικρατίδας τε ὑποδεδεμένον· ᾧ χορὸς παρθένων ἐπακολουθεῖ, προτείνων κλῶνας πρὸς ἰκετηρίαν τῶν ὕμνων· παρέπεμπον δὲ τὴν δαφνηφορίαν εἰς Ἀπόλλωνος ἰσμηνίου καὶ 15 Γαλαξίου.

26 Τὸ δὲ τριποδηφορικὸν μέλος τρίποδος προηγουμένου παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς ἦδετο. Ἔσχε δὲ καὶ τοῦτο αἰτία τοιαύτην. Πελασγῶν τινὲς Πάνακτον τῆς Βοιωτίας ἐπόρθουν· Θηβαῖοι δὲ ἤμνον, καὶ πέμψαντες εἰς Δω- 349 δώνην περὶ τῆς τοῦ πολέμου νίκης ἐχρῶντο· χρησμὸς δὲ τοῖς Θηβαίοις ἐξέπεσεν, ὡς, εἰ μέγιστον ἀσέβημα

ὕ κωπὸν H. κόπω [sic A. pr.] non satis clare legebatur in altero Stephani codice; nec κωπὸν, quod in altero est, evidentem habet nominis rationem. SYLBURG.

ὕὕ καθειμένος A. καθειμένας edd.

ἰ ἐπικρατίδας A.H. textu.

ἰ ἰσμηνίου καὶ γαλαξίου H. ἰσμηνίου καὶ γαλαξίου B.C. Ismenii Apollinis meminit etiam Giraldus in Deorum historia: sed γαλαξίου, sive χαλαξίου [sic A.] nulla ibi mentio; quamquam illud, a lacteo candore: hoc a grandinis immisione tribui ei potuit. Nam ut

lacteum candorem, ita et grandines interdum spargit: et ἐκβολὸς atque ἐκατηβελέτης cum aliis, tum hac ipsa de causa dictus videri potest. SYLBURG. Hesychius, Γαλάξια, ἑορτὴ ἐν ἣ ἔψουσι γαλαξίαν. ἔστι δὲ πόλτος κρίθινος ἐν γάλακτι. Hoc festum Apollinis τοῦ γαλαξίου fuisse opinatur Meursius Gr. Feriat. p. 68. Sed frustra; ut ex MS. Rhet. apud Ruhnken. in Auctar. ad Hesych. abunde liquet. Γαλάξια· ἑορτὴ Ἀθήνησι ΜΗΤΡΙ ΘΕΩΝ ἀγομένη.

ἀσεβήσουσι, νικήσουσιν. Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς ἀσεβημάτων εἶναι μέγιστον ^b τὸ τὴν χρησμοθήσασαν αὐτοῖς τὸν χρησμὸν ἀνελεῖν· καὶ ἀνεῖλον. Αἱ δὲ περὶ τὸ τέμενος συνιέρειαι δίκην λαβεῖν ἀπήτουν τοῦ φόνου τοὺς Θηβαίους. Θηβαῖοι δὲ οὐκ ἐπιτρέπουσι γυναιξὶ μόναίς 5 τὴν περὶ αὐτῶν ^c δίκην· κοινῆς δὲ κρίσεως ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν γεγενημένης, καὶ τῶν ἀνδρῶν λευκὰς αὐτοῖς ἐπενεγκόντων ψήφους, ἀπέφυγον οἱ Θηβαῖοι· ὕστερον ^d δὲ ἐπιγνόντες αὐτοῖς τὸ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ προστασσόμενον, βαστάσαντες τῶν κατὰ τὴν Βοιωτίαν ἱερῶν ^e τρι- 10 πόδων ἓνα, καὶ κατακαλύψαντες, ὡς ἱερόσυλοι, ἀνέπεμψαν εἰς Δωδώνην· εὐπραγήσαντες δὲ ἐξ ἐκείνου, τοῦ λοιποῦ τὴν πρᾶξιν ἑορτὴν ἐποίουν.

- 27 ἜΩΣΧΟΦΟΡΙΚΑ δὲ μέλη παρὰ Ἀθηναίοις ἦδετο· τοῦ χοροῦ δὲ δύο νεανίαι, κατὰ γυναῖκας ἐστολισμένοι, 15 ^ε κλῆμα ἀμπέλου κομίζοντες μεστὸν εὐθαλῶν βοτρύων, (ἐκάλουν δὲ αὐτὸ ὠσχην, ἀφ' οὗ καὶ τοῖς μέλεσιν ἢ ἐπωνυμία,) τῆς ἑορτῆς καθηγούντο. Ἄρξαι δὲ Θησέα φασὶ πρῶτον τοῦ ἔργου· ἐπεὶ γὰρ ἐκούσιος ὑποστὰς ^h τὸν εἰς Κρήτην πλοῦν ἀπήλλαξε τὴν πατρίδα τῆς 20 κατὰ τὸν δασμὸν συμφορᾶς, χαριστήρια ἀποδιδούς Ἀθηνᾶ καὶ Διονύσῳ, οἱ αὐτῷ κατὰ τὴν νῆσον τὴν Δίαν 350 ἐπεφάνησαν, ἔπραττε τοῦτο δυσὶ νεανίαις ἐσκιατραπεφμένοις χρησάμενος πρὸς τὴν ἱερουργίαν ὑπηρέταις. Ἦν δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἢ παραπομπὴ ἐκ τοῦ Διονυσιακοῦ 25 ἱεροῦ εἰς τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς ⁱ Σκιράδος τέμενος. Εἶπετο δὲ τοῖς νεανίαις ὁ χορὸς, καὶ ἦδε τὰ μέλη· ἐξ ἐκάστης

^b τὸ τὴν χ. a. om. B.C. H. marg.

^c δίκην ἀξιοῦν A.H. sed deest H. marg.

^d δὲ om. B.

^e τριπόδων] Sic A.H. al. τρίποδα.

^f ἜΩΣΧΟΦΟΡΙΚΑ A.H. et mox ὠσχην.

^ε κλῆμα] κλήματα B.C. κλήμα τε —μεστὸν Meursius Gr. Fer. p. 220.

^h τὸν] τῶν C.

ⁱ κειριάδος H. in textu. κειράδος A. Ἀθηνᾶν Σκιράδα Harpocrat. v. Σκίρον.

δὲ φυλῆς ἔφηβοι διημιλλῶντο πρὸς ἀλλήλους δρόμῳ·
καὶ τούτων ὁ πρότερος ἐγεύετο ἐκ τῆς πενταπλῆς λεγο-
μένης φιάλης, ἣ συνεκιρνᾶτο ἐλαίῳ, καὶ οἴνῳ, καὶ μέλιτι,
καὶ τυρῶ, καὶ ἀλφίτοις.

28 Εἴκτικὰ δὲ μέλη ἐγράφετο τοῖς αἰτουμένοις τι παρὰ 5
θεοῦ γενέσθαι.

29 ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΔΕ, ἃ τινῶν περιεῖχε πράξεις.

30 Ἐμπορικὰ δὲ, ὅσα κατὰ τὰς ἀποδημίας καὶ ἔμπο-
ρείας ἐπιδεικνύμενά τισιν ἐγράφη.

31 Ἐποστολικὰ δὲ, ὅσα ^m διαπεμπόμενοι πρὸς τινὰς 10
ἐποίουν.

32 Τὰ δὲ ΓΝΩΜΟΛΟΓΙΚΑ δῆλον ὅτι παραίνεσιν ἠθῶν ἔχει.

33 Καὶ τὰ ΓΕΩΡΓΙΚΑ δὲ, χώρας καὶ φυτῶν καιροὺς καὶ
ⁿ ἐπιμελείας.

34 Καὶ τὰ ΕΠΙΣΤΑΛΤΙΚΑ δὲ, ὅσα κατ' ἐντολὰς πρὸς τινὰς 15
ποιοῦντες ^o διέπεμπον.

^p Οἱ δὲ δύο λόγοι τῆς Πρόκλου γραμματικῆς χρη-
στομαθίας ἐν ^a τούτοις.

^k ἐμπορίας] ἐμπορείας A.H.

^l καὶ ἀποστ. B.C.

^m διαπεμπόμενα H. marg. B.C.

ⁿ Post ἐπιμελείας subaudiendum
ἔχει, aut aliud hujusmodi verbum.
SYLBURG. ἐπιμελεία B.C.

^o Sic H. textu. ἐξέπεμπον marg.
B.C.

^p οἱ δὲ] οἱ μὲν B.C.

^q Post clausulam hujus ἐκλογῆς
in altero Stephani codice nihil

vacabat; in altero vacabat pagina
integra; deinde sequebatur, Ἀνε-
γνώσθη τοῦ ἁγίου Μεθοδίου ἐπισκό-
που. Imperfectam sane hanc ἐκ-
λογὴν esse id declarat, quod cum
Procli χρηστομαθία γραμματικὴ in
quatuor λόγους divisa dicatur ini-
tīo, hic duorum dumtaxat summa
exposita esse perhibetur. Nisi
forte pro δύο Photius scripsit δὴ,
ergo. SYLBURG.

IN PROCLUM ANNOTATIONES.

P. 341, 3. 'Ανεγνώσθη *lectum est*, vel *ἀνεγνώσθησαν lecta sunt*. Sic de singulis a se cum iudicio lectis Photius Constantinop. ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν ἀνεγνωσμένων αὐτῷ βιβλίων loquitur, ut oculato testi fides habeatur. Nec enim ex aliorum sermone, vel obiter, et tanquam per transennam inspecto opere, de toto opere iudicium sibi ferendum existimabat, sed a capite ad calcem perlecto, libere iudicat censor et criticus gravissimus, summi et ingenii et iudicii de scriptoribus ducentis amplius et septuaginta *Philologis, Poëtis, Historicis, Oratoribus, Philosophis, et Theologis*, qui maximam partem, temporumne iniuria an majorum incuria, perierunt: et quidem de styli characterē, scriptorum numero, et titulis: quæ γνήσια, quæ ψευδ-επίγραφα: quid laude, et imitatione, quid contra vituperatione dignum in singulis deprehendisset, sine fuco et odio, more majorum enumerat: denique qua quisque tempestate floruerit, cæteraque (longum esset enim ire per singula) audacter diiudicat. *Bibliothecam* autem inscripsisse putant exemplo Diodori Siculi, de quo in Præf. Plinius major, et Agellius in extremo Noctium Attic. Tertullianus in Apologet. et Eusebius de Præp. Evang. Apollodori item Atheniensis exemplo, cuius extat *Deorum Bibliotheca*. SCHOTT.

Ibid. Χρηστομαθίας] *Electa* verti: nam et *Electorum* commentarios 160 reliquit Plinius major Plinio sororis F. ut ipse ait Lib. iii. Ep. 5. et *Laudabilia* potius reddidi, quam *Epitomen* vel *utilem doctrinam*: ne erres. Χρηστὰ enim et χρήσιμα erant in scriptoribus loca non oscitanter legenda, quod utilia essent, quæ et X figura, decussatim scripta, notabantur. Latini *Lau-*

dabilia vocabant, et his singulis LL. hoc est *Locus Laudabilis*, ut Valer. Probus ait, designabant. Contra, quæ culpanda, damnandave videbantur, Græci ferali litera Θ, et utrinque obelo fodiebant, quod ὀβελίζειν erat; ut monuit vir doctissimus Pet. Pithoeus Lib. ii. Adversariorum subsecivorum c. 3. et in M. Varronem de Re Rustica Pet. Victorius, se L literam, vel τὸ *laudabilia* in vett. libris persæpe reperisse; quæ et Jos. Scaliger argute explanavit (ad Varron. p. 210. ed. H. Steph. 1581.) et ad Laertium (III. 66.) Is. Casaubonus, ac denique in Polymathia Joannes a Wouwere, Belga. SCHOTT.

Ibid. Φωτίου] Nomen hoc semel iterumque ex nominis affinitate apud sæculum prius in Photini hæretici degenerarat, librorum vitio, cum Photii reponendum sit, in Gratiano c. 1. et 2. 63. distinct. SCHOTT.

Ibid. Χρηστομαθία] Ut Epitoma Strabonis est Χρηστομαθία ἐκ τοῦ Στράβωνος, id est, *Loci laudabiles ex Strabonis Geographicis collecti*; sic quatuor hi libri Procli inscribuntur Χρηστομαθία Γραμματικῆς Πρόκλου, hoc est, *Selecta aurea a Proclo ex Grammaticis*. Nam quod Grammaticorum fuerit illa disputatio de generibus poematum, unus Diomedes testis erit ἀξιόπιστος, qui tertium librum suarum Institutionum Grammaticarum magna ex parte ex eo consumpsit. His accessit opera Photii, qui ex illis Grammaticorum selectis a Proclo hæc ipse quoque seposuit. Fuerat autem Proclus studiosissimus τῶν Ἐπιτομῶν, ut ejus auditor, et in professione Platonice scholæ successor, Marinus Neapolitanus in ejus vita observavit. Nec mirum: didicerat enim a puero studiosissime Mathematicas apud Heronem, quæ contentæ suo pulvere erudito τὰ περιττὰ repudiant: et Hero ipse, ut ex ejus monumentis apparet, brevitatis fuit amantissimus. Hinc illa Procli στοιχείωσις admirabilis Theologiæ Platonice, qua nihil brevius, nihil in eo genere perfectius. Simillima huic et illa ejusdem, quæ vulgo circumfertur, et a Themistio primo de Anima (p. 68, 14. ed. Ald.) videtur citari, σύννοψις τῶν περὶ κινήσεως εἰρημένων Ἀριστοτέλει, μαθηματικώτερα tamen: qua nil aptius ad librum VI. Physicorum Aristotelis, et alia ejusdem de motu theorematum plane percipienda, et memoriter retinenda: quin et ad omnes scientias certo cognoscendas et firmiter memoria conservandas nulla epitomæ ratio accuratior, nec sensibus Aristotelis intimis congruentior. Sed hæc alibi copiosius. De generibus

poëmatum Aristoteles et Horatius vulgo noti, præter *Diomedem cujus supra meminimus. Nam illa Tulliana initio præfationis, quam adhibuit orationibus Demosthenis et Æschinis a se conversis, exilia sunt, neque satis integra: plura Fabius Quinctilianus libro X. multo plura Donatus aut quicumque ille interpres Terentio præluet. Ex Græcis posterioribus aliqua ἐν τοῖς προλεγόμενοις Scholiorum ad poëtas; omnium tamen copiosissime Tzetzes in Lycophronem. Hephæstio alia genera poëmatum persecutus est, quæ ad metricam spectant. Satis præfati pergamus ad Proclum. NUNNES.

* [Operæ pretium existimavi locum Diomedis integrum, etsi in nonnullis aperte mendosum, oculis lectorum subjicere.

De poëmatibus.

POËMATIS genera sunt tria. Aut enim activum est vel imitativum, quod Græci δραματικὸν vel μιμητικόν: aut enarrativum vel enunciativum, quod Græci ἐξηγητικὸν vel ἀπαγγελτικὸν dicunt: aut commune vel mixtum, quod Græci κοινὸν vel μικτὸν appellant. Δραματικὸν vel activum est, in quo personæ agunt solæ, sine ^b ullius poëtæ interlocutione, ut se habent tragicae ^c et comicae fabulæ; quo genere ^d scripta est prima Bucolicon, et ea cujus initium est,

Quo te Mœri pedes?

Ἐξηγητικὸν est vel enarrativum, in quo poëta ipse loquitur, sine personæ ullius interlocutione, ut se habent tres Georgici, et prima pars quarti: item ^e Lucretiana carmina, et cætera his similia. Κοινὸν vel ^f μικτὸν est, in quo poëta ipse loquitur, et personæ loquentes introducuntur, ut est scripta Ilias ^c et Odyssea tota Homeri, ^g et Æneis Virgiliti, et cætera his similia.

De generibus poëmatos dramatici vel activi.

Poëmatos ^h dramatici vel activi genera sunt quatuor: apud Græcos, tragica, comica, satyrica, mimica: apud Romanos, prætextata, tabernaria, Atellana, planipes.

Exegetici vel enarrativi species sunt tres, angeltice, historice, didascalice. Angeltice est, qua sententiæ scribuntur, ut est The-

^a ἀπολογητικὸν Med.

^b ulla Med. ullius Putsch.

^c vel Med.

^d scripta est Bucolicon ea Med.

^e Lucretica Med.

^f Commune Med.

^g Vel activi et exegetici vel enarrativi. Med. pro Putschianis et Æneis—similia.

^h Grammatici Med.

ognididis liber: item ⁱ *chricæ*. Historice est, qua narrationes et genealogicæ componuntur, ut est ^k *Hesiodi Γυναικῶν κατάλογος*, et similia. Didascalice est, qua comprehenditur philosophia, ^l ut libri *Varronis Empedoclis et Lucretii*, item astrologia, ut *Φαινόμενα Arati et Ciceronis*, et *Georgica Virgilii*, et his similia.

De specie poëmatis communis.

Kouvoû vel communis poëmatis species prima est heroica, ut est Iliados et Æneidos: secunda lyrica, ut est Archilochi et ^m Horatii.

Epos dicitur Græcè ⁿ carmine hexametro divinarum rerum et heroicarum humanarumque comprehensio; quod a Græcis ita definitum est: ὁ ἔπος ἐστὶν ἐμπεριοχῇ θεῶν καὶ ἡρωικῶν καὶ ἀνθρώπων πραγμάτων. Latine paulo ^p communius Carmen auditur. Epos ^q Latinum primus digne scripsit ^r is, qui ^s res Romanorum decem et octo complexus est libris, qui et Annales ^t inscribuntur, quod singulorum fere annorum actus contineant, sicut ^u publici annales, quos pontifices scribæque conficiunt de Romanis, ^x quod Romanorum res gestas declarant. Epos autem appellatur, ut Græcis placet, παρὰ τὸ ἐπεσθαι ἐν αὐτῷ τὰ ἐξῆς ^y μέρη τοῖς πρώτοις. Præcipue vero hexameter versus Epos dicitur, quoniam quidem hoc versu verba responsi in mutuam, ut sic dixerim, consequentiam primus Deus vates comprehendit, unde postea abusive verbum, et solutæ orationis ipsa scriptura consequens, ab aliis Epos dictum.

Ῥαψῶδία dicitur Græcè ποιήσεως ^z μέρος, aliqua particula discreta atque divulsa; dicta παρὰ τὸ ῥάπτειν, quod versus in unum volumen velut ^a consuantur et comprehendantur, vel quod olim partes Homerici carminis in theatralibus circulis cum ba-

ⁱ deest Med.

^k *Theogonia* Med.

^l Voces ut libri *Varronis* ex Med.

^m h. l. addit Med. *poëmatis characteres sunt quatuor.*

ⁿ *carmen oxameton* Med.

^o Corrupte Med. *εμπεριοχηθειωη και ηρωικωη.*

^p *communis* Med.

^q *Latine* Med.

^r scil. *Ennius*.

^s *Romanorum gesta* Med.

^t *scribuntur* Med.

^u *puta* Med.

^x *quidem* Med.

^y Ita Scaliger. Putsch. *μέτροις.*

Totus locus in Med. sic: *παρὰ τὸ ἐπῶ τὸ λεγῶ. Proprie enim epos est εμμετρος λογος vel ακλουεω. Præcipue vero hexameter versus epos dicitur, quoniam hoc versu verba respondent mutuo, ut sic dixerim. Deinde exhibit Poëmatis characteres —fluminis alveo—quæ exhibemus paullo infra ex Putschio.*

^z om. Med.

^a *consumantur* Med.

culo, id est virga, pronunciabant, qui ab eodem Homero dicti sunt Homeristæ.

Poëmatis characteres sunt hi, μακρὸς, βραχὺς, μέσος, ἀνθηρός. Μακρὸς ^best, ^cut apud Virgilium cum ^dnarratione character, ut in ^eundecimo ubi de Camilla facit narrationem sic :

Pulsus ob invidiam regno viresque superbas.

Aut ut se habent secundi et tertii libri. Βραχὺς est ut in quinto, ubi de Ganymede strictim narrat sic :

Victori chlamydem auratam, quam plurima circum
Purpura mæandro duplici Melibœa cucurrit,
Intextusque puer frondosa regius Ida
Veloces jaculo cervos cursuque fatigat.

Μέσος est, ut in primo,

Huic conjunx Sichæus erat ditissimus agri
Phœnicum, et magno miseræ dilectus amore.

Est enim castigata narratio, sic tamen ut omnia complexa sit.

Ἀνθηρός, ut in septimo, ubi amœnitatem luci ac fluminis describendo facit narrationem sic :

Hunc inter fluvio Tyberinus amœno
Vorticibus rapidis et multa flavus arena
In mare prorumpit, variæ circumque supraque
Assuetæ ripis volucres et fluminis alveo
Æthera mulcebant cantu, lucoque sonabant.

De poëmatis generibus.

Elegia est carmen compositum, hexametro versu pentametroque ^fad invicem positis : ut,

Divitias alius fulvo sibi congerat auro,
Et teneat culti jugera ^gmulta soli.

Quod genus carminis præcipue scripserunt apud Romanos Propertius et Tibullus et Gallus, imitati Græcos Callimachum et Euphorionem. Elegia autem dicta, sive παρὰ τὸ εὖ λέγειν τοὺς τεθνεῖωτας (fere enim defunctorum laudes hoc carmine ^hcomprehendebantur) sive ἀπὸ τοῦ ἐλέους, id est, miseratione, quod ⁱθρήνους Græci seu ἐλεγεία isto metro scriptitaverunt. Cui opinioni consentire videtur Horatius, qui ad Albium Tibullum elegiarum

^b om. Med.

^c cum Med.

^d tres voces om. Med.

^e decimo de Camilla Med.

^f Sic Med. alternis vicem Putsch.

^g magna Med.

^h comprehendebant Med.

ⁱ tyrenus Græcique ἐλεγείας Med.

θρήνους Græci aea eia Putsch.

auctorem scribens, ab ea, quam diximus, miseratione, elegos miserabiles dicit, hoc modo :

Neu miserabiles

Decantes elsgos.

Apud Romanos autem id carmen, quod cum lamentatione extremum atque ultimum mortuo accinitur, Nenia dicitur, ^kπαρὰ τὸ νελατον, id est ἔσχατον: ^lunde et in chordis ^mextremus nervus appellatus est νήτη. ⁿNam et elegia extrema mortuo accinebatur, sicuti nenia, ideoque ab eodem elegia videtur tractum cognominari, quod mortuis vel morituris adscribitur novissimum.

Iambicum est carmen maledicum, plerunque trimetro versu et epodo sequente compositum : ut,

Mala soluta navis exit alite,

Ferens olentem Mævium.

Appellatum est autem παρὰ τὸ λαμβίγειν, quod est maledicere. Cujus carminis præcipui scriptores apud Græcos Archilochus et Hipponax, apud Romanos Lucilius, et Catullus, et Horatius, et Bibaculus.

^oEpodi dicuntur versus quolibet modo scripti, et sequenteis clausulas habentes particularum, quales sunt ^oepodi Horatii, in quibus singulis versibus singulæ clausulæ adjiciuntur, ut,

Nox erat, et cælo fulgebat luna sereno

deinde,

Inter minora sidera.

et,

Altera jam teritur bellis civilibus ætas

deinde,

Suis et ipsa Roma viribus ruit.

et quicumque sunt similes. Dicti autem ^oepodi συνεκδοχικῶς a partibus versuum, quæ legitimis et integris versibus ἐπῄδονται, id est, accinuntur.

^pSatyra dicitur carmen apud Romanos, nunc quidem maledicum, et ad carpenda hominum vitia archææ comædiæ caractere compositum, quale scripserunt Lucilius et Horatius et Persius. Et olim carmen, quod ex variis poëmatibus constabat, satyra vocabatur, quale scripserunt Pacuvius et Ennius. Satyra

^k παραουητον τοεσχατον Med.

^l om. Med.

^m extremis Med.

ⁿ desunt Med. Nam et—eodem.

^o Epodos Med. in eodem mox desunt Deinde—ætas.

^p Satyra est carmen apud Romanos, nunc quidem apud Græcos Med.

autem dicta, sive a Satyris, quod similiter in hoc carmine ridiculæ res pudendæque dicuntur, quæ velut a Satyris proferuntur et fiunt: sive a satyra lance, quæ referta variis multisque primitiis ⁹in sacro apud priscos diis inferebatur, et a copia ac saturitate rei satyra vocabatur; cujus generis lancium et Virgilius in Georgicis meminit, cum hoc modo dicit,

Lancibus et pandis fumantia reddimus exta.

et,

Lancesque et liba feremus

sive a quodam genere farciminis, quod multis rebus refertum ^rsatyram dicit Varro vocitatum. Est autem hoc positum in II. libro Plautinarum questionum: Satyra est ^suva passa et polenta et nuclei pinei ex mulso consparsi. Ad hæc alii addunt et de malo punico grana. Alii autem dictam putant a lege satyra, quæ uno rogatu multa simul comprehendat, quod scilicet et satyra carmina multa simul et poëmata comprehenduntur, cujus satyræ legis Lucilius meminit in primo,

Per satyram ædilem factum, qui legibu' solvat.

et Sallustius in Jugurtha, Deinde quasi per satyram sententiis exquisitis in deditionem accipitur.

Bucolica dicuntur poëmata ^tsecundum carmen pastorale composita. Instituta autem sunt, sicut quidam putant, in Laconia, vel, ut alii, in Sicilia. Nam inter Lacedæmonios et Siculos diversa fuit conditio. Sed ^uquod ad Laconas pertinet, hæc eorum fuit origo. Quo tempore adventante Xerxæ in Græciam, omnes, deserta Laconia, metu barbarorum perterriti, in diversas partes fugisse creduntur, et cum virgines timore laterent, ex hoc evenisse, ut eo die, quo solitus erat chorus virginum Dianæ Caryatidi hymnum canere, nemo ad solenne sacrificium inveniretur. Tunc itaque pastores ex rure in urbem convenerunt, et ne ritus sacrorum interrumperetur, pastorali carmine composito deæ honorem celebraverunt, unde est βουκολισμὸς dictus. A Siculis autem origo quæ trahitur, hæc est. Antequam Hiero rex Syracusas expugnaret, morbo Sicilia laborabat. Variis et assiduis ceremoniis Dianam placantes, finem malis invenerunt, eamque Lyen cognominaverunt, quasi solutricem malorum. Inde res

⁹ in sacris discordis inferebatur
Med.

^r satyram Varro vocitat Med.

^s ubi Med.

^t carmine pastorali Med.

^u quid hoc Med.

in consuetudinem tracta est, ut greges rusticorum theatrum ingrederentur, et ^x de victoria canerent. Habitus vero hujusmodi videbatur. Erat panis magnus omnium ferarum imagine ^y completus, et ^z uter cum vino, et ^a follis cum omnium leguminum genere: inerat ^z et corona in capite, et in manu pedum clavatum; atque ita victorum omnium fores multitudo ^b circumibat, carmen in victoriam, quam adepti fuerant, canebant, et de eo folle limina frugibus spargebant. Nonnulli et in Italiam, et in Lydiam et in Ægyptum transisse creduntur, quos Lydiastas et Bucolistas appellaverunt. Quanquam est et alia opinio, circum pagos et oppida solitos fuisse pastores composito cantu precari ^c pecorum ac frugum omniumque ^d rerum proventum, atque inde in hunc diem manere nomen et ritum Bucolicorum. Putant autem quidam hoc genus carminis primum Daphnim composuisse, deinde alios complures, inter quos Theocritum Syracusanum, quem noster imitatur.

Tragœdia est heroicæ fortunæ in adversis comprehensio. A Theophrasto ita definita est: Tragœdia est ἡρωϊκῆς τύχης περίστασις. Tragœdia, ut quidam, a τράγος et ᾠδῆ dicta est, quoniam olim auctoribus tragicis τράγος, id est, hircus, præmium cantus proponebatur, qui Liberalibus, die festo Libero patri, ob hoc ipsum immolabatur, quia, ut Varro ait, depascunt vitem: et Horatius in Arte poëtica,

Carmine qui tragico vilem certavit ob hircum

Mox etiam agrestes Satyros nudavit.

et Virgilius in Georgicorum secundo, cum et sacri genus monstrat, et ^e causam talis hostiæ reddit his versibus,

Non aliam ob culpam Baccho caper omnibus aris

Cæditur.

Alii autem putant a fæce, quam Græcorum quidam τρύγα appellant, tragœdiam nominatam, per mutationem litterarum *v* in *a* versam, quoniam olim nondum personis a Thespide repertis tales fabulas peruncti ora fæcibus agitabant, ut rursum est Horatius testis, sic,

^x victoriam Med.

^y complexus Med.

^z om. Med.

^a foliis omnium Med.

^b carmen circumibat, victoriam. Med.

^c corporum Med.

^d om. Med. Mox Putschius Tragœdia, ut quidam, dicitur a τράγος et ᾠδῆ.

^e carmen Med. Mox idem, per mutationem litterarum in adversum.

Ignotum tragicæ genus invenisse Camenæ
 Dicitur, et plaustris vexisse poemata Thespis,
 Quæ canerent agerentque peruncti fæcibus ora.

Alii a vino arbitrantur, propterea quod olim vinum dicitabatur τρύξ, a quo τρύγητος hodieque vindemia est, quia Liberalibus apud Atticos, die festo Liberi patris, vinum cantoribus pro collario dabatur, cujus rei testis est Lucilius in XII.

Comœdia est privatæ civilisque fortunæ, sine periculo vitæ, comprehensio, apud Græcos ita definita: κωμῳδία ἐστὶν ἰδιωτικῶν ἑπραγμάτων ἀκλύδυνος περιοχὴ. Comœdia dicta ἀπὸ τῶν κωμῶν. Κῶμαι enim appellantur pagi, id est, conventicula rusticorum. Itaque juvenus Attica, ut ait Varro, circum vicos ire solita fuerat, et quæstus sui causa hoc genus carminis pronunciabat. Aut certe a ludis vicinalibus. Nam posteaquam ex agris Athenas commigratum est, et hi ludi instituti sunt, sicut Romæ Compitalitiî, ad canendum prodibant, et ab urbana κῶμη καὶ ὠδῆ comœdia dicta est, vel quod in ea viculorum, id est humilium domuum, fortunæ comprehendantur, non ut in tragœdia publicarum regiarumque. Vel ἀπὸ τοῦ κῶμου, id est, comessatione, quod olim in ejusmodi fabulis amantium juvenum κῶμοι caneabantur.

Comœdia a tragœdia differt, quod in tragœdia introducuntur duces, heroes, duces, reges: in comœdia humiles atque privatæ personæ. In illa luctus, exilia, cædes: in hac amores, virginum raptus. Deinde quod in illa frequenter et pene semper lætis rebus exitus tristes, et liberorum fortunarumque priorum in pejus agnitio: in hac tristibus lætiora succedunt. Quare varia definitione discretæ sunt. Altera enim ἀκλύδυνος περιοχὴ, altera τύχης περίστασις dictæ sunt. Tristitia namque tragœdiæ proprium. Ideoque Euripides, petente Archelao rege ut de se tragœdiam scriberet, abnuit, ac precatus est, ne accideret Archelao aliquid tragœdiæ, ostendens nihil aliud esse tragœdiam quam miseriarum comprehensionem.

Poëtæ primi comici fuerunt, Susarion, P Mullus, et Magnes.

^f Med. post ἰδιωτικῶν addit καὶ πολιτικῶν.

^g vicibus Med.

^h constituti Med.

ⁱ come et odo Med.

^k vel ἀπο τῶν viculorum Med.

^l quæ Med.

^m pænis Med.

ⁿ in hac—succedunt desunt Med.

^o δεινῶν περιοχῆ Med.

^p Nullus Med.

Hi veteris disciplinæ jocularia quædam minus scite et venuste pronunciabant, in quibus hi versus fuerunt :

Ἡ Σουσαρίων λέγει τάδε·

Κακὸν γυναῖκες· ἀλλ' ὅμως, ὦ δημόται,

Οὐκ ἔστιν εὐρεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.

Secunda ætate fuerunt Aristophanes, Eupolis, et Cratinus : qui et principum vitia sectati, acerbissimas comœdias composuerunt.

Tertia ætas fuit Menandri, Diphili, et Philemonis, qui omnem acerbiter comœdicæ mitigaverunt, atque multiplicia argumenta Græcis erroribus secuti sunt. Ab his Romani fabulas transtulerunt, et constat apud illos primo Latino sermone comœdiam Livium Andronicum scripsisse. Sunt qui velint Epicharmum in ^rCo insula exulantem primum hoc carmen frequentasse, et sic a ^rCo comœdiam dici.

Antea itaque galeris non personis utebantur, ut qualitas coloris indicium faceret ætatis, cum essent aut albi, aut nigri, aut rufi. Personis vero uti primus cœpit Roscius Gallus præcipuus histrio, quod oculis perversis erat, nec satis decorus in personis nisi parasitus pronunciabat.

In initio togatæ comœdiæ dicebantur, quod omnia in publico honore confusa cernebantur, quæ togatæ postea in prætextatas et tabernarias dividebantur. Togatæ fabulæ dicuntur, quæ scriptæ sunt secundum ritus et habitus hominum togatorum, id est, Romanorum, toga namque Romana est, sicut Græcas fabulas ab habitu æque palliatis Varro ait nominari. Togatas autem, cum sit generale nomen, specialiter tamen pro tabernariis, non modo communis error usurpat, quia ^tFauni togatas appellant, sed et poëtæ, ut Horatius, qui ait,

Vel qui prætextas, vel qui docuere togatas.

Togatarum fabularum species tot fere sunt, quot et palliatarum. Nam prima species est togatarum, quæ prætextatæ dicuntur, in quibus imperatorum negotia agebantur, et publica, et reges Romani vel duces inducuntur, personarum dignitate et ^uargumentorum sublimitate tragœdiis similes. Prætextatæ autem dicuntur,

^a Ita exhibet Med. Sussarion cantalogica enigine cecalimoso ode-mate ut esti euratomiana neutatu. Mox ycian pro oikíav MSS.

^r Ceo Med.

^s qui Med. Mox oculis eversis MSS.

^t Fannius t. appellat Med. qui Afranii t. appellat Reuvens. Vide paullo infra.

^u personarum Med.

quia fere regum vel magistratum, qui prætexta utuntur, in ejusmodi fabulis acta comprehenduntur.

Secunda species togatarum, quæ tabernariæ dicuntur, et humilitate personarum et argumentorum similitudine comædiis pares, in quibus non magistratus regesve, sed humiles homines et privatæ domus inducuntur; quæ, quod olim tabulis tegerentur, communiter tabernariæ vocabantur.

Tertia species est fabularum Latinarum, quæ a civitate Oscorum Atella, in qua primum cæptæ, appellatæ sunt Atellanæ, argumentis dictisque jocularibus similes satyricis fabulis Græcis.

Quarta species est planipedis, qui Græce dicitur Μῖμος. Ideo autem Latine ^xplanipes dictus, quod actores planis pedibus, id est nudis, proscenium introirent, non ut tragici actores cum cothurnis, neque ut comici cum ^ysoccis, sive quod olim, non in suggestu scenæ, sed in plano orchestræ positus instrumentis mimicis ^zactitabant. Cujus planipedis ^aAtta togatarum scriptor ita in *Ædilitia fabula* meminit:

^bDaturin' estis aurum, exultat planipes.

Si quas tamen ex soccis fabulas fecerant, palliati pronuntiabant.

A prætextata tragœdia differt, ^cquod in tragœdia heroes ^dinducuntur, ut Pacuvius tragœdias nominibus heroicis scripsit, ^eDulorestem, Chrysen, et his similia: item Accius: in prætextata autem quæ inscribitur Brutus, vel Decius, item Marcellus. Togata tabernaria a comœdia differt, quod in comœdia Græci ritus inducuntur, personæque Græcæ, Laches, Sostrata: in illa vero Latinæ. Togatas tabernarias in scenam ^fdictaverunt præcipue duo, Afranius et ^gG. Quintius. Nam Terentius et Cæcilius comœdias scripserunt.

Latina Atellana a Græca Satyrica differt, quod in Satyrica fere Satyrorum personæ inducuntur, aut si quæ sunt ridiculæ

^x planipedes, Med.

^y socios olim Med.

^z agitabant Med.

^a Actius Med.

^b datum inest aurum Med. Mox exoticas Reuvens pro ex soccis.

^c tres voces om. Med.

^d introducuntur ut Med.

^e Horestem. Chysoem Med.

^f ductaverunt] dictaverunt Med. Sic Appuleius Florid. III. p. 62. ed. Oudend.—Philemon fabulas cuu Menandro in scenam dictavit.

^g Quintus Ennius Med. f. l. T. Quintius [Atta]. Vid. Orell. ad Horat. Ep. II. 1. 79.

similes Satyris, Autolycus, Busiris: in Atellana, ^h Oscae personæ, ut Maccus.

Dramata autem dicuntur tragica aut comica παρὰ τὸ δρᾶν, id est, agere. Latine fabulæ appellantur, sive fatibulæ. In Latinis enim fabulis plura sunt cantica, quæ canuntur. Vel a faciendo, nam et agi fabula, non referri ab actoribus dicitur. Ideoque Horatius utraque significatione interpretatur, cum ita de fabula dicit,

*Aut agitur res in scenis, aut acta refertur,
ⁱ sicut in choro. In Græco dramate fere tres personæ solæ agunt, ideoque Horatius ait,*

*Nec quarta loqui persona laboret.
quia quarta semper muta. At Latini scriptores complures personas in fabulas introduxerunt, ut speciosiores frequentia facerent.*

Satyrical est apud Græcos fabula, in qua item tragici ^k poëtæ non heroes aut reges sed satyros induxerunt ludendi causa jocandique, simul ut spectator inter res tragicas seriasque satyrorum quoque jocis et lusibus delectaretur, ut Horatius sentit his versibus:

*Carminè qui tragico vilem certavit ob hircum,
Mox etiam agrestes satyros nudavit, et asper
Incolumi gravitate jocum tentavit, eo quod
Illecebris erat et grata novitate morandus
Spectator.*

Mimus est sermonis cujuslibet motus sine reverentia, vel factorum ^l et turpium cum lascivia imitatio. ^m A Græcis ita definitus: Μῖμος ἐστὶν μῖμησις βίου, τὰτε συγκεχωρημένα καὶ ἀσυγχώρητα περιέχων. Mimus dictus παρὰ τὸ μιμῆσθαι, quasi solus imitetur, cum et alia poëmata idem faciant; sed solus, quasi privilegio quodam quod fuit commune possedit: similiter atque is, qui versum facit, dictus ποιητής; cum ⁿ et artifices, ^o qui æque quid faciunt, non dicantur poëtæ.

Membra comædiarum tria sunt, diverbium, canticum, chorus.

^h obscenæ Med.

ⁱ Sicut Græco in choro. Dramate vero tres personæ solum a. Med.

^k potest Med. et mox Satyros ornavit et Illecebris spectator erat et novitate movendus.

^l et turpium desunt Med.

^m A Græcis—περιέχων. et mox παρὰ τὸ μιμῆσθαι om. Med.

ⁿ tamen] et Med.

^o cum Med.

Membra comœdiæ diversa sunt, definito tamen numero continentur, a quinque usque ad decem. Diverbia sunt partes comœdiarum, in quibus diversorum personæ versantur. Personæ autem diverbiorum, aut duæ, aut tres, ^p aut raro quatuor esse debent, ultra augere numerum non licet. In canticis autem una tantum debet esse persona: aut si duæ fuerint, ita esse debent, ut ex occulto una audiat, nec ^q conloquatur, sed ^r secum, si opus fuerit, verba faciat. In choris vero numerus personarum definitus non est, quippe junctim omnes loqui debent, quasi voce confusa, et concentum in unam personam reformantes. Latinæ ^s igitur comœdiæ chorum non habent, sed duobus tantum membris constant, diverbio et cantico. Primis autem temporibus, ut asserit Tranquillus, omnia quæ in scena versantur in comœdia agebantur. Nam pantomimus ^t et pithaulæ et choraules in comœdia canebant. ^u Sed quia non poterant omnia simul apud omnes artifices pariter excellere, si qui erant inter actores comœdiarum pro facultate et arte potiores, principatum sibi ^x artificii vendicabant. Sic factum est, ut, nolentibus cedere mimis ^y in artificio suo ceteris, separatio fieret reliquorum. Nam dum potiores inferioribus, qui in omni ^z ergasterio erant, servire dedignabantur, seipsos a comœdia separaverunt: ac sic factum est, ut exemplo semel sumpto, unusquisque artis suæ rem exequi cœperit, neque in comœdiam venire: cujus rei indicia produnt nobis antiquæ comœdiæ, in quibus invenimus, acta tibiis paribus, aut imparibus, aut Sarranis. Quando enim chorus canebat, choricis tibiis, id est, choraulicis, artifex concinebat, in cantico autem pithaulicis responsabat. Sed quod paribus tibiis, vel imparibus invenimus scriptum, hoc significat, quod si quando monodio agebat unam tibiam inflabat, si quando synodio ^a utramque.]

P. 341, 5. διαρείται εἰς δ'.] *Els δύω legendum reor, itaque scripsisse Photium arbitror; nam ex duobus tantum Procli libris hoc fragmentum concinnatum est: et Suidas tres duntaxat libros χρηστομαθίας agnoscit: et vero in numerorum notis singulis facilis errandi ansa librariis objici solet, ut β in*

^p raro autem] aut raro Med.

^q loquatur Med.

^r ita Med. secus Putsch.

^s vero] igitur Med.

^t et pithaulæ om. Med.

^u Sed quia—qui erant om. Med.

^x artificia Med.

^y cum Med.

^z magisterio Med. et mox Sarranis. Vid. Servius ad Æn. IX. 618.

^a Sic Med. utriusque Putsch.

δ commutarit, vel primam in δύο literam oscitans scriba reliquisse contentus, properarit. Sexcenta id genus σφάλματα in ipso Suida, et Laërtio, ut reliquos taceam, deprehendas. Non procul abiero: in eo ipso Suida, Μουνυχίων, δεύτερος μὴν παρ' Ἀθηναίους: reponendum enim δέκατος. Natum mendum suspicor, ex compendio δεκ quod in δευ migravit. Munichion enim mensis, quem Martio respondere putant, decimus a Junio, qui primus erat Atticorum mensium, in quem solstitium æstivum caderet, ut Theod. Gaza observavit. Sed quoniam in manibus Suidæ liber est, non pigebit de ^bProcli scriptis reliqua describere, sed Latine: *Proclus Lycius Syriani discipulus, auditor item et Plutarchi Nestorii F. philosophi, philosophus et ipse Platonicus. Hic scholæ Athenis præfuit: ipsius discipulus et successor fuit Marinus Neapolitanus. Scripsit plurima tam philosophica, quam grammatica. Commentarium in integrum Homerum, in Opera item et Dies Hesiodi. Laudabilium locorum Libros γ'. De educatione lib. duos. In Platonem de Rep. lib. IV. in Orphei Theologiam, et de consensu Orphei, Pythagoræ, et Platonis. De Oraculis libros 10. De Diis apud Homerum, aliaque.* Hæc Suidas. Exstant et in Euclidem, et Ptolomæum comment. ut mathematicum summum agnoscas: in Peripatetica vero disciplina, libellus de motu, quo Aristotelem a libro 3. Physic. et deinceps in compendium redegit. Platonicæ vero doctrinæ, Platonis Theologica elementa, et Physica nuper edita. In Italicis vero Bibliothecis, in Timæum, in primum Alcibiadem, in Cratylum, in Parmenidem dialogos commentarii adhuc latent. SCHOTT.

341, 6. ὡς αὐταί εἰσι ἀρεταὶ λόγου καὶ ποιήματος] Quænam? Non sunt hæc genera τοῦ πλάσματος, quæ, Procle, proxime subjungis? neque enim diceres καὶ ὅτι &c. Suspicio locum mutilum et decurtatum a Photio de quatuor virtutibus παντὸς λόγου καὶ ποιήματος: de quibus Tzetzes Chil. XII. c. 428. et alibi, et ἀνώνυμος Græcus in extrema συνόψει Rhetoricæ, et alii. Anonymus addit auctoribus quos laudat Tzetzes hujus sententiæ Iamblichum, nisi locus depravatus, et sapientiores ex recentioribus. Iamblichus autem magistro in philosophia quidem usum Proclum legimus apud Ammo-

^a Plura de Proclo dabit Fabricius Bibl. Gr. lib. v. cap. 26.

nium: quin et idem Proclus in Euclidem hoc ipsum profite-
tur, quamvis apud Marinum nulla ejus mentio. Leonam
audiverat quidem in Rhetoricis, sed publica illa erat opinio
de quatuor virtutibus orationis; quæ sunt *συντομία, σαφήνεια,*
μεγαλοπρέπεια, καὶ πιθανότης: cum quibus fortasse consentiunt
illæ Peripateticorum, quas ex Theophrasto commemorat M.
Tullius: 'Ελληνισμὸς scilicet, *σαφήνεια, κόσμος, καὶ τὸ οἰκεῖον.*
Nam τὴν *συντομίαν* accommodabo τῷ 'Ελληνισμῷ, quia, ut
docet Aristoteles Rhetor. III. 5. *μὴ τοῖς περιέχουσι* (quod
pugnat τῇ *συντομίᾳ*) ἀλλὰ τοῖς ἰδίοις δεῖ γίνεσθαι τὸ ἐλληνίζειν.
'Ο κόσμος respondebit τῇ *μεγαλοπρεπείᾳ* καὶ τῷ *πιθανῷ* τὸ οἰκεῖον.
Aliter recensent quatuor virtutes τοῦ *διηγήματος*, aut certe τοῦ
μυθικοῦ διηγήματος Hermogenes et Aphthonius in Progymnas-
matis; illi tamen non de omni oratione, sed de narratione
tantum loquuntur. NUNNES.

341, 8. *καὶ ὅτι τοῦ πλάσματος*] Plutarchus in Homeri vita
(cap. LXXII. T. V. p. 751 B. ed. Wytttenbach. 4to.) 'Ἐπεὶ δὲ
καὶ χαρακτήρες εἰσι τῶν λόγων τὰ καλούμενα πλάσματα, ὧν τὸ
μὲν ἄδρὸν, τὸ δ' ἰσχυρὸν, τὸ δὲ μέσον λέγεται. Vides hic aperte,
τοῦ *πλάσματος* nomen pro *χαρακτήρος* positum, quod est in-
signe. Nam quod *χαρακτήρες* et *ideæ* vocentur, plena testium
antiquitas, et de tribus illis etiam generibus: quamquam ab
ea sententia dissentiunt Demetrius Phalereus, aut quicumque
auctor libelli *περὶ ἑρμηνείας*, et Dionysius Halicarnasseus ἐν τῷ
περὶ συνθέσεως τῶν ὀνομάτων, et Macrobius Saturn. V. 1. Sed
de his alii viderint: nos ad Proclum. NUNNES.

Ibid. 10. *καὶ κατεσκευασμένον μάλιστα*] Quam belle his re-
spondent illa Plutarchi, quamque illustriora! 'Ἄδρὸν πλάσμα
ἐκεῖνό ἐστι τὸ καὶ τῇ τῶν λέξεων καὶ τῇ τῶν νοημάτων κατασκευῇ
μεγάλας ἔχον ἐμφάσεις. Nam τὸ *κάλλος* non accipio hoc loco
pro una *ideā* orationis, quam separatim docuit Hermogenes,
sed de ea venustate, quæ toti *poëmati* adpersa est: quam
τῷ *μεγέθει* καὶ τῷ *γλυκύτητι* voluit idem Hermogenes temperari.
NUNNES.

Ibid. 11. *ἰσχυρὸν*] De tribus dicendi formis, humili, mediocri,
et sublimi, Cornificius lib. IV. Rhetoricorum ad Herennium,
M. Tullius de Oratore, et Agellius Noct. Attic. VII. 14. qui
cum tribus Atheniensum legatis comparat, Carneade Acade-
mico, Critolao Peripatetico, et Diogene Stoico (de quibus

legatis idem XVII. 21. Plinius VII. 30.) De Græcis vero Hermogenes Libro *De Ideis*: et Περὶ Ὑψους Dionysius Longinus, valde ab Eunapio Sardonio laudatus, libro singulari; omnis denique Rhetorum Schola. *Is enim eloquens est*, inquit Cicero, *qui poterit parva submisse, modica temperate, magna graviter dicere*. Cumque omnis oratio vel ad docendum, vel delectandum, vel denique ad incitandum sit comparata, attenuato generi propositum docere, mediocri delectare, sublimi vero animos impellere, rapere, et inflammare. Eadem vero in poëtica, tamquam numeris vineta oratione, ratio, quod illi ἀντιστροφος esse videatur. Nam, *Aut prodesse volunt, aut delectare poëtæ, Aut simul et jucunda et idonea dicere vitæ*.

Est igitur omnis oratio, vel	$\left\{ \begin{array}{l} \textit{Humilis, tenuis,} \\ \textit{seu attenuata,} \\ \textit{Mediocris, media} \\ \textit{seu æqualis,} \\ \textit{Sublimis, gravis,} \\ \textit{seu grandis.} \end{array} \right.$	$\left. \begin{array}{l} \textit{Contrarium} \\ \textit{et propinquum} \\ \textit{viti-} \\ \textit{um, Cornificio,} \end{array} \right\}$	$\left\{ \begin{array}{l} \textit{Exile, humi serpens,} \\ \textit{aridum, et exsanguis,} \\ \textit{Fluctuans et dissolutum,} \\ \textit{Turgidum, inflatum,} \\ \textit{et horridum.} \end{array} \right.$

Dionysius Halicarnasseus lib. ἐσχηματισμένων Harmoniam orationis sic dividit, et auctores singulis attribuit:

<i>Harmonie communis.</i>	<i>Floridæ.</i>	<i>Duræ.</i>
Homerum Epic.	Hesiodus Epicus.	Antimachus
Stesichorus } Melici.	Sappho Melica.	Colophonius } Epi-
Alcæus } Melici.	Anacreon } Melici.	Empedocles } ci.
Sophocles Trag.	Simonides } Melici.	Physicus } Melici.
Herodotus Hist.	Euripides Trag.	Pindarus Melicus.
Demosthenes Orat.	Ephorus } Historici.	Æschylus Trag.
Democritus } Philo-	Theopom- } Historici.	Thucydides Hist.
Plato } sopheri.	pus } Historici.	Antiphon Politicus.
Aristoteles } Philo-	Isocrates Orator.	

Sed hic minuenda opinio est minutorum rhetorum, qui, dum grave paucisque cognitum dicendi et dijudicandi munus suscipiunt, nimium quantum onus sustinent, et in quot se errorum laqueos induunt. De quo genere toto recte dividendi quanta inter Platonem et Aristotelem concertatio? quanta a Theophrasto, ut illud perficiat, contentio adhibetur? ut ante nos diligenter Galenus, medicorum princeps, admonuit. Sic enim vulgares illi:

Humilis oratio, ut philosophorum, et comicorum,

Mediocris, ut historicorum,

Sublimis, ut tragœdiarum, et invectivarum.

At Platonis, philosophorum prope Dei, oratio, ita assurgit, ut M. Tullio, et Halicarnasseo poëma potius, quam oratio soluta videatur. Sic enim Dionysius, criticorum maximus, eleganti illa Epistola ad Cn. Pompeium, (T. VI. p. 764. ed. Reiske.) qui de reprehenso Platonis stylo questus erat, censet, exemplis ex Phædro allatis, a dithyrambicis minime Platonem abhorrere: *ἐν τούτοις γὰρ τῆς λέξεώς τι μόριον τὸ περὶ τὴν τροπικὴν τε καὶ διθυραμβικὴν φράσιν ἐκπίπτου· ἐν οἷς οὐ κρατεῖ τοῦ μετρίου κ. τ. λ.* quia et apud Laërtium in Platone Aristoteles orationis ejus ideam inter poëticam et solutam collocat. Phrynichus vero apud Photium nostrum: *Εὐλικρινούς τε καὶ καθαρῶ καὶ Ἀττικοῦ λόγου κανόνας καὶ σταθμὰς καὶ παράδειγμά φησιν ἄριστον Πλάτωνά τε καὶ Δημοσθένην.* De comicis autem nemini dubium, quin Terentio, ut refert Agellius, tribuerit τὸν μέσον χαρακτήρα M. Varro, cui et Julius Cæsar gravitatem adscripserat, ut legimus *ἐν προλεγομένοις Donati.* In historicis vero, de Thucydide *ἐπισκεπτέον*, legendusque Suidas in *χαρακτήρες*. Nam τὸ ἀξίωμα in illo elucet, ut observant critici; quod unum genus est idearum magnitudinis Hermogeni rhetorum acutissimo. SCHOTT.

341, 11. *ἰσχνόν.*] Τὸ ἰσχνὸν video Diomedem *βραχὺ* appellare, ut τὸ *ἄδρὸν*, *μακρόν*. Hoc autem intelligendum videtur de tropis, quos et plebeios agnoscunt rhetores, non de illis qui plus justo efferuntur. Notum etiam in bucolicis, quæ hujus generis sunt, multa esse allegorica. NUNNES.

Ibid. 12. *φιλοκατάσκευον σύνθεσιν.*] Videtur appellare τὴν *φιλικὴν*, quæ necessario *ἀπλή* esse debet, ut in epistolis fieri oportere Demetrius præter alios docuit. Huic repugnat τὸ *μεγάλας ἔχειν ἐμφάσεις*. NUNNES.

Ibid. 13. *τοῖς γοεροῖς.*] Luctus enim non patitur *κατασκευὴν* illam accuratam Isocratis, nec granditatem illam Pindari. NUNNES.

Ibid. *τοῖς γοεροῖς.*] Non video hoc qui verum sit, nisi fortasse quia luctus curam minuit. Sed *γοεραὶ* multæ elegiæ, et tamen graves, ut et τὰ *παραμυθητικά*. Equidem epistolas M. Tullii consolatorias et *γοερὰς* esse agnosco, nec tamen *ἰσχνῶ* genere, sed grandi plerasque scriptas. Censeo itaquo hoc in loco

legendum potius inversis literis γεωργικοῖς, aut certe γεωργοῖς, quibus, ut pastoricis et piscatorum poëmatis, nihil aptius tenui genere. Quapropter Virgilius, cum assurgendum illi contra consuetudinem ejus carminis esset, præfatus est, *Sicelides Musæ, paullo majora canamus*. SCHOTT.

341, 15. Ἀνθηρὸν δὲ κατ' ἰδίαν οὐκ ἔστι.] Hoc in Plutarchum apposite dicitur, qui in Homeri vita hoc genus ἀνθηρὸν a ceteris separavit. In eadem hæresi sunt Macrobius et Diomedes. Quin et Demetrius ille auctor περὶ ἑρμηνείας hoc et τὸ δεινὸν a duobus contrariis sejunxit; affirmat tamen, cum utroque τὸ γλαφυρὸν et χαρλεῖν, quod idem est atque ἀνθηρὸν, posse copulari. M. certe Tullius libro *De optimo genere dicendi* videtur medium illud, quod ipse *modicum* nominat, ἀνθηρὸν intellexisse; nam illi tribuit multa ornamenta et lumina orationis; in quo Demetrium Phalereum floruisse scribit, atque illud expers utriusque contrarii facit. NUNNES.

Ibid. 17. τοπογραφίαις, καὶ λειμώνων καὶ ἀλσῶν] Floridum etiam inter poëmatis characteres (sic enim vocat Plutarchus in vita Homeri) numerat Diomedes lib. iii. Instit. Gramm. p. 481. *Poëmatis*, inquit, *characteres*, βραχὺς, μέσος, καὶ ἀνθηρός. Sed hic auctor magno alioqui subsidio futurus, monstrose nimis, in Græcis præsertim, depravatus est. Ceterum et hæc poëtarum fuisse argumenta, his auctoribus discere licet: Virgil. Eclog. IV. 3. Horat. A. P. 14. sqq. Persius Sat. I. 68. seqq. Juvenal. Sat. I. 7. sq. SCHOTT.

342, 1. ἀποσφαλέντες.] Auctor ad Herennium lib. iv, Rhetoricorum: *Erit et attenuata verborum constructio quædam, et item alia in gravitate, alia posita in mediocritate. Est autem cavendum ne, dum hæc genera consecramur, in finitima et propinqua vitia veniamus &c.* SCHOTT.

Ibid. εἰς τὸ σκληρὸν καὶ ἐπηρμένον.] Demetrius hoc vitium ψυχρὸν nominat. Auctor ad Herenn. *turgentem et inflatam orationem* hanc dicit, et verbis duriter aliunde translatis eam fieri voluit. Dionysius Longinus et alii his finitima afferunt. NUNNES.

Ibid. 3. εἰς τὸ ταπεινόν.] Demetrius ξηρὸν vocat. Auctor ad Herennium, *Aridum et exanguè*, quod et *exile* nominari non esse alienum ait. NUNNES.

342, 3. ἀργὸν καὶ ἐκκελυμένον.] Sic auctor ad Herennium, *Fluctuans et dissolutum*. NUNNES.

Ibid. 5. διαλαμβάνει δ' ἐν τῷ β. quasi superiora sint. ex lib. i. Procli: quæ sequuntur ex secundo excerpta; nam ex tertio et quarto nihil repetitum. NUNNES.

Ibid. 6. Καὶ ὅτι τῆς ποιητικῆς, τὸ μὲν ἐστὶ διηγηματικὸν, τὸ δὲ μιμητικὸν] At Plato de *Repub.* III. p. 394 B. ed. H. St. cujus tu, Procle, sectam sequeris, tria facit genera poëseos. Unum, διὰ μιμήσεως, qualis comœdia et tragœdia: alterum, δι' ἐπαγγελίας μόνης τοῦ ποιητοῦ, tale dithyrambicum: tertium, ex utroque genere conflatum, cujusmodi epicum. Aristoteles etiam in Poëticis tres differentias facit poëseos, ex modo vario quo fit imitatio: unam, ἀπαγγελτικὴν: alteram, in qua omnes qui imitantur πράττοντες καὶ ἐνεργοῦντες inducuntur, quæ recte a grammaticis Græcis et Latinis δραματικὴ nominatur: tertiam, ex utraque concretam. Mitto gregem grammaticorum, qui eandem sententiam sequuntur; quamquam in eo videntur ab Aristotele multum dissentire, quod suo dramatico, aut exegetico subjiunt παραγγελτικὴν ποίησιν (sic enim apud Diomedem reponendum puto) historicam, et didascalicam, quas diserte negat Aristoteles poëmata esse, quia non imitantur, quod proprium est poëtæ, sed monent tantum, aut narrant, aut docent. Ex his perspicuum fit, frustra torqueri explanatores Poëticorum Aristotelis, quasi a magistro Platone in his discesserit; cum Plato genus ἀπαγγελτικὸν, ut dithyrambum, videatur imitatione privasse, Aristoteli autem non sit poëta, nisi is qui imitatur. Non enim vident μίμησιν a Platone vocari κατ' ἐξοχὴν eam tantum quæ fit παρὰ τῶν δρώντων: apud Aristotelem vero latius patere: cui imitatio etiam est ea quæ fit rhythmo tantum, ut ψιλὴ ὄρχησις, et quæ fit rhythmo et harmonia: cujusmodi erant chori dithyrambici, quamquam non inducerentur πράττοντες. Hæc genera characteres vocantur in prolegomenis Theocriti. Quanto prudentius Aristoteles, qui nec genera quidem illa nominavit, sed differentias. Sed o miseros ἀμεθόδους, quam multis laqueis irretiti tenentur, quibus nullo se consilio explicare possunt! quam vere dignum immortalitate ingenium Aristotelis! qui vidit, τὰ γένη καὶ εἶδη

κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν πολλῶν sumi oportere, tum differentiis distinguenda esse. Sic ille in animalium disputatione piscem, avem, hominem, et cetera proposuit; quorum differentias post persequitur. Sic et Theophrastus in stirpibus quatuor illa sumit, δένδρα, θάμνους, φρύγανα, πόας. Ita Aristoteles in Poëticis πρῶτα καὶ μέγιστα tantum illa tria adfert vulgo nota, epopœiam, tragœdiam, et comœdiam. Reliqua namque verius horum μέρη, ἢ ἀποσπασμάτια, aut certe ex his concreta: sed de his alibi. Dixerit aliquis, quorsum hæc disputatio? Quorsum? Primo, ne quis sibi falso persuadeat hæc genera esse poëtica, ut videtur Proclus significare, qui in multos errores eum induceret: deinde, quod permagni hoc loco intersit, aliter τὸ διηγηματικὸν a Proclo atque a reliquis accipi. Proclo etenim diegematicum est κατ' ἀπόφασιν, quod non est mimeticum, sive dramaticum: ceteris quod nec dramaticum est, neque mistum aut commune. Quam recte Aristoteles irridet in Platonicis studium illud τῆς διχοτομίας lib. I. de partibus Animalium. Ut illuderet, si revivisceret, idem τοῖς πανσόφοις hujus seculi, qui omnium artium explicationem ταῖς ἀλληλουχίαις τῶν διαιρέσεών τε καὶ ὑποδιαίρεσεων, tamquam σκελετὸν quoddam a medicis conglutinatum oculis subjiciunt. Sed quid σκελετὸν dico? immo ut monstrum illud Horatianum, aut si quid deformius potest excogitari. Sed ne longius a Proclo abeamus. NUNNES.

342, 7. τὸ μὲν ἐστὶ διηγηματικὸν] Eadem fere apud Diomedem lib. III. Gramm. divisio poëtica. Aristoteles vero diserte, ex differentiis modorum, quibus imitantur poëtæ, elicit hæc tria genera: ἀπαγγελματικὸν, μιμητικὸν, atque tertium illud ex utroque concretum. SCHOTT.

Ibid. 8. τὸ μὲν διηγηματικὸν ἐκφέρεται] Species diegematicæ quatuor facit, epicam, iambicam, elegiacam, et melicam; quam recte aliorum esto judicium. Diomedes has subjicit generi communi, seu misto, et præterea Satyram Latinorum, et Bucolica. In scholiis Theocriti Bucolica ad tria genera referuntur, quod etiam Servius sequi videtur. Quam discrepantes hominum sententiæ! Tzetzes uterque cautius, qui innumeralia genera poëmatum fecerunt. NUNNES.

Ibid. 10. διὰ τραγῳδίας, σατύρων τε, καὶ κωμῳδίας] De tragœdia atque comœdia, qua conveniunt, qua discrepant inter se,

et a Satyris, multa apud Aristotelem, (quamquam magna ejus pars intercidit,) in Poëticis legas, et nonnulla in prolegom. Is. Tzetzae in Lycophronis Alexandram, et interprete Terentii. Ceterum de Satyra, nemo, quem viderim, legerim, audierim, satis accurate. Errant enim, et vehementer errant, qui nuperam illam Latinorum Satyram, quæ in manibus est puerorum, ex prisca comœdia natam, cum veteri Satyra, de qua hic sermo, et Sicinnis olim etiam vocabatur, temere confundunt. Disces de veteri Satyra ex Julio Polluce Onomast. IV. 14. 18. 19. ex Athenæo I. c. 16. XIV. c. 12. Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. III. extr. Plutarch. v. Caton. Arrian. de rebus Indicis p. 523. ed. Blanc. Laërtio in Platon. III. 56. Menedem. II. 133. de Achæo. Eustath. Od. σ'. p. 1850, 35 = 673, 17. Inter Latinos vero, ut et hi symbolam conferant, ex Livio VII. init. Valerio Max. II. 4. Vitruvio V. 8. Diomede lib. III. Gramm. p. 482. et priscis Horatii interpretibus in Artem poëticam.

Qui vero Satyram fabulam docuerint, hos fere Athenæus suggestit: Achæus Eretriensis, Anaxandrides, Astydamas, Chamæleon Heracleotes Ponticus, Ecphantides, Lycophron Chalcidicus, (de quo Gul. Canterus Nov. Lect. VI. 17.) Phrynichus, Sophocles, Sophron, Sulla Rom. Imperator, Timocles, et Alexander Rex (XIII. p. 586 D.) Unum Pratinam nominat Satyricum Isacius Tzetza in Prolegom. ad Cassandram Lycophronis. Ælianus V. H. II. 8 de Euripidis satyris (cujus et Cyclops extare in hoc genere creditur) et Xenoclis: idem et de Satyris, Tityris, et Silenis V. H. III. 40. Cum hoc pridem adnotassem, comperi post Is. Casaubonum præclare multa de Satyra Græca et Latina observasse. SCHOTT.

[Ibid. De Tragœdia quædam protulit Villoisonus Anecd. Gr. p. 178. ex Diomedis MS. Commentario in Dionysium Thracem. Nos ipsi nonnulla dabimus de Comœdia ad fidem MS. Barocciani 116, fol. 29 b.^c *Κωμῳδία λέγεται τὰ τῶν κωμικῶν ποιήματα, ὡς τὰ τοῦ Μενάνδρου καὶ Ἀριστοφάνους καὶ Κρατίνου, καὶ τῶν ὁμοίων. ^dεὐρέθη δὲ ἡ κωμῳδία, ὡς φασίν, ἔκ τινος τοιαύτης αἰτίας. Βλαπτόμενοί τινες γεωργοὶ παρὰ τῶν πολιτῶν τῶν ἐν Ἀθήνῃσι, καὶ θέλοντες ἐλέγχειν αὐτοὺς, κατήρσαν ἐν τῇ*

^c Eadem edidit Bekkerus Anecd. p. 747. cujus varr. lectt. subjeci lit-
^d *εὐρέθη* B. ^e *εὐφρεθή* B. ^f *εὐφρεθή* B. ^g *εὐφρεθή* B.

πόλει, καὶ ^eπερὶ τὸν καιρὸν τοῦ καθεύδειν περιιόντες περὶ τὰς ἀγνίας ἔλεγον ^fἀνωγύμως τὰς βλάβας ^gαὐτῶν. Ἴνα δὲ σαφέστερον εἴπωμεν, τοιαῦτά τινα ἐβόων· ἐνταῦθα μένει τις, τάδε καὶ τάδε καὶ τάδε ^hποιῶν τισὶ τῶν γεωργῶν, καὶ οὐ ⁱμικρὰς τινὰς βλάβας ἐπιφέρων αὐτοῖς, ὥστε τοὺς γειτνιῶντας ἀκούοντας, ἡμέρας ^kγενομένης, πρὸς ἀλλήλους λέγειν ^lἃ νύκτωρ παρὰ τῶν γεωργῶν ἤκουσαν. Ἐπονεῖ-διστον δὲ ἦν τῷ ^mἀδικοῦντι τὸν δὲ ἐμφανιζόμενον τοῖς ⁿἐπὶ τῆς πόλεως αἰδεῖσθαι, καὶ παύεσθαι τῆς τοιαύτης ἀδικίας. Τούτοις πολλὰκις παρακολουθήσαντες ^oπολλοὶ τῶν ἀδικούντων ἀνέστειλαν. Ὅθεν τοῖς τῆς πόλεως ἔδοξεν ἐπ' ἀγαθῷ γεγονέναι τὸ ἐγχείρημα τῶν κωμικῶν, καὶ ἀναζητήσαντες αὐτοὺς ἠνάγκασαν καὶ ἐπὶ θεάτρου τοῦτο ποιεῖν. Οἱ δὲ αἰδούμενοι, μᾶλλον δὲ φοβούμενοι, Πτυγλι περι-χρίοντες αὐτῶν τὰς ὄψεις, οὕτως ^qεἰσέλεσαν. Καὶ ἔτι μᾶλλον ἐλεγχο-μένων τῶν ἀδικούντων ἐπὶ ^rθεάτρῳ, ἀνοχῇ τῶν ἀδικιῶν ἐγένετο, τῆς αἰδοῦς ἔτι συνοικουσίας τοῖς ἀνδράσιν. ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς, τῆς πόλεως τὸ ἐγχείρημα ^sκαλῶς ὑπάρχειν, καὶ λογίους ἄνδρας αὐτὸ μετιέναι. Πρῶτον οὖν Ἰσουσαρίων τις τῆς ἐμμέτρου κωμῳδίας ἀρχη-γὸς ἐγένετο, οὗ τὰ μὲν δράματα λήθη ^uκατανεμήθησαν, δύο δὲ ἦ τρεῖς Ἰαμβοὶ τοῦ δράματος ἐπὶ μνήμῃ φέρονται· εἰσὶ δὲ οὗτοι·

ἀκούετε ^xλέξεως, Σουσαρίων τάδε λέγει

^e παρὰ B.
^f ἀνωγυμῆ B.
^g ἄς ἔπασχον ὑπ' αὐτῶν B.
^h τισὶ ποιῶν B.
ⁱ μετρίας B. om. τινὰς.
^k γινομένης B.
^l ἄτινα B.
^m ἀδικοῦντι τόδε, ἐμφ. B.
ⁿ ἐπὶ om. B. et mox ὥστε αἰδεῖ-σθαι, qui ex alio ms. enotavit, ἐπ-ονείδιστον ποιεῖν τὸν ἀδικῶντα· τὸν δὲ ἐμφανῆ γενόμενον τοῖς τῆς πόλεως αἰδεῖσθαι.
^o ἄλλοι πολλοὺς B.
^p πτυγία B.
^q εἰσηγέσαν B.
^r θεάτρου B.
^s καλὸν B.
^t Σουσαρίων hic et inf. B.
 ib. Bentleius Dissert. Phalarid. p. 202. sive p. 109. versionis Lennepianæ: "Sunt, fateor, quinque ver-
 sus iambici, qui Susarioni adscri-
 bantur, et forte re vera sunt ejus: ἀκούετε λεῶς· Σουσαρίων λέγει τάδε, υἱὸς Φιλίνου Μεγαρόθεν Τριποδίσκιος· κακὸν γυναικες, ἀλλ' ὅμως, ὦ δημόται,

οὐκ ἔστιν οἰκεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.
 καὶ γὰρ τὸ γῆμαι, καὶ τὸ μὴ γῆμαι
 κακόν.
 "Exstant quatuor versus antece-
 dentes in commentario Diomedis
 "Scholastici in Dionysium Thracem
 "MS. qui nunc est in bibl. Regia;
 "ultimus, cum tribus aliis apud
 "Stobæum tit. LXVII. primus, ter-
 "tius, et quartus, apud Diomedem,
 "III. p. 486. ac tertius et quartus
 "apud Suidam v. οὔτε σύν. Se-
 "cundum v. emendavit Pearsonus,
 "Vind. Ignat. ii. 11. nam valde cor-
 "ruptus est in MS. Sed in primo
 "versu, ut edidit ille,
 Ἀκούετε λέξεως, Σουσαρίων τάδε
 λέγει,
 "duo vitia sunt, contra numerum
 "versus iambici. Quod mendum ut
 "elueretur, pro λέξεως in Diomede
 "repositum est λέξιν. Sed verum
 "est, Ἀκούετε λεῶς, ut est apud
 "Stobæum, i. e. *Audite, populus, &c.*
 " &c."
^u κατανεμήθη B.
^x λεῶς B. et mox λέγει τάδε.

υἱὸς Φιλίνου ὙΓεγαρόθου τριποδίσκος.
κακὸν γυναῖκες· ἀλλ' ὅμως, ὧ δημόται,
οὐκ ἔστιν οἰκεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.

Ἄρχην οὖν δεξαμένου τοῦ πράγματος πολλοὶ γεγόνασι κωμῶδοι, ἐλέγχοντες τοὺς κακῶς βιοῦντας, καὶ τοὺς ταῖς ἀδικίαις χαίροντας, ἀναστέλλοντες τὰς ἀκαίρους καὶ ἀδίκους αὐτῶν πράξεις, καὶ ἠωφέλου κοίτην τὴν ἀπόλιον τῶν Ἀθηναίων. Ἐπειδὴ δὲ τὸ μὲν παράνομον ἐπὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ, τὸ δὲ καλὸν τάχεως ἀφίπταται τῆς τῶν ἀνθρώπων πολιτείας, οὐ μετὰ πόλυν χρόνον οἱ ἄρχοντες Ἀθήνησιν ἤρξαντο κωλύειν τοὺς κωμικοὺς ἢ τοὺς φανερώς οὕτως καὶ ὀνομαστὶ ἐλέγχειν τοὺς ἀδικοῦντας· αὐτοὶ γὰρ θέλοντες ἀδικεῖν καὶ μὴ ἐλέγχεσθαι τούτου χάριν ἐπετίμων αὐτοῖς. Ὅθεν ὥσπερ αἰνιγματωδῶς καὶ οὐ φανερώς ἠλέγχοντο ὑπὸ τῶν κωμικῶν. Ἐτι δὲ ἐπὶ τὸ πλείον προιούσης καὶ ἀκρατούσης τῆς κακίας, ἐκωλύθησαν τοῦ ἢ καὶ αἰνιγματωδῶς ἐλέγχειν καὶ ὑβρίζειν τοὺς ἄρχοντας τῆς πόλεως. Διὸ καὶ τρεῖς διαφορὰς ἔχειν ἔδοξεν ἡ κωμῶδία. Καὶ ἡ μὲν καλεῖται παλαιὰ, ἡ ἐξ ἀρχῆς φανερώς ἐλέγχουσα, ἡ δὲ μέση ἢ τις καὶ αἰνιγματωδῆς, ἡ δὲ νέα μηδόλως τοῦτο ποιοῦσα πλήν ἐπὶ δούλων ἢ ξένων. Καὶ τῆς μὲν παλαιᾶς πολλοὶ γεγόνασι, ἐπίσημος δὲ Κρατῖνος, ὁ καὶ πραττόμενος· μετέσχον δὲ τινος ἑχρόνου τῆς δὲ παλαιᾶς κωμῶδίας Εὐπολις τε καὶ Ἀριστοφάνης. Τῆς δὲ μέσης καὶ ἡ αὐτοὶ μὲν πολλοὶ γεγόνασιν, ἐπίσημος δὲ τις ἰΠλάτων, οὐχ ὁ φιλόσοφος, ἀλλ' ἕτερός τις. Ὅμοίως κακείνου τὰ δράματα οὐ φαίνεται. Τῆς δὲ νέας ὁμοίως πολλοὶ γεγόνασιν· ἐπίσημος δὲ ὁ Μένανδρος, ὃς ἄστρον ἐστὶ τῆς νέας κωμῶδίας, ὡς μεμαθήκαμεν. Εἴρηται δὲ κωμῶδία οἰονεὶ ἐπὶ τῷ κῶματι ὡδῆ, καὶ γὰρ περὶ τὸν καιρὸν τοῦ ὕπνου ἢ ἐφευρέθη ἢ ἡ τῶν κωμητῶν ὡδῆ· κῶμαι γὰρ λέγονται οἱ μείζονες ἀγροί. Ταύτην οὖν τὴν κωμῶδιαν δεῖ βιωτικῶς ἀναγινώσκειν, τουτέστιν ὡς ἐν τῷ βίῳ, μιμουμένους τὸ ἰπαρειαγόμενον πρόσωπον, καὶ τὴν ἐκείνου σχέσιν ἀναματτομένους. Δεῖ δὴ οὖν τῷ τὴν κωμῶδιαν ὑποκρινομένῳ μετὰ γέλωσ καὶ πολλῆς ἀστειότητος καὶ πολλοῦ τοῦ προσώπου φέρεσθαι· ἢ βιωτικῶς, κατὰ μίμησιν τοῦ βίου, ἵνα, ἔαν μὲν ὑπόκειται γέρον, μιμησόμεθα τὴν φωνὴν τοῦ γέροντος, ἢ (1. εἰ) δὲ γυνή, μιμησόμεθα τὴν φωνὴν τῆς γυναῖκος. Διαφέρει δὲ κωμῶδία τραγωδίας ὅτι ἡ

γ Μεγαρόθεν Τριποδίσκιος Β.

z ὠφελούντες Β.

a πολιτεῖαν Β.

b τοῦ μὴ Β.

c ἐλέγχονται Β.

d ἐπικρατούσης Β.

e καὶ om. Β.

f τοὺς κρατοῦντας καὶ ἄρχ. Β.

ff τις om. Β.

g χρόνου τῆς π. Β.

h αὐτῆς Β.

i Πλάτων τις Β.

ii ἐφ. κῶμα γὰρ ὁ ὕπνος Β.

j παρειαγόν] παρειαγόμενον Β.

μὲν τραγωδία ἱστορίαν καὶ ἐπαγγελίαν ἔχει πράξεων γενομένων· ἢ δὲ κωμῳδία πλάσματα περιέχει βιωτικῶν πραγμάτων.]

342, 10. Recte Proclus, sed Aristot. rectius, qui κωμῳδίαν καὶ τραγωδίαν ὡς μέγιστα μέρη καὶ πρῶτα seposuit. De satyro vero, qui tragœdia παίζουσα est, ut de concreto ex utraque in extremo fortasse libro secundo disputavit: sed, quod dolendum vehementer est, et illa Aristotelica de comœdia et satyro, atque hæc Procli de eodem argumento perierunt; quæ si extarent, minuti isti philologi satyram Romanam non confunderent turpiter cum satyro Græcorum. Nam primo satyra apud Romanos fuit carmen ex variis poëmatibus, ut ait Diomedes: quale scripserunt Pacuvius, Ennius; simile fortasse Chæremonis Hippocentauro. Deinde carmen illud maledicum, imago parva antiquæ comœdiæ, sed quæ pulpita non conscendit, et ornatu incedit graviori, heroico scil.: satyrus autem Græcorum plane est Cyclops Euripidis: licet multæ ejusmodi fabulæ a Græcis tragicis editæ legantur, quorum tantum nomina apud grammaticos legimus. De hoc satyri genere Græco Horatius, et ex Horatio Diomedes. NUNNES.

Ibid. 11. καὶ ὅτι τὸ μέλος πρῶτον μὲν] Hic disputat de quatuor generibus diegematici, eo ordine quem proposuerat. Ordo quidem legitimus, si originem metricam spectemus. Nam cum duo capita sint et quasi fontes omnium metrorum, heroicum et iambicum, ut metrici disputant, ex heroica penthemimeri iterata nata est elegia, ex epodis autem iambicis lyricorum carminum varietas profecta videtur. Eundem ordinem et causam illius præfert auctor illius fragmenti, quod Censorini de die Natali libello adhæret, tibi, mi Schotte, a Lud. Carrione I. C. inscriptum, et a nobis etiam illustratum. Sed quid de Diomede? qui primam item facit epicam, secundam tamen lyricam, (etsi totus ille locus depravatus et mutilus plerisque locis videtur,) tertiam elegiacam, quartam iambicam. Metrici alii alium ordinem secuti. Sed quid metris cum poëmate? Poëmatis enim vis et natura non in metro, sed in imitatione consistit, ut docet Aristot. qui propterea prudentius de tragœdia prius disseruit: e qua detractis duabus partibus, intelligitur, ut fiat epopœia: tum de comœdia, quæ numero partium simillima tragœdiæ. Ad extremum de ceteris, ut suspicor: quia ex illis tribus, qualia sint facillime

percipitur, cum aut illorum ἀποσπασμάτια sint, aut certe ex illis fiant et proficiscantur. Ac de ordine satis. NUNNES.

342, 11. τὸ μέλος πρῶτον μὲν ἐφεῦρε Φημονόη] Libenter repone-rem ἔπος: nisi quis dicat, τὸ μέλος ἀντὶ ταῦ ἔπους γενικῶς positum: quod vix mihi umquam probabitur, quia prisce τοὺς ἐποποιούς maxime opponerent lyricis, ut refert Eustathius. Phemonoës nescio quod κυνοσόφιον olim legi circumferri: numquam in illud incidi, nec in aliquem qui illud carmen laudaret. Cetera nota ex philologis et aliis scriptoribus. NUNNES.

Ibid. 11. Φημονόη ἢ Ἀπόλλωνος] Sic erat in veteri cod. Plurima enim, licet exiguum sit ἀποσπασμάτιον, κακ' ἀράχνια ἔχειν deprehendi. Restituo tamen Φημονόη per η in prima, etymon et Pausaniæ fidem secutus, qui de hac in Phocicis: X. 5. p. 809. μεγίστη καὶ παρὰ πλείστων ἐς Φημονόην δόξα ἐστίν, ὡς πρόμαντις γένοιτο ἢ Φημονόη τοῦ θεοῦ πρώτη, καὶ πρώτη τὰ ἑξάμετρα ἦσε. Mox ejusdem oraculum hoc consulentibus datum senariis longioribus apponit, ἀγχοῦ δὲ βαρὺν ἰὸν ἐπ' ἀνέρι Φοῖβος ἐφήσει Σίντη Παρνησσοῖο· φόνου δὲ Κρήσιοι ἄνδρες Χεῖρας ἀγιστεύουσι, τὸ δὲ κλέος οὐποτ' ὀλεῖται. Donatianus vero sic in re metrica: *Hexametrum carmen, quod Ennius longum vocat, Græci Deliacon; quia hoc genere Phemonoë, Apollinis vates, vaticinata est.* De Ennio vero idem refert M. Tullius Legg. II. 27. Heroicos versus *longos* appellasse, et Ovid. Eleg. III. *et longis versibus adde breves.* Servius in Virgil. Æn. III. 46. et ex eo Isidorus Etymol. VIII. 8, inter Sibyllas hanc numerat, et Horatii interpres vetus in illud Artis Poëticæ, *Dictæ per carmina sortes.* Quo refero et illud Tibulli II. 5. *Te duce, Romanos numquam frustrata Sibylla est, Addita quæ senis fata canit pedibus.* Plinius vero Apollinis non fatidicam tantum vatem, sed et filiam facit X. 3 et 8, quæ primum hexametrum carmen commenta sit: idemque Pythio oraculo heroicum carmen acceptum referri debere VII. 56. auctor est: in cujus codd. male quoque *Phæmonoë* cum æ diphthongo in prima legitur. Eusebius in Chronicis, annis xxv ante Linum, et Orpheum, Acrisio oracula cecinisse refert. Huic certe Pythii illud quidam attribuunt, γνῶθι σεαυτόν: quod e cælo descendisse satyricus (Juvenal. XI. 27.) ait, laudatque M. Tullius Legg. I. 22. Tuscul. I. 22. Meminit et Phemonoës Strabo IX. p. 642=608. in Pythii oraculo his verbis: *πρώτην Φημονόην φασὶ γενέσθαι*

Πυθίαν, κεκλήσθαι δὲ καὶ τὴν προφήτην οὕτω καὶ τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ πυθέσθαι. Synesius item, et Tatianus adversus gentes. Latinorum quoque poëtæ, Lucanus V. 126. et Statius Papi-
nius Silv. II. ii. 39. sed non pigebit Hieron. Vidæ elegantes
versus huc transferre, Poët. I. *Sed nullum e numero carmen
præstantius omni Quam quo post divos heroum facta recensent :
Versibus unde etiam nomen fecere minores, Munere concessum
Phæbi venerabile donum, Phemonoes, quæ prima dedit, si vera ve-
tustas Ex adyto haud aliis numeris responsa per orbem.* SCHOTT.
v. Santen. ad Terent. Maur. p. 139. Porphy. ap. Stob. 21, 26.

343, 1. ἐξαμέτροις χρήμοις] *Hexametris* reddidi, retenta
voce Græca, potius quam *senariis*, quibus fere iambica de-
signantur: et Cicero ab illa voce non abhorret. Sic enim De
Oratore III. 50. *Antipater ille Sidonius solitus est versus hexa-
metros aliosque variis modis numerisque fundere ex tempore.*
SCHOTT.

Ibid. 3. ἔπος κληθῆναι] Ab εἰπεῖν, ἔπος, ut et Latini a
dicere, dictionem derivant. Propria quidem oratorum *dictio*,
est enim bene dicendi facultas; sed et jurisconsultorum est,
jus dicere: geographorum pro *describere*. Pomponius Mela
sic orditur: *Orbis situm dicere aggredior, impeditum opus, et
facundiæ minime capax.* Tum et poëtarum est: Horat.
Carm. I. *Diceris Vario fortis, &c.* Idem alibi, *Prima dicte
mihi, summa dicende Camæna.* Homerus Ἄνδρα μοι ἔννεπε
Μοῦσα, et Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι, *Dic mihi Musa virum.* Et
apud Agellium XVIII. 9. Ennius: *Inseque Musa manu Ro-
manorum induperator,* ἀπὸ τοῦ ἔπεσθαι καὶ εἰπεῖν. Maro: *cui
non dictus Hylas. Diductum dicere carmen.* Dictio ergo quod
τὸ ῥητὸν aut ῥῆσις Græce: cui accidit, aut, quod Græce melius
dicitur, κατὰ συμβεβηκὸς ὑπάρχει, esse oraculum, ut, species
generi συμβαίνει, ut animali hominem esse. Horat. *Dictæ per
carmina sortes.* Et poëta vetus in Armorum judicio, apud
auctorem ad Herennium II. 26. *Aperte fatur dictio, si intelli-
gas: Tali dari arma, qualis, qui gessit, fuit, Jubet, potiri si
studeamus Pergamo.* Lege, si vacat, J. C. Scaliger. Poët. I.
41. Turnebi Adversar. XXX. 1. SCHOTT.

Ibid. 7. ὁ Ὀμηρος ποιητὴν] Nimirum κατ' ἐξοχήν. Seneca
Ep. 58. Theophilus antecessor lib. I. Institut. tit. de Jure
nat. gentium, et civili: ἡνίκα ποιητὴν εἰπόντες, καὶ μὴ προσ-

θέντες τὸ κύριον ὄνομα, παρ' Ἑλλησι μὲν δηλοῦμεν τὸν Ὅμηρον, παρὰ δὲ Ῥωμαίοις τὸν Βιργίλιον. Eadem fere de epicis poëtis Isacius in Alexandram Lycophronis. SCHOTT.

343, 8. ἐπεὶ καὶ τρίμετρα ἔπη προσηγόρευον] Quin et omne genus carminis hoc nomine olim appellatum observat interpres Aristophanis ἐν Ἰππεύσι v. 39. et Eustathius quosvis poëtas vulgo ἐποποιούς nominatos: ab elegantioribus autem solos heroicos eo nomine comprehendi. Idem tamen Scholiastes Aristophanis ἐν βατράχοις observat, cum de Euripide loquitur, ἐπῶν nomen positum ἀντὶ τῶν λαμβείων, quod hoc nomine iambi etiam appellarentur. Ex his illustrari posse videtur locus ille Aristotelis in Poëticis, cum disputat de nominibus poëtarum, quæ vulgus Græcum ἐκ τοῦ ποιεῖν καὶ τοῦ μέτρον componens, quosdam ἐλεγειοποιούς, alios ἐποποιούς vocabat, cum proxime τῶν τριμέτρων etiam meminisset, qui κατ' ἐξοχὴν iambici sunt. NUNNES.

Ibid. 10. Πίσανδρος] Sic amplius est in schedis F. Sylburgii. Quinque autem, non quatuor, heroici carminis principes numerat uterque Tzetzes, Scholiastæ diligentissimi. Joannes quidem proleg. Hesiodi, Isacius vero in Cassandram Lycophronis; Homerum, puta, Hesiodum, Antimachum Colophonium, Panyasim (lego Panyasim) et Πείσανδρον Καμυρέα, cujus etiam meminit Stephanus in Κάμυρος. De Antimacho et M. Tullius in Bruto, ubi *Clarium* emendavit Lambinus pro *Clarum*, nam Claros in insula Colophone urbs est. Ovid. Trist. I. vi. 1. *Nec tantum Clario Lyde est dilecta poëtæ: Nec tantum Coo Battis amata viro.* SCHOTT.

Ibid. 12. τινὰς ἐπιμέτρονς πράξεις] Quale illud certamen vulgo notum Homeri et Hesiodi. NUNNES.

344, 1. ἐπικοῦ κύκλου] Τὸ κύκλου nomen ambigue dici ἐπὶ τῶν ἐπῶν Aristoteles testis Anal. Poster. I. 9. [p. 215. ed. Sylb.] et alibi. Philoponus lib. I. Poster. [p. 34 b.] multa colligit de significatione hujus nominis in carminibus, sed quod ad hunc locum pertinet illud est: [p. 35, 3.] ἔστι δὲ καὶ ἄλλο τι κύκλος ἰδίως ὀνομαζόμενον ὃ πόλημα τινὲς μὲν εἰς ἑτέροισι, τινὲς δὲ εἰς Ὅμηρον ἀναφέρουσι. Κύκλια apud Aristophanem plerumque pro dithyrambicis tantum, propter genus chori quo utebantur; unde et κυκλιοδιδάσκαλοι Cinesias, Philoxenus, et alii dithyrambici ab illo appellati. Sed hæc significatio nil ad hunc

locum, licet illam ad omnia lyrica producat Tzetzes in Chil. quam et maxime propriam τῶν ἐγκυκλίων significationem esse voluit. Multo autem magis ab hoc loco aliena, quæ idem docet ex Porphyrio de Vitis philosophorum, nomine isto contineri ἐγκυκλοπαιδείαν, hoc est, quas vulgus *Liberales* appellat septem artes, et præterea philosophiam. De hac ἐγκυκλοπαιδείᾳ edidit libellum elegantissimum flos patriæ et ornamentum Octavianus Ferrarius, de quo quid sentiam, alibi exponam. Ita interpret Aristoph. Nub. 638. κυκλικὰ μαθήματα vocat metricam, et rhythmicam, et alias. Sed videndum, an apud eundem ἐν ταῖς Ὀρνισι 919. intelligi possit hoc genus poëmatis, de quo nunc loquitur Proclus, cum ait, κύκλια δὲ καλοῦνται μέλη τὰ ἐπεκτεταμένα, ἐστὶ δὲ διηγηματικόν. Nam hoc genus poëmatis, ut hic ait Proclus, a Chao ad reditum usque Ulyssis perpetua serie historiarum et temporum perducebatur, atque erat διηγηματικόν. Illud torquet, quod μέλη appellet, sed potuit γενικώτερον τὸ μέλη usurpari. Alia item erant ἐγκύκλια φιλοσοφήματα, de quibus Aristoteles de Cælo I. [9. p. 25.] et Simplicius. Domum redeamus. Utinam extaret hoc genus poëmatis epici. Videtur Ovidius illud adumbrasse ἐν ταῖς μεταμορφώσεσι: progreditur tamen ultra reditum Ulyssis, et multa intermittit. Possent hæc expleri a viris doctis ex Apollodori et Diodori Bibliothecis, et aliis. Hoc optare est, non notas adscribere. NUNNES.

344, 4. ἑκατοντάχειρας] Æolicōs, ut annotat incertus Homeri Scholiastes. Familiare namque Æolibus ἐπέμβειν adhibere, ut docent qui de Dialectis scripserunt. Ἐκατόγχειρον vocat Briareum Homerus, unum ex tribus Gigantibus, Cæli Terræque filiis, de quo Virgil. Æn. VI. *Et centumgeminus Briareus*. Hesiodus Theog. 149. Apollodorus init. Horatius Od. II. 17. Ovid. Trist. IV. vii. 18. *Centimanumque Gyen, semibovemque virum*. De quo Nasonis carmine, similibusque, nuper disserui notis uberioribus in Suasorias Senecæ Patris. Illud ἐν παρόδῳ admonebo, in libris, qui in vulgus editi circumferuntur, depravate fere legi in his locis *Gyges* pro *Gyes*, ut Lambinus et Muretus admonent. Κοῖος item pro Κόρτος, et Γύης leg. ex Apollodori Bibliothecæ principio apparet. Torrentius vero noster *Gigas* etiam suo in Horatium commentario tuetur. SCHOTT.

344, 4. καὶ τρεῖς ἑτέρους Κύκλωπας] Quorum nomina ibidem recenset Hesiodus. Virgil. Æn. VIII. 425. SCHOTT.

Ibid. 5. τοῖς Ἑλλησι μυθολογούμενα] Græcia enim fabulosos deos primum superstitiose coluit, et quidem quos ex hominibus natos vitiisque diffluere non ignoraret. Hinc Juvenal. Sat. 10. *Et quicquid Græcia mendax Audet in historia.* Hinc et Cretenses mendaces habiti, vel Epimenide Cretensi teste, quod Jovem apud se natum jactarent, sepulchrumque ostenderent. De horum fide, vanitate, Cicero ad Q. Fratrem: *Totque proverbialia in mundo sunt. Sed in Diis fingendis poetis usa est, tamquam figulis peritissimis:* qua de re qui adversus Gentes pro Christianorum fide decertarunt, multi multa: Tertullian. Apologet. c. 14. B. Cyprianus, Arnobius libris septem, totidemque Lactantius, ejus discipulus, stylo tamen præstantior, Minutius Felix in Octavio, octavus Arnobii liber falso olim habitus, et alii. De Græcis vero, Clemens Alexandrinus, quem studiose imitatur Arnobius: Justinus, philosophus et martyr, Gregor. Naz. in *σηλιτευτικοῖς* contra Julianum imperatorem *παραβάτην*: Tatianus, Eusebius Pamphili, Theodoretus, Theophilus, ceterique. Plutarchus item in Erotico, deorum architectos fuisse poëtas, philosophos, et legislatores diserte docet. Apud illos vero scriptores Græcos hodie passim peccatur, dum τοὺς Ἑλληνας Græcos potius vertunt, quam Gentes, vel Gentiles, quibuscum digladiantur ipsi Græci; quod propter imperitiores moneo. In hoc genere fictorum deorum opus conscripsit, ut suo ipsi gladio confodiantur, (Lucianum enim, ut impium, prudens prætereo,) ^k Palæphatus Parius, vel ut quidam malunt, Prieneus, *περὶ ἀπίστων*, hoc est, incredibilium historiarum: de quo Virgil. in Ciri, 87. *Infamem tali meritorum more fuisse Docta Palæphatia testatur voce papyrus.* Priorem versum emendat Paullus Leopardus Belga X. 24. *Infamem tali merito rumore fuisse.* In altero vero Fabricius et Jos. Scaliger *Pachynus* reponunt, pro poëmate aliquo Palæphati; ego vero editam lectionem retineo restituta in possessionem suam, ex edicto *unde vi*, vera et prisca scriptura, *papyrus*. Palæphatum enim poëtam fuisse, superstitibus præsentibus, non facile evincent: sed grammaticum unum, histo-

^k Vide Fabricii Bibl. Gr. I. 21.

ricum alterum, et nescio utrum *χρησμολόγον*, hoc est, *μάντιν*, vatem: tertium denique philosophum Peripateticum, vel, si Isacio Tzetæ in Lycophronem fidem habebimus, Stoicum: ut idem huic accidisse videatur, quod Phormioni, quem M. Tullius de Oratore II. 18. in Peripateticam familiam refert, Stobæus in Stoicam. Τὰ μυθολογικὰ sunt ἀπίστα, de quibus ille scripsit; atque in fragmento quod exstat illius, Scyllæ fabula legitur. Citant, ut idoneum auctorem, Athenæus, Suidas, et Eustathius in Od. T. p. 1859=688. Theon item in Progymnasm. c. 6. Παλαιφάτω τῷ Περιπατητικῷ ἐστὶν ὄλον βιβλίον περὶ τῶν ἀπίστων ἐπιγραφόμενον, ἐν ᾧ τὰ τοιαῦτα ἐπιλύεται. SCHOTT.

344. 9. ὑπὸ τοῦ παιδὸς Τηλέγονος] Male erat in veteri Τελέγονος, qui imprudens patrem Ulyssem interemit, pastinacæ piscis telo, a Circe matre venefica accepto. Qua autem ratione, variæ sunt et repugnantes Græcorum sententiæ; quas hic colligam: Sextus Empiricus adv. Mathematicos I. 16. (adv. Grammat. I. 12. p. 273. ed. Fabric.) εἰ συστατικὸν τὸ ἱστορικὸν, inquit: τινὸς μὲν λέγοντος ὅτι Ὀδυσσεὺς ὑπὸ Τηλεγόου παιδὸς κατὰ ἀγνοίαν ἀνήρηται: τινὸς δὲ ὅτι λάρου κέντρον θαλασσίας τρυγόνος ἀφέντος αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ διεφώνησεν: ἄλλοι δὲ ὅτι εἰς ἵππον μετέβαλε τὴν μορφήν, θέλει ἐν οὕτως ἀπερρωγόσι πράγμασιν εὐρεῖν τάληθές. Homeri quoque Scholiastes, seu Didymus, seu quisquis est, ut Eustathium omittam, in illud Odys. A. 133. θάνατος δέ τοι ἐξ ἄλλος αὐτῷ, hæc notat: Οἱ νεώτεροι τὰ περὶ Τηλέγονου ἀνέπλασαν τὸν Κίρκης καὶ Ὀδυσσεύς, ὃς δοκεῖ κατὰ ζήτησιν τοῦ πατρὸς εἰς Ἰθάκην ἐλθῶν, ὑπ' ἀγνοίας τὸν πατέρα διαχρήσασθαι τρυγόνος κέντρον. Αἰσχύλος δὲ ἐν Ψυχαγωγίᾳ ἰδίως λέγει: Ἐρρωδιὸς γὰρ ὑψόθεν ποτώμενος¹ Ὀυθῷ σε πλήξει, νηδύος χειλώμασιν: Ἐκ τοῦδ' ἄκανθα ποντίου βοσκήματος Σήψει παλαιὸν δέρμα καὶ τριχορρυνές. Aristoteles quoque in Poëtica tragœdiam citat Ulyssis vulnerati, in qua Telegonus inducitur, ubi doctissimus P. Victorius notat, citari ab antiquis grammaticis Sophoclis tragœdiam, quæ inscribitur Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ, quod spina ictus materiem dederit poëtis scribendæ tragœdiæ. Habes et in Euripidis Rheso, meminitque Parthenius Erot. III. p. 349. Schol. Aristoph. Plut. 303.

¹ Sic edidi ad Valckenærii mentem in Diatrib. Euripid. p. 286.

Denique Oppianus Halieut. II. 497. sic canit de trygonis piscis venenoso osse, quo cæsus sit Ulysses : Κεῖνό ποτ' αἰγανέη δολιχέρει κωπήεσση Κίρκη Τηλεγόνω πολυφάρμακος ὤπασε μήτηρ, Αἰχμάζειν δῆοις ἄλιον μόρον· αὐτὰρ ὁ νήσῳ Αἰγιβότῳ προσέκελσε, καὶ οὐ μάθε πῶεα πέρθων Πατρὸς ἐοῦ, γεραρῶ δὲ βοηδρομέοντι τοκῆι Αὐτῶ, τὸν μάστευε, κακὴν ἐνεμάξατο κῆρα. *Εὐθα τὸν αἰολομήτιν Ὀδυσσεά μυρία πόντου *Αλγεα μετρήσαντα πολυκμήτοισιν ἀέθλοισι, Τρυγῶν ἀλγινόεσσα θοῆ κατενήρατο ῥιπῆ. Hunc et Tusculum, oppidum in Latio, condidisse ferunt Propertius II. 32. 4. Ovid. Fast. [III. 92.] IV. 71. Pont. III. i. 123. Hor. Carm. III. 29. *Et Telegoni juga parricidæ.* Ubi vetus interpres, quisquis is est, *Tusculum* interpretatur. Plutarchus vero Præneste ab illo conditum ait in Parallelis, (T. II. p. 316 A.) cujus tamen originem Maro ad *Cæculum* refert *Æn.* VII, 681. unde Cæciliorum gentile nomen manavit. Sic *Formiæ* a *Lamo* quodam conditæ, ut Hom. Od. K. 81. idemque Horat. Carm. III. xvii. ad *Ælium Lamiam*. Tusculanus autem Octavus Mamilius fuit, qui Tarquinium Superbum socerum urbe exactum restituere tentavit, de quo T. Livius I. 49. *Qui, si famæ credimus, ab Ulysse deaque Circe oriundus.* Clarius vero Dionys. Halicarn. Antiq. IV. 45. p. 753. ed. Reiskii. Ὀκτάϊος Μαμίλιος ἀνέφερε τὸ γένος εἰς Τηλέγονον, τὸν ἐξ Ὀδυσσεως καὶ Κίρκης, κατῴκει δὲ ἐν πόλει Τύσκλῳ. Sed in utroque *Octavus* trisyllabum prænomen, ut *Tullus, Marcus*, non *Octavius* quatuor syllabis legendum est; nam *Octavius* gentis nomen, ut *Mamilius*. Festus Pompeius: *Mamiliorum familia a Mamilia Telegoni filia, quam Tusculi procreaverat, quando id oppidum ipse condidisset.* In nummis apud Ant. Augustinum Archiep. Tarrac. omnis eruditionis promum condum, scriptum vidi C. MAMILIUS. LIMETANUS. Quo nomine quidam apud Salustium Tr. Pleb. in Jugurthino. In aversa parte Ulysses cum scipione et pileo (de quo Plinius XXX. x.) cum cane qui eum solus agnovit, cum domum ab Ilio cessim, ut Varronianis utar, revertisset. SCHOTT.

344, 11. τοῦ ἐπικοῦ κύκλου τὰ ποιήματα] Quæsitum a nonnullis observavi, quænam apud Proclum nostrum ἐν χρηστομαθείᾳ, quæ in Photii C. P. legitur Bibliotheca, τὰ ἐπικοῦ κύκλου ποιήματα vocentur. Κύκλια *carmina*, quasi trivialia, quæ in triviis canebantur. Isidorus lib. VI. Originum c. XVII. An

forte quia orbem efficiunt, et in corona hominum accinebantur? Unde et artes *Cyclicæ* dictæ Græcè κύκλια quidem semper apud Aristophanem pro dithyrambicis sumuntur tantum, propter genus chori, quo utebantur. Unde et κυκλιοδιδάσκαλοι Cinesias et Philoxenus et alii dithyrambici ab eo appellati: et *pueri Cyclici* Plutarcho in Aristide fortasse pro choro, qui dithyrambos canebat; sed hæc significatio nihil ad Procli locum, licet illam ad omnia lyrica traducat Jo. Tzetzes in Chil. quam et maxime propriam τῶν ἐγκυκλίων significationem esse voluit. Multo autem magis ab hoc loco aliena, quibus idem docet ex Porphyrio *de vitis philosophorum*, isto nomine contineri τὴν ἐγκυκλοπαιδείαν, hoc est, quas vulgus *liberales* appellat *septem artes*, et præterea philosophiam. Ita interpres Aristophanis in Nebulis, κύκλια μαθήματα vocat metricam et rhythmicam, et alias: sed videndum an apud eundem ἐν ταῖς Ὀρμισι intelligi possit hoc genus poëmatis, de quo loquitur Proclus, dum ait, κύκλια δὲ καλοῦνται μέλη τὰ ἐπεκτεταμένα, ἔστι δὲ διηγηματικόν. Nam hoc genus poëmatis, ut ait Proclus, a Chao ad reditum usque Ulyssis, perpetua serie historiarum et temporum perducebatur, atque erat διηγηματικόν. Illud torquet, quod μέλη appellat; sed potuit γενικώτερον τὸ μέλη usurpari. Veriorem tamen sententiam existimo Joannis Philoponi, in lib. I. Analyt. Poster. Aristotelis, [p. 34 b.] cujus verba, non Græcè, (sunt enim plurima) neque ut vulgo inepte versa circumferuntur, sed ut ipse reddenda censeo, arponam: Κύκλον ait Aristoteles τὰ ἔπη, carmina, hoc est epigrammata sic conscripta, non ut ultima primi versus voce inchoet sequens, et tertius, sicque deinceps, sed ut liceat idem carmen, nunc initio, nunc in fine, collocare. Quale est illud:

Χαλκῆ παρθένος εἰμὶ, Μίδου δ' ἐπὶ σήματι κείμεναι.

ἔστ' ἂν ὕδωρ τε ῥέη, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλη,

ἠέλιός τ' ἀνιῶν λάμπη, λαμπρά τε σελήνη,

αὐτοῦ τῆδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ

ἀγγελέω παριοῦσι Μίδης ὅτι τῆδε τέθαιπται.

Vides enim tanquam in circulo licere a quolibet versu initium ducere, hoc modo:

αὐτοῦ τῆδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ.

Deinde χαλκῆ παρθένος, et deinceps. Vel sic, χαλκῆ παρθένος, deinde αὐτοῦ τῆδε μένουσα, μοχ ἔστ' ἂν ὕδωρ τε ῥέη, et quod inde

*excurrit. Refert autem in Homeri vita Herodotus, Homeri esse hoc carmen in Midam Phrygiæ Regem conscriptum. Unde nunc talia epigrammata κύκλον appellant. Est et aliud κύκλος, ποῖμα proprie dictum, quod alii aliis tribuunt, nonnemo Homero &c. Hæc Philoponus, e quorum extremis verum sensum Procli eruo, de quodam certo ποῖmate et opere sic dicto. Themistius item, eruditus Aristotelis explanator, in eundem librum: εἰ δὲ λέγεται καὶ ἔπη τινα κύκλος, ἀλλ' οὐκ ἔσται ταῦτα κύκλον ὑπολαβεῖν τὸν γεωμέτρην ὁ τοῦ κύκλου λόγος. In Ethicis Nicom. idem philosophus *Encycliorum* a se scriptorum meminit, lib. I. 5. ibidemque, et in *Analyticis* Homero *Cyclica* tribuit; in *ποιητικοῖς* vero *ἀνωνύμου* esse ait. Et in libro *de Cælo*, ubi Simplicius, ἐγκύκλια φιλοσοφήματα laudat. Hoc etiam nomine *artes liberales* comprehenduntur; ut in Oppiani vita incerti auctoris; καὶ ἐγκύκλιον ἅπασαν παιδευσιν καὶ τὰ λοιπὰ τῶν μαθημάτων ἐκπαιδεύσας. Idcirco fortasse, quod universim totum artium κύκλον, ab ovo, quod dicunt, ad mala, hoc est, a grammatica et logicis, quas in scholis vocant, disciplinis, et deinceps mathematicas complecterentur. Has simul connexas Græci ἐγκυκλοπαιδείαν vocant. Plutarchus *περὶ παιδῶν ἀγωγῆς* p. 7 C. ἐγκύκλια παιδεύματα appellat. M. Fabius I. 10, 1. orbem *disciplinarum* vertit. Seneca *Epist. LXXXVIII.* ἐλευθερίας *artes* nominat. Reponit vero ibidem M. A. Muretus, haud scio an de veteri libro, ἐγκυκλίους. Προβλήματα item *Encycliorum* citat Agellius lib. XX. c. 3. quæ hodieque reperiuntur ad verbum in Aristotele *Probl. IX. sect. xxx.* qui et *Politic. c. IV.* ἐγκύκλια διακονήματα et mox *διακονίας ἐγκυκλίους* dicit, *Encyclia ministeria.* Item in *Ethicis Nicomachiis*, hærente ibi aqua Dion. Lambino, cætera accurato. Hinc etiam planius intelligi queat, quod est a grege interpretum Horatii diligenter quæsitum, a paucissimis tamen hactenus intellectum, quem in *Arte Poëtica patulum orbem* nominet, cum ait,*

Nec circa vilem patulumque moraberis orbem.

Nam per *orbem patulum* ποῖμα κύκλος dictum intelligit; quod cyclicus ille scriptor τὰ ἱλιακὰ κύκλω scripserit, quasi a gemino ovo belli Trojani reliqua καθολικῶς universe complectens. *Vilem* vocat, quia projecti est animi κατὰ πλάτος, καὶ παχυλῶς docere; quomodo interpretatur Ausonium Jos. Scaliger,

Epist. ad Cl. Puteanum, Opusculis posthumis, et Is. Casaubonus ad Athenæum, Animadv. lib. VII. c. 3. Pet. Victorius in Aristotelis Politica: Fr. Patricius lib. VI. Discussionum Peripateticarum, et singulari, ut audio, libello, Octavianus Ferrarius Mediolan. SCHOTT. Obs. Hum. II. 1.

345, 2. εἰς Στασίῳνον] Sæpe in auctoribus corruptum hoc poëtæ nomen, forte quod infrequens esset et insolens. *Stasimum* per *M* hic scriptum erat depravate, ut et in Athenæo VIII. p. 334 B. XV. 682 E. *Stasimius* quatuor syllabis, et in Homeri Schol. [v. Barnes. Schol. min. II. a'. 5.] Tarasinus, cum sit trisyllabum, et scribendum *Stasinus*. Hunc vero Cyclicum scriptorem reprehendere Flaccus putatur in A. P. ubi κύκλον orbem vertit: *Nec circa patulum vilemque moraberis orbem*. Sic Jos. Scaliger in Catull. p. 100. Turnebus vero orbem pro circumstantium corona interpretatur Advers. XIX. 9. Verum enimvero Proclus noster *Stasinum* Cypriorum poëtam diserte a Cyclicis distinguit. Non ergo *Cyclicus* Horatio erit *Stasinus*, sed alius quispiam ex Cyclicis, ut optime in Athenæum VII. 3. Casaubonus animadvertit. Acroni itaque potius assentiar, qui in Antimachum dictum notat, cujus Thebais κυκλικῆ citatur a Grammaticis: *Qui reditum Diomedis ab interitu Meleagri* libris quatuor et viginti continua serie deduxit; cujusque operis hoc initium fuisse Græci produnt: Ἐννέπετε Κρονίδαο Διὸς μεγάλιο θυγάτρει. Quo de et Catullus, XCIII. 10. *At populus tumido gaudeat Antimacho*. Talis et ille ^mμικρῆς Ἰλιάδος auctor ἀδηλος: *Qui gemino bellum Trojanum orditur ab ovo*. Quem citat incerto nomine Pausanias Phoc. p. 862. Lac. p. 278. ut et Is. Tzetzes, non semel allatis ex ea versibus in Lycophronis Cassandram; semel vero Leschen auctorem illius laudat: alii Homero tribuunt, sed, ut mox apparebit, falso. Adeo verum illud, *Grammatici certant, et adhuc sub judice lis est*. Quæ Ilias minor, et Κυπριακὰ inscribatur; cujus initium; Ἰλιον ἀείδω καὶ Δαρδανίην ἐρατείνην. De qua et in Poëtica Aristoteles. Eam Iliadem parvam, Lævius vetustissimus poëta Latinis versibus reddiderat; cujus Cypriæ Iliados nomine citatur a Charisio Sosipatro grammat. I. p. 118. in quo tamen vulgo sic legitur, *C. Nævius lib. I. Cypriæ Iliados: pro Lævius. Cælum marmoreum torques au-*

^m Vide Tyrwhittum ad Aristot. Poët. sect. xxxviii. et in indice.

rata coronat. Priscianus item Gramm. X. p. 881. ex lib. II. *Fecundo penetrat penitus, thalamoque potitur.* Ceterum ex Cypriacis Stasini poëtæ, quo de hic agitur, versus de Dioscuris laudat idem Tzetzes in Lycophronem v. 511. præter Androclis et Philostephani historiam Cypriam. Versus autem hi sunt: — αἴψα δὲ Λυγκεὺς Τηΰγετον προσέβαινε ποσὶ ταχέ-
εσσι πεποιθὼς, Ἀκρότατον δ' ἀναβὰς διεδέρκετο νῆσον ἄπασαν
Τανταλίδου Πέλοπος· τάχα δ' εἶσιν κύνιδιμος ἦρως Δεινοῖς ὀφθαλ-
μοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κώλης, Κάστορά θ' ἵππόδαμον καὶ ἀεθλο-
φόρον Πολυδεύκεα. Similiter ex parva Iliade Leschæ undecim
hos versus ab interitu vindicavit, ad v. 1263. Αὐτὰρ Ἀχιλλῆος
μεγαθύμον φαίδιμος υἱὸς Ἐκτορέην ἄλοχον κατάγει κώλας ἐπὶ
νῆας· Παῖδα δ' ἔλῶν ἐκ κόλπου εὐπλοκάμοιο τιθήνης, Ῥίψε ποδὸς
τεταγῶν ἀπὸ πύργου, τὸν δὲ πεσόντα Ἑλλαβε πορφύρεος θάνατος
καὶ μοῖρα κραταίη. Ἐκ δ' ἔλετ' Ἀνδρομάχην, ἠΰζωνον παράκοιτιν
Ἐκτορος, ἦν τε οἱ αὐτῷ ἀριστῆες παναχαιῶν Δῶκαν ἔχειν, ἐπίηρον
ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρὶ, Αὐτόν τ' Ἀγχίσαο κλυτὸν γόνον ἵπποδά-
μοιο Αἰνείαν ἐν νηυσὶν ἐβήσατο ποντοπόροισιν, Ἐκ πάντων Δαναῶν
ἄγεμεν γέρας ἔξοχον ἄλλων. Verum operæ pretium fore con-
fido, et in his bellorum civilium tempestatibus alloquium con-
solationemque allaturum spero, cum *toto sævit Mars impius*
orbe, referre Stasini elegans carmen, de Terra communi om-
nium parente, quæ tot inutilia improborum pondera sustineat,
ut ingrattissimorum hominum impietatem detestans cum ele-
mentis omnibus, mortalium scelera exosa esse videatur. Hinc
officium suum detrectare, et fame, peste, bellorumque calami-
tatibus sublevari: bonos vero constantesque ut in fornace
aurum ostendi declarat apologus ille nimis verus: atque
utinam, quod precibus assiduis obtestandum, Deus O. M. no-
stri aliquando misertus, scelera condonando, hæc mala ab
Europæ finibus longe averruncet, in hostesque fidei convertat.
Nostris enim meritis atque peccatis (quod et T. Attico sua
tempestate questus est Cicero) in has ærumnas incidimus.
Poëtæ versus, ad verbum ediscendos, appendere libet ex col-
lectis in Homeri Iliadem commentariis, lib. I. geminamque
Euripidis sententiam, quæ Oreste extremo legitur: ἠ Πόλεμον

^a Hic locus est ex Euripid. He-
len. 38. Stasini versus, quos præ
nimia festinatione omisit Schottus,
ex Schol. ad Il. α'. 5. suppleantur,
Ἦν ὅτε μυρία φύλα κατὰ χθόνα πλα-
ζόμενα — βαθυτέρνον πλάτος αἴης.
Ζεὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε, καὶ ἐν πυκιναῖς
πραπίδεσσι σύνθετο κουφίσαι ἀνθρώ-
πων παμβώτορα γαίαν, Ῥίπισας πολέ-
μου μεγάλην ἔρω Ἰλιάκιον, Ὀφρα

γὰρ εἰσήνεγκεν Ἑλλήνων χθονί, Καὶ Φρυγί δυστήνοισιν, ὡς ὄχλου βροτῶν Πλήθους τε κουφίσειε μητέρα χθόνα, Γνωτὸν τε θείη τὸν κράτιστον Ἑλλάδος. Sic Stasinus. Apud tragicum vero Apollo ad Menelaum, ne de Helena in deos translata sit sollicitus, tamquam ex tripode oraculum fatur; Ἐπεὶ θεοὶ τῷ τῆσδε καλλιστεύματι Ἑλληνας εἰς ἐν καὶ Φρύγας ξυνήγαγον, Θανάτους τ' ἔθηκαν, ὡς ἀπαντλοῖεν χθονὸς Ὑβρισμα θνητῶν ἀφθόνου πληρώματος. SCHOTT.

345, 2. Ex his emendo Scholia antiqua illa et erudita II. α'. 5. ubi cum aliquot carmina ex his Cycliis citantur, male legitur ἡ δ' ἱστορία παρὰ Ταρασίῳ τῷ τὰ Κύπρια πεποιηκότι. Στασίῳ plane reponendum et Κυπρία παροξυτόνως, nisi nos fallit Proclus. Hunc locum expressit Philoponus loco supra citato. NUNNES.

Ibid. 3. Οἱ δὲ Ἑγήσιον] Ἑγησίαν leg. haud dubie ex Athenæo XV. p. 682 D. Hegesias quoque Maronites Georgικῶν poëta laudatur a Varrone I. de R. R. quamquam mendose illic ὁ Ἄgesias legitur. Alterius item *Hegesice Magnesii* dictum frigidum in Alexandri natalem refert Plutarchus in Alexandro p. 665 E. et Dionys. Halic. περὶ Συνθ. ὄν. p. 126. SCHOTT.

Ibid. Quid si Ἑγησίαν legamus? quod nomen magis receptum. NUNNES.

Ibid. 4. οἱ δὲ Ὅμηρον] Cypria, seu Cypriaca, et Cyclica, pro iisdem habita hinc apparet. Homero autem attributa fuisse a quibusdam e Philopono jam docui: ut et illud in Midam auctore Herodoto in ejus vita. Idem tamen Homero Cypria abjudicat in Euterpe, 116, 117. Versibus enim ex Iliad. ζ'. 289. et Od. δ'. 227. Paridem probat, cum Helenam abduceret, in Ægyptum delatum tempestate. Itaque ait, hi versus, tum vero locus non minimum, immo vero maxime probant Cyprios versus, non Homeri sed cujuspiam alterius esse: in quibus dicitur Alexander ex Sparta Helenam ducens triduo Ilium pervenisse secundo vento usus et tranquillo mari, cum in Iliade dicat, cum Helenam abduceret, errasse. Sed suavissimi scriptoris Ionici verba Græca apponam: ταῦτα τὰ ἔπεα,

κενώσειεν θανάτῳ βάρος· οἱ δ' ἐνὶ ὁ *Hegesias* diserte edit. Scalig.
Τροίῃ Ἡρώες κτείνοντο, Διὸς δ' ἔτε- 1619. p. 4.
λείετο.βουλή.

καὶ τόδε τὸ χωρίον οὐκ ἤκιστα ἀλλὰ μάλιστα δηλοῖ, ὅτι οὐκ Ὁμήρου τὰ Κυπρία ἔπεά ἐστι, ἀλλ' ἄλλου τινός· ἐν μὲν γὰρ τοῖσι Κυπρίοισι εἴρηται ὡς τριταῖος ἐκ Σπάρτης Ἀλέξανδρος ἀπῆκετο ἐς τὸ Ἴλιον ἄγων τὴν Ἑλένην, εὐαεῖ τε πνεύματι χρησόμενος καὶ θαλάσση λείῃ· ἐν δὲ Ἰλιάδι λέγει ὡς ἐπλάζετο ἄγων αὐτήν. Aristoteles in Poëticis Dicæogenis Κυπρία citat: post tamen, tamquam nomen ignoretur, ὁ τὰ Κυπριακὰ ποιήσας καὶ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα· nisi, ut nomine, ita et re diversi auctoris fuerint poëmata. Pausanias quoque in Laconicis p. 246. de Hilaira et Phœbe, dubitans et ipse de auctore, ὁ ποιήσας ἔπη τὰ Κύπρια, θυγατέρας αὐτὰς Ἀπόλλωνός φησιν εἶναι. Et Athenæus VIII. p. 334 B. eosdem quos Proclus Cypriorum auctores nominat, hærens interim cui attribui ea vindicarique jure Quiritium debeant: ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας ἔπη εἴτε Κύπριός τις ἐστιν, ἢ Στασίνος, ἢ ὅστις δὴ πότε χάλρει ὀνομαζόμενος, τὴν Νέμεσιν ποιεῖ διωκομένην ὑπὸ Διός, καὶ εἰς ἰχθῦν μεταμορφουμένην. Quem locum explicat erudite H. Junius Animadv. I. xv. Rursum vero Athenæus XV. p. 682 D. in magno illo fragmento, quod Gul. Canterus, amicus, dum vixit noster, primus protulit, Nov. Lect. III. 31. Ἀνθῶν δὲ στεφανωτικῶν μέμνηται μὲν ὁ τὰ Κύπρια ἔπη πεποιηκῶς Ἠγησίας, ἢ Στασίνος. Δημοδάμας γὰρ ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἢ Μιλήσιος, ἐν τῷ περὶ Ἀλικαρνασσοῦ, Κύπρια· Ἀλικαρνασσέως δ' αὐτὰ εἶναι φησι ποιήματα, λέγει δ' οὖν, ὅστις ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτὰ ἐν τῷ ἰα' οὐτωσί. κ. τ. λ. Ceterum Lilius Gyraldus ab Eucloo Cyprio *Cypria* primum carmina condita tradit, nescio quem auctorem secutus. SCHOTT.

345, 4. ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς] Homerus, inquit Proclus, duxit uxorem, Stasini poëtæ filiam, cui Κύπρια poëma donavit; auxitque munus inscriptione, qua nomen patriæ Stasini, qui Cypro oriundus erat, præferret. Non igitur gloriæ perinde studiosus Homerus atque Aristoteles, qui cum Rhetorica sua Theodectæ pro suis edenda obtulisset, post pro suis laudando repetiisse visus est; auctor Valerius Max. VIII. 15. Sed, ne erres, ab hac narratione Procli dissensit Ælianus; Homerum cum propter rei familiaris inopiam elocare dotatam satis filiam suam non posset, dotem ei Cypria carmina dedisse; quod et Pindarum memoriæ prodidisse sic narrat Varr. H. IX. 15. λέγεται δὲ κάκεινο πρὸς τούτοις, ὅτι ἄρα ἀπορῶν ἐκδοῦναι τὴν θυγατέρα, ἔδωκεν αὐτῇ προῖκα ἔχειν τὰ ἔπη τὰ Κύπρια, καὶ ὁμολογεῖ

τοῦτο Πίνδαρος. Cui adstipulatur Joan. Tzetzes Chil. XIII. 496. v. 638. qui et Ἀρσιφόνην Homeri filiam nominat. Suidas item Homeri filiam Stasino Cyprio nupsisse auctor est, in Homero: et Cypria, Cyclum, parvamque Iliadem inter opera enumerat, quæ attribui illi solent; ut hinc non idem opus fuisse utrumque intelligas: incertumque relinquatur generne an socer Stasinus Homeri fuerit; sed, ut ille dicebat, *non in eo positæ sunt fortunæ Græciæ*. Veritatem alius, cui majus otium suppeditat, ex Democriti puteo eruet; cujus est, eritque semper, investigatio præstantissima. SCHOTT.

345. 6. οὐ τίθεται ὁ συγγραφεὺς] Pro συντίθεται, id est, Proclus non assentitur huic sententiæ. Sed cur Κυπρία παροξυτόνως inscribendum deest, quod ἐπισκεπτέον. Sed antequam a Cyclicis abeamus, videndum an Horatius Cyclicum Antimachum vocet, non quod cyclica scripserit, sed quod episodica episodiciis addens, ut in cyclo epico viginti quatuor libros implevisset, antequam septem duces usque ad Thebas perduceret, quod refert Porphyrio, aut quicumque ille interpres. Mihi hoc πιθανώτατον. De epicorum autem digressionibus, et cyclo, Philostratus in Epist. XIII. ad Juliam ita scribit: αἱ δ' ἀποστάσεις εἴτε προσβολαὶ τῶν λόγων Γοργίου ἐπεχωρίαζον πολλαχοῦ μὲν, μάλιστα δ' ἐν τῷ τῶν ἐποποιῶν κύκλῳ. NUNNES.

Ibid. 9. τὴν δὲ ῥέλεγείαν συγκείσθαι] Ovidius ad Cupidinem

Ῥ'Ελεγείαν] Sequentia ex Scholiis in Dionysium Thracem excerpta legi merentur. MS. Barocc. 116. fol. 30. Eadem habet Bekker. Anecd. p. 749.

ΤΑ ΔΕ ΕΛΕΓΕΙΑ ΛΙΓΥΡΩΣ] Ῥελεγειὸν ἔμμετρος ἐστὶ στίχος ἐλλείπων ἐνὶ ποδὶ τοῦ ἠρωϊκοῦ στίχου, εἰς δύο ¹πενθημιμερῶς (1. ρῆ) τεμνόμενος. οἷον, νηίδες οἱ μούσης οὐκ ἐγένοντο φίλοι. οὗ τὸ μὲν πρῶτον τμήμα (ἀ) διαφόρως καὶ σπονδείον καὶ δάκτυλον ἐπιδέχεται: τῆς δὲ μετὰ τοὺς δύο πόδας περιττενούσης συλλαβῆς καὶ τὴν πενθημιμερίδα τομὴν ἀποτερματι-

ζούσης πάντως μακρᾶς οὔσης φύσει ἢ θέσει, τὸ δεύτερον τμήμα τοὺς μὲν δύο πόδας πάντως δακτύλους θέλει ἔχειν, τὴν δὲ τελευταίαν συλλαβὴν ἀδιάφορον τῷ λόγῳ τῶν ²μέτρων ὡς μεμαθήκαμεν. πάντος γὰρ μέτρου ἀδιάφορος ἐστὶν ἡ τελευταία συλλαβή. τούτῳ οὖν τῷ μέτρῳ πολλοὶ ποιητὰι τινὰ γεγραφήκασιν, ἃ τινὰ καλεῖται ἐπικήδεια: πρὸς γὰρ ³παραμυθίαν τοῦ τετελετηκότος τῶν καλῶν μνημονεύοντες τῶν συγγενῶν τοῦ καὶ φίλων τῇ παραινέσει τὴν λύπην ἀνέστελλον. διὸ ⁴καλεῖται καὶ ἐλεγεία, παρὰ τὸ εὖ

¹ πενθημιμερεῖς B. ² μετρικῶν μ. B. ³ παραμυθίαν τῶν συγγενῶν τοῦ τετελετηκότος τῶν καλῶν τούτου μνημονεύοντες, καὶ τῶν συγγενῶν τούτου καὶ τῶν φ. B. ⁴ καὶ καλεῖται ἐλεγεία οἰονεὶ ἐλέεια, τοῦ ᾧ ἐκθλιβομένου, παρὰ τὸ ἐλεεῖν τὸν τετελετηκότα: ἢ εὐλεγεία παρὰ τὸ εὖ λέγειν τὸν ἀποβιώσαντα. Ταῦτα οὖν τὰ ἐλεγεία πῶς δεῖ ἀναγινώσκειν; λιγυρῶς: τουτέστιν ὀξυφώνως: ἢ γὰρ λύπη τῇ παρατροπῇ τῆς φωνῆς ἐκ τοῦ κλαυθμοῦ ὀξυτέρα παρεισάγει.—Ῥελεγειὸν ἐστὶν

De Ponto III. iii. 29. *Tu mihi dictasti juvenilia carmina primum, Apposui senis, te duce, quinque pedes.* Sidonius Apollinaris de laudibus Narbonis XXIII. 22. *Ibant hexametri superbientes, Et vestigia juncta sed minora Per quinos elegi pedes ferebant.* SCHOTT.

345, 10. τοῖς κατοικομένοις] Κατ' εὐφημίαν, pro mortuis. Sic Latini, ad plures abiisse, vel fuisse, vixisseque aliquem dicere solebant. ¹Terent. *Pene fuit Phronesium.* Et Virgil. *Æn.* II. 325. *Fuimus Troës, fuit Ilium et ingens gloria Teucrorum.* et M. Tullius sumpto de conjuratis Catilinariis, more majorum, supplicio in carcere, egressus, *vixerunt*, inquit: auctor Plutarchus. Idemque Cicero in Pisoniana, c. 25. *argentum οἴχεται*, dixit: de quo rixantur multi. Vide M. A. Muretum Var. Lect. IV. 19. Sed in sacris literis *dormire*, et *quiescere* mortui dicuntur; et vero *mors somni consanguinea* Homero et Virgilio: ut jam ad Lycophrona σκοτεινὸν neoterici annotarunt, et κοιμητήριον pro quiescentium sede, ut notat Victorius Var. Lect. VIII. 11. SCHOTT.

Ibid. 11. Τὸ γὰρ θρήνος] Hinc Ovidius Art. III. El. 1. *Flebilis indignos elegia solve capillos, Heu nimis ex vero nunc tibi nomen erit.* Et Epist. Sapph. *Flendus amor meus est, elegia flebile carmen.* Et ad A. Tibullum elegiacum poetam Hor. Carm. I. 33. *Albi ne doleas plus nimio, memor Immitis Glyceræ,*

λέγειν τὸν ἀποβιώσαντα, ἢ παρὰ τὸ ἔλεγος, ὃ δηλοῖ τὸν θρήνον. τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἐλεγεῖν, ὡς περ ἐλεοῦντες γὰρ τοὺς ἀποικομένους, τοῦτο ἐφεῦρον τὸ μέτρον. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐλεγεῖον ἐλεγείας διαφέρει. ἐλεγεῖον γὰρ ἐστὶ ὅταν ⁵ εἰς στίχους ὑπάρχει καὶ πεντάμετρος· ἐλεγεία δὲ ὅταν ὄλον τὸ ποίημα ἀμοιβαία ⁶ ἔχει τὰ μέτρα.

Λιγυρῶς δὲ, ὡς ὄξέως ἀναγινώσκειν ἡμᾶς δεῖ τὰ ἐλεγεία, ὡς ἂν ⁷ συμπεπληγμένους καὶ ἐκπεπληγμένους τῷ πλήθει τῶν κακῶν. ἢ λιγυρῶς δὲ ⁸ ἢ γλυκερῶς, λιγὺς γὰρ ὁ γλυκὺς. τῇ γὰρ λύπη ἢ

παρατροπή τῆς φωνῆς ἐκ τοῦ παρακλαυθμοῦ ὀξυτερά τινα παρειαγάγει. *Ἔπος λέγεται πᾶς στίχος ἱαμβικός τε καὶ τροχαικός καὶ ἀναπαιστικός καὶ δακτυλικός, καὶ οἷω δῆποτε ποδὶ μετρούμενος· κατ' ἐξοχήν δὲ, τοῦτέστι κατὰ τιμὴν καὶ ὑπεροχὴν τὸ ἠρωικὸν μέτρον ἔπος ἐκάλεσεν, ⁹ ὡς περ διδάσκει ἡμᾶς εὐτόνως ἀναγινώσκειν, τοῦτέστι συντόνῳ ¹⁰ φωνῇ καὶ μὴ ἐκλελυμένη, ¹¹ ὡς ἠρώων ἀνδρῶν περιέχον ἱστορίας. v. Santen. ad Terent. Maur. p. 304.

⁹ Immo Plautus Truculento I.ii.94.

εἶδος μέτρον ἐκ δύο πενθημιμερῶν τεμνόμενον, παρὰ τὸ ἔλεγος, ὃ δηλοῖ τὸν θρήνον. τοῦτο πάλιν παρὰ τὸ ἐλεγεῖν, ὡς περ ἐλεοῦντες τοὺς ἀποικομένους τοῦτο ἐφεῦρον τὸ μέτρον. ἢ ἐλεγεῖον ἐστὶ θρήνος ἐπιτάφιος οἶονεὶ ἐλεεῖον τι ἂν, τοῦ γ' ἐκθλιβομένου, παρὰ τὸ ἐλεεῖν τὸν τετελευτηκότα, ἢ εὐλογεῖον, παρὰ τὸ εὖ λέγειν τὸν ἀποβιώσαντα. Ἐπειδὴ οἱ τεθνηκότες ἔλλειψιν τινα ἔχουσιν ἡγουν τοῦ ζῆν, τοῦτου χάριν καὶ τὰ ἐλεγεία, ὡς ἐπὶ τοῖς τεθνηκόσι λεγόμενα, ἐλλείπουσι ποδὶ πρὸς τὸν δακτυλικὸν στίχον. B. ⁵ εἰς στίχους ὑπάρχει B. ⁶ ἔχει τὰ μέτρα, ἐξάμετρον καὶ πεντάμετρον B. ⁷ συμπεπληγμένους B. ⁸ ἡγουν B. et mox om. γὰρ, et τῇ γὰρ

—παρειαγάγει. ⁹ ὡς περ B. ¹⁰ τῇ φ. B. ¹¹ ὡς καὶ B. et mox ἱστορίαν.

neu miserabiles Decantes elegos. Ubi Porphyrio ἀπὸ τοῦ ἐ ἐ derivat; Diomedes vero lib. III. p. 482. aliique παρὰ τὸ εἶ λέγειν τοὺς τεθνεῶτας, vel παρὰ τὸ ἔλεος. Boethius Severinus in erudita illa satyrica miscella consolationis philosophicæ, sic auspicatur: *Carmina qui quondam studio florente peregi, Flebilis heu! mæstos cogor inire modos. Ecce mihi lacero dictant scribenda camænæ, Et veris elegi fletibus ora rigant.* SCHOTT.

345, 14. πρὸς διαφόρους ὑποθέσεις] Idem Ovidius et amores conscribi elegis ait: *Inter quos vultu petulans elegia vocatur.* Quem versum per parodiam imitatus est Statius Silv. I. ii. 7. *Quas inter vultu petulans elegia propinquat.* SCHOTT.

Ibid. 15. Καλλῖόν τε τὸν Ἐφέσιον] Hunc elegiaci carminis inventorem facit Terentianus Maurus: sed metri, ut equidem interpretor, necessitate, *Callinoïum*, quatuor syllabis, vocat. Alii vero Theoclem, Naxium seu Eretriensem; alii Midam, nonnulli Terpandrum. In Pausania Bœot. IX. p. 729. ΚΑΛΑΙΝΟΝ scriptum repperi, dubitare itaque cœpi, Calanumne, ex Indiæ Brachmanis sophistam intelligat (de quo Arrianus Exped. VII. 3. Ælianus V. H. II. 41. V. 6. Diodorus Siculus XVII. 107. Plutarchus Alexandr. p. 668, 703. Cicero de Divin. I. 23. Tusc. Disp. II. 21. Valerius Max. I. 8. et Strabo XV. p. 1045=1017. aliique) an Καλλῖνον, quo magis inclinatur animus; nam et in antiquis inscriptionibus, litteratisque marmoribus Græcæ inscriptis, Λ pro A, et retro sæpenumero commutari solent ob magnam figurarum similitudinem; et ita Terentianus idem docuit. Male quoque in Nicandri explanatore Græco χαλῖνος vocatur pro Καλλῖνος. Hujus Cimmericia, et Sminthii Apollinis fabula laudatur a Strabone XIII. p. 901=870. et semel iterumque XIV. p. 930=899. p. 984=953. SCHOTT. Vid. Santen. ad Terent. Maur. v. 1722. Toup. supra p. 142.

Ibid. De his in notis dixi ad Fragmentum ἀδέσποτον Censorino additum, et haecenus, ante Lud. Carrionem, adscriptum. NUNNES.

Ibid. Μίμνερμον Κολοφώνιον] Ligyrtiadæ Colophonii F. fuit, et tibicen, auctore Strabone XIV. p. 952=921. Ἄνδρες δ' ἐγένοντο Κολοφώνιοι τῶν μνημονευομένων, Μίμνερμος ἀλγητῆς ἄμα καὶ ποιητῆς ἐλεγεῖος. Nam sunt qui Smyrnæum faciant, a quibus stare Pausanias videtur, cujus hæc in Bœotiois sunt,

Smyrnæorum bellum conscripsisse (quod et Strabo ibidem significat) elegiaco carmine, IX. 29. p. 766. Μίμνερος δὲ ἐλεγεία ἐς τὴν μάχην ποιήσας τὴν Σμυρναίων πρὸς Γύγην τε καὶ Λυδὸν, φησὶν ἐν τῷ προομιῳ, θυγατέρας Οὐρανοῦ, τὰς ἀρχαιοτέρας Μούσας, τούτων δὲ ἄλλας νεωτέρας εἶναι Διὸς παῖδας. Astypaliensem quidam faciunt. Vocatus etiam Λιγναστάδης paullum deflexo nomine paterno Λιγυρτιάδου, διὰ τὸ ἐμμελὲς καὶ λιγν, ob singularem ejus industriam et suavitatem, auctore Suida. Laudat plenas amoris elegias Horatius, Propertius, Solinus, et Stobæus, sermone De Vitæ brevitate. SCHOTT.

345, 16. Τὸν Τηλέφου Φίλητα, τὸν Κῶνον] Coüm facit et ^rÆlianus, qui adeo exili corpusculo fuisse refert, ut plumbum calceis insutum gestarit, ne ventorum turbine raperetur. V. H. IX. 14. X. 6. at quomodo plumbeos gestaret calceos homo tam imbecillis? Fides sit itaque penes auctores. ^sTheocriti scholia Rhodium, non Coüm faciunt. *Telephi*, patris sui nomine poëma inscripsit, ut ex erudito Apollonii Rhodii Argonaut. interprete IV. 1141. didici. Huic secundas tribui auctor est Fabius, censor gravissimus, Inst. Or. X. i. 58. Laudat Ovidius, et Propertius amatoria illius; Claudianus vero hanc γνώμην Epist. IV. 9. *Fors juvat audentes, ^tCoi sententia vatis*: quam alii sic extulere, *Audaces fortuna juvat, timidosque repellit*. SCHOTT.

346, 1. Καλλίμαχον τὸν Βάττου] Hinc *Battiades* dictus a poëtis, a patre: aliis a Batto rege, Cyrenes conditore. Ovid. I. Eleg. extr. *Battiades toto semper cantabitur orbe*. Ceterum de *Cyrene* Sallustius in Jugurth. (19) 22. *Ad Catabathmon*, inquit, *qui locus Ægyptum ab Africa dividit, secundo mari primum Cyrene est, colonia Thereῶν, ac deinceps duæ Syrtes*. Sed de patria sua ipse Callimachus Epig. 27. Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον ὄνομα Θήρη, Μήτηρ εὐλίππου πατρῖδος ὑμετέρης. Floruit Olymp. cxxvii regnante Ptolemæo Philadelpho, auctor Suidas. Imitatur Callimachum studiose Propertius, unde et *Callimachus Umber* dictus: qui et hos fere poëtas simul nominat. II. xxxiv. 31. *Tu satius memorem (fort. mollem) Musis*

^r Athenæi scrinia, ut solet, compilavit Ælianus. Vide lib. XII. p. 552 B.

^s Philetam bis citat Scholiastes Theocriti II. 118. VII. 6. sed neutro

in loco Rhodium appellat.

^t N.B. Libri habent *Cei*, vel *Chii*, vel *prisci*: nullus, quod sciam, *Coi*. Sic tamen coniecit Heinsius.

imitere Philetam, Et non inflati somnia Callimachi. III. 1. *Callimachi manes, et Coi sacra Philetæ, In vestrum, quæso, me sinite ire nemus.* Et III. 3. ult. *Ora Philetæis nostra rigavit aquis.* Rursum, III. 9. 13. *Inter Callimachi sat erit placuisse libellos, Et cecinisse modis, Coë poëta, tuis.* Et IV. 6. 3. *Cera Philetæis certet Romana corymbis, Et Cyrenæas urna ministret aquas.* Et Statius Silv. I. 252. *hunc ipse choro plaudente Philetas, Callimachusque senex, Umbroque Propertius antro.* Exstant hodieque *hymni*, et de *coma Berenices*, cum scholiis Græcorum, doctorumque hominum, quibus hoc seculum abundat. Quæ in hunc poëtam ceterosque lusit Ang. Politianus in *Silvis*, non vacat describere. SCHOTT.

346, 4. *ιαμβίλει]* Alii *παρὰ τὸ λάπτω*: quidam a *θριάμβω*, hoc est, *Baccho triumphante*, alii aliunde. Vide Schol. Hephæstionis p. 168. Nos *maledicere* dicimus Latine. Vide Aristotelem ex quo Strabo desumsit. Inde et nostrum *jacere παρὰ τὸ λείν ἄχος*, inde *jacere maledicta* apud Livium: *jacere contumeliam*, atque etiam *injuriam* apud Ciceronem; ex quo ad eandem notionem *objicio* compositum putat Jul. Scaliger. Poët. I. 12. SCHOTT.

Ibid. 5. *ἀπό τινος Ἰάμβης]* Hanc vetulam Meganiræ et Celei ancillam fuisse annotat Caper in Virgilium; vel ut apud Nicandr. in Alexipharm. [Schol. v. 130.] Hippothoontis serva, quæ Cererem, de raptu filiae Proserpinæ sollicitam, contumeliose acceperit, conviciis, contumeliis, atque injuriis. Aliter paullo Ovidius Met. V. anum quandam fessæ de via Cererideæ, dum a Plutone raptam filiam, accensis in Ætna facibus, dies noctesque anquirit, polentam bibendam dedisse; puerumque qui tum propter astans arrisisset, eo liquore aspersum, in stellionem transformatum; quod et Diomedes narrat lib. III. Hanc anum *Baubonem* ab Arnobio V. contra gentes, ex Clement. Alexand. Protrept. T. I. p. 17. unde pleraque transcripsit, vocatam existimo. Uterque Orphei hos versus ponit, ut etiam Eusebius ex Clemente Præp. Evang. II. 3. p. 66. Ἄς εἰποῦσα, πέπλους ἀνεσύρατο, δείξε δὲ πάντα Σώματος, οὐδὲ πρέποντα τύπον· παῖς δ' ἦεν Ἰακχος, χειρὶ τέ μιν ῥίπτασκε γελῶν Βαυβοῦς ὑπὸ κόλποις. Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν μείδησε, θεὰ μείδησ' ἐνὶ θυμῷ, Δέξατο δ' αἰόλον ἄγγος ἐν φ' κυκεῶν ἐνέκειτο. De his Apollodorus Atheniensis Bibl. I. 5. Δήμητρα μετὰ λαμπάδων

νυκτός τε καὶ ἡμέρας κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιήει. Pausanias Attic. puteum illum *floridum* vocat I. xxxix. p. 94. Φρέαρ ἐστὶν ἄνθινον καλούμενον· ἐποίησε δὲ Πάμφως ἐπὶ τούτῳ τῷ φρέατι καθῆσθαι Δήμητρα μετὰ τὴν ἄρπαγὴν τῆς παιδὸς, γρατ εἰκασμένην. Ἐντεῦθεν δὲ αὐτὴν ἄτε γυναῖκα Ἀργεῖαν ὑπὸ τῶν θυγατέρων τῶν Κελεοῦ κομισθῆναι παρὰ τὴν μητέρα, καὶ οἱ τὴν Μεγάκειραν οὕτω πιστεῦσαι τοῦ παιδὸς τὴν ἀνατροφὴν. SCHOTT.

Ibid. 8. Ἀγελάστῳ πέτρα] Παροιμίαν esse admonet Zenobius (ut Suidas collectaneorum illum auctorem vocat, sive Zenodotus is est, ut in Nebulas Aristophanis interpres nominat) ἐπὶ τῶν λύπης προξένων πραγμάτων εἴρηται. Ἔστι δὲ ἡ πέτρα αὕτη ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐφ' ἧς ἐκαθέσθη ἡ Δημήτηρ, ὅτε τὴν κόρην ἐζήτει. Ἐρασθεῖς γὰρ Περσεφόνης ὁ Πλούτων, ἤρπασεν αὐτὴν κρύφα. Δημήτηρ δὲ μετὰ λαμπάδων νυκτός τε καὶ ἡμέρας κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιήρχετο· μαθοῦσα δὲ παρὰ Ἐρμιονέων ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἤρπασεν, ὀργιζομένη θεοῖς κατέλιπεν οὐρανὸν, καὶ εἰκασθεῖσα γυναικὶ ἦκεν εἰς Ἐλευσίνα, ἐνθα ἐπὶ πέτραν ἐκάθισε, τὴν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν ἀγέλαστον. Sic ille Prov. Cent. I. Ad. 7. quem et lege Prov. Cent. IV. Ad. 20. Apollodorus et ipse aliter paullo. SCHOTT.

Ibid. 11. εἰς ψόγον καὶ ἔπαινον] Vide Scholiasten Hephæst. p. 30. SCHOTT.

Ibid. 15. Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος] Archilochum iambici carminis inventorem quidam faciunt. Velleius Paterculus [I. 5. ubi omnino conferendus Ruhnkenius] *Neque quenquam alium, cujus operis primus auctor fuerit, in eo perfectissimum, præter Homerum et Archilochum reperiemus.* Alii ad Simmiam Rhodium, (cujus esse putantur Ovum, Alæ, et Securis, poëmata falso Theocrito attributa) referunt: quidam Simonidem, nonnulli Arium vel Ananiam auctorem faciunt. *Parius* autem a patria dictus etiam a Theocrito, seu potius Moscho in Epitaphio Bionis: in quo et de aliis elegeiographis. Hinc Horatius, qui se primum iambica Latine scripsisse gloriatur, *Parios numeros* dixit pro Archilochiis Epist. I. xix. 23. *Parios ego primus iambos Ostendi Latio, numeros animosque secutus Archilochi, non res, et agentia verba Lycamben.* Et in A. P. 79. *Archilochum proprio rabies armavit iambo.* Lycamben enim socerum et sponsam ad laqueum adegit, ut in eadem Epist. Horatius, et Epod. VI. Itemque Hephæstionis enarrator

p. 182. et Sextus Empiricus adv. Mathematicos I. xiii. 197. οἱ μὲν ἐρωτομανεῖς καὶ μέθυσοι τὰς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεις ἀναγνόντες, προσεκκαίονται· οἱ δὲ ὄργιλοι, Ἰππώνακτα καὶ Ἀρχιλόχον ἀλείπτας ἔχουσι τῆς περὶ αὐτοὺς κακίας. Julianus quoque παραβάτης ἐν Μισοπωγ. init. Anacreontis versuum vetustatem et leporem laudans: Ἀλκαίῳ δ' οὐκέτι οὐδ' Ἀρχιλόχῳ τῷ Παρίῳ τὴν μούσαν ἔδωκεν ὁ θεὸς εἰς εὐφροσύνας καὶ ἡδονὰς τρέψαι· μοχθεῖν γὰρ ἄλλοτε ἄλλως ἀναγκαζόμενοι τῇ μουσικῇ πρὸς τοῦτο ἐχρῶντο, κουφότερα ποιοῦντες αὐτοῖς ὅσα ὁ δαίμων ἐδίδου τῇ εἰς τοὺς ἀδικοῦντας λοιδορίᾳ. Ceterum tam acerbo, moroso, et amarulento fuisse ingenio Archilochum ferunt, ut, quod atra bile laborantium est, seipsum non ferret, seque ipse odisset, suaque probra palam accusaret: quæ refert Ælianus V. H. X. 13. Vide et Eusebium Præp. Evang. V. 12. Antholog. Gr. I. 67. III. 25. ubi et in Hipponacta ludit. SCHOTT.

Ibid. 16. ὁ Σιμωνίδης ὁ Ἀμοργος] Vitiosum id: Ἀμόργιος scripserat Proclus, aut Ἀμοργίνος, ut ex Stephano didici: Ἀμοργος, inquit, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ἔχουσα πόλεις τρεῖς, Ἀρκεσίην, Μινώαν, Αἰγιάλην. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Παγκάλῃ, καὶ Ψυχία. Ἀπὸ τῆς Μινώας ἦν Σιμωνίδης ὁ λαμβοποιὸς, Ἀμοργίνος λεγόμενος, ὡς Ἐρुकίνος. Λέγεται καὶ Ἀμόργιον, ὡς φησι Χάραξ. SCHOTT.

Ibid. 17. καὶ Ἰππώναξ ὁ Ἐφέσιος] Qui amaritudinem carminum distrinxit in Bupalum et Anthemum sculptores;

ἡ Notabit diligens lector ἰάμβων nomine sæpissime scazontas designari; e. g. Etymolog. M. p. 270, 46. Σιμωνίδης ἐν τοῖς ἰάμβοις· Καὶ σαῦλα βαινῶν ἵππος ὡς κορωνίτης. Loca quædam conguessit Bentleius fragm. Callimachi p. 455. ed. Ernesti. Ejusdem conjecturam fr. xcvi. in Etymologo χωλίαμβος firmat Cod. MS. D'Orvillianus. Sed vox ἰάμβος aliquando videtur latius patere. Trochaicum Archilochi, quod ex Stobæo clarum est p. 580, 21. Gesn. p. 461. Grot. sic describit Aristoteles Rhet. III. 17. καὶ ὡς ὁ Ἀρχιλόχος ψέγει· ποιεῖ γὰρ τὸν πατέρα λέγοντα περὶ τῆς θυγατρὸς ἐν τῷ ἰάμβῳ,

χρημάτων δ' ἄελπτον οὐδὲν ἐστίν, οὐδ' ἀπόμοτον.

Vide Tyrwhittum ad Poëtic. Sect. xxxvii. Explicatu difficilior est Athenæus VIII. p. 355 A. μελλόντων ἤδη δειπνεῖν ἐπισχεῖν ἐκέλευσεν ὁ Δάφνος, ἐπειπὼν τὸ ἐκ Μαρμακύθου ἢ Αὐρῶν Μεταγένους ἰαμβεῖον,

ὡσπερ ἐπειδὴν δειπνῶμένῳ πον, τότε πλείστα λαλοῦμεν ἅπαντες.

Iambographis, quorum nomina recenset Proclus, adjiciendi Solon (v. Brunck. Gnom. p. 83. Anal. I. p. 73.) Æschrio Samius, Phœnix Colophonius, Cercidas, Hermeas, Archelaus, Hermippus, Parmeno, Callimachus, Scythinus, Timon, Samus, Diphilus (Schol. Pind. Ol. x. 83.)

propterea quod vultus notabilem deformitatem ridentium oculis proposuissent, inquit Plinius H. N. XXXVI. v. T. V. p. 271. legunturque lepida Epigrammata Antholog. Gr. III. p. 271. ed. Steph. Julianus item ad Alypium, et Horatius Epod. VI. *Qualis Lycambæ spreus infido gener, Aut acer hostis Bupalò.* Hipponactis versum in Hephæst. p. 33. hunc repperi: *Εἰ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεια.* In scholiis vero illud Archilochi, ut puto; *Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον; Τίς σὰς παρήειρε φρένας;* Hunc non exiguo solum et deformi, sed et gracili admodum corpore fuisse, ut et de Philleta heroico poëta supra retuli, auctor est Ælianus V. H. I. 6. Mox *sub Amynta non sub Anania*, ut in nostro cod. scriptum offendi, castigandum vidit doctissimus Sylburgius ex Eusebii Chronicis. Est et *Ananias* unus de tribus iambographis apud Isacium Tzetzen Prolegom. Lycophr. nec, ut suspicor, mendosus locus est. Nam et Hephæst. p. 33. ejus meminit. Plura de Archilocho Joan. Goropius Becanus in Chronic. SCHOTT.

Ibid. 20. *περὶ δὲ μελικῆς*^x] De *melicis*, et *epodis* versibus, præter ea quæ a multis collecta sunt (ne me aliorum scrinia compilasse putes :) Galenus extremo lib. XVII. de usu partium, Turnebus Advers. I. 4. ut et variis *odarum* 22. generibus Athenæus XIV. p. 618. et Pollux IV. 7. SCHOTT.

Ibid. 21. *Ἄ μὲν γὰρ αὐτῆς τοῖς θεοῖς, ἃ δὲ τοῖς ἀνθρώποις*] Videtur hic deesse tertium membrum, ex his quæ paullo post subjungit, *τὰ δὲ εἰς θεοὺς καὶ ἀνθρώπους.* Illud autem extremum *ἃ δ' εἰς τὰς προσπιπούσας περιστάσεις* non satis considerate additum: quod et infra agnoscens idem negat illa poëmata formas esse melicæ. Quanta inconstantia in hac *φιλοτιμία τῶν διαιρέσεων* Platonica, ut supra monui. Sed quam multa harum formarum in indicibus illis *Odarum* Horatii, qui nunc editi a Jac. Cruquio Brugensi: quam multa etiam horum apud Menandrum Laodicensem in disputatione de genere *Epidictico*. NUNNES.

347, 2. *προσφῶδιον*] Hesychius, Suidas, et *Etymol. M. a*

^x Ad h. l. conferendus Vossius integer debet excerpi. *Προσφῶδιον*
Instit. Poët. L. III. c. xiii. *λιτανεία μετὰ ὕμνων' παρὰ τὸ προσ-*

^y Locus *Etymologi* p. 690, 41. *ἵεναι μετὰ τούτου τοῖς θεοῖς. Ἰστέον*

προσίεναι μετὰ τούτου τοῖς θεοῖς derivant, qua ratione per o scribendum esset: quo ordine idem Suidas in lexico collocat, et ita in Athenæo scribitur VI. p. 253 C. Προσόδια, καὶ χοροὶ, καὶ ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως. Sed de prosodiaca et apostolica saltatione plura Is. Casaubonus ad Athenæum XIV. 7. SCHOTT.

Ibid. 12. τὸν ὕμνον ὠνομάσθαι] Hymnos scripsisse fertur et Aristoteles, (Orphei enim, Homeri, et Callimachi sunt in manibus,) nam de virtute exstat elegans apud Stobæum Serm. I. Elegiam ejusdem ad Eudemum adfert Olympiodorus minor, Platonius, comment. in Platonis Gorgiam, (praxi 41.) nondum typis, quod sciam, edito: legiturque, sed mutila, apud Franc. Patricium, Peripateticarum discussionum lib. VII. Quæ lacuna sic expleri potest ex Aristotelis vita, quæ præmittitur Comment. Ammonii in Categorias: Βῶμον Ἀριστοτέλης ἐνιδρύσατο τόνδε Πλάτωνος, Ἄνδρὸς, ὃν οὐδ' αἰνεῖν τοῖσι κακοῖσι θέμις. Ὃς μόνος ἢ πρῶτος θνητῶν κατέδειξεν ἐναργῶς, Οἰκείψ τε βίῳ καὶ μεθόδοισι λόγων, Ὡς ἀγαθός τε καὶ εὐδαίμων ἅμα γίνεται ἀνήρ. Οὐ νῦν δ' ἐστὶ λαβεῖν οὐδενὶ τὰυτα ποτέ. SCHOTT.

Ibid. 16. τὰ εἰς τοὺς ὑπηρέτας] Accipio τὸ ὑπηρέτας παθητικῶς, h. e. τοὺς ὑπηρετουμένους, i. e. in eos qui a poetis colerentur, et observarentur, sive numina sive homines essent. NUNNES.

Ibid. γραφόμενα ὕμνους] Menander dum accurate partitur et a capite accessit genera τῶν ἐπαίνων, ὕμνους censet vocari proprie τοὺς ἐπαίνους τῶν θεῶν γενικῶ λόγῳ: quamquam videtur innuere ἰδίᾳ καὶ κατ' ἐξοχὴν τοὺς εἰς τὸν Δία sic appellatos: ceteros aliis propriis nominibus, ut in Apollinem Πæa-

ὅτι τῶν μελῶν καὶ τῶν ὕμνων, τὰ μὲν καλεῖται προσόδια· τὰ δὲ ὑπορχήματα· τὰ δὲ στάσιμα. Καὶ προσόδια μὲν, τὰ λεγόμενα ἄσματα εἰσφερομένων εἰς τὸν βῶμον τῶν ἱερείων· παρὰ τὸ, προσιόντων εἰς τὸν βῶμόν τῶν θυμάτων, ταῦτα λέγειν. Ὑπορχήματα δὲ, ἃ τινα πάλιν ἔλεγον ὀρχοῦμενοι καὶ τρέχοντες κύκλῳ τοῦ βῶμου, καιομένων τῶν ἱερείων. Στάσιμα δὲ, ἃ ἐστῶτες ὕστερον ἔλεγον, ἀναπανόμενοι μετὰ τὸ κύκλῳ δραμεῖν τοῦ βῶμου. Ὅτε δὲ περιετρέχον τὸν βῶμόν,

ἀπήεσαν πρότερον μὲν ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους ἐπὶ τὸ δεξιόν, κατὰ μίμησιν τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τὴν ἐναντίαν τῷ οὐρανῷ ποιεῖται κίνησιν, ἀπὸ δυσμῶν ἐπὶ ἀνατολὰς φερόμενος· ὕστερον δὲ πάλιν, ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ἐπὶ τὸ ἀριστερόν ἤεσαν, κατὰ μίμησιν τοῦ οὐρανοῦ· τελευταῖον δὲ πάντα τὸν βῶμόν περιετρέχον. De differentia vv. προσόδια προσόδια v. Burretum H. A. T. Ἰ. x. p. 225.

nas et Hyporchemata; in Bacchum Dithyrambos et Iobachos; in Venerem Ἐρωτικούς. NUNNES.

347, 19. ὕμνους προσφδίων] In epitoma anonymi, quæ accessit Hephæstioni [p. 172, 6.], docetur palimbacchium vocatum προσφδιακόν, quod in προσφδίοις ὕμνοις adhiberi soleret; sed qui fuerint ibi non explicatur. NUNNES.

348, 1. ἐλέγετο καὶ προσφδιον] Julius Pollux IV. 64. τὰς πρὸς κιθάραν ὠδὰς ἀρέσκει Κριτία ΠΡΟΣΩΙΔΙΑΣ καλεῖν: sed melius Etymolog. M. ex Didymo de poëtis lyricis, Προσφδίαι παρὰ τὸ προσίοντας ναοῖς ἢ βωμοῖς πρὸς αὐτὸν ᾄδειν. Διὰ δὲ τῶν ὕμνων, ὅτι τοὺς ὕμνους πρὸς κιθάραν ἐστῶτες ᾄδουσι. Qui locus germanissimus hujus: sed ille videtur sic restituendus, ἰδίᾳ δὲ τῶν ὕμνων. Quod hic planius ὁ δὲ κυρίως ὕμνος &c. Quanto melius tamen apud eundem Etymol. nescio ex quo auctore illa tria genera hymnorum antitheta repetuntur, quibus utebantur in sacrificiis, Προσφδία, ὑπορχήματα, καὶ στάσιμα. Ut Προσφδία essent τὰ λεγόμενα ἄσματα εἰσφερομένων εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἱερέων. Ὑπορχήματα autem ἃ τινὰ ἔλεγον ὀρχούμενοι καὶ τρέχοντες κύκλῳ τοῦ βωμοῦ καιομένων τῶν ἱερέων. Στάσιμα vero, ἃ ἐστῶτες ὕστερον ἔλεγον ἀναπαυόμενοι μετὰ τὸ κύκλῳ δραμεῖν τοῦ βωμοῦ; quæ tria deinceps accommodat strophis, antistrophis, et epodis, de quibus metrici multa, et interpretes poëtarum. De genere etiam carminis prosodiaci quale esset, in scholiis Aristophanis, et apud metricos, multa legere licet. NUNNES.

Ibid. 4. ^z εἰς πάντας νῦν γραφόμενος θεοῦς] Latini etiam de quovis carmine *pæan* διὰ κατάχρησιν usurpant. Virgil. *Æn.* VI. 657. *Vescentes, lætumque choro pæana canentes.* Et Abronius Silo apud Senecam Rhetorem Suasor. 2. p. 23. *Ite agite, o Danaï, magnum pæana canentes, Ite triumphantes: belli mora concidit Hector.* De diis inferis *pæan* apud Xenophontem usurpatur Helen. IV. 7, 4. ὕμνησαν τὸν περὶ τὸν Ποσειδῶ παι-

^z Παιάν. Schol. Venet. ad Hom. Π. α'. 473. Παιῶν καὶ παιᾶν ὕμνοι εἰσὶν ἐπὶ καταπαύσει λοιμοῦ ᾄδόμενοι, πολλάκι καὶ προσδοκωμένου τοῦ δεινοῦ. Πέντε δὲ αἱ παρὰ τοῖς ἥρωσιν φδίαί: σωφρονιστικόν, ὡς τὸ τοῦ αἰδοῦ Κλυταιμνήστρας ἐγκωμιαστικόν, οἷον Ἀχιλλεὺς εὐρηται ᾄδων· παια-

νικόν, ὡς νῦν θρηνητικόν, ὅπερ ἐπὶ γυναικῶν μᾶλλον τάσσει· καὶ ὑπορχηματικόν. Cum his conferas Valckenærium ad Schol. Euripid. Phœn. 1109. Plura de hisce carminibus quærenti dabit Burettus H. A. I. T. x. p. 301.

ἀνα: sæpe etiam Marti, et quidem ante bellum, ut post bellum Apollini, apud eundem Xenoph. Hellen. II. 4, 17. VII. 4, 36. et Plutarchum in Romulo et Lycurgo quem vide, et in T. Quinctio Flaminino, quæque infra ex Erotico ejusdem adscripsi. Ceterum de pæane, vel pæone pede, videndus est Fr. Salinas De Musica V. 9. SCHOTT.

348, 5. ἰδίως—τῷ Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτέμιδι] Juvenalis Sat. VI. 171. *Parce, precor, pæan, et tu depone sagittas &c.* His Jovis et Latonæ filiiis *carmen etiam seculare* Romæ decantabatur; semel a Catullo, bis ab Horatio Carm. IV. 6. et in fine Epodōv. Sic itaque Flaccus: *Hic bellum lacrymosum, hic miseram famem Pestemque a populo, et principe Cæsare, in Persas atque Britannos Vestra motus aget prece.* Apollo vero pestis auctor depulsorque sub imagine solis credebatur: ut ex Homeri II. α'. cognoscitur; idemque ἀλεξίκακος, et *averruncus* priscis Latinis; καὶ λοίμιος. Παιᾶν autem ἀπὸ τοῦ παύειν τὰς ἀνίας, vel ἀπὸ τοῦ παλεῖν. Unde ὤναξ παιᾶν, pro ὦ ἀναξ dictus Apollo. Orpheus apud Hesych. ὤναξ παιᾶν, ὦ βασιλεῦ, ὦ κακὰ παύων Ἀπολλων. Elegans ἀκρόστιχis ἀδήλον, ordine alphabetico exstat apud Girald. Syntag. 7. cujus hoc initium: Ὑμνεῖω Παιᾶνα μέγαν θεὸν Ἀπόλλωνα, quem hymnum explanandum duxit homo eruditiss. Jo. A. Brassicanus. Lege Macrobi. Saturn. I. 17. Ἀρτεμιν vero lunam, quasi ἀερότεμιν vocant Græci, quod aëra secet. Idem Macrobius VII. extr. ex Plutarcho, et Plato in Cratylo p. 266 E. Dianæ etiam hymnus sacer *hypæopus* vocabatur, auctore Theodoreto [Ther. p. 68, 2. ed. Sylb.] *Pæanis et minuritionis* mentio in Cicerone de Oratore I. c. 59. quem locum illustrat H. Turnebus Advers. I. 12. ex Alexandro Aphrod. qui παιανίζειν dixit quod *pæanem citare* M. Tullius. De minuritione vero, et Plutarchus ὑγεινοῖς, et Seneca Philosophus Ep. XIII. Pæana etiam Aristoteles lusit in Hermiam, tamquam Apollinem alterum: ut Laërtius refert, emendante ibidem εὐστόχως Casaubono, et de Hermia eunucho Suidas: cujus sive filiam sive neptem uxorem duxit, et sacra illi, ut Cereri Eleusinæ Athenienses solent, fecit: quod merito reprehendit Eusebius P. E. XV. c. 2. in Græco quidem Rob. Steph. exemplari, ut nos in vitis Aristotelis et Demosthenis admonuimus Ol. CVIII. an. 1. Ex Bacchylide quoque ἐν παιᾶσιν hanc παροιμίαν attulit Zenobius Ἀρκτον παρούσης ἔχνη μὴ ζήτει. Refert et Laërtius [VIII. 57.]

Aristotelis de Empedoclis versibus hoc iudicium Homericō stylo conscriptos videri, et in Apollinem scripsisse *προοίμιον*, forte *παιῶνα* melius legeretur, si veteres libri faverent; nihil tamen demuto. Scio enim proœmia cantuum esse. SCHOTT.

348, 12. *Διθύραμβος* ^a*εἰς Διόνυσον*] In Bacchi laudem dithyrambus a lyricis decantabatur, furore quodam Bacchico concitatis, et quasi temulentis; idque a Græcis potissimum: *minus enim est hoc genus poëmatis tractatum a Latinis* inquit Tullius, De Perfect. Or. (sic enim legendum vidit Romulus Amasæus, contra atque Turnebus emendat Advers. I. 4.) *Poëmatis*, inquit, *tragici, comici, epici, melici etiam, ac dithyrambici, quod minus est tractatum a Latinis, suum quodvis est diversum a reliquis.* Equidem tertius in M. Tullio minore vi reponere audeam, *melici*, ac dehinc *iambici*. Meminit et lib. III. de Oratore ad Q. Fratrem, *ab anapæstis licentior ille, et divitior fluxit dithyrambus.* Legend. Cœl. Rhodig. Ant. Lect. VII. 5. *Dithyramborum* autem scriptores hi fere ab Athenæo nominantur: *Licymnius Chius, Amphis Comicus, Anaxandrides, Cleomenes Rheginensis, Lamprocles, Melanippides Milesius, Philoxenus Cytherius, et Telestes.* Aristoteles in ^bPoët. c. 4. Dionys. item Halicarn. *περὶ Συυθ. ὄν.* (p. 132. ed. Reisk.) insignem in hoc genere fuisse aiunt *Philoxenum Cytherium*, atque *Timotheum*. His adjecit Is. Tzetzes in Lycophronem Chalcidium, Rasemum(?) poëtam, *Ariona Methymnæum*; his posteriores extitere ^c*Labines, Lasus* (cujus et meminit Ælianus H. A. VII. 47.) *Hermioneus, Melanippides Milesius* dithyramborum libros reliquisse, quos et Xenophon sit admiratus, dicitur: et *Pericles Lesbius* primus concinuisse. *Pindarus* quoque in his excelluit, ut auctor est scholiastes et Flaccus; sed interciderunt omnia. *Diagoram* etiam *Melium* primum dithyrambicum fuisse Sextus Empiricus *πρὸς μαθηματικούς* refert. Sic enim elegans scriptor IX. 53. p. 561. *Διαγόρας δὲ ὁ Μήλιος διθύραμβοποιὸς, ὡς φασι, γενόμενος, ὡς εἶ τις καὶ ἄλλος δεισιδαίμων, ὃς γὰρ καὶ τῆς ποιήσεως ἑαυτοῦ κατήρξατο τὸν τρόπον τοῦτον* “κατὰ

^a Vide Burretum H. A. I. T. x. p. 306. Vossium Instit. Poët. III. xvi.

^b Vide Hermanni Comment. p. 99.

^c Perperam hæc; legendum enim

cum Menagio ad Diog. Laërt. I. 42. *Λάσος, Χαβρίνου, Ἑρμιονεύς.* Inter dithyrambicos *Polyidum* recenset Diodorus Siculus XIV. 46. T. I. p. 679. cf. Athenæum VIII. p. 352 A.

“δαίμονα καὶ τύχην πάντα τελείται” ἀδικηθεὶς δὲ ὑπὸ τινος ἐπιορκήσαντος, καὶ μηδὲν ἔνεκα τούτου παθόντος, μεθρημόσατο εἰς τὸ λέγειν μὴ εἶναι θεόν. Quem eo libentius Græce, hoc est, sua, quam aliena, lingua loquentem induxi, ut videant, quanto eruditionis fructu careant, qui Græcarum literarum inscientia non contenti ab hac etiam et abhorreant vehementer, et alios improbe deterreant. Ceterum *Philoxeni* illius, cujus et *Cyclopa* poëma adnotat Zenobius, Prov. οἶψ μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθειρξεν, et *Telestæ* dithyrambos ab Harpalo missos Alexandro regi una cum tragicis *Æschylo*, *Sophocle*, et *Euripide*, magni muneris loco, in ejus vita narrat Plutarch. p. 668 D. De quibus etiam tragœdiæ principibus, ut obiter admoneam, Ptolemæo *Ægypti* regi Alexandriam dono missis, legant poëtici studiosi Galenum in Hippocrat. Epidem. III. (T. V. p. 412. ed. Basil.) ut quo in pretio haberi debeant, hic discant. Tantum de dithyramborum scriptoribus; nunc reliqua videamus. SCHOTT.

348, 10. κατὰ τὴν Νύσσαν] *Nύσαν* unico σ scriptum vidi in Stephano, qui decem urbes cognomines collegit: inter quas Euboica una eademque die vitem florentem fert, et racemos maturos producit. Pomponius Mela III. 7. de India: *Urbium, quas incolunt, sunt autem plurimæ, Nyssa est clarissima et maxima; montium Meros, Jovi sacer. Famam hinc præcipuam habent, quod in illa genitum, in hujus specu Liberum arbitrentur esse nutritum; unde Græcis auctoribus ut femori Jovis insutum dicerent, aut materia ingessit, aut error.* Ad quem locum olim plura annotata memini, quæ non repeto: Herodoti tantum in Euterpe c. 146. geminum locum adscribam, ut Græca cum Latinis conjungendo lector fructum referat: Διόνυσον λέγουσιν οἱ Ἕλληνες, ὡς αὐτίκα γενόμενον ἐς τὸν μηρὸν ἐνεργάψατο Ζεὺς, καὶ ἤνεγκε ἐς Νύσσαν τὴν ὑπὲρ Αἰγύπτους ἐοῦσαν ἐν τῇ Αἰθιοπίῃ. Theocritus Id. XXVI. 33. quod Bacchæ inscribitur: Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι Ζεὺς ὕπατος μεγάλην ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας. SCHOTT.

Ibid. 11. ἐπ' ἀντρω διθυράμβῳ] *In antro bifori*, reddidi: διθύρον enim *bivallem*, seu *bipostem portam* significat. Vide Phornutum et Lexicographos Græcos. Δίθυρα, hoc est, *bivalvia*, in foliis dixit Aristoteles [lib. De Juventute et Senectute c. 1. p. 62, 16. ed. Sylburg. In antro autem nutritum Bac-

chum Pausanias in Laconicis c. 24. p. 272. auctor est, campumque ipsum, Διονύσου κήπον, hoc est, *Bacchi hortum* appellatum. Διθύραμβος igitur, vel quod bis natus, duabus januis egressus in lucem Bacchus, semel ex utero materno, Semeles fulgure ictæ, iterum ex Jovis femore, ut ex ejusdem cerebro Pallas; ἀπὸ τοῦ Διονύσου, τοῦ ἐκ δύο θυρῶν ἐξελθόντος, inquit interpres Pindari, dithyrambici summi, et Isacius in Lycophronis Proleg., vel quod ex Jove et Cerere natus discerptus a Titanibus sit, a matreque recoctus et in vitam revocatus; ut Diodorus Sic. III. 62. Origenes contra Celsum p. 171. ed. Spencer. et Eusebius narrant. Hinc et Βιμάτωρ est Orpheo; ab Ovidio vero *bimater* redditur *Metamorph. IV. 11. Turaque dant Bacchumque vocant, Bromiumque Lyæumque, Ignigenamque, satumque iterum, solumque bimatrem.* Phornutus vero a Rhea deum matre secundo compositum ait: qui et διθύραμβον dictum putat, quod *arcanum demens detegat ebrietas*: ebrius enim et temulentus, vas est rimarum plenum, hac illac perfluens. Ridet hæc deliramenta, et quidem merito, Arnobius *Adv. Gentes I. et V.* Tu vide et Macrobius in *Somnium Scipionis I. 12.* SCHOTT.

348, 12. λυθέντων τῶν ῥαμμάτων] *Esset itaque διθύραμβος, quasi λυθίραμβος, per ι scribendum; quod dum Bacchum parturiret femori assutum, acclamarent nymphæ, λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα, solve ligaturam.* Sed in his compositionibus ludentes nimium quantum sibi indulgent acuti, (tum vero præcipue Stoici,) originationum interpretes, et sæpe etiam φλυαρώδεις. Sed hic lege *Etymologum Magnum.* [Διθύραμβος, ὁ Διόνυσος. Ἐπιθετόν ἐστι τοῦ Διονύσου ὅτι ἐν διθύρῳ ἀντρῷ τῆς Νύσσης ἐτρέφη. Καὶ ὁμωνύμως τῷ θεῷ ὁ εἰς αὐτὸν ὕμνος. Ἡ ἀπὸ τοῦ δύο θύρας βαίνειν, τὴν τε κοιλίαν τῆς μητρὸς Σεμέλης, καὶ τὸν μηρὸν τοῦ Διός· ἢ ἢ ὁ δὲ θύραζε βεβηκώς. Πίνδαρος δὲ φησι λυθίραμβον. (T. III. p. 66.) καὶ γὰρ Ζεὺς, τικτομένον αὐτοῦ ἐπεβόα, Λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα.—ἢ ἢ λυθίραμμος καὶ διθύραμβος κατὰ τροπὴν καὶ πλεονασμόν.] SCHOTT.

Ibid. 13. Πίνδαρος ἐν Κορίνθῳ λέγει] *Locus Pindari est Olymp. XIII. 26. et βοηλάτην eum nominat, vel quod cum clamore accinebatur, vel quia victoribus bos erat præmium, ut interpreti placet^d. Tripodem autem præmio dari solitum*

^d Vide Bentleii *Dissert. Phalarid.* p. 302. cf. eundem p. 295.

in Prolegom. Tzetzæ in Lycophronem lectum est; qui et primum dithyrambum Corinthi a Philoxeno Cytherio institutum ait; ab Arione Aristoteles, ut hic Proclus refert. Locum enim adhuc requiro, nisi forte in iis, quæ extremo lib. III. Poëticæ interciderunt. Nunc Diræi vatis lyram jucundam audiamus: ἅπαν δ' εὐρόντος ἔργον. Διονύσου πόθεν ἐξέφανα Σὺν βοηλάτῃ χάριτες διθυράμβῳ. Ubi scholiastes, quisquis is est, primum in Naxo, deinde Thebis, post Corinthi, repertum primum dithyrambum, ejusque sententiæ auctorem facit Pindarum ipsum dithyramboræum, optimum eorum qui temporis injuria perierunt. Quid est, si hoc non est, pugnantia dicere? SCHOTT.

348, 16. Ἀριστοτέλης Ἀρίωνα λέγει] Philoxenus primus hoc reperit, si credimus Tzetzæ in Lycophronem. Nusquam autem in his quæ exstant, quod sciam, Aristotelis libris de Arione legitur. Scripserat fortasse tribus illis libris de poëtis, qui citantur a Plutarcho in Homeri vita; aut in Poëticis quæ perierunt; nam tantum habemus primum eorum librorum; aut certe ἐν ταῖς διδασκαλίαις, ubi et dithyrambici commemorabantur. Vide Harpocrationem in Διδάσκαλος. Multa autem legitur de eo argumento scripsisse apud auctorem optimum ejus vitæ anonymum, qui per me lucem aspexit: ex quo decurtato vita illa descripta, quæ præponitur Comment. Ammonii in Categorias. Sed quid propero? Arionem auctorem fuisse hujus chori prodiderat antea Hellanicus in Cranaicis, et post Aristotelem Dicæarchus ἐν τῷ περὶ Διονυσιακῶν ἀγώνων. Antipater tamen et Euphronius ad Lasum Hermioneum referunt. Scholiastes Aristoph. ἐν Ὀρνισι v. 1403. NUNNES.

Ibid. τὸν ἐκύκλιον χορὸν] Tzetzes in Lycophr. Cyclios in choris conficere circulum constantem viris quinquaginta, totidemque et in dithyrambicis, commune enim id esse utrisque, sed de choris Suidas legendus, et quæ de Cyclicis supra observanda docui. SCHOTT.

Ibid. 18. ἡ Νόμος] *Nomus*, modus, seu modulatio quædam

^e V. Lennep. Phalar. Epist. XCVI. p. 270. Schol. Æschin. p. 99, 12. ad Jul. Capit. p. 70. et Spanhemius ad Callimachi H. Del. 304. Adde
^f De Nomis consulendi J. C. Burretum in *Mémoires de Littérature* Hist. de l'Acad. des Inscript. xxviii. Thesaur. Antiq. Grævi T. IX. T. X. p. 218. 232.
p. 1036. c. xlii. p. 1054. Salmasius

carminis. J. Pollux IV. 9. *περὶ ἁρμονικῶν αὐλητικῶν*, Aristoteles in Poëtica, et Problem. XIX. 28. (cf. 15.) ubi nomos exponunt *odas*. Plutarchus Sympos. VII. quem et lege De Musica p. 1132. et Athenæum XIV. Apud Suidam alia significatio in *νόμοι κιθαρωδικοὶ* ex eodem Aristotele, alia item notione Aristophanis interpres doctissimus Equit. init. in hunc versum *συναυλίαν κλαύσωμεν Οὐλύμπου νόμον*. Athenæus XIV. p. 619 C. tradit *cantionem nomiam* ab Eriphanide Menalcæ venatoris amore capta vocari. SCHOTT.

348, 19. *νόμιμος γὰρ ὁ Ἀπόλλων*] *Νόμιος* vocatur, una dempta litera, apud Macrobius et Phornutum; sed et hi sententiis variant. A pastorali cura *παρὰ τὸ νέμω*, *Νόμιος*, Phornutus; nam et Admeti regis pecora pavisse fabulantur poëtæ; ille vero, *quia sol, qui Phæbus est, pascit omnia quæ terra profert, unde non unius generis pecorum, sed omnium pastor canitur*. Sic enim Macrobii verba leniter immutanda putavi Saturn. I. 17. Theocritus Id. XXV. 21. *Χλωρή τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίω Ἱερὸν ἀγνὸν, ξεῖνε, τελειοτάτω θεοῖο*. Callimachus H. Apoll. 47. *Φοῖβον καὶ νόμιον κικλήσκομεν ἐξ ἔτι κείνου Ἐξὸτ' ἐπ' Ἀμφρύσῳ ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵππους Ἡϊθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτωι*. Et Maro, quem nihil Græcorum arcanorum fugit, Georg. III. init. *Pastor ab Amphryso*. Et Lucanus Phars. VI. 367. *et flumine puro Irrigat Amphrysus famulantis pascua Phœbi*. Proclus noster et Pindari scholia a *νόμῳ Νόμιον* derivant, a musico nimirum modulo; M. vero Tullius a legum severitate cum Arcadibus Apollo imperaret *Nomionem* appellat Nat. Deor. III. 23. Probus Grammat. in Virgil. Georg. I. ad illud *et cultor nemorum cui pinguis Cœæ*, Aristæum in deorum numerum relatum ait, appellatumque *Nomium* et *Ægoros*, quod et agresti studio et cura pecorum armentorumque non mediocriter hominibus profuisset, idque ex Varronis Attacini Argonauticis. Verum ex Apollonii Rhodii *Ἀργοναυτικοῖς*, quando Varronis interierunt, emendandum esse *ἀγρεὺς* pro *Ægoros*, quod depravatum est, primus vidit Lilius Giralduus, Syntagm. 1. in *Aristæo*, et 2. in *Jove Icmæo*. Reliqua suggerent scholiastæ Apollonii, qui appellationis causam reddunt, ut et Pindari interpretes; qui vates in Pythiis IX. 115. *Jovem et Apollinem*, singulos Aristæos nominatos ait, ut et *ἀγρέα καὶ νόμιον*. Sed plura G. Lilius Syntagm. 7. et alibi, quæ non

describo. Νόμιμος autem recipio præ illo Νόμιος. Quamvis enim Νόμιος dictus Apollo ἀπὸ τῆς νομῆς, aut ἀπὸ τοῦ νομεύς; hoc tamen loco ἀπὸ τοῦ νόμου usicæ ducitur etymon indicio, ut dixi, Procli et Pindari scholiastæ, quod ad Apollinis templum solus Chrysothemis absque choro nomon primus cecinnisset. At a nomine νόμος nullo modo νόμιος sine altero μ oriri potest, sed omnino paronymon ejus est τὸ νόμιμος, ut νόμιμα βαρβαρικὰ liber Aristotelis a M. Varrone L. L. VI. p. 76. citatus, et ab Athenæo ejusdem Τυρρηνῶν νόμιμοι I. p. 23 D. Quare νόμιμος retinendum puto. SCHOTT.

348, 19. Quod Apollo quidem Νόμιος, et pastor Admeti, sexcenti testes. Sed quod Νόμιμος ἀπὸ τῶν νόμων diceretur, singulare prope est, nec alibi, quod sciam, lectum. In Schol. Aristoph. ἐν Ὀρνισι 746. cum chorus ait, Πανὶ νόμους ἱεροὺς ἀναφαλνω, sic legitur, Ἐπεὶ νόμιος ὁ θεὸς καὶ ὄρειος, καὶ τῶν ὀρνέων δ' ἐν ὄρεσιν αἱ διατριβαί. Retineo tamen scripti libri lectionem. NUNNES.

Ibid. 20. ὅτι τῶν ἀρχαίων χοροὺς ἰστάντων] Aristot. Problem. XIX. 15. docet nomorum ποῦμα ἀγωνιστικὸν factum, ob eamque causam carere antistrophis. Dithyrambicum item prius tantum choricum fuisse, post in ὑπόκρισιν mutatum; quod hoc loco nomis contigisse diserte refert Proclus. NUNNES.

Ibid. 21. Χρυσόθεμις ὁ Κρήης] De hoc in notis ad illud ἀποσπασμάτων falso adscriptum Censorino. NUNNES.

349, 1. πρῶτος στολῆ χρησάμενος] Quam belle hæc illustrantur illa descriptione citharcedi Lib. IV. ad Herennium c. 47. *Uti citharcedus cum prodierit optime vestitus, palla inaurata indutus, cum clamyde purpurea, coloribus variis intexta, et cum corona aurea magnis fulgentibus gemmis illuminata, citharam tenens exornatissimam, auro et ebore distinctam: ipse præterea forma et specie sit et statura apposita ad dignitatem &c.* NUNNES.

Ibid. 4. Τέρπανδρος μὲν πρῶτος] Huic nomi inventionem plerique acceptam referunt; nonnulli Philammoni, alii Clonæ. Plutarchi verba comment. de Musica audiamus p. 1132 C. ὁμοίως δὲ Τερπάνδρῳ Κλονᾶν, τὸν πρῶτον συστησάμενον τοὺς ἀλωδικοὺς νόμους καὶ τὰ προσόδια, ἐλεγείων τε καὶ ἐπῶν ποιητὴν γεγενῆσθαι καὶ Πολύμνηστον τὸν Κολοφώνιον τὸν μετὰ τοῦτον γενόμενον, τοῖς αὐτοῖς χρῆσασθαι ποιήμασιν. Et Plinii VII. 56.

Citharam Amphion, ut alii, Orpheus, invenit. Septem chordis tribus ad quatuor additis Terpander: octavam Simonides addidit; nonam Timotheus. SCHOTT. v. Santen. ad Ter. Maur. p. 150.

349, 4. Fortasse ex his quæ sequuntur de Phryne certo conjicere licet, ut Chrysothemis solutis numeris nomos canere cœpisset: ita solent initia rudia et impolita esse: deinde Terpander perfecit illud carmen numero heroico: post Phrynes ἐκαινοτόμησε addens soluto τὸ ἠρῶον. Hæc si Pet. Victorius vidisset, οὐχ ἀπλῶς pronunciasset dithyrambicos heroico usos. De modis quos adjunxit Chrysothemis citharæ non satis exploratum ex illo ἀποσπασματῶ quod Censorino falso inscriptum: tamen si quis acute consideret, percipi ex eodem posse videtur, ab Apolline τρίχορδον tantum instrumentum repertum, qualis noster *Rabiquete*, pastoricium: huic additam paramesen chordam a Lino Apollinis F. (nam *nymphæ* in illo loco plane suspectum) factamque citharam tetrachordon, quam nostri flexo inde nomine *Gitarram* vocant. Illi a Chrysothemide additum alterum tetrachordon τῶν συνημμένων, factamque citharam ἐπτάχορδον, quæ nostris *Vibueta*, *o laud de siette cuerdas*. Post a Terpandro alterum huic tetrachordon τῶν διεξευγμένων adjunctum, quam nostri *Tumbam undecim chordarum* appellant. NUNNES.

Ibid. 6. Ἄριων ὁ Μηθυμναῖος] Nota in vulgus historia, sive fabula ea est, de Arione delphino vecto; qui Tarento Corinthum trajicere cum vellet, a nautis in mare præcipitatus, tergoque delphini exceptus, in Tænarum delatus est, ex Herodoto in Clione, Plinio IX. 8. et ibi notata Dalechampo, Plutarch. Conviv. p. 161 B. Ælianus. H. A. VI. 15. XII. 45. Fabii dictorio Inst. Or. VI. 4. Agellio XVI. 19. Hygino Astron. II. 18. Ovid. Fast. II. 83. Bianor in Antholog. I. p. 62. ed. H. St. Anal. Brunck. II. p. 156. IV. p. 348=154. Herodoti verba, ob singularem scriptoris amœnitatem, non pigebit exscribere. Is enim in Κλείῳ primum Corinthi dithyrambum docuisse refert (quod hic ad Aristotelem Proclus retulit) Ἄριονα τὸν Μηθυμναῖον ἐπὶ δελφίνος ἐξενεχθέντα ἐπὶ Ταίναρον, ἔοντα κιθαρηδὸν τῶν τότε ἔοντων οὐδενὸς δεύτερον, καὶ διθύραμβον, πρῶτον ἀνθρώπων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, ποιήσαντά τε καὶ οὐνομάσαντα, καὶ διδάξαντα ἐν Κορίνθῳ. Huncque a nautis improbis in mare desilire coactum ait, στάντα ἐν τοῖσι ἐδωλλίοισι διεξελθεῖν νόμον

τὸν ὄρθιον· τελευτῶντος δὲ τοῦ νόμου, ῥίψαι μιν ἐς τὴν θάλασσαν ἐωϋτόν. Quæ sic Agellius Latine reddidit XVI. 19. *Stansquæ in summæ puppis foro carmen quod orthium dicitur voce sublatissima cantavit. Is loco et oppido Methymnæus, terra atque insula omni Lesbios fuit.* Sic ille: in quo suspecta mihi demendo vox illa *sublatissima* dure ferit aures: tentabam *sublata et ima*: est enim dithyrambus numeris innumeris solutus, ut Flaccus canit; sed nihil absque librorum veterum auctoritate temere mutandum censeo. Porro et illud observa; *Θούριον λογοποιόν* (ut Herodotum appellat Julianus Imp. in Epist.) non distinxisse videri alba, quod aiunt, linea *nomon* et *dithyrambum*: cum tamen *νόμος* in Apollinis, *διθύραμβος* vero in Bacchi honorem caneretur, sitque ille canendi modulus cum certo intensæ remissæque vocis flexu, dithyrambus vero numeris solutus feratur. *Orthius* autem modus Palladis est, argumentum bellicum habens; ut Timotheus Alexandro regi ostendit, inquit Plutarchus in Musica^ε, et Eustathius II. λ'. p. 827 = 758, 8. *τοιούτος γὰρ παρὰ τοῖς μουσικοῖς ὄρθιος νόμος, ἦγουν τρόπος ἐκείνος ὡδῆς εἰς πόλεμον ἐρεθιστικός. Τιμόθεος οὖν ὄρθιον ἄσας τοσοῦτον τὸν Ἀλέξανδρον ἄρεος ἐπλησεν, ὡς εἰς τὰ ὄπλα εὐθὺς ἐκείνον ἀναπηδήσαι.* *Orthrium* alii vocant et Dianæ attribuant: de quo ejus cognomento L. Giraldus Syntagm. 12. et 1. de Historia poëtarum. *Ὀρθριος* vero quid ab illo differat Phrynichus lexicogr. in Atticismis docet; etsi Glareanus *orthrium* tuetur. *Orthium* vero rescribendum putat J. Hartungus Dec. III. c. x. SCHOTT. v. Santen. ad Ter. Maur. p. 148.

349, 9. *καὶ χορδαῖς τῶν ἐπτὰ πλείοσι ἐχρήσατο*] Non Phryno, sed Timotheo uno ore omnes attribuant. Pausanias in Lacedæmonicis, III. xii. p. 237. *ἐνταῦθα ἐκρέμασαν Λακεδαιμόνιοι τὴν Τιμοθέου τοῦ Μιλησίου κιθάραν, καταγρόντες ὅτι χορδαῖς ἐπτὰ ταῖς ἀρχαῖαις ἐφεῦρεν ἐν τῇ κιθαρωδίᾳ τέσσαρας χορδὰς.* Ceterum *ψήφισμα* a Lacedæmoniis contra Timotheum latum, etiamnum in Boëthii Severini de Musica Comm. legitur, dialecto Dorica, hoc est, veteri Spartanorum lingua, ρ literam loco σ substituente, scriptum, quod communi dialecto editum a G. Lilio in Historia poëtarum; castigatius vero a Paulo Leopardo

^ε Hanc historiam narrant Dio Chrysostomus *De regno* Or. 1. init. et Basilus *De leg. Græc. Libris* p. 99. ante Stobæum Grotii. Eandem Antigenidæ *ἀρμάτειον νόμον* canenti tribuit Plutarchus de Alex. Fort. p. 335 A.

Miscell. VIII. 14. quod et nos ex Boëthii codice perveteri Bibliothecæ Toletanæ olim contulimus^h: Ἐπειδὴ Τιμόθεος ὁ Μιλήσιος παραγινόμενος εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν τὴν παλαιὰν μολπὴν ἠτίμαξε, καὶ τὴν διὰ τῶν ἑπτὰ χορδῶν κιθάρισιν ἀποστρεφόμενος πολυφωνίαν εἰσάγων λυμáινεται τὰς ἀκοὰς τῶν νεῶν διὰ τῆς πολυχорδίας· καὶ γὰρ καινότητα τοῦ μέλους ἤνεγκε, καὶ ποικίλην ἀντὶ ἀπλῆς καὶ τεταγμένης ἀμφιέννυται τὴν μολπὴν ἐπὶ χρώματος συνιστάμενος τὴν τοῦ μέλους ὀλίσις ἀντὶ τῆς ἑναρμονίου ποιῶν ἀντίστροφον ἀμοιβήν· παρακληθεὶς δὲ καὶ ἐς τὸν ἀγῶνα τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος ἀπρεπῆ διεσκεδάσατο τὴν τοῦ μύθου διδαχὴν· τὴν γὰρ Σεμέλης ὠδῖνα οὐκ ἔνδικα τοὺς νέους διδάσκει (aliter ἐδίδασκε) δεδόχθαι φαμέν περὶ τούτων τοὺς βασιλέας καὶ τοὺς ἐφόρους μέμψασθαι τὸν Τιμόθεον, ἐπανακτᾶσθαι δὲ καὶ τῶν ἑνδεκα χορδῶν ἑκταμόντας τὰς περιττὰς ὑπολειπομένας τὰς ἑπτὰ, ὅπως ἕκαστος τὸ τῆς πόλεως βάρος ὀρῶν εὐλαβῆται εἰς τὴν Σπάρτην ἐπιφέρειν τι τῶν μὴ καλῶν ἔθῶν, μὴ ποτε ταραττήται κλέος ἀγῶνων. Athenæus quoque XIV. p. 636 E. accusatum ait Timotheum, quod veterem musicam labefactaret atque corrumperet; quemadmodum Plato et ex illo M. Tullius Legg. II. 15. III. 14. musicam mutari vetabat, quod hæc fere mutationem reip. adferret: (ut hodie religionis immutatio: unde tot tragœdiæ, cædes, rerump. interitus &c.) Sic enim divinus ille philosophus De Repub. IV. p. 447 A. εἶδος καινὸν μουσικῆς μεταβάλλειν εὐλαβητέον, ὡς ἐν ὄλφ κινδυνεύοντα. Οὐδαμοῦ γὰρ κινουῦνται μουσικῆς τρόποι ἄνευ πολιτικῶν νόμων τῶν μεγίστων, ὡς φησὶ τε Δάμων, καὶ ἐγὼ πείθομαι. Cumque chordas supervacuas præcidere quidam paratus esset, ostendisse Timotheum, stantem apud ipsos, exiguam Apollinis imaginem, in cujus lyra tot essent fides et eodem situ et ordine porrectæ, ideoque absolutum. Rursum Athenæus VIII. p. 352 A. Polyidæ glorianti quod discipulus ejus Philetas Timotheum canendo vicisset: *Mirror*, inquit, *si ignoras Timotheum νόμον condere, Philetam vero ψηφίσματα*, ludens in ambiguo, ut ego quidem accipio. *Lex* enim et νόμος Græcis et musicis modulus est: *decretum* vero respexit quo damnatus Timotheus est. Ibidemque dithyrambum de Semele Bacchum parturiente docuisse refert Timotheum. SCHOTT.

^h Confer omnino ed. Oxon. 1777.

349, 10. Τιμόθεος ὕστερον εἰς τὴν νῦν ἤγαγε τάξιν] De Timotheo Suidas scribit, molliorem factam ab illo musicam; de quo etiam legimus in eodem illo Fragmento Censorini auctam ab illo citharam fuisse duobus τῷ παραμέσῳ καὶ τῷ ὑπερβολαίῳ, ut esset quatuor tetrachordorum; quibus terminis in commune vocis humanæ remissionem et intentionem prisca circumscribi notarunt. Legimus tamen apud Suidam a Terpandro primum heptachordum inventum, et a Timotheo additam decimam et undecimam chordas; etsi in fragmento quod adjunctum legitur Nicomachi Harmonicis dicitur nona chorda addita a Theophrasto quodam Pierita, decima autem ab Histiaeo Colophonio, at undecima a Timotheo Milesio. Apud Bryennium cap. de Tono, [p. 382. ed. Wallis.] hic locus exstat de his ex Ione, et Terpandro: ἐπὶ μὲν τοῦ φθόγγου χρῶνται τῷ ὀνόματι οἱ λέγοντες ἐπτάτονον τὴν φόρμιγγα, καθάπερ Τέρπανδρος καὶ Ἴων. Ὁ μὲν γὰρ φησιν, Ἡμεῖς τοι τετράγηρυν ἀποστέρξαντες ἀοιδὰν, Ἐπτατόνῳ φόρμιγγι νέους κελαθήσομεν ὕμνους. Ὁ δ' ἐν δεκαχόρδῳ λύρα, τὴν δεκαβάμονα τάξιν ἔχουσα, τὰς συμφωνούσας ἀρμονίας τριόδους, Πρὶν μὲν σ' ἐπτάτονον ψάλλον διὰ τέσσαρα πάντες Ἕλληνες, σπανίαν μούσα ἀειράμενοι. Sed de his omnium optime Franc. Salinas Salmanticæ Professor, musicorum Homerus, in suis de Musica libris. Ex hoc loco illustremus illum Pasicratis ἐν τῷ α' τῶν μετὰ τὰ φυσικά. [Aristot. p. 28, 22. ed. Sylburg.] Εἰ δὲ μὴ Φρύνις, Τιμόθεος οὐκ ἂν ἐγένετο. NUNNES.

349, 12. διθύραμβος—πολὸν ἐνθουσιῶδες] *Dithyrambus* enim in Bacchi, *nomos* in Apollinis, ut dixi, honorem decantabatur. Ille in furorem agebat, cornuaque, ut poëtæ loquuntur, addere solet; hic vero Musis cum præsit, unde et *Musagetes*; et poëticæ artis auctor sit, quietus est: ille solutus, hic numerosus; ille audax, hic concinnum poëma postulat. Bacchatur in orgiis dithyrambus, hinc proverbialia, διθυραμβοποιῶν νοῦν ἔχειν ἐλάττονα. *Dithyrambus non est, si bibat aquam*, aliaque id genus. Vide Suidam, et Zenobium in proverb. Οὐδὲν πρὸς Διόνυσον, et Strabonem VIII. p. 584=552. Heliodor. Æthiop. II. p. 102, 6. ἐπεισόδιον δὲ τοῦτο οὐδὲν φασὶ πρὸς τὸν Διόνυσον ἐπεισκευκλήσας. Character itaque diversus. *Nomos* enim, ut et vox sonat, legibus vinctus et adstrictus, solutus contra *dithyrambus* et liber; unde et *lyæus*, *liberque* dictus, et

audax. Observavi tamen commutari hæc nomina interdum solere, et, nisi quid judicans fallor, confundi nonnunquam, ut et supra monui, et ex Aristotele clarum est. Quærit enim Problem. XIX. 15. quamobrem *nomi* sine conversionibus a poëtis scriberentur, cum alia cantica chororum per conversiones strophorum et antistrophorum, et epodi scriberentur a lyricis. Subdit, οἱ διθύραμβοι, ἐπειδὴ μιμητικοὶ ἐγένοντο, οὐκ ἔτι ἔχουσιν ἀντιστρόφους, πρότερον δ' εἶχον. SCHOTT.

Ibid. 15. καὶ ἀπλουστέrais δὲ κέχρηται λέξεσιν] Atqui *dithyrambi* verba sunt nodosa, composita, tumentia, et ut Flaccus alibi, *sasquipedalia*: vel, ut Græci literatores vocant, πολυπλοκοὶ λόγοι. Sic enim in Poëtica Aristoteles, τῶν δὲ ὀνομάτων τὰ μὲν διπλὰ μάλιστα ἀρμόττει τοῖς διθυράμβοις. Et Rhet. III. 9. τὴν δὲ λέξιν ἀνάγκη εἶναι ἢ εἰρομένην καὶ τῷ συνδέσμῳ μίαν, ὥσπερ αἱ ἐν τοῖς διθυράμβοις ἀναβολαί. Hinc et *dithyrambica oratio* pro obscura, Platoni in Phædro p. 341 D. Ἐὰν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος προϊόντος τοῦ λόγου γένωμαι, μὴ θαυμάσης· τὰ νῦν γὰρ οὐκέτι πόρρω διθυράμβων φθέγγομαι. De quibus et criticus Dionys. Halic. Epist. ad Cn. Pompeium; cujus verba initio retuli. Plutarchus [Philostratus] quoque in vitis Sophistarum sæpe διθυραμβῶδες dixit pro *tumentia et grandia dicere*. Certe talia mihi Nonni Panopolitani Διονυσιακὰ, et forte Dionys. Βασσαρικὰ a Stephano lib. de urbibus aliisque laudata, et Lycophronis Cassandra esse videntur, licet epico non melico carmine conscripta: adeo dithyrambicorum, hoc est, compositorum verborum plena sunt omnia, ut ægre reddi Latine queant: cum Græci Romanis compositorum in vocibus felicitate longe antecellant. Talia et illa fortasse apud Latinos in elegantissimo illo Catulli Galliambo in Cybelen, a Cæsare Scalligero valde probata, *hederigeræ, hederifugæ*: et *ubi cervæ sylvicultriæ, ubi aper nemorivagus*. Quodque ejusdem, ex Vere, citat Fl. Sosipater IV. p. 241. *Conciturum tetuli gradum; protuli*, aliaque sexcenta. Nec compositis tantum vocibus, sed et audacter traductis utebantur dithyrambici. Hoc adeo verum esse didici ex Eustathio in illam Il. B. auream γνώμην. Οὐ χρὴ παννύχιον εὐδεῖν βουλευφόρον ἄνδρα Ὡμι λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν. Sic enim doctissimus ille interpres. Ἰστέον δ' ὅτι πάντως εὐρυκρείων ᾗ λαοὶ ἐπιτετράφαται, καὶ ὅτι δοκεῖ εὐλόγως παρὰ Λάκωσι Ζεὺς Ἀγαμέμνων ἐπιθετικῶς εἶναι, ὡς

ὁ Λυκόφρων λαλεῖ· Ἄγαμέμνων τε γὰρ εὐρυκρείων, καὶ Ζεὺς εὐρυμέδων. Εἰ δὴ ταυτὸν εὐρυκρείων καὶ εὐρυμέδων, λέγεται ἂν διὰ τοῦτο διθυραμβικώτερον καὶ Ἄγαμέμνων Ζεὺς, καθότι καὶ εὐρυκρείων.

Libet nunc et Horatium Flaccum in partes vocare, quo nemo clarius de dithyrambis inter Latinos scripsit (Græcos enim semper excipio, in omni re diligentiores accuratioresque,) idque eo libentius, quod hanc Odam IV. 2. quæ de Pindari est dithyramborum principis laudibus, nemo satis diligenter, quam quidem viderim, explanarit. Venusinus vero Pindarus sic de Diræo vate, Thebis nato, quod et Bacchi natale solum poëtæ fingunt: *Fervet, immensusque ruit profundo Pindarus ore, Laurea donandus Apollinari, Seu per audaces nova dithyrambos Verba devolvit, numerisque fertur Lege solutis.* Quo loco perinde sudant interpretes hodie, ut qui Olympia certabant, vel ad Eurotam fluvium Laconum exercebantur; quasi hic crucem posteris fixisse poëta videatur. Hugolinus Martellius, Etruscus, singulari edito libro, τὸ *audaces* ad *diavolas*, quæ materia sit: *nova verba*, ad λέξεις quæ instrumentum; *numeros lege solutos*, ad ῥύθμον καὶ μέτρον methodum refert: quæ tria fere in omni scriptionis genere considerari solent; nam et idem Horatius in A. P. *Verbaque prævisam rem non invita sequentur.* Sed non sequor; neque enim *audaces verba* et *numeri* ita opponuntur, ut tua illa διάνοια, λέξεις, καὶ μέτρον, quod postulat illa ἐρμηνεία. Non me fugit J. Scaligerum, P. Victorium, et F. Robortellum, bone Deus, quos et quantos viros, audaciam dithyramborum aliter interpretari. Illi ad numerorum incertum modulum libertatemque carminis referunt: hic vero ad verborum novationem traduxit; quæ duo a Flacco mox subjici quis non videt? Acrovetus interpres τὸ *audaces* dupliciter videtur explicasse, aut quia vehementiores ceteris rhythmis, aut propter verborum innovationem. Posteriorem explanationem secutum video Robortellum. Porphyrio ad scriptum Pindari refert, quo raptus multum sibi permisit, et ausus hoc genere metri novas historias canere; de qua Porphyriionis explicatione nihil possum existimare, quando Pindarici dithyrambi perierunt. Acronis utraque et illa Scaligeri et Victorii consentiunt naturæ dithyramborum, quam quidem ex veterum scriptis

noscere datum est. Sequor itaque aut priorem Acronis, aut posteriorem copulatam cum illa Scaligeri; ut *audaces* quidem dicantur, et quod sint *καινοτόμοι*, et quod exleges et *ἀθέμιστοι*. Utrumque enim magnæ audaciæ argumentum. Ita non erunt tria *ἀντίθετα*, ut voluit Martellius; quod nec verba Horatii præ se ferunt; sed duo posteriora, quod est apud omnes Græcos Latinosque scriptores frequentissimum, erunt *ἐπεξηγήσεις* prioris. Atque utinam non in reliqua odæ parte explananda eum fugisset ratio. Subjicit enim, quoniam *lyricæ*, inquit, *poëseos finis est laudatio*; quatuor laudationum formæ totidem versibus proponuntur a Flacco. Sed o felicem illum, qui potuerit τὰ πολλὰ εἰς ἐν συναθροίσειν. Fortunatos enim eos judicat apud Platonem Socrates, qui hac facultate valerent. Censetne tot tamque varios Odarum Horatii iudices καὶ ἐπιγραφὰς, πρὸς μίαν φύσιν pertinere? Quid autem commune τοῖς παραινετικοῖς cum encomiasticis? Illis monemus, ut plerumque Anacreon et Horatius τὰ Ἐπικούρεια: his laudamus. At commune utriusque τὸ πείθειν esse dicit. Ἄλλὰ τὸ πείθειν est finis, non poëticæ, sed rhetoricæ; quem cum adhibet poëta, rhetoris personam induit. Ἡ διάνοια γὰρ τῆς ποιητικῆς ex rhetorum fontibus petenda, ut in Poëticis docuit Aristoteles, philosophorum prope deus. Quid præterea commune his duobus generibus cum aliis odis? ut cum quinta et 13. lib. 1. ut ceteras mittam, quæ longissime ab utroque genere abhorrent. Assentior itaque iis, qui hunc lyricæ finem proponunt, animos hominum, qui hæc legerint audierintve, exhilarare, et levare gravitate illa heroica, asperitate iambica, et comica, et acerbitate sensus tragica, atque elegiaca; ut ad musicæ finem, cum qua arctissimum illi vinclum intercedit, quam proxime accedat. Nam in *epicediis* et *threnis*, quos canit: *dum vires, animumque moresque Aureos educit in astra, nigroque Invidet Orco*. Qui necessitudine aliqua defunctos attingunt, immensum quantum in ea etiam doloris acerbitate non solum mitigantur, verum etiam quodammodo gestiunt et exsiliunt. Sed de fine satis superque. Ad formas lyricæ veniamus, quas quatuor esse ex Horatii locis elicere conabor. Vel enim dithyrambicis versibus homines in Dionysiis et Orgiis divino numine pleni, quasi ἐνθουσιασμῷ rapiebantur; vel dii, deorum filii reges laudabantur, ut ad imitationem

alii raperentur; vel res præclare gestæ virtutesque hoc carmine celebrabantur, vel denique ut fidus amor ab oblivionis injuria vindicaretur, studiose dant operam. In his fere omnis lyricorum opera consumitur. Sic itaque poëta: *Seu deos, regesque canit deorum Sanguinem &c.* Quot etiam lyricorum argumenta 4. idem in Epistola ad Pisones complexus est. *Musa dedit fidibus divos, puerosque deorum, Et pugilem victorem, et equum certamine primum, Et juvenum curas, et libera vina referre.* Non enim evincit Martellius, nec mihi persuadet; fortasse nec aliis eruditioribus. Neque enim duo illi loci, quos inter se componit, quasi gemini sint, eadem volunt. Horatius certe in Odis, ut mihi quidem videtur, non est τεχνικός: nec ab illo expectandum, ut ἀκριβέστατα genera lyricorum (quæ poësis πολυμερεστάτη est, et διαφόρους ἔχει τομὰς, ut vere noster ait Proclus,) distinguat et partiat. Satis est illi in ea Oda aliquot genera recensere eorum, quæ Pindarus suis hymnis prosecuturus erat. Hæc si spectasset Hugolinus, non in eos se errorum laqueos induisset, dum nimis methodicus esse vult. Facit enim tertium genus lyricæ, *res præclare gestas canere.* An excidit illi vetus illud rhetorum præceptum, in incunabulis etiam artis bene dicendi decantatum, αἱ πράξεις κυριώτατον κεφάλαιον τῶν ἐγκωμίων; qui igitur hoc genus audent a primo et secundo sejungere? partem κυριωτάτην toti detrahere? Abi: exime cor aut cerebrum homini, quæ spes reliqua erit? Illud autem ex Ep. ad Pisones — *et libera vina referre*, quod est plane Anacreontium, ubi legitur in oda illa de Pindaro? Sed reprimam me; nec enim illi Procli Chrestomathiam legere contigit; cujus divisionem qui legerit, næ ille ἀκριβεστέραν non admodum requiret. Omnis enim poësis lyrica *aut ad deos, aut ad homines, aut ad utrosque denique pertinet*; nam quartum idem rejicit. Horum generum formæ sunt multæ, quarum aliquot ab Horatio, plures a Proclo nostro recensentur. SCHOTT.

349, 15. ἀπλουστέραις κέχρηται ταῖς λέξεσι] At Aristoteles in Poëticis τὰ μὲν διπλᾶ μάλιστα ἀρμόττει τοῖς διθυράμβοις. Et Rhet. III. 3. χρησιμώτατον ἢ διπλῆ λέξις τοῖς διθυραμβοποιοῖς, et addita ratione. Idem Schol. Aristoph. Nub. 334. et Pac. 829. et alii. Hanc ego difficultatem sic explico ex loco illo Aristotelis Rhet. III. 3. ut sesquipedalia illa nomina, quibus

utebantur dithyrambici, dicantur ἀπλούστερα, quia minus εὐ-
 σύνθετα nec tam facilis et proclivis eorum compositio atque
 εὐφωνος, quam vulgarium. In nomis vero διπλασῖαι λέξεις, sed
 εὐσύνθετοι. Si exstarent dithyrambi et nomi, illustrius ista
 cernerentur. In dithyrambo illo Pindari (T. III. p. 67.), qui
 legitur apud Dionys. Halicarn. ἐν τῷ περὶ συνθέσεως (p. 180.
 ed. Upton.), duo illa nomina juncta ἐαριδρέπτων, et ἐλικάμ-
 πυκα. Sed illis duriora etiam et horridiora deprehenduntur,
 ut illud στρεπταίγλαν Philoxeni. NUNNES.

349, 16. ὁ δὲ νόμος τοῦναντίον διὰ τῶν... ἀνείται] Quid desit
 affirmare non possum, fortasse ἡθῶν. Sunt enim τὰ ἡθῆ ἀντί-
 θετα τοῖς πάθεσι: et de dithyrambo, quem comparat cum
 hymno nomico, dixerat εἰς τὰ πάθη κατασκευαζόμενος. NUN-
 NES.

Ibid. 17. καὶ τοῖς ῥυθμοῖς] Dionys. Halicarn. περὶ συνθ. ὄνομ.
 ed. Upt. p. 156. Οἱ δὲ διθυραμβοποιοὶ καὶ τοὺς τρόπους μετέβαλ-
 λον, Δωρίους τε καὶ Φρυγίους καὶ Λυδίους ἐν τῷ ᾄσματι ποιοῦντες,
 καὶ τὰς μελωδίας ἐξήλλαττον, τότε μὲν ἐναρμονίους ποιοῦντες, τότε
 δὲ χρωματικὰς, τότε καὶ διατόνους, καὶ τοῖς ῥυθμοῖς κατὰ πολλὴν
 ἄδειαν ἐνεξουσιάζοντες διετέλουν. Aristoteles vero Polit. VIII. 7.
Phrygia, non *Dorica* indigere harmonia dithyrambos ait;
 Phrygius enim modus vehemens appellatur et violentus a
 Luciano, hominem concitat, et in furorem accendit. Hinc et
 materia petita a declamatoribus apud Fabium Quintilianum
 I. 10. Lege et de Pythagora cum modis musicis mutante simul
 etiam animi perturbationes, quæ πάθη Græci vocant, apud
 Plutarchum, Boëthium, et Martianum Capellam; ut et ischia-
 dicis mederi tibiæ cantum apud Agellium N. A. IV. 13.
 SCHOTT.

349, 20. τὸν Φρύγιον καὶ Ὑποφρύγιον ἀρμόζεται] Malim τῷ
 Φρυγίῳ καὶ Ὑποφρυγίῳ. De his modis Lucianus in Harmonide
 T. I. p. 851. τῆς ἀρμονίας ἐκάστης διαφυλάττει τὸ ἴδιον τῆς
 Φρυγίου τὸ ἐνθεον, τῆς Λυδίου τὸ βακχικόν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνόν,
 τῆς Ἴωνικῆς τὸ γλαφυρόν. Ex quo, ut pleraque fabulæ Milesiæ,
 est mutuatus Appuleius Madaurensis, Florid. p. 342. ed.
 Elmenhorst. *Tibicen quidam fuit Antigenidas omnis voculæ
 melleus modulator, et idem omnis modi peritus modificator, seu
 tu velles Æolion simplex, seu Iasium varium, seu Lydium que-
 rulum, seu Phrygium religiosum, seu Doricum bellicosum.* De

quo tibicine etiam Cicero in Bruto, Plinius XVI. 36. Valerius Max. VII. 7. Agellius XV. 17. Plura Plutarchus Comment. de Musica, et Boëthius, musicæ item theoreticæ princeps, Franc. Salinas Burgensis, cæcus ab octavo ætatis anno, IV. 11. et 13. de Musica Latine et eleganter conscripta; post Aristoxeni, Ptolemæi, et in ejus Harmonica Porphyrii comm. Manuelis Bryennii, et Aristidis Quinctiliani libros ἀρμονικῶν; quos ego auctores Græce in Bibliothecis Italiæ et Hispaniæ adhuc latentes videre memini. SCHOTT.

349, 20. τὸν Φρύγιον] Libet, priusquam manum de tabula tollam, Æliani loco obscuro lucem, qua possum, adferre ex conjectura. Interpretes enim, Venetum et Germanum, rem acu non tetigisse video: adscribam autem eo libentius Græce, ut prudens lector, quantum sit fidei adhibendum alienis versionibus, intelligat, dum possit sine cortice, quod aiunt, nare, et suis, non alienis, ut cæci, oculis cernere verum. Sic enim ille V. H. XIII. 21. Ὅτι ἐν Κελαίαις τῇ δορᾷ τοῦ Φρυγὸς ἐὰν προσαυλῆ τις τὴν ἀρμονίαν τὴν Φρύγιον ἢ δορὰ κινεῖται, ἐὰν δὲ εἰς Ἀπόλλωνα, ἀτρεμεῖ καὶ ἔοικε κωφῇ. Vulteius, Germanus, sic reddidit; *Si Apollini, vel ad Apollinem, quieta, mutaque videtur pellis.* Jac. Laureus, Venetus: *quasi qui ad Apollinis simulachrum concinit Phrygium modum, immobilis sit et muta.* Reperit autem Marsyas Phryx Phrygios modos musicæ geminasque tibias, ut Lydios Amphion, et Doricos Thamyras Thrax: auctor Plinius VII. 56. Respexit vero Ælianus, nisi fallor, ad Marsyæ Phrygis pellem, qua illum Apollo cantando victor excoriavit: Ovid. Met. VI. et Appuleius init. Floridorum. Ille itaque Apollinis *delubrum*, hic *simulachrum* animo concepit; ego vero, pace illorum, musicos modos comparari existimo; *Phrygium* nimirum, et quo Pæana Apollini accinebant; estque de ἀντιπαθία sermo, qua et aquilarum plumæ avulsæ ceterarum avium pennas consumunt: et tympana ex pelle ovina ad corii lupini conticescunt. Variis autem modis *pæana* et *dithyrambum* accini solere, unus Plutarchus docebit περὶ τοῦ Εἰ τοῦ ἐν Δελφοῖς, p. 389.ⁱ ᾄδουσι τῷ μὲν διθυραμβικὰ μέλη παθῶν μεστὰ καὶ μεταβολῆς, πλάνην τινὰ καὶ διαφόρησιν ἐχούσης, Μιξοβόαν γὰρ, Αἰσχύλος φησὶ, πρέπει διθύραμβον ὁμαρ-

ⁱ N. B. Latina tantum dederat Schottus.

τεῖν Σύγκοινων Διονύσῳ· τῷ δὲ παιᾶνα τεταγμένην καὶ σώφρονα μοῦσαν, ἀγήρω τε τοῦτον ἀεὶ καὶ νέον, ἐκείνου δὲ πολυειδῆ καὶ πολύμορφον ἐν γραφαῖς καὶ πλάσμασι δημιουργοῦσι· καὶ ὅλως τῷ μὲν ὁμοιότητα καὶ τάξιν καὶ σπουδὴν ἄκρατον, τῷ δὲ μεμιγμένην τινὰ παιδίᾳ καὶ ὕβρει, καὶ σπουδῇ, καὶ μανίᾳ προσφέροντες ἀνωμαλίαν, Εὐϊον ὀρσιγυναῖκα Διόνυσον μαινομέναις συνθέοντα τιθήναις ἀνακαλοῦσιν, οὐ φαύλως ἐκατέρας μεταβολῆς τὸ οἰκείον λαμβάνοντες, κ. τ. λ. Sed emersimus jam tandem ex hoc pelago dithyrambico, et scopulos enatavimus; in quo hic fortasse consecuti, secuti saltem sumus, ut rem a nemine tractatam explicarem in Proclo: (quæ nemo de hac ipsa re, aut copiosius, aut apertius) vel suppeditarem ea, quæ alii majori otio et librorum copia abundantes augere facile queant, et quasi calamistris inurere. SCHOTT.

349, 20. In dithyrambo modis Phrygio et Hypophrygio canebatur, quos vulgo musici tonum tertium et quartum vocant. Aristoteles Problem. XIX. 49. ἦθος δ' ἔχει ἢ μὲν ὑποφρυγιστὶ πρακτικόν. Διὸ καὶ ἐν τῷ Γηρυνόῳ ἢ ἔξοδος καὶ ἢ ἐξόπλις ἐν ταύτῃ πεποιήται. Ex his percipitur quam aptus esset modus Hypophrygius dithyrambo, cum et dithyrambus ut ἐνόπλις illa quæ in fabula inducebatur, πρακτικὸς esset. Nam de Phrygio diserte idem Aristoteles Polit. VIII. extr. ὁ διθύραμβος ὁμολογουμένως εἶναι δοκεῖ Φρύγιον, quod et testimonio doctorum ejus artis confirmatur et Philoxeni dithyrambici, qui cum tentasset dithyrambos modo Dorio, postea, re ipsa doctus, in Phrygium dithyrambo maxime congruentem mutavit: quin et Phrygium modum ὀργιαστικὸν καὶ παθητικὸν esse docet Aristoteles eodem libro. Hic locus me admonet obiter, quam turpiter peccatum sit in Poëticis Aristotelis ab ejus explanatoribus, quo loco docet hoc differre nomos a dithyrambis, quod illis personas graves, his leves imitarentur; citatque testes Philoxenum et Timotheum in Cyclope et Persis. Recte vero, ne otio abutar aliorum erratis commemorandis. Nam Timotheus, ut auctor nomorum, aperte hic et alibi citatur. Persas autem illius nominatim laudat Plutarchus in Philopœmene p. 362 C. et Suidas, qui eum nomon ait inscriptum fuisse Πέρσαι ἢ Ναύπλιον. Quod autem argumentum Persarum grave esset declarant tragœdiæ a Phrynicho, Æschylo, et aliis tragicis eo nomine inscriptæ. Nam de Phi-

loxeno quod dithyrambicus fuerit lippis notum. Induxerat autem ille in fabula Galatea Cyclopem ut pastorem bardum et stupidum, qui suo gregi præcineret. Videndus Aristophanis interpres in Pluto; quin et Zenobius in Parœmiis adagio οἴω μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν fabulam nomine Cyclopis attribuit Philoxeno, atque locum illius laudat. Ludovicus Castelvetrius, Italicus Aristotelis interpres, nescio qua confidentia locum totum immutavit, quo invexit Ἀργῶν quendam, μοχθηρῶν ἀσμάτων poëtam ut ait Athenæus, contra fidem omnium codicum. Ceteri modestiores, licet hæreat illis aqua. Hæc ego, et alia multa lucrifeci hoc ἀποσπασματίῳ τοῦ Πρόκλου. Revertamur ad modos, quibus hæc fabulæ fiebant. NUNNES.

349, 20. ὁ νόμος δὲ τῷ συστήματι τῷ τῶν κιθαρωδῶν Λυδίῳ] Donatus erudite in Prologo ad Adelphos: *Modulata est tibiis dextris, id est Lydiis, ob seriam gravitatem qua fere in omnibus comædiis utitur hic poëta: sæpe tamen mutatis per scenam modis &c.* Nihil ergo aptius nomis, id est, gravi poëmati modo Lydio; quamvis hic modus, si intentionem soni spectes, acutior est Phrygio et Dorio, ut musici docent, ac propterea fortasse visus quibusdam levior. Sed de his musici disceptent. Illud tamen molestum Aristot. Probl. XIX. 48. τὴν ὑποδωριστὶ ἀρμονίαν ait convenientissimam esse citharis; de quo viderint et musici. In Politicis certe Dorium et Lydium modos eidem usui accommodat, scilicet, τῇ παιδείᾳ τῶν νεωτέρων, cum Dorius στασιμώτατος sit, et mediocritatem quandam obtineat, atque ad mores viriles sit vehementer aptus, Lydius vero κόσμον τε καὶ παιδείαν ἔχη. Octavus autem hymnus Nemeorum Pindari dicitur ab interprete editus modo Lydio. Nunc ad reliqua. NUNNES.

350, 1. καὶ συστήματι] Retinui vocem Græcam, quamvis non ignorem Boëthium *constitutionem* reddidisse; est enim artis vocabulum, a Latinis, ut pleraque alia, retentum. Atque utinam id genus plurima, ut in geographicis, vocabula reliquissent Græce, potius quam inepte conversa venditassent. Sed venit in mentem, et Photio eidem opem ferre, qui interpretis vitio, quantum conjicio, male acceptus est, in synopsi septem conciliorum generalium, ubi legitur initio *Hosius Cordubæ episcopus*: Nicænæ enim primæ synodo interfuit. Vulgo male

legitur, *Pius Cordumbres episcopus*. Innumera id genus in mundo sunt; sed Photio debui hanc operam. SCHOTT.

350, 3. καὶ ἐν τοῖς τόποις] Omnino legendum ἐν τοῖς πότοις, inverso ordine literarum; qui error etiam manavit in ea quæ infra leguntur, ἦδετο περὶ τοὺς τόπους. Restituendum πότους, ut ex omnibus scriptoribus hujus argumenti liquet. NUNNES.

Ibid. ὁ δὲ νόμος δοκεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ Παιᾶνος ῥυθῆναι] Quid mirum, cum uterque Apollini potissimum fuerit consecratus; quamquam et Pani nomos attributos, et Dianæ pæanas legimus. Sed Pan pastor item et magister Apollinis; Diana vero soror. NUNNES.

Ibid. 11. Ἀδωνίδια] De *Adonide* Veneris amasio Eidyllum est Theocriti XV. quod inscribitur Ἀδωνιάζουσαι. Rursum legitur ex xxx. Eid. in mortem ejusdem, Anacreontico carmine. Meminit et XIX. Eid. in epitaphio Bionis, quod Moscho verius attribuitur, quam Theocrito: item xxiv. Hanc et inter lactucas collocasse Adonim refert Athenæus II. p. 69 D. quod de Phaone tamen Lesbio Ælianus prodidit V. H. XII. 18. qua de re et Andr. Alciati I. C. doctiss. emblema elegans circumfertur. Fulgentius Mythol. III. *Suem quoque ob cædem aversari poëtæ fabulantur, sive Martem zelotypum*. Sic enim Nonnus Panopolita Dionysiac. XLI. 206. canit: Πᾶσι μὲν ἀμφελέλιξε γεγηθότα κύκλον ὀπωπαῖς, Πᾶσιν ὁμοῦ, μούνην δὲ συῶν οὐκ ἤθελε λεύσσειν Τερπωλῆν, ἄτε μάντις, ἐπεὶ σὺς εἰκόνη μορφῆς Ἄρης καρχαρόδων θανατηφόρον Ἴον ἰάλλων Ζηλομανῆς ἤμελλεν Ἀδώνιδι πότμον ὑφαίνειν. Quibus etiam lucem attulit doctissimus Politianus Miscell. cap. xi. Exstat Romæ marmorea inspectio in ædibus Cl. V. Tiberii Cevali, in qua sculptus Adonis, recens ab apro vulneratus: et minister prope astans cum spongia, qua admota vel sanguinem sistat vel femur detergeat, ut et Tom. I. Annal. Eccles. Baron. Card. adnotavit, et nos pluribus de Adonidiis apud Ezechiel. Observationum sacrarum libris. SCHOTT.

Ibid. Lugubrem hunc hymnum fuisse ex priscis conjicimus. De Adonidio autem carmine metrici multa, quod constat dactylo, et spondeo, et concurrat cum choriambico monometro hypercatalecto. NUNNES.

Ibid. 12. Ἦδετο δ' ὁ Ἰόβακχος^k] Libero Patri multa genera

^k Vide Benteium ad Horatii Serm. I. iii. 7.

carminum attributa a metricis, ut comma ex tribus trochæis, choriambicum ex bacchiis, item ex palimbacchiis. NUNNES.

Ibid. 13. πολλῶ φριάγματι] Leg. omnino φρνάγματι. Natum mendum, ut innumera alia in Græcis Latinisque auctoribus, ex depravata pronunciandi consuetudine, qua η et ι et υ eodem sono male efferuntur. Erat autem hic gestus Bacchantium in Dionysiâis, et Orgiis, anhelitu quodam rapi, caput jactare, et comam rotare, *Io, Io*, ingeminando; quod vel ipsa bacchantis voce significari notum est, plenaque omnis antiq̄uitas. SCHOTT.

Ibid. 14. ὑπόρχημα δὲ] Saltationis varia genera Lucianus περὶ ὀρχήσεως enumerat, et Pollux. In his *Castorion* numerat Pindarus, [Pyth. II. 127. ubi v. Schol.] carminis genus ὑπορχηματικόν, rhythmo Æolico conditum; a Castore et Polluce sic appellatum, qui et ipsi saltarunt, ut et pugiles fuerunt. Minervæ attribuit Epicharmus, quæ armata præcinuerit, Castoriumque cecinerit; unde et Lacones in bello tibiis usi putabantur. Pindari autem aliquot id genus carmina, quæ saltando in choreis canerentur, citant ejus interpretes simul et Aristophanis, item Erotianus. Legendus J. C. Scaliger Poët. I. 47. post Athenæum XIV. p. 629. sq. SCHOTT.

Ibid. De his Lucianus ἐν τῷ περὶ ὀρχήσεων. Ex Ionicis a majori hyporchematicum (sic enim lego apud Marium Victorinum in Didascalieis p. 2539. non ὑπερχρωματικόν) et quartus pæon hyporchematicus appellatus a metricis. NUNNES.

Ibid. 17. Κουρήτας] De Curetibus, seu Corybantibus, et Cretensibus, a quibus Jupiter nutritus dicitur in fabulis poëtarum, multa Strabo lib. X. p. 713=678. seqq. pyrrhichiam saltationem ἐνοπλίην, hoc est armatam, reperisse: ἐνθουσιασμόν quoque, et ritus ceremoniarum. De his et Diodorus Siculus V. 65. T. I. p. 382. et Plinius VII. 56. ἐνοπλίην a pyrrhica distinguere videtur; *Saltationem*, inquit, *armatam Curetes docuere; pyrrhichen Pyrrhus*; ut et doctissimus Budæus in Pandect. annotavit. Lege et J. Dalechampii in Plinium annot. VII. 56. et Pindari interpretem Pyth. II. 127. Oppianus Cyneg. III. init. in leones conversos a Saturno Curetas, Jovis altores, fabulatur, repugnantibus reliquis poëtis. Eleganter

vero Dionysius Halic. VII. extr.¹ σκευαὶ δὲ τῶν ὄρχηστῶν ἦσαν χιτῶνες φοινίκεοι, ζωστήρσι χαλκίοις ἐσφιγμένοι, καὶ λογχαὶ βραχυτέραι τῶν μετρίων· τοῖς δ' ἀνδράσι καὶ κράνη χάλκεα, λόφοις ἐπισήμοις κεκοσμημένα καὶ πτεροῖς. Ἠγεῖτο δὲ καθ' ἕκαστον χορὸν εἷς ἀνὴρ, ὃς ἐνεδίδου τοῖς ἄλλοις τὰ τῆς ὄρχήσεως σχήματα πρῶτος, εἰδοφορῶν τὰς πολεμικὰς καὶ συντόνους κινήσεις ἐν τοῖς προκελευσματικοῖς ὡς τὰ πολλὰ ῥυθμοῖς. Ἑλληνικὸν δ' ἄρα καὶ τοῦτο ἦν ἐν τοῖς πάνυ παλαιῶν ἐπιτήδευμα, ἐν ὅπλοις ὄρχησις ἢ καλουμένη πυρρίχη, εἴτ' Ἀθηνᾶς πρώτης ἐπὶ Τιτάνων ἀφανισμῶ χορεύειν καὶ ὄρχεῖσθαι σὺν ὅπλοις τὰπινίκια ὑπὸ χαρᾶς ἀρξαμένης, εἴτε παλαιότερον ἔτι Κουρήτων αὐτὴν καταστησαμένων, ὅτε τὸν Δία τιθηνούμενοι θέλγειν ἐβούλοντο κτύπῳ τε ὅπλων, καὶ κινήσει μελῶν, καὶ ῥυθμῶ, καθάπερ ὁ μῦθος ἔχει. Δηλοῖ δὲ καὶ τούτου τὴν ἀρχαιότητα, ὡς ἐπιχωρίον τοῖς Ἑλλησιν, Ὅμηρος πολλαχῆ μὲν καὶ ἄλλη, μάλιστα δ' ἐν ἀσπίδος κατασκευῇ, ἣν Ἀχιλλεῖ δωρήσασθαί φησιν Ἕφιστον. SCHOTT.

350, 17. Nota hæc ex aliis. Ab his pæon tertius Curetici nomen reperit apud metricos. Quare et hic aptus esset huic generi hymnorum, ut et secundus qui et Creticus vocatus, et Creticus ipse his par, cum et ὑπορχήματα ipsa Κρητικὰ dicta fuerint, ut observaverat Sosibius [apud Schol. Pindari Pyth. II. 127.] et ὑπορχήματα canebantur Cretico, ait Marius Victorinus. NUNNES.

Ibid. 18. Πυρριχὴν^m] De saltationibus pyrrhichis Eustathius ad Homerum non semel, et Athenæus XIV. ad Cretenses refert. Κρητικὰ vocat Homerus et ad Merionem refert, qui Cretensis erat. Meminit et Herodianus H. Aug. IV. c. 3. ubi de imperatorum ἀποθεώσει. Callimachus H. in Jovem, 52. et ibi Germanus interpres, Lucret. II. 629. de Curetibus. Strabo X. p. 680=716. Solinus cap. xvii. Appuleius Metam. X. p. 253. ed. Elmenhorst. Tacitus Annal. XI. 31. et German. 24. Suetonius Cæs. 39. Xiphilinus. Polydor. Virgil. de Invent. II. 13. Leonicus V. H. I. 87. Erasmus Adag. Hieron. Mercurialis de Arte Gymnast. Phrynichus poëta Πυρριχισταῖς edita tragœdia adeo placuisse legitur, ut ab Atheniensibus

¹ N. B. Schottus exhibuerat versionem Latinam Gelenii. Mihi visum est melius Dionysii ipsius verba proferre.

^m Vide supra ad Schol. Hephæst. p. 168. Largam exemplorum messem dedit Meursius in *Orchestra* p. 63.

belli dux, ut et Tyrtæus vates alius sit delectus; auctor Ælianus V. H. III. 8. Idem tamen XIII. 17. in exsilium ab iisdem Atheniensibus actum poëtam refert, dum Mileti obsidionis fabulam ageret. Sed locus est depravatus, Ἀριθμὸν σφηκῶν πτήσσει Φρύνιχος ὡς τις ἀλεκτρυῶν. Emendandum primus vidit P. Leopardus, Belgarum ingens in literis decus, Ἀριστοφάνης Σφηξίν. Πτήσσει Φρύνιχος ὡς τις ἀλέκτωρ Emend. II. 12. Consule Aristoph. Vesp. 1481. ejusque scholiasten. De *pyrrhichio* Marius Plotius de Metris editus sic scribit p. 2624. *Pyrrhichius pes ex duabus brevibus constat, temporum duum, ut herus; qui a pyrrhicha, lusus genere, nomen accepit: quia hoc sono milites usi sub armis per ludum, ut ait ille, ciebant simulacra pugnarum. Ipsa tamen pyrrhicha dicta est a Pyrrhicho Cydonio, qui primus Cretenses sub armis saltare ad hujus pedis sonum instituit. Alii dicunt a Pyrrho Achillis filio, quem primum ad tumultum patris sui armatum honoris gratia saltavisse [ferunt.] Aristoteles autem Achillem ait hujus lusus inventorem fuisse. Quibusdam placet ab ardore, id est, a velocitate sui soni nomen accepisse hunc pedem, ἀπὸ τοῦ πυρός, id est, a flamma. Cognatus enim sensus ardoris ac velocitatis est; unde, Instant ardentem Tyrii, id est festinantes, et, Ardet abire fuga, id est festinat. Hactenus ille. SCHOTT.*

Ibid. De his præter alios Diomedes in *Pyrrhichio*, sed omnium copiosissime Pindari interpretæ Pyth. II. 127, ubi et initium ejusdam ὑπορχήματος Pindarici legitur ejusmodi: Σύνες ὃ τι λέγω ζαθέων ἱέρων ἐπώνυμε. Sed apud Diomedem p. 472. omnia fere depravata, in quibus illud conabar obiter: *Et Cinecias esset cognominatus. Fidem hujus enarrationis facit Aristophanes comicus, nomen ejus dictans characterem Πυρρίχην τὴν Κωησίου. ἐκ τῶν βατράχων Aristophanis; ubi antea pro his Græcis achenchineam legebatur. Vide et Suidam in Πυρρίχαις. NUNNES.*

Ibid. 19. ὁ ἐπινίκιος] Tale mihi illud carmen fuisse videtur I Reg. XVIII. quod egressæ mulieres ex urbibus Israel Davidi victori, cæso Goliath, immani gigante, cecinerunt, choros ducentes in tympanis lætitiæ et sistris, dicentes, *Percussit Saul mille, et David decem millia.* Legiturque mox c. 21 et 29. et Eccles. 47. SCHOTT.

Ibid. 21. Τὸ δὲ σκολιὸν μέλος] Σκολιὸν carmen, seu obli-

quum, in conviviis canebatur in laudem præstantium virorum qui pro republ. cecidissent; vel virtutis aliquam saltem prædicationem continebat; idque ad citharam, quam ex Catonis Originibus Cicero Tuscul. I. 2. et Quintilianus I. 10. in Græcorum conviviis obambulare solitam aiunt: nec ἐφεξῆς, hoc est, *ordine* per triclinia accumbentium, sed ἐναλλάξ, id est *per saltum* arbitrato ejus qui proxime cecinisset. Canebant autem vel Simonidis plerumque, vel Stesichori odas. Et myrteum ramum manu tenentes, cum Æschyli versus, vel laureum termitem, dum Homericos accinerent. Ab hoc ordine impleto σκολιὰ dicta, διὰ τὰ πολυκαμπῆς τῆς περιόδου. Hæc fere ex eruditis Aristophanis enarrationibus simul et Plutarchi Sympos. [p. 615 B.] convertimus; quorum et hic lib. de Musica, Pindari auctoritate, scoli inventionem Terpandro tribuit. Exstarent qui de scolio olim conscripsere, magnam nobis in his tenebris lucem attulissent. Tyrannionis enim, C. Cæsaris jussu, liber conscriptus olim exstitisse fertur. Didymus quoque, χαλκέντερος ille, συμποσιακὰ conscripserat, quorum tertius liber varia de scoli etymo continebat, ut refert Etymologici auctor. Scripsit et Ion Chius τὰ σκολιὰ: Origines [v. Bendl. Ep. ad Mill. p. 65.] item, in quæ obscura et perplexa conjecerat. Scolion de Admeto Thessalo, cujus Alcestis, notæ et fortitudinis et pietatis in conjugem, uxor fuit, exstat hodieque apud Eustathium in Il. β. p. 326 = 247. et Aristophanem Vesp. 1231. ejusque interpretes. Item de Harmodii scolio, qui cum Aristogitone, interfecto Hipparcho, Pisistratidarum tyrannidem convellit idem meminit in Acharn. 977. et in Athenæum XV. 14. 15. explicat Casaubonus. Omitto nunc scolia quæ apud Platonem in Gorgia leguntur, de tribus vitæ bonis, valetudine, fortitudine, et divitiis; et Timocreontis Rhodii in opulentia detestationem, apud Suidam: aliaque apud Eustathium Il. δ. p. 461 = 351. quæ olim sunt accurate collecta ab H. Junio Animadv. III. 7. Sed nondum viderat ille fragmentum illud ingens Athenæi XV. p. 693. seqq. quod primum est ex Italicis bibliothecis editum nostra memoria a Gul. Cantero, familiari olim nostro, Nov. Lect. IX. in quo multa et præclara de scolio; legiturque nunc Latine etiam in Athenæo Jac. Dalechampii integro. De scolio lege et Suidam, et Euthymium prolegom. in Psalm. Davidis: Chiliastem autem Batavum non uno in loco. Ceterum scolio

ὄρθιος νόμοςⁿ opponi videatur, si nomina tantum spectes; at si vim et notionem nomini subjectam, non item. Nam ὄρθιος νόμος, ut scribit J. Pollux IV. c. 9. a genere rhythmici nomen duxit, ut ὁ τροχάϊος. Erat autem *rhythmus orthius* ex tetrasema arsi et octasema thesi compositus, ut docet Aristides Quinctilianus in Musicis; at νόμον σκολιὸν non legi, μέλος σκολιὸν legimus. Sed etymon illius ex genere rhythmici nullus, quod sciam, tradidit. Quamquam memoria teneo amphibrachyn pedem apud Diomedem *scolion* nominari, a genere quodam citharæ *scolio* nominato, ut idem prodidit, cui habiliter componebatur. Potest autem fieri, ut *citharam* pro melo, quod fit cithara, usurpaverit. Et videtur sane amphibrachys sæpe interpositus in illis scoliis quæ leguntur apud Eustathium ἐν τῷ ἡ' Ὀδυσσεύς p. 1574=276. Si quis appendat, hac ratione fieri potest, ut *orthius rhythmus* repugnat *scolio*. Orthius enim nominatus, ut voluit idem Aristides, διὰ τὸ σεμνὸν τῆς ὑποκρίσεως τε καὶ βάσεως, ut in orthio sit gravis gestus et incessus, in scolio vero levis, qualis ab onustis vino potest expectari. SCHOTT.

350, 21. Didymus in tertio τῶν συμποσιακῶν commemorat diversas etymologias hujus nominis σκολίου, ut in Etymologico legitur: de quibus etymologiis, et hoc genere hymni multa scholiastes Aristophanis Ran. 1338. Acharn. et Vesp. atque eadem apud Suidam ex illis scoliis. Eustathius Od. ἡ'. observat σκόλια pronuntiari προπαροξυτόνως, πρὸς διαστολήν τοῦ ἐπιθέτου, et tria illorum genera fuisse: σκωπτικὰ, quale illud in Plutum ex Timocreonte Rhodio, cujus fit mentio in scholiis Aristoph. Acharn. 531. Ran. 1337. alia πρὸς ἔρωτα, ut illud Pindari apud Athenæum X. p. 427 E. Χάριτάς τε ἀφροδισίων ἐρώτων, et alia σπουδαία, qualia illa θρηνητικὰ in Admetum, de quibus Aristophanes Vesp. 1231. et ejus interpres, atque Paræmiograph. NUNNES.

351, 1. οὐχ, ὡς ἐνίοις ἤρεσε κατ' ἀντίφρασιν] Idem refellunt Schol. Aristoph. Vesp. 1231. et Suidas, atque pæne ut hoc loco his verbis: ἐνιοὶ δὲ φασιν ὡς ἐκ τοῦ ἐναντίου προσηγορεύθησαν σκολιὰ τὰ παρόνια μέλη. Ἄπλᾳ γὰρ αὐτὰ ἐχρῆν εἶναι καὶ εὐκόλα ὡς παρὰ πότον ἀδόμμενα. Οὐκ εὖ δὲ τοῦτο· τὰ γὰρ δύσφημα

ⁿ opponi] Aliter sentit Santenius ad Terent. Maur. p. 93.

ἐπὶ τὸ εὐφημότερον μεταλαμβάνεται, οὐ μὴν τοῦμπαλιν ἀλλ' ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐξῆς ἢ λύρα τοῖς συμπόταις ἐδόδοτο, ἀλλ' ἐναλλάξ, διὰ τὴν σκολιὰν τῆς λύρας περιφορὰν, σκολιὰ ἐλέγετο. In scholiis tamen Ran. 1337. quasi non sint ejusdem, aut non sequantur eundem auctorem, σκολιὸν τὸ ῥάδιον κατ' ἀντίφρασιν, μέλος τι ὀλιγόστιχον. Eustathius item refellit hanc etymologiam. Unde constat locum hunc τοῦ ἀποσπασματίου mutilum esse, reponendumque, dum melius exemplar non contingat, post τὸ κατ' ἀντίφρασιν, τὸ γὰρ κατ' ἀντίφρασιν: aut τοῦτο γὰρ, et post τὸ εὐφημισμού inserendum ἀλλά. NUNNES.

351, 4. διὰ τὸ προκατειλημμένων] Quid si legas, ἀλλὰ διὰ τὸ εἶναι προκατειλημμένων: et mox v. 20. ἕκαστον αὐτῶν ἀκροσφαλῶς συγκύπτεισθαι. Et supra paullo, locus quoque mutilus, ὡς ἐπίπαν, addendumque fortasse τὸ, vel τοῦτο γὰρ κατ' ἀντίφρασιν ὡς ἐπίπαν τοῦ εὐφημισμού στοχάζεται. De antiphrasi autem Servius, Fabius, Priscianus, Diomedes, Donatus, Augustinus, Dathus, et Franciscus Sanctius in Paradox. SCHOTT.

Ibid. 4. Aliam rationem adferebat Dicæarchus Messenius, Aristotelis auditor, ἐν τῷ περὶ ἀγώνων μουσικῶν, aliam item Aristoxenus et Phyllis musici attulerunt, ut in iisdem scholiis legimus. Ille ex ordine canentium, hi ex situ lectorum ad carmen nomen transtulerunt, Proclus et gestu canentium. Diomedes amphibrachyn pedem scribit scolium vocatum, quia habiliter componebatur scolio, quæ erat citharæ species. Nusquam alibi hoc legi. Fortasse citharæ speciem pro meli specie, quæ cithara fieret, posuit. Nam in conviviis cithara circumferebatur σκολιῶς, ad quam et scolia μέλη caneantur. In exemplis autem eorum scolorum quæ leguntur apud Eustathium ad Od. η'. loc. cit. apparent multi amphibrachi. In hoc genere scolorum floruisse Praxillam, Alcæum, et Anacreontem prodit Athenæus XV. NUNNES.

Ibid. 11. τὰ δ' Ἐρωτικά] Hujusmodi apud Anacreontem et Horatium multa. Epithalamii item et Hymenæi exstant aliquot veterum. Tzetzes Epithalamiorum poëtas recenset Agamestorem Pharsalium, et Hesiodum in Epithalamio Pelei et Thetidis, a quo fortasse Catullus est mutuatus. De methodo autem Epithalamiorum Dionysius Hal. in Arte p. 247. ed. Reisk. et ibidem περὶ τῶν ὑμεναίων in Methodo τῶν γαμηλίων, p. 233. quibus subjiciuntur Hymenæi. NUNNES.

351, 13. Καὶ τὰ Ἐπιθαλάμια] Hesiodus Epithalamium scripserat in Peleum et Thetim, ex quo Is. Tzetzes prolegom. in Cassandram Lycophronis hos versus protulit: Τρὶς μάκαρ Ἀλακίδῃ καὶ τετράκις ὄλβιε Πηλεῦ, Ὅς τοῖσδ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις. Idem alibi [ad Lycophr. v. 178.] laudat et hæc Agamestoris (sive *Agamatoris* legendum est) Pharsalii ex Pelei et Thetidis Epithalamio de Achille: quod argumentum æmulatus sit et Catullus: Παιδνῶ δ' οὔνομα θῆκε Πυρρίσοον, ἀλλ' Ἀχιλλῆα Πηλεὺς κίκλησκεν χεῖλεος εἵνεκά μιν. Hos, vel alterutrum, imitatum credo, vicisse fortasse Catullum inter Latinos, eleganti illo Epithalamio *De nuptiis Pelei et Thetidis*. Scripsit et Lucianus lepido dialogo T. I. p. 300. Inter Eidyll. Theocriti XVIII. est *Epithalamium Helenæ*, quod et Stesichorum antea scripsisse scholiastes ibi admonuit. Sunt et Latinorum hodie in manibus Statii Papinii in Silvis, et Claudiani *Epithalamia*: legesque, ut aliorum poetarum, Dionys. Halicarn. tradidit. SCHOTT.

Ibid. 15. Ὑμέναιον δ' ἐν γάμοις] Hæc ratio etymi legitur et in Etymologico M. sed depravata, quæ ex hoc loco restitui poterit: ab Eustathio tamen aliter refertur in Iliad. Σ. p. 1157 = 1214, 1. περικαλλῆ τινὰ νεανίαν Ὑμέναιον πρὸ ὄρας θανόντα, καὶ εἶναι τινα λόγον αὐτοῦ ἐν τοῖς γάμοις ὃν καλεῖσθαι Ὑμέναιον. NUNNES.

Ibid. 16. Ὑμεναίου τοῦ Τερψιχόρης] Quidam Musis, γενικῶς, natum Hymenæum canunt. Claudianus Epithalam. 31. *Hunc Musa genitum legit Cytherea, ducemque Præfecit thalamis.* Et Martianus Capella: *Tu, quem psallentem thalamis, quem matre Camæna Progenitum perhibent copula sacra deum.* *Clius* filium alii, *Uranicæ* Catullus, *Asclepiades* vero *Calliopes*, et *Apollinis*. *Bacchi* vero Seneca tragicus in *Medea*; sed non est tanti, nec in eo positæ sunt fortunæ Græciæ, ut ille ait. SCHOTT.

Ibid. 17. οἱ δὲ κατὰ τιμὴν τοῦ Ἀττικοῦ] Argivum facit Eustathius, qui sic commemorat hoc etymon p. 1157 = 1213, 32. ἀπὸ Ὑμεναίου νεανίου τινὸς Ἀργείου, ὃς παραπλέων Ἀθήνας ἔπαυσε βίαν, ἣν λησται Πελασγοὶ ἐπήγον παρθένοισι Ἀττικαῖς, αἱ γάμφ νομίμῳ ὕστερον ἐκδοθεῖσαι ὧδῃν ἦσαν ἐπὶ αὐτῷ, ἣν ὁμωνύμως ἐκάλουν Ὑμέναιον. NUNNES.

Ibid. ἀφανῆ γενέσθαι] Sunt qui nuptiarum die ruina domus oppressum interiisse narrent; et expiationis causa in nuptiis

nomen frequentari cœptum. De hoc mortis genere exempla aliquot H. Magium collegisse memini Miscell. III. 4. SCHOTT.

351, 18. ἀφελέσθαι κούρας Ἀττικός] Refert hanc historiam Luctatius Grammaticus, sive is Lactantius est appellandus, in Statii Theb. III. 283. Atticas virgines, dum sacris Cereris Eleusinæ operarentur, a piratis captas: in his et Hymenæum, qui et inter illas muliebri habitu, amori ut indulgeret, versabatur. Post a persequentibus somno captos piratas interemptos: Hymenæum vero, qui nuncium Athenas attulisset, quam adamasset, præmii loco petitam, accepisse. Quæ nuptiæ, quia feliciter cesserunt, placuit Atheniensibus nomen illud, boni ominis gratia, in nuptiis invocari: ut apud Romanos ex non dissimili eventu, *Thalassionis*. Servius vero Honoratus in Æneid. I. 651. et Donatus in Terent. Adelph. V. vii. 7. et J. Tzetzes Chil. XIII. v. 589. sqq. aliter paullo; Hymenæum ipsum raptos piratas, somno oppressos, interfecisse referunt. SCHOTT.

Ibid. 19. Ἐγὼ δὲ οἶμαι] In his verbis pro συνέχεσθαι rependum συνεύχεσθαι. Consentanea huic illa originatio in Etymologico, ἀπὸ τοῦ ὁμοιοεῖν τοὺς νυμφίους ὁμόσε ναίοντας, τροπῇ Αλολικῇ. Nam Æoles, quod vulgo notum, o in v commutant. Idem alias etymi rationes adfert, et Eustathius, quarum nulla plane id exprimit, quod Proclus hoc loco. NUNNES.

Ibid. 23. οἶον ὑμεναίειν] ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ναίειν, a conjunctissima viri et uxoris habitatione. Alii ἀπὸ τοῦ ὑμῆν, quæ membrana solvitur,—*audet Dum sponsus zonam solvere virgineam*. Illud memorabile apud Ælianum Hist. An. XII. 44. ex °Euripide pastores Hymenæos ad tibiam canentes, equas ad Venerem incitare, atque etiam equos ad ineundas feminas incendere. SCHOTT.

Ibid. 25. Σίλλος πεφασμένως] Sic lego, quasi aperte dicas; legitur tametsi in Etymologico, ubi eadem reperias, πεφεισμένως. *Sillus* autem specie comicæ poëseos ab aliis vocatur. Carmen erat maledicentiæ plenum et conviciorum, mordax nimis et amarulentum, quale Timon σιλλόγραφος (nam alius hic a μισανθρώπῳ est, Laërtio, Luciano, et Suida) et Xenophanes conscripserunt, quæ citantur non raro ab eodem

° Vide Musgravium ad Alcest. 588.

Diogene Laërtio, Sexto Empirico, Suida, et aliis. Mnaseas quoque apud Athenæum; tu vide Eustathium in Il. β'. p. 204 = 154. ubi de Thersite, a quo primum hoc carminis genus deridendo natum putant. Ammianus Marcellinus XXII. extr. Didymum, sillographos imitatum, in Ciceronem libros sex conscripsisse ait. Nomen autem derivat Pollux, Suidas, et Eustathius, ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν τοὺς ἄλλους, *oculos irridendo movere*. Alii παρὰ τὸ τίλλω, quod est *irrideo, cavillor*. SCHOTT.

351, 25. Totidem verbis leguntur hæc in Etymologico, ubi recte πεφεισμένως est, quamvis posset reponi πεφασμένως quasi aperte hoc facerent; sed et illud potest retineri, quia τὸ σιλοῦν, ut ait Dionysius Ælius, est ἡρέμα παρατρέπειν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ διασύρειν. Mihi certe πεφασμένως magis arridet. Horum poëmatum Homerum fuisse auctorem et sæpe eo usum docet Eustathius ad Il. β'. loc. cit. Xenophanes in eo excellit, sed Timo Phliasius Pyrrhonius omnium maxime; ejus sillorum maximam partem Diogeni Laërtio debemus. NUNNES.

Ibid. καὶ διασυρμούς] Græci etiam μυκτῆρας appellant, ut Latini poëtæ *nasum* pro *irrisione*. Sed de hac voce nos agere memini in notis ad Senecæ rhetoris Suasoriam primam, qui locus haud dubie desumptus ex Ciceronis Epist. ad Famil. XV. 19. Addam alterum ex Eunapio Sardonio: sic enim Libanii vita p. 133. Καὶ ὁ πάντες οἱ Συροφοίνικες ἔχουσι κατὰ τὴν κοινὴν ἔντευξιν ἠδὲ καὶ κεχαρισμένον, τοῦτο παρ' ἐκείνου λαβεῖν μετὰ παιδείας ἔξεστιν· οἱ μὲν οὖν Ἀπτικοὶ μυκτῆρα καὶ ἀλισμὸν αὐτὸ καλοῦσιν. SCHOTT.

352, 1. Διαφέρει δὲ τοῦ ἐπικηδείου^p] Eadem hic quæ leguntur ad verbum in Etymologico de epicedio et threno; ex quo reponendum et hic ἔτι pro ἔστι, ubi et προκειμένου legitur, quod hic κεμμένου. Sensus constabit utrovis modo. Dionysius H. in Methodo τῶν ἐπιταφίων p. 259. docet τοὺς ἐπικηδείους et θρήνους genera esse poëmatum. Eustathius in Od. λ'. p. 1673, 48. hanc differentiam exponit τοῦ ἐπικηδείου καὶ θρήνου. Καθότι θρήνος μὲν φασιν ἄδεται παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ πρὸ ταφῆς καὶ μετὰ ταφὴν καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας,

^p Vide Ammonium de differentiis in voce. p. 54. ed. Valckenærii.

ἄδόμενος ὑπὸ θεραπειῶν καὶ τῶν σὺν αὐταῖς· ὁ δὲ ἐπικήδειος ἔπαινός ἐστι τοῦ τελευτήσαντος μετὰ τινος μετρίου σχετλιασμοῦ· ὥστε συγγενῶς ἔχει ὁ ἐπικήδειος λόγος τῷ μνηματίῳ καὶ ἐπιταφίῳ· οἱ μέντοι θρήνοι διεκπίπτουσι εἰς ἀλλόφυλον, προσήκοντες αὐτοὶ τοῖς παρ' Ὀμήρῳ ἀοιδοῖς θρήνων ἐξάρχουσιν οἷς εἰκόασιν καὶ οἱ τοὺς ἐλεγείους ἄδοντες. NUNNES.

352, 1. τοῦ ἐπικήδειου] Ἐπιτάφιον iidem Græci vocant: cujus et præcepta Dionysius Hal. in Rhetoricis tradidit; et pro funere viros fortes beneque de rep. meritos laudari solitos, etiam matronas illustres laudatas, auctor est Plutarchus Poplicola et Cæsare, ac Tranquillus. Causam vero reddit T. Livius V. 50. qui et his laudationibus factam esse historiam Romanam mendosiore extremi lib. VIII. ait, ex Ciceronis Bruto c. 16. quos hic legendos censeo. *Epicedion* autem Bionis exstat in Theocriti Idylliis, quod ad Moschum potius auctorem refertur: meminit enim ibi Theocriti. Alterum item Adonidis Id. XXIII. quod et ipsum Bioni poëtæ Bucolico, ademptum Theocrito, adjudicandum critici consent: meminit enim τοῦ Ἀδώνιδος φιλήματος ἐν τούτῳ Ἐπιταφίῳ, τοῦ καὶ πρότερον ἐν τῷ εἰς Βίωνα. Est et ἐπιτάφιος λόγος Demosthenis, quam licet agnoscat Plutarchus, abjudicat tamen Halicarnasseus, *De gravi dicendi genere Demosthenis*. Et M. Tullius Philipp. XIV. extr. in funere veteranorum legionis Martiæ peroravit. Et Philipp. IX. de statua Ser. Sulpicio in legatione mortuo collocanda. Grylli item epitaphium, et encomium scripsisse plurimos, ut patri gratificarentur, Aristoteles ait in Xenophontis vita apud Laërtium. Hinc *siti* dicuntur mortui: et *siticines* in Agellio ex M. Catone XX. 2. unde et illud: *Hic est ille situs*, apud Ciceron. Legg. II. 22. et in Republ. I. III. Seneca Ep. CVIII. de Scipione Africano: *Hic est ille situs, cui nemo civi nec hostis Quivit pro factis reddere opræ pretium*. Ad quem locum Hieronymus Columna nobilis juxta ac doctus plura adnotavit in Ennianis fragmentis. SCHOTT.

Ibid. ὁ Θρήνος] *Threnos*, et *nænia*s scripsit Simonides; sed longe illo prior Hieremias, vates divinus; quos ecclesia catholica mater nostra anniversario ritu eo tempore lugubri voce decantat, quo Salvatoris nostri mortem cum lacrymis pie religioseque colimus, *Priores duo ordines Sapphico metro decurrunt, reliqui Alphabeti Hebraici literis ἀκροστιχῶς dispositi*

sunt, ait D. Hieronymus Præf. Comment. in Lament. Hieremias, item Epist. 103. ad Paullinum. Eadem in Job præfatur, qui et ipse *threnos* scribit, et numeris poëticis decurrit. Gregorius quoque cognomento Theologus *threnos* carmine elegiaco dedit, pios juxta et elegantes. De *threnis* vero, et *nænia* et *hymenæo* Julius Scaliger Poët. I. 50. ejusque filius Josephus in Sextum Pompeium Festum v. *nænia* et Catullum. SCHOTT.

352, 4. Τὰ δὲ λεγόμενα Παρθενεία] De his Schol. Aristoph. Av. 912. in illud, κύκλιά τε πολλὰ, καὶ καλὰ, Καὶ παρθενεία. Παρθενεία δὲ, ἃ αἱ παρθένοι ἦδον. Non memini me plura de his legisse, sed quia sub idem genus atque τὰ δαφνηφορικὰ cadunt, non magnopere laborandum, quando τῶν δαφνηφορικῶν tam accurata afferatur a Proclo explicatio, ut nihil fere necesse sit aliis illustrari, pauca igitur et strictim attingam. NUNNES.

Ibid. 9. κατόκουν Ἄρνην] Pausanias Bœot. c. 40. p. 793. Lebadensibus proximi sunt Chæronenses. Eorum urbs olim *Arne* est appellata. Filiam Æoli *Arnem* fuisse dicunt, a qua urbs altera etiam in Thessalia *Arne* fuerit nuncupata. Idem in Arcadicis c. 8. p. 613. fontem nominat, ab agnis, (*ἄρνας* Græci vocant) ducta appellatione. Porro pro ἐφῶν leg. videtur τῶν Κῶων. Ait enim Is. Tzetzes in Lycophr. Ἄρνην Bœotias urbem *Coon* dictam. Addit igitur hoc ut *Arnem* Bœotias distinguat ab *Arne* Arcadias fonte. SCHOTT.

Ibid. 13. τοῦ Μέλανος ποταμοῦ] Idem Pausanias in eadem Bœotia c. 38. p. 787. ab Orchomeno stadia septem Herculis templum ostendi, ubi *Melans* fontes ostendantur, scriptum reliquit; qui fons et ipse in Cephisidem influit. Rursum et in Arcadia, c. 28. p. 659. frigidæ aquæ *Melas fluvius*, qui præter Sidam Pamphyliæ decurrat. SCHOTT.

353, 5. ἄστρα τε καὶ ἀστέρας] Notatum ex grammaticis et astronomis ἀστέρας singulas stellas appellari κυρίως, ἄστρα vero quæ ex multis constant, ut τὰ ζῳδια. NUNNES.

Ibid. 7. Ἄρχει δὲ τῆς δαφνηφορίας παῖς] De hoc puero Pausanias in Bœoticis c. 10. p. 730. quem describit diligenter NUNNES.

⁹ Parum accurate hic, ut sæpe, Schottus. Tzetze verba sunt, ad v. 644. Κράτων δὲ παρὰ τὸ ἄρνας πολλοὺς ἔχειν, καὶ τὴν Κῶν ὁ αὐτὸς οὕτω φησὶ κληθῆναι παρὰ τῶν οἰκούντων αὐτὴν Καρῶν· κῶν γὰρ τὸ πρόβατον οἱ Κᾶρές φασιν.

Ibid. 9. ὁ κωπὸν καλοῦσι] Nusquam alibi incidi in hoc nomen. Κώπα aut κώπεα περιτραχήλιος κόσμος est Suidæ, unde fortasse natum nomen. NUNNES.

Ibid. 12. ἰφικρατίδας δέ] *Iphicratidarum*, quod est Atticum calceamenti genus, ab Iphicrate sutore patre nato (nam et Harmodius illi generis ignobilitatem objecit in Rhetoricis Aristot. II. 24.) meminit præter Pollucem VII. 89. et Suidam ex Damascii Historia Philosophica ap. Photium p. 1045. Diodorus Siculus XV. 44. Ἰφικράτης τὰς ὑποδέσεις τοῖς στρατιώταις εὐλύτους καὶ κούφας ἐποίησε, τὰς μέχρι τοῦ νῦν Ἰφικρατίδας ἀπ' ἐκείνου καλουμένας. SCHOTT.

Loca Suidæ et Pollucis citat enim Nunnesius.

Ibid. 14. κλῶνας πρὸς ἰκετηρίαν] *Εἰρεσιώνη*^r Græcis dicta, de qua non exscribo quæ in Theseo Plutarchus p. 10. Clemens Alexandrinus Strom. IV. c. 2. p. 566. Strabo I. p. 31=25. Suidas in v. Eustathius II. X. p. 1283=1389, 36. Schol. Aristoph. Plut. 1055. Herodotus in Homeri vita. Ut autem palma victorum erat, sic oleæ rami supplicum. Virgil. *Æn.* VIII. 116. *ramos prætendit olivæ*, et aliis pluribus locis. Mos hic Palæstinorum, ut Christo Hierosolymam invecto occurrerent acclamantes, cum ramis palmarum, ut victori, et olivarum, ut supplices, sic enim explicat Dorotheus Serm. XVI, fuit et Græcorum. Livius lib. XXIX. 16. *Decem legati Locrensium obsiti squalore et sordibus, in comitio sedentibus coss. velamenta supplicum, ramos oleæ, ut Græcis mos est, porrigentes, ante tribunal cum flebili vociferatione humi procubuerunt.* D. Hieronymus adversus Luciferianos, *tu pacem cum scuto petis, et nos olivæ ramum gladio inserimus*, proverbii specie dixisse videtur. De palma victoriae signo in prodigiis pugnae Pharsalicæ in Trallibus e pavimento prodeunte refert Cæsar Bell. Civ. III. 105. SCHOTT.

Ibid. 15. Ἀπόλλωνος Ἰσμηνίου] Hujus dei sacerdos *κυρίως, δαφνηφόρος*, hoc est, *laurifer*, cognominabatur; quem forma et genere insignem quotannis sacrabant; qui a colle *Ismeno* ad dexteram Thebarum portam sic dictus est. Pausanias in *Bœot.* X. p. 730. Stephanus vero lib. de Urbibus ab *Ismenio* flumine et *Hesychius* appellatum tradunt. SCHOTT.

^r Vide Meursii Græc. Fer. lib. V. in voce ΠΥΑΝΕΨΙΑ.

Pausaniam citat Nunnesius.

353, 16. Γαλαξίου] *Galaxius* Apollo, a Galaxo Bœotiae loco; de quo Plutarch. in lib. *Cur Pythia oracula reddere desierit* p. 409 A. Sic Ismenius hic ante dicitur ab Ismenio colle, vel Ismenio flumine Bœotiae. SCHOTT.

Ibid. 17. Τὸ δὲ τριποδηφορικὸν μέλος] Sup. cum proponebat hymnorum formas, non proposuit hoc genus τριποδηφορικὸν, nec alibi, quod sciam, fit ejus mentio: præterquam quod Pausanias eodem loco, cum daphnophorum puerum descripsit, addit ab illis daphnophoris tripodem æneam dedicari solitum Apollini, qualis unus cerneretur Amphitryonis propter Herculem, qui δαφνηφόρος fuerat, Apollini consecratus: incertum tamen esse an ab omnibus, an a filiis tantum, locupletior dedicaretur. Ad eam dedicationem hoc genus hymni factum credibile est, et quia τῆς δαφνηφορίας extremus actus erat ἡ τριποδιφορία, recte Proclus sup. non expressit nominatim hoc genus hymni, de quo multa hic eaque elegantissima leguntur. NUNNES.

Ibid. 19. Πάνακτον τῆς Βοιωτίας] Stephano ex Androtione castellum est Atticæ, ut Pausan. I. c. 25. p. 60. non procul Salamine. SCHOTT.

354, 7. λευκὰς—ψήφους] Candida enim creta fausta signabant veteres, atro colore infausta. Persius II. 1. *Hunc, Marcrine, diem numera meliore lapillo.* Et Athenienses reum morti adjudicaturi calculo suo inscribebant Θ, indicantes eum esse θανατώτεον: ut Romani C litera condemnabant, teste Asconio Pediano ad Ciceron. Div. in Verrem c. 7. Hinc proverbii specie Lucianus in Apolog. (T. I. p. 723. λευκὴν—ἐνεχθῆναι.) λευκὴν ψῆφον προσθεῖναι, apud Chiliasten Erasm. I. 5, 53. vide et Ovid. Metam. XV. 41. Persius Sat. IV. 12. *Et potis es vitio nigrum præfigere theta.* Martialis VII. 36. *Nosti mortiferum quæstoris, Castrice, signum? Est operæ pretium discere theta novum.* Et Ausonius Ep. 120. *Tuumque nomen theta sectilis notet.* SCHOTT.

Ibid. 14. ὄσχοφορικὰ μέλη] De horum oschophoricorum institutione Plutarchus in Theseo p. 10. et alii. Vocata ὄσχοφορία, ἀπὸ τῆς ὄσχης, id est, palmite onusto uvis, ut Harpo-

^s Vide Meursii Græc. Feriat. lib. V. in voce.

cratio, et ex illo Suidas, Hesychius, et alii. Sed an ἡ ὄσχη Hippocratis, et ὄσχεία Aristotelis, aut ὄσχεὸς, ut Pollux Onom. II. 172. observat, hoc est, sinus ille quo τὰ αἰδοῖα continentur, ἀπὸ τῶν βοτρύων nomen duxerit, an contra, incertum; utrumque alteri simile. Si ἀπὸ τοῦ ὄσχεύειν deducas, ut Etymologici auctor, et alii, ab animalibus ad stirpes translatum erit; de quo tamen non magnopere laborandum. NUNNES.

354, 15. ἐστολισμένοι] Stola indui solere in his ludis, etiam Etymologus, qui pleraque id genus ex Proclo transcripsit, auctor est. SCHOTT.

Ibid. 18. Ἄρξαι δὲ Θησέα φασί] Plutarchus in Thesei vita id confirmat de hac apud Athenienses celebritate oschophoriorum, scribitque ὄσχοφόρια per ω in prima syllaba, ut et varie lexicographi Græci, Julius Pollux, Hesychius, et ex Philochoo et Hyperide Harpocration. Nonnullis etiam, nisi librariorum, ut fit plerumque, vitium id est, ὄσχοφορία, paroxyt. Plerisque enim proparoxytonum est, ὄσχοφόρια. Theophilus, ut et Proclus noster, παρὰ τοῦ ὄσχου, hoc est, *uva et pampinis* derivat. *Oschophorion* item locus Athenis; in quo Dianæ fanum; non procul a Phalero, ubi Minervæ Sciriadis templum fuit, auctore Hesychio, Nicandri interprete in Alexiph. v. 109. et Etymologici auctore; qui et stola indui solere festis illis diebus operatos ait; nam quod ἰσχοφορία in eo vulgo legitur, apertum mendum est. Callimachi versus, qui in extremo in Delum hymno leguntur, huc transtuli: Δὴ τότε καὶ στεφάνοισι βαρύνεται ἱρὸν ἄγαλμα Κύπριδος ἀρχαίης ἀριήκοον· ἦν πότε Θησεὺς Εἴσατο σὺν παίδεσσιν, ὅτε Κρήτηθεν ἀνέπλει. Οἱ χαλεπὸν μύκημα καὶ ἄγριον νῆα φυγόντες Πασιφάης, καὶ γναμπτὸν ἔδος σκολιοῦ Λαβυρίνθου, Πότνια σὸν περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ Κύκλιον ὠρχήσαντο· χοροῦ δ' ἠγήσατο Θησεύς. Ἐνθεν ἀειζώντα θεωρίδος ἱερὰ Φοίβῳ Κεκροπίδαι πέμπουσι τοπήϊα νηὸς ἐκείνης. SCHOTT.

Plutarchum et Harpocrat. citat Nunnesius.

Ibid. 22. τὴν Δίαν] Diam Stephanus insulam et urbem Peloponnesi agnoscit, et quatuor cognomines; unam, quæ et Naxos, alteram juxta Miletum, tertiam juxta Sarmossum, quartam ad Cnossum Cretæ. Vide Glossar. vetus. SCHOTT.

Ibid. 23. δυὸν νεανίας ἐσκιατραφημένοις] Quos adolescentes elegerit Theseus, qua forma, ut illos educaverit, nemo melius

nec copiosius Plutarcho. Addit Harpocratio, quod et repetit Suidas, lectos illos ἐκ τῶν γένει τε καὶ πλούτῳ προεχόντων. NUNNES.

354, 25. ἐκ τοῦ Διονυσιακοῦ] Athenæus XI. p. 495. ex Aristodemo lib. III. περὶ Πινδάρου, τοῖς Σκίρροις, φησὶν, Ἀθήναζε ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφήβων δρόμῳ, τρέχειν δ' αὐτοὺς ἔχοντας ἀμπέλου κλάδον κατάκαρπον τὸν καλούμενον ὄσχον. Τρέχουσι δ' ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου μέχρι τοῦ τῆς Σκιρράδος Ἀθηνᾶς ἱεροῦ. De festo Scirrhorum et Minervæ cognomine Σκιρράδος Harpocratio, et Schol. Aristophanis Eccles. init. Nicandri quoque scholiis in Alexipharmaca hæc illustrantur. Ὅσχοφόροι, inquit, λέγονται Ἀθήνησι παῖδες ἀμφιθαλεῖς ἀμιλλώμενοι κατὰ φυλάς· οἱ λαμβάνοντες κλήματα ἀμπέλου ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου ἔτρεχον εἰς τὸ τῆς Σκιρράδος Ἀθηνᾶς ἱερόν. NUNNES.

Ibid. 26. τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Σκιριάδος] Minerva cognominata *Scirias* aut *Sciras*; idque a Sciro, vate Dodoneo, qui vetustissimum ejus deæ templum condidit; unde et Atticæ loco nomen datum, ut refert in Atticis Pausanias c. 36. p. 88. Σκιρράδος duplici ρ est in Athenæo XI. p. 495. Σκιράδος singulari canina litera in Schol. Alexiph. Nicandri, et Hesychius Σκειρὰς, inquit, ἡ Ἀθηνᾶ. Harpocratio vero Ἀθηνᾶν Σκιρράδα τιμῶσιν Ἀθηναῖοι. Strabo quoque IX. p. 603 = 571. Eadem fere Stephanus de Urbibus. SCHOTT.

355, 2. ἐκ τῆς πενταπλῆς] Hic *cinnus* erat ex oleo, vino, melle, caseo, et hordeacea farina; quæ singula mystice designabant aliud: de hoc versus leges super Eiresiona, hoc est, oleæ ramo lana coronato, in Theseo Plutarchi, qui et initio quarti Stromatum apud Clementem leguntur. Lege et Homeri carmen apud Herodotum in vita ejus, Aristophanem, ejusque interpretem doctissimum locis aliquot, Suidam, Eustathium, Favorinum, et alios. SCHOTT.

Ibid. Athenæus l. c. addit hæc ex illo loco Aristodemi: Καὶ ὁ νικήσας λαμβάνει κύλικα τὴν λεγομένην πεντάπλοον, καὶ κωμάζει μετὰ χοροῦ· πενταπλόα δ' ἡ κύλιξ καλεῖται καθόσον οἶνον ἔχει, καὶ μέλι, καὶ τυρὸν, καὶ ἄλφιτον, καὶ ἐλαίου βραχύ. NUNNES.

Ibid. 5. Εὐκτικὰ δὲ] *Hymnorum* species sunt Menandro Rhetori Laodicensi εὐκτικοί, [p. 30. ed. Heeren.] hoc est *precatorii* seu *votivi*, qui tenuem quandam deprecationem continent,

sine aliis orationis partibus; et ἀπευκτικοὶ contra, quibus contraria precamur. Vide Lud. Cœlium Antiq. Lect. VII. 5. SCHOTT.

Menandrum citat etiam Nunnesius.

Ibid. 7. Πραγματικὰ] Ejusmodi hymni sunt aliquot apud Horatium, non omnes tamen Odæ, quæ inscribuntur Πραγμα-
τικαί. NUNNES.

Ibid. 8. Ἐμπορικὰ] Περὶ ἀποπεμπτικῶν accurate idem Me-
nander, qui ἐπελέγοντο ταῖς ἀποδημίαις θεῶν νομιζόμεναις ἢ γνω-
μέναις. Hujusmodi refert editos a Bacchylide. Illud tamen
τῶν ἐμπορικῶν ad homines videtur potius pertinere. NUNNES.

Ibid. 10. Ἀποστολικὰ] Cum de aliquo ad alium scribimus.
Hujusmodi multæ exstant hodieque epistolæ versibus dictatæ
Antholog. VII. Tale putatur Pindari Isthm. II. Sic enim
nos monet scholiastes: Οὗτος ὁ ἐπινίκιος γέγραπται μὲν εἰς
Ξενοκράτην Ἀκραγαντῖνον, πέμπεται δὲ Θρασυβούλῳ διὰ τινος
Νικασίππου, ὥστε εἶναι ἀποστολικὸν αὐτόν. Tales, sed prosa
oratione non vineta, et veterum Christianorum præsulum,
jam inde ab initio nascentis ecclesiæ seseque propagantis,
Epistolæ commendatitiæ pauperum iterque facientium; de
quibus diserte Gregorius Naz. cognomento Theologus στηλι-
τευτικῇ α' adversus Julianum imp. καὶ τὴν εἰς τοὺς δεομένους
φιλανθρωπίαν, τὴν τε ἄλλην ὁπόσῃν καὶ τὴν ἐν τοῖς ἐπιστολιμαίοις
συνθήμασιν, οἷς ἡμεῖς ἐξ ἔθνους εἰς ἔθνος τοὺς χρήζοντας παραπέμ-
πομεν. Harum epistolarum mittendarum ratio in Nicæna
prima synodo instituta est bono publico ecclesiæ, de quibus
Burchardus Wormaciensis II. de Eccles. Ord. c. 227. et Gra-
tianus 73. distinct. et Ivopar. VI. de caussis clericorum c. 434.
et seq. De his erudite disseruit singulari libello amicus
noster Gerardus Rodolphus, Graviensis: manum itaque de
tabula. SCHOTT.

Ibid. 10. ἀποστολικὰ] Hi videntur hymni προπεμπτικοί, de
quibus idem Menander Rhetor. NUNNES.

Ibid. 12. γνωμολογικὰ] Ut Theognidis, Phocylidis, Pytha-
goræ, Solonis, Tyrtæi, aliorumque ἀποσπασμάτια sæpius jam
in vulgus data; collecta ex Plutarcho, Athenæo, Clemente
Alexandrino, Stobæo, ceteris. SCHOTT.

Ibid. Videntur Odæ paræneticæ, quales Horatii multæ;
nisi velis τὰς παραιέσεις Theognidis et Phocylidis accipere;

quæ hymni non erunt; quod malim, quum Proclus supra negaverit hæc melica esse. Sic et georgica, quorum deinceps meminit, non sunt melica, neque etiam τὰ ἐπισταλτικά: quales Epistolæ fortasse Ovidii, et aliorum. Plura Odarum genera legantur in indicibus illis Horatianis, et apud Menandrum, e quibus aliqua possunt ad hæc revocari: ut οἱ κλητικοὶ (p. 33.) πρὸς τὰ εὐκτικά. NUNNES.

Ibid. 13. τὰ γεωργικά] Præter innumeros Rei Rusticæ scriptores a M. T. Varrone, Columella, Plinio enumeratos, Orphei γεωργικά nominat Is. Tzetzes. Talia Hesiodi ἔργα καὶ ἡμέραι, quod opus expressit vel vicit potius divinus Maro libris quatuor Georg. Sic enim de se: *Ascræumque cano Romana per oppida carmen.* Pithoclis Samii ἐν τρίτῳ γεωργικῶν meminit Plutarchus. Chrysippus vero, Pamphili, et Paxami ἐν γεωργικοῖς Laërtius et Suidas. Antiphontem, Dorionem, et Æschylidem Athenæus citat III. 78 A. XIV. 650 D. E. Omitto eos qui μελισσοουργικά scripserunt, Philistum, Neoptolemum, et Aristomachum a Plinio sæpe laudatos; et Nicandri Colophonii τῶν μελισσοουργικῶν secundum advocat Athenæus III. p. 68 C. et Menecrates Ephesius poëta *de apibus*, laudatus a Varrone R. R. III. p. 5. cujus et Nicandri scholia meminerant. Plura collegit Camerarius junior. SCHOTT.

Ibid. χώρας καὶ φυτῶν] Primum hoc præceptum dat Maro (G. I. 52.) agricolæ, ut situm habitumque locorum diligenter contempletur; et ante illum Hippocrates, et Theophrastus sæpius περὶ φυτῶν αἰτιῶν. Διαφέρει γὰρ πρὸς τὴν τελείωσιν χώρα τε χωρῶν, καὶ ἀῆρ ἀέρος. Ex quo M. Varro R. R. I. est mutuatus, quæ non exscribo; et de his Œconomicis Xenophon, dux idem bonus et philosophus. Περὶ φυτῶν, de stirpibus vero, præter Theophrastum et Dioscoridem principes, varii scripsere; Phantias Eresius ab Athenæo laudatus, et Dionysius περὶ φυτῶν a Varrone, sive ut P. Victorius emendat, εὐφυτῶν, Oppius de silvestribus arboribus, a Macrobio Saturn. III. 19. citatus. Macer quoque carmine Latino, et alii. Nec enim nomenclaturam institui; tantum, quantum sit facta in ipsa etiam poëtica scriptorum jactura, recenseam. SCHOTT.

PRÆMONENDA TYCHSENI.

QUÆ hic in lucem emittimus, anecdota talia sunt, ut non valde ambitiosi esse videamur, si grata fore lectoribus nostris confidamus, et ipsa expectatione majora. Sunt ea omnia Procli Lycii Platonici, de cujus vita et reliquis scriptis hic nihil attinet dicere: sufficit de his, quæ jam prodire jussimus, reliquiis, pauca monere, et, unde quodque petitum sit, indicare. *Vitam Homeri* et de *Cypriis Carminibus* libellum descripsi e codice Iliados Homeri præstantissimo et valde antiquo, qui asservatur in Bibl. S. Laurentii Escorialensi, in quo hæc duo, e Chrestomathia Procli excerpta, præfixa leguntur Iliadi uberrimis scholiis instructæ, de quibus alias plura fortasse dicentur. Sed Homeri vitam sub Procli nomine jam olim edidit Leo Allatius *De patria Homeri* Lugd. 1640. 8. p. 30. nulla tamen mentione facta unde ducta sit, hoc solum addito: *Proclum meæ mihi qualescunque schedæ*. Nos jam e codice auctiorem sistimus, collato insuper alio apographo e codice Veneto, cujus descriptionem dedimus supra, ut cum simul reliquis Chrestomathiæ fragmentis, ad quæ pertinuit olim, legeretur.

Quæ sequuntur plane sunt inedita, et, si quid judico, haud vulgaris pretii habenda, quippe quæ plurimorum veterum carminum ex cyclo epico argumenta exhibent, et insignem Chrestomathiæ Proclianæ partem restituunt, et in vitam quasi revocant, de quibus omnibus post renatas literas, præter conjecturas et exilia Procli excerpta, vix quidquam legebatur. Sed de his graviolem audient lectores judicem, ill. Heynium, qui, qua est humanitate et in bonas literas studio, curis suis exornare et expolire has reliquias non dedignatus est. Hoc tantum moneo, deberi illas omnes eidem codici Homeri Veneto, ex quo descripsit et mecum communicavit J. P. Siebenkees, cujus humanitati atque doctrinæ cum multa me debere gratus profitear, tum imprimis elegantem istius codicis descriptionem, quam hoc volumen exhibet, debet bibliotheca nostra et plura adhuc debet.

HEYNI PRÆFATIO.

PROCLI LYCII Sec. V. philosophi, etsi nonnulla ad nos pervenere admodum utilia, aliis tamen æquo animo careremus, modo servati essent *χρηστομαθίας γραμματικῆς* libri duo, quibus ille multa de orationis cum pedestris tum poëticæ virtutibus e grammaticis congesserat, tum vero imprimis de diversis carminum generibus ita egerat, ut simul excellentes in unoquoque genere poëtas, eorumque vitas et carmina carminumque argumenta exponeret. Supersunt ex eo excerpta, parum quidem diligenter curata, præclara tamen, in Photii Bibliotheca Cod. CCXXXIX^a. Præmittam ex eo contextum ver-

^a Ut verba leguntur, non ipsum librum sed Eclogas Photius legisse dicendus erat: *ἀνεγνώσθησαν ἐκ τῆς Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς ἐκλογαί*: quod non animadversum a viris doctis miror. Sed vitio forte inscriptio laborat. Et scriptum sane erat: *ἀνεγνώσθη ἐκ τῆς Π. χρ. γραμματικῆς*. Firmes hoc ex lectionibus, quas Sylburgius subiecit libello ad Apollonii Grammatici calcem edito. Quæ etsi ita se habent, vel sic tamen Photius non ipsum Proclum, sed Excerptum aliquod seu Eclogas ex eo, in IV. libros diremtas, habuisse videtur. Hoc idem de grammatico statuendum arbitror, e quo mox fragmenta apposituri sumus. Videtur adeo satis mature ipsa Procli Chrestomathia interiisse: superstites mansisse Eclogarum libri IV.

Ceterum adjungere placet his pauca litteraria, quæ ad Procli Chrestomathiam spectant. Editionem ejus habemus sigillatim factam 1590. *Francofurti apud Andreae Wecheli hæredes Claudium Marnium et Joannem Aubrium*, et alteram 1615. *typis Wechelianis, apud heredes Joannis Aubrii*: adeoque utramque ex eadem officina: est tamen prior multo emendatior Fr. Sylburgii opera, quam altera hæc ignorat, And. Schotti præ-

fatiuncula præmissa. Cum tamen satis constet, ab Andr. Schotto *primo* Procli Chrestomathiam editam esse, cumque Sylburgii editio ipsi Schotto inscripta sit, mirari licet, quomodo in nova editione ab ipso Schotto parata et xxv annis post iterum in lucem emissa, subjecta quoque Schotti *Observationum humanarum* libris quinque *Hanoviae typis Wechelianis apud heredes Jo. Aubrii*, deteriora iterum lectoribus obtrudi potuerint. Suspicabar habendum hoc inter librariarum tabernarum fraudes, quibus illi nos haud raro ludificant. Verum repetenda res est a Schotti malevolentia. Itaque de toto hoc genere ita erit statuendum: And. Schottus *primo* in Hispania exscriptum fragmentum hoc ex codice (qui tamen Photii non fuit, ut ex Schotti præfatione ad Photium assequi licet) bibliothecæ Antonini Augustini Archiepiscopi Tarraconensis, cum Latina versione vulgaverat. Missum id ad se *iterum* edidit in Germania et Apollonio de Syntaxi subiecit Fr. Sylburgius 1590. sed adhibito alio exemplo, quod olim ex Henr. Stephani bibliotheca descriptum, et ad duo codd. collatum ille habebat, multo plenius et emendatius: adjectæ quoque ab eo Notationes p. 385. 6. 7. Non neglecta est

borum ad quem illa, quæ e codd. nunc primum edita sunt, pertinere. Itaque, ubi de epica poësi ex Proclo Photius agere incipit: γεγόνασι δὲ, inquit, τοῦ ἔπους ποιηταὶ κράτιστοι μὲν Ὅμηρος, Ἡσίοδος, Πίσανδρος, Πανύασις, Ἀντίμαχος. (Sunt hi quos grammatici Alexandrini epicorum poëtarum principes pronuntiarunt.) Διέρχεται δὲ (Proclus) τούτων, ὡς οἶόν τε ἔστι, γένος τε καὶ πατρίδας, καὶ τινὰς ἐπὶ μέρους πράξεις (unde intelligitur vitam Homeri hoc loco insertam fuisse) Διαλαμβάνει δὲ καὶ περὶ τοῦ ἐπικοῦ κύκλου, ὃς ἄρχεται μὲν ἐκ τῆς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς μυθολογουμένης μίξεως· ἐξ ἧς αὐτῷ (l. αὐτοῖ) καὶ τρεῖς παῖδας γεννώσιν (ita leg. pro γινώσκουσι) Ἐκατοντάχειρας, καὶ τρεῖς ἑτέρους (ἀποτίκτουσι) Κύκλωπας. Διεξέρχεται δὲ περὶ θεῶν τὰ τε ἄλλα τοῖς Ἑλλησι μυθολογούμενα, καὶ εἴ που τι καὶ πρὸς ἱστορίαν ἐξαληθίζεται. (Hactenus *Cyclus epicus* ipsi est *Cyclus ipsarum rerum* quæ argumentum poëtis suppeditabant, adeoque is quem melius dicimus *Cyclum mythicum*, h. e. complexus mythorum, quos antiquiores poëtæ suis carminibus exposuerant: ducit is exordium inde a deorum genealogia et cosmogonia et procedit usque ad extrema Ulyssis fata.) καὶ περατοῦται ὁ ἐπικὸς κύκλος συμπληρούμενος ἐκ διαφόρων ποιητῶν μέχρι τῆς εἰς Ἰθάκην ἀποβάσεως Ὀδύσσεως· ἐν ἧ καὶ ὑπὸ τοῦ παιδὸς Τηλεγόνου, ἀγνοοῦντος ὡς πατὴρ εἶη, κτείνεται. (Nunc *Cyclus epicus* paullo aliter accipitur de ipso poëtarum numero, qui mythos *Cyclo* paullo ante dicto comprehensos *carminibus epicis* exposuerant. Horum carmina secundum argumenta mythorum, quos pertractabant, ita constitui potuere, ut, dum aliud ex alio se excipiebat, contextum fabularum inde a prima rerum origine usque ad Ulyssis exitum haberet. Hæc altera est notio *Cycli epicis*, cum illa priore plerumque confusa.) Λέγει δὲ ὡς τοῦ ἐπικοῦ κύκλου τὰ ποιήματα διασώζεται, καὶ σπουδάζεται τοῖς πολλοῖς οὐχ οὕτω διὰ τὴν ἀρετὴν, ὡς διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἐν αὐτῷ πραγμάτων. (Si vera hæc sunt, quod cur dubites causam non video, *Procli ætate cyclici poëtæ adhuc legebantur*: et Proclus ex iis argumenta ipse conficere potuit quæ in *Crestomathia*

Sylburgii opera in Photio ab D. Hæschelio paullo post 1601. edito. Sed ignorare eam videri voluit Schottus primo in vertendo e cod. Rom. Photio 1606. (in quo bonorum ille obtractator Hæschelii nomen studiose

silentio præterit) tum in nova editione Procli ad calcem *Observationum humanarum*, in qua ne nomine quidem Sylburgium meminit, attexit tamen Petri Jo. Nunnesii, Hispani Valentini, notas.

perscripserat.) Λέγει καὶ τὰς πατρίδας τῶν πραγματευομένων τὸν ἐπικὸν κύκλον. (Proclus in sua Chrestomathia non modo argumenta carminum, quæ Cyclum epicum constituebant, verum etiam poetarum, qui ea contexuerant aut contexuisse ferebantur, nomina et patriam adscripserat: adeoque etiam v. c. Leschei, Aretini, Stasini etc. quæ omnia ab excerptore Photio omissa sunt, qui ne carminum quidem cyclicorum mentionem fecit nisi *Cypriorum* in loco qui hinc sequitur: Λέγει δὲ καὶ περὶ τῶν Κυπρίων ποιημάτων etc. Locum apponemus paullo post, ubi ad illa carmina perventum erit. Nunc igitur sic erit statuendum: Proclus enarraverat carmina, carminumque argumenta et auctores, ex ordine, qui mythos antiquiores inde ab Urano carmine epico persequuti erant; et quidem partim veterum grammaticorum ductu (erat enim liber *χρηστομαθία γραμματικῆ*) partim lectione istorum carminum. Hæc quidem interiere omnia. Debuere autem esse in eorum numero Genealogiæ deorum, Titanomachia, Argonautica, Thebais, Heracleis, Theseis et alia. Verum ubi in his mythis, adeoque in ipsis enarrandis carminibus, perventum erat ad *belli Trojani* tempora, ecce fuit grammaticus, qui ex Proclo particulam aliquam excerptam suo codici adscriberet: atque ex hoc servata sunt nonnulla, quæ hic apponimus: primo loco Vita Homeri jam ab Allatio vulgata, sed truncata: altero loco Cypriorum reliquorumque Cyclicorum carminum argumenta, antea prorsus ignota. Debentur illa sollertiæ et doctrinæ TYCHSENII nostri V. C. qui cum codicem Iliadis Matritensem evolvebat, Procli nonnulla scripta animadvertit ac descripsit. Excitavit idem studium viri doctissimi SIEBENKEES, Venetiis degentis, ut e cod. bibliothecæ S. Marci alia fragmenta describeret, de quibus sigillatim monebitur.

Quæ igitur nunc primo loco hic apposita est Vita Homeri ab Allatio olim edita, emendatior ac plenior nunc exhibetur partim e codice Matritensi V. C. TYCHSENII opera, partim e cod. Veneto a viro doctissimo SIEBENKEES exscripta. Si tamen eam modo interpolatam et aliena opera auctam, modo sub finem truncatam dixeris, non habeo quod reponam. Sunt nonnulla ex his, quæ ex aliis grammaticorum vitis Homeri apud Allatium, Barnesium, et nuper apud Wassenbergium

V. C. illustrari forte possunt: nolo tamen in his hærere, quæ satis nota sunt aut esse possunt.

Quæ de stirpe et nomine Homeri narrantur, sunt fere petita ex poëtarum, qui Homeri mentionem fecerant, ornamentis ac figmentis poëticis, alia ex grammaticorum acumine super etymo ludentium, quod et cæcum et obsidem denotat, ducta, nec pro historica veritate erant illa venditanda. Si tamen priora illa sequuti sunt scriptores Hellanicus, Damastes Sigeensis, et Pherecydes, qui ad Orpheum genus Homeri retulerunt, reputandum est eos scripto mandasse mythos, seu ea quæ mythice tradita erant: est autem hoc mythicum, si a Musis, ab Orpheo, Lino, Musæo, vates genus ducere dictus est. Antiquior ceteris fama fuisse videtur illa, quæ ad Meletem filiales ejus retulit.

(A) ΠΡΟΚΛΟΥ ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΙΑΣ ΤΩΝ ΕΙΣ Δ ΔΙΗΓΗ-
ΡΗΜΕΝΩΝ ΤΟ Α. ΟΜΗΡΟΥ ΧΡΟΝΟΙ, ΒΙΟΣ,
ΧΑΡΑΚΤΗΡ, ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

ἘΠΩΝ ποιηταὶ γεγόνασι πολλοί· τούτων δέ εἰσι κρά-
τιστοι, Ὅμηρος, Ἡσίοδος, Πείσανδρος, Πανύασσις,⁵
Ἀντίμαχος. ^a Ὅμηρος μὲν οὖν τίνων γονέων, ἣ ποίας
^b ἐγένετο πατρίδος, οὐ ^c ῥάδιον ἀποφῆνασθαι· οὔτε γὰρ
αὐτός τι λελάληκεν· ἀλλ' οὐδὲ οἱ περὶ αὐτοῦ εἰπόντες
συμπεφωνήκασιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ μηδὲν ῥητῶς ἐμφαίνειν
περὶ τούτων τὴν ποίησιν αὐτοῦ μετὰ πολλῆς ἀδείας ¹⁰
ἕκαστος οἷς ἐβούλετο ἐχαρίσατο. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ μὲν
Κολοφώνιον αὐτὸν ^d ἀνηγόρευσαν, οἱ δὲ Χίον, οἱ δὲ
Σμυρναῖον, οἱ δὲ Ἰήτην, ἄλλοι ^e δὲ Κυμαῖον· καὶ καθό-
λου πᾶσα πόλις ἀντιποιεῖται τοῦ ἀνδρὸς, ὅθεν εἰκότως
ἂν κοσμοπολίτης λέγοιτο. Οἱ μὲν οὖν Σμυρναῖον αὐτὸν ¹⁵
^f ἀποφαινόμενοι Μαίονος μὲν πατρὸς λέγουσιν εἶναι,
γεννηθῆναι δὲ ἐπὶ Μέλῃτος τοῦ ποταμοῦ, ὅθεν καὶ
Μελησιγενῆ ὀνομασθῆναι, δοθέντα δὲ Χίοις εἰς ὀμη-

^a Hic demum incipit Allatius, Ὅμηρος ὁ ποιητὴς τίνων μὲν γον.

^b ἐγένετο addit Allatius et MS. Ven.

^c ῥάδιον Allat. et MS. Ven. in MS. Esc. ῥαδίως.

^d ἀνηγόρευσαν Allat. et MS. Ven.

sed Allat. omisso αὐτόν. Escur. ἠγόρευσαν.

^e οἱ δὲ K. Allat.

^f ἀποφαινόμενοι Allat. Ven. At MS. Esc. καταφαινόμενοι. Mox Μαίονος melius MS. Ven. Allat. et Esc. Μαίονος.

ρείαν Ὅμηρον κληθῆναι. Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς εἰς τῶν ὀμμάτων
 πηρώσεως τούτου τυχεῖν αὐτὸν φασὶ τοῦ ὀνόματος·
 τοὺς γὰρ τυφλοὺς ὑπὸ τῶν Αἰολέων ὀμήρους καλεῖσθαι.
 ἢ Ἐλλάνικος δὲ καὶ Δαμάστης καὶ Φερεκύδης εἰς Ὀρφέα
 τὸ γένος ἀνάγουσιν αὐτοῦ. Μαίονα γὰρ φασὶ τὸν 5
 Ὀμήρου πατέρα, καὶ Δῖον τὸν Ἡσιόδου γενέσθαι
 Ἀπελλίδος, τοῦ Μελανωποῦ, τοῦ Ἐπιφραδέος, τοῦ
 Χαριφήμου, τοῦ Ἰφιλοτερπέος, τοῦ Ἰδμονίδα, τοῦ Εὐ-
 κλέους, τοῦ Δωρίωνος, τοῦ Ὀρφέως. Γοργίας δὲ ὁ
 Λεοντίνος εἰς Μουσαῖον αὐτὸν ἀνάγει. Περὶ δὲ τῆς 10
 τελευτῆς αὐτοῦ λόγος τις φέρεται τοιοῦτος. Ἀνελεῖν
 φασὶν αὐτῷ τὸν θεὸν, χρωμένῳ περὶ ἀσφαλείας, τάδε,

Ἔστιν ἴος νῆσος, μητρὸς πατρὶς, ἣ σε θανόντα
 Δέξεται· ἀλλὰ νέων ἀνδρῶν αἰνιγμα φύλαξαι.

Λέγουσιν οὖν αὐτὸν εἰς Ἴον πλεύσαντα διατρίψαι μὲν 15
 παρὰ κ Κρεωφύλῳ, γράψαντα δὲ Οἰχαλίας ἄλωσιν τούτῳ
 χαρίσασθαι, ἧτις νῦν ὡς κ Κρεωφύλου περιφέρεται.
 Καθεζόμενον δὲ ἐπὶ τινος ἀκτῆς, θεασάμενον ἀλιεῖς,
 προσειπεῖν αὐτοῦς, καὶ ἀνακρίναι τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν·

Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίας θηρήτορες, ἠ ῥ' ἔχομεν τι;

20

ἢ ὑποτυχόντα δὲ αὐτῷ ἕνα εἰπεῖν·

οὐς ἔλομεν, λιπόμεσθ'· οὐς δ' οὐχ ἔλομεν, φερόμεσθα.

Οὐκ ἐπιβάλλοντος δὲ αὐτοῦ διελέσθαι τὸ αἰνιγμα, ὅτι
 ἐπ' ἰχθυίαν καταβάντες ἀφήμαρτον, φθειρισάμενοι δὲ,
 ὅσους μὲν ἔλαβον τῶν φθειρῶν ἀποκτείναντες ἀπολεί- 25

εἰς τῶν ὀμμάτων Allat. et MS.
 Ven. τοῦ ὀμματος Esc.

ἢ Hæc omnia usque ad ἀνάγει,
 l. 10, desunt apud Allat. Mox τὸ
 γένος ἀνάγουσιν αὐτοῦ melius MS.
 Ven. etiam Μαίονα et τὸν Ἡσιόδον.
 τοῦ Ἡ. Escur. Porro Ἀπελλίδος
 dedimus, quod res postulabat, et

MS. Ven. firmat: in Escur. erat
 ἀπὸ Ἑλλάδος.

ἰ Φιλοτέρπεως] Φιλοτερπέος Bek-
 ker.

κ Κρεωφύλῳ Bekker.

ἠ ῥ'] ἄρ' Bekker.

ἢ Codex Escur. ὑποτυχόντες,
 male. Ven. αὐτῶν.

πουσιν, ὅσοι δὲ ^α αὐτοὺς διέφυγον, τούτους ἀποκομίζουσιν, οὕτω δὲ ἐκείνον ἀθυμήσαντα, σύννου ^ο ἀπιέναι, τοῦ χρησμοῦ ἔννοιαν λαμβάνοντα· καὶ οὕτως ὀλισθέντα περιπταῖσαι λίθῳ καὶ τριταῖον τελευτήσαι. ^ρ Ἀλλὰ δὴ ταῦτα μὲν πολλῆς ἔχεται ζητήσεως· ἵνα δὲ ^ιμηδὲ τού- 5 των ἄπειρος ὑπάρχῃς, διὰ τοῦτο εἰς ταῦτα ^τκατεχώρησα. Τυφλὸν δὲ ὅσοι τοῦτον ἀπεφήναντο, αὐτοί μοι δοκοῦσι τὴν διάνοιαν πεπηρῶσθαι· τσαῦτα γὰρ ^ςκατεῖδεν ὁ ^εἄνθρωπος ^υὅσα οὐδεὶς πώποτε.

Εἰσὶ δὲ ^χοἵτινες ἀνεψιὸν αὐτὸν Ἑσιόδου παρέδωσαν, ¹⁰ ἀτριβεῖς ὄντες ποιήσεως· τοσοῦτον γὰρ ἀπέχουσι ^γτῷ γένει προσήκειν, ὅσον ^ζἢ ποιήσις διέστηκεν αὐτῶν. ^η Ἀλλως δὲ οὐδὲ τοῖς χρόνοις ^ασυνεπέβαλον ἀλλήλοις. ^β Ἀθλιοὶ δὲ οἱ τὸ αἰνίγμα πλάσαντες τοῦτο·

Ἑσιόδου Μούσαις Ἑλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκεν,
Ἕμνα νικήσας ἐν Χαλκίδι ^εδῖον Ὅμηρον.

15

Ἀλλὰ γὰρ ἐπλανήθησαν ἐκ τῶν Ἑσιοδείων ἡμερῶν· ἕτερον γὰρ τι σημαίνει. Τοῖς δὲ χρόνοις αὐτὸν οἱ μὲν περὶ τὸν Ἀρίσταρχόν φασι γενέσθαι κατὰ τὴν τῆς Ἰωνίας ἀποικίαν, ἣτις ὑστερεῖ τῆς ^δτῶν Ἑρακλειδῶν καθ- 20 ὁδου ἕτεσιν ἐξήκοντα, τὸ δὲ περὶ τοὺς Ἑρακλείδας λείπεται τῶν Τρωϊκῶν ἕτεσιν ὀγδοήκοντα· οἱ δὲ περὶ Κράτητα ἀνάγουσιν αὐτὸν εἰς τοὺς Τρωϊκοὺς χρόνους.

^α αὐτοὺς Allat. et MS. Ven. recte. Escur. αὐτῶν.

^ο ἐπιέναι Allat.

^ρ Totum hoc quod sequitur comma deest apud Allatium. Pro κεχώρηκα MS. Ven. κατεχώρησα.

^ι μήτε] μηδὲ Bekker.

^τ κατεχώρησα Bekker.

^ς ὁ ἄνθρωπος addit Allat. et MS. Ven.

^ε Hic ἄνθρωπος omittit Allat. et MS. Ven.

^υ ὅσον Allat.

^χ Allat. τινὲς, οἷ.

^γ τοῦ Bekker.

^ζ ἢ addidi ex Allat. et MS. Ven.

^α συνέβαλον Bekker.

^β Quæ sequuntur usque ad Τρωϊκοὺς χρόνους, l. 23, desunt apud Allat.

^ε θεῖον Bekker.

^δ τῶν om. Bekker.

Φαίνεται δὲ ὁ γηραιὸς ἐκλελοιπῶς τὸν βίον· ἡ γὰρ ἀν-
 υπέρβλητος ἀκρίβεια τῶν πραγμάτων ἑπιπροβεβηκυῖαν
 ἡλικίαν παρίστησι. Πολλὰ δὲ ἐπεληθυθῶς μέρη τῆς
 οἰκουμένης ἐκ τῆς πολυπειρίας τῶν τόπων εὐρίσκεται.
 Ἔστ' οὕτω δὲ προσυπονοητέον καὶ πλούτου πολλὴν περι-
 ουσίαν γενέσθαι· αἱ γὰρ μακρὰ ἀποδημίαι πολλῶν
 ἠἀναλωμάτων δέονται, καὶ ταῦτα κατ' ἐκείνους τοὺς
 χρόνους, οὔτε πάντων πλεομένων ἀκινδύνως, οὔτε ἐπι-
 μισγομένων ἀλλήλοις πω τῶν ἀνθρώπων ῥαδίως. ἸΓέ-
 γραφε δὲ ποιήσεις δύο, Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσειαν, ἣν¹⁰
 ἑΞένων καὶ Ἑλλάνικος ἀφαιροῦνται αὐτοῦ, οἱ μὲντοι γε
 ἀρχαῖοι καὶ τὸν Κύκλον ἀναφέρουσιν εἰς αὐτόν· προσ-
 τιθέασι δὲ αὐτῷ καὶ παίγνιά τινα, Μαργίτην καὶ ἸΒατρα-
 χομομαχίαν· ἢ ἔντε πακτίον αἶγα Κέρκωπας κενούς.

^e γήρα Allat.

^f ἐπιπροβεβηκυῖαν Allat. et MS. Ven. et Escur. τελείαν.

^g Τοῦτο δὲ πρ. Allat. et MS. Escur. Quod emendaveram fir-
 mat MS. Ven.

^h ἀναλ. δέονται Allat. In MS. Ven. exciderant αἱ γὰρ—ad ἀνα-
 λωμάτων.

ⁱ ἸΓέγραφε Allat. et MS. Ven. γεγράφθαι MS. Escur. nisi exci-
 derat in hoc φέρεται, λέγεται. Paulo ante ex Ven. dedi οὔτε ἐ.
 ἀ. πω pro πῶς,

^k Quæ sequuntur desunt ap. Allat. qui solummodo habet :

προστιθέασι δὲ τινες αὐτῷ cet. Pro
 ξένων MS. Ven. ἠξένων.

^l Ita et Allat. βατραχομομα-
 χίαν. In Cod. Esc. βατραχομαχίαν
 ἢ μομαχίαν. Ex Ven. eadem lau-
 dantur, nisi quod κνομαχίαν exa-
 ratum. Βατραχομαχίαν ἢ μομαχίαν
 Bekker.

^m ἐντεπάκτιον MS. Ven. Cor-
 ruptam hanc vocem similiter ex-
 hibet Allatius, qui conjicit ἐπα-
 πέκτιον, villosam. Hesych. ἐπα-
 πέκτιος. ἢ βαθείας τρίχας ἔχουσα :
 scilicet est ἀπέκω, tondeo. Videtur
 hoc spectare ad Capram Amal-
 theam.

IN PROCLUM

DE HOMERO ANNOTATIONES.

P. 445, 16. ΜΑΙΩΝΟΣ] Melius *Μαίονος*. Corruptum in altera Homeri vita in *Μάρωνος*. v. Wassenb. In Certam. H. et H. alia corruptela *Βλώνα* pro *Μαίονα*.

446, 4. 'Ελλάνικος] Eadem ex Charace repetita apud Suidam in *Ὅμηρος*. Charax illa seu in historiarum Græcarum libb. XL. seu in Chronicis tradiderat. Qui hic *Ἀπελλίς* est, apud Suidam legitur *Ἀπελλῆς*, quod idem nomen avi materni ex Ephoro proditur in Vita Homeri Plutarcho adscripta, et in altera quæ sub Herodoti nomine fertur. *Χαρίφημος* ibidem *Εὔφημος*, et *Δορίων*, *Δρής*, Orphei f. Alia varietas est in Certam. H. et H. p. xxii. ed. Barnes. De Gorgia alibi lectum hoc, quod hic editur, non memini.

Ibid. 10. Περὶ δὲ τῆς τελευτῆς] Unde absurda hæc, per omnem tamen antiquitatem propagata, narratio ortum haberit, non exputare licet. Valde antiquam esse necesse est, ortam forte ab aliquo, qui inventi a se vel ab alio ænigmatis graviorem auctorem subjicere volebat. Carmen *Ἔστιν Ἴος νῆσος* etiam in Plutarchi V. Homeri legitur. Quod in altero carmine *θηρήτορες* est, etiam in Plut. et in Cert. H. et H. occurrit; at ceteri legunt *ἀλιήτορες* accommodatiore verbo. Pro *οὐς ἔλομεν—οὐς δ'* (ad quod accommodari posset lectio apud Plutarch. loc. cit. et in Certam. H. et H. *ἦ ῥ' ἔχειτ' ἰχθύς*) iidem *ῥοσσ'—ῥοσα δ'*, et Herodot. *ῥοσσ'* melius. In Plut. *τὰ δ' οὐχ ἔ.* In *οὐκ ἐπιβάλλοντος δὲ αὐτοῦ διελέσθαι τὸ αἶνιγμα* nihil variant libri. Expectabam *οὐ συμβάλλοντος*, etsi nec hoc satis convenit. Ceterum *ἰχθυίαν* dixit, quam alii *τὴν ἀλείαν*. Pro *ἀπολείπουσι* debet esse *καταλείπουσι*. Sed non tam ac-

curate loquitur auctor. Quod illiso pede lapsus mortem contraxit Homerus, occurrit quoque in Certam. H. et H. sub finem.

447, 7. Τυφλὸν δὲ ὄσοι] Cum acumine hoc dictum, cæcutire quicumque Homerum cæcum fuisse prodiderint. Homerum patruelem Hesiodi fuisse Ephorus tradiderat: v. Vita Homeri Plutarcho tributa. Quod noster id negat, feramus: sed ratio adjuncta est jejuna, quod ex poëmatum diversitate rem manifestam esse vult, haud patrueles eos esse potuisse. Ἄθλιοι δὲ οἱ τὸ αἴνιγμα πλάσαντες. Cur αἴνιγμα dixerit, quod ἐπίγραμμα erat, non dixerim. Respuendum hoc tanquam serius fictum nemo dubitaverit. Egere de hoc passim viri docti, etiam in Hesiodi vita; vide vel Robinsoni Diss. Potuit tamen tripus in Helicone positus esse, qui ad Hesiodum referebatur, τὸν δ' ἀνέθηκεν in Anthol. Steph. est τῆ δ' ἀνέθηκα. Locus in Hesiodi Ἔργ. est 654—658. Quæ paullo post de rerum copia Homero ex peregrinatione affluente subjiciuntur, aut Procli aut alterius iudicium haud admodum acutum produnt, qui res non ex Homericæ, sed ex sua ætate æstimare et dijudicare maluit. Non minus e pravo ad sua tempora facto iudicio alii Homerum ἀλήτην aliquem et erronem stipe collecta se sustentantem exhibuerant: prorsus immemores priscae vitæ, qua αἰοδοὶ adire solebant urbes et cœtus hominum, et ab iis hospitio excepti invitari ut carmina sua recitarent.

447, 22. Οἱ δὲ περὶ Κράτητα] Conveniunt Tatiani verba: Οἱ περὶ Κράτητα πρὸ τῆς Ἡρακλειδῶν καθόδου φασὶν αὐτὸν ἠκμακεῖν μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ἐνδοτέρω ὄγδοήκοντα ἔτων. Eadem cum Dionysio (Barnes. p. xxx.) alter grammaticus ap. Wassenberg. p. 2. Recte vero ille: τοῦτο δὲ ἀπίθανον ὑπάρχει· καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ Ὅμηρος ὑστεροῦντα πολλοῖς χρόνοις ἑαυτὸν ἀποδείκνυται λέγων· Ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν.

448, 9. γέγραφε δὲ ποιήσεις δύο] In hoc sane acutiores consentiunt: recte et alter grammaticus ap. Allat. οὐδὲν δὲ αὐτοῦ θετέον ἐξω τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας etc. Confer Wassenb. not. p. 11.

Ibid. 11. Xenon sane vel Xenion inter historicos memoratur; sed ad h. l. vix spectare videtur. Puto Zenon (Ζήνων) Citiensis, quem in Iliadem Odysseam et Margiten scripsisse satis constat vel ex Dione Chrys. et Laërtio. Nec tamen

satis bene ille cum Hellenico jungitur. Post *Ξένων καὶ Ἑλλάνικος ἀφαιρούσιν αὐτοῦ* videntur excidisse nomina; etsi retrahi ad illa verba potest e seqq. *τὸν κύκλον*. Illud in his animo tenendum: antiquiores multo plura tribuisse Homero quam grammaticos Alexandrinos, quia Hellenici ævo nulla adhuc critices subtilitas aut fuit aut esse potuit

448, 14. *ἐν τε πάκτιον αἶγα*] Bentleius Diss. ad Malelam p. 63. ingeniose, sed perperam, *τὸν Ἑπταπάκτιον* emendarat, respectu ad prædones *ἐπ' ἀκτῆς* in Herodot. Vit. Hom. 19, 20. et Certam. H. et H. At Allatii emendationem *ἐπτάπεκτον αἶγα*, *villosam, hirsutam, ita ut vel septies tonderi possit*, satis firmavit Toupius Ep. Crit. p. 142. (T. II. p. 578.) *Κέρκωπας κενούς*. Ultima vox nata videtur ex *καὶ Νόστους*; quos Homero cum Cyclo tributos esse constat. Toupius eodem loco *Κέρκωπας ἐκείνους* legit, quod vix probes.

(B)

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΥΠΡΙΩΝ

ΛΕΓΟΜΕΝΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

ἘΠΙΒΑΛΛΕΙ τούτοις τὰ λεγόμενα Κύπρια ἐν βιβλίοις φερόμενα ἕνδεκα· ὧν ^a περὶ τῆς γραφῆς ὕστερον 5

[De Carminibus Cypriis Commentationem scripsit R.J.F. Henrichsen eamque edidit Hauniæ 1828. in 8°. Vide Fr. Thiersch. in Act. Monac. T. II. p. 572 sqq. Bekker. ante Tzetæ Antehomeric. etc. 1816. Pauca quæ supersunt fragmenta cum cæteris Cycli Epici reliquiis edidit post Homerum Didotius Paris. 1838.]

Hunc præclarum locum de *Cyprio carmine* unice codici Escorialensi debemus. Argumento hoc eorum semel cognito lux affunditur multis antiquiorum poëtarum et scriptorum locis, qui de fabulis Trojanis agunt, quarum primus auctor adhuc ignorabatur. Nolo hic repetere ea, quæ ad Virgilio *Æn.* II. Exc. I. (secundis curis in nova paratur editione) exposita sunt cum de reliquis, tum de Cypriis: multo minus de fabulis ipsis hic recensitis. Sufficit Cypria XI. libris complexa esse res inde a Thetidis et Pelei nuptiis usque ad Iliadis initia.

^a ὧν περὶ τῆς γραφῆς ὕστερον ἐροῦμεν] Fuit συγγραφῆς, *quisnam ejus carminis auctor fuit:*

quippe de quo parum liquido constitit, cum alii ipsum Homerum, alii Stasinum vel Hegesiam, alii alios traderent. Sed probabilior auctoritas ea est, quæ de Stasino Cyprio habetur, a cujus patria quoque nomen ductum. Ceterum illa, quæ Proclus de auctore post hæc adjecerat, suppleri ex parte possunt ex Photio: λέγει δὲ καὶ περὶ τινῶν Κυπρίων ποιημάτων· καὶ ὡς οἱ μὲν ταῦτα εἰς Στασίνον ἀναφέρουσι Κύπριον, οἱ δὲ Ἡγήσιον τὸν Σαλαμίσιον (Hegesias est Athen. XV. p. 682 D.) αὐτοῖς ἐπιγράφουσι, οἱ δὲ Ὅμηρον· δοῦναι δὲ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς Στασίνοιο (Homerum ea dedisse pro dote, filia ei elocata) καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα Κυπρία τὸν πόνον ἐπικληθῆναι· ἀλλ' οὐ τίθεται ὁ συγγραφεὺς τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ, μηδὲ γὰρ Κύπρια προπαροξυτόνως ἐπιγράφει τὰ ποιήματα. Obscura hæc ultima sunt et perplexa: putes carmen fuisse inscriptum ἢ Κυπρία sc. ποιήσις, non τὰ Κύπρια ἔπη. Hoc tamen nomine cum alii tum ipse utitur: ut forte inversa ratione scriben-

ἐροῦμεν, ἵνα μὴ τὸν ἐξῆς λόγον νῦν ἐμποδίζωμεν· τὰ δὲ
^b περιέχοντά ἐστι ταῦτα.

Ζεὺς βουλευέται ^c μετὰ τῆς Θέμιδος περὶ τοῦ Τρωϊ-
 κοῦ πολέμου· ^d παραγενομένη δὲ Ἔρις εὐωχουμένων τῶν
 θεῶν ἐν τοῖς Πηλέως γάμοις νείκος περὶ κάλλους ἐνί- 5
 στησι· Ἀθηναῖα, Ἥρα, καὶ Ἀφροδίτη· αἱ πρὸς Ἀλέξαν-
 δρον ἐν Ἰδῆ κατὰ Διὸς προσταγὴν ὑφ' Ἑρμοῦ πρὸς
 τὴν κρίσιν ἄγονται· καὶ προκρίνει τὴν Ἀφροδίτην
 ἐπαρθεὶς τοῖς Ἑλένης γάμοις Ἀλέξανδρος. Ἔπειτα δὲ,
 Ἀφροδίτης ὑποθεμένης, ναυπηγεῖται· καὶ Ἑλενος περὶ 10
 τῶν μελλόντων αὐτοῖς προθεσπίζει· καὶ ἡ Ἀφροδίτη
 Αἰνεΐαν συμπλεῖν αὐτῷ κελεύει· καὶ Κασσάνδρα περὶ
 τῶν μελλόντων προδηλοῖ· ἐπιβὰς δὲ τῇ Λακεδαιμονίᾳ
 Ἀλέξανδρος ξενίζεται παρὰ τοῖς Τυνδαρίδαις, καὶ μετὰ
 ταῦτα ἐν τῇ Σπάρτῃ παρὰ Μενελάῳ· καὶ Ἑλένη παρὰ 15
 τὴν εὐωχίαν δίδωσι δῶρα ὁ Ἀλέξανδρος. Καὶ μετὰ
 ταῦτα Μενέλαος εἰς Κρήτην ἐκπλεῖ, κελεύσας τὴν
 Ἑλένην τοῖς ξένοις τὰ ἐπιτήδεια παρέχειν, ἕως ἂν ἀπαλ-
 λαγῶσιν. Ἐν τούτῳ δὲ Ἀφροδίτη συνάγει τὴν Ἑλένην
 τῷ Ἀλεξάνδρῳ· καὶ μετὰ τὴν μίξιν τὰ πλεῖστα κτήματα 20
 ἐνθήμενοι νυκτὸς ἀποπλέουσι· χειμῶνα δὲ αὐτοῖς ἐφί-
 στησι· Ἥρα· καὶ προσερχθεὶς Σιδῶνι ὁ Ἀλέξανδρος

dum sit : καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα
 Κύπρια τὸν πόνον ἐπικληθῆναι. Cui
 rationi scriptor (Proclus) non ac-
 cedit, μηδὲ γὰρ Κυπρία παροξυτόνως
 ἐπιγράφεσθαι τὰ ποιήματα : scilicet,
 si a Cypro dicta esset poësis, ἡ
 Κυπρία sc. ποίησις inscripta esse
 deberet. Sed vel sic argutiæ
 sunt.

^b περιεχόμενα Bekker.

^c μετὰ τῆς Θέμιδος scriptum
 erat : verum μετὰ τῆς Θέμιδος le-
 gendum : cum illa enim consilia
 miscet Jupiter ; eadem super

eventu nuptialium fatali monuit,
 nasciturum esse filium patre po-
 tentiorem. v. Pind. Isthm. VIII.
 58. sq. 68. Apollon. IV. 800.
 Apollodor. III. 15, 5.

^d Fabulæ notæ sunt omnes,
 quæ hic sequuntur. Breuiorem
 earum texturam, cum ipsa Iliade,
 videbis in Vita Plutarcho tributa
 p. 148. Ern. Judicii dearum fun-
 dus fuit II. Ω. 19. 30. Nonnulla
 alia ex antiquis petita, sed recen-
 tioribus figmentis interpolata da-
 bit Coluthus. Mox αὐτοῖς leg. αὐτῷ.

αίρει τὴν πόλιν· καὶ ἀποπλεύσας εἰς Ἴλιον γάμους τῆς Ἑλένης ἐπετέλεσεν. Ἐν τούτῳ δὲ ^ε Κάστωρ μετὰ Πολυδεύκους τὰς Ἴδα καὶ Λυγκέως βοῦς ὑφαιρούμενοι ἐφωράθησαν· καὶ Κάστωρ μὲν ὑπὸ τοῦ Ἴδα ἀναιρεῖται, Λυγκεὺς δὲ καὶ Ἴδας ὑπὸ Πολυδεύκους, καὶ Ζεὺς αὐτοῖς ⁵ ἑτερήμερον νέμει τὴν ἀθανασίαν. Καὶ μετὰ ταῦτα Ἴρις ἀναγγέλλει τῷ Μενελάῳ τὰ γεγονότα κατὰ τὸν οἶκον· ὁ δὲ παραγεγόμενος περὶ τῆς ἐπ' Ἴλίου στρατείας βουλευέται μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ· καὶ πρὸς Νέστορα παραγίνεται Μενέλαος· Νέστωρ δὲ ἐν παρεκβάσει διηγείται ¹⁰ αὐτῷ, ^ε ὡς Ἐπωπεὺς, φθείρας τὴν Λυκούργου θυγατέρα, ἐξεπορθήθη, καὶ τὰ περὶ Οἰδίπουν καὶ τὴν Ἡρακλέους μανίαν, καὶ τὰ περὶ Θησέα καὶ Ἀριάδην. Ἐπειτα τοὺς ἡγεμόνας ἀθροίζουσιν, ἐπελθόντες τὴν Ἑλλάδα· καὶ μαίνεσθαι προσποιησάμενον τὸν Ὀδυσσεά ἐπὶ τῷ ¹⁵ μὴ θέλειν συστρατεύεσθαι ἐφώρασαν, Παλαμῆδους ὑποθεμένου, τὸν υἱὸν ^h Τηλέμαχον ἐπὶ κόλασιν ἐξαρπάσαν-

^ε De Castoris et Pollucis pugna cum Ida et Lynceo præclarus locus est Pindari Nem. X. Alia v. ad Apollod. III. 11, 2. p. 730. Pro Λυγκέως scriptum erat Λυγέως et Λυγεὺς, porro αἶρει, et ὑφαιρούμενοι. Reliqui mox ἀναγγέλλει. usitatius ἀπαγγέλλει.

^f Ἴλιον MS. Monac.

^ε ὡς Ἐπωπεὺς, φθείρας τὴν Λυκούργου θυγατέρα ἐξεπορθήθη] Obscurior fabula, cujus tamen vestigia reperire mihi videor apud Apollodorum III. 5, 5. Sed vitium inesse arbitror nomini *Lycurgi*: Λύκου legendum est. Lycus, Nyctei frater, regnum Thebanum tenebat. Nyctei filia erat Antiope, quæ a Jove compressa, ut patris minas effugeret, Sicyonem ad Epopeum regem fugit, eique nup-

sit. Nycteus pater, dolore victus, sibi manus infert, fratri tamen Lycu injungit, ut filiam et Epopeum ulciscatur. Ducit Lycus copias adversus Sicyonem, eaque capta et Epopeo cæso Antiope captam abducit, e qua nascuntur Zethus et Amphion. Hæc est illa narratio, cujus fundum in Cypriis fuisse nunc discimus. De Jovis amoribus nihil hic narratum esse videtur: cum Epopeus vitiasse filiam Lyci dicatur, non a Jove compressam in matrimonium duxisse.

^h τὸν Τηλέμαχον ἐπὶ κόλασιν ἐξαρπάσαντες] Vulgaris narratio est de puero Telemacho arantis Ulyssis aratro subjecto: v. Hygin. f. 95. et ibi laudata. Primus auctor in Cypriis rem ita narrare debuit,

τες. Καὶ μετὰ ταῦτα συνελθόντες εἰς Αὐλίδα θύουσι· καὶ τὰ περὶ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς στρουθοὺς γενόμενα δείκνυται· καὶ Κάλχας περὶ τῶν ἀποβησομένων προλέγει αὐτοῖς· ἵεπειτα ἀναχθέντες Τευθρανία προσίσχουσι, καὶ ταύτην ὡς Ἴλιον ἐπόρθουν. Τήλεφος δὲ ^kἐκ βοη- 5 θείας Θέρσανδρον τε τὸν Πολυνείκους κτείνει, καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀχιλλέως τιτρώσκειται· ἀποπλέουσι δὲ αὐτοῖς ἐκ τῆς Μυσίας χειμῶν ἐπιπίπτει, καὶ διασκεδάννυνται· Ἀχιλλεὺς δὲ Σκύρω προσχὼν γαμεί τὴν Λυκομήδους θυγατέρα Ἰδηιδάμειαν· ἔπειτα Τήλεφον κατὰ μαντείαν ¹⁰ παραγενόμενον εἰς Ἄργος ἰᾶται Ἀχιλλεὺς, ὡς ἡγεμόνα γενησόμενον τοῦ ἐπ' Ἴλιον πλοῦ. Καὶ τὸ δεύτερον ἠθροισμένου τοῦ στόλου ἐν Αὐλίδι, Ἀγαμέμνων ^mἐπὶ ⁿθήραν βαλὼν ἔλαφον, ὑπερβάλλειν ἔφησε καὶ τὴν Ἄρ- 15 τεμιν· μηνίσασα δὲ ἡ θεὸς ἐπέσχευ αὐτοὺς τοῦ πλοῦ, ¹⁵ χειμῶνας ἐπιπέμπουσα. Κάλχαντος δὲ εἰπόντος τὴν τῆς θεοῦ μῆνιν, καὶ Ἰφιγένειαν κελεύσαντος θύειν τῇ Ἀρτέμίδι, ὡς ἐπὶ γάμον αὐτὴν Ἀχιλλεῖ μεταπεμψάμε-

ut Achivi se iratos Ulyssi puerum Telemachum vi protractum necare velle simularent.

ⁱ ἔπειτα ἀναχθέντες Τευθρανία προσίσχουσι] Habemus hic duplicem ad Trojam navigationem. Priore, qua ad Mysiae littus escensione facta, res cum Telepho gestae sunt: de quibus copiose exposuit Dictys Cretensis II. 1. sq. καὶ ταύτην ὡς Ἴλιον ἐπόρθουν: mirus error, si pro Ilio habuere? Leg. ὡς Ἰλιέων. quippe Mysi societate cum Trojanis juncti. *Teuthrania*, Mysiae regio. v. Pausan. VI. 4. c. Strab. et Steph. Byz. [Recte habere codicum lectionem docent verba Schol. Villosi. ad II. a'. 59. ἐν Τροίᾳ πλέοντες οἱ Ἕλληνες Μυσία προσίσχουσιν, καὶ ἀγνοοῦντες αὐτὴν ἐπόρθουν Τροίαν εἶναι νομίζοντες. HENRICHSEN.]

^k ἐκ βοηθείας, ut vim propulsaret, dum opitulatur, nec necesse ἐκβοηθήσας scribere. *Thersandrum* Telephus occidit Polynicis filium. Sic et Pausan. IX. 5. p. 722. Dictys II. 2. Μοχ διασκεδάννυνται scripsimus pro διασκεδάννυνται.

¹ De Achillis cum Deidamia nuptiis aliter hic traditum, quam quod ab aliis narratur ad Lycomedem, Scyri regem, puellari habitu deductus esse; quod forte tragicis debetur. Mox leg. παραγενόμενον. [sic Mona. pro παραγενόμενος.] Ibid. τοῦτ' ἐπ' Ἴλιον πλοῦ in codice erat.

^m ἐπὶ θήραν βαλὼν f. excidit ἐπὶ θήραν ἐξιῶν, vel ἐξαγαγὼν, καὶ β. Paulo post ἐπὶ γάμον αὐτὴν Ἀχιλλεῖ μεταπεμψάμενοι, in cod. erat. αὐτῇ.

ⁿ θήρας Bekker.

νοι θύειν ἐπιχειροῦσιν· Ἄρτεμις δὲ αὐτὴν ὁ ἔξαρκάσασα εἰς Ταύρους μετακομίζει, καὶ ἀθάνατον ποιεῖ· ἔλαφον δὲ ἀντὶ τῆς κόρης παρίστησι τῷ βωμῷ. Ἔπειτα καταπλέουσιν εἰς Τένεδον· καὶ εὐωχομένων αὐτῶν Φιλοκτήτης, ὑφ' ὕδρου πληγείς, διὰ τὴν δυσσομίαν ἐν Λήμνῳ⁵ ῥκατελείφθη· καὶ Ἀχιλλεὺς ὕστερος κληθεὶς διαφέρεται πρὸς Ἀγαμέμνονα· ἔπειτα ἀποβαίνοντας αὐτοὺς εἰς Ἴλιον εἶργουσιν οἱ Τρῶες, καὶ θνήσκει Πρωτεσίλαος ὑφ' Ἐκτορος· ἔπειτα Ἀχιλλεὺς αὐτοὺς τρέπεται, ἀνελὼν⁹ Κύκνον τὸν Ποσειδῶνος· καὶ τοὺς νεκροὺς ἀναιροῦνται¹⁰ καὶ διαπρεσβεύονται πρὸς τοὺς Τρῶας, τὴν Ἑλένην καὶ τὰ κτήματα ἀπαιτοῦντες· ὡς δὲ οὐχ ὑπήκουσαν ἐκεῖνοι, ἐνταῦθα δὴ τειχομαχοῦσιν. Ἔπειτα τὴν χώραν ἐπεξελεύοντες πορθοῦσι καὶ τὰς περιοίκους πόλεις· καὶ μετὰ ταῦτα Ἀχιλλεὺς Ἑλένην ἐπιθυμῆ θεάσασθαι, καὶ συνή-¹⁵ γαγεν αὐτοὺς εἰς τὸ αὐτὸ Ἀφροδίτη καὶ Θέτις. Εἶτα ἀπονοστεῖν ὠρμημένους τοὺς Ἀχαιοὺς Ἀχιλλεὺς κατέχει· καῖπειτα ἀπελαύνει τὰς Αἰνείου βόας, καὶ Λύρνησον καὶ Πήδασον πορθεῖ, καὶ συχνὰς τῶν περιοικίδων πόλεων· καὶ Τρώϊλον φονεύει· Ἐλκιάονά τε Πάτροκλος εἰς Λήμνον²⁰ ἄγων ἀπεμπολᾷ· καὶ ἐκ τῶν λαφύρων Ἀχιλλεὺς μὲν Βρισηίδα γέρας λαμβάνει, Χρυσηίδα δὲ Ἀγαμέμνων. Ἔπειτά ἐστι Παλαμήδους θάνατος· καὶ Διὸς βουλή, ὅπως ἐπικουφίσῃ τοὺς Τρῶας, Ἀχιλλέα τῆς συμμαχίας τῆς Ἑλληνικῆς ἀποστήσας· καὶ κατάλογος τῶν τοῖς²⁵ Τρῶσι συμμαχησάντων.

^ο ἔξαρκάσασα Bekker.

^ρ κατελήφθη] κατελείφθη Bekker.

⁹ De Cycno hoc inter plures hoc nomine memoratos v. ad Apollod. p. 415.

^τ Ἐλκιάονά τε Πάτροκλος εἰς Λήμνον ἀγαγὼν ἀπεμπολᾷ. Ductum hoc

ex II. φ'. 35. sq. quemadmodum multarum aliarum a Stasino et aliis Cyclicis narratarum rerum prima stamina ex loco aliquo Homericō ducta sunt: quæ res facile exemplis pluribus doceri potest.

^a ΠΡΟΚΛΟΥ ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΙΑΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ ΤΟ Β'.^b

ἘΠΙΒΑΛΛΕΙ δὲ τοῖς προειρημένοις ἐν τῇ πρὸ ταύτης

^a Quæ hinc sequuntur, exscripta sunt e *Cod. Veneto D. Marci* a viro doctissimo Jo. Pet. Siebenkees, Norimbergensi. Codex ille est præstantissimus *Iliadis* (num. 454.) scholiis instructus, quorum editionem avide expectamus a V. C. Villoison. In ejus primis foliis, partim margine, partim in foliis singulis, Procli hæc excerpta sunt adscripta. Præcedebat vita Homeri titulo præfixo: Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς τῶν εἰς δ' διηρημένων τὸ ἄ. Ὀμήρου χρόνοι. βίος. χαρακτήρ. ἀναγραφὴ ποιημάτων. Subjecta a Proclo esse debuit superioribus brevis expositio argumenti *Iliadis*: hancque excipere *Arctini Æthiopsis*: etsi in codice *Νόστων* argumentum præmittitur, omninoque ordo diversus est, sed haud dubie perturbatus.

Est in Bibliotheca D. Marci codex 531. qui complectitur 1. Ἐξηγήσεις τινὰς μετ' ἀλληγοριῶν καὶ ἱστοριῶν τινῶν εἰς τὸν Ὀμηρον. 2. Ἐπιτομὴν νέαν γραμματικῆς ἐν βιβλίοις β. 3. Ἐπιτομὴν τῶν ἐννέα μέτρων. 4. Φουρνότου ἐπιτομὴν περὶ τῶν παραδεδομένων περὶ θεῶν κ. τ. λ. 5. Αἰνίγματα καὶ ζητήματα. 6. Ἐξηγήσιω εἰς τὸν Διονύσιον τὸν περιηγητὴν. 7. Πλουτάρχου περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως. 8. Ἠφαιστίωνος

περὶ μέτρων. 9. Ἐκ τῆς Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς ἐκλογάς. Codex est in folio minore, quod vocatur, papyraceus, fuitque olim inter Bessarionis copias: inscriptum enim est primo folio ab ejus manu: τοῦτο τὸ βιβλίον πολλὰ καὶ καλὰ καὶ δυσεύρετα περιέχον ἐστὶν ἐμοῦ Βεσσαρίωνος Καρδινάλεως τοῦ τῶν Τούσκλων. Procli nomine allectus humanissimus vir, Siebenkees, libro inspecto nihil aliud quam Excerptum Photianæ Bibliothecæ reperit. Ἐξηγήσεις vero primo loco adscriptas scholia haud contemnenda continere vidit, quorum specimen ad nos misit. Idem Photii codicem præclarum in eadem bibliotheca manu versaverat N. 450.

^b Quomodo hæc expediri possint, non reperio, nisi secundum ea, quæ supra exposui, mecum statuas, e binis Chrestomathicæ Procli libris factam esse Epitomen quatuor libris comprehensam: ex qua Excerpta aliquis codici suo adscripserat plura: e quibus derivata sunt, quæ Escorialensis et Venetus nobis servarunt. Itaque cum ex Epitomes seu *Eclogarum libro primo Excerptum* appositum esset *primum* de Homero, et argumentum *Cyprii carminis*, prætermisissis iis,

βίβλω ^οἸλιάδα Ὀμήρου, μεθ' ἣν ἔστιν Αἰθιοπίδος βιβλία ε' Ἀρκτίνου^α Μιλησίου, περιέχοντα τάδε·

Ἀμαζῶν Πενθεσίλεια παραγίνεται Τρωσὶ συμμαχήσουσα, Ἄρεως μὲν θυγάτηρ, Θρᾶσσα δὲ τὸ γένος, καὶ κτείνει αὐτὴν ἀριστεύουσαν Ἀχιλλεύς, οἱ δὲ Τρῶες αὐ- 5 τὴν θάπτουσι. Καὶ Ἀχιλλεύς Θερσίτην ἀναιρεῖ, λοιδορηθεὶς πρὸς αὐτοῦ καὶ ὄνειδισθεὶς τὸν ἐπὶ τῇ Πενθεσιλείᾳ λεγόμενον ἔρωτα· καὶ ἐκ τούτου στάσις γίγνεται τοῖς Ἀχαιοῖς περὶ τοῦ Θερσίτου φόνου. Μετὰ δὲ ταῦτα Ἀχιλλεύς εἰς Λέσβον πλεῖ, καὶ θύσας Ἀπόλλωνι καὶ 10 Ἀρτέμιδι καὶ Λητοῖ καθαίρεται τοῦ φόνου ὑπ' Ὀδυσσεώς. Μέμνων δὲ, ὁ Ἡοῦς υἱὸς, ἔχων ^εἠφαιστότευκτον πανοπλίαν, παραγίνεται τοῖς Τρωσὶ βοηθήσων· καὶ Θέτις τῷ παιδὶ τὰ κατὰ τὸν Μέμνονα προλέγει· καὶ συμβολῆς γενομένης Ἀντίλοχος ὑπὸ Μέμνονος ἀναι- 15 ρεῖται. Ἐπειτα Ἀχιλλεύς Μέμνονα κτείνει· καὶ τούτῳ μὲν Ἡὼς παρὰ Διὸς αἰτησαμένη ἀθανασίαν δίδωσι.

Τρεψάμενος δ' Ἀχιλλεύς τοὺς Τρῶας, καὶ εἰς τὴν ^επόλιν συνεισπεσὼν, ὑπὸ Πάριδος ἀναιρεῖται καὶ Ἀπόλλωνος· καὶ ^ηπερὶ τοῦ πτώματος γενομένης ἰσχυρᾶς 20 μάχης Αἴας ἀνελόμενος ἐπὶ τὰς ναῦς κομίζει, Ὀδυσσεώς

quæ altero Eclogarum libro de Iliadis argumento apposita erant, nunc ex tertio Eclogarum libro Τμήμα τὸ δεύτερον, Excerptum alterum apponitur. Itaque ἐν τῇ πρὸ ταύτης βίβλω Eclogarum intellige. Pro Ἰλιάδα in MS. erat Ἰλιάς, cum tamen præcessisset ἐπιβάλλει.

^c Ἰλιάς Bekker.

^d De Arctino v. ad Virgil. Æn. II. Exc. 1. add. ad lib. I. Exc. 19. In iis, quæ sequuntur, comparanda sunt Paralipomena Quinti Smyrnæi: quorum novam recensionem dabit Tychsen noster V. C. Complexa autem est Æthiopsis

non modo Memnonis ex Æthiopia res gestas, verum omnia, quæ inde ab Iliadis argumento, Hectore cæso, ad Trojam contigerunt. Vitia scripturæ codicis manifesta statim sustuli. Ita pro Θρᾶσσα erat θρᾶσα (sic).

^ε ἠφαιστότευκτον] Dictum de hac voce ad Apollodorum p. 52.

^f εἰς τὴν f. πόλιν. l. πύλην.

^ε πόλιν συν. Bekker.

^η μέχρι] περὶ Bekker.

^{ib.} μέχρι τοῦ πτώματος] Puto περὶ τοῦ πτ. nisi fuit: μέχρι του [τινὸς] περὶ τοῦ πτ. per aliquod tempus. Mox in Cod. ἀνελόμενον.

ἀπομαχομένου τοῖς Τρωσίν. Ἐπειτα Ἀντίλοχόν τε θάπτουσι, καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Ἀχιλλέως προτίθενται· καὶ Θέτις ἀφικομένη σὺν Μούσαις καὶ ταῖς ἰαδελφαῖς θρηνεῖ τὸν παῖδα· καὶ μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς πυρᾶς ἢ Θέτις ἀναρπάσασα τὸν παῖδα εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον διακομίζει, οἱ δὲ Ἀχαιοὶ τὸν τάφον χῶσαντες ἀγῶνα τιθέασι· καὶ περὶ τῶν Ἀχιλλέως ὄπλων Ὀδυσσεὶ καὶ Αἴαντι στάσις ἐμπίπτει.

ἘΞΗΣ δ' ἐστὶν Ἰλιάδος μικρᾶς βιβλία τέσσαρα Λέσχω Μυτιληναίου, περιέχοντα τάδε· Ἡ τῶν ὄπλων κρίσις γίνεται, καὶ Ὀδυσσεὺς κατὰ βούλησιν Ἀθηνᾶς λαμβάνει, Αἴας δὲ ἐμμανῆς γενόμενος τὴν τε λείαν τῶν Ἀχαιῶν λυμαίνεται καὶ ἑαυτὸν ἀναιρεῖ. Μετὰ ταῦτα Ὀδυσσεὺς λοχῆσας Ἐλενον λάμβανει, καὶ, χρήσαντος περὶ τῆς ἀλωσέως τούτου, Διομήδης ἐκ Λήμνου Φιλοκτήτην ἀνάγει. Ἰαθεὶς δὲ οὗτος ὑπὸ Μαχάονος, καὶ μονομαχήσας Ἀλεξάνδρῳ, κτείνει· καὶ τὸν νεκρὸν ὑπὸ Μενελάου κατακισθέντα ἀνελόμενοι θάπτουσιν οἱ Τρῶες.

Μετὰ δὲ ταῦτα Δηΐφοβος Ἐλένην γαμεῖ· καὶ Νεοπτόλεμον Ὀδυσσεὺς ἐκ Σκύρου ἀγαγὼν τὰ ὄπλα δίδωσι τὰ τοῦ πατρός· καὶ Ἀχιλλεὺς αὐτῷ φαντάζεται. Εὐρύ-

ⁱ ἀδελφᾶς Nereidas esse puta. Hic ille *threnus* est, de quo præclare Pindar. Isthm. VIII. 124. præter Quintum III. et Odyss. ω'. 58. *Leuce* insula Borysthenis ostio objecta, vel ex Mela et Plinio nota.

^k Egimus de *Iliade parva* in Exc. I. ad Æn. II. Ex argumento hoc e Proclo servato in-

telligitur exordium illud carmen habuisse ab Achillis morte et armorum iudicio et productum fuisse usque ab urbis excidium. [Conferendus Hermannus ad Aristot. Poët. XXIII. 7.] In Cod. lectum erat ἐξ ἧς, et Μυτιληναίου solita varietate. Et pro Ὀδυσσεὺς (sc. αὐτὰ) λαμβάνει, scriptum erat Ὀδυσσεῖα: et τὴν τέλειαν et sic al.

πυλος δὲ ὁ Τηλέφου ἐπικούρος τοῖς Τρωσὶ παραγίνεται, καὶ ἀριστεύοντα αὐτὸν ἀποκτείνει Νεοπτόλεμος.

Καὶ οἱ Τρῶες πολιορκοῦνται· καὶ Ἐπειὸς κατ' Ἀθηνῶν προαίρεισιν τὸν Δούρειον Ἴππον κατασκευάζει. Ὀδυσσεὺς δὲ αἰκισάμενος ἑαυτὸν, κατάσκοπος εἰς Ἴλιον⁵ παραγίνεται, καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑφ' Ἑλένης περὶ τῆς ἀλώσεως τῆς πόλεως συντίθεται· κτείνας τε τινὰς τῶν Τρώων ἐπὶ τὰς ναῦς ἀφικνεῖται· καὶ μετὰ ταῦτα σὺν Διομήδει τὸ Παλλάδιον ἐκκομίζει ἐκ τῆς Ἰλίου.

Ἐπειτα εἰς τὸν Δούρειον Ἴππον τοὺς ἀρίστους ἐμβι-¹⁰ βάσαντες, τὰς τε σκηναὺς καταφλέξαντες, οἱ λοιποὶ τῶν Ἑλλήνων εἰς Τένεδον ἀνάγονται· οἱ δὲ Τρῶες, τῶν κακῶν ὑπολαβόντες ἀπηλλάχθαι, τὸν τε Δούρειον Ἴππον εἰς τὴν πόλιν εἰσδέχονται, διελόντες μέρος τι τοῦ τείχους, καὶ εὐωχοῦνται, ὡς νενικηκότες τοὺς Ἕλληνας. ¹⁵

^a ἘΠΕΤΑΙ δὲ τούτοις Ἰλίου Πέρσιδος βιβλία β' Ἀρκτίνου Μιλησίου, περιέχοντα τάδε·

Ὡς τὰ περὶ τὸν Ἴππον οἱ Τρῶες ὑπόπτως ἔχοντες περιστάντες βουλεύονται ὅ τι χρὴ ποιεῖν, καὶ τοῖς μὲν δοκεῖ κατακρημνίσαι αὐτὸν, τοῖς δὲ καταφλέγειν, οἱ δὲ²⁰ ἱερὸν αὐτὸν ἔφασαν δεῖν τῇ Ἀθηνᾷ ἀνατεθῆναι· καὶ τέλος νικᾷ ἢ τούτων γνώμη. Τραπέντες δὲ εἰς εὐφροσύνην εὐωχοῦνται, ὡς ἀπηλλαγμένοι τοῦ πολέμου.

Ἐν αὐτῷ δὲ δύο δράκοντες ἐπιφανέντες^b τὸν Λαοκό-

^a Vide de Arctino eundem Excursum ad *Æn.* II. Complexum est carmen hoc novissima Trojæ, inde ab urbe capta ad discessum Achivorum. Pleraque ex his nota vel ex Virgilii *Æn.* II. ad quem multa illustrata dedimus.

cf. Pausanias X. 26. [Hujus operis egregium exstat fragmentum in scholiis ad Homerum Victorianis apud Heynium T. VI. p. 631.]

^b τὸν τε Bekker.

ωντα καὶ τὸν ἕτερον τῶν παίδων διαφθείρουσιν· ἐπὶ δὲ τῷ τέρατι δυσφορήσαντες οἱ περὶ τὸν Αἰνεΐαν ὑπεξήλθον εἰς τὴν Ἴδην, καὶ Σίνων τοὺς πυρσοὺς ἀνίσχει τοῖς Ἀχαιοῖς, πρότερον εἰσεληλυθὼς προσποιήτος^c· οἱ δὲ ἐκ Τενέδου προσπλεύσαντες, καὶ οἱ ἐκ Δουρείου Ἴππου,⁵ ἐπιπίπτουσι τοῖς πολεμίοις, καὶ, πολλοὺς ἀνελόντες, τὴν πόλιν κατὰ κράτος λαμβάνουσι.

Καὶ Νεοπτόλεμος μὲν ἀποκτείνει Πρίαμον, ἐπὶ τὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ἐρκείου βωμὸν καταφυγόντα· Μενέλαος δὲ ἀνευρὼν Ἑλένην ἐπὶ τὰς ναῦς κατὰγει, Δηΐφοβον¹⁰ φονεύσας. Κασσάνδραν δὲ Αἴας Ὀϊλέως πρὸς βίαν ἀποσπῶν συνεφέλκεται τὸ τῆς Ἀθηναῖς ξόανον· ἐφ' ᾧ παροξυνθέντες οἱ Ἕλληνες καταλεῦσαι^d βούλονται τὸν Αἴαντα· ὁ δὲ ἐπὶ τὸν τῆς Ἀθηναῖς βωμὸν καταφεύγει, καὶ διασώζεται ἐκ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου.¹⁵ Ἐπειτα ἀποπλέουσιν οἱ Ἕλληνες, καὶ φθορὰν αὐτοῖς ἢ Ἀθηναῖα κατὰ τὸ πέλαγος μηχανᾶται.^e . . .^f * * * * καὶ Ὀδυσσεὺς Ἀστυάνακτα ἀνελόντος, Νεοπτόλεμος Ἀν-

^c προσποιήτος e cod. notatum. προσποιήτος, etsi paullo duriore verborum positu, hominem fictum et simulatorem designat. Forte fuit προσποιήτως, simulate per fraudem.

^d βούλονται]βουλεύονταιMS.Ven.

^e In apographo hæc ita scripta erant, ut desiderari nonnulla significaretur. Videtur tamen carminis argumentum in hoc substituisse.

^f De hoc fragmento vero non habeo quod satis tuto statuum. Superioris argumenti particula esse non potuit. Sed narrationis alterius est particula. Siebenkees V. C. hæc monuit: "tertium folium desiderari, in quarto hæc

"legi." Etsi non assequor, quomodo ea, quæ præcesserunt, folii spatium explere potuerint, suspicor tamen hanc esse particulam alterius *Excidii Ilii*, a *Lescheo perscripti*. Ejus enim Ἰλίου πέρσις apud Pausaniam memoratur X. 25. 26. et ib. nonnulla ex his ipsis, de quibus hic agitur. Suspiciabar aliquando fuisse illam forte eandem cum ea, quæ Arcitino ab aliis esset tributa: nunc probabilius videtur diversam eam ab illa fuisse: adeoque Proclum nunc subjecisse argumentum illius. Dicerem etiam tertiam *Stesichori Ἰλίου πέρσιδα* partem folii occupasse, si satis esse putarem apponere meras conjectationes.

δρομάχην γέρας λαμβάνει· καὶ τὰ λοιπὰ λάφυρα διανέ-
 μονται. Δημοφῶν τε καὶ Ἀκάμας Αἴθραν εὐρόντες
 ἄγουσι μεθ' ἑαυτῶν. Ἐπειτα ἐμπρήσαντες τὴν πόλιν
 Πολυξένην σφαγιάζουσιν ἐπὶ τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον.

ΣΥΝΑΠΤΕΙ δὲ τούτοις τὰ τῶν ^ε Νόστων βιβλία ε' 5
^β Αὐγίου Τροιζηνίου, περιέχοντα τάδε·

Ἀθηνᾶ Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον εἰς ἔριν καθίστησι
 περὶ τοῦ ἔκπλου^ι. Ἀγαμέμνων μὲν οὖν τὸν τῆς Ἀθηνᾶς
 ἐξιλασόμενος χόλον ἐπιμένει, Διομήδης δὲ καὶ Νέστωρ
 ἀναχθέντες εἰς τὴν ^ι οἰκίαν διασώζονται. Μεθ' οὗς ἐκ- 10
 πλεύσας ὁ Μενέλαος μετὰ πέντε νεῶν εἰς Αἴγυπτον
 παραγίνεται, τῶν λοιπῶν διαφθαρεισῶν νεῶν ἐν τῷ
 πελάγει. ^κ Οἱ δὲ περὶ Κάλχαντα καὶ Λεοντέα καὶ Πολυ-
 ποίτην πεζῇ πορευθέντες εἰς Κολοφῶνα Τειρεσίαν ἐν-
 ταῦθα τελευτήσαντα θάπτουσι^ι.

15

^ε Νόστοι fuere plures a diversis
 auctoribus profecti: conf. Suid.
 et ibi Kuster. et ad Apollodorum
 p. 990. fuere in his *cyclici* h. e.
 qui ad *Cyclum epicum* refereban-
 tur. Horum auctorem nunquam
 alias legere memini *Augiam Træ-*
zenium, nomen prorsus ignotum.

[^β Αὐγίου] Veram hujus nominis
 formam Ἀγίας esse, Ionice Ἠγίας,
 statuit vir doctus *Hist. of Littera-*
ture of Greece, p. 69. Ἀγίου ed.
 Bekker. Hagiaῖ Træzenii memi-
 nit Pausanias I, 2, 1.]

^ι Fundus fabulæ in Od. Γ. 132.
 sq. sic et reliquorum, quæ hic
 sequuntur eod. et quarto libro.

[^ι οἰκίαν] οἰκίαν Bekker.

[^κ Vid. Meineke Euphor. p.
 103.]

^ι Si hæc recte se habent, *Ti-*
resias Colophonem fuit abductus;
 id quod alii de filia ejus *Manto*
 narrant, quæ Thebis captis ab
 Epigonis Delphos pro manubiis
 missa (Apollod. III. 7, 4. Diod.
 IV. 66.) inde in Asiam ducta
 templum Clarium ad Colophonem
 constituit (vid. Schol. Apollon. I.
 308. Pausan. VII. 3.) Sane jam
 ap. Apollod. III. 7, 3. et ap. Pau-
 san. IX. 33. fama inter Græcos
 memoratur, Tiresiam ipsum Del-
 phos abductum ad fontem Til-
 phussam animam efflasse: potuit
 nunc idem aliter ornatum esse ab
 aliis. Jam in Tiresiam, seu *Man-*
to, incidunt Achivi, qui eo per-
 rexerant, *Calchas*, *Leonteus*, et
Polypætes. Calchantis quidem

Τῶν δὲ περὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀποπλεόντων, Ἀχιλλέως εἶδωλον ἐπιφανὲν πειράται διακωλύειν, προλέγον τὰ συμβησόμενα. Εἶθ' ὁ περὶ τὰς Καφηρίδας πέτρας δηλοῦται χειμῶν, καὶ ἡ Αἴαντος φθορὰ τοῦ Λοκροῦ.

^m Νεοπτόλεμος δὲ, Θέτιδος ὑποθεμένης, πεζῇ ποιεῖται τὴν πορείαν· καὶ παραγενόμενος εἰς Θράκην Ὀδυσσεά καταλαμβάνει ἐν τῇ Μαρωνείᾳ· καὶ τὸ λοιπὸν ἀνύει τῆς ὁδοῦ, καὶ τελευτήσαντα Φοίνικα θάπτει, αὐτὸς δὲ εἰς Μολοσσοὺς ἀφικόμενος ἀναγνωρίζεται Πηλεῖ. [ⁿ ἔπει]τα Ἀγαμέμνονος ὑπὸ Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας ἀνα- 10 ρεθέντος, ὑπ' Ὀρέστου καὶ Πυλάδου τιμωρία, καὶ Μενελάου εἰς τὴν οἰκίαν ἀνακομιδή.

^a ΜΕΤΑ ταῦτά ἐστιν Ὀμήρου Ὀδύσσεια· ἔπειτα Τηλεγονίας βιβλία δύο Εὐγάμμωνος Κυρηναίου περιέχοντα τάδε·

15

in hæc loca adventus nobilis est congressu cum Mopso vate, Mantus f. facto : videndi de his laudd. Not. ad Apollod. p. 655. Incoluit idem Pamphyliam : Pausan. VII. 3. p. 529. Strabo XIV. p. 984 A. Leonteus et Polypætes, ex Gyrtone aliisque Thessaliæ urbibus copias ad Trojam duxerant : Π. β. 138. iidem Aspendum in Pamphylia condiderunt. cf. Eustath. ad l. c.

^m Plura ad hæc monita ad Virgil. Æn. III. Exc. X. et XII.

ⁿ Ex Cod. notatum Πηλεῖ . . . τα αγαμ. Potuit esse ἔπειτα τὰ Α. —καὶ τούτων ὑπ' Ο.

^a De Eugammonis nomine vix satis adhuc constabat. Meminerat Hieronymus in Chron. Euseb.

ad Ol. LIII. Eugamon Cyrenæus, qui Telegoniam scripsit, agnoscitur : et Syncell. p. 239 (191). Εὐγάμων Κυρηναῖος, ὁ τὴν Τηλεγονίαν ποιήσας, ἐγνωρίζετο. Eugammonem Cyrenæum integrum librum de Thesprotiis ex Musæo transcripsisse narrat Clemens Alex. VI. Strom. pr. et ex eo Eusebius Præp. Ev. X. 2. etsi in hoc Eugammon editur. Fabulam de Telegono ad mentem Eugammonis expressam videbis apud Hygin. f. 127. Ad Odysseæ ductum, uti res ipsa ferre debuit, pleraque fuere comparata, summa vero carminis ad Od. λ'. 118—136. Alia aliunde. Ita Musis sacrificat Ulysses, secundum Od. ν'. 347 sq.

Οἱ μνήστορες ὑπὸ τῶν προσηκόντων θάπτονται· καὶ Ὀδυσσεὺς θύσας Νύμφαις εἰς Ἴλιον ἀποπλεῖ, ἐπισκεψόμενος τὰ βουκόλια, καὶ ξενίζεται παρὰ Πολυξένῳ, δῶρόν τε λαμβάνει κρατῆρα. Καὶ ἐπὶ τούτῳ τὰ περὶ Τροφώνιον καὶ Ἀγαμήδην καὶ Αὐγέαν. Ἔπειτα εἰς 5 Ἰθάκην καταπλεύσας, τὰς ὑπὸ Τειρεσίου ῥηθείσας τελεῖ θυσίας. Καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Θεσπρωτοὺς ἀφικνεῖται, καὶ γαμῆ Καλλιδικὴν βασιλίδα τῶν Θεσπρωτῶν. Ἔπειτα πόλεμος συνίσταται τοῖς Θεσπρωτοῖς πρὸς Βρύγους, Ὀδυσσεὺς ἡγουμένου· ἐνταῦθα Ἄρης τοὺς 10 περὶ τὸν Ὀδυσσεῖα τρέπεται, καὶ αὐτῷ εἰς μάχην Ἀθηναῖα καθίσταται. Τούτους μὲν Ἀπόλλων διαλύει· μετὰ δὲ τὴν Καλλιδικῆς τελευτῆν, τὴν μὲν βασιλείαν διαδέχεται Πολυποίτης, Ὀδυσσεὺς υἱὸς, αὐτὸς δὲ εἰς Ἰθάκην ἀφικνεῖται· κὰν τούτῳ Τηλέγονος ^b ἐπὶ ζήτησιν 15 τοῦ πατρὸς πλέων, ἀποβὰς εἰς τὴν Ἰθακὴν, τέμνει τὴν νῆσον· ἐκβοηθήσας δ' Ὀδυσσεὺς ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀναιρεῖται κατ' ἄγνοιαν. Τηλέγονος δὲ ἐπιγνοὺς τὴν ἀμαρτίαν, τό τε τοῦ πατρὸς σῶμα καὶ τὸν Τηλέμαχον καὶ τὴν Πηνελόπην πρὸς τὴν μητέρα ^c καθίστησιν· ἢ δὲ 20

355 sq. §. 435. *De armentis in Elide subnata res ex Od. 8. 635. Polyxenus autem ex Il. 8. 623. Episodium de Trophonio et Agamede, Ergini Minyæ filiis, fundum habere potuit in Hymno ad Apoll. 295 sq. Quæ enim de thesauro Hyriei ab ipsis exstructo clamque expilato narrata sunt v. c. ap. Pausan. IX. 37. ea translulere alii ad Augeæ domum, qui rex Elidis fuit: diversus utique ab illo antiquiore ab Hercule cæso. Sacra a Tiresia monstrata sunt in Νεκυία Od. λ'. 128 sq. Ad Thesprotos in continente ac-*

cessit sec. v. 120 sq. Brygi Thracæ ex Herod. VI. 45. noti esse possunt. Telegonus ignarus patrem occidit, sec. λ'. 132, ubi v. interpretes. Telum autem pastinacæ marinæ (τρυγόνος, marinam turturem Dictys VI. extr. dixit) aculeo erat munitum: unde Sophoclis fabula, Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ inscripta: qua de re plures egere. Andr. Schottus ad Proclum p. 22. (385 h. ed.) Salvagnius ad Ovidii Ibin et al. ad Homeri l. c.

^b εἰς Bekker.

^c μεθίστησιν Bekker.

αὐτοὺς ἀθανάτους ποιεῖ, καὶ ^d συνοικεῖ τῇ μὲν Πηνελόπῃ
Τηλέγονος, Κίρκῃ δὲ Τηλέμαχος.

^d συνοικεῖοι scripsi: cum e cod. notatum esset συνοικεῖ, ipsa ratione grammatica postulante: *sibi matrimonio conjungit, adsciscit.* Hyginus loc. cit. *Ejusdem Minervæ monitu Telegonus Penelopen, Telemachus Circen duxerunt, sc. nunc deas factas.*

Secundum has particulas, magno cum literarum beneficio e Proclo servatas, de poëtis cyclicis longe aliter, quam vulgo factum, statuendum erit. Egimus ea de re ad Virgiliti Æn. II. Exc. 1. Ut, ad Procli ductum, rem paucis complectar: *Cyclus epicus* variis modis dictus est: primo, ut sit *cyclus mythorum* inde ab Urano usque ad Ulyssis reditum in Ithacam et mortem: hic proprie est *Cyclus mythicus*, dictus tamen *epicus*, quoniam plura erant carmina epica, quibus illæ fabulæ expositæ erant: secundo *Cyclus epicus* dictus est *ipsorum horum carminum epicorum*, quæ ita digesta et ordinata a grammaticis fuerant, ut contextus fabularum inde a Theogonia ad Ulyssis novissima haberetur. *Carmina* hæc dicta *cyclica* et *poëtæ cyclici*. Jam in hoc Cyclo extremum, nec

ignobilem tamen, locum tenebant res Trojanæ, adeoque carmina, quibus illæ expositæ erant. Hujus partis posterioris notionem nunc habemus plenioram ex Procli fragmentis hic in lucem prolati. Scilicet secundum historiarum ordinem comprehensa in hoc Cyclo, parte quidem extrema, fuere hæc: *Cyprium carmen. Homeri Ilias. Arctini Æthiopsis. Leschis sive Leschei Ilias parva. Arctini Excidium Ilii, forte et alterum Leschei. Nosti. Odyssea. Telegonia.* Carmina hæc fundum fecerunt fabularum quæ hinc a tragicis variis modis tractatæ, ab aliis poëtis pro suo cujusque ingenio fuere ornata, inter hæc etiam a rerum Græcarum scriptoribus pro antiquissima rerum memoria in fronte historiarum præfixæ sunt. Fuit quoque *Dionysius Milesius*, qui in historiarum suarum corpore *Cyclum mythicum et historicum* constituit. Ad quæ melius discernenda, dijudicanda, et ordinanda patefactam nunc esse viam arbitror.

ib. σ. τὴν μὲν Πηνελόπην—Κίρκην] συνοικεῖ τῇ μὲν Πηνελόπῃ Τ. Κίρκῃ δὲ Bekker.

INDICES QUATUOR.

- I. SCRIPTORUM AB HEPHÆSTIONE ET SCHOLIASTIS
LAUDATORUM.
- II. VOCABULORUM, QUÆ IN LOCIS AB HEPHÆSTIONE
LAUDATIS REPERIUNTUR.
- III. RERUM ET VERSUUM.
- IV. RERUM IN PROCLI CHRESTOMATHIA MEMORA-
BILIUM.

INDEX SCRIPTORUM

AB

HEPHÆSTIONE ET SCHOLIASTIS LAUDATORUM.

Numerus prior paginam, alter versum designat.

- ACHÆUS** (Κύκνω) 17, 2.
Æschylus (Νιόβη) 7, 3. (sine nomine auctoris) 176, 6.
Æantides Tragicus, unus ex Pleiade 57, 199.
Alcæus (p. 105.) 14, 6. (102.) 32, 8. 47, 2. (105.) 63, 2. (105.) 66, 2. (105.) 66, 6. (104.) 72, 3. (104.) 83, 16. (104.) 85, 1. (102.) *ibid.* 10. (104.) 94, 11. (104.) 123, 6. 125, 10. 138, 3.
Alcman (sine n.) 26, 8. (69. 65.) 43, 4. 10. 54, 10. (67.) 71, 19. (65.) 81, 13. (66.) 86, 13. 138, 10. 188, 18.
Alexander Tragicus, unus ex Pleiade 199.
Anacreon (lx.) 8, 8. (cxi.) 11, 6. (xcv.) 32, 2. (xxxviii.) *ibid.* 10. (cix.) 39, 10. (cxxii.) 42, 8. (lxxxvi.) 56, 9. (lxxxvii. lxxxviii.) *ibid.* 14. 57, 2. (lxxx.) 64, 10. (lxxxix.) 74, 1. (lxix.) *ibid.* 8. (cxxvi.) 75, 1. (cxviii.) 76, 2. (cxx.) 95, 1. (clvii.) 100, 9. 105, 2. 125, 11. (lx.) 128, 10. 26. (cxxiii.) 133, 11. 138, 3.
Ananias 33, 7.
Archebulus 53, 16.
Archilochus (sine n.) 27, 9. 31, 25. 33, 1. 36, 10. 38, 9. ('Επὸδ.) 42, 6. ('Επὸδ.) 43, 1. *ibid.* 6. 51, 14. 52, 7. 9. 88, 1. 9. 91, 4. 12. 92, 6. 15. 93, 3. 4. 7. 11. 94, 4. 7. ('Ιοβάκχοις) 98, 4. ('Επὸδοίς) 133, 5. 8.
Aristarchus 138, 6.
Aristophanes (Comicus) (Ran. 13.) 8, 3. (Ran. 1264.) 36, 32. (Nub. 959.) 48, 9. (incert.) 53, 2. (Αἰολοσικ.) 56, 3. ('Αμφιαρ.) 57, 5. (Γεωργ. viii.) 78, 11. (ix.) 79, 6. (Vesp. 1266.) 78, 15. (Thesm. 2. xxii.) 79, 7. (Nub. 529.) 112, 15. (Nub. 638.) 145, 4. (Ran. 101.) 183, 17. 192, 20.
Aristophanes (Grammaticus) 138, 4.
Aristoxenus 49, 9. 192, 17.
Asclepiades 63, 2.
Bacchylides (202) 82, 5. (203.) 134, 6.
Callimachus (Fr. 27.) 14, 1. (cccix.) 36, antep. (cxv.) 38, 4. (cxvii.) 39, 3. (cxlvi.) 54, 2. (lxxxvi.) 57, 7. (cxc.) 93, 13. (cxcii.) 97, 12. (cxvi.) 98, 10. (xli.) 106, 6. (cxviii.) 114, 8. et 121, 7. 193, 1.
Cleomachus (an poeta Tragicus in quem nonnulla Cratini exstant apud Athenæum XIV. p. 638. F.?) 68, 2. In schol. p. 38, 1.
Comici 31, 3. 34, 14. 39, 15. 102, 3. 105, 2. 138, 9.
Corinna (p. 46.) 20, 13. et 110, 2.
Cratinus (Πανόπταις) 13, 2. 16, 7. (Χείρωσι) 15, 2. (Κλεοβουλίνας) 16, 4. ('Ωραις) 16, 8. (in-

- cert.) 48, 11. ('Οδυσσ.) 50, 7.
12. et 51, 8. (Τροφώνιῳ) 78, 2.
(incert.) 88, 11. ('Αρχιλόχοις)
92, 15. (Σεριφίσις) 93, 15. (in-
cert.) 100, 14. 112, 16.
Critias (Eleg. ad Alcibiadem)
20, 6.
Demosthenes (De Coron.) 143.
Dionysiades Tragicus, unus ex
Pleide 57.
Dionysiacy hymni 172, 2.
Dithyramboræorum hymni in
Bacchum 172, 2.
Draco (Metricus) 2, 24.
οἱ Δραματοποιοὶ 48, 1. 139, 22.
Empedocles 4, 3.
Epicharmus (Μεγάριδι) 13, 5.
(Χορεύοντες et 'Επινίκιον) 49, 2.
(Λόγος καὶ Λόγινα) 49, 6. 192,
17. 199, 1.
'Εποποιοὶ 114, 6.
Euphorion χερρονησιώτης 108, 9.
Eupolis (Βάπταις) 29, 11. (Κό-
λαξι) 78, 18. (Πόλεσι) 90, 18.
('Αστρατεύσις) 103, 4. (Χρυσῶ
Γένει) 112, 7. ('Αστρατεύσις)
113, 2. (incert.) 135, 7.
Euripides (Hec. 1107.) 10, 3.
(Phœn. 250.) 36, 7. (incert.
cxviii.) 98, 7. (Phœn. 2.) 166,
2. (Bacch. 1.) 183, 13. (Bacch.
1051.) 183, 21.
Glycon 62, 5.
Heliodorus 14, 10. 142, 9. 149, 5.
11. 197, 16.
Hermias 124, 3.
Hipponax 10, 2. 33, 3. 6. 34, 3. 5.
169, 7.
Homerus (Od. A. 1. Il. Δ. 109.)
6. (Il. Ξ. 489.) 9. (Il. Π. 235.
Od. K. 243. Il. H. 47.) 11. (Il.
T. 287.) 12. (Od. P. 90.) 14.
(Il. Ξ. 421.) 17, 10. (Il. M. 144.
O. 396. Ξ. 1. Od. I. 109. Il. Z.
194.) 17. (Il. E. 349. Od. Y.
227. A. 183.) 19. (I. 283.) 20.
(Il. A. 402. 350. Γ. 152. A. 15.)
22. (Il. B. 1.) 28, 11. (Il. A. 1.)
41, 9. (Ἔπη) 114, 6. (Margites)
116, 1. (Rhapsodiæ) 121, 15.
(Margites) 123, 1. (Od. A. 351.)
142. (Il. I. 612.) 148, 10. (Il. Φ.
352.) 152, 15. (Il. I. 147.) ibid.
17. (Il. B. 486.) 153, 15. (Il.
Γ. 164.) 154. (Il. M. 208.) 156,
10. (Il. Δ. 76.) 157, 3. (Il. Z.
62.) 157, 6. (Il. Z. 81.) 158,
12. (Il. Z. 366.) ibid. 15. (Il.
A. 193.) 159, 3. (Il. H. 353.)
160, 1. (Il. I. 457.) 161, 6.
Od. Ψ. 13.) ibid. 8. (Il. septies)
162. (Od. I. 39.) 176, 22. (Il.
H. 1.) 177, 10. (Il. Δ. 442.)
183, 2. (Od. I. 347.) 189, 4.
(Il. bis) 190. (quater) 191. (Od.
Δ. 682.) 195, 5. (Od. K. 60.)
196, 13. (Il. bis) 195. (quin-
quies) 196. (quater) 197. (qua-
ter) 198.
Homerus Tragicus, unus ex
Pleide 57. 199.
'Ιαμβοποιοὶ 31, 4. 34, 14. 35, 1.
39, 14.
Longinus 52, 28.
Lycophron Tragicus, unus ex
Pleide 57. 199.
Lyrici 79. 80.
Menander (Comœdiæ) 121, 13.
(Λευκαδία) 130, 35.
οἱ Νεώτεροι 73, 2. 93, 12. 184, 8.
Nicomachus 29, 5.
Orpheus 147, 5.
Parthenius 9, 4.
Phalæcus 62, 16.
Pherecrates 61, 3. (Κοριαννοῖ)
105, 6.
Philicus, unus ex Pleide 57, 10.
58, 10. 199.
Philoxenus 142, 8.
Phrynichus Tragicus 72, 7.
Phrynichus Comicus 72, 11.
Pindarus (Fr. lxxv.) 84, 14. (lxxvii.)
95, 7. (c.) ibid. 8. (lxxviii.) 96, 3.
126, 5.
Plato Philosophus 146, 10.
Plato Comicus (Ξαντρίαις) 95, 12.
Pleias Tragicorum 57. 199.
Poëtæ veteres 135, 7. 184, 3.
Poëtarum, qui non nominantur,
versus 3, 9. (Alcman) 3, 10.
(Alcman) 26, 8. 27, 16. 21. 32, 7.
37, 3. 38, 2. 39, 8. 40, 10. (f.
Sapph.) 44, 14, &c. (Alcæus)
47, 3. (q. Tyrtæi) 50, 4. 51, 4.
55, 5. 7. 9. 61, 1. (f. Alcæi) 64,
4 et 7. 68, 2. (f. Sapph.) 68,
13. 17. (f. Sotadis) 69, 7. 70, 4.
73, 8. 81, 4. 82, 10. 86, 7.
(Pindari lxxvii. C.) 95, 7. 8. (f.
Callimachi) 96, 15. 97, 2. 4. 9.
(f. Sapph.) 99, 3. 112, 14. 132,
9. 11. 168, 14. 177, 29. 180,

- 15.20. 181.3. (Eurip. Bacch. 1.)
 183. 13. (Aristoph. Ran. 101.)
 ibid. 17. (Eurip. Bacch. 1051.)
 ibid. 21. 184. 12. 14. 185. 1. 4. 9.
 Praxilla (p. 53.) 21, 2. (ib.) 47,
 6.
 Rinthon (Oreste) 9, 10.
 οἱ Ῥυθμικοὶ, 160, 7.
 Sappho (sine n.) 27, 3. (286.) 44.
 (10.) 45. 46. (7.) 56, 12. (9.)
 65, 7. (15.) 68, 6. (13.) 69, 10.
 (7.) 69, pen. (10.) 71, 3. (13.)
 72, 1. (16.) 74, 8. (7.) 83. 84.
 (10.) 87, 2. (7.) 89, 8. (287.)
 99, 3. (7. 11.) 106, 11. 107, 3.
 (13.) 107, 8. 115, 5. 119, 5.
 125, 10. (11.) 132, 14. 138, 3.
 οἱ Σχολιογράφοι 172, 9.
 Simmias 42, 3. 50, 14. (Πελέκει)
 58, 7. (Πτέρυξι) 58, 8. 66, 4.
 80, 1. 6. 13. (ᾠον) 117, 20. et
 128, 4.
 Simonides (Epigr.) 29, 1. (ibid.)
 116, 3. et 122, 7. 126, 5.
 Sophocles (Aj. 1118.) 8, 1. (Eleg.)
 8, 11. (Electr.) 129, 29.
 Sophronius Christianus Poëta
 185, 12.
 Sosiphanes Tragicus, unus ex
 Pleiade 199.
 Sositheus 57. 199.
 Sotades (Adonide) 8, 5. (Iliade)
 20, 4. 69, 2.
 Telesilla (sine n.) 28, 5. (49.)
 67, 4.
 Theocritus (xi. 18.) 11, 1.
 Theopompus Comicus (Παισιν)
 81, 7.
 Timocreon (Epigram.) 4, 1. 76, 4.
 Timothei Citharædi Νόμοι 122, 4.
 Tragicæ 31, 4. (ut puto 34, 14.)
 35, 1. 39, 15. 138, 9.
 Tyrtaeus num 50, 4.?
 Ulysses Metricus 146, 14.
 Xanthus ἐν Λυδιακοῖς 12, 10.
 Ζαχαρίου μεγάλου πάγκλυτε κούρε
 Versus Christiani poëtæ in
 S. Joannem Baptistam 185, 4.

INDEX VOCABULORUM

QUÆ IN

LOCIS AB HEPHÆSTIONE LAUDATIS

REPERIUNTUR.

NB. * *Stellula verbo præfixa indicat restitutam esse, aut restituendam lectionem.* † *Obelus pravam lectionem designat, notatu tamen non indignam.*

- ΑΒΡΑΙ 56, 13.
ἀβρᾶν 80, 3.
ἀβρῆ 65, 3.
ἀβρὸς 64, 8.
ἀβρῶς 65, 2.
ἀγ 27, 16.
ἀγαθὰ 79, 2. 81, 10.
ἀγαθῆς 78, 14.
ἀγαθοῖς 104, 5.
ἀγαθὸν 162, 11.
ἀγαν 96, 4.
ἀγαπατὰ 99, 4.
ἀγε 26, 8. 44, 1.
ἀγεσθαι 42, 7.
ἀγετ' 50, 4.
ἀγέτω 54, 3.
ἀγίων 185, 2.
ἀγκος 183, 21.
ἀγνὰ 50, 16. 85, 12.
ἀγναὶ 64, 4.
ἀγνῆς 98, 5.
ἀγνοήσειν 82, 7.
ἀγνῶ 96, 3.
ἀγοῖς 84, 15.
ἀγορᾶ 79, 6.
ἀγρίων 128, 13. 27.
ἀδοιάστως 11, 7.
ἀδυμελὲς 42, 10.
ἄδων 112, 1.
Ἄδωνις 64, 7.
ἄεθλα 133, 8.
ἄει 104, 5.
ἄειδε 11, 3. 41, 9.
ἄείδειν 54, 3.
† ἀείρατε 132, 18.
* ἀέρρετε 132, 18.
ἄητον 196, 24.
Ἄθανα 58, 7.
Ἄθανα 96, 3.
ἀθανάτ' 83, 3. 10.
Ἄθηναῖοισι 29, 3.
Ἄθηναῖον 20, 9.
ἀθηρηλοιγὸν 198, 17.
ἀθροίζεται 37, 3.
Αἴαν 66, 9.
Αἰγαίον 38, 6.
αἰγιόχω 66, 3.
αἰδώς 85, 2.
αἰὲν 11, 11.
αἵματι 198, 14.
αἰνέει 39, 4.
αἴησαν 96, 4.
αἰολον 156, 11. 196, 20.
Αἰδλον 196, 13.
αἴσιμα 157, 7.
αἰτίη 154, 8. 155, 11.
αἴτιοι 154, 8.
αἰχμὰν 56, 10. 80, 7.
αἴων 185, 2.
ἀκμονίδαν 58, 9.
ἄκμων 16, 5.
ἄκρ' 82, 3.
Ἄκρίσιος 106, 10.
ἄκρον 34, 6.
ἀκούντεσσι 142, 4.
ἀκούσαθ' 34, 3.
ἄκουσον 90, 19.
ἀκούω 98, 11.

- ἀκούων 92, 8.
 ἀλαζονίαν 49, 11.
 ἄλγε' 190, 22.
 ἀλγέων 14, 7.
 Ἄλειος 116, 6. 122, 11.
 Ἄλεξις 42, 12.
 ἄλις 19, 4. 162, 7.
 ἀλίων 80, 4.
 Ἀλκιβιάδην 20, 10.
 ἄλλ' 82, 7.
 ἀλλάντα 34, 6.
 ἄλλη 74, 10.
 ἀλληλοῦν 198, 6.
 ἄλλοι 28, 12. 191, 2.
 ἄλλον 112, 14.
 ἄλλοσε 112, 14.
 † ἀλλοτριογνώμοις 13, 4.
 ἄλλυδις 58, 9.
 ἄλος 22, 4.
 ἄλοχον 158, 16.
 ἄλς 4, 4.
 Ἄλφεόν 67, 7.
 ἄμ' 51, 13.
 ἄμαξαν 54, 5.
 ἀμάχανον 46, 5.
 Ἄμειψίαν 39, 8.
 ἀμέτρως 20, 12.
 ἀμοιβάν 87, 4.
 ἀμυσχρόν 9, 7.
 ἀμφιπέληται 142, 4.
 Ἄμφισση 143, 12.
 ἀνάγκα 72, 12.
 ἀνακαλεῖν 79, 10.
 ἄνακτ' 58, 9.
 ἄνακτος 9, 9.
 ἀνάλκιδας 19, 4. 162, 7. 195, 7.
 ἀναξ 42, 4. 85, 1. 95, 8. 100, 17.
 ἀναπαίστοις 62, 3. 106, 4.
 ἀναπέτομαι 56, 18.
 ἄνδρα 6, 3.
 ἀνδράσιν 81, 10.
 ἄνδρες 40, 10. 56, 6. 106, 3. 132, 18.
 Ἄνδροθέα 58, 7.
 ἀνδρόμεια 189, 5.
 Ἄνδρομέδα 87, 4.
 Ἄνδρομέδαν 46, 7.
 ἀνδρῶν 95, 13. 128, 31.
 ἄνεμος 176, 23.
 ἀνέξων 52, 4.
 ἀνέρες 28, 12. 191, 2.
 ἀνημέρους 128, pen.
 ἀνήρ 3, 10. 76, 6.
 ἀνήροτα 17, 17. 155, 18.
 ἄνθεια 185, 1.
 ἀνθέμοισιν 99, 3. 100, 4.
 ἄνθη 82, 3.
 ἄνθος 70, 4.
 ἄνθρωποι 142, 3.
 ἀνθρώπων 49, 11. 134, 7.
 ἀνίασι 70, 29.
 ἀνιπτόποδες 11, 9.
 ἀνολβος 37, 3.
 ἀντὶ 99, 5. 100, 6.
 ἄξιος 85, 2.
 αἰοιδὴν 142, 3.
 ἀπαλᾶς 69, 12. 143, 17.
 ἀπαλοῖς 68, 14.
 ἀπαλὸν 39, 1. 43, 9. 93, 7.
 ἄπας 43, 5. 51, 10.
 ἀπήχθετο 46, 6.
 ἀποδείξομεν 79, 2.
 ἀποθανεῖν 74, 10.
 ἀποκλᾶς 65, 1.
 Ἄπολλόδωρος 29, 7.
 Ἄπολλον 85, 1.
 Ἄπόλλων 86, 16.
 ἀπόπεμπ' 112, 14.
 * ἀποτεμεῖν 72, 10.
 ἀποφανῶ 40, 10.
 ἀπόλεσεν 36, 32.
 ἄραο 107, 5. 6.
 Ἄργος 62, 17.
 ἀρετὴν 11, 5.
 ἀρετῆς 185, 1. 9.
 Ἄρεως 50, 4.
 Ἄρηϊ 132, 20.
 Ἄρης 36, 9. 95, 3.
 ἀρθεῖς 133, 12.
 ἀριθματοὶ 16, 7.
 ἄριστ' 112, 15.
 ἄριστε 88, 13.
 Ἄριστογείτων 29, 3.
 Ἄριστόδαμος 116, 6. 122, 11.
 ἄριστον 66, 9. † 49, 7.
 Ἄριστόξενος 49, 8.
 Ἄρκαδεσσι 68, 17.
 ἀρμάτεσσ' 86, 7.
 ἄρμενα 94, 14.
 Ἄρμόδιος 29, 4.
 Ἄρτεμι 128, 14. 28.
 Ἄρτεμις 28, 5. 51, 4. 67, 6.
 ἄρτι 54, 7.
 ἀρούρης 48, 12.
 ἄρχ' 44, 2.
 ἀρχαῖον 57, 6. * 49, 7.
 ἀρχάν 82, 10.
 Ἄρχελαΐδος 9, 7.
 Ἄρχέλεως 9, 3.
 ἄσαισι 69, pen.
 ἀσαμίνθου 14, 9.
 ἀσαροτέρας 69, 13.

ἄσπαρτα 17, 17. 155, 18.
 ἄστεριαν 54, 5.
 ἄστηρ 98, 9.
 ἄστῶν 88, 9. 91, 13.
 † ἄτε 46, 1.
 * ἄτε 97, 2.
 * Ἄτθι 46, 1. 6.
 ἀτράκτω 86, 8.
 Ἄτρείδαι 196, 9.
 Ἄττικῆ 78, 13.
 αὔραι 50, 9.
 αὐτ' 27, 16. 158, 13.
 αὐταρ 17, 13. 183, 3.
 αὐτε 46, 5.
 αὐτοκασίγητον 163, 2.
 αὐτὸς 10, 1.
 Αὐτόμενες 78, 17.
 αὐτοφυές 78, 13.
 αὐτῶν 56, 8.
 Ἄφροδίτα 82, 2. 83, 3. 10. 98, 12.
 Ἄφροδίταν 65, 10. 87, 5.
 Ἀχαιοὶ 196, 9.
 Ἀχαιοῖς 190, 22.
 Ἀχαιῶν 155, 9. 156, 5.
 Ἀχιλλέα 66, 9.
 Ἀχιλλῆος 41, 9.
 ἀχρειόγελως 88, 12.
 ἄωρολείων 93, 1.
 † ἄωρυλλείων 93, 1.

B.

Βαβάκτα 62, 16.
 Βάθιππε 93, 1.
 Βαθύκομα 53, 3.
 Βαθυστέρνου 58, 9.
 Βαίνει 183, 4.
 Βάλετ' 196, 17.
 Βάντες 14, 9.
 Βασίλευε 148, 10.
 Βασιλῆος 66, 9.
 Βασιλεὺς 124, 5.
 Βασσαρίδες 75, 2.
 Βαστάζουσι 29, 13.
 Βατουσιάδης 27, 9. 43, 3. 133, 9.
 βέβηλος 109, 1.
 βέβηλο 197, 35.
 βῆ 196, 13.
 βήσσας 93, 11.
 βλαστεῖ 177, 29.
 βοᾶν 79, 11.
 Βοιώτιον 48, 12.
 βοὸς 197, 35.
 Βορέης 196, 24.
 Βουκόλ' 19, 6.
 βραδινὰν 65, 10.
 βραδινῶ 44, 19.

βροντᾶν 97, 4.
 βροτοῖσι 79, 1.
 βροτῶν 53, 3.
 βωμὸν 68, 9. 14.

Γ.

Γαλλαὶ 73, 8.
 † γάλλων 62, 16.
 γαλῶν 162, 27.
 γαμβρὲ 44, 18. 107, 5.
 γαμβρὸς 27, 3. 132, 20.
 γάμον 37, 1.
 γάμος 107, 5.
 γᾶς 58, 9. 63, 4.
 γέγαθε 110, 6.
 γεγενῆσθαι 44, 15.
 γέγονεν 81, 10.
 γελοῖον 88, 4.
 γενάρχαι 57, 9.
 γενεῆ 97, 13.
 γέμετο 17, 13.
 γενοῖτ' 74, 10. 11.
 γένοιτο 33, 4.
 γένος 66, 9.
 γέροια 110, 4.
 γέροντος 39, 11.
 γεωργεῖν 181, 3.
 γῆρας 33, 2.
 γῆς 177, 29.
 γιγνομένου 143, 15.
 γινώσκεις 29, 8.
 * Γλούκου 112, 1.
 γλυκύπικρον 46, 5.
 γλυκεία 65, 9.
 † Γλύκου 112, 1.
 γλῶσσαν 8, 2.
 γνώμην 104, 2.
 γονοῦμαι 128, 12. 26.
 γραμματικοὶ 58, 4.
 γυναῖκα 134, 9.
 γυναῖκας 19, 4. 162, 7. 195, 7.
 γυναῖκες 56, 4.
 γυναικῶν 158, 13.
 Γυρίνω 143, 17.
 Γυριννῶς 69, 12.

Δ.

Δαέρα 163, 2.
 δαέρων 162, 27.
 δαῆρ 162, 30.
 δακρνώεσσαν 56, 10.
 δακρυχέων 190, 19.
 δαμείσα 65, 10.
 δάμναται 94, 7.
 δαίμονες 48, 12. 57, 9.
 Δαναῶν 17, 13.
 δάπεδον 78, 14.
 δέδεντο 190, 25.

- δέδυκε 71, 3.
 δειλῶν 72, 5. 123, 8. 124, 14.
 δειλῆ 12, 4. 155, 4.
 * δεῖν 78, 6.
 δεινὰ 56, 7.
 δέκ' 45, 4.
 δεκάς 97, 2.
 δένδρεα 177, 29.
 δενδρέω 22, 8. 162, 24. 163, 4.
 δέξαι 32, 9.
 δεξιὸν 20, 5.
 δέσποιν' 128, 14. 28.
 δέσποτα 90, 19.
 δεύοντο 198, 14.
 δεῦρο 104, 2. 107, 1.
 δεῦτε 56, 13. 180, 9.
 δῆϊων 196, 7.
 Δήμητρι 52, 4. 58, 2. 106, 7.
 Δημητρὸς 98, 5.
 δημιουργοὺς 40, 10.
 δῆμος 133, 8.
 δῆμος 43, 5.
 δῆτ' 37, 3. 38, 2.
 * δῆτε 32, 4. 42, 12. 107, 1.
 Δία 28, 13. 69, 7.
 διαλέγεσθαι 92, 9.
 διανεκῶς 21, 1.
 † διανήξας 38, 6.
 * διατμήξας 38, 6.
 διατρυφέν 198, 11.
 διαφντεύσομεν 79, 6.
 διδάσκαλος 79, 12.
 Διδύμων 57, 9.
 διθύραμβε 132, 11.
 δικάζεσθαι 38, 2.
 δίκαια 48, 9.
 δίνησι 128, 30.
 Δινομένη 94, 13.
 Διόνυσος 10, 1. 183, 15.
 Διονύσου 75, 2. 109, 1.
 Διὸς 26, 8. 44, 1. 66, 3. 71, 20.
 80, 13. 85, 1. 97, 4. 128, 12.
 27. 183, 14.
 Διοσκουρίδew 97, 13.
 δις 116, 4. 122, 9. 124, 5.
 δισσὰ 16, 7.
 δίχα 54, 3.
 δμῶσιν 195, 5.
 δόμοισι 196, 26.
 δόμους 17, 4. 6.
 δονεῖ 46, 4.
 δονεῖται 112, 2.
 δούσαις 72, 9.
 δούρατος 111, 4.
 δρέψας 185, 1.
 δρομάδες 73, 8.
 * δρῶν 57, 6.
 δρῶσαι 56, 7.
 δύναμαι 65, 9.
 δυνατὸν 29, 12. 104, 3.
 δυσπαιπάλους 93, 11.
 δύστηνον 191, 8.
 δῶκεν 80, 7.
 δώματα 196, 13.
 δῶρα 58, 2. 4.
 Δῶρι 80, 4.
 δῶρον 58, 7.
- E.
- Ἔασι 162, 21.
 ἔγειρε 78, 3.
 ἐγένοντο 90, 15. 97, 7.
 ἐγκαθόρα 128, 31.
 ἐγγέσπαλος 80, 6.
 ἐγχώριον 61, 2.
 † ἐδασάμην 37, 1.
 * ἐδαισάμην 37, 1.
 ἐδείματο 106, 10.
 ἐδέξανθ' 64, 4.
 ἔδμεναι 11, 11.
 ἔδουσιν 11, 11.
 ἐδράσαντα 58, 9.
 ἐθέλουσαν 183, 18.
 ἔθηκε 190, 22.
 εἶδον 105, 3.
 εἶδος 16, 9.
 εἰκάσδω 44, 18. 19.
 εἰκὸς 181, 3.
 εἴκοσι 147, 7.
 εἴμ' 27, 21.
 εἵνεκα 191, 5.
 εἰπέμεναι 195, 5.
 εἵπερ 8, 4.
 εἰπῶν 177, 11.
 εἰσηγήσαθ' 49, 8.
 εἰσομένα 110, 4.
 εἰωθὸς 135, 8.
 ἐπήρκεσε 3, 9.
 ἐκάστοτ' 56, 6.
 ἐκατόγχειρον 22, 2.
 Ἐκατον 71, 20.
 ἐκατὸν 191, 11. 198, 19.
 ἔκλυε 190, 19.
 ἔκοψεν 74, 3.
 ἔκπεσε 198, 11.
 ἐκτελέεσθαι 160, 2.
 ἐκτετέλεστ' 107, 6.
 Ἐκτορ 11, 16.
 Ἐκτωρ 177, 11. 198, 8.
 * Ἐκφαντίδης 100, 17.
 ἔλαθεν 17, 15. 155, 7. 156, 7.
 † ἐλάσας 14, 7.
 Ἐλάτειαν 143, 12.

- ἐλαφηβόλε 128, 12. 26.
 ἐλάφου 168, 14.
 ἐλείρει 191, 8.
 ἐλεγείω 20, 11.
 ἐλεφαντίναν 63, 4.
 ἐλήλυμεν 15, 4. 17, 4.
 ἐλήλυτε 17, 6.
 ἔλθ' 83, 12.
 ἔλθετε 185, 14.
 ἐλικοβοστρύχους 79, 10.
 ἔλκων 34, 6.
 Ἑλλάδα 29, 7.
 Ἑλλήσποντον 195, 10.
 ἔλουσεν 74, 4.
 ἔλπομαι 82, 7. 160, 2.
 ἐμαντὸν 57, 6.
 ἐμβατεύων 62, 17.
 ἐμβλέποισα 47, 6.
 ἐμέθεν 46, 6.
 ἐμῆς 81, 10.
 ἐμμελέως 68, 13.
 ἐμμί 39, 5.
 ἐμόν 97, 4.
 ἔμπης 17, 15. 155, 7. 156, 7.
 ἔμπονος 185, 9.
 ἐμπερῆ 99, 4.
 ἐνερθε 47, 7.
 ἔνεστ' 98, 11.
 ἐνθάδε 79, 12.
 ἔννα 54, 7.
 ἔννεπε 6, 3.
 * ἔννη 86, 8.
 ἐνοπῆς 110, 7.
 ἐνοπλοι 50, 4.
 ἔντεα 73, 9.
 Ἐννάλιος 80, 7.
 ἔξαμερές 147, 7.
 ἐξαπαλλάξαι 10, 4.
 ἐξέλαμψεν 98, 9.
 ἐξέπιον 65, 2.
 ἐξεπόνασαν 45, 4.
 ἐξέσσυτο 177, 11. 198, 8.
 ἐξευρήματι 62, 2. 106, 3.
 ἐξώλη 10, 1.
 ἔοντα 52, 9. 92, 9. 196, 2.
 ἔοικεν 82, 10.
 ἐοικότες 32, 7.
 † ἐπάγει 4, 4.
 * ἐπάγη 4, 4.
 ἐπανέρχομαι 57, 4.
 ἐπέδραμον 17, 11. 155, 9. 156, 5.
 ἐπεὶ 6, 4. 17, 13. 19, 6. 156, 11.
 189, 5.
 ἐπειδὴ 195, 10.
 ἔπειτα 183, 3.
 ἔπειθεν 162, 16.
 ἔπειθον 21, 4.
 ἐπέσσυτο 53, 3.
 ἐπέων 44, 2.
 ἐπίβδαις 88, 12.
 ἐπίδεσμα 168, 14.
 ἐπιδιφριάδος 190, 25.
 ἐπικλείουσ' 142, 3.
 ἐπιλήσμοσι 13, 4.
 ἐπιπνεῖτ' 55, 9.
 ἐπιρροαὶ 176, 6.
 ἐπίτονος 197, 35.
 ἐποιχόμενοι 158, 13.
 ἔπος 96, 4.
 ἐπράθομεν 111, 6.
 ἐπτά 124, 5.
 † ἐπταθόργυιοι 45, 2.
 ἐπτάκις 93, 14.
 * ἐπτορόγυιοι 45, 2.
 ἐπῶν 145, 6.
 ἔρανα 69, 13.
 ἔρανάν 99, 5. 100, 8.
 * ἐράς 134, 7.
 Ἐρασμονίδη 51, 17. 88, 4. 91, 5.
 93, 1.
 ἐρατῶν 44, 2.
 ἔργα 56, 7. 185, 9.
 ἔργοις 82, 11.
 ἐρέω 52, 7. 92, 8.
 ἐρήμου 180, 20. 184, 14.
 ἐριθοὶ 66, 5.
 ἔριν 81, 4.
 Ἐρμᾶς 39, 4.
 Ἐρξίη 37, 3.
 ἐρόεντα 68, 14.
 ἐρόεσσαν 65, 2.
 ἔρος 46, 4.
 ἐρρίγησαν 156, 11. 196, 20.
 ἔρχεθ' (παρέρχεθ') 71, 5.
 ἔρχεται 38, 6. 132, 20.
 ἐρῶ 32, 4.
 ἔρως 74, 3. 82, 2.
 ἔρωτα 76, 3.
 ἔρωτι 133, 13.
 Ἐρώτων 98, 12.
 ἐσακοῦσαι 8, 7.
 ἔσει 112, 9.
 ἐσπειρεν 180, 15.
 ἔσσειτ' 9, 7.
 ἐστάθησαν 68, 9.
 ἔστε 32, 7.
 ἐστεφανώθην 116, 4. 122, 9.
 ἐστήριξε 183, 4.
 ἐσχατιαῖσιν 47, 3.
 ἔταρε 42, 4.
 ἐταίρε 94, 7.
 ἐταῖροι 104, 2.

- εταίρων 52, 7. 92, 8.
 ἐτέων 97, 2.
 ἔτικτε 88, 14.
 ἔτος 56, 4.
 εὐαδὲ 97, 9.
 εὐβουλον 95, 7.
 εὐδαίμων' 88, 14.
 εὐδαίμων 112, 9.
 εὐδεις 21, 1.
 εὐδον 28, 13.
 εὐέθειρα 39, 11.
 εὐεργεσίης 109, 2.
 Εὐίε 100, 17.
 εὐιππος 80, 6.
 εὐκνήμιδες 196, 9.
 εὐμορφότερα 69, 12. 143, 17.
 εὐναίους 121, 9.
 εὐξείνων 50, 16.
 εὐπωλος 80, 6.
 εὐσκοπον 80, 7.
 εὐστεφάνου 185, 1.
 * εὐτε 133, 8.
 εὐτριχι 16, 5.
 εὐνμος 13, 6.
 εὐφράνας 112, 14.
 εὐνμότατοι 57, 9.
 ἔφα 76, 7.
 ἐφαίνεθ' 68, 8.
 ἐφαρμόζειν 20, 11.
 ἔφασκ' 100, 17.
 ἐφεζόμενοι 22, 8. 162, 24. 163, 4.
 ἔφη 14, 2.
 ἐφίλησεν 56, 10.
 ἐφίμερον 44, 2.
 ἐφορᾶ 112, 8.
 ἐφράσω 133, 5.
 ἔχε 28, 13. 51, 10.
 ἔχει 87, 4.
 ἔχειν 80, 7. 198, 17. †121, 10.
 ἔχεις 107, 6.
 * ἔχθειν 121, 10.
 ἔχουσ' 86, 8.
 ἔχουσα 99, 4.
 † ἔχουσαν 72, 5.
 ἔχοντα 105, 3.
 ἔχουσα 13, 6.
 ἐχόρευσε 51, 4.
 ἔχω 54, 3.
 ἔχων 63, 5.
 ἐψόφησ' 68, 3.
 ἔως 4, 4. 159, 4.
 Ἐῶτος 98, 9.
- Z.
- * Ζαελεξάμαν 74, 7.
 Ζαθείας 42, 4.
- Ζαχαρίον 185, 3.
 Ζεῦ 37, 1. 57, 9.
 Ζεὺς 161, 7.
 Ζεφυρείην 197, 7.
 Ζέφυρος 196, 24.
 ζώης 10, 4.
 ζώνην 196, 17.
- H.
- Ἡβας 42, 4.
 ἦβη 185, 9.
 ἦβης 93, 11.
 ἦδει 196, 2.
 ἦδη 39, 1. 43, 9. 54, 5. 93, 7.
 ἠελίοιο 4, 4.
 ἠθροίζετο 133, 8.
 ἦκεις 78, 5.
 † ἦκου 8, 9.
 ἠκουσάτην 112, 15.
 ἦκω 34, 3. 109, 2. 180, 20. 183, 14.
 † ἦκων 34, 6.
 ἦλθε 143, 13.
 ἦλθες 63, 4. 78, 6.
 ἦλιε 166, 3.
 * ἦμενος 3, 10.
 ἠμετέρας 88, 13.
 ἦμισυ 148, 10.
 ἦνθουν 48, 9.
 ἦνικ' 29, 3.
 ἦνιχ' 62, 6. 98, 9.
 ἠπεροπέυεις 19, 4. 162, 7. 195, 7.
 ἦρα 58, 7.
 ἠράμαν 46, 1.
 * ἦραν' 80, 4.
 Ἡρην 69, 7.
 ἠρίστησα 65, 1.
 ἠρόμην 100, 12.
 ἦσαν 88, 9.
 ἦσθα 21, 1. 112, 9.
 ἠσθόμην 98, 12.
 ἦντ' 133, 12.
 ἦντε 74, 3. 76, 3.
 † ἦχη 13, 7.
- Θ.
- Θάλος 62, 8.
 θάλλεις 39, 1. 43, 9. 93, 7.
 θεὰ 41, 9.
 θεατῶν 95, 13.
 θείη 10, 1.
 θείοιο 195, 5.
 θείμεν 64, 7.
 θείω 51, 13.
 θέλετ' 8, 7.
 θέλων 32, 12.
 Θέμιν 95, 7.
 θεοὶ 28, 12. 191, 2.
 Θεόκριτος 134, 6.

- θεὸν 93, 14.
 θεὸς 39, 4. 54, 3.
 θεράποντα 84, 15.
 Θηβαίαν 183, 14.
 Θήβας 86, 7.
 θηρῶν 128, 14. 28.
 θίγης 82, 3.
 θιν' 22, 4.
 θοαῖς 166, 3.
 θοαῖσιν 36, 32.
 θορύβου 143, 15.
 θούριος 36, 9.
 *Θράσιδος 116, 6. 122, 11.
 †θρασύς 116, 6. 122, 11.
 θρεοκαρδίων 128, 30.
 Θρήκηθεν 196, 24.
 θυγάτερ 26, 8. 44, 1.
 θυμελικὰν 81, 4.
 *θυμήσας 62, 11.
 θυμὸν 11, 7. 21, 4. 159, 4. 162, 16. 197, 29.
 θυμῷ 155, 4.
 θυρίδων 47, 6.
 θυρωρῷ 45, 2.
 †θωμησίσας 62, 11.
 θώρηκας 196, 7.
 I.
 Ἰαμβεῖφ 20, 12.
 ἰάμβους 49, 7.
 ἰαχὴ 17, 13. 15. 155, 7. 156, 7.
 ἰάχοντες 17, 11. 155, 9. 156, 5.
 ἰδὸν 156, 11.
 †ιδῶν 57, 6.
 ἰείσι 22, 8.
 ἰερά 97, 13.
 ἰερεύσιν 72, 12.
 ἰερῶν 183, 18.
 ἰήϊε 132, 9.
 Ἰθάκη 51, 12.
 ἴθι 81, 4. 168, 14.
 ἴκοντο 195, 10.
 ἰκρίων 88, 14.
 Ἰλιόθεν 176, 23.
 ἰμᾶσι 190, 25.
 ἰμερον 44, 2.
 ἰμερτῷ 107, 8.
 ἰνα 160, 2.
 Ἰνώ 86, 17.
 ἰξύι 196, 17.
 ἰόπλοχ' 85, 12.
 Ἰππαρχον 29, 4.
 ἰππόδαμον 162, 11.
 ἵπποις 36, 32.
 ἵπποισι 166, 13.
 ἵπποκορυσταὶ 28, 12. 191, 2.
 ἵππους 191, 11. 198, 19.
 ἵππότης 98, 9.
 ἵππῳ 111, 4.
 Ἰππώνακτος 10, 2. 34, 3.
 ἴσθι 78, 6.
 Ἰσθμια 116, 4. 122, 9.
 ἴσον 121, 10. 148, 10.
 ἴσος 132, 20.
 Ἰστία 50, 16.
 ἰστὸν 65, 9.
 ἰστοπόνοι 55, 5.
 ἱστοριῶν 8, 7.
 *Ἰστρος 7, 3.
 ἴσχεο 191, 5.
 ἰτρίου 65, 1.
 K.
 Καβαίνων 82, 3.
 Κάδμου 183, 15.
 κάδον 65, 2.
 καθαιρεῖ 33, 2.
 καθαρεύειν 72, 12.
 καθεύδω 71, 6.
 καθημένα 168, 14.
 Κάϊκε 176, 6.
 καινογραφοῦς 58, 4.
 καινῷ 62, 2. 106, 3.
 κακοῖσιν 56, 5.
 κακὸν 42, 7.
 κακοτάτων 72, 5. 123, 8. 124, 14.
 κακοῦ 33, 2.
 κακῷ 19, 6.
 καλὰ 99, 3. 100, 2. 110, 4.
 καλὰν 87, 4.
 καλεῖ 84, 14.
 καλέσαστ' 22, 2.
 καλέσσαι 44, 14.
 καλὴ 33, 4.
 καλὴν 105, 3.
 Καλλίωπα 26, 8. 44, 1. 89, 9.
 καλλίκομοι 56, 13.
 καλλίστη 112, 8.
 καλὸς 134, 7.
 καλὸν 47, 6.
 καλῶς 44, 18.
 κάπρος 62, 6.
 καρδίας 180, 20.
 κάρη 183, 4.
 κάρφεται 39, 1. 43, 9. 93, 7.
 Κάστορα 162, 11.
 καταβριμούμενοι 111, 5.
 κατάκλειστος 114, 9. 121, 7.
 καταπύγων 112, 15.
 κατέαξε 20, 2.
 κατέδυν 76, 3.
 *κατερείκεσθε 64, 8.
 κατερύκεσθε 64, 8.
 κατέρωτα 83, 12.

κατέχουσ' 50, 9.
 * καθνάσκει 64, 7.
 κατόπισθεν 88, 9. 91, 13.
 * καττὸν 49, 7.
 καττύπτεσθε 64, 8.
 κέατ' 94, 14.
 † κείμενος 3, 10.
 κείνα 197, 31.
 κείνος 3, 10.
 κείνων 95, 8.
 κείσεται 20, 12.
 Κέκροπος 78, 13.
 κέλομαι 44, 12.
 κέρα 6, 6.
 κεφαλὰν 47, 7. 72, 10.
 κεφαλῆς 6, 6.
 κεχαρισμένε 155, 4.
 κέχυται 107, 8.
 * κήλων 62, 16.
 Κικόνεσσι 176, 23.
 κίνασιν 50, 4.
 κισσοχαίτ' 100, 17.
 Κλησίππῳ 27, 16.
 Κλεινίου 20, 9.
 κλεινός 29, 7.
 Κλείς 99, 4.
 Κλέων 112, 8.
 κλύειν 61, 1.
 κλύθι 39, 11. 80, 3.
 Κλυμένῳ 58, 2.
 κλυτὰ 84, 15.
 κλύων 29, 8.
 κνεφαίος 109, 3.
 κνίσση 62, 11.
 κόλπῳ 64, 4.
 κολυμβῶ 133, 13.
 κόμαι 198, 14.
 κομήσει 100, 12.
 κομμάτιον 135, 8.
 κομψός 76, 6.
 κόραι 28, 5. 64, 8. 67, 6.
 κόρε 80, 13.
 κόρη 183, 15.
 Κόρης 98, 5.
 Κόρινθα 21, 1.
 κόρκορος 51, 5.
 κορύσσεται 183, 3.
 κόσμον 185, 2.
 κούρα 39, 11.
 κούρε 185, 4.
 κούροι 50, 4.
 κούφαις 56, 18.
 κούχι 57, 6.
 κράνια 16, 7.
 κρατερῶς 58, 7.
 κρέα 189, 5.

κρέκην 65, 9.
 Κρητικὸν 78, 3.
 Κρήσσαι 68, 13.
 κριτῆς 88, 13.
 κροκόπεπλοι 71, 21.
 Κρονίδα 66, 9.
 Κρόνω 64, 4.
 κρόταλα 73, 9.
 κτείνε 29, 4.
 Κυθέρης 55, 9.
 * Κυθέρη' 64, 7.
 Κύκλωψ 189, 5.
 Κύκνου 17, 4.
 Κυλλάνας 84, 3.
 κῦμα 133, 13.
 κυμοκτύπων 80, 4.
 κυπαρίσκῳ 82, 3.
 Κύπριδος 62, 8.
 Κυπρογενῆ 74, 7.
 κυρίζειν 82, 10.
 κωμάζοντα 32, 9.
 κωμάζων 65, 3.
 Λ.
 Λαβὰν 63, 5.
 † λαίτμα 109, 3.
 λαμβανόμεσθ' 56, 8.
 λαμπρὰ 57, 4. 94, 14.
 * λάσας 14, 7.
 Λατοῖ 84, 15.
 λαχάνοισιν 51, 5.
 Λεβάδειαν 48, 12.
 λέγειν 9, 3.
 λέγεσθαι 11, 5.
 λέγεται 72, 9.
 λέγω 90, 19.
 λέγων 48, 9.
 λειριόεσσαν 22, 8.
 λέληθ' 57, 6.
 λεπτόν 86, 8. 196, 17.
 λεπτοῦ 65, 1.
 λεόντων 55, 7.
 Λευκάδος 133, 12.
 λευκοπέπλοις 110, 5.
 λευκωλένου 55, 9.
 λεύσατε 58, 9.
 Ληθαίου 8, 9. 128, 29.
 ληκύθιον 36, 32.
 λιγουροκωτίλης 110, 7.
 λίθου 184, 12.
 λίνον 86, 8.
 λιπαρόν 78, 14.
 λιποῖσαι 107, 1.
 λίσσομαι 32, 9.
 λόγον 51, 11.
 λόγος 72, 9.
 λόγων 143, 15.

- λοχεύεται 7, 3.
 Λυδῖαν 99, 5. 100, 6.
 †λυεῖσα 27, 21.
 *λυθείσα 27, 21.
 λυθέντων 95, 8.
 Λυκάμβια 133, 5.
 Λύκης 86, 16.
 Λύκιοι 17, 19.
 λύρης 98, 11.
 λυροποιὸν 100, 12.
 λυσιμελής 46, 4. 94, 7.
 λύσις 74, 11.
 λῶβα 68, 17.
- M.
- *Μαίεται 61, 1.
 μαινόλης 62, 6.
 μαίνομαι 32, 5.
 μάκαρ 42, 4. 81, 4.
 μακάρι' 78, 17.
 μακαρίζομεν 78, 17.
 μάκαρς 3, 10.
 μακάρων 185, 14.
 μαλακὸν 70, 4.
 *Μάλις 86, 8.
 μάλιστ' 44, 19.
 μᾶλλον 50, 12. 112, 9.
 μάντις 49, 11.
 μάργος 82, 2.
 Μάσσης 12, 10.
 μᾶσδων 86, 17.
 μάττεισαι 70, 4.
 μᾶτερ 65, 9. 80, 3.
 ματέρ' 76, 7.
 *μάτοισαι 70, 4.
 μάχεσθαι 32, 12.
 μαχέσθω 32, 13.
 μέγ 29, 3. 88, 12.
 μέγα 17, 11. 29, 13. 110, 6.
 155, 9. 156, 5.
 μεγάλου 185, 4.
 μεγάλω 85, 1.
 μεγάλω 74, 3.
 μέγιστ' 79, 2.
 *μέδεις 84, 3.
 †μέδων 84, 3.
 μεθύων 133, 13.
 μείζον 104, 3.
 μειλίχοις 32, 7.
 μείρακες 55, 5.
 μείρεο 148, 10.
 Μέλαγχρος 85, 2.
 μέλαθρον 132, 16.
 Μελανίππου 66, 5.
 μέλει 10, 2.
 μελίην 20, 5.
 μελλιχόμειδε 85, 12.
- Μελλιχρός 107, 8.
 μέλος 78, 3.
 μεναιχμᾶν 95, 3.
 μένος 4, 4.
 Μένωνα 44, 14.
 μέσα 50, 16.
 μέσαι 71, 4.
 Μεσσήνη 198, 6.
 μέτρον 10, 2.
 μέτρων 145, 6. 147, 7.
 μηδὲ 92, 9.
 μηδὲν 96, 4.
 μηδοσύνας 58, 7.
 μῆν 72, 9.
 μῆνιν 41, 9.
 μήτι 79, 10. 11.
 μήτηρ 88, 14. 190, 19.
 μητρός 73, 8.
 *Μητροτίμω 38, 2. 187, 18.
 μικρὸν 65, 1.
 Μνασιδίκα 69, 12. 143, 17.
 μνάται 42, 12.
 μνημονικοῖσι 13, 4.
 Μνησάρχειος 14, 2.
 μνηστήρες 196, 26.
 Μοῖσαι 56, 13. 107, 1.
 μόλε 168, 14.
 μολῶν 36, 9.
 μόνα 71, 6.
 μόνος 134, 7.
 μορφᾶν 99, 4.
 μουνῶ 134, 9.
 μουσα 6, 3. 78, 3. 5.
 Μουσαγέτης 84, 14.
 Μούσας 79, 10.
 Μούσης 96, 15. 97, 7.
 μουσικὰν 13, 6.
 μύρι' 190, 22.
 μυρσινῶ 94, 14.
 Μύσται 176, 6.
 μυστικὰ 58, 2.
 μυχῶν 80, 4.
 Μῶσ' 26, 8. 44, 1.
 Μῶσαι 71, 21.
- N.
- Ναίουσ' 11, 9.
 Ναυκρατίτης 106, 10.
 ναῦς 50, 12.
 ναύτησι 157, 4.
 νέα 20, 2.
 νεανία 16, 5.
 νεαρέ 80, 13.
 νεβροχίτων 80, 13.
 Νεμέα 116, 4. 122, 9.
 νενόμιστο 48, 9.
 νέοισιν 20, 10.

- νέου 109, 1.
 Νέστορα 17, 15. 155, 7. 156, 7.
 νέφος 50, 9.
 νεωτάτη 142, 4.
 νῆας 195, 10.
 νῆδυμος 28, 13.
 νῆϊδες 96, 15. 97, 7.
 νηὸν 106, 10.
 νικῶν 116, 5. 122, 10.
 νόμοισι 102, 1.
 νοῦν 62, 1. 106, 3.
 νύκτες 71, 5.
 Νύμφα 27, 3. 47, 7. 54, 5.
 Νύμφαις 66, 3.
 νυμφᾶν 80, 3.
 νῦν 36, 8.
- Ξ.
- Ξανθᾶν 96, 3.
 Ξανθὰς 191, 11. 198, 11.
 Ξανθῆ 128, 13. 27.
 Ξίφεος 63, 5.
 Ξείνια 72, 9.
 Ξενίου 102, 1.
 Ξένοισι 32, 7.
 Ξένος 14, 2.
 Ξύλλογε 95, 13.
 Ξυμβλήτην 198, 6.
 Ξυμβουλευεῖν 4, 2.
 Ξυνεγινόμεν 104, 5.
- Ο.
- Ὀαρισμοὺς 121, 9.
 ὄγμος 33, 2.
 ὀδεύων 109, 3.
 ὀδόντι 62, 7.
 Ὀδυσσεΐ 51, 13.
 Ὀδυσσῆος 195, 5.
 οἶα 11, 11. 82, 2.
 οἶδ' 11, 5.
 οἶδα 57, 6.
 οἶκαδ' 42, 7. 112, 14.
 οἶκαις 47, 3.
 οἰκῆας 158, 16.
 οἶκον 27, 16.
 †οἴκου 8, 9.
 οἰνηρῆς 38, 6.
 οἶνον 189, 5.
 οἶνοπα 19, 8.
 οἶνου 65, 2.
 οἶος 11, 5. 93, 11.
 οἶπερ 162, 21.
 †οἶστρος 7, 3.
 ὀλβιε 107, 5.
 ὀλέθρῳ 121, 10.
 ὀλέσαι 72, 10.
 ὀλίγη 97, 2. 183, 3.
 Ὀλυμπία 116, 4. 122, 9.
- Ὀλυμπίας 79, 11.
 Ὀλυμπον 56, 18.
 ὄμιλε 88, 12.
 †ὀμιλετῆς 88, 12.
 ὀμοῖαι 198, 14.
 ὀμόσαι 183, 18.
 ὀμόσας 93, 14.
 ὀμως 11, 7. 39, 1. 43, 9. 78, 5.
 93, 7.
 ὄναρ 74, 7.
 ὄνασιν 44, 15.
 ὀξεί 72, 10.
 ὄπα 22, 8.
 ὄπερ 39, 4.
 ὄπως 78, 6.
 †ὄρας 134, 7.
 ὄρατε 39, 8.
 ὄργια 55, 9.
 ὄρεα 53, 3.
 ὄρειης 73, 8.
 ὄρεσι 183, 21.
 ὄρέων 93, 11.
 ὄρθιον 147, 7.
 ὄρπακι 44, 19.
 ὄρπετον 46, 5.
 *ὄρσόλοπος 95, 3.
 ὄρῶμαι 50, 9.
 ὄρων 11, 3.
 ὄσας 112, 8.
 ὄσοι 94, 3.
 οὐ γὰρ ἀλλὰ 29, 12. 34, 3.
 οὐδαμὰ 69, 13. 74, 11.
 οὐδὲ 55, 7. 99, 5. 100, 6.
 οὐθαρ 48, 12. 78, 14.
 οὐκέθ' 39, 1.
 †οὐκέτι 3, 9.
 οὐλομένην 190, 22.
 οὐνομ' 9, 7.
 οὐποτε 162, 16.
 οὐρανίαν 95, 7.
 οὐράνιον 50, 9.
 οὐρανῶ 183, 4.
 οὐτος 29, 7.
 οὐχί 29, 12.
 ὀφθαλμοὶ 16, 7.
 ὄφιν 156, 11. 196, 20.
 *ὀχήμενος 86, 7.
- Π.
- Πάγκλυτε 185, 4.
 πάθη 10, 4.
 †πάθος 94, 7.
 παῖ 85, 1. 128, 13. 27.
 παιᾶν 132, 9.
 παιδ' 65, 3.
 †παιδ' 66, 9. 72, 5.
 παιδὸς 65, 10. 185, 14.

- παῖς 82, 2. 97, 2. 114, 9. 121, 7.
 183, 14.
 παῖς 86, 7. 99, 3. 100, 2.
 * παῖσδει 82, 2.
 πάλαι 116, 6. 122, 11.
 πάλαι 46, 1.
 παλαιογόνων 95, 13.
 παλαιστρίταν 93, 14.
 παλαιῶν 8, 7.
 Πᾶν 62, 17.
 Πανδιονίς 72, 2.
 πανήγυριν 98, 5.
 παννυχοί 28, 13.
 πάντ' 81, 10.
 πάντα 17, 17. 51, 11. 57, 4. 101, 1.
 155, 18.
 πάντες 94, 3. 142, 3.
 πάντη 158, 13.
 παντοῖα 177, 29.
 παντοσόφων 95, 13.
 πάντων 88, 13.
 παρειπῶν 157, 7.
 πάρεστι 32, 13.
 παρέχει 49, 11.
 παρέχειν 79, 1.
 παρήειρε 133, 6.
 παρθένη 47, 7.
 παρθένον 107, 6.
 παρθένος 33, 4.
 † παρθένου 7, 3.
 * παρθένους 7, 3.
 Παρίφ 97, 9.
 πάρος 21, 1.
 πᾶσαν 13, 6. 29, 7. 99, 5. 100, 8.
 πασᾶν 72, 5. 123, 8. 124, 14.
 πᾶσι 56, 5.
 Πάσνης 12, 10.
 πασῶν 112, 8.
 παταγείται 73, 9.
 πάτερ 37, 1. 133, 5.
 πατρίς 51, 12.
 Πάτροκλε 12, 4. 155, 4.
 πατροφόνων 66, 5.
 * πεδ' 66, 9.
 * πεδέχοισαν 72, 5. 123, 8. 124, 14.
 πειθαρχῆ 50, 12.
 πείθεο 191, 5.
 Πελασγικόν 62, 17.
 Πελασγῶν 106, 7.
 πέλασσε 176, 23.
 πελέκει 74, 4. 96, 3.
 πελέκεσσι 112, 2.
 πεντέβοθα 45, 3.
 πενήκονθ' 111, 2.
 πενήκοντα 191, 11. 198, 19.
 περάτων 63, 4.
 περιδρομον 183, 21.
 Περίκλειτε 82, 7.
 περισσόν 86, 16.
 περισσῶς 96, 4.
 Περσεφόνη 58, 2.
 περσιδάμου 185, 2.
 πεύσει 51, 11.
 πέτρας 180, 15.
 πέτρης 133, 13.
 πεφυρμένην 181, 3.
 πῆ 37, 3.
 πηδαλίους 50, 12.
 πηκτίδ' 105, 3.
 πηκτίδα 65, 3.
 Πηληιάδεω 41, 9.
 Πηλιάδα 20, 5.
 Πηλουσιακόν 109, 3.
 † Πηνελάιοι 9, 9.
 * Πηνελέιοι 9, 9.
 πῖε 189, 5.
 πίνοντα 17, 15. 155, 7. 156, 7.
 πίνων 68, 3.
 πίσυγγοί 45, 4.
 πλάγχθη 6, 4.
 πλάτανον 79, 6.
 πλάτει 116, 5. 122, 10.
 πλείστα 79, 1.
 πλείσταν 49, 11.
 πλείστον 155, 4.
 πλέομεν 51, 13.
 πλέονες 196, 26.
 πλέων 19, 8.
 Πληιάδες 71, 4.
 πλῆν 102, 1.
 πλήρης 68, 8.
 πνεύουσα 197, 7.
 πόας 70, 4.
 † πόδ' 72, 5.
 πόδες 45, 2.
 πόδεσσιν 68, 13.
 ποθ' 68, 13.
 * πόθος 94, 7.
 πόθω 65, 10.
 ποιήσω 8, 4.
 ποικιλόθρον' 83, 3. 10.
 ποιμαίνεις 128, ult.
 ποῖον 133, 5.
 πόκα 46, 1.
 πόλεμον 143, 12.
 πόλεως 29, 13.
 πόλι 78, 13. 112, 8.
 πολιῆς 22, 4.
 πολιήτας 128, ult.
 πόλιν 85, 2. 111, 6. 128, 31.
 πολίων 133, 13.
 πόλις 110, 6.

πολιτῶν 40, 10.
 πολλοὶ 88, 9.
 πολλῶν 143, 15.
 πολὺ 52, 7. 79, 1. 92, 8.
 πολύβωτον 94, 3.
 Πολυδεύκεα 162, 11.
 πολύολβον 87, 5.
 πολὺς 38, 6.
 ποντίαν 94, 3.
 πόντον 11, 3. 19, 8. 50, 9.
 πόντω 20, 2.
 πόνων 74, 11.
 Ποσειδάων 20, 2.
 ποτα 83, 12.
 ποταμοῦ 57, 4.
 ποτὲ 51, 4. 69, 7. †46, 7.
 πότερον 145, 6.
 *ποτῆ 46, 7.
 ποτὶ 50, 4.
 πότνια 80, 3. 84, 8. 190, 19.
 *πράτος 49, 8.
 πράττουσα 104, 3.
 Πριάμοιο 11, 16.
 πρὶν 78, 6. 158, 13.
 προβούλευμα 29, 12.
 †προΐσχετε 104, 2.
 προπηδήσεται 82, 11.
 †προσελεξάμην 74, 7.
 προσιδόντι 16, 9.
 *προσίσχετε 104, 2.
 πρόσχετε 62, 1. 106, 3.
 προσώπῳ 107, 8.
 πρότερον 112, 9.
 προφανῆς 112, 1.
 πρῶτα 17, 4. 183, 3.
 πρῶτον 95, 7.
 πτεροφόρον 168, 14.
 πτερύγεσσι 56, 18.
 πτῶχον 39, 8.
 *Πυθόμανδρον 76, 3.
 πυλαίη 106, 7.
 πυλέων 177, 11. 198, 8.
 πύματα 80, 13.
 πυμάτοις 190, 25.
 πύξ 162, 11.
 †πυσσάλω 27, 21.
 πῶς 20, 11.
 πῶλῳ 16, 5.

P.

ῥέζειν 97, 9.
 ρείθρον 184, 12.
 ῥέξομεν 160, 2.
 ῥήξειν 196, 7.
 ῥινοῖο 197, 35.
 ῥυθμῶν 145, 6.

Σ.
 Σαλασσομέδοισ' 86, 17.
 σάλευσιν 3, 10.
 *σάμβαλα 45, 3.
 Σαπφοῖ 85, 12.
 σαῦλαι 75, 2.
 σαφές 78, 6.
 σέβων 98, 5.
 σείων 20, 5.
 σελάνα 68, 8. 71, 3.
 Σέριφον 94, 3.
 σθένος 55, 7.
 σιγὰν 51, 10.
 Σικελὰ 54, 7.
 Σικελὸς 76, 6.
 Σίμαλον 105, 3.
 σκήπτρω 22, 9.
 σκῆψιν 15, 4.
 σκότῳ 38, 2.
 σκυλακοκτόνῳ 62, 7.
 σοφίας 88, 13.
 σοφοὶ 96, 4.
 Σπάρτας 50, 4.
 στεφανώσω 20, 9.
 στεφείων 97, 9.
 στήθεσσι 21, 4. 162, 16. 196, 7.
 στρατός 37, 3.
 Στράτιν 100, 12.
 στυγνὸν 52, 9. 66, 5. 92, 9.
 †σύμβολα 45, 3.
 σύες 11, 11.
 σύμμετρον 9, 3.
 συμποσίας 44, 15.
 συμπτύκτοις 62, 3. 106, 4.
 συνθέσεως 58, 4.
 συνουσίας 81, 10.
 σφύρα 16, 5.
 σχεδὸν 124, 5.
 Σχοινίωνος 102, 1.
 σώματος 116, 5. 122, 10.
 σωφροσύνη 48, 9.
 σώφρων 112, 15.

T.

Ταλαίνης 10, 4.
 τάμον 17, 19.
 Ταναγρίδεσσι 110, 5.
 ταῦθ' 106, 10.
 ταῦρος 82, 10.
 ταῦτα 43, 5. 79, 2.
 τάχα 51, 11.
 ταχύποδος 168, 14.
 τειχέων 36, 8.
 τείχος 3, 9.
 τέκετο 96, 3.
 τεκμαρτόν 16, 9.
 τεκόντες 114, 10. 121, 8.

τέκτονες 132, 18.
 τελεταὶ 109, 1.
 τέλμα 109, 3.
 τέμενος 17, 19.
 τεὸν 21, 4. 162, 16.
 τέρας 157, 4.
 τέρεια 33, 4.
 τέρεν 70, 4.
 τερπικέραυνον 69, 7.
 τέρψεται 92, 8.
 τετευχώς 197, 35.
 τετραχθὰ 198, 11.
 τετόρων 147, 7.
 τετυγμέναις 66, 3.
 τέχνα 116, 5. 122, 10.
 τέω 44, 18.
 τῆ 189, 5.
 τίθει 44, 3.
 τίκει 183, 15.
 τίκτεσθαι 97, 4.
 τιμῆς 148, 10.
 τίνων 58, 7.
 Τίρυνς 3, 9.
 τίς 53, 3.
 τοιαῦτα 11, 3.
 * τοιαύτας 7, 3.
 τοιαύτην 8, 2.
 † τοιαύτης 7, 3.
 τοιοῦδε 17, 6.
 τοιοῦτος 86, 7.
 τοίχων 50, 16.
 τολμητὰ 101, 1.
 τοῦνομ' 20, 11.
 τοῦνομα 29, 8.
 τοῦτο 135, 8.
 τοῦτον 106, 7.
 τριάκοντα 124, 5.
 τριβωλέτερ 68, 17.
 τριχθὰ 198, 11.
 Τροίης 6, 4.
 τρόποις 20, 10.
 τρόπον 49, 7.
 τροφαὶ 55, 7.
 Τρώες 156, 11. 196, 20.
 τυγχάνει 104, 3.
 τυιδ' 83, 12.
 τυπεὶς 96, 3.
 Τυρρακῆν 94, 13.
 τυχοῖσα 69, 13.
 * τῶδ' 54, 3.
 † τῶνδ' 54, 3.
 τῶς 14, 2.

Υ.

Ἰβριος 191, 5.
 Ἰδρίην 68, 2.
 υἱέ 11, 16.

υἱες 155, 9. 156, 5.
 υἱὸν 20, 9. 71, 20.
 ὑμετέροισι 196, 26.
 Ὑμῆναον 132, 17. 19.
 ὑμνησας 20, 10.
 * ὕμνον 44, 3.
 † ὕμνω 44, 3.
 ὑπνος 28, 13.
 ὑποθήκας 15, 4.
 ὑποφῆται 11, 9.
 * ὑσσάχω 27, 21.
 ὑψηλᾶς 11, 3.
 ὕψι 132, 16.
 ὑψίκρημνον 183, 21.

Φ.

Φάγες 189, 5.
 φάγροισιν 104, 5.
 φαιδιμος 177, 11. 198, 8.
 φαιδίμω 198, 17.
 φαινόμενον 42, 7.
 φαλακρὸς 42, 12.
 † Φαντίδης 100, 17.
 φασὶ 66, 3. 114, 10. 121, 8.
 φασὶν 69, 7.
 φάτο 190, 19.
 φάτταν 181, 3.
 Φεραῖος 39, 4.
 φέρειν 185, 9.
 φέρουσα 57, 4.
 φέρω 58, 4.
 φέρων 176, 23. 180, 20.
 φεύγεις 134, 9.
 φεύγοισα 67, 7.
 φεύγων 76, 3.
 φῆη 198, 17.
 φημί 79, 1.
 φησὶν 79, 12.
 φθάσαντος 82, 11.
 φίλε 44, 18.
 φιλέει 95, 3.
 φιλέειν 52, 9. 92, 9.
 φίλη 78, 13.
 φίλην 65, 3.
 φίλην 134, 9. 158, 16.
 φίλης 184, 14.
 φιλήσειν 93, 14.
 Φιλίκου 58, 4.
 Φιλιππος 143, 13.
 φιλόθυρσοι 73, 8.
 φίλοι 96, 15. 97, 7.
 φιλόλυρος 13, 6.
 φιλοφρόνως 81, 4.
 φίλταθ' 52, 7. 92, 8.
 φιλωτέρα 54, 7.
 φλώσιν 56, 6.

- Φοῖβε 57, 9.
 φόνον 66, 5.
 φορεῖν 16, 7.
 φορητὰ 101, 1.
 φόως 29, 3.
 φράσσομεν 72, 12.
 φρένα 159, 4. 183, 18. 197, 29.
 φρένας 133, 6.
 φρονέουτ' 191, 8.
 † φρόντις 46, 7.
 * φροντίσθην 46, 7.
 φυγαίχμα 39, 5.
 φύοντα 177, 29.
 φύονται 17, 17. 155, 18.
 Φωκεὺς 58, 7.
 φωτὸς 17, 6.
- X.
- Χαῖρ' 62, 16. 88, 12. 100, 17.
 χαίρε 42, 4. 78, 5. 14. 84, 3. 95, 13.
 χαίρετε 48, 12. 94, 3.
 χαιρέτω 27, 3.
 χαίρουσα 27, 3.
 χαίρουσ' 128, 32.
 χαλιφρονέοντα 161, 9.
 χάλκεα 73, 9.
 χαλκεὺς 74, 3.
 χαλκῶ 72, 10.
 χαμαιευνάδες 11, 11.
 χαμαιεῦναι 11, 9.
 χαράδρη 74, 4.
 χάριεν 196, 17.
 χαρίεντα 44, 3. 14.
 χαρίεσσα 42, 10.
 Χαρίλαι 51, 17. 88, 4. 91, 5.
 Χάριτας 79, 11.
 Χάριτες 56, 13. 64, 4.
 Χαρίτεσσιν 198, 14.
 Χάρον 102, 1.
 χειμερίη 74, 4.
 χείρας 52, 4.
 χειρὶ 157, 7.
 χειρὸς 198, 11.
 Χειρῶνες 15, 4.
 χελιδοὶ 42, 10.
 χελιδῶν 72, 2.
 * χέρς 4, 2.
 † χέρσι 4, 2.
- χερσὶ 158, 13.
 χερσὶν 95, 8.
 χερσὸν 168, 14.
 χθόνα 183, 14.
 χθονὶ 183, 4.
 χθονίη 58, 2.
 χθονὸς 78, 14.
 Χίου 38, 6.
 χιτῶνας 64, 8.
 χιτῶνι 134, 9.
 χορεύσαι 84, 14.
 χορὸν 44, 3. 79, 11.
 χορῶ 98, 11. 101, 1. 105, 3.
 χρῆ 11, 5. 38, 2. 44, 15.
 χρῆμα 88, 4.
 Χριστιανῶν 185, 14.
 χρῶα 39, 1. 43, 9. 93, 7.
 χρονία 78, 5.
 χρυσέοισιν 99, 3. 100, 4.
 χρύσειον 107, 1.
 χρύσεω 22, 9.
 χρυσοδέταν 63, 5.
 χρυσόκερω 62, 16.
 χρυσόπεπε 39, 11.
- Ψ.
- Ψάλλω 65, 3.
 Ψαπφοὶ 87, 5.
 ψόφησις 88, 14.
 ψυχῆν 181, 3.
 ψυχῶν 34, 6.
- Ω.
- † Ωδ' 68, 13.
 ὄδε 9, 3. 160, 2.
 ὄλεσε 62, 8.
 ὄμον 20, 5.
 ὄμω 198, 17.
 ὄρα 71, 5.
 ὄρανα 72, 2.
 ὄργιασμένος 109, 2.
 ὄρμαινε 159, 4. 197, 29.
 ὄρχεῦνθ' 68, 14.
 ὄσατο 157, 7.
 ὄσπερ 34, 6. 72, 9.
 ὄστ' 27, 21.
 ὄστε 74, 3.
 ὄχ' 22, 2.

INDEX

RERUM ET VERSUUM.

- ἌΔΙΑΦΟΡΙΑ τελευταίας συλλαβῆς 28, 9. 168, 7. 205, 5.
 Ἄδιάφορος ἀρχὴ μέτρου 34, 7.
Adonium metrum tom. ii. 180.
Æschrionion metrum ex duobus Iambicis dim. cat. Marius Vict. p. 2552.
Æschyleum antispasticum dochmiacum Plotius p. 2657.
 Αἰολεῖς 68, 10. 69, 31.
 Αἰολικὸν μέτρον 44, 5. 69, 10. 188, 1.
 Ἀκατάληκτα 26. 175, 9.
 Ἀκέφαλος ἴαμβος 36, 11.
 — ἠρωϊκὸς 195, 9. 197, 27.
 Diomedes p. 499.
 Ἀλκαϊκὸν δεκασύλλαβον 47, 2.
 Diomedes p. 510.
 — δωδεκασύλλαβον 85, 10.
 — ἐνδεκασύλλαβον 84, 17. Diomedes p. 510.
 — *Iamb. trim. brachyc.* Marius Victorinus p. 2591.
 — *Iamb. dim. hypercat.* Diomedes p. 510. Servius p. 1818.
 — *Antispast. tetr. brachyc. et acat.* Servius p. 1823, 1824.
 Ἀλκαϊκὸν δωδεκασύλλαβον 64, 2.
 Sed quære, an legendum Ἀλκαϊκόν?
Alcmanicum Dactyl. trim. cat. Servius p. 1820.
 — *Dactyl. hypercat.* ibid.
 — *Dactyl. tetram. acat. et hyperc.* ibid.
 — *Dactyl. hexam. hypercat.* ib. 1821.
 — *Anapæst. dim. hypercat.* ib. 1822.
 — *Anapæst. trim. cat.* (Marius Vict. p. 2522.) et *tetram. brachycat.* ibid.
Alcmanicum Ion. Min. tetram. acat. ib. 1823.
 — *Trochaicum dim. acat.* ibid. 1819.
 — *Iambicum trim. brachyc.* ib. 1818. Sed NB. hoc metrum Alcæo tribuit Marius Victorinus p. 2591.
 — *Dochm. dim.* Vide Plotium cit. tom. ii. p. 121. n.
 Ἀλκμᾶνος ἐξάμετρον 81, 13.
 Ἀλλοιόστροφον 130, 6.
 Ἀμικτα κατὰ στίχον 121, 15.
 Ἀμφίβραχυς 171, 11.
 Ἀμφίδοξος συλλαβὴ 5, 38.
 Ἀμφιλιπῆς *metrum Chærilium* 195.
 Ἀμφίμακρος 171, 14.
 — καθαρὸς 189, 20.
 Ἀνάκλασις 159.
 Ἀνακλώμενον μέτρον 73, 1. 86, 21. 185, 6. tom. ii. 154.
 Ἀνακρέοντειον 32, 10. 184.
Anacreonticum, Iamb. dim. brachyc. Servius p. 1818. sed ed. Santen. melius *Iamb. dim. cat.*
 — *Iamb. trim. hyperc.* ib.
 — *tetram. acat.* ibid.
 — *Trochaic. tetram. acat.* ibid. 1820.
 — *dim. acat.* Plotius p. 2648.
 — *Choriamb. trim. cat.* ibid. 1822.
 — *Antispast. trim. acat.* ibid. 1823.
 — *Ion. a min. dim. acat.* ibid.
 — *ex 3 dactylis a spondeo* Plotius p. 2638.
 — *Glyconicum* Diomedes p. 509. Marius Vict. p. 2597.

- Anacreonticum ex 2 Ion. maj. et dactylo* Marius Vict. p. 2557.
 Ἀνακύκλησις 115, 18. 122, 2. 6.
 Ἀναπαιστικὸν μέτρον 47. 192. 210, 1. Diomedes p. 504.
 Ἀνάπαιστος 23. 171, 8.
 Ἀναφώνημα 130, 4. 11. Vide et var. lect. v. 19.
Angelicum metrum ii. 195. Plotius p. 2633. Hoc nomine Marius Victorinus designat *Troch. dim. acat.*
 Ἀνομοίωστροφα 130, 1.
 Ἀνταπόδοσις 122, 1.
 Ἀντεπίρρημα 136, 5.
 Ἀντίγραφοι παλαιοὶ 120, 9.
 Ἀντιδάκτυλος 171, 11.
 Ἀντιθετικὰ 117, 14. 127, 9.
 Ἀντιπάθεια 82. 213, 8.
 Ἀντιπαθῆ 87, 34.
 Ἀντιπαθοῦντα μέτρα 81, 30.
 Ἀντισπαστικὸν μέτρον 59. 211, 20. Diomedes p. 505.
 Ἀντισπαστικὴ ἐπίτασιμος 25, 25.
 Ἀντίσπαστος 173, 11.
 Ἀντιστρέφοντα μέτρα 214, 19.
 Ἀντίστροφος 136, 4. 200, 20.
 Ἀπεμφαίνοντα 108, 18. 214, 8. Marius Victorinus p. 2553.
 Ἀπερίοριστα 131, 4.
 Ἀπηρτισμένος 198, 7.
Aphrodisiacum metrum tom. ii. 114.
 Ἀπόθεσις ἢ καὶ κατάληξις 26. 174.
 Ἀπόκροτον. Marius Victorinus p. 2520. de metro anapaestico agens, *Nam et iambus in clausula invenitur, et appellatur Archebulium. At si trisyllabo pede sui dumtaxat generis terminetur, adæque Archebulion, sed integrum: nam prius, in quo Iambus, ἀπόκροτον dicitur.*
 Ἀπολελυμένα 115, 8. 122, 3. 214, 16.
 Ἀριστοφάνειον μέτρον 48, 7. 56, 2. Servius p. 1822.
Aristophanium Iamb. monom. hypercat. Servius p. 1818.
 — *Iamb. tetram. brachycat.* ibid.
 — *Iamb. tetram. cat.* ibid.
 — *Anapaest. dim. brachycat.* ibid. p. 1821.
 Ἄρσις Diomedes p. 501. v. not. tom. ii. 226.
 Ἀρχαῖοι 184, 3.
 Ἀρχεβούλειον 53, 16. Diomedes p. 513. Servius p. 1822. Vide Ἀπόκροτον.
 Ἀρχέλαος καὶ Ἀρχέλεως 8, 10. 9, 3.
 Ἀρχιλόχειον vid. *Archilochus* in indice auctorum.
 Ἀσκληπιάδειον 63, 2. Diomedes p. 508.
 Ἄσματα δεκατεσσάρων στροφῶν 138, 11.
 Ἀστερίσκος 137, 2.
 Ἀστροφα 129, 7.
 Ἀσυνάρτητον 87. 213, 2.
 Ἀτακτα μετρικὰ 115, 17. 122, 5.
 Ἄτμητα 130, 7.
 Ἄφωνα 201, 10.
 Ἄφωνον κακῶφωνον 11, 28.
 Β.
 Βακχειακὸν μέτρον 77. 82. 212, 26.
 Βακχεῖος 23, 17. 171, 14.
 Βακχεῖος κατ' ἰαμβον 173, 12.
 Βακχεῖος κατὰ τροχαῖον 173, 15.
Bacchylidium metrum troch. dim. hypercat. Servius p. 1819.
 Βάσις 181, 18. Diomedes p. 501.
Bassaricum metrum ii. 169.
 Βιωτικὸν metrum est quod in usu vite et humana conversatione taxatur. Marius Victorinus p. 2494.
 Βουκολικὸν 190, 23. tom. ii. 79.
Bucolicus versus Diomedes p. 494.
 Βραχεία συλλαβῆ 1.
 Βραχέα ἐκτεινόμενα 2, 7.
 Βραχυκατάληκτον 27, 14. 175, 15.
 Βραχυνόμενον φωνῆεν 1.
 Βραχυσυλλαβος ποὺς 170, 10.
 Γ.
 Cæsura vide τομαί, *Incisiones.*
Calabrium metrum, i. q. *Phaliscum.* Marius Vict. p. 2578.
 Γαλλιαμβικὸν μέτρον 72, 13. Diomedes p. 513, ult.
 Γάλλοι 73, 30.
 Γλυκῶνειον 62, 4.
 — Πολυσχημάτιστον 110, 1.
Glyconicum Troch. dim. cat. Diomedes p. 510.
 Δ.
 Δακτυλικὸν 40. 187. 208.
 Δάκτυλος 23. 171, 1.

- Δασεία τὴν βραχείαν μηκύνουσα
 159, 1.
Delphicum metrum 353. *Hexam.*
heroic. Plotius p. 2629.
 Δελφικός πούς 173, 26.
 Δέρτρον 149, 1.
 Διδυμαίος 173, 26.
 Διέχειαν κατὰ 139, 25. *Al. συν-*
εχειαν.
 Διάμβος 172, 14.
 Δικατάληκτον ἐξ ἀντισπαστικῶν
 διμέτρων καταληκτικῶν 105, 5.
 — ἐξ ἰαμβικῶν ἐφθήμερων
 106, 5.
 — ἐξ ἰθυφαλλικῶν δύο 106, 11.
 — ἐκ χοριαμβικῶν ἐφθήμερων
 107, 3.
 Δίμοιρον ἔπους 188, 22.
 Δίμοιρον ἐπικὸν Marius Vict. p.
 2564. 2565. 2576.
 Διονύσιος πούς 172, 5.
 Διπλά 201, 16.
 Διπλαῖ ἔσω καὶ ἔξω νενεκῦναι
 137, 1.
 Διποδία τι 210, 7. Diomedes p. 501.
 Δισπονδείος 172, 13.
 Διτρόχαιος 173, 2.
Diphilium metrum tom. ii. 194.
 Διφνές 163, 26.
 Διχόρειος 173, 3.
 Δίχρονα 201, 14.
 Δολιχόουρος 196, 15.
 Δοχμιακὸν 60, 5.
 Δόχμιος 174, 8.
 Δρόμιος 173, 26.
 Δυναδικὰ 117, 10.
 Δυναδικὴ τρισημὸς καὶ τετράσημὸς
 175, 18. 19.
 Δωδώνη 170, 13.
 Ε.
 Ἐγκωμολογικὸν μέτρον 94, 9.
 Ἐγχειρίδιον τι 149, 8.
 Εἰκὴ γεγραμμένη 122, 37.
 Εἰσόδιον tom. ii. 106.
 Ἐλεγείον μέτρον 96. 199. 209, 7.
 Diomedes p. 502.
 Ἐλεγεία ἀσυνάρτητα 87, 25.
 Ἐμβατήριον *metrum* tom. ii. 92.
Enoplius versus tom. ii. 88.
 Ἐξάμετρον 189, 17.
 Ἐξάσημὸς τετραδικὴ 175, 19. 177,
 26.
 Ἐπίζευξις, *conjugatio* tom. ii. 159.
 Ἐπιλογισμὸς 108, 22.
 Ἐπίμικτον μέτρον 54, 14. tom. ii.
 161.
 Ἐπιπλοκαὶ 23. 175.
 Ἐπίρρημα 136, 3.
 Ἐπισύνθετα 87, 30. 34. 106, 8.
 Ἐπίτριτοι 25. 174, 2. 206, 12.
 Ἐπιφθεγματικά 134, 2.
 Ἐπιφώνημα 130, 19.
Erichartium metrum Troch. te-
tram. catalect. Marius Vict.
 p. 2530.
 Ἐπιχοριαμβικὸν 83, 1. 213, 12.
 Ἐπιωνικὸν πολυσχημάτιστον 112,
 3.
 Ἐπιωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος 86, 12.
 Ἐπιωνικὸν ἀπὸ μείζονος 84, 16.
 86, 1. 213, 8.
 — ἀπὸ ἀνακλώμενον 86, 21.
 Ἐπτάσημὸς τροχαϊκὴ 70, 37. 71, 12.
 Ἐπτάστροφον 138, 12.
 Ἐπος 41, 8. 190, 12.
 Ἐπωδικὰ 116, 21. 125, 12.
 Ἐπωδικὴ τριάς, τετράς, πεντάς
 126, 3.
 Ἐπωδὸς 200, 21.
 Ἐπωδοὶ 133, 3.
 Ἐτερόμετρον ἄσμα 138, 1.
 Ἐτερόστροφον 130, 5. v. Schol.
 Aristoph. Nub. 262.
 Εὐπολίδειον 112, 10.
 — *Iamb. dim. brachyc.* Marius
 Vict. p. 2527.
 Εὐριπίδειον 36, 7.
 — *τεσσαρεσκαίδεκασύλλαβον*
 98, 7.
Euripideum Iamb. dim. brachyc.
 (sic enim ed. Santen.) Servius
 p. 1818. Sed hoc *metrum Eu-*
ropolidi tribuit Marius Victorinus
 p. 2527. *Euripideum ex*
duobus troch. hephthem. ibid.
 p. 2553. *Euripideum antispa-*
sticum dochmiacum Plotius
 p. 2657.
 Ἐφθήμερες 62, 28. 175, 5. 211, 2.
 Ἐφύμνια 132, 6. 134, 3.
 Ἐφύμνιον 130, 3.
 Η.
 Ἠγεμῶν 168, 8.
Hemidexium trim. dactyl. tom. ii.
 87.
 Ἠμιπέδες tom. ii. 87.
 Ἠμόλιον τροχαϊκὸν 88, 2.
 Ἠμίφωνα 12, ult. 201, 9.
 Ἠμίφωνον πρὸ ὑγροῦ 12.
Heroici versus figuræ. Diomedes
 p. 495.
 Ἡρωϊκὸν 174, 11. 189, 16. 209, 1.

- Ἡρωϊκοῦ διαφοραὶ 190, 14.
 Ἡρωϊκοῦ σχήματα 178, 16.
Heroicus versus Diomedes p. 493. seqq.
 Ἡρώος πούς 171, 7.
Echoicus versus, quoties sonus ultimæ syllabæ penultimæ congruit, ut,
 Exercet mentes fraternas gratia rara.
 Servius p. 1826.
 Θ.
 Θεοπόμπειον μέτρον 81, 9.
 Θέσει μακρὰ συλλαβαὶ 3, 3.
 Θέσις Diomedes p. 501. v. not. tom. ii. 226.
Thesmorphorion metrum. Marius Victorinus p. 2592. *E duobus dactylis et semipede repetitis faciunt Elegiacum, adjecta in prima syllaba una, et in medio altera inserta, quod Thesmorphorion vocatur.*
 I.
 Ἰαμβέλεγος 95, 4.
 Ἰάμβη 169, 2. 182, 17.
 Ἰαμβίζειν 169, 10. 182, 15.
 Ἰαμβικὴ ἐπτάσημος 25.
 Ἰαμβικὴ ταυτοποδία 26. 173, 1.
 Ἰαμβικὸν μέτρον 30. 179. 210, 14. Diomedes p. 503.
 — χωλὸν 33, 5. 210, 23.
 Ἰαμβικοῦ σχήματα 178, 28.
 — χαρακτήρες 183, 9.
 Ἰαμβος 23. 168, 16. 182, 14.
 Ἰαμβος οὐ πᾶς λοιδορος 30, 20.
 Ἰάμβου λύσεις 34, 11.
Ibycium metrum Dactylicum hexam. acat. Servius p. 1821.
 — *metrum Dactylicum heptam. cat.* ibid.
 — *metrum Dactylicum hyperc.* ibid.
Ictus tom. ii. 32, seqq.
 Ἰθυφαλλικὸν μέτρον 33, 8. 43, 8. 51, 15. 88, 3.
 Ἴνα τὸ α μακρὸν 160, 3.
Incisiones versus Heroici Diomedes p. 496.
 Ἰππειος 174, 7.
 Ἰππωνάκτειον μέτρον 33, 6. 62, 10.
Hippnactium Iamb. trim. cat. Servius p. 1818.
 — *Iamb. trim. cat. claudum* ibid.
 — *Troch. tetram. cat. claudum* ib. 1819. Terent. Maur. p. 2426.
Hippnactium Ion. maj. dim. brachyc. ib. 1824.
 Ἰσόχρονος 198, 2.
 Ἰωνικὸν μέτρον 66. 71. 212. Diomedes p. 505.
 Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος 71. 212. Hoc metro usos esse Alcæum, Anacreontem, Euripidem, et Comicos, auctor est Marius Victorinus p. 2567.
 Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος 66. 212.
 Ἰωνικὸς πούς 25. 173.
 Κ.
 Κακόφωνος 198, 15.
Callimachium choriamb. pentam. cat. 57, 7. Servius p. 1823.
 Καρικὸς 25, 20. 174, 8.
 Κατακλείς 31, 9. 40, 11. 174, 23.
 Καταληκτικὰ 27. 175, 10.
 Κατάληξις 26, 32. 162. Diomedes p. 501.
 † Κατάμικτα συστήματα 124, 7.
 Κατενόπλιον 190, 17.
 Κέλεος 168, 17.
 Κλεομάχειον μέτρον 38, antep. 67, 8. Plotius p. 2659.
 Κοινὰ ποιήματα 115, 3.
 Κοινὰ συστηματικὰ 120, 5. 124, 12.
 Κοινὰ κατὰ σχέσιν 116, 9. 118, 4. 128, 9.
 Κοινὴ συλλαβὴ 5, 7. 147, 3.
 Κοινῆς κόσμος 18, 19.
 Κόμμα 118, 16.
 Κομμάτιον 135, 5.
 Κορωνίς 137, 1.
 Κουκούλιον 184, 9.
 Κουρήτες 171, 4.
 Κουρητικὸς 173, 26.
 Κρατίνειον μέτρον 100, 14.
 — πολυσχημάτιστον 102, 3. 112, 16.
 Κρητικὸν μέτρον 77. 212, 20.
 Κρητικὸς πούς 23, 20. 171, 16. 173, 24. 174, 1.
 Κρητικοῦ λύσεις 77, 6.
 Κύκλιος 173, 15.
 Κῶλον 118, 15.
 Κωμικοὶ βίον μιμούμενοι 34, 17.
 Κωμικοὶ παίζουσιν ἔνα 29, 10.
 Κωμικὸν ἰαμβικὸν 182, 1. 183, 10.
 Λ.
 Λαγάρος 196, 11. Diomedes p. 499.

- Λακωνικὸν μέτρον 50, 2.
 Ληκύθιον μέτρον 36, 7.
 Λογοειδής 191, 12. 198, 18.
 Λογαοειδικὰ 208, 13.
 — δακτυλικά 46, 8. 188, 1. 209, 23.
 Λογαοειδικὸν ἀναπαιστικὸν 53, 12. 210, 9.
 Λυκαμβίδες 182, 18.
 Μ.
 Μακρὰ συλλαβὴ 1.
 Μακρὸν, εἶδος τῆς παραβάσεως 135, 9.
 Μαλακοειδής 198, 12.
 Μείουρος 196, 19. Diomedes p. 499.
 Μέλος 136, 2.
 Μέσα μέτρα 213, 20.
Messeniacum metrum Anapaesticum trim. cat. Marius Victorinus p. 2522.
 Μεσύμιον 132, 13.
 Μεσφδικὰ 126, 8.
 Μεσφδοὶ 133, 15.
 Μετανείρη 169, 2.
 Μετρικά ἄτακτα 115, 17. 121, 18.
 Μέτρον ἄριστον 145, 12.
 Μέτρον τι 142, 11. 145, 11. 206, 23.
 — διαφέρει ῥυθμοῦ 144, 1. 207, 2. Diomedes p. 512. *Varro dicit inter rhythum, qui Latine numerus vocatur, et metrum, id interesse, quod inter materiam et regulam.* v. not. tom. ii. p. 218.
 Μέτρον πέρας 28, 16.
 Μέτρον ἢ τελευταία συλλαβὴ ἀδιάφορος 28, 9.
 Μέτρα ἀλλήλοις ἀντιπαθούντα 81, 29.
 Μέτρων ἀπόθεσις 26.
 Μέτρων κατ' ἀντιπάθειαν μίξις 82.
 Μέτρων καταμέτρησης 123, 33.
 Μετροῦν καὶ μετρούμενον 126, 1.
 Μητρῶακὸν μέτρον 72, 13.
 Μικτὰ γενικά 120, 1.
 Μικτὰ ποιήματα 115, 1.
 Μικτὰ κατὰ στίχον 121, 12.
 Μικτὰ κατὰ σχέσιν 116, 7. 117, 22. 128, 6.
 Μικτὰ συστηματικά 124, 9.
Molossicum metrum. Diomedes p. 513. vide Mar. Victorin. in not. tom. ii. 105.
 Μολοσσός 67, 9. 170, 11. 205, 16.
 Μονογενής πούς 25, 26. 174, 10.
 Μονοειδῆ μέτρα 82, 12. tom. ii. 176.
Monometra. Marius Victorinus p. 2523. *Leges caetera etiam Monometra, id est, ultimas metrorum particulas, quae propagatae Dimetron ex se faciunt, inter Metra numerari, e quibus Dimetron profecto compositum est. Haec plerumque in Tragediis seu Comaediis concitati animi motibus, quos Graeci πάθη dicunt, exprimuntur, et per interjectionem quorundam affectuum solae efferuntur, ut, Eheu, Papae, Babae.* Conferet p. 2531.
 Μονοστροφικά 116, 19. 125, 9.
 Μονοστροφικά ἄσματα 124, 1.
 Ν.
 Νόμοι κιθαρωδικοὶ 122, 4.
 Νεώτεροι 73, 2. 93, 12. 184, 8.
 Ο.
 Οἶκος 184, 9.
 Ὀκτάκωλος στροφή 128, 16.
 Ὀκτάσημος 176, 20.
 Ὀμοιοειδῆ ἀσυνάρτητα 87, 32.
 Ὀμοιοειδῆ μέτρα 82, 12.
 Ὀμοίων ἐξ 115, 14. 123, 3. 131, 2.
 Ὀξυνομένης ποσότης 156, 17.
 Π.
 Πάθη τῶν στίχων 195, 2.
 Παιών 24. 78, 8. 80, 11. 173, 16.
 Παιωνικὸν μέτρον 77. 212, 20.
 Diomedes p. 506.
 Παιωνικός πούς 171, 16. 173, 22.
 Παλιμβρακχειακὸν μέτρον 77.
 Παλιμβράκχειος 172, 3.
 — καθαρὸς 189, 20.
 Παλινοδικὰ 117, 5. 126, 10.
Pancratium metrum tom. ii. 64.
Panicum (de lectione dubitatur) *metrum Antispast. trim. brachyc.* Servius p. 1823.
 Παράβασις 134, 18.
 Παράγραφος 136, 9.
 Παράλληλος ἱαμβος 173, 1.
 Παρίαμβος 23. 168, 5.
 Πάροδος 131, 11.
 Παροιμακὸν μέτρον 51, 1. Servius p. 1821. (ubi *Partheniacum* edd. vett.) *ex duobus Anaphepthem.* Mar. Vict. p. 2553.
 Πενθήμερες 175, 2. 211, 1.
 † Πενταδάκτυλος 54, 26.
Percussio cujuslibet metri in pedes

- divisio*. Marius Victorinus p. 2521. v. not. tom. ii. 40.
- Περικοπή ἀνομοιομερῆς 117, 8. 127, 3. 134, 15.
- Περιοδικός 174, 9. 190, 20.
- Περίοδος 31, 28. 117, 9. 123, 4. antep. Schol. Eurip. Hec. 441. καλεῖται περίοδος διὰ τὸ συγκείσθαι ἐκ τροχαϊκῆς καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας. ἔστι δὲ τῶν ἀσυναρτήτων. Ibid. 1065. περίοδος· δύο γὰρ ἐστὶ τροχαῖοι, καὶ δύο ἰαμβοὶ· καὶ καλεῖται τοῦτο τὸ κῶλον περίοδος, εὔρηται δὲ ἀντεστραμμένον. Vide Festum de Verb. signif. p. 338. Marius Victorinus p. 2498. *Periodus, quæ Latina interpretatione circuitus vel ambitus vocatur, id est, compositio pedum trium, vel quatuor, vel complurium similium atque absimilium, ad id rediens unde exordium sumsit, sicuti temporis lustrum, vel sacrorum trieterici, vel in poematibus, quando non versus omni metri genere panguntur, sed ex variis versibus carmen omne compositum per circuitum quendam ad ordinem suum decurrit. Períodos dicitur omnis hexametri versus modum excedens, unde ea quæ modum et mensuram habent, metra dicta sunt. Subsistit autem ex commate, colis, et versibus. Vide Stasima.*
- Περιορισμοὶ ἄνισοι 131, 8.
- Περισπωμένη 158, 10.
- Περιφδικά 117, 2. 126, 14.
- Περσικός 173, 9.
- Phaliscum metrum simile Paræmiaco Anapæstico* Marius Vict. p. 2579. Item, ex tribus dactylis et Iambo Terent. Maurus p. 2427. Marius Vict. p. 2578. 2580. Servius p. 1824.
- Πινδαρικὸν ἑνδεκασύλλαβον 84, 10.
- τριπενθημιμερές 96, 1.
- Pindaricum metrum anapæsticum dim. acat.* Servius. (Santen. p. 14.)
- *metrum anapæsticum trim. brachyc.* Servius p. 1822.
- Πλατωνικὸν μέτρον 95, 10. Marius Victorinus p. 2592.
- Ποίημα 214, 13.
- Ποιημάτων διαίρεσις 114.
- Πολιτικὸν 191, 9. tom. ii. 46.
- Πολυσχηματιστὰ 107.
- Πομπευτικός 172, 7.
- Ποῦς ὁμώνυμον 167, 9.
- Πόδες 22. 163. 205, 9.
- Ποδῶν διάγραμμα 22.
- Πραξιλλεῖα μέτρα 47, 4. 68, 4.
- Praxilleum metrum Ion. maj. trim. brachycat.* Servius p. 1824. Marius Victorinus p. 2538. *Id autem quod trochæum recipit Praxillum dixerunt, ut metrum Praxillæ Poëtriæ Sicyoniæ, quod est trimetrum brachycatalectum habens semper in secunda regione trochaicam Basin post Ionicam primam.* Plotius p. 2657. recenset, *Antispastum trimetrum brachycatalectum Praxillum.*
- Πριάπειον 64, 9.
- πολυσχηματιστὸν 65, 4. 108, 4.
- Priapeius* Diomedes p. 494. 505. 512.
- Πρὶν τὸ ι μακρὸν 158, 14.
- Προκαταληκτικὸν 99, 2.
- Προκελευσματικὸν μέτρον 52, 12. 168, 11. Diomedes p. 513.
- Προκελευσματικός 172, 11.
- Προκέφαλος 195, 3. 196, 27.
- Προκοίλιος 196, 5.
- Προσοδιακὸν 89, 5. *Prosodiacum hyporchematicum* Plotio p. 2664.
- Προσοδιακὸς ποῦς 172, 6.
- Προφδικά 126, 6.
- Προφδὸς 133, 10.
- Πτολεμαῖος Φιλάδελφος 7, pen. 199, 3.
- Πυρρίχη 168, 1.
- Πυρριχιακὸν 53, 7. 168, 12.
- Πυρρίχιος 23. 167, 19.
- Πύρρος 168, 2.
- P.
- Ῥ ὡς φωνῆεν 197, 25.
- Reciprocus*. Duos versus hujusmodi conservat Anthol. Pal. XIII. 30. 31. alterum Simoniadis cum hoc lemmate ἐξάμετρος καὶ οὗτος τροχαϊκὸς πεντάμετρος κατὰ μετάθεσιν τῆς λέξεως·
Μοῦσά μοι Ἄλκμήνης καλλι-
σφύρου υἱὸν ἄειδε
υἱὸν Ἄλκμήνης ἄειδε Μοῦσα
μοι καλλισφύρου.

- alterum Timocreontis Rhodii,
 Κηῖα με προσῆλθε φλναρία
 οὐκ ἐθέλοντα
 οὐκ ἐθέλοντά με προσῆλθε
 Κηῖα φλναρία.
 Diomedes p. 515. *Reciprocus versus apud Neotericos talis est.*
 Versu volo Liber tua prædicentur acta.
 Acta prædicentur tua Liber volo versu.
Sotadicus est ex utraque, sed durus, ut ad recursum posset convenire. De Sotadico jam dictum. Reciprocus versus alter hujusmodi est;
 Esse bonus si vis, cole divos, optime Pansa.
 Pansa optime divos cole, si vis bonus esse.
Hic in procurso hexameter est, in recursu Sotadicus. Reciproci genus metri invenerunt otia curiosa. Nam repertum est, hexametrum posse per hexametrum recurrere in illo versu,
 Musa mihi caussas memora, quo numine læso.
 Læso numine quo memora caussas mihi Musa.
Reciprocum neoterici, si non fallor, novum protulerunt, ut per duos versus, duo alii recurrant, ut in illis versibus.
 Nereides freta sic verrentes cærula tranant,
 Flammine considens ut Notus Icarium.
 Icarium Notus ut considens flammine, tranant
 Cærula verrentes sic freta Nereides.
Hic et in currentibus et recurrentibus versibus priores hexametri sunt, posteriores pentametri elegiaci. Reciprocus item talis est:
 Pio precare thure cælestum numina.
 Numina cælestum thure precare pio.
Hic decurrit Iambicus, recurrit elegiacus; sed Iambicus recipit post novam(?) syllabam ab ul-
timo tertiam, ut possit recurrere. Vide Servium p. 1826. Mar. Victor. p. 2561.
 Ῥόδιος 25.
Rhopalicus versus est, cum verba, ut sequuntur, per syllabas crescunt, ut,
 Rem tibi confeci, doctissime, dulcisonoram.
 Servius p. 1826. Ejusdem generis versum laudant grammatici ex Hom. II. Γ. 182. sed eos certissime refutavit Dawesius M. C. p. 172.
 Ῥυθμός μέτρον πατήρ 142.
 Ῥυθμοῦ μέτρον διαφέρει 144, 1.
 Σ.
 Σαπφικὸν τεσσαρεσδεκασύλλαβον 45, 6.
 — ἐννεασύλλαβον 62, 9.
 — ἐκκαδεκασύλλαβον 65, 11.
 — ἐνδεκασύλλαβον 83, 1. Diomedes p. 508. Terentianus Maurus p. 2440. *Phalæcium* hendecasyllabum *Sapphicum* etiam nuncupat.
 — ἠρωικὸν 190, 26.
Sapphicum metrum trochaic. trim. brachyc. Servius p. 1819.
 — *metrum trim. hyperc. ibid.*
 — *metrum choriamb. tetram. cat. ibid. 1822.*
 — *metrum Ion. min. trim. cat. et acat. ibid. 1823.*
 — *dimetrum hendecasyllabum ex Anapæsto catalecticum* Marius Vict. p. 2591. *Antispasticum tetrametrum catalecticum, Sapphicum, Priapeium* Plotius p. 2658. *Antispasticum tetram. hyperc. Sapphicum ib. Metrum Antispasticum Sappho invenit* Atilius Fortunat. p. 2694.
 Σατυρικὸν ἰαμβικὸν 183, 10.
Saturnium metrum iamb. trim. hypercat. Diomedes p. 512. Vide not. tom. ii. p. 188, 189.
 Σείστρον 149, 1.
 Σημασίαι, χρόνοι 36, 27.
 Σημεῖα 136.
 Συμμιακὸν μέτρον 66, 6.
 Συμμίειον 42, 3.
Simonidium metrum dactylicum trim. acat. Servius p. 1820.

- Simonidium metrum dactylicum pentam. acat.* Servius p. 1820.
 — *metrum anapæst. trim. hypærc.* ibid. 1822.
Sotadicum metrum troch. trim. acat. Servius p. 1819.
 — *metrum troch. tetram. brachyc.* ibid. Marius Vict. p. 2530.
 — *metrum Ion. maj. tetram. brachyc.* ibid. 1824.
Sotadicus vide *Reciprocus*.
Spondaicus versus Diomedes p. 494.
 Σπονδειακή ταύτοποδία 26.
 Σπονδειακός 173, 12.
 Σπονδείος 170, 3.
Stasima. Marius Victorinus p. 2522. *Duæ periodi, seu stasima, ut quidam vocant.*
Stesichorium metrum (v. Schol. Ar. Pac. 775.) *dactylicum pentam. cat.* Servius p. 1820.
 — *metrum dactylicum heptam. cat.* ibid. 1821.
 — *metrum anapæsticum trim. acat.* ibid. 1822.
 Στίχος 118, 12.
 τὰ κατὰ Στίχον 114, 5. 214, 13.
 Στοιχείον 201, 6.
 Στροφή 200, 18.
Συγκεχυμένον 108, 16. 213, 27. Marius Vict. p. 2553.
 Συζυγία 206, 19. Diomedes p. 501.
 Συλλαβή 150. 202.
 Συμβλητός 173, 24.
Συμπυκτος ἀνάπαιστος 106, 1.
Συναλοιφῆς καὶ συνεκφωνήσεως διαφορὰ 18, antep. 163, 7.
 Συναφεία tom. ii. 29. 162.
 Συνεκφωνήσεις 18. 208, 15.
 Συνέχειαν κατὰ 139, 25. Al. διέχειαν.
 Συνίζανειν 163, 11.
 Συνίζησις 18. 162.
 Σύστημα 119, 1. Συστήματα 1. κατὰ σχέσιν. 2. ἀπολελυμένα. 3. ἄτακτα. 4. ἐξ ὁμοίων. 5. μικτά. 6. κοινά. 121, 17.
 Σύστημα κατὰ περικοπήν ἀνομοιομερές 134, 15.
 Συστηματικά ποιήματα 114, 13.
 Σφηκοειδῆς 196, 11.
 κατὰ Σχέσιν ποιήματα 115, 12. 122, 1. 214, 17.
 Σχήματα 108, 25.
 Σωτάδειον μέτρον 69, 2. Vide notas ad Quintilian. I. 8, 6. IX. 4, 6. 90. Diomedes 511.
 Τ.
 Τάξις 115, 17.
 Τέλειον 191, 6.
 Τετραδικὰ 117, 12.
 Τετραδικὴ ἐξάσημος 175, 19.
 Τετράσημος δυαδικὴ 175, 19.
Theologicum metrum i. e. *hexametrum* Santen. Terent. Maur. p. 227.
Timocratium metrum Ion. min. dim. cat. Servius p. 1823.
 Τομαὶ ἥρωικοῦ 209, 5.
 — ἰαμβικοῦ 210, ult.
 — τροχαικοῦ 211, 12.
 Τομή τι 209, 14.
 Τόνοι 158, 6.
 Τραγικὸν ἰαμβικὸν 182, 1. 183, 9.
 Τραχὺς 198, 9.
 Τριαδικὰ 117, 11.
 Τριακοντάσημον 81, 12.
 Τρίβραχυς 170, 7.
 Τριπενθημερές 95, 9.
 Τρίσημος δυαδικὴ 175, 18.
 Τροχαϊκὴ ἐπτάσημος 25.
 Τροχαϊκὴ ταυτοποδία 25. 173, 4.
 Τροχαϊκὸν μέτρον 35. 185. 211, 3. Diomedes p. 504.
 Τροχαϊκὸν χωλὸν 37, 4. 211, 10. Diomedes p. 508.
 Τροχαῖος 23. 169, 13.
 Τροχαῖος συγγενῆς ἰωνικῶ 69, 24.
 Υ.
 Ὑγρὰ 201, ult.
 Ὑγρὸν εὐόλισθον 11, 29.
 πρὸ τοῦ Ὑγροῦ τὸ ἡμίφωνον 12.
Hymenaiicum metrum dactylicum dim. acat. Servius p. 1820.
 Ὑπερθετικὸς ποὺς 171, 13.
 Ὑπερκατάληκτα 27, 19. 175, 6.
 Ὑπερμετρον μέτρον 38, pen.
 Ὑποβακχείος 172, 3. 173, 15.
 Ὑποκύκλιος 173, 6.
 Ὑπόρρυθμον 191, 3.
 Ὑπορρηματικὸς 174, 1.
 Φ.
 Φαλαίκειον 62, 14. Diomedes p. 509.
 Φερεκράτειον ἀτελὲς Schol. Aristoph. Nub. 456. *convenit cum Pherecrateo.*
 Φερεκράτειον μέτρον 61, 3. 114, 12.

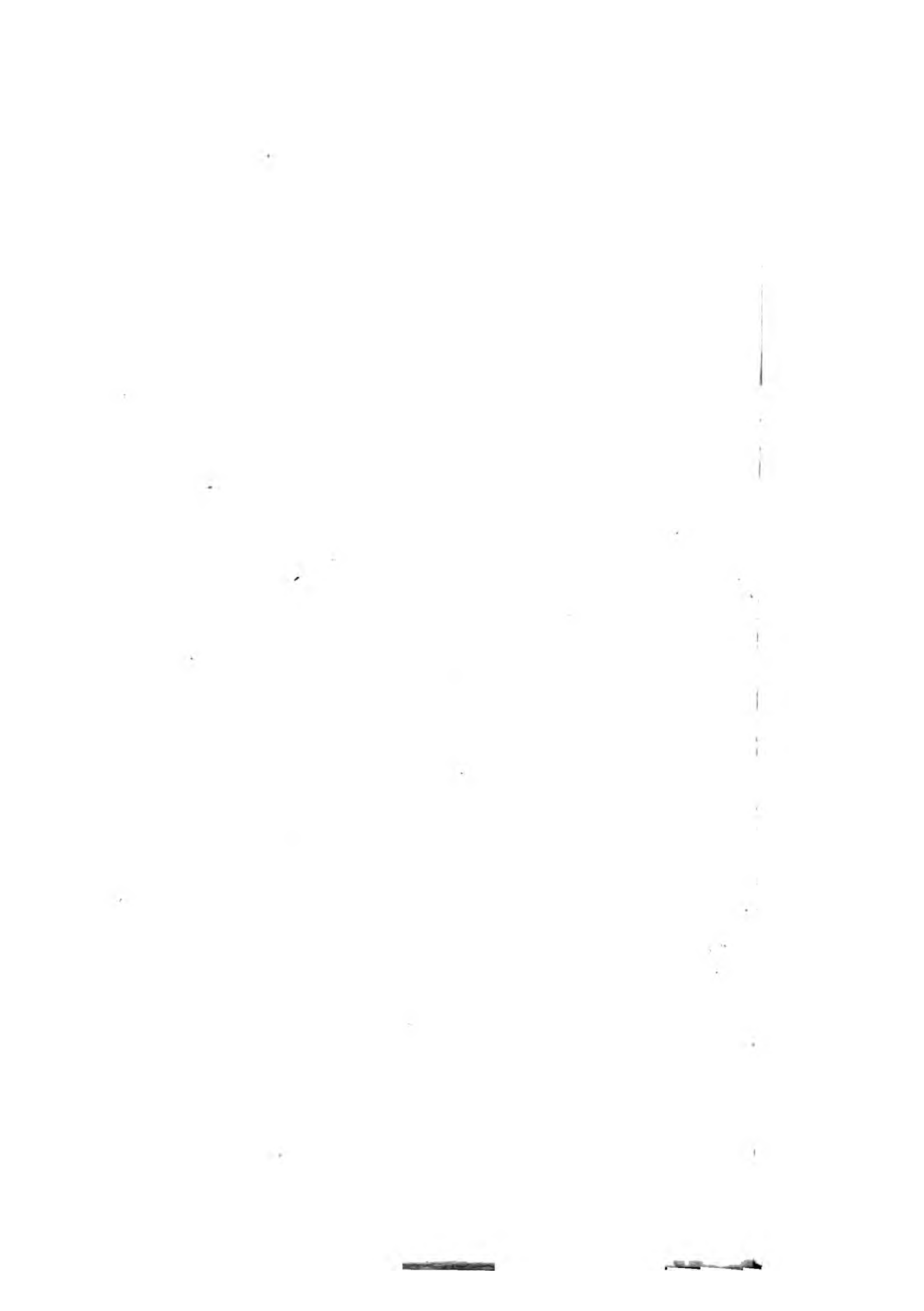
- Φέρτρον 149, 2.
Philicium metrum 57.58. tom. ii.
 117.
 Φρυγίαιον *asynart.* tom. ii. 188.
Phrynicium (sic pro vulg. *Trin-*
nicium Santenius) *Anapæst.*
monom. Servius p.1821.
 — *Ion. min. tetram. cat.* *ibid.*
 1823.
 Φωνήεντα 201, 8.
 X.
 Χαριέστεροι (οί) 53, 7.
- Chærilium metrum dactylicum*
pentam. hyperc. Servius p.1820.
 Vide notas tom. ii. p.194.
 Χορείος 23. 170, 7.
 Χοριαμβικόν μέτρον 54. 211, 15.
 Diomedes p.505.
 Χορίαμβος 25. 173, 13.
Choricum metrum tom. ii. 108.
 Χρόνος ἄλλος μετρικοίς καὶ ῥυθμι-
 κοίς 160, 6.
 Χωλὰ ἔπη 193.
 Χωλιαμβικόν 181, 13. 210, 23.

INDEX RERUM
IN PROCLI CHRESTOMATHIA
MEMORABILIMUM.

- ἌΔΡΟΝ τὸ 341, 9.
 Ἀδωνίδεια 350, 11.
 Αἰθιοπὶς Ἀρκτίνου 458.
 Ἀμφιθαλῆς παῖς 353, 8.
 † Ἀνάσιος Μακεδῶν 346, 18.
 Ἀνθηρὸν τὸ 341, 15.
 Ἀντίμαχος 343, 11.
 Ἀπόλλων Ἰσμήμιος καὶ Γαλάξιος
 353, 15.
 Ἀποστολικά μέλη 355, 10.
 Ἀργὸν τὸ 342, 3.
 Ἀρεταὶ λόγου καὶ ποιήματος 341,
 6.
 Ἀριστοτέλης 348, 16.
 Ἀρίων 348, 16. 349, 6.
 Ἀρκτίνου Αἰθιοπὶς 458.
 ——— Ἰλίου πέρις 460.
 Ἀρχίλοχος 346, 15.
 Αὔγιου Νόστοι 462.
 Γεωργικά μέλη 355, 13.
 Γνωμολογικά μέλη 355, 12.
 Δαφνηφορικά 352, 5.
 Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ 343, 8.
 Διηγηματικὸν 342, 7.
 Διθύραμβος 348, 9. 349, 12.
 Ἐκλελυμένον τὸ 342, 4.
 Ἐκφράσεις λειμώνων καὶ ἄλσων
 341, 18.
 Ἐλεγεία 345, 9.
 Ἐμπορικά μέλη 355, 8.
 Ἐπηρμένον 342, 2.
 Ἐπιθαλάμια 351, 13.
 Ἐπικὸς κύκλος 344, 1.
 Ἐπικήδειον 352, 2.
 Ἐπιπικίος 350, 19.
 Ἐπισταλτικά μέλη 355, 15.
 Ἔπος 342, 11.
 Ἔπος ποιητῶν 343, 10.
 Ἐρωτικά 351, 11.
 Εὐγάμμωνος Τηλεγονία 463.
 Εὐκτικά μέλη 355, 5.
 Ἠγησίας 345, 3.
 Ἠσίοδος 343, 10.
 Θρήνος 352, 3.
 ——— ἔλεγος 345, 11.
 Ἰαμβος 346, 3.
 Ἰλιάς μικρὰ 459.
 Ἰλίου πέρις 460.
 Ἰόβακχος 350, 12.
 Ἰππώναξ 346, 17.
 Ἰσχνὸν τὸ 341, 8.
 Ἰφικρατίδες 353, 12.
 Καλλίμαχος 346, 1.
 Καλλίνος 345, 15.
 Κουρήτες 350, 17.
 Κύκλιος χορὸς 348, 17.
 Κύκλος ἐπικὸς 344, 1.
 Κύπρια ποιήματα 345, 1. 452.
 Κωπὴ 353, 9.
 Λέσχῳ Ἰλιάς μικρὰ 459.
 Λύδιον σύστημα τῶν κιθαρωδῶν
 350, 1.
 Μελικὴ ποίησις 346, 20.
 Μέσον τὸ 341, 9.
 Μιμητικὸν 342, 7.
 Μίμνερος 345, 16.
 Νόμος 348, 18. 349, 16.
 Νόστοι Αὔγιου 462.
 Ὅμηρος 345, 4. 445.
 ——— ὁ ποιητῆς 343, 7.
 Ὅσχοφορικά μέλη 354, 14.
 Παῖαν 348, 4.
 Πανάσις 343, 11.
 Παρθένεια 352, 4.

- Παροίσιον 350, 22.
 Πίνδαρος 348, 15.
 Πίσανδρος 343, 10.
 Πολεμάτας ὁ τῶν Βοιωτῶν ἀφ-
 ηγούμενος 352, 14.
 Πραγματικά μέλη 355, 7.
 Προσφίδιον 348, 1.
 Πυρρίχη 350, 18.
 Πύρρος 350, 17.
 Σίλλος 351, 25.
 Σιμωνίδης 346, 16.
 Σκληρὸν τὸ 342, 2.
 Σκόλιον 350, 21.
 Στασίνοσ 345, 2.
 Ταπεινὸν τὸ 342, 3.
 Τέρπανδρος 349, 4.
 Τηλεγονία Εὐγάμμωνος 463.
 Τιμόθεος 349, 10.
 Τοπογραφίαι 341, 17.
 Τρίμετρα ἔπη 343, 8.
 Τριποδιφορικὸν μέλος 353, 17.
 Ὑμέναιος 351, 15.
 Ὑμνος 347, 12.
 Ὑπόρχημα 350, 14.
 Ὑποφρυγιος (ῥυθμός) 349, 20.
 Φημονή 342, 11.
 Φιλητᾶσ 346, 1.
 Φιλοκατάσκευον σύνθεσιν 341, 12.
 Φρύγιος (ῥυθμός) 349, 20.
 Φρύνις 349, 7.
 Χρυσόθεμις ὁ Κρήσ 348, 21.

✓

100 100 100

